NNCL1786-5DEv1.0

ANNE RICE

BOSZORKÁNYOK ÓRÁJA

A MAYFAIR – BOSZORKÁNYOK ÉLETE I/II.

TIZENNYOLC

REGGEL FÉL HAT volt, mire Rowan elindulhatott a repülőtérre. Slattery vezette helyette a Jaget, miközben Rowan riadozva kémlelte a forgalmat fáradtságtól üveges, kivörösödött szemével. Zavarta, hogy át kellett adnia valaki másnak a kormányt. Ám Slattery beleegyezett, hogy távollétében gondot visel a Jagre, és Rowan úgy gondolta, kollégájának meg kell szoknia a járművet. Különben sem akart mást, csak hogy New Orleansban lehessen végre, a többit meg vigye el az ördög!

Utolsó estéje a kórházban majdnem úgy zajlott le, ahogy várta. Órákon át járta az osztályát Slatteryvel, bemutatta az orvost a betegeknek, az ápolónőknek, a bentlakóknak, megtett minden tőle telhetőt, hogy tompítsa az átmenet kínosságát. Nem ment könnyen. Slattery bizonytalan és irigy ember volt. Egyfolytában tette az orra alatt a fitymáló megjegyzéseket, gúnyolva a betegeket, az ápolónőket és a többi orvost, olyan modorban, mintha Rowan feltétlenül egyetértene vele, holott erről szó sem volt. Slatteryben ösztönös rosszindulat lappangott azok iránt, akiket magánál alacsonyabb rangúnak vélt. Ám túlságosan fűtötte a nagyravágyás ahhoz, hogy rossz orvos legyen. Gondos volt és okos.

És akármennyire viszolygott is Rowan a gondolattól, hogy mindent át kell adnia, azért örült Slatterynek. Egyre erősebben érezte, hogy nem fog visszajönni. Próbálta meggyőzni magát, hogy semmi oka sincs erre az érzésre, mégsem tudott szabadulni tőle. Az a különleges érzéke azt súgta, úgy készítse föl Slatteryt, hogy a férfi bizonytalan időre vehesse át a helyét, és ezt is tette.

Tizenegykor, amikor indulnia kellett volna a repülőtérre, egyik betege, egy aneurizmás, panaszkodni kezdett, hogy hirtelen nagyon megfájdult a feje, és elment a látása. Ez csak újbóli vérzést

jelenthetett. A keddi műtétet, amely Larkre volt szignálva, Rowannek és Slatterynek kellett elvégeznie, méghozzá azonnal.

Rowan még sohasem ment a műtőbe ennyire szétszórtan; már a steril köpenyt adták rá, amikor még mindig azon idegeskedett, hogy el kell halasztania a New Orleans-i utat, idegeskedett a temetés miatt, idegeskedett, hogy valamilyen okból akkor is a dallasi repülőtéren kell majd rostokolnia, amikor az anyját már órák óta eltemették.

Körülnézett a műtőben, és azt gondolta: ez az utolsó alkalom. Nem leszek többet ebben a szobában, bár hogy miért, azt magam sem tudom.

Aztán végre lehullott a szokott függöny, amely elválasztotta múlttól és jövőtől. Öt órán át operált úgy, hogy Slattery mellette állt, és nem engedte felváltani magát, holott tudta, hogy a férfi ezt szeretné.

Újabb negyvenöt percet töltött betege mellett a lábadozóban. Valahogy nem akaródzott itt hagynia. Többször megcsinálta a kis mentális trükkjét; rátette a kezét a férfi vállára, és megpróbálta elképzelni, mi történik az agyban. Fogalma sem volt róla, a betegen segít-e, vagy magát nyugtatja. Ennek ellenére ugyanolyan keményen munkába vette lelkileg, mint minden betegét, még fennhangon is elsuttogta neki, hogy most már meg kell gyógyulnia, mert kijavították azt a gyengeséget az artéria falában.

– Sokáig éljen, Mr. Benjamin! – súgta. Látta behunyt szemével az agy kapcsolási rajzát, és összerázkódott. Végigsimította a férfi kezét, és már tudta, hogy Mr. Benjaminnak nem lesz semmi baja.

Slattery az ajtónál várta, frissen zuhanyozva, borotváltan, hogy kivigye a repülőtérre.

– Gyere már, Rowan, tűnjünk innen, mielőtt megint történne valami!

Rowan az irodájába ment, lezuhanyozott a saját kis fürdőszobájában, belebújt tiszta lenvászon kosztümjébe, úgy döntött, még az időeltolódással együtt is korán van ahhoz, hogy most hívja föl a Lonigan és Fiait New Orleansban, aztán torkában gombóccal

kiment az egyetemi kórházból. Hány év az életéből, gondolta. A küszöbnél lapítottak a könnyek, de nem engedte be őket.

– Jól vagy? – kérdezte Slattery, miközben kikanyarodott a parkolóból.

– Ja – felelte. – Csak elfáradtam. – Halálosan beleunt a sírásba. Egész életében nem sírt annyit, mint az utóbbi pár napban.

Miközben balra, a repülőtér irányába kanyarodtak a sztrádán, Rowan arra gondolt, hogy Slattery pont olyan nagyravágyó, mint minden orvos, akit valaha ismert. Ösztönösen tudta, hogy Slattery ki nem állhatja, de csupa szimpla, unalmas okból, azért mert Rowan rendkívüli sebész, mert az övé a poszt, amelyért Slattery megvész, és mert hamarosan visszajöhet.

Bénító hideg ömlött végig rajta. Tudta, hogy a férfi gondolataiból szemelget. Ha a gépe leesne, Slattery örökre megkaphatná a helyét. Rápillantott, tekintetük összekapcsolódott egy másodpercre, és látta, hogy Slattery elvörösödik zavarában. Igen, ezt gondolta.

Hányszor történt már meg vele, főleg akkor, ha fáradt volt? Talán, ha álmos, rés támad a pajzsán, mire a gonosz kis gondolatolvasó képesség rögtön áttör, és hozza magával a keserű tudást, ha tetszik, ha nem. Ez fájt. Nem akart Slattery mellett lenni.

De az azért jó, hogy Slattery az ő beosztását akarja. Jó, hogy itt van, és Rowan elmehet.

Most nagyon élesen tudatosodott benne, hogy bármennyire szereti az egyetemet, nem fontos, hol gyakorolja a gyógyítást. Lehet bármelyik jól fölszerelt központ, ahol az ápolónők és a technikusok megadják a kívánt hátteret.

Akkor miért ne mondja meg Slatterynek, hogy nem jön vissza? Miért ne oldja fel a kollégáját emésztő, belső görcsöt? Nagyon egyszerű: mert maga sem tudja, miért érzi azt, hogy ez egy végső búcsú. Michaelhez volt köze; az anyjához volt köze; de tökéletesen ésszerűtlen volt, mint minden érzése.

Slattery még meg sem állt, amikor ő már kinyitotta az ajtót. Kilépett az autóból, és fölkapta válltáskáját.

Farkasszemet nézett Slatteryvel, miközben a férfi nyújtotta a csomagtartóból kivett bőröndöt, és újból végighullámzott rajta a hideglelés, lomhán, kellemetlenül. Látta Slattery szemében a rosszindulatot. Micsoda megpróbáltatás lehetett a kollégájának ez az éjszaka. Olyan mohó. És annyira utálja őt. Utálja, mint embert, utálja mint orvost. Érezte, amikor átvette tőle a bőröndöt.

– Sok szerencsét, Rowan – mondta Slattery kongó nyájassággal. *Remélem, nem jössz vissza*.

– Slat – szólalt meg Rowan –, köszönök mindent. Még valamit szeretnék mondani. Nem gondolom... Na szóval, jó esély van rá, hogy nem jövök vissza.

Slattery alig bírta leplezni a boldogságát. Rowan szinte megsajnálta, mikor látta azt a merev rándulást a száján, amellyel semlegessé próbálta fegyelmezni az arcát. De őt is valami forró, csodálatos boldogság töltötte el.

– Ez csak egy ilyen érzés – mondta. (Méghozzá klassz!) – Persze, majd Larknek is be kell jelentenem hivatalosan, ha eljön az ideje...

– Persze...

– De te azért csak akaszd fel nyugodtan a képeidet az irodámban folytatta Rowan. – És jó szórakozást a kocsival. Előbb-utóbb majd áthozatom, de inkább utóbb. Ha meg akarod vásárolni, akkor felajánlom neked életed üzletét.

– Mit szólnál tíz lepedőhöz, kápé, tudom, hogy...

– Az épp jó. Küldj majd egy csekket, ha megírom az új címemet. – Hanyagul intett, és az üvegajtóhoz indult.

A kellemes izgalom úgy fürdette, mint a napfény. Feszült benne a lendület, holott fájt a szeme, és lomha volt a fáradtságtól. Első osztályra kért jegyet, egyszeri utazásra.

Betévedt a kioszkba, vásárolt nagy, sötét napszemüveget, amit roppant elbűvölőnek talált, és egy könyvet, holmi ostoba hím-fantáziát képtelen kémkedésekről és örökös veszedelmekről, amelyben ugyancsak volt valami bűvölet.

A New York Times szerint hőség van New Orleansban. Jó, hogy a fehér lenvásznat vette; csinosnak érezte magát benne. Néhány percig húzta az időt az előcsarnokban, megfésülködött, és óvatosan kifestette magát a világos rúzzsal és az arcpírral, amelyekhez évek óta hozzá sem nyúlt, aztán föltette a napszemüveget.

Furcsán gyökértelennek érezte magát, ahogy ült a műanyagszéken a kapu mellett. Se munka, sem senki a tiburóni házban. Graham autójában Slat nyomja tövig a gázpedált, visszafelé San Franciscóba. Megtarthatja, doki! Nincs megbánás, nincs szorongás. Szabad vagyok!

Aztán az anyjára gondolt, amint fekszik hidegen és holtan egy asztalon a Lonigan és Fiainál a szikék alatt, és ismét elborította a lidércesen egyhangú neonlámpák, a kék strapa-öltönyös, aktatáskás, hajnalosan ragyogó ingázók között a lopakodó régi sötétség. Arra gondolt, amit Michael mondott a halálról. Hogy a legtöbb embernek az az egyetlen természetfölötti élménye. Azt is gondolta, hogy Michaelnek igaza van.

Újra kibuggyantak a néma könnyek. Örült, hogy napszemüveg van rajta. Mayfairek a temetésen, sok-sok Mayfair...

Alighogy leült a repülőgépen, már el is aludt.

TIZENKILENC

A MAYFAIR-BOSZORKANYOK AKTÁJA VI. RÉSZ

A Mayfair-család 1900-tól 1929-ig

KUTATÁSI MÓDSZEREK A HUSZADIK SZÁZADBAN

MINT EMLÍTETTÜK a tizenkilencedik századi történethez írt bevezetőnkben, minden évtizeddel több és tanulságosabb adatforráshoz jutottunk a Mayfair-családról.

Miközben a család a huszadik század felé közeledett, a Talamasca megtartotta hagyományos nyomozási módszereit, ám első ízben folyamodott magándetektívekhez. A mai napig sok ilyen megbízottunk dolgozik New Orleansban, akik nemcsak a legkülönbözőbb pletykák összegyűjtésében jeleskedtek, de abban is, ha feljegyzések hegyein kellett átrágniuk magukat bizonyos kérdések miatt, vagy emberek sokaságát kellett faggatniuk a Mayfair-családról, úgy, ahogy ma csinálják a „megtörtént bűnesetek” írói.

Ezek az emberek ritkán tudják, kik vagyunk. Egy londoni ügynökségnek jelentenek. Noha még mindig elküldjük különleges kiképzést kapott nyomozóinkat New Orleansba „pletykavadász körutakra” és levelezünk számos más megfigyelővel, ahogyan a tizenkilencedik században tettük, ezek a magándetektívek jelentősen javították adataink minőségét.

A tizenkilencedik század végétől hozzáférhető lett számunkra egy másik adatforrás is, amit jobb kifejezés híján családi legendáriumnak fogunk nevezni. A Mayfairek ugyan gyakran rendkívül titkolózóak kortársaikkal szemben, és fölöttébb vonakodnak bármit is elárulni kívülálló személyeknek a családi örökségről, ám az 1890-es évektől kezdtek mindenféle adomát, anekdotát, színes históriát mesélgetni a ködös múlt alakjairól.

Például Lestan egyik leszármazottja, aki dehogyis mondott volna bármit annak a kíváncsiskodó idegennek egy összejövetelen a drága Mary Beth kuzinról, mindenféle furcsaságot pletykált Marguerite tántiról, aki a rabszolgáival szeretett táncolni. Később ugyanennek a rokonnak az unokája pletykált furcsaságokat az öreg Mary Beth kisasszonyról, akit sose látott.

Persze, sok családi legenda túlságosan elmosódott ahhoz, hogy számot tarthasson érdeklődésünkre, többségük inkább a lousianai családokban mitikussá magasztosult „ültetvényes úri élettel" foglalkozik, és nem azzal, ami bennünket érdekel. Ám előfordul, hogy ezek a mítoszok meghökkentően összecsengenek a más forrásokból nyert adatmorzsákkal.

Csatoltam őket, ott, és amikor különösen tanulságosnak bizonyultak. Ám az olvasónak tudnia kell, hogy „a családi legenda" mindig olyasmi, amit a közelmúltban meséltek nekünk „a ködös múltba vesző" valamiről vagy valakiről.

A huszadik században lép színre a szóbeszéd másik formája, a „hivatali pletyka", amit a Mayfairekkel ismerős vagy nekik dolgozó titkároktól, hivatalnokoktól, jogászoktól és bíráktól, valamint e családon kívül eső emberek barátaitól és családtagjaitól gyűjtöttünk be.

Mivel Julien fiai, Barclay, Garland és Cortland, valamennyien híres jogászok lettek, mert Carlotta Mayfair is jogász volt, és mert Julien számos unokája ugyancsak a jogot választotta hivatásul, a jogi kapcsolatoknak ez a hálója sokkal szélesebbre terült, mint képzelnénk. De ha nem is ez lett volna a helyzet, a Mayfairek olyan kiterjedt üzleti tevékenységet folytattak, ami rengeteg jogász közreműködését tett szükségessé.

Amikor a huszadik században kitört a családi háborúság, amikor Carlotta harcot indított, hogy ő lehessen a gyámja Stella lányának, amikor azon veszekedtek, mi történjék az örökséggel, a hivatali pletyka dúsan ontotta a színes részleteket.

Befejezésül annyit hadd tegyek hozzá, hogy a huszadik század még a tizenkilencediknél is nagyobb terjedelemben és részletességgel hódolt a nyilvántartásnak. Huszadik századi fizetett nyomozóink bőségesen igénybe vehették a családdal kapcsolatban a nyilvános archívumokat. Valamint, ahogy telt az idő, a családot egyre többet emlegették a sajtóban.

A VÁLTOZÓ CSALÁD ETNIKAI JELLEGE

Ahogyan közeledünk elbeszélésünkben az 1900-as évhez, föl kell jegyeznünk, hogy a Mayfair-család etnikai jellege megváltozott.

Noha skót-francia keverékként kezdték, amely a második nemzedékben magába szívta Petyr van Abel holland vérét, utána csaknem tisztán franciák lettek.

Ám attól kezdve, hogy 1826-ban Marguerite Mayfair feleségül ment Tyrone Clifford McNamara operaénekeshez, az egyenes ági család elég rendszeresen házasodott össze angolszászokkal.

Más ágak, nevezetesen Lestan és Maurice leszármazottjai rendületlenül megmaradtak franciának, és ha bejöttek New Orleansba, szívesebben laktak az „alvégen”, a Francia Negyed vagy az Eszplanád út környékén, francia ajkú kreolok között.

Amikor Katherine feleségül ment Darcy Monahanhoz, a jogutód család tartósan gyökeret eresztett a „felvégen”, az „amerikai” Kertvárosban. Noha Julien Mayfair (aki maga is félig ír volt) világéletében franciául beszélt, és francia ajkú Suzette unokatestvérét vette feleségül, három fiának jellegzetes amerikai illetve angol neveket adott, és amerikai neveltetésben részesítette őket. Garland fia egy német-ír származású leányt vett feleségül Julien áldásával. Cortland – és valamivel később Barclay – angolszász családba nősült.

Már említettük, hogy 1899-ben Mary Beth is az ír Daniel McIntyre-hez ment feleségül.

Noha Katherine fiai, Clay és Vincent holtukig franciául beszéltek, mindkettőnek ír-amerikai felesége lett: Clayjé egy gazdag szállodatulajdonos, Vincenté egy német-ír sörfőző lánya. Clay egyik lánya, követve apai nagynénje példáját, belépett az irgalmasrendi apácák ír rendjébe, amelyet a család máig támogat. Vincent egyik dédunokája ugyanebben a rendben apáca.

Míg a francia Mayfairek a Szent Lajos-székesegyházat látogatták a Francia Negyedben, a jogutód család elkezdett a plébániatemplomukba, a Jackson utcai Notre Dame-ba járni, egyikébe annak a három templomnak, amelyet a redemptorista atyák tartottak fent, úgy a folyóparti német és ír bevándorlók, mint a régi francia családok lelki épülésére. Amikor ezt a templomot bezárták a húszas években, egy plébániai kápolnát létesítettek a kertvárosi Prytania utcában, nem is titkolt szándékkal azoknak a gazdagoknak, akik nem óhajtottak se az ír Szent Alfonzba, se a Miasszonyunk német templomba járni.

A Mayfairek ebben a kápolnában hallgattak misét. Az Első utca lakói a mai napig ide járnak misére. Ám 1899-ben Szent Alfonz ír templomát – egy hatalmas, gyönyörű, lenyűgöző épületet – használták fontos alkalmakra.

1899-ben Mary Bethet a Szent Alfonzban eskették össze Daniel McIntyre-rel, és attól kezdve ott kereszteltek minden Mayfairt, aki az Első utcában született. A Mayfair gyerekek – miután a jobb magániskolákból kicsapták őket – a Szent Alfonz-plébánia iskolájában tanultak rövidebb időkig.

A családdal kapcsolatos ismereteink egy része a plébánián szolgálatot teljesítő ír apácáktól és papoktól származik.

Miután Julien meghalt 1914-ben, Mary Beth még a francia rokonokkal is ritkán beszélt franciául; lehet, hogy az egyenes ági családból akkor kopott ki a francia nyelv használata. Carlotta Mayfairt senki se hallotta franciául beszélni; az pedig kétséges, hogy Stella, Antha és Deirdre alig néhány szónál többet tudtak volna bármilyen idegen nyelven.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Nyomozóink többször megállapították, hogy a huszadik századi Mayfairek – Carlotta, Stella húga, Antha, Stella lánya és Deirdre, Antha lánya – beszéde határozott ír vonásokat mutat. Sok New Orleans-ihoz hasonlóan nekik sem volt franciás vagy délies kiejtésük, viszont gyakran szólították ismerőseiket család- és keresztnevükön – „Na, hát hogy vagy ma, Ellie Mayfair?” –, enyhén éneklő hanglejtéssel beszéltek, és az írekre jellemző ismétléseket használták. Tipikus példa rá ez az 1945-ben elcsípett töredék egy Mayfair temetésről; „Mármost ne mondjál nekem ilyen meséket, Gloria Mayfair, ha mondom, mert te is tudod, hogy úgyse hiszem el, és szégyelld magad, ha ilyeneket mondasz! Az a szegény Nancy, ahogy azt veri az élet, ha volt valaha földön járó szent, akkor az ő, és ezt te is tudod!”

Ami a külsejüket illeti, a Mayfairek olyan genetikai vegyessalátát képviselnek, hogy minden nemzedékben jelentkezhet a színek, a testalkat vagy az arcvonások akármilyen kombinációja. Nincsenek jellegzetes Mayfairek. Ennek ellenére a Talamasca egyes tagjai azt állítják, hogy a nyilvántartásunkban szereplő fényképek, rajzok és reprodukciók alapján kimutatható egy típussorozat visszatérése.

Például vannak magas, szőke Mayfairek (köztük Lionel Mayfair), akik Petyr van Abelre hasonlítanak: mindnek zöld szeme és erős álla van.

Aztán vannak nagyon fehér bőrű, kecses Mayfairek, akik mindig kék szeműek; ebbe a csoportba tartozik Deborah ősanyán kívül Deirdre Mayfair, a jelenlegi kedvezményezett „boszorkány”, Rowan anyja.

A sötét hajú, sötét szemű, széles csontú Mayfairek harmadik csoportjába tartozik Mary Beth Mayfair és nagybátyjai, Clay és Vincent, valamint Angélique Mayfair Saint-Domingue-ről.

Egy másik csoport határozottan franciás, apró fekete szemével, fekete hajával; ezeknek a Mayfaireknek enyhén kidülledő szeme és nagyon göndör haja van.

Végül van egy csoportja a sápadt, hideg külsejű Mayfaireknek, akik szőkék, szürkés szeműek, és nagyon vékonyak, bár mindig magasak: ebbe a csoportba tartozik a Saint-Domingue-i Charlotte (Petyr van Abel lánya); Stella lánya, Antha Mayfair és az ő unokája, dr. Rowan Mayfair.

A rend tagjai fölfigyeltek néhány érdekes hasonlóságra is. Például dr. Rowan Mayfair a kaliforniai Tiburónból sokkal jobban emlékeztet ősére, Julien Mayfairre, mint a család bármelyik szőke tagja.

Carlotta Mayfair fiatal korában erősen hasonlított Charlotte ősanyjára.

(Jelen sorok írója kötelességének érzi följegyezni, hogy ő nem látja ezt a képekben. Vannak hasonlóságok, de sokkal több a különbség. A család nem jellegzetesen ír, nem jellegzetesen francia, skót vagy akármi.)

Az ír befolyások és az ír hatás taglalásánál sohasem szabad elfelejtenünk, hogy ennek a családnak a történeténél senki sem tudhatja biztosra, melyik gyereknek ki az apja. A huszadik századi leszármazottaktól hallott családi „legendákból” ítélve a nemzedékek vérfertőző összegabalyodásai nem igazán számítottak titoknak. Ezzel együtt tisztán fölismerhető az ír kulturális hatás.

Azt is föl kell jegyeznünk, hogy a tizenkilencedik század végén a család egyre több ír cselédet alkalmazott, akik felbecsülhetetlen adatforrást jelentettek a Talamasca számára. Bár azt nem könnyű meghatározni, mennyiben járultak hozzá a Mayfairek ír voltának összbenyomásához.

A család semmi esetre sem ír öntudatból alkalmazott íreket. Akkoriban egyszerűen ez volt a szokás; a Mayfairek sok cselédje az úgynevezett Ír Csatornánál vagy a szomszédos folyó menti fertályban lakott, a Mississippi rakpartjai és a Raktár utca, a Kertváros déli határa között. Voltak köztük komornák és lovászok, akik a háznál laktak; mások naponta, vagy csak bizonyos alkalmakra jártak be dolgozni. Általában nem voltak olyan hűségesek a Mayfair-

családhoz, mint a fekete vagy a mulatt szolgák, és sokkal szívesebben fecsegtek az Első utcában történt dolgokról, mint a korábbi évtizedek cselédei.

Bár a Talamasca rendkívül értékes adatokat köszönhet nekik, ezzel az információval csínján kell bánni.

A házban és a ház körül dolgozó ír cselédek általában hajlamosak voltak hinni a szellemekben, a természetfölöttiben, és a Mayfair asszonyok varázshatalmában. Rendkívül babonásak voltak. Ezért van az, hogy meséik arról, amit láttak vagy hallottak, időnként átcsapnak a fantasztikumba, és gyakran bővelkednek színes vagy borzalmas leírásokban.

Nyilvánvaló okokból ez mégis nagyon fontos anyag, és abból, amit az ír cselédek elmondtak, sok minden – számunkra – ismerősen cseng.

Mindent egybevéve, tiszta lelkiismerettel kijelenthetjük, hogy századunk első évtizedében az Első utcai Mayfairek írnek tartották magukat, gyakran tettek is ilyen értelmű megjegyzéseket; sok ismerősük szemében, lett légyenek azok urak vagy cselédek, a Mayfairek testesítették meg a szinte már közhelyes írt, aki bolond, bogaras és morbid hajlamai vannak. Számos bírálójuk nevezte őket „ír futóbolondoknak”. A Szent Alfonz-templom egyik német papja mondta róluk egyszer, hogy „folyamatos kelta ború”-ban leledzenek. Több szomszéd és barát emlegette „garázda ír kocsmatöltelék”-nek Mary Beth fiát, Lionelt; és Lionel apját, Daniel McIntyre-t bizonyosan annak tartotta a Raktár utca összes csaposa.

Alighanem kijelenthetjük, hogy „Monsieur Julien” halálával (aki tulajdonképpen félig ír volt) az Első utcai házról lehámlott a maradék francia vagy kreol máz is. Katherine, Vincent és Jeannette, Julien húga, öccse, lánya rég meghaltak. Noha a nagy családi összejöveteleken százszámra vettek részt franciául beszélő rokonok, a törzscsalád ír katolikus volt.

Az évek múlásával sok más louisianai kreol családhoz hasonlóan a francia ajkú Mayfairekről is lekopott a kreol identitás. Úgyszólván

már a család egyetlen ágában sem bírták a francia nyelvet, és ahogy közeledünk a huszadik század utolsó évtizedéhez, nehéz lenne bárhol is találni Mayfairt, aki még anyanyelveként beszélné a franciát.

Ezzel pedig elérkeztünk a másik kulcsfontosságú tényhez, amelyen hajlamosak átsiklani az elbeszélők.

Julien halálával a Mayfairek talán az utolsó embert veszítették el, aki valóban ismerte a család történetét. Nem tudhatjuk, de több mint valószínűnek látszik; és minél több családtaggal váltunk szót, minél több fantasztikus legendát hallunk az ültetvényes időkről, a valószínűség annál inkább tűnik bizonyosságnak.

Ennek következtében 1914-től minden talamascásnak, aki a Mayfairek után nyomozott, rá kellett ébrednie, hogy többet tud a családról, mint az magamagáról. Ez pedig jelentős zűrzavarhoz és feszültségekhez vezetett.

Már Julien életében nyomasztó dilemmát jelentett: a Talamascának, hogy megpróbálja-e fölvenni a kapcsolatot a családdal?

Mary Beth halála után ez a dilemma kínszenvedéssé fajult.

De most már folytatnunk kell történetünket, visszamenve az 1891-es évig, hogy górcső alá vehessük Mary Beth Mayfairt, aki majd átvisz bennünket a huszadik századba, és valószínűleg az utolsó volt az igazán hatalmas Mayfair-boszorkányok között.

Mary Beth Mayfairről többet tudunk, mint bármelyik Mayfair-boszorkányról Charlotte óta. Ám Mary Beth ebben az információbőségben is megmarad titoknak, aki csak néha mutatkozik meg egy-egy vakító villanásban a cselédek és a barátok elbeszéléseiben. Richard Llewellyn rajzolta róla az egyetlen emberközeli arcképet, holott, mint láttuk, Richard nagyon keveset tudott Mary Beth üzleti tevékenységéről vagy nem mindennapi képességeiről. Úgy látszik, Mary Beth őt is lóvá tette, mint egész környezetét, hogy csak egy erős asszonyt lássanak benne, holott az igazság ennél sokkal bonyolultabb volt.

MARY BETH MAYFAIR TÖRTÉNETÉNEK FOLYTATÁSA

1891-ben, egy héttel Marguerite halála után Julien az anyja összes ingóságát átszállította Riverbendből az Első utcai házba. Két társzekér vitte az akkurátusan bedobozolt köcsögöket és palackokat, ládaszámra a leveleket és egyéb papírokat, valamint több láda vegyes mindenfélét.

Tudjuk, hogy a köcsögök és a palackok eltűntek az Első utcai ház második emeletén, és soha többé, egyetlen kortárs szemtanútól sem hallottunk róluk.

Julien akkoriban a második emeleten rendezte be a hálószobáját, amelyben meghalt, úgy, ahogyan Richard Llewellyn leírta.

Marguerite számos könyvét, köztük a fekete mágiáról szóló, gyanús német és francia értekezéseket a földszinti könyvtárban helyezték el.

Mary Beth megkapta a régi nagy hálószobát az északi szárnyban, a könyvtár fölött, amelyben azóta is a kijelölt örökös alszik. Belle, aki talán még túl kicsi volt, hogy mutatkozzanak rajta a gyengeelméjűség jelei, a szemközti hálószobát kapta a folyosó másik oldalán, de a korai években gyakrabban aludt az anyja mellett.

Mary Beth kezdte rendszeresen viselni a Mayfair-smaragdot, és azt is kijelenthetjük, hogy elfoglalta a neki járó helyet a házban. A New Orleans-i társaság mindenestre több figyelmet szentelt neki, és ekkor tűnnek fel az irattárakban az első szerződések, amelyeken az ő aláírása olvasható.

Számos fotográfiáján viseli a smaragdot, amely sok szóbeszédet és nagy bámulatot keltett. Valamint sok fotográfián visel férfiruhát. Rengeteg tanú igazolja Richard Llewellynnek azt az állítását, hogy Mary Beth szívesen öltözött férfinak, és rendszeresen így járt el szórakozni Juliennel. Mielőtt feleségül ment volna Daniel McIntyre-hez, ezek a csatangolások nem maradtak meg a Francia Negyed

nyilvánosházaiban, hanem kiterjedtek a társasági élet széles skálájára, Mary Beth még bálokon is megjelent „klakkban-frakkban”, mint csinos fiatalember.

Noha a társaságot megbotránkoztatta ez a viselkedés, a Mayfairek egyre tovább követték ki maguknak az utat a jobb körökbe, pénzzel és bűbájjal. Két marokkal kölcsönöztek azoknak, akiknek szükségük volt rá a polgárháborút követő gazdasági válságokban. Már-már hivalkodóan adakoztak jótékony célokra. Riverbendben, Clay Mayfair irányításával, évről-évre újabb vagyonokat fialt a dúsan termő cukornád.

A korai években Mary Beth nemigen keltette föl mások rosszindulatát. Még ócsárlói sem nevezik gonosznak vagy kegyetlennek, bár gyakran bírálják, mert hideg, üzletszerű, közömbös a mások érzései iránt és férfias a modora.

Ereje és magassága ellenére sem volt férfias nő. Sokan nevezik érzékinek, néha még gyönyörűnek is. Ezt számos fotográfia is alátámasztja. Vonzó jelenség volt férfiruhában, főleg a korai években. A Talamasca több tagja is megjegyezte, hogy míg Stella, Antha és Deirdre Mayfair, Mary Beth lánya, unokája és dédunokája kecses „déli szépségek” voltak, addig Mary Beth feltűnően hasonlított azokra az „életnagyságúnál nagyobb” sztárokra, akiket majd az ő halála után ismer meg az amerikai film, főleg Ava Gardnerre és Joan Crawfordra. Fotográfiáin nagyon emlékeztet jenny Churchillre is, Winston Churchill híres amerikai anyjára.

Holtáig nem őszült, ötvennégy éves korában is hollófekete volt a haja. Pontos magasságát nem ismerjük, csak találgathatjuk, hogy megközelítette a százhetvennyolc centimétert. Sohasem hízott meg, de széles csontú volt, és nagyon erős. Hosszú lépésekkel járt. A rákot, amely megölte, csak hat hónappal a halála előtt diagnosztizálták, és az utolsó hetekig megmaradt „vonzó” asszonynak, amíg el nem tűnt a betegszobában, hogy soha többé ne kerüljön elő.

Ezzel együtt úgyszólván bizonyos, hogy Mary Beth nem nagyon csinált ügyet a szépségéből. Mindig ápolt volt, időnként szédületes tudott lenni báli toalettben és bundában, mégse nevezik csábítónak, sőt, akik „nőietlenségéért" szapulják, hosszasan ecsetelik ridegségig szókimondó modorát és látszólagos közönyét nem mindennapi adottságai iránt.

Megjegyzendő, hogy később ugyanezeket a tulajdonságokat – szókimondás, üzletszerűség, nyíltság és ridegség – tulajdonítják lányának, Carlotta Mayfairnek, aki sose volt kijelölt örökös.

Azok, akik jó üzleteket kötöttek vele, dicsérték, hogy „ami a szívén, az a száján", és milyen nagyvonalú, képtelen a kicsinyességre. Akiknek kevésbé sikerült az üzlet, szívtelennek és embertelennek titulálják. Carlotta Mayfairrel ugyanez a helyzet.

Később még részletesen kitérünk Mary Beth üzleteire és élvsóvárságára. Itt legyen elég annyit mondani, hogy a korai években legalább annyira ő parancsolt az Első utcában, mint Julien. Sok családi vacsorát az utolsó részletig ő tervezett meg, és ő beszélte rá Julient 1896-ban az utolsó európai útra, amikor együtt járták végig a fővárosokat Madridtól Londonig.

Mary Beth lánykora óta osztozott Julien szeretetében a lovak iránt, és gyakran lovagoltak együtt. Szerették a színházat is, és úgyszólván válogatás nélkül megnéztek mindent, legyen az nagyszerű Shakespeare-előadás, vagy valami vacak egy helyi dalárdánál. És mindketten imádták az operát. A későbbi években Mary Beth úgyszólván minden szobába beállíttatott egy gramofont, amelyeken folyton forgott valamelyik opera lemeze.

Úgy tűnik, Mary Beth azt is szerette, ha sok ember lakik egy fedél alatt. Érdeklődése a család iránt nem korlátozódott az összejövetelekre és vacsorákra. Ajtaja egész életében nyitva állt a látogató rokonok előtt.

Néhány felületes beszámoló, amely a vendégszeretetéről szól, azt sejteti, hogy szeretett hatalmaskodni másokon; szerette, ha ő van a figyelem középpontjában. Ám még az ilyen történetekben is,

amelyek mondhatni szó szerint kifejezik ezt a véleményt, Mary Beth úgy jelenik meg, mint olyasvalaki, aki többet törődik másokkal, mint magával. Nem volt ennek a beszámolónak egyetlen olvasója, aki ne döbbent volna meg azon, mennyire hiányzott ebből az asszonyból bárminemű önimádat vagy hiúság. Családi kapcsolatainak indoklására sokkal alkalmasabb szó a nagylelkűség, mint a hatalomvágy.

(Itt hadd szúrjuk közbe, hogy Mary Beth örökbe fogadta Nancy Mayfairt, Maurice Mayfair egyik leszármazottjának törvénytelen gyerekét, és együtt neveltette Antha Mayfairrel, mint Stella lányát. Nancy 1988-ig élt az Első utcai házban, és még akkor is rengeteg Mayfair hitte róla, hogy csakugyan Stella lánya volt.)

1891-ben a következőkből állt az Első utcai háznép: Rémy Mayfair, aki évekkel látszott öregebbnek Julien bátyjánál, és azt pletykálták róla, hogy tüdőbajos, ami el is vitte 1897-ben; Julien fiai, Barclay, Garland és Cortland, az első Mayfairek, akik fent a keleti parton tanultak, és derekasan megállták a helyüket az internátusban; Millie Mayfair, Rémy egyetlen lánya, aki sose ment férjhez; és végül, Julienen és Mary Bethen kívül, a lányuk, a kicsi Belle, akiről már rebesgették, hogy enyhén ütődött. A század végére a háznép kiegészült Clay Mayfairrel, Mary Beth bátyjával, a városba kényszerült Katherine-nel, akit összetört Riverbend pusztulása, és időnként más rokonokkal.

Ezekben az években Mary Beth volt a ház vitathatatlan úrnője. Az ő fejéből pattant ki az 1900 előtti nagy felújítás terve, amelynek során építtetett három fürdőszobát, bevezettette a gázvilágítást a harmadik emeletre és az egész cselédtraktusba, és felhúzatott két nagy melléképületet, köztük egy istállót, az emeletén lakással.

Bár Mary Bethet 1925 szeptemberében vitte el a rák, nyugodtan kijelenthetjük, hogy keveset változtatott rajta az idő, így a tizenkilencedik század végén is ugyanaz érdekelte és hozta lázba, mint élete utolsó évében.

Nem tudunk róla, hogy lett volna közeli barátja vagy bizalmasa a családon kívül. Igazi jellemét elég nehéz meghatározni. Bizonyos, hogy soha sem volt az a játékos, barátságos egyéniség, mint Julien; nem volt érzéke a drámához; és még a számtalan családi összejövetelen, amelyeken táncolt, és irányította a fényképezkedést meg a tálalást, sem emlegetik úgy soha, mint „a társaság lelkét." Inkább csendes, erős asszonynak tűnik, aki nagyon tudta, mit akar. Lehetséges, hogy az egyetlen Stellát leszámítva soha, senki sem férkőzhetett közel hozzá. De erről majd később.

Nagyon fontos kérdés, hogy Mary Bethet mennyire segítették céljainak elérésében okkult képességei. Ezzel kapcsolatban a legváltozatosabb bizonyítékokra alapozhatjuk feltételezéseinket, hogy mi történt a színfalak mögött.

Az Első utcában egymást váltó ír szolgálóknak mindig „boszorkány" volt, vagy olyan személy, aki vudu varázserővel bír. Ám ezek a mesék Mary Bethről annyira eltérnek a rendelkezésünkre álló egyéb beszámolóktól, hogy fenntartással kell kezelni őket. Habár...

A cselédek sűrűn emlegették, hogy Mary Beth lejárt a Francia Negyedbe, tanácskozni a vudu papnőkkel, a szobájában pedig oltárt állított az ördögnek. Azt mondták, hogy Mary Beth tisztában volt vele, ki hazudik, ki hol volt, merre járnak a Mayfair-család tagjai, még azok is, akik fölmentek északra, és percre tudta, hogy ezek a személyek mit művelnek.

Azt mondták, nem is titkolta ezt a tudását. Azt is mesélték, hogy Mary Bethhez fordultak a fekete szolgálók, ha meggyűlt a bajuk a helyi vudu papnőkkel, mert Mary Beth tudta, milyen port kell használni, vagy milyen gyertyát kell gyújtani az ellenvarázslathoz, mert ő parancsolt a szellemeknek, és többször is kijelentette, hogy ez a lényege az egész vudunak: parancsolni a szellemeknek. A többi csak komédia.

Egy ír szakácsné, aki 1895-től 1902-ig vállalt alkalmi munkákat a háznál, csak úgy odavetette egyik nyomozónknak, miszerint Mary

Bethtől hallotta, hogy mindenféle szellemek léteznek, de az alantasabbaknak a legkönnyebb parancsolni, és bárki megidézheti őket, ha akarja. Mary Beth szellemekkel őriztetett minden szobát, és a szobákban minden egyes tárgyat. Ám arra intette a szakácsnét, hogy ne próbálkozzon a szellemidézéssel. Veszélyes dolog az, okosabb olyanokra hagyni, akik úgy látják és érzik a szellemeket, mint Mary Beth.

– Abban a házban tényleg lehetett érezni a szellemeket – bizonygatta a szakácsné –, és ha az ember így félig becsukta a szemét, láthatta is őket. De Mary Beth kisasszonynak nem kellett ezt csinálnia. Ő olyan tisztán látta őket bármikor, mint az édes napvilágot, és beszélt hozzájuk, és a nevükön szólította őket.

A szakácsné azt is mondta, hogy Mary Beth egyenesen az üvegből itta a konyakot, de abban sincsen semmi hiba, mert Mary Beth igazi úrinő volt, és egy úrinő azt csinálhatja, amire kedve támad, Mary Beth pedig kedves és bőkezű valaki volt. Ugyanez érvényes az öreg Monsieur Julienre, bár ő elképzelhetetlennek tartotta volna, hogy egyenesen az üvegből igyon konyakot vagy akármit, és mindig kitöltötte metszett kristálypohárba a sherryjét.

Egy mosónő mesélte, hogy Mary Bethnek, ha a házban járkált, hozzá se kellett nyúlnia az ajtókhoz, anélkül is becsukódtak mögötte. Egyszer a mosónőnek föl kellett volna vinnie egy kosár összehajtogatott ágyneműt a harmadik emeletre, de annyira félt, hogy megtagadta. Akkor Mary Beth jóízűen zsörtölődött egy kicsit, hogy hogyan lehet ilyen bolondos, és a mosónő rögtön nem félt többé.

Legalább tizenötféle beszámolónk van a vudu oltárról, amelyen Mary Beth tarka gyertyákat meg tömjént égetett, és időnként szentek gipszfiguráival is kiegészítette. Ám arról nincsen pontos adatunk, hol ált ez az oltár. (Érdekes, hogy a fekete szolgák, akiket valaha is kérdeztek, egy mukkot sem voltak hajlandók szólni az oltárról.)

Rendelkezésünkre állnak roppant fantáziadús mesék is. Például többször hallottuk, hogy amikor Mary Beth férfinak öltözve távozott hazulról, öltönyben, sétabottal, kalapban, át is változott férfivá.

Ilyenkor olyan erős lett, hogy el tudott tángálni akárki férfit, aki esetleg megtámadta.

Egyszer, kora reggel, amikor magányosan lovagolt a Szent Károly-úton (Julien akkor már beteg volt, hamarosan meg fog halni), egy férfi megpróbálta lerántani a lováról, mire Mary Beth maga is férfivá változott, ököllel félholtra verte támadóját, majd pányvára fűzve és a lova farkára kötve vonszolta el a rendőrségre. „Rengeteg ember látta", mondták nekünk. Ezt a históriát még 1935-ben is mesélgették az Ír Csatornánál. A korabeli rendőrségi nyilvántartásokban csakugyan szerepel a támadás; „a polgár", akit 1914-ben tartóztattak le, néhány óra múlva meghalt a cellájában.

Van egy másik történet egy kelekótya cselédlányról, aki ellopta Mary Beth gyűrűit, és még ugyanazon az éjszakán arra ébredt Chippewa utcai kisodújában, hogy a férfiruhás Mary Beth hajol föléje, és követeli, rögtön adja vissza a gyűrűket! A lány engedelmeskedett, de másnap délután háromkor már bele is halt a megrendülésbe.

Ezt a történetet egyszer 1898-ban, másodszor 1910-ben hallottuk. Lehetetlen volt utánajárni az igazságának.

Messze a legbecsesebb történet a korai évekből egy fiákeres elbeszélése 1910-ből, aki azt mesélte, hogy 1908-ban egy napon fölvette Mary Bethet az alsóvárosi Rue Royale-on, és bár egészen bizonyos volt benne, hogy az asszony egyedül szállt be a kétfogatúba, mégis azt hallotta, hogy Mary Beth végig az úton a felsővárosig csevegett valakivel. Amikor kinyitotta az ajtót az Első utcai lépőkőnél, azt látta, hogy Mary Beth elmerülten diskurál egy szemrevaló férfival, de a bérkocsist meglátva elharapta a szót, és kurtán fölnevetett. Két gyönyörű aranypénzt adott a kocsisnak, azt mondta, sokkal többet érnek, mint a fuvardíj, de gyorsan költse el őket. Az ember várta, hogy a férfi is kiszálljon a fiákerből Mary Beth után, de nem volt ott senki.

Aktáink bőségesen tartalmaznak még cselédtraccsot Mary Beth hatalmáról, de mindnek az a közös nevezője, hogy Mary Beth

boszorkány volt, és használta a hatalmát, ha fenyegetve érezte magát, vagyonát vagy családját. Ám ismételten felhívjuk rá a figyelmet, hogy ezek a szóbeszédek feltűnően különböznek más anyagainktól.

Mindenesetre, ha egészében nézzük Mary Beth életét, láthatjuk, hogy más források is meggyőzően bizonyítják a boszorkányságot.

Amennyire megállapíthatjuk, Mary Bechnek három szenvedélye volt.

Először, bár nem elsősorban a gazdagodás, és a családtagok bevonása az óriási vagyon megszerzésébe. Enyhe kifejezés, hogy sikerült neki.

Úgyszólván születése óta azt halljuk róla, hogy mindegyre ékszereket, pénzes erszényeket talált, amelyekből sohasem fogyott ki az arany, és két marokkal dobálta az aranyat a szegényeknek.

Sok embert figyelmeztetett, hogy „költse el gyorsan a pénzt”, mert, mondta, amit a bűvös erszényéből fizet, az mindig visszatér hozzá.

Ami az ékszereket és az aranyakat illeti, ha a szakértők, kizárólag hivatalos nyilvántartások alapján elemeznék Mayfairék pénzügyeit, talán kiderülne, hogy egész történetük folyamán megfigyelhetők rejtélyes és megmagyarázhatatlan tőkeemelések. Ám annak alapján, amit tudunk, nem kockáztathatjuk meg a feltételezést.

A témához közelebb álló kérdés, hogy használta-e Mary Beth okkult képességeit vagy adottságát a jövőbe látásra akkor, amikor befektetett valamibe?

Ha a teljesítményeit nézzük, még egy felületes szemlélőnek is meg kell állapítania, hogy Mary Beth pénzügyi lángelme volt. Sokkal jobban érdekelte a gazdagodás, mint Julient, ösztönösen megérezte, mi fog történni, gyakran figyelmeztette köreit a közelgő válságokra, bankcsődökre, bár azok többnyire nem hallgattak rá.

Mary Beth befektetéseinek sokrétűsége dacol a szabványos magyarázattal. Ahogy mondani szokás, mindenben benne volt: a gyapot- és az ingatlankereskedelemben, a szállításban, a vasútépítésben, a bankszakmában, később a szeszcsempészetben.

Befektetett a legképtelenebb vállalkozásokba, amelyek bombasikernek bizonyultak. Kezdettől benne volt különböző vegyszerek előállításában és mindenféle találmányokban, amelyeken szavakkal kifejezhetetlen vagyonokat keresett.

Akár azt is mondhatnánk Mary Bethre, hogy ilyen egyszerűen nincs. Túlságosan sokszor tudott túl sok mindent, és túl sokat facsart ki belőle.

Julien nagy sikerei még tulajdoníthatók egyetlen ember tudásának és ügyességének, de Mary Beth sikereit úgyszólván képtelenség ilyen egyszerű módon magyarázni. Julient például nem érdekelték befektetéseiben a modern találmányok. Mary Beth odáig volt a műszaki szerkentyűkért, és ezen a téren sohasem tévedett. Ugyanez érvényes a szállításra, amelyről Julien keveset tudott, Mary Beth sokat. Julien szívesen vásárolt épületeket, köztük gyárakat és szállodákat, de sohasem adott ki pénzt ugarföldekre, Mary Beth viszont irdatlan területeket vásárolt Amerika-szerte, és hihetetlen haszonnal adta tovább. Egyszerűen érthetetlen, honnan tudta, merre fognak terjeszkedni a városok.

Körültekintő módon arra is ügyelt, hogy kedvező fénybe állítsa a gazdagságát. Annyit mutatott meg belőle, amennyi a céljaihoz kellett, ezért sohasem keltett hitetlen álmélkodást, ami okvetlenül bekövetkezik, ha az összes sikerét nagydobra veri. Arra is vigyázott, hogy ne hívja föl magára a nyilvánosság figyelmét. Sohasem élt különösebben hivalkodó életet az Első utcában, azt leszámítva, hogy egy időben a környék összes garázsát ki kellett bérelnie, különben nem fértek volna el imádott automobiljai.

Összefoglalva, nagyjából olyannak mutatkozott mindenkinek, amilyennek Richard Llewellyn leírta az előző fejezetben. Igen kevesen tudták róla, hogy valójában mennyire gazdag és hatalmas.

Vannak arra utaló jelek, hogy Mary Bethnek volt egy mások előtt ismeretlen, külön üzleti élete, vagyis egész regiment tisztviselőt alkalmazott alsóvárosi irodákban, akik a közelébe sem jöttek az ő Első utcai dolgozó szobájának. New Orleansban máig emlegetik

Mary Beth „alsóvárosi” alkalmazottait, és hogy milyen bőkezűen fizette őket. „Kipárnázott állás” volt, egy öreg úriember szerint, aki még emlékszik, miként járta egy barátja Mary Beth megbízásából Londont, Párizst, Brüsszelt, Zürichet, és időnként óriási összegeket is vitt magával. Mindig első osztályon utazott, mindig első osztályú szállodában lakott, mesélte ez az öregember. Mary Beth rendszeresen jutalmazott. Egy másik forrásunk szerint gyakran Mary Beth indult ilyen utakra családjának tudta nélkül, de ezt nem ellenőrizhettük.

Van öt történetünk arról a Mary Bethről is, aki bosszút állt, ha be akarták csapni. Az egyikben a titkára, Landing Smith megszökött háromszázezer dollárral, és álnéven fölszállt egy Európába tartó hajóra, abban a hiszemben, hogy megúszta a dolgot. Három napja hagyták el New Yorkot, amikor arra ébredt éjnek évadján, hogy Mary Beth ül az ágya szélén.

Nemcsak a pénzt vette vissza, de még derekasan helyben is hagyta a lovaglóostorával. A titkár vérben ázva, félőrülten fetrengett a kabin padlóján, amikor a hajópincér rátalált. Smith rögtön kitálalt mindent, ám a hajón nyoma sem volt Mary Bethnek vagy a pénznek. Ezt a történetet átvették a helyi lapok is, noha Mary Beth sem tagadni, se megerősíteni nem volt hajlandó, hogy bármit is elloptak volna tőle.

Egy másik történetben, amelyet 1955-ben hallottunk két különböző öregembertől, tanácskozást tartottak Mary Beth egyik önállósodni akaró társaságánál, amely megpróbálta, egyébként a legtörvényesebb manőverekkel, megrövidíteni Mary Bethet. A tanácskozás felénél egyszer csak arra ocsúdik az egész társaság, hogy Mary Beth is ott ül köztük. Kereken közölte velük a véleményét, és megszakította kapcsolatait a társasággal, amely rövidesen tönkrement. A károsultak leszármazottai máig gyűlölik a Mayfaireket a tragédia miatt.

A család egyik ága – Clay Mayfair leszármazottai, akik jelenleg New Yorkban élnek – hallani sem akar a New Orleans-i Mayfairekről amiatt az összetűzés miatt, amelyre 1919-ben került sor.

Mary Beth akkoriban tetemes összegeket ruházott be a New York-i bankszférába. Emiatt nézeteltérése támadt egy unokatestvérével, aki kételkedett Mary Beth tervének sikerében, és igyekezett megfúrni a háta mögött. Mary Beth beállított a New York-i irodába, kitépte unokatestvére kezéből az inkriminált papírokat, és a levegőbe dobta őket, ahol azok hamuvá égtek, majd figyelmeztette rokonát, hogy megöli, ha még egyszer meg akarja csalni a tulajdon vérét. Az unokatestvér annyiszor és olyan hévvel pertraktálta ezt az esetet, hogy teljesen tönkretette vele emberi és szakmai jó hírét, mert mindenki azt hitte róla, hogy őrült. Három hónappal Mary Beth megjelenése után kiugrott az irodája ablakából, és meghalt. Az öngyilkosságért a család a mai napig Mary Bethet hibáztatja, mély gyűlölettel emlegetve őt és leszármazottjait.

Megjegyzendő, hogy ezeknek a New York-i Mayfaireknek nagyon jól megy a soruk. Stella többször próbált barátian közeledni hozzájuk. Makacsul állítják, hogy Mary Beth fekete mágiát használt minden üzletében, de minél többet beszéltünk velük, annál inkább megértettük, hogy igazából nagyon keveset tudnak a New Orleans-i családról, amelyből elszármaztak, és igen csekély fogalmuk van Mary Beth üzleti tevékenységéről.

Persze az embereknek általában csekély fogalmuk van Mary Beth üzleti tevékenységéről. Mint már említettük, nagyon értette, miként tartsa titokban félelmetes vagyonát és hatalmát.

Ám a Talamasca fülében teljesen nevetségesen csengnek az olyan fabulák, hogy Mary Beth megátkozott egy parasztot, aki vonakodott eladni neki a lovát, hiszen mi tudjuk, hogy Mary Beth vasutakat vásárolt föl Dél-Amerikában, beruházott az indiai teába, és horribilis földterületeket szerzett meg a kaliforniai Los Angeles város környékén.

Egy napon jön talán valaki, aki könyvet ír Mary Beth Mayfairről. Itt van hozzá az anyag a nyilvántartásunkban. Ám pillanatnyilag egyedül a Talamasca tudja a családon kívül, hogy Mary Beth Mayfair az egész világra kiterjesztette pénzügyi befolyását és

hatalmát, hogy olyan óriási, olyan erős, olyan sokrétű birodalmat alkotott, amelynek leépülése máig nem ért véget.

A Mayfairek pénzügyei elmélyültebb figyelmet érdemelnének, mint amit mi szentelhetünk nekik. Ha a szakma ismerői alapos vizsgálat tárgyává tennék a Mayfairek történetét – és itt azokra a dokumentumokra gondolunk, amelyekhez akárki hozzáférhet, ha van elég ügybuzgalma felkutatni őket –, akkor talán olyan esetet láthatnánk magunk előtt, amelyben évszázadokon át varázserővel szerezték és gyarapították a vagyont. És ennek a vagyonnak csak a legcsekélyebb részét alkotják az aranyak és az ékszerek.

Fájdalom, nincs szakértelmünk az effajta kutatáshoz. Annyit tudunk, hogy Mary Beth, mint vállalkozó, fejjel magasodik Julien fölé, és úgyszólván bizonyos, hogy nincs emberi lény, aki természetfölötti segítség nélkül képes lehetett volna az övéhez fogható teljesítményre.

Befejezésül annyit, hogy a legtöbb családtagnak fogalma vagy sejtelme sem volt róla, milyen gazdaggá tette őket Mary Beth. És ez a vagyon máig létezik.

Mary Bethnek a család volt a második szenvedélye. Ahogy elkezdett önállóan vállalkozni, rögtön bevonta az üzleti ügyeibe unokatestvéreit (vagy fivéreit), Barclayt, Garlandet, Cortlandet meg más Mayfaireket is; bevette őket a vállalatokba, amelyeket alapított, Mayfair-ügyvédekkel és Mayfair-bankárokkal intéztette a tranzakcióit. Üzletben, ha csak tehette, mindig Mayfairekhez folyamodott, és nem kívülállókhoz, és forszírozta, hogy a többi Mayfair is kövesse példáját. Keserű csalódására Carlotta lánya olyan ügyvédi irodánál helyezkedett el, amelynek semmi köze sem volt a Mayfairekhez, de Mary Beth semmivel sem büntette érte, csak annyit állapított meg, hogy Carlottából vétkes módon hiányzik a látnoki adottság.

Stellát és Lionelt mérhetetlenül elkényeztette; azt se bánta, ha a barátaik napokig vagy hetekig az Első utcában laknak. Európába küldte őket nevelőkkel és nevelőnőkkel, amikor neki túl sok dolga

volt, hogy maga kísérhesse el őket; legendásan fényes és tékozló születésnapokat rendezett nekik, amelyekre számlálatlanul hívta a Mayfair unokatestvéreket. Egyenlően pazarolta bőkezűségét Belle lányára, fogadott lányára, Nancyre és unokahúgára, Millie drágára, akik Mary Beth halála után is az Első utcában laktak, noha tetemes örökségük biztosította számukra a gondtalan függetlenséget.

Mary Beth országszerte tartotta a kapcsolatot a Mayfairekkel, és számos családi összejövetelt szervezett a lousianai unokatestvéreknek. Julien halála után is, egészen Mary Beth életének alkonyáig szolgálták föl a finom ételeket-italokat ezeken az összejöveteleken, Mary Beth állította össze a menüt, maga kóstolta a borokat, és gyakran fogadott zenészeket a mulatság kedvéért.

Az Első utcában mindennaposak voltak a hatalmas családi vacsorák. Mary Beth mesés járandóságokat fizetett, hogy a legjobb szakácsok főzzenek a konyháján. Sok jelentésből tudjuk, hogy a Mayfair rokonok szerettek az Első utcába járni, szerették a (Richard Llewellyn által leírt) hosszú asztali beszélgetéseket vacsora után, és rajongtak Mary Bethért, aki valami kísérteties memóriával tartotta számon a születésnapokat, házassági, diplomázási évfordulókat, és nagy örömmel fogadott, alkalomhoz illő ajándékokkal emlékezett meg róluk.

Mint már említettük, Mary Beth szerette Juliennel ropni ezeken a családi mulatságokon, bátorított öreget-fiatalt a táncra, időnként még tanárokat is fogadott, hogy tanítsák meg a rokonokat a legújabb táncokra. Ő és Julien bolondos bakugrásokkal mulattatták a gyerekeket. A maradibb Mayfairek néha megbotránkoztak a Francia Negyedből fogadott zenekarokon. Julien halála után Mary Beth már nem táncolt olyan sokat, de szerette nézni a mások táncát, és csaknem mindig gondoskodott muzsikusokról. Utolsó éveiben Stella lánya és Lionel fia intézték ezeket a dolgokat, és a mulatságok most is olyan vidámak voltak, mint régen.

A Mayfaireket nemcsak invitálták az ilyen összejövetelekre, de el is várták tőlük, hogy ott legyenek, és Mary Beth néha igen

kellemetlen tudott lenni azokhoz, akik nem fogadták el a meghívását. Két esetről tudunk, amikor rettenetesen megharagudott rokonokra, akik az apjuk nevének kedvéért levetették a Mayfair nevet.

Számos adomából, amelyeket a család barátaitól hallottunk, az tükröződik, hogy Mary Bethet egyszerre övezte a rokonok szeretete és félelme; míg Julient, főleg öregkorában, kedvesnek és elragadónak mondták, Mary Bethet kissé félelmetesnek tartották.

Több történet szerint Mary Beth belelátott a jövőbe, de viszolygott használni ezt a képességét. Ha arra kérték, jósoljon, vagy segítsen döntést hozni, gyakran figyelmeztette az érintett családtagokat, hogy a „jövőbe látás" nem egyszerű dolog, és a jövendölés „cseles" tud lenni. Ennek ellenére hébe-hóba adott egyértelmű jóslatokat. Például megmondta Maitland Mayfairnek, Clay fiának, hogy meghal, ha repülőre száll, és Maitland meg is halt. Therese, az özvegy, Mary Bethet hibáztatta a férje haláláért, mire Mary Beth csak vállat vont, és annyit szólt: „Én megmondtam előre! Ha nem száll föl arra a rohadt gépre, sohasem esik le."

Maitland fivéreit megrázta a haláleset, és könyörögtek Mary Bethnek, próbálja megakadályozni a hasonló eseményeket, mire ő azt felelte, megkísérelheti, és meg is teszi, ha legközelebb ilyesmi jut a tudomására, majd ismét figyelmeztette őket, hogy az ilyen dolgok „cselesek". 1921-ben Maitland fia, ifjabb Maitland expedícióra akart menni az afrikai őserdőkbe, amit anyja, Therese, erősen helytelenített, és Mary Bethhez folyamodott, hogy vagy tartsa vissza a fiút, vagy jósoljon valamit.

Mary Beth sokáig hányta-vetette magában a kérdést, majd kifejtette a maga célratörő, egyszerű modorában, hogy a jövő nincs meghatározva, csak kiszámítható. Ő pedig azt jósolja, hogy a fiú meg fog halni, ha Afrikába megy, de ha itthon marad, még annál is rosszabb dolgok történhetnek. Ifjabb Maitland meggondolta magát, expedíció helyett otthon maradt, és hat hónappal később halálra égett. (Részegen dohányzott az ágyban.) A temetésen Therese odament Mary Bethhez, és kérdőre vonta, miért nem vette elejét

ennek az iszonyatnak. Mary Beth mondhatni foghegyről odavetette, hogy igen, előre látta a dolgot, de nemigen tehetett semmit a megváltoztatására. A megváltoztatáshoz ifjabb Maitlandet kellett volna megváltoztatnia, az pedig nem az ő dolga, és különben is, számtalanszor próbált Maitland lelkére beszélni, de hiába; persze rémesen érzi magát, és nagyon szeretné, ha a továbbiakban nem unszolnák a rokonok, hogy jósoljon.

– Ha a jövőbe nézek – mondta állítólag –, annyit látok, mennyire gyönge a legtöbb ember, és milyen kevéssé igyekeznek harcolni a balsors ellen. Pedig lehet harcolni. Tényleg lehet. Bár Maitland úgyse változtatott volna semmin. – Aztán vállat vont, legalábbis ezt mondják róla, és jellegzetes, hosszú lépéseivel elhagyta a Lafayette temetőt.

Therese elszörnyedt ezektől a szavaktól, és sose bocsátotta meg Mary Bethnek, hogy a keze „benne volt" (?) a férje vagy a fia halálában. Holtáig hangoztatta, hogy az Első utcai házból sugárzik a gonoszság, s ha van is hatalma a Mayfaireknek, az csak a választottakat szolgálja.

(Ezt a történetet Therese nővérének, az 1935-ben elhunyt Emilie Blanchardnak egyik barátnőjétől hallottuk. A rövidített változatát egy kívülálló juttatta el hozzánk, aki a temetőben kihallgatta a párbeszédet, és utánakérdezett. A harmadik változatot egy apácától tudjuk, aki jelen volt a temetőben. Az a közös a három változatban, hogy ezek a szavak, ha miniatúrában is, az egyik legerőteljesebb képet rajzolják Mary Bethről. A két halálesetről az újságok számoltak be.)

Számtalan történet szól még Mary Beth jóslatairól, figyelmeztetéseiről, és a többiről. Mind nagyon hasonlítanak. Mary Beth intett valakiket bizonyos házasságoktól, és igaza lett. Vagy azt tanácsolta valakiknek, hogy lépjenek be ilyen és ilyen vállalkozásokba, amelyek fényes sikernek bizonyultak. De minden arra mutat, hogy Mary Beth nagyon óvatos volt a hatalmával, és vonakodott az egyértelmű jövendöléstől. Van még egy erre

vonatkozó nyilatkozatunk; Mary Beth a plébánosnak mondta, aki továbbadta a testvérének, egy rendőrnek, aki nyilván azért jegyezte meg, mert érdekesnek találta.

Mary Beth a szóbeszéd szerint azt mondta volna a plébánosnak, hogy egyetlen erős egyéniség megszámlálhatatlan ember sorsát képes megváltoztatni. Megtörtént minden korban. De tekintve a föld lakosságának számát, az ilyen egyéniségek annyira ritkák, hogy a jövőt csalósan könnyű megjósolni.

– Akkor azt elismeri, hogy van szabad akaratunk? – kérdezte a plébános, mire Mary Beth azt felelte: – Valóban van, és életfontosságú, hogy gyakoroljuk is a szabad akaratunkat. Semmi sincs előre meghatározva. És hála Istennek, kevés ilyen erős ember van, akik felboríthatják a dolgok kiszámítható rendjét, mert ugyanannyi köztük a gonosz, aki háborút és pusztítást hoz, mint a látnok, aki a mások javát szolgálja.

(Ezek a szavak főleg annak a kijelentésnek a fényében érdekesek, amelyet Richard Llewellyn ad az álmában megjelent Julien szájába: hogy semmi sincs elrendelve. Azt is érdemes feljegyezni, hogy Petyr van Abel szerint kétszáz éve Lasher olyan különös dolgot jósolt, ami mélységesen fölzaklatta Petyrt. Bár több ilyen idézetünk lenne a Mayfair-család nagy hatalmú médiumaitól! De nincs, és a kapcsolat e két idézet között fájón emlékeztet a hiányosságra.)

Ami a rokonok viselkedését illeti, a szószátyár barátok szerint számos rokon tisztában volt vele, hogy van valami furcsa Mary Beth meg Monsieur Julien körül; minden nemzedéknél fölvetődött a kérdés, hogy szabad-e hozzájuk fordulni, ha baj van? Tőlük segítséget kérni ugyanis nemcsak előnyt, hanem meghatározott kötelességeket is jelentett.

Például Lestan Mayfair egyik leszármazottja, aki lányfejjel esett szégyenbe, Mary Bethtől kért segítséget, és noha tetemes összeget kapott a gyereknevelésre, később nem lehetett kiverni a fejéből, hogy Mary Beth okozta a felelőtlen apa halálát.

Egy másik Mayfairről, Mary Beth egyik kegyeltjéről, akit tettlegesség és erőszak miatt tartóztattak le a Francia Negyedben egy kocsmai részeg verekedés után, azt mondták, jobban félt Mary Beth helytelenítésétől és büntetésétől, mint a bíróságtól. Végzetes lövést kapott, amikor megpróbált kitörni a fogdából, Mary Beth pedig nem volt hajlandó megengedni, hogy a Lafayette-ben temessék el.

Egy másik balsorsú lány, Louise Mayfair, aki ugyancsak hajadonként került várandós állapotba, az Első utcában hozta a világra Nancy Mayfairt (akit Mary Beth örökbe fogadott és Stella lányaként neveltetett), két nappal a szülés után meghalt, és azt pletykálták, hogy Mary Beth hagyta meghalni, ellátatlanul, magányosan, mert nem tetszett neki Louise viselkedése.

Ám viszonylag kevés történet maradt fent arról, hogy Mary Beth gonosz varázslatot használt volna a rokonokkal szemben. Még ha figyelembe vesszük, hogy a Mayfairek zárkózottak, és a legtöbbjük vonakodik pletykálni a jogutód családról, a bizonyítékok akkor is arra mutatnak, hogy Mary Beth inkább nagyasszonyként, mint boszorkányként bánt a családjával. Szinte mindig kelletlenül használta a hatalmát. Számos tanújele van arra, hogy sok Mayfair nem is hitte el a „babonás badarságokat", amelyeket a cselédek, szomszédok, alkalmanként családtagok hordtak össze Mary Bethről. Megmosolyogták az aranypénzes erszény meséjét. A babonás cselédséget hibáztatták az ilyen históriákért, amelyeket az ültetvényes romantika csökevényeinek tartottak, és fájlalták, hogy a szomszédság és az egyházközség ennyire pletykás.

Nem hangsúlyozhatjuk eléggé, hogy a Mary Beth hatalmát szemléltető mesék óriási többsége a cselédektől származik.

Mindent számba véve a családi legendáriumból arra lehet következtetni, hogy a rokonok szerették és tisztelték Mary Bethet, ő pedig nem szólt bele, hogyan élnek, mit tesznek, csupán hűséget várt el tőlük a família iránt; néhány tévedéstől eltekintve kiváló társakat szemelt ki magának a vállalkozásaihoz a rokonai közül, akik bíztak benne, csodálták és örömmel dolgoztak vele. Külföldi vállalkozásait

titokban tartotta előttük, mint ahogy valószínűleg okkult képességeit is titkolta, és élvezte, ha egyszerű, fesztelen kapcsolatban lehet a családdal.

Azt is érdemes feljegyezni, hogy a család gyermekei szerették Mary Bethet. Számtalanszor lefényképezték Stella, Lionel, Belle, Millie drága, Nancy és még több tucat kisgyerek koszorújában. Éveken át minden vasárnapon gyerekek bukfenceztek és fogócskáztak az Első utcai udvar délre néző pázsitján, miközben a felnőttek a házban szundikáltak ebéd után.

Mary Beth életének harmadik nagy szenvedélye vagy mániája, amennyire megállapíthatjuk, a szórakozás volt. Mint láttuk, ő és Julien szerettek táncolni, mulatni, színházba járni stb. Mary Bethnek sok szeretője is volt.

Mivel a családtagok pisszenni sem hajlandók a témáról, legbőségesebb adatforrásunk a másod- és harmadkézből kapott cselédpletyka, amely ismerősök, barátok közvetítésével jutott el hozzánk. A szomszédok is pletykáltak a házban lebzselő „jóképű fiúkról”, akik olyan munkákat lettek volna hivatva elvégezni, amire gyakran tökéletesen alkalmatlanok voltak.

Richard Llewellyn meséjét a fiatal ír kocsisnak ajándékozott Stutz Bearcatről a legközönségesebb közlekedésrendészeti nyilvántartás igazolta. Más bőkezű ajándékok – gyakran óriási bankbetétek – osztogatása ugyan csak azt támasztja alá, hogy ezek a jóképű fiúk Mary Beth szeretői voltak. Nincs más magyarázat rá, hogy miért ajándékozott karácsonyra ötezer dollárt egy fiatal kocsisnak, aki két lovat sem tudott elhajtani, vagy egy mindenesnek, aki egy szöget sem tudott beverni önállóan.

Érdekes, hogy ha egészében nézzük a Mary Bethtel kapcsolatos adatokat, legfőképpen érzéki étvágyát ecsetelő adomákkal találkozhatunk, vagyis a pletykák, hogy mennyire szeretett enni, borozni, táncolni, hány babája volt, messze meghaladják (tizenhét az egyhez arányban) a mágikus erőiről vagy a pénzügyi tehetségéről szóló híreszteléseket.

És ha figyelmesen olvassuk a leírásokat Mary Beth vonzódásáról az asztal, a zene, a tánc és az ágy örömeihez, akkor láthatjuk, hogy sokkal inkább úgy viselkedett, mint akkoriban a férfiak, egyszerűen azt tette, amihez kedve volt, nem nagyon törődve szokással vagy illemmel. Ha így nézzük, semmi különöset nem találunk a magatartásában. A kortársai persze nem így nézték, ezért rejtélyesnek, sőt baljósnak tartották Mary Beth élvhajhászását. Ezt a titokzatosságot csak fokozta, hogy Mary Beth félvállról vette a dolgait, és nem volt hajlandó jelentőséget tulajdonítani a mások lanyha tiltakozásának. Csak vállat vont, ha a Mayfair unokatestvérek könyörögtek neki, hogy „viselkedjen illedelmesen" (legalábbis a szolgák szerint).

Ami álruháit illeti, olyan sokáig öltözött férfinak, és olyan sikerrel, hogy nagyjából mindenki hozzászokott. Élete utolsó éveiben sokszor órákig csavargott a kertvárosban, tweedöltönyösen, sétapálcával. Már nem bajlódott azzal, hogy feltűzze a haját, vagy elrejtse a kalapja alá. Egyszerű kontyba csavarta, és mindenki tudomásul vette a megjelenését, mert ő volt a cselédség és a szomszédság Mary Beth kisasszonya, aki fejét kissé lehajtva, nagyon hosszú léptekkel rótta az utcákat, és nyájas hanyagsággal intett azoknak, akik köszöntötték.

A szeretőiről a Talamasca szinte semmit sem tudott kideríteni. Még egy fiatal unokatestvérről, Alain Mayfairről tudunk a legtöbbet, bár az sem biztos, hogy egyáltalán a szeretője volt-e Mary Bethnek. Titkárként vagy sofőrként vagy mindkettőként dolgozott Mary Bethnek 1911-től 1913-ig, de gyakran töltött Európában hosszú időszakokat. A húszas éveiben járó, nagyon csinos fiatalember volt, és kiválóan beszélt franciául, bár nem Mary Bethtel, aki jobban kedvelte az angolt. 1914-ben valamin összekoccant az asszonnyal, senki sem látszik tudni, hogy min. Akkor Alain átment Angliába, belépett a hadseregbe, és elesett az első világháborúban. Sohasem találták meg a holttestét. Mary Beth hatalmas búcsúztatót rendezett neki az Első utcában.

Kelly Mayfair, egy másik rokon, ugyancsak dolgozott Mary Bethnek 1912-ben és 1913-ban, majd 1918-ig állt az alkalmazásában. A szédületesen jóképű, vörös hajú, zöld szemű fiatalember (az anyja ír volt) Mary Beth lovait gondozta, és az asszony más fiúival ellentétben értette is a mesterségét. Hogy a szeretője lett volna Mary Bethnek, ennek kizárólag az ad tápot, hogy sokszor táncoltak együtt a családi összejöveteleken, és a szobalányok, mosónők, sőt még kéményseprők is többször hallották, amint nagy hangon veszekednek.

Azonkívül Mary Beth hatalmas summát is adott Kellynek, hogy szerencsét próbálhasson íróként. Kelly elutazott ezen a pénzen Greenwich Village-be, beállt riporterkedni a New York Times-hoz, és részegen, láthatólag merő véletlenségből halálra fagyott a lakásban, ahol nem volt melegvíz-szolgáltatás. Az első tele volt New Yorkban, talán nem értette meg a kockázatait. Akármi történt is, Mary Bethet porba sújtotta Kelly halála; hazahozatta a tetemet, és tisztességgel eltemettette, bár Kelly szülei annyira fölháborodtak a történteken, hogy el se akartak jönni a temetésre. Mary Beth két szót vésetett a fiú sírkövére: „Ne félj.” Lehetséges, hogy Shakespeare *Cymbeline*-jének híres soraira célzott: „*Nap nem éget már, ne fél,/ Nem kínoz tél, zord hideg*.” (Lator László fordítása.) Nem tudhatjuk. Mary Beth még a temetkezési vállalkozónak vagy a sírköveseknek sem volt hajlandó megmagyarázni.

A többi körülpletykált „jóképű fiút” nem ismerjük. Annyit tudunk a szóbeszédből, hogy kivétel nélkül nagyon mutatósak és úgynevezett „jassz elemek” voltak. A házban lakó szobalányok és szakácsnők rendkívül sértődötten és gyanakvóan viselkedtek velük szemben. A legtöbb elbeszélés egyáltalán nem mondja ki, hogy ezek a fiúk Mary Beth szeretői voltak. Valahogy így kell elképzelni őket: „És akkor ott volt az egyik ilyen fiúja, tudja, az egyik ilyen jóképű, akikkel mindig körülvette magát, engem ne kérdjen, mi végre, és ott ült a konyha lépcsőjén, és nem csinált semmit, csak lopta a napot, tudja, és akkor megkértem, hogy hozza le a ruháskosarat, na de

képzelheti, hogy ezzel csak nem piszkolhatta be a kezét, de azért persze megtette, mert az asszony éppen akkor jött be a konyhába, és vele ugyan nem mert volna kötözködni, az hétszentség, ő pedig rámosolygott, úgy, ahogy szokott, és azt mondta: «Szervusz, Benjy.»„

Ki tudja? Lehet, hogy Mary Beth egyszerűen csak szerette a látványukat.

Annyiban lehetünk biztosak, hogy az első perctől szeretettel és gondoskodással vette körül Daniel McIntyre-t, holott az úgy lépett színre a Mayfairek históriájában, mint Julien szeretője.

Richard Llewellyntől eltérően mi tudjuk, hogy Julien valamikor 1896 körül ismerkedett meg és bízott fontos üzleteket Daniel McIntyre-re, aki akkor volt feljövőben levő fiatal ügyvéd a nagybátyja tízegynéhány éve alapított, Tábor utcai cégénél.

Amikor Garland Mayfair elvégezte a Harvardon a jogot, ő is ehhez a céghez állt be dolgozni; őt követte Cortland, és együtt dolgoztak Daniel McIntyre-rel egészen 1905-ig, amíg az utóbbit ki nem nevezték bíróvá.

Daniel korabeli fotográfiáiról fehér bőrű, karcsú, vörösesszőke férfi tekint ránk. Majdnem bájos volt, olyanformán, mint Richard Llewellyn, Julien későbbi szeretője, vagy a sötét szépségű Victor, akit a fogat gázolt el.

Mindhármójuk arcának kivételesen szép, hatásos csontszerkezete volt, amelyet Danielnél még a ragyogó zöld szem is fokozott.

Ezt a zöld szemet még akkor is dicsérték, amikor az utolsó éveit morzsoló Daniel McIntyre már elnehezedett és vérbörzsönyös lett az ivástól.

Daniel McIntyre előéletéről száraz közhelyeket tudunk. „Régi ír” családból származott, vagyis olyan bevándorlóktól, akik jóval előbb érkeztek az 1840-es krumplivész menekültjeinél, és kétséges, hogy valaha is lettek volna szegények a családjában.

Nagyapja, a bizományos, aki a maga erejéből lett milliomos, az 1830-as években fényűző házat építtetett a Julia utcán. Ott nőtt fel

Sean McIntyre, Daniel apja, a legfiatalabb a négy fiú között. Sean McIntyre nagyszerű orvos volt, amíg negyvennyolc éves korában el nem vitte egy váratlan szívroham.

Daniel, aki akkor már gyakorló ügyvéd volt, átköltözött anyjával és hajadon nővérével a Szent Károly út egyik felsővárosi villájába, és itt lakott az anyja haláláig. McIntyre-ék házait mára lebontották.

Daniel egybehangzó vélemény szerint ragyogó üzleti jogász volt; számos jegyzőkönyv tanúsítja, hogy jó tanácsokat adott Juliennek a legváltozatosabb üzleti vállalkozásokban, továbbá sikeresen képviselte számos polgári perben. Évekkel később egy nagyon érdekes anekdotát hallottunk a cég egyik alkalmazottjától, aki azt mesélte, hogy Daniel és Julien iszonyúan összevesztek az egyik ilyen polgári peren. Daniel azt hajtogatta: „Nem, Julien, hadd intézzem ezt törvényesen!”, mire Julien ismételten azt válaszolta:

„Na jó, ha olyan fenemód odáig vagy érte, akkor csináld! De én mondom neked, ha rajtam múlna, ez az ember azt is megbánná, hogy megszületett!”

A nyilvántartások szerint Daniel színes képzelőerőről tett tanúságot, ha módokat kellett találni Juliennek, hogy azt tehesse, amit akar, és adatokat kellett keríteni az üzleti ellenlábasokról.

1897. február 11-én, amikor az anyja meghalt, Daniel az ápolónők és szobalányok őrizetére bízta nővérét a Szent Károly úton, majd átköltözött a régi Szent Lajos szálloda hivalkodóan fényűző, négyszobás lakosztályába, ahol úgy élt, a londinerek, pincérek és bérkocsisok szerint, „mint egy király”, hatalmas borravalókat osztogatva, és drága ételeket tálaltatva magának az utcára néző szalonba.

Julien Mayfair látogatta a legsűrűbben, aki gyakran töltötte az éjszakát Daniel lakosztályában. Nem tudunk róla, hogy ez a helyzet kihívta volna Garland és Cortland helytelenítését vagy haragját. Társak lettek a McIntyre, Murphy, Murphy és Mayfair cégben, majd miután a Murphy fivérek visszavonultak, Danielt pedig kinevezték bíróvá, Garlandból és Cordandból lett a Mayfair és Mayfair. A

későbbi évtizedekben minden energiájukat a Mayfair-vagyon kezelésére fordították, és úgyszólván egyenrangú társai lettek Mary Bethnek számos vállalkozásban, bár az asszonynak voltak üzletei, amelyekről Garland és Cortland láthatólag nem tudott.

Daniel már akkor rettentően ivott, többször is a szállodai személyzetnek kellett föltámogatnia a lépcsőn. Cortland is rajta tartotta a szemét, és később, amikor Daniel automobilt vásárolt, Cortland mindig fölajánlotta, hogy hazaviszi, nehogy Daniel megölje magát vagy valaki mást. Úgy tűnk, Cortland nagyon kedvelte Danielt. Mindig védelmére kelt a családdal szemben, amit az idő múlásával egyre nehezebb lett megtennie.

Nincs bizonyítékunk rá, hogy Mary Beth találkozott volna Daniellel ebben a korai szakaszban. Ő akkor már bokros üzleti tevékenységet folytatott, de a család nagyon sok jogászt dolgoztatott, és nincs tudomásunk róla, hogy Daniel valaha is betette volna a lábát az Első utcába. Lehetséges, hogy feszélyezte viszonya Juliennel, és egy kicsit puritánabb nézeteket vallott ezekről a dolgokról, mint a többi szerető, Tudomásunk szerint Daniel az egyetlen Julien szeretői között, akinek volt önálló foglalkozása.

Bármi volt is az oka, Daniel csupán 1897 végén ismerte meg Mary Beth Mayfairt, Richard Llewellyn szerint Mesevárosban. Nekünk sem áll a rendelkezésünkre más változat a találkozásukról. Nem tudjuk, úgy szerettek-e egymásba, ahogyan LIewellyn bizonygatta, annyit tudunk, hogy egyszer csak elkezdtek együtt megjelenni a társasági eseményeken.

Mary Beth huszonöt körül járhatott, és rendkívül független teremtés volt. Nem számított titoknak, hogy a kis Belle – a titokzatos skót lord Mayfair leánya – nem egészen épelméjű. Nagyon simulékony, kedves gyermek volt, de az egyszerű dolgokat sem tudta megtanulni, és érzelmileg világéletében úgy reagált, mint egy négyéves, mesélték később a rokonok, akik nem szívesen mondták ki azt a szót, hogy fogyatékos.

Persze mindenki tudta, hogy Belle nem alkalmas örökösnek, hiszen talán sose mehet férjhez. A rokonok egészen nyíltan taglalták a témát.

Volt még egy másik témája a Mayfairek beszélgetéseinek, mégpedig az a tragédia, hogy a folyó elsodorta a riverbendi ültetvényt.

Marie Claudette több mint száz éve építtette Riverbendet a vízbe nyúló földnyelven, és 1896 körül már látni lehetett, hogy a Mississippi előbb-utóbb elmossa a félszigetet. Mindent megpróbáltak, de hiába. Töltést kellett felhúzni a ház mögött, majd ki kellett költözni belőle, mert lassan körülvette a víz; majd egy éjszakán a ház is beledőlt az ingoványba, és egy hét múlva úgy eltűnt, mintha sose létezett volna.

Nyilvánvaló, hogy Mary Beth és Julien tragédiának érezték a dolgot. New Orleansban sokat emlegették a mérnököket, akikkel a Mayfairek abban a reményben tárgyaltak, hátha elháríthatják a tragédiát, nem csekély mértékben azért, mert Katherine, Mary Beth öregedő anyja nem akart beköltözni New Orleansba, abba a házba, amelyet évtizedekkel azelőtt neki épített Darcy Monahan.

Altatót kellett adni neki, hogy behozhassák a városba. Mint már említettük, sose heverte ki a megrázkódtatást, hamarosan megőrült, ide-oda bóklászott az Első utcai kertekben, miközben folyton Darcyval diskurált, de kereste az anyját, Marguerite-et is, és örökösen kiborogatta a fiókokat, dolgok után kutatva, amelyeket állítólag elveszített.

Mary Beth elviselte, de egyszer azt mondta, a kezelőorvos mély megbotránkozására, hogy boldogan megteszi az anyjáért, ami tőle telik, de egyébként nem találja „különösebben érdekesnek” se őt, se a bajait, és nem bánná ha létezne valamilyen szer, amivel meg lehetne nyugtatni az anyját.

Jelen volt Julien is, aki persze nagyon mulatságosnak találta a hallottakat, és a szokott idegesítő hahotára fakadt. Ettől függetlenül

megértette az orvos szörnyülködését, és elmagyarázta, hogy Mary Beth fő erénye a következményekre fütyülő szókimondás.

Nem tudjuk, adtak-e Katherine-nek „valamilyen szert". Valamikor 1898-ban kiterjesztette csavargásait az utcákra, mire egy fiatal mulatt szolgát fogadtak, kizárólag azért, hogy őt kísérgesse. 1905-ben, az Első utca egyik hátsó hálószobájának ágyában halt meg, egészen pontosan január második éjszakáján, és legjobb tudomásunk szerint nem búcsúztatta se vihar, se más rendkívüli esemény. A cselédek szerint napok óta kómában feküdt. Mary Beth és Julien volt mellette, amikor meghalt.

1899. január 15-én, a Szent Alfonzban fényes pompával eskették össze Mary Bethet és Daniel McIntyre-t. Érdekes, hogy addig a család a Notre Dame-ba járt, a háromtemplomú plébánia francia templomába, ám az esküvőre mégis az ír templomot választották, és attól fogva kitartanak a Szent Alfonz mellett.

Úgy tűnik, Daniel nagyon jó barátságban volt a plébánia ír papjaival, és bőkezűen támogatta az egyházközséget. Volt egy unokatestvére is az ír irgalmasnővérek rendjében, aki a helyi iskolában tanított.

Ennélfogva nyugodtan feltételezhetjük, hogy Daniel javaslatára pártoltak át az ír templomhoz, továbbá azt is feltételezhetjük, hogy Mary Bethnek nagyjából közömbös volt az ügy, mert bár sokat járt templomba gyermekeivel, unokahúgaival és unokaöccseivel, hogy mit gondolt a dologról, azt csak ő tudta. Julien sose járt templomba, kivéve a szokásos esküvőket, temetéseket és keresztelőket. Ő is jobban látszott kedvelni a Szent Alfonzot a szerényebb Notre Dame-nál.

Mint már említettük, Danielnek és Mary Bethnek óriási esküvőt csaptak, amelyet káprázatos fogadás követett az Első utcai háznál. Még New Yorkból is eljöttek a rokonok. Jelen volt Daniel családja is, noha Mayfaireknél jóval csekélyebb számban, a pár, egybehangzó vélemény szerint nagyon boldog volt, nagyon szerelmes; késő éjszakáig tartott az ének és a tánc.

A házasok New Yorkba mentek nászútra, majd onnan Európába, ahol négy hónapot töltöttek, de májusban félbeszakították utazásukat, mert Mary Beth máris várandós lett.

Az Igazság szerint Carlotta Mayfair hét és fél hónapra született, 1899. szeptember elsején.

Egy év múlva, 1900. november másodikán Mary Beth megszülte egyetlen fiát, Lionelt, és végül 1901. október 10-én utolsó gyermekét, Stellát.

Természetesen az összes gyerek Daniel McIntyre törvényes utódjaként jött a világra, de a történet ismeretében föltehetjük a kérdést, hogy igazából ki nemzette őket?

Az orvosi adatok és a képek cáfolhatatlanul bizonyítják, hogy Carlotta Mayfairnek csakugyan Daniel McIntyre volt az apja. Carlotta nemcsak Daniel zöld szemét, de csodaszép, hullámos, vörösesszőke haját is örökölte.

Ami Lionelt illeti, ugyanahhoz a vércsoporthoz tartozott, mint Daniel McIntyre, és hasonlított is rá, noha sötét szeme és az „arckifejezése", főleg idősebb korában, erősen emlékeztetett az anyjáéra.

(Viszont Stella, az 1929-es, felületes boncolási jegyzőkönyvben feltüntetett vércsoportja szerint nem lehetett Daniel McIntyre lánya. Tudjuk, hogy ez nővérének, Carlottának is a tudomására jutott. A Talamasca éppen azért figyelt föl rá, mert Carlotta kérelmezte a vércsoport megállapítását.)

Talán fölösleges is megjegyezni, hogy Stella nem hasonlított Danielre, viszont annál jobban emlékeztetett Julienre finom csontjaival, fekete, fürtös hajával, nagyon fényes, valósággal szikrázó, sötét szemével.

Mivel Julien vércsoportját nem ismerjük, és azt sem tudjuk, végeztek-e rajta valaha is ilyen vizsgálatot, nem egészíthetjük ki az esetet ezzel az adatmorzsával.

Stellát nemzhette az anyja valamelyik szeretője, bár nem tudjuk, tartott-e Mary Beth szeretőt a lány születését megelőző évben. A

súgás-búgás Mary Beth szeretőiről Stella után kezdődött, de ez jelentheti azt is, hogy az idő múlásával Mary Beth kevésbé bajlódott a diszkrécióval.

A másik határozott lehetőség Cortland Mayfair, Julien második fia, aki huszonkét éves, rendkívül vonzó fiatalember volt Stella születésekor. (A vércsoportja, amelyet 1959-ben végre sikerült megszerezni, egyezik.) Ki-be költözött az Első utcai házba, mert a Harvardon tanult jogot, és csak 1903-ban végzett. Köztudott volt, hogy nagyon kedveli Mary Bethet, és élete végéig a szívén viselte a jogutód család érdekeit.

A Talamasca balszerencséjére Cortland nagyon zárkózott és titoktartó ember volt. Még a testvérei és a gyerekei is magának valónak tartották, aki utál mindenféle pletykát. Szeretett olvasni, és pompásan értett a befektetéshez. Tudomásunk szerint nem nyílt meg senkinek. Még akik a legközelebb álltak hozzá, azok is ellentmondásosan értelmezték, hogy Cortland mit, mikor és miért tesz.

Azt az egyetlen dolgot lehetett tudni róla, hogy szenvedélyes odaadással kezelte a hagyatékot, gyarapítva a maga, a testvérei, a gyerekeik és Mary Beth pénzét. Cortland leszármazottjai a mai napig a Mayfair-klán leggazdagabbjai közé számítanak.

Mary Beth halála után Cortland akadályozta meg, hogy Carlotta Mayfair átvegye a vagyon kezelését, amivel gyakorlatilag lerombolta volna anyja birodalmát. Tulajdonképpen Stella volt az örökös, de őt semmi sem érdekelte azonkívül, hogy mindig azt tehesse, ami neki tetszik.

Saját bevallása szerint Stella világéletében fütyült a pénzre, és Carlotta akarata ellenére Cortlandra bízta az érdekeit. Stella halála után Cortland és fia, Sheffield kezelték tovább a vagyont Antha nevében.

Ennek ellenére le kell szögeznünk, hogy Mary Beth halála után birodalma is kezdett széthullani. Őt nem pótolhatta senki. Cortland csodákat művelt konszolidálásban, befektetésben, megtartásban, ám

a káprázatos terjeszkedés, amelyre Mary Beth alatt került sor, gyakorlatilag véget ért.

De hogy visszatérjünk a tárgyhoz, más jelek is utalnak arra, hogy Cortland volt Stella apja. Cortland felesége, Amanda Grady Mayfair mélységesen viszolygott Mary Bethtől meg az egész Mayfair-családtól, és sohasem volt hajlandó elkísérni a férjét az Első utcai házba. Ez nem akadályozta meg Cortlandet, hogy vissza ne járjon vizitbe, sőt magával vitte öt gyermekét is, akik így közelről megismerték apjuk családját.

Amanda utóbb el is hagyta Cortlandot. Miután legkisebb fiuk, Pierce Mayfair, 1935-ben befejezte tanulmányait a Harvardon, Amanda végleg visszaköltözött New Yorkba a húgához, Mary Margaret Grady Harrishez.

1936-ban Amanda úgy nyilatkozott egyik nyomozónknak egy koktélpartin, egy megrendezett véletlen találkozáson, hogy a férje családja gonosz, és hogy ha ő kitálalná róluk az igazságot, mindenki azt hinné, megbolondult, és ő ugyan soha többé be nem teszi a lábát délre, közelébe nem megy azoknak az embereknek, könyörögjenek akárhogy a fiai. Valamivel később, mikor már rendesen elázott, megkérdezte nyomozónkat, akinek nevét nem ismerte, hiszi-e, hogy emberek eladhatják a lelküket az ördögnek. Mert, mondta, a férje ezt tette, és a férje „gazdagabb Rockefellernél”, és ő (Amanda) meg a fiaik is gazdagabbak. – Egyszer még pokolra kerülnek – jósolta. – Erre mérget vehet.

Mikor nyomozónk megkérdezte, tényleg hisz-e az ilyesmiben a nagyságos asszony, Amanda azt felelte, hogy a modern világban is vannak boszorkányok, akik képesek rontani.

– El tudják hitetni, hogy ott vagyunk, ahol nem is vagyunk, és olyasmiket látunk, amik nincsenek is ott. Ezt csinálták a férjemmel. És tudja, miért? Mert a férjem boszorkány, hatalmas boszorkány! Ne is bajlódjon olyan szavakkal, hogy varázsló. Nem az az érdekes. Az az ember boszorkány. Magam láttam, mire képes.

Amikor nyomozónk kereken megkérdezte Amandától, bántotta-e valaha a férje, Cortland felesége azt felelte ennek a vadidegennek, hogy nem arról van szó, mert őt tényleg nem bántotta, de amiket elnézett másoknak, amikhez cinkosul szegődött és amiket hitt! Aztán sírva fakadt, hogy hiányzik neki a férje, és nem akar erről beszélni többé.

– Annyit mondhatok magának – folytatta, miután kissé összeszedte magát –, ha azt akarnám, hogy a férjem itt teremjen ma este, akkor itt lenne. Hogy hogy csinálná, azt nem mondhatom meg, de megjelenne itt, ebben a szobában! Az egész családja tud ilyeneket csinálni. Az őrületbe tudják kergetni vele az embert. Itt teremne, ebben a szobában! Néha itt is van velem, akkor, mikor nem akarom, és nem bírom elküldeni.

Ezen a ponton a dámát elmenekítette az egyik Grady unokahúg, és a következő kapcsolatfelvételre csupán néhány év múlva került sor.

Még egy érv szól Cortland és Stella szoros kapcsolata mellett, mégpedig az, hogy Julien halála után Cortland több mint egy évre átvitte Stellát és bátyját, Lionelt, Angliába és Ázsiába. Neki akkorra már megvolt az öt gyereke, akiket otthon hagyott a feleségével. Úgy tűnik, ő kezdeményezte az utazást, ő szervezett meg mindent, és úgy elnyújtotta a kalandot, hogy a csapat csak valami tizennyolc hónap múlva került haza New Orleansba.

Az első világháború után Cortland ismét otthagyta a feleségét meg a gyerekeit, és egy évig utazgatott Stellával. A családi háborúságokban is mindig Stella pártját fogta.

Ezek a körülmények persze nem bizonyító erejűek, de arra utalnak, hogy Cortland lehetett Stella apja. Sőt még Julien is lehetett, hajlott kora ellenére, Nem tudjuk.

Akárhogyan is, Stella volt a kedvenc a születése óta. Daniel McIntyre bizonyosan úgy szerette, mint a tulajdon gyermekét, és teljességgel lehetséges, hogy annak is hitte.

A három testvér kisgyermekkoráról keveset tudunk. Richard Llewellyn arcképe a legbensőségesebb.

Ám ahogy a gyerekek nőttek, egyre többször emlegettek családi viszályt; és amikor a tizennégy éves Carlotta beköltözött a Szent Szív internátusba, mindenki tudta, hogy az anyja akarata ellenére teszi. Daniel porba volt sújtva, és szerette volna, ha a lánya sűrűbben járna haza. Carlottát senki sem nevezte boldog gyermeknek, ám a mai napig nehéz adatokat gyűjteni róla, mert még mindig él, és még azok is, akik ötven éve ismerik, rettentően félnek tőle, a befolyásától, és nagyon nem szívesen mondanak róla bármit is.

Azok hajlandók beszélni, akik a legjobban utálják. Ha a többiek nem félnének annyira, esetleg olyasmit is hallhatnánk, ami kiegyensúlyozza a képet.

Akárhogyan is, Carlottát kislány kora óta csodálták ragyogó eszéért. Apáca tanítónői még azt is mondták rá, hogy zseni. A Szent Szív internátusában lakott, amíg leérettségizett, majd nagyon fiatalon beiratkozott a Loyola jogi karára. Lionel nyolcévesen került iskolába. Csendes, jó magaviseletű fiúnak tűnt, akivel sohase volt különösebb baj, kedvelték is. Főfoglalkozású nevelő segítette a házi feladatokban, és idővel eminens diák lett belőle. Ám sohasem szerzett barátokat a családon kívül. Unokatestvérei jelentették egyetlen társaságát, ha éppen nem volt iskolában.

Stella története kezdettől fogva más. Egybehangzó vélemény szerint elragadó, tüneményes gyermek volt selymesen gyűrűző, fekete hajával, óriási fekete szemével. Ha nézzük számos fényképét, amelyek 1901-től 1929-ben bekövetkezett haláláig készültek róla, el sem lehet képzelni róla, hogy más korban élhessen, annyira illik azokhoz az évekhez hústalan, fiús csípőjével, durcás kis piros szájával, etonfrizurájával.

Első képein olyan, akár a Pears szappant hirdető tündér: fehér bőrű pici csábító, aki behízelgő, mégis játékos szemmel pillog a nézőre. Tizennyolc évesen szakasztott Clara Bow.

Halála estéjén a szemtanúk sokasága szerint felejthetetlen femme fatale volt, ahogy járta szilajon a charlestont kurta, rojtos ruhájában, sziporkázó harisnyájában, villogtatva hatalmas ékkő-szemét

mindenkire és senkire, hogy a férfiak ne nézhessenek senki másra, csak rá.

Amikor Lionelt iskolába küldték, Stella könyörgött, hogy hadd tanulhasson ő is, legalábbis ezt mondta a Szent Szív apácáinak. Ám alig három hónap után diszkréten és nem hivatalosan eltávolították, mondván, hogy megrémíti a tanulótársait. Olvasott a gondolataikban, élvezettel fitogtatta hatalmát, tudott úgy taszigálni embereket, hogy hozzájuk sem nyúlt, kiszámíthatatlan humorérzéke volt, kikacagta az apácákat, ha véleménye szerint hazugságon érte őket. Carlotta halálosan szégyenkezett, de nem tudta megfékezni, noha minden szemtanú szerint szerette Stellát, és minden igyekezetével próbálta rávenni, hogy ne lógjon ki a sorból.

Ezek után talán meglepő, de a Szent Szív apácái és növendékei tulajdonképpen kedvelték Stellát. Sok osztálytársa rokonszenvvel, sőt derűsen emlékezik rá.

Amikor nem a stiklijeit űzte, „bájos”, „édes”, „szeretni való”, „drága kislány” volt. Ám senki sem bírta túl sokáig a közelében.

Következőnek az Orsolyákhoz járt annyi ideig, hogy az osztályával lehessen első áldozó, de rögtön utána eltávolították, ugyanazon a nem hivatalos, diszkrét módon, többé-kevésbé ugyanazokkal a kifogásokkal. Ezúttal el volt keseredve, hogy hazaküldik, mert remek mulatságnak tekintette az iskolát, és nem szeretett egész nap otthon rostokolni az anyjával és Julien bácsival, akik folyton azt mondták, hogy most sok a dolguk. Játszani akart más gyerekekkel. A nevelőnőjét unta. Ki akart járni a házból.

Stella elhasznált még négy magániskolát, egyikben sem töltve három-négy hónapnál hosszabb időt, majd kikötött a Szent Alfonz plébániai iskolában, ahol ő volt az egyetlen az ír proligyerekek között, akit mindennap sofőr hozott és vitt Packard limuzinnal.

Bridget Marie nővér, az Írországban született apáca, aki a New Orleans-i Isteni Könyörületesség kórházában halt meg kilencven éves korában, még ötven év után is élénken emlékezett Stellára, és

1969-ben azt mondta e sorok írójának, hogy Stella Mayfair vitán felül boszorkány volt.

Ismét azzal vádolták, hogy olvas a gondolatokban, kacag, ha mások hazudnak, puszta akarattal röpteti a tárgyakat, és beszélget egy láthatatlan barátjával, ahogy Bridget Marie nővér mondta, a „familiárisával", aki teljesíti Stella kívánságait, többek között megkeres elveszített holmikat, és dobálja a dolgokat a levegőben.

Ám Stellánál nem folyamatosan nyilvánultak meg ezek az erők. Gyakran és huzamosabb időkre megpróbált jól viselkedni; szerette az olvasást, a történelmet és az angol nyelvet, szívesen játszott a többi lánnyal a Szent András utcára néző udvaron, és nagyon ragaszkodott az apácákhoz.

Az apácákat egészen megigézte Stella. Beengedték a zárda kertjébe, velük szedhette a virágokat, vagy órák után bevitték a társalgóba, hogy hímzésre tanítsák, amihez Stellának különös tehetsége volt.

– Tudja, hogyan csinálta? Majd én megmondom. Abban a zárdában mindegyik nővér azt hitte, hogy Stella az ő kis bizalmas barátnője. Így hitette el velük. Apró titkokat súgott meg magáról úgy, mintha most mesélné őket először. És mindent tudott rólunk, de mindent ám! Olyan dolgokat tudott, amiket sose árultunk el senkinek, és úgy beszélt félelmeinkről, a titkainkról és a dolgainkról, amelyeket mindig meg szerettünk volna osztani valakivel, hogy tüstént jobban éreztük magunkat tőle. És csak később, órákkal később, de lehet, hogy napokkal később, amikor az ember belegondolt, elgondolta, milyen volt a kertben ülve pusmogni Stellával, akkor jött rá, hogy az a lány boszorkány, igazi pokolfajzat, aki rosszban sántikál.

De nem volt komisz, azt el kell ismernem. Nem volt komisz. Ha annak születik, szörnyeteg lett volna. Isten tudja, mi minden gonoszságot elkövethetett volna. Nem hinném, hogy komolyan bajt akart volna keverni, csak titokban élvezte az erejét, ha érti, mire

célzok. Szerette ismerni az ember titkait. Szerette látni a hüledezést a mások arcán, amikor megmondta nekik, mit álmodtak az éjszaka.

És ó, milyen szenvedélyesen szerette csinálni a dolgokat! Rajzolt naphosszat, de heteken át, aztán kidobta a ceruzát, és soha többé nem húzott egy vonalat se. Aztán jött a hímzés, azt meg kellett tanulnia, és a leggyönyörűbb hímzéseket csinálta, bosszankodott minden apró hibán, aztán eldobta a tűt, és egyet sem öltött többet. Még sose láttam ilyen változékony gyereket. Mintha keresett volna valamit, olyasmit, aminek átadhatná magát, de sohasem találta. Legalábbis kislány korában nem.

Mondok magának még valamit, amit szeretett csinálni; abba sose fáradt bele, ha a többi lánynak kellett mesélnie. Nagyszünetben összegyűltek Stella körül, és csüggtek minden szaván csengetésig. De hogy miket mesélt, kísértethistóriákat, véres titkokat rejtő, ódon ültetvényes udvarházakról, szörnyű halált halt emberekről és a vuduról, amit a szigeteken űztek réges-régen. Ismert kalózlegendákat, ó, azok voltak a legborzasztóbbak, amiket a kalózokról mesélt, az embernek tényleg égnek állt a haja! És ahogy mondta, teljesen olyan volt, mintha igaz lenne! Pedig hát tudni lehetett, hogy csak kitalálja az egészet. Ugyan honnan tudhatta volna, mit gondolnak és éreznek azok a szegények egy elfogott gályán, mielőtt valami vérszomjas kalóz végigsétáltatná őket a palánkon?

Én mondom magának, voltak a dolgok között, amiket mesélt, olyan érdekességek, mindig meg akartam kérdezni róluk valakit, tudja, aki olvasott történelmi könyveket, és tényleg ismeri az ilyet.

Csakhogy a lányok rosszakat álmodtak Stella meséitől, mire jöttek a szülők és megkérdezték: „Ejnye már, nővér, hát honnan szed az én kislányom ilyeneket?”

Ilyenkor mindig üzentünk Mary Beth kisasszonynak. „Tartsa otthon pár napig”, kértük. Mert ez volt a helyzet Stellával. Nem lehetett éjjel-nappal elviselni. Senki se bírta.

És hála az Úrnak, Stella ráunt az iskolára, és egyszer csak magától is eltűnt hónapokra.

Néha olyan hosszú ideig, már azt hittük, sose jön vissza. Hallottuk, hogy teljesen elvadult odaát, az Első és a Gesztenyefa sarkán a cselédek gyerekeivel játszik, és vudu oltárt épít a szakácsné fiával közösen, aki olyan fekete, mint a szurok, azt lefogadhatja, és azt gondoltuk, valakinek igazán át kellene mennie, beszélni Mary Beth kisasszonnyal.

Aztán egy reggelen, láss csodát, úgy tíz óra tájban – mert az a gyerek mindig akkor jött iskolába, amikor tetszett neki – feltűnik a limuzin a Constance és a Szent András utca sarkán, és kilép belőle Stella a kis egyenruhájában, de egy tökéletes babát képzeljen el, hatalmas masni a hajában. És mit hoz magával, hát nem egy szatyrot, tele cifrán becsomagolt ajándékkal minden apácának, akiket név szerint ismert, és puszi mindenkinek. „Úgy hiányzott, Bridget Marie nővér!”, súgta a fülembe.

Persze kibontom a skatulyát, és én mondom magának, de nem egyszer történt ám ilyen, és ott van valami apróság, amit teljes szívemből szerettem volna. Egyszer egy pici prágai Kisjézust kaptam tőle, csupa selyembe-adaszba öltöztetve, egyszer meg a világ leggyönyörűbb rózsafüzérét, kristályból és ezüstből. Ó, micsoda gyermek! Micsoda különös gyermek!

De Isten akaratából aztán mégiscsak elmaradt, ahogy múltak az évek.

Nevelőnő tanította, szerintem ráunt a Szent Alfonzra, és azt mesélték, oda vitetheti magát a sofőrrel, ahová akarja. Ha jól emlékszem, Lionel se ment gimnáziumba, csak strabancolt összevissza Stellával, és úgy rémlik, ez volt az az idő, vagy talán egy kicsit később, hogy az öreg Mr. Julien meghalt.

Ó, hogy sírt az a gyermek a temetésen! Mi persze nem mentünk ki a temetőbe, akkoriban nem tettek ilyet az apácák, de a misére elmentünk, és Stella ott görnyedezett zokogva a padban, Carlotta ölelte magához.

Tudja, Stella halála után azt mondták, hogy Carlotta sose szerette a húgát. De Carlotta sose bánt komiszul azzal a gyermekkel. Soha.

Máig emlékszem, hogy fogta át Julien gyászmiséjén Stellát, aki csak sírt és sírt és sírt.

Mary Beth kisasszony mintha nem lett volna magánál. Mély bánat ült a szemében, ahogy kísérte a koporsót az ülések között. Hozta magával a gyerekeket, de réveteg volt a tekintete. A férje persze nem volt vele, az aztán nem. McIntyre bíró sose volt a felesége mellett a szükségben, én legalábbis így hallottam. Holtrészeg volt, mikor az öreg Mr. Julien meghalt, még csak fel se tudták ébreszteni, pedig rázták, leöntötték hideg vízzel és kirángatták az ágyból. A temetés napján se lehetett látni. Később hallottam, hogy egy Raktár utcai kocsmából vitték haza. Kész csoda, hogy az az ember megélt addig, ameddig.

Bridget Marie nővér állítását, miszerint Carlotta gyöngéden bánt a húgával, több szemtanú is megerősítette, noha Richard Llewellyn persze nem értett volna egyet velük. Számos beszámolónk van Julien temetéséről, Carlotta valamennyiben átkarolja a húgát, sőt, még a könnyeit is törülgeti.

A Julien halálát követő hónapokban Lionel végképp kimaradt az iskolából, és Európába utazott Stellával, Cortland és Barclay kíséretében. Egy nagy luxushajón keltek át az óceánon, alig pár hónappal az első világháború kitörése előtt.

Mivel a kontinensen úgyszólván lehetetlen volt utazgatni, a társaság heteket töltött Skóciában, meglátogatta a donnelaithi kastélyt, aztán elindult egzotikusabb tájakra. Jelentős kockázattal sikerült eljutniuk Afrikába, töltöttek egy darab időt Kairóban és Alexandriában, majd továbbindultak Indiába, ládaszám küldve haza az útról a szőnyegeket, szobrokat és egyéb tárgyakat.

Barclay, akinek fájón hiányzott a családja, és nagyon belefáradt az utazásba, 1915-ben kivált a csapatból, és vállalta a veszedelmes átkelést New Yorkba. A Lusitaniát csak nemrég süllyesztette el egy német tengeralattjáró, a család lélegzet-visszafojtva izgult Barclayjért, ám ő hamarosan betoppant az Első utcai házba, és csodákat mesélt.

A feltételek hat hónappal később se voltak jobbak, amikor Cortland, Stella és Lionel úgy döntött, hogy hazajönnek. Ám a luxushajók a veszélyek ellenére is járták a tengereket, és a hármasnak sikerült baj nélkül átjutnia; pontosan 1916 karácsonya előtt érkeztek New Orleansba.

Stella ekkor volt tizenöt éves.

Egy fotográfián, amely ugyanabban az évben készült, a Mayfair-smaragdot viseli. Mindenki tudta, hogy ő az örökös. Mary Beth mérhetetlenül büszke volt rá, „rettenthetetlennek" becézte világcsavargó lányát, és noha Lionel csalódást okozott neki, mert nem akarta folytatni az iskolát, hogy később a Harvardra mehessen, úgy tűnik, az asszony olyannak fogadta el a gyerekeit, amilyenek. Carlottának saját lakosztálya volt az egyik melléképületben, és mindennap sofőr vitte autóval a Loyola Egyetemre.

Aki estelente elment a Gesztenyefa utcán, láthatta az ablakokon át a szolgaseregtől kiszolgált család hatalmas gyülekezetét, amely éjszakáig elüldögélt a vacsoraasztal mellett.

A családi összetartás miatt nagyon nehéz volt megállapítanunk, mit gondoltak a rokonok Stelláról, vagy mennyire ismerték iskolai gondjait.

Ebből az időből már számos feljegyzésünk van Mary Bethről, amint hanyagul odaveti a cselédeknek, hogy Stella az örökös, vagy „Stella fog örökölni mindent"; köztük van a fontos közlés, talán a legfontosabb az egész aktában, amely kétszer is elhangzott, minden átmenet nélkül: „Stella látta az embert."

Nincs adatunk róla, hogy Mary Beth valaha is megmagyarázta volna ezt a különös kijelentést. Annyit tudunk, hogy egy Mildred Collins nevű mosónőnek és egy Patricia Devlin nevű ír szobalánynak mondta; hozzánk harmadkézből jutott el. Továbbá azt is megállapíthattuk, hogy a két nő utódai nem tudnak egyetértésre jutni abban, mit akart kifejezni ezzel a híres Mary Beth kisasszony. Az egyik azt hitte, hogy az „ember" alatt az ördögöt kell érteni, a másik szerint egy „szellemet", amely több száz éve kísértett a családnál.

Akármi legyen is a helyzet, tisztán látszik, hogy Mary Beth a megértés pillanataiban tett ilyen futó megjegyzéseket, olyan dolgokba avatva be a szolgálóit, amit a vele egyenrangúaknak nem árulhatott el, vagy nem akart elárulni.

Nagyon lehetséges, hogy másoknak is mondhatta, mert az 1920-as években az Ír Csatorna öregei tudtak „az emberről". Emlegették. De két forrás egyszerűen nem elég, hogy megállapítsuk, mennyire terjedhetett el a babonás hiedelem a Mayfair asszonyokról – hogy van egy titokzatos „férfi szellemük vagy szövetségesük", amely segédkezik nekik a vuduban vagy a boszorkányságban vagy a szemfényvesztésben.

Ez az egyértelmű utalás Lasherre nyugtalanítóan figyelmeztet rá, milyen keveset tudunk valójában a Mayfair-boszorkányokról, és arról, hogy mi történhetett közöttük, Lehetséges, hogy minden nemzedék örökösnőjének azzal kell bizonyítania hatalmát, hogy önállóan meglátja az embert, vagyis akkor, mikor egyedül van, hogy az idősebb boszorkány ne játszhassa a közvetítő szerepét, utána pedig a maga jószántából kell beszámolnia róla, mit látott?

Ismét be kell vallanunk, hogy nem tudjuk. Annyit tudunk, hogy akik hallották hírét „az embernek" és emlegették, nem kapcsolták össze semmiféle sötét hajú, antropomorf jelenéssel, amelyet láttak. Még azzal a titokzatos lénnyel sem kapcsolták össze, akit egyszer láttak Mary Bethtel a bérkocsiban, mert az adomák különböző forrásoktól származtak, és tudomásunk szerint rajtuk kívül senki sem illesztette össze őket.

Bridget Marie nővér tanúskodása 1969-ből, amikor rákérdeztem „az emberre":

– Á, az? Az volt a láthatatlan pajtás, aki éjjel-nappal Stella közelében lebzselt. Hozzátehetném, ugyanaz az ördög, aki később a lánya, Antha közelében lebzselt, hogy teljesítse a gyermek minden kívánságát. Végül pedig a szegény kicsi Deirdre közelében, aki a legszelídebb és a legártatlanabb volt közöttük. Ne kérdezze, láttam-e valaha a fajzatot, mert Isten a tanúm, nem tudom, láttam-e, de

megmondom magának, úgy, ahogy magam mondtam a plébánosnak, de számtalanszor, hogy tudtam, ha ott volt!

Valószínű, hogy akkoriban Lasher nem vágyott mutogatni magát a családon kívül. Ebből az időből egyetlen beszámolónk sincs arról, hogy megjelent volna valakinek.

Térjünk vissza a krónikához. Julien halála után érkezett el Mary Beth gazdasági befolyásának és teljesítményeinek a csúcsára. Feldúlta Julien elvesztése, egy darabig azt híresztelték róla, hogy „boldogtalan", ám ez nem tartott sokáig. A gyerekek még vissza se jöttek külföldről, amikor ő már visszazökkent szokott flegmatikusságába.

Tudjuk, hogy rövid és dühös veszekedés robbant ki közötte és Carlotta között, mielőtt lánya belépett volna a Byrnes, Brown és Blake ügyvédi irodához, ahol a mai napig dolgozik. Mary Beth végül belenyugodott, hogy Carlotta „a családon kívül" akar dolgozni, és felújíttatta lánya lakosztályát az istálló felett. Carlotta ott lakott évekig, ahol úgy jöhetett mehetett, hogy nem kellett belépnie a házba.

Azt is tudjuk, hogy Carlotta mindennap az anyjával étkezett; vele reggelizett a hátsó teraszon, ha az idő megengedte, és este hétkor együtt vacsoráztak az ebédlőben.

Ha megkérdezték, miért nem a Mayfair és Mayfairhez, Julien fiainak irodájához lépett be, Carlotta általában azt válaszolta kimért merevséggel, hogy a maga lábára akart állni.

Pályafutása elejétől ragyogó intelligenciájú jogásznak tartották, ennek ellenére sohasem tette be a lábát bíróságra, és a mai napig meghúzódik az iroda férfi tagjainak árnyékában.

Ócsárlói azt mondták róla, hogy nem egyéb agyondicsért törvényszéki írnoknál. Ám a kíméletesebbek szerint Carlotta lett a Byrnes, Brown és Blake talpköve; ha egyszer elmegy, ugyancsak főhet a cég feje, hogy kivel pótolják.

Sok New Orleans-i jogász elismerte, hogy többet tanultak Carlottától, mint a jogi kar professzoraitól. Összefoglalva annyit

mondhatnánk róla, hogy ma is az a rátermett, okos polgári jogász, akinek indult, azonkívül félelmetes és abszolút megbízható tudással rendelkezik az üzleti jogban.

A Carlottával való összetűzést leszámítva Mary Beth élete csaknem az utolsó pillanatig a szokott mederben folydogált. Még Daniel McIntyre italozása sem látszott túlzottan nyomasztani.

A családi legendárium szerint Mary Beth rendkívül jóságos volt Danielhez az utolsó években.

Innentől kezdve a Mayfair boszorkányok története igazából Stella története. Mary Beth végzetes betegségéről és haláláról majd a kellő időben ejtünk szót.

STELLA ÉS MARY BETH TÖRTÉNETÉNEK FOLYTATÁSA

Mary Beth tovább űzte élete három passzióját, és különös örömét lelte Stella lánya hóbortjaiban, aki tizenhat éves korától botrányköve lett a New Orleans-i társaságnak: nyaktörő sebességgel hajtotta autóját, ivott és reggelig táncolt a tiltott pálinkamérésekben.

Stella nyolc évig élte a flapper vagy a mindennek fittyet hányó, fiatal déli szépség életét. Kutyába se vette az üzletet, a házasságot vagy a jövőt.

Míg Mary Beth a legcsendesebb és a legtalányosabb a család boszorkányai között, Stella a legvígabb, a legnyughatatlanabb, a legvakmerőbb, az egyetlen Mayfair-boszorkány, aki semmivel sem törődik a szórakozáson kívül.

A családi legendárium szerint folyton letartóztatták gyorshajtásért vagy csendháborításért, mert táncolt és dalolt az utcán, de „Carlotta kisasszony mindig elintézte”: kiváltotta Stellát, és hazavitte. Pletykálnak arról is, hogy Cortlandot időnként kihozta a béketűrésből „unokahúga”: követelte, hogy Stella „térjen észre” és törődjön többet „felelősségeivel”, ám Stellát egy cseppet sem érdekelte a pénz vagy az üzlet.

A Mayfair és Mayfair egyik titkárnője színes részletességgel meséli el Stella egyik látogatását az irodában: beállított szédületes bundában, nagyon magas sarkú cipőben, barna papírzacskóval, abban egy palack csempészett whiskyvel; abból szopogatott a megbeszélés alatt, veszettül hahotázva a felolvasott szerződés vicces jogi kifejezésein.

Cortland el volt ragadtatva, de egy kicsit fáradtnak is látszott. Végül annyit mondott kedélyesen, hogy Stella jöjjön vele löncsölni, és ő majd elintézi az egészet.

Ebből az időszakból senkiről sincs tudomásunk Carlotta Mayfairen kívül, aki ne „igézőnek” és „bűbájosnak” tartotta volna Stellát.

1921. Stella teherbe esett, de hogy kitől, azt sose tudta meg senki. Lehetett Lionel, a családi legendárium mindenesetre arra utal, hogy akkoriban mindenki őt gyanúsította.

Akárki volt is az apa, Stella közölte, hogy nincs szüksége férjre, általában nem érdekli a házasság, meg fogja szülni a babát, kellő pompával és ceremóniával, mérhetetlenül élvezi az anyaságot, és ha fiú lesz, Juliennek fogják hívni, ha lány, Anthának.

1921 novemberében megszületett Antha, az egészséges, négykilós kislány. A vérvizsgálat szerint lehetett Lionel az apja. Ám Antha egyáltalán nem hasonlított rá, és egyébként is, Lionel valahogy nem stimmel apának. Erről majd később.

1922-ben Stella kijelentette, hogy most pedig megcsinálja a nagy európai turnét, amelytől eddig meg volt fosztva. Dajkát fogadott a baba mellé, és a vonakodó Lionel (jogot tanult Cortlandnál, nem akart jönni) meg Cortland kíséretében, aki boldog volt, hogy elszabadulhat a cégtől és tiltakozó feleségétől, elindult első osztályon Európába, ahol majdnem egy éven át csavargott.

Stella rendkívüli szépséggé fejlődött, akinek az volt a híre, hogy mindent megtesz, amire kedve szottyan. Cortland, ahogy korosodott, mind jobban emlékeztetett apjára, Julienre, azzal az eltéréssel, hogy

az ő haja holtáig fekete maradt. Akkori fotográfiáin szikár és jóképű. Sokaknak feltűnt, mennyire hasonlít Stellára.

Cortland leszármazottjai pletykálták, hogy a nagy turné az első pillanattól az utolsóig nem volt egyéb részeg murinál, Stella és Lionel hetekig játszott Monte Carlóban, végigjárták Európa luxusszállóit, múzeumait, ókori romjait, gyakran papírzacskóba csomagolt whiskys butykossal.

Cortland unokái máig emlegetik a humoros részletekkel fűszerezett leveleket, amelyeket nagyapjuk írt a bolondozásaikról. Cortland felesége, Amanda és a fiúk számlálatlanul kapták az ajándékokat.

A családi legendárium szerint tragédia is történt a külföldi tartózkodás alatt. A kicsi Antha dajkája valamiféle „idegösszeroppanást" szenvedett, miközben Olaszországban tartózkodtak, és leesett a római Spanyol Lépcsőn, méghozzá olyan csúnyán, hogy pár óra múlva belehalt a kórházban.

Nyomozóink csupán nemrég voltak képesek némi fényt deríteni erre a balesetre, miután a római Szent Család kórházban megtalálták a baleset olasz nyelvű leírását.

A lányt Bertha Marie Beckernek hívták. Ellenőriztük, hogy félig német, félig ír volt, és 1905-ben született az Ír Csatorna mentén. Súlyos koponyasérülésekkel került kórházba, és körülbelül két óra múlva kómába esett, amelyből már nem tért magához.

Ám addig jó sok mindent összehordott a melléje beosztott, angolul beszélő orvosnak, és a később érkező, angolul beszélő plébánosnak.

Azt mondta, hogy Stella, Lionel és Cortland „boszorkányok" és „gonoszok", hogy „megrontották", és hogy egy „szellem" is utazik a társasággal, egy gonosz, fekete ember, aki éjjel-nappal bármikor képes megjelenni a csecsemő Antha bölcsője mellett. Azt mondta, hogy a baba képes megidézni az embert, és boldogan nevetgél, ha az mellette áll, és ez az ember nem akarta, hogy Bertha lássa, azért

taszította a halálba, alattomban osonva utána a Spanyol Lépcsőn hemzsegő tömegben.

Az orvos és a plébános arra a véleményre jutottak, hogy az analfabéta cselédlány eszelős. Az orvos azzal zárja az eset leírását, hogy a lány munkáltatóit, nagyon kellemes, gazdag embereket, akik semmi pénzt nem sajnáltak Bertha gyógyíttatására, mélységesen letörte a dajka állapotának romlása, és elintézték, hogy a tetemet hazaszállítsák.

Tudomásunk szerint New Orleansban senki sem ismeri ezt a történetet. Bertha halálának idején már csak az anyja élt, ő pedig nem fogott gyanút a végzetes esés hallatán. Kárpótlásul elveszett lányáért akkora összeget kapott Stellától, amit a Becker-utódok még 1955-ben is emlegettek.

Bennünket az érdekel ebben a történetben, hogy a fekete ember nyilvánvalóan Lasher. Ezt megelőzően a huszadik században csak egyszer említik a titokzatos férfit egy bérkocsiban, Mary Beth mellett.

Ebben az esetben az igazán fontos, hogy a dajka szerint a csecsemő meg tudta idézni Lashert. Volt vajon Stellának beleszólása a dologba? És mit gondolt volna Mary Beth? Megint csak nem tudjuk. Szegény Bertha Marie Beckernek, amennyire a feljegyzésből kitűnik, egyedül kellett szembenéznie az emberrel.

A társaság a tragédia ellenére sem fordult vissza. Cortland bánatos levelet írt feleségének és fiainak, elmagyarázva, hogy felfogadtak egy „kellemes olasz asszonyt”, aki jobban gondot visel Anthára, mint amire Bertha, szegény gyermek, valaha is képes volt.

Ezt a harmincas éveiben járó olasz nőt Maria Maddalena Gabriellinek hívták. Elkísérte a családot Amerikába, és dajkálta Anthát, amíg a kislány kilencéves lett.

Nem tudjuk, látta-e valaha Lashert. Holtáig élt az Első utcai házban, és tudomásunk szerint a családtagokon kívül senkivel sem váltott szót.

A legendárium magasan iskolázott nőnek mondja, aki az olaszon kívül olvasott-írt angolul és franciául, és „foltos” múltja volt.

Cortland 1923-ban vált ki a hármasból, miután megérkeztek New Yorkba; Stella és Lionel, Anthával és a dadájával Greenwich Village-ben maradt, ahol Stella megismerkedett számos értelmiségivel és művésszel.

Még ő is festegetett egy kicsit, amit „borzalmasnak”, írogatott, amit „fertelmesnek” és szobrászkodott, amit „abszolúte szemétnek” minősített, aztán lecsillapodott, és egyszerűen csak élvezte az igazi alkotók társaságát.

Minden New York-i pletykaforrás szerint hallatlanul bőkezű volt. Hatalmas „jattokat” osztogatott festőknek és költőknek. Egyik üres zsebű barátjának írógépet, a másiknak festőállványt, sőt, egy finom öreg költőnek még autót is vásárolt.

Közben Lionel folytatta tanulmányait, alkotmányjogot tanulmányozott az egyik New York-i Mayfairnél (Clay Mayfair leszármazottjánál, aki Lestan Mayfair leszármazottjaihoz csatlakozott egy New York-i irodánál).

Azonkívül jó sok időt töltött New York múzeumaiban, és gyakran elvonszolta Stellát operába, ami kissé már kezdte untatni a húgát, vagy hangversenyre, amit csak egy kicsivel szeretett jobban, vagy balettre, amit viszont őszintén élvezett.

A New York-i Mayfairek családi legendáriuma (ami csak most hozzáférhető számunkra, mert akkoriban senki sem akart beszélni) úgy őrizte meg Stellát és Lionelt, mint két kifáraszthatatlan, tündéri vagányt, akik folyton mulattak, és gyakran kora hajnalban is bekopogtattak a rokonokhoz.

Két New York-ban készült képen a pár boldogan mosolyog. Lionel világéletében nyúlánk ember volt, és mint említettük, örökölte McIntyre bíró feltűnő zöld szemét, vörösesszőke haját. Egyáltalán nem hasonlított Stellára, és ismerőseik többször is megjegyezték, hogy az újonnan érkezők néha meghökkentek, amikor rájöttek, hogy hitükkel ellentétben Lionel és Stella testvérek.

Nem tudunk róla, hogy Stellának lett volna fontosabb szeretője. Igazság szerint Lionelen kívül (eddig) senkivel sem emlegették együtt:, noha a közhit szerint két kézzel osztogatta kegyeit a fiatalembereknek. Két fiatal művészről hallottunk, akik szenvedélyesen beleszerettek, de Stella nem volt hajlandó „lekötni magát."

A Lionelről rendelkezésünkre álló adatok újra és újra azt erősítik meg, hogy csendes és kissé visszahúzódó ember volt. Láthatóan élvezte, ha nézheti, amint Stella táncol, kacag és a barátaival szórakozik. Ő is élvezettel (és jól) táncolt a húgával, de egyébként eltűnt Stella árnyékában.

Mintha a húgából merítette volna az életerejét, és ha Stella nem volt a közelben, Lionel olyan lett, „mint egy üres tükör". Szinte észre sem lehetett venni, hogy ott van.

Többrendbeli szóbeszéd szerint New York-i tartózkodásuk alatt regényt írt, amely nagyon fontos volt a számára, és összeomlott, amikor egy idősebb író azt mondta a regényéről, hogy vacak.

Ám a legtöbb forrásunk szerint Lionel élvezte a művészeteket, elégedett ember volt, „egész helyes", amíg senki sem állt közéje és Stella közé.

Stella, Lionel, a kicsi Antha és Maria, a dajka 1924-ben végre hazatért. Mary Beth hatalmas családi összejövetelt rendezett, és a leszármazottak máig búsan emlegetik, hogy az volt az utolsó mulatság Mary Beth betegsége előtt.

Akkoriban valami nagyon különös történt.

Mint említettem, a Talamasca képzett nyomozókat alkalmazott New Orleansban, magándetektíveket, akik sose kérdezték, miért kell adatokat gyűjteniük egy bizonyos családról és egy bizonyos házról. Egyik nyomozónk, egy válásokra szakosodott ember, régóta elterjesztette a divatos fényképészek között, hogy busásan megfizet a Mayfair-família – főleg az Első utcaiak – kiselejtezett képeiért.

Az egyik ilyen fényképészt, Nathan Brandet, akinek divatos műterme volt a Szent Károly úton, kirendelték az Első utcába erre a

nagy házi mulatságra, ahol egész délután fényképezve, mint egy esküvői fotográfustól elvárható, több sorozatot készített Mary Bethről, Stelláról, Antháról és a többi Mayfairről.

Egy héttel később elvitte a képeket a házba, hogy Mary Beth és Stella válogathasson. A nők kiszemelgették a javát, a többit félretolták.

Ám ekkor Stella visszavette az egyik kiszuperált fotót, amely őt ábrázolta az anyjával és a lányával, amint Mary Beth a kis Antha nyaka elé tartja a nagy smaragdot, és ezt írta a kép hátuljára:

„*Szeretettel a Talamascának, Stellától! U.i.: Vannak ám mások is, akik figyelnek!*”, majd csengő kacagással visszaadta Brandnak a fényképet, és biztosította, hogy nyomozó barátunk tudni fogja, mit jelent az írás.

A fényképész zavartan hangoztatta ártatlanságát, majd mentegetőzni kezdett a nyomozóval kötött egyezsége miatt, de Stella csak nevetett, majd azt mondta, nagyon kedves, megnyugtató hangon: – Ne izguljon már annyira, Mr. Brand! Csak adja oda a képet a nyomozónak! – És Mr. Brand ezt is tette.

A fotó egy hónap múlva került a kezünkbe, és döntő hatást gyakorolt a Mayfairekkel kapcsolatos viselkedésünkre.

Akkoriban a Talamascának nem volt kijelölt megbízottja a Mayfair-ügyre; az aktát a levéltárosok egészítették ki az adatokkal, úgy, ahogy jöttek. Arthur Langtry, a nagy tudós, a boszorkányság kiváló értője ismerte az aktát, ám őt élete végéig lekötötte három másik eset.

A nagytanács többször megvitatta az esetet, ám egyszer sem oldotta fel a kapcsolat tilalmát. Kétséges, hogy annak idején nálunk ismerte volna még valaki a teljes történetet.

Ez a fénykép és az egyértelmű ajánlás nagy felbolydulást okozott. Egy fiatal rendtag, egy Stuart Townsend nevű texasi (akit elangolosítottak a Londonban leélt évek) kérelmezte, hogy esetleges közvetlen vizsgálat céljából tanulmányozhassa a Mayfair-

boszorkányokat, és a tanács, gondos mérlegelés után átadta neki az aktát.

Arthur Langtry megígérte, hogy átolvassa az anyagot, ám sürgető dolgai miatt sohasem jutott hozzá, holott ő emelte New Orleansban háromról négyre a hivatásos magánnyomozók számát, és ő fedezett föl egy újabb remek kapcsolatot, Irwin Dandrichet, egy mesésen gazdag család éhenkórász fiát, aki a legmagasabb körökben mozgott, és titokban adatokat árusított mindenkinek, aki fizetett érte, nyomozóknak, válóperes ügyvédeknek, biztosítási nyomozóknak, sőt még botránylapoknak is.

Itt hadd emlékeztessem e beszámoló olvasóját, hogy az aktában akkor nem szerepelt ez az elbeszélés, mivel az összegezés még nem történt meg:

Petyr van Abel leveleit és naplóját, tanúskodások irdatlan tömegét, fényképeket, újságcikkeket, ilyesmit tartalmazott. Volt időrendje, amelyet a levéltárosok rendszeresen felfrissítettek, de ez enyhén szólva nagyon vázlatos időrend volt.

Stuart akkoriban több más fontos vizsgálatot végzett, így három évébe került, amíg átvizsgálta a Mayfair-anyagot. Kellő időben majd visszatérünk hozzá és Arthur Langtryhez.

Hazatérése után Stella nagyjából ugyanazt az életet élte, mint európai utazása előtt, azaz bájzlikban ivott, mulatságokat rendezett a barátainak, részt vett és nagy szenzációt keltett számos húshagyúkeddi bálon, szóval ugyanaz a javíthatatlan femme fatale volt, mint mindig.

Nyomozóink simán gyűjthettek róla anyagot, mert Stella ugyancsak szem előtt volt, és az egész város róla pletykált. Irwin Dandrich írta londoni nyomozóirodánknak (sose tudta, kinek küldi adatait, és milyen céllal), hogy csak be kell tennie a lábát egy bálterembe, és mást se hall, mint hogy miben sántikál Stella. Elég volt néhány telefont megereszteni szombat reggel, és máris dőlt az információ.

(Itt le kell szögeznünk, hogy Dandrich egyáltalán nem volt rosszindulatú ember. Adatai kilencvenkilenc százalékig igaznak bizonyultak. Neki köszönhetjük a legbőségesebb, legbensőségesebb közléseket Stelláról, és noha Dandrich egy szóval se mondott ilyet, a tájékoztatásaiból könnyű arra következtetni, hogy nemegyszer lefeküdtek egymással. Dandrich ezzel együtt nem ismerte igazán Stellát, aki a jelentések legdrámaibb és legtragikusabb lapjain is távoli marad.)

Hála Dandrichnak és másoknak az Európából visszatért Stella arcképe egyre több részlettel gyarapodott.

A családi legendárium szerint Carlotta vehemensen kifogásolta Stella viselkedését, Mary Bethtel is veszekedett miatta, ismételten és hasztalan követelte, hogy Stella higgadjon le. Ezt a cselédtraccs (és Dandrich beszámolója) is megerősítette, azzal kiegészítve, hogy Mary Beth nagyon félvállról vette az ügyet, mert üdítően gondtalan jelenségnek tartotta Stellát, akit nem szabad lekötni.

Mary Beth még azt is mondta egyik társaságbeli barátnőjének (amit az haladéktalanul továbbadott Dandrichnek): – Stella az, ami én lennék, ha elölről kezdhetném az életet. Túlságosan keményen dolgoztam, és mi végre? Hadd szórakozzon Stella!

Megjegyzendő, Mary Beth már súlyosan beteg és valószínűleg nagyon fáradt volt, mikor ezt mondta. Azonkívül túlságosan okos asszony volt, hogy ne méltányolja a húszas évek különböző forradalmait, amelyeket a végéhez közeledő huszadik század olvasói talán már meg sem értenek.

A huszadik század szexuális forradalma a viharos harmadik évtizedben kezdődött, azzal, hogy sohasem látott módon megváltoztatta a női öltözködést. Ám a nők nemcsak a fűzőt és a hosszú szoknyát dobták el, hanem a régi erkölcsöket is; úgy ittak és táncoltak a krimókban, ami még tíz éve is elképzelhetetlen lett volna. A zárt automobilok térhódítása sohasem élvezett zavartalanságot és mozgási szabadságot kínált mindenkinek.

A rádió falun és városon is elért az amerikai otthonokba. A mozik világszerte hozzáférhetővé tették „a bűbáj és a romlottság” képeit. A folyóiratokat, az irodalmat, a drámát gyökeresen átalakította az újfajta őszinteség, szabadság, türelem és önmegvalósítás.

Bizonyos, hogy ezt Mary Beth is érzékelte valamilyen szinten. Semmiféle bizonyítékunk nincsen rá, hogy helytelenítette volna a „változó időket”. Bár sohasem vágatta le hosszú haját és hagyta el a hosszú szoknyát (ha éppen nem férfiruhát viselt), sohasem korlátozta Stellát semmiben. Stella pedig családja összes tagjánál tökéletesebben megtestesítette korát.

1925-ben Mary Bethnél megállapították a gyógyíthatatlan rákot. Ezután még öt hónapig élt, ám ebben az időben többnyire olyan kínjai voltak, hogy nem tette ki többé a lábát a házból.

Visszavonult a könyvtár fölött az északi hálószobába, és utolsó elviselhető napjait azzal töltötte, hogy a regényeket olvasta, amelyekhez nem juthatott hozzá lány korában. Sok Mayfair unokatestvér látogatta meg, és elhozták neki a klasszikusokat. Mary Bethet különösen érdekelték a Bronte-nővérek és Dickens, akit Julien olvasott föl neki, amikor kislány volt, és más angol klasszikusok. Ezeket akarta elolvasni, mielőtt meghalna.

Daniel McIntyre elszörnyedt a gondolattól, hogy a felesége ott fogja hagyni. Amikor megérttették vele, hogy Mary Beth nem fog meggyógyulni, fejest ugrott utolsó ivászatába. A legendák, a későbbi pletykák szerint nem is józanodott ki többé.

Másoktól is hallottuk Llewellynnek azt a történetét, hogy az utolsó napokban a rettegő Daniel folyton felrázta Mary Bethet, hogy él-e még.

A családi legendárium megerősíti, hogy Mary Beth a végtelenségig türelmes volt hozzá, hívta, hogy feküdjön mellé, és órákon át vigasztalta.

Carlotta visszahurcolkodott a házba, hogy az anyja közelében lehessen, és nem egy hosszú éjszakát átvirrasztott mellette. Amikor Mary Beth túlságosan szenvedett, Carlottát kérte, hogy olvasson

neki, és a családi legenda szerint Carlotta fölolvasta az egész *Üvöltő szelek*-et, és valamit a *Jane Eyre*-ből.

Stella se mozdult el az anyja mellől. Felhagyott a dáridózással, és örökké főzött valamit Mary Bethnek, aki már enni se bírt a betegségtől, és végigkonzultálta a világ összes orvosát, levélben és telefonon, hogy mi lenne a gyógymód?

Mary Beth soványka kórtörténete szerint a rák áttevődött, mire fölfedezték. Az asszony csak az utolsó három hónapban szenvedett, de akkor nagyon.

1925. szeptember 11-én elveszítette az eszméletét. A jelenlevő pap megjegyezte, hogy iszonyút dördült az ég, „Zuhogni kezdett az eső." Stella lement a könyvtárba, és hívni kezdte a louisianai Mayfaireket, sőt még a New York-i rokonokat is.

A pap, a cselédek és számos szomszéd szerint a Mayfairek áradata négy órakor indult meg, és tartott még tizenkét órán át. Az Első utcán a Szent Károly útig, a Gesztenyefán a Jacksontól a Washingtonig értek az autók.

A felhőszakadás folytatódott, néhány óráig szemerkéléssé enyhült, majd rendes esővé sűrűsödött. Esett az egész Kertvárosban, bár New Orleans más részeiben száraz idő volt, de ez a furcsaság senkinek sem szúrt szemet.

Viszont a New Orleans-i Mayfairek többsége esernyővel és esőkabátban érkezett, mintha viharra számítanának.

Sürgő szolgák hordták a kávét és az Európából csempészett bort az unokatestvéreknek, akik megtöltötték a szalonokat, a könyvtárat, a folyosót, az ebédlőt, sőt, ültek még a lépcsőn is.

Éjfélkor vonítani kezdett a szél, és olyan eszeveszetten csavargatta a ház előtt őrt álló, óriás tölgyeket, hogy egyesek már attól féltek, letörnek az ágak. A tölgylevelek olyan sűrűn záporoztak, mint az eső.

Mary Beth szobájában alig fértek el a gyerekek, az unokaöcsök- és húgok, mégse törte meg semmi az áhítatos csöndet. Carlotta és Stella az ágy végében ültek, távolabb az ajtótól. A rokonok lábujjhegyen jöttek-mentek.

Daniel McIntyre nem volt sehol. A családi legendárium szerint már korábban „kiütötte magát”, és Carlotta lakosztályában feküdt, az istálló fölött.

Egy órakor ünnepélyes arcú Mayfairek álltak a homlokzati erkélyeken, sőt még a bekötőúton is, az esőben és a szélben, imbolygó esernyők alatt. Sok barát is eljött; a tölgyek alatt ácsorogtak, újságokat tartva a fejük fölött, gallérjukat felhajtva a szél ellen. Mások az autóikban maradtak, amelyek kettős sorban parkoltak a Gesztenyefa és az Első utcán.

Fél kettő után öt perccel valami zavarodottságféle fogta el dr. Lyndon Hartot, a kezelőorvost. Később több kollégájának is bevallotta, hogy „valami különös” történt a szobában.

Irwin Dandrichnak így mesélte 1929-ben:

– Tudtam, hogy már majdnem elment. Már nem néztem a pulzusát. Olyan méltatlannak tűnt odamenni újra és újra, aztán bólintani a többieknek, hogy még mindig él. És valahányszor egy lépést tettem az ágy felé, természetesen a rokonok is észrevették, és a folyosóról is behallatszott az aggodalmas pusmogás. Tehát az utolsó órában semmit se tettem, csak vártam és figyeltem. Csak a legszűkebb család tartózkodott az ágy mellett, kivéve Cortlandet és a fiát, Pierce-t. Az asszony félig lehunyt szemmel feküdt, a fejét Stella és Carlotta felé fordítva. Carlotta fogta a kezét. Mary Beth szabálytalanul kapkodta a levegőt. Annyi morfiumot adtam neki, amennyit mertem.

Aztán megtörtént. Talán elaludtam és álmodtam, de akkor olyan valósnak rémlett, hogy a legkülönbözőbb emberekből álló csoport volt ott, például egy öregasszony hajolt Mary Beth fölé, aztán volt a szobában egy nagyon magas öregúr, aki határozottan ismerősnek látszott. Tényleg mindenféle alakok voltak ott. Aztán egy fiatalember, egy gyönyörű, régimódi ruhát viselő sápadt fiatalember hajolt Mary Beth fölé. Megcsókolta az asszony ajkát és lezárta a szemét.

Felpattantam. A folyosón sírtak az unokatestvérek. Valaki zokogott. Cordand Mayfair sírt. És az eső most kezdett csak el szakadni. Meg kellett siketülni az égzengéstől. Egy hirtelen villámlásnál láttam Stellát, amint a legfásultabb, legnyomorultabb arccal mered rám. Carlotta sírt. Tudtam, hogy a betegem meghalt, és csakugyan, zárva volt a szeme.

Sose öntöttem szavakba. Megvizsgáltam Mary Bethet, és megerősítettem, hogy vége. De ők már tudták. Mind tudták. Körülnéztem, görcsösen igyekezve leplezni a zavaromat, és megláttam a sarokban a kicsi Anthát, méternyire az anyja mögött; az a magas fiatalember volt mellette, amíg hirtelen el nem tűnt, olyan hirtelen, hogy azt se tudtam, csakugyan láttam-e.

Megmondom, miért gondolom, hogy valóban ott volt: mert valaki más is észrevette. Pierce Mayfair, Cortland fia. Sarkon fordultam, rögtön azután, hogy a fiatalember eltűnt, és rádöbbentem, hogy Pierce ugyanazt a pontot bámulja. Mereven nézte a kicsi Anthát, majd felém pillantott, és rögtön megpróbált természetesen viselkedni, de én tudom, hogy látta az embert.

Ami a többieket illeti, persze nem volt ott semmiféle öreg hölgy, és a magas öregurat sem lehetett látni. Tudja, hogy ki volt? Hitem szerint Julien Mayfair. Sose találkoztam Juliennel, de ugyanazon a hajnalon láttam az arcképét a folyosó falán, a könyvtár ajtajával szemközt.

Megmondom őszintén, nem gondolom, hogy a betegszobában bárki is ügyet vetett volna rám. A szobalányok lemosták Mary Beth arcát, és rendbe szedték, hogy a rokonok bejöhessenek és megnézhessék még egyszer. Valaki friss gyertyákat gyújtott. És az eső, rémes volt az az eső! Valósággal patakzott az üvegen!

A következő, amire emlékszem, hogy furakodok az unokatestvérek hosszú sorai között, lefelé a lépcsőn. Aztán ott voltam a könyvtárban McKenzie atyával, kiállítottam a halotti bizonyítványt, McKenzie pedig a bőrdíványon ült Belle-lel, és vigasztalni próbálta, mondta a szokásos dolgokat, hogy anya felment

az égbe, és nemsokára látja anyát megint. Szegény Belle. Folyton azt hajtogatta: – Én nem akarom, hogy felmenjen az égbe! Jöjjön vissza most rögtön! – Hogy lehet az ilyenekkel megértetni a halált?

Csak távozóban vettem észre Julien Mayfair arcképét, és döbbentem állapítottam meg, hogy ezt az embert láttam. Akkor valami furcsa történt. Annyira fölkavart a portré, hogy kiböktem: – Ez az ember.

Mire valaki, aki a folyosón állt, és azt hiszem, cigarettázott, fölnézett, észrevett engem, meglátta az arcképet balra a falon, kurtán fölnevetett, és azt mondta: – Ő, nem, az nem az ember. Az Julien.

Persze nem bajlódtam vitatkozással. Fogalmam sincs, mit képzelt az az ember, hogy mire gondolok. Nem is tudom, mit értett alatta, úgyhogy annyiban hagytam a dolgot. Még csak azt se tudom, ki volt. Nyilván egy Mayfair, de csak ennyit mondhatok.

Később, mikor elegendőnek ítéltem az eltelt időt, beszámoltam Cortlandnek. Egyáltalán nem volt lesújtva. Figyelmesen hallgatta minden szavamat, aztán azt mondta, örül, hogy szóltam, bár ő semmit sem észlelt a szobában.

Mármost el ne árulja ezt valakinek! New Orleansban elég mindennaposak a kísértetek, viszont annál kevésbé az orvosok, akik szellemeket látnak! Valamint hitem szerint Cortland se örülne neki, hogy elmondtam ezt a történetet. Pierce-nek természetesen sohasem említettem. Ami Stellát illeti, nos, őszintén kétlem, hogy Stella törődne az ilyen dolgokkal. Szeretném tudni, mi az, amivel Stella törődik egyáltalán.

Ezek a jelenések természetesen Lasher újabb megjelenéséhez szolgáltattak keretet, ám nem zárhatjuk le ezt az életteli, említésre érdemes történetet anélkül, hogy ki ne térnénk a könyvtár előtt elhangzott szavakra.

Mit értett a Mayfair unokatestvér az alatt: „Ó, az nem az ember?” Tévedésből azt hitte, hogy az orvos Lasherre céloz? És előbb szaladt ki a száján a megjegyzés, mintsem látta volna, hogy az orvos

kívülálló? És ha igen, ez azt jelentené, hogy a Mayfair-család tagjai mindent tudtak „az emberről”, és szoktak is beszélgetni róla? Talán.

Mary Beth temetése ugyanolyan óriási volt, mint az esküvője, jó huszonhat évvel korábban. A hiánytalan beszámolóért a temetkezési vállalkozót, David O'Brient illeti köszönet, aki egy év múlva visszavonult, átadva az üzletet unokaöccsének, Red Lonigannek. Loniganék családja sok adattal gazdagított bennünket a későbbiekben.

Vannak családi legendáink is, továbbá kiadós pletykák az egyházközségi dámáktól, akik jelen voltak a temetésen, és lelkifurdalás nélkül kritizálták a Mayfaireket.

Minden forrásunk egyhangúlag állítja, hogy Daniel McIntyre nem bírta ki végig. Carlotta hazavitte a miséről, majd visszatért, mielőtt a gyászolók elhagyták volna a templomot.

Temetés előtt rövid beszédek hangzottak el a Lafayette-ben. Pierce Mayfair Mary Bethet, a nagy pártfogót méltatta; Cortland dicsérte családszeretetéért és bőkezűségéért. Barclay Mayfair azt mondta, hogy Mary Beth pótolhatatlan; sose fogják elfelejteni azok, akik ismerték és szerették. Lionelnek épp elég munkát adott, hogy vigasztalja a megtört Belle-t és a síró Millie drágát.

Nem volt ott a kis Antha, se a kis Nancy (a korábban említett, örökbefogadott Mayfair, akit Mary Beth mindenkinek úgy mutatott be, mint Stella lányát).

Stella porba volt sújtva, de nem annyira, hogy meg nem botránkoztassa az unokatestvérek hadát, a temetkezési vállalkozót és a család számos barátját, mert a búcsúbeszédek alatt egy közeli síremléken ülve lóbálta a lábát, és barna papírzacskóba dugott, híres butykosából nyakalt.

Mikor Barclay a vége felé járt a beszédének, egész hangosan odaszólt neki:

– Fejezd már be, Barclay! Anya utálta az ilyet. Ha nem hagyod abba, feltámad halottaiból, és közli veled, hogy fogd be!

A temetkezési vállalkozó megfigyelte, hogy a rokonok közül sokan nevettek ezen a felszólításon, mások pedig alig bírták megállni, hogy nevessenek. Barclay is nevetett, Cortland és Pierce csak mosolygott. A családot akár ketté is lehetett volna osztania etnikailag annak alapján, ahogy most reagáltak. Az egyik beszámolóból tudjuk, hogy a francia Mayfairek elszörnyedtek Stella viselkedésén, de az írek nevettek.

Akkor Barclay kifújta az orrát, és így szólt: – Isten veled, drágám – azzal megcsókolta a koporsót, majd belehátrált Cortland meg Garland karjaiba, és zokogni kezdett.

Stella leugrott a sírkőről, a koporsóhoz ment, megcsókolta és odaszólt a papnak: – Jól van, atyám, folytassa!

A befejező latin szavaknál kihúzott egy rózsát az egyik koszorúból, kellő hosszúságúra törte a szárát, és a hajába tűzte.

Majd a legszűkebb családi kör visszavonult az Első utcai házba, amelynek szalonjában éjfélre annyira felhangosodott a zongorázás és az ének, hogy a szomszédok megbotránkoztak.

Amikor McIntyre bíró meghalt, jóval kisebb, de rendkívül szomorú temetés búcsúztatta. Sok Mayfair nagyon szerette, és könnyeket ontottak érte.

Mielőtt folytatnánk, hadd szögezzük le még egyszer, hogy tudomásunk szerint Mary Beth volt az utolsó igazán hatalmas boszorkány, akit kitenyésztett a család. Csupán találgathatjuk, mire lett volna képes ezzel az erővel, ha nem ennyire csak a család érdekli, ha nem ilyen mélységesen gyakorlatias, ha nem hagyja ennyire hidegen a hiúság vagy a hírnév. Így azonban minden, amit tett, a családot szolgálta, még élvezethajhászása is, amely összejövetelek alakját öltve segített a családnak, hogy azonosítsa magát, és a változó időkben is ragaszkodhasson a határozott vonalakkal rajzolt énképhez.

Stella nem szerette ennyire a családot, nem is volt gyakorlatias, viszont szerette az élvezeteket, és nem bánta, ha a verebek is róla csiripelnek. Ám Stella megértéséhez azt kell tudni, hogy belőle is hiányzott a nagyravágyás. Látszólag kevés igazi célja volt.

„Élet!”, így lehetne megfogalmazni Stella jelszavát.

A történet innentől 1929-ig Stelláé és Antháé, az ő fehér arcú, édes hangú kislányáé.

STELLA TÖRTÉNETÉNEK FOLYTATÁSA

A családi legendárium, a szomszédsági pletyka és az egyházközségi szóbeszéd egyetért abban, hogy Stella elengedte a gyeplőt a szülei halála után.

Miközben Cortland és Carlotta azon veszekedett, miként kezeljék a hagyatéki vagyont, Stella botrányos mulatságokat rendezett barátainak az Első utcában; a családot nem sok mulatságra hívta 1926-ban, de még az a kevés is botrányos volt, folyt a csempészett sör és a whisky, bömbölt a dixieland, és az emberek hajnalig járták a charlestont. Sok idősebb rokon hamar távozott ezekről a mulatságokról, és voltak, akik soha többé nem tértek vissza az Első utcai házba.

Sokukat nem is invitálták többé. 1926 és 1929 között Stella fokozatosan leapasztotta a széles családi kört, amelyet az anyja alkotott, vagy inkább nem volt hajlandó tovább irányítani, így az lassan széthullott. Számos unokatestvérnek szakadt meg a kapcsolata az Első utcai házzal, amelyről utódaik keveset vagy semmit sem fognak majd tudni. Ezeknek a leszármazottaknak köszönhetjük a legbőségesebb legendákat és mondákat.

Más rokonok elhidegültek, de nem szakítottak. Például Julien összes leszármazottja közel maradt a jogutód családhoz, ha másért nem, hát azért, mert jogilag és pénzügyileg össze voltak fonódva, meg azért, mert Carlotta nem volt képes elmarni őket.

– Ez volt a vég kezdete – így az egyik unokatestvér. – Stella egyszerűen nem akarta, hogy szekírozzák – így a másik. Míg a harmadik: – Tudta, hogy túl sokat tudunk róla, és nem akart a közelében látni minket.

Az akkori Stella nagyon tevékeny, nagyon vidám egyéniség, aki az anyjánál kevésbé érdeklődött a család iránt, viszont szenvedélyesen érdekelte számos más dolog, főleg a fiatal írók és művészek. Sereglettek az Első utcába az „érdekes emberek”, köztük írók és festők, akikkel Stella New Yorkban ismerkedett meg. Számos barátja említette, hogy Stella bátorította Lionelt, folytassa az írást, még egy dolgozószobát is felújíttatott neki az egyik melléképületben, ám azt nem tudjuk, hogy Lionel írt-e még valamit.

Rengeteg értelmiségi járt Stella mulatságaira. Felkapott lett azok között, akik nem féltek a társasági kockázattól. A régi gárda, amelynek köreiben Julien forgolódott, elzárkózott Stella elől, legalábbis Irwin Dandnchezt állította, ám kétséges, hogy Stellának egyáltalán lett volna tudomása erről a tényről, vagy törődött volna vele.

A New Orleans-i Francia Negyed újjáéledt a húszas évek elején. Lakott itt más-más időben William Faulkner, Sherwood Anderson, Edmund Wilson és egyéb híres írók.

Nincs bizonyítékunk, amelynek alapján meghatározott személyeket köthetnénk össze Stellával, ám ő nagyon otthon volt a bohém Francia Negyedben, kávéházakba és galériákba járt, zenészeket hozott haza az Első utcába, hogy játsszanak neki, és olyan szélesre tárta ajtaját a pénztelen piktorok és poéták előtt, akárcsak New Yorkban.

A személyzetnek ez káoszt jelentett. A szomszédoknak lármát és botrányt. Ám Stella nem volt alkoholista, mint a törvény szerinti apja. Akármennyit ivott, senki se mondta róla, hogy elázott, sőt, ezekben az években komoly ízlésről és gondolatokról tett tanúságot.

Ugyanekkor kezdte el felújíttatni a házat: egy vagyont költött friss festésre, stukkóra, függönyökre, drága és törékeny art deco bútorokra. A kettős szalont megtömte cserepes pálmákkal, úgy, ahogy Richard Llewellyn leírta. Vásárolt egy Bösendorfer hangversenyzongorát, liftet szereltetett be (1927), még a lift előtt hatalmas úszómedencét alakíttatott ki a pázsit végében, és fürdőházat

is építtetett a medence déli oldalán, hogy a vendégeknek ne kelljen elfáradniuk a házig, ha zuhanyozni és átöltözni akarnak.

Mindez – az új barátok, a murik, az átalakítás – megbotránkoztatta a maradibb rokonokat, ám igazából az fordította őket Stella ellen – nekünk pedig termelte bőségben a legendákat –, hogy egy évvel Mary Beth halála után Stella végképp felhagyott a széles családi összejövetelekkel.

Cordand a legjobb igyekezettel se beszélhette rá, hogy 1926 után összehívja a családot. Bár Cortland gyakori vendég volt Stella estélyein, báljain, akármicsodáin, és gyakran fia, Pierce is elkísérte, más rokonok, akiket ugyancsak invitáltak, nem voltak hajlandók elmenni Stellához.

1927 hamvazószerdáján Stella olyan álarcosbált adott, amelyről hat hónapig beszélt New Orleans. Volt ott mindenféle rendű-rangú személy; az Első utcai házat fényesen kivilágították; ládaszám szervírozták a csempészett pezsgőt, dzsesszzenekar játszott az oldaltornácon. (Erre a tornácra csak később szerelték fel a szúnyoghálót, amikor Deirdre Mayfair magatehetetlen beteg lett.) A medencében pucér vendégek úszkáltak, és hajnal felé már szabályos orgia tombolt, legalábbis ezt lehetett hallani a háborgó szomszédoktól. A házból kirekesztett rokonok dühöngtek. Irwin Dandrich azt mondja, Carlotta Mayfairtől kértek magyarázatot, bár mindenki tudta a magyarázatot: Stella nem akarja, hogy egy csomó fancsali rokon lógjon a nyakán.

A cselédek beszámolói szerint Carlotta Mayfairt felbőszítette a mulatság lármája és hosszassága, nem is szólva a költségekről. Valamikor éjfél előtt elhagyta a házat, vitte magával a kis Anthát és a kis Nancyt (az örökbe fogadott gyermeket) hogy csak másnap délután térjen vissza.

Ez volt Stella és Carlotta első nyilvános összetűzése, de a rokonok és barátok hamarosan megtudták, hogy kibékültek. Lionel békítette össze a nővéreket, Stella abba is beleegyezett, hogy többet marad otthon Anthával, nem költekezik túl sokat, kevesebb zajt csap. Úgy

tűnik, főleg a pénzkérdés izgatta Carlottát, aki szerint úszómedencét: pezsgővel megtölteni „bűn”.

(Megjegyzendő, Stella akkori vagyonát több százmillió dollárra becsülték. Carlottának négy mesés alapítványi letétből álló magánvagyona volt. Valószínű, hogy őt a túlzás háborította fel. Sokan erősködtek, hogy erről volt szó.)

Ebben az évben, valamivel később kezdődött el a titokzatos események sorozata. A családi legendárium szerint Stella megkeresett bizonyos unokatestvéreket, és összehívta őket egy „érdekes estre”, hogy a család történetéről és egyedülálló „okkult adottságairól” beszélgessenek. Egyesek azt állítják, szellemet idéztek az Első utcában, mások szerint vuduról volt szó.

(A cselédtraccsban hemzsegnek a mesék Stelláról és a vuduról. Stella számos barátjának dicsekedett, hogy járatos a vuduban. Színes ismerősei voltak a Francia Negyedben, akik mindent elmondtak neki.)

Az természetes, hogy sok rokon nem értette az összejövetel indokát, nem vette komolyan a szóbeszédet a vuduról, és megsértődött a mellőzésért.

Az összejövetel valóságos lökéshullámokat indukált a családban. Minek vájkál Stella a családfa körül, minek hívogatja ezt és ezt az időtlen idők óta nem látott unokatestvért, mikor annyi udvariasság sincs benne, hogy őket invitálja, akik ismerték és úgy szerették Mary Bethet? Az Első utcában mindig nyitva állt az ajtó mindenki előtt; erre Stella most válogat és finnyáskodik, Stella, aki annyi fáradságot se vett magának, hogy elmenjen az iskolai évzárókra, aki nem küldött ajándékot keresztelőre és esküvőre, Stella, aki úgy viselkedik, „mint egy tökéletes tudod, micsoda!”

Rebesgették, hogy Lionel egyetért a rokonsággal, úgy véli, Stella túl messze ment. Családi összejöveteleket tartani nagyon fontos; Lionel, hallottuk az egyik leszármazottól, keserűen panaszkodott Barclay bácsinak, hogy az anyja halála óta semmi sem az, ami volt.

Ám a bőséges pletyka ellenére sincsenek ismereteink a furcsa este vendégeiről; annyit tudunk, hogy Lionel, Cortland és a fia, Pierce ott volt. (Az alig tizenhét éves Pierce a jezsuitáknál tanult, és már fölvették a Harvardra.)

Azt is tudjuk a családi pletykából, hogy az összejövetel egész éjszaka tartott, és röviddel a vége előtt Lionel „undorral távozott". A rokonok nagyon szapulták a rokonokat, akik ott voltak, mégse akartak mondani semmit. A Dandrich által közvetített társasági pletyka szerint Stella a „boszorkányos múltjából" tartott bemutatót, és óriási hecc volt az egész.

Számos hasonló összejövetel következett, ám ezeket szándékosan a titokzatosság leplébe burkolták, mert megeskették a résztvevőket, hogy semmit sem árulnak el abból, amit látnak.

A hivatali pletykából ismeretes, hogy Carlotta összeveszett Cortlanddal ezeken a dolgokon, és el akarta hozni a háztól a kis Anthát meg a kis Nancyt. Stella nem akart beleegyezni, hogy Anthát internátusba adják, és „ezt mindenki tudta."

Lionel is civakodott Stellával. Egyik magánnyomozónkat, aki elterjesztette, hogy érdekelnék a családdal kapcsolatos pletykák, egy névtelen telefonáló tájékoztatta, miszerint Stella és Lionel úgy hajba kaptak egy alsóvárosi étteremben, hogy Lionel faképnél hagyta a húgát.

Dandrich is hamarosan szolgált hasonló történetekkel. Lionel és Stella veszekszenek! Megjelent végre a másik férfi?

A nyomozó kérdezősködni kezdett. Az egész város azt beszélte, hogy Mayfairéknél a kis Antha miatt dúl a családi háborúság. Stella azzal fenyegetőzött, hogy megint Európába utazik a lányával, és könyörgött Lionelnek, jöjjön vele, míg Carlotta ráparancsolt az öccsére, hogy ne menjen sehová.

Közben Lionel kezdett feltünedezni a Szent Lajos székesegyházban, ahová Suzette Mayfair egyik testvérének alsóvárosi unokáját kísérgette misékre. Claire Mayfair családja az

Eszplanád úton lakott, szépséges, ódon házban, amely a mai napig az övék. Dandrich szerint ez is jó sok pusmogásra adott alkalmat.

A cselédek számtalan családi veszekedésről pletykáltak. Volt nagy ajtócsapkodás, rikácsolás.

Carlotta megtiltott minden további „vudu konklávét". Stella felszólította Carlottát, hogy takarodjon a házból.

– Anya nélkül semmi sem ugyanaz – mondta Lionel. – Akkor kezdett szétesni minden, mikor Julien meghalt, de anya nélkül teljes a káosz. Carlotta és Stella olyanok abban a házban, mint a kutya és a macska.

Úgy tűnik, az is kizárólag Carlottának köszönhető, hogy Antha és Nancy egyáltalán eljutott valamiféle iskolába. Az a kevés iskolai nyilvántartás, amelybe módunkban állt bepillantani, azt mutatja, hogy Carlotta beíratta Anthát, azután elment a megbeszélésre, amelyen felkérték, vegye ki az unokahúgát az iskolából.

Antha az összes forrásunk szerint alkalmatlan volt az iskolába járásra. 1928-ban már kicsapták a Szent Alfonzból.

Bridget Marie nővér, aki legalább olyan jól emlékszik Anthára, mint Stellára, nagyjából ugyanazt meséli a lányról, amit az anyjáról. Érdemes teljes egészében idézni, amit arról az időről és eseményeiről mondott. Ezt hallottam tőle 1969-ben:

– A láthatatlan barát mindig ott volt Antha mellett. A gyerek megfordult, és úgy sutyorgott vele, mintha egyedül lennének. Ha nem tudott valamit, a szellem súgta a választ. Az összes nővér tudta, hogy ez folyik.

És ha a legrosszabbat akarja hallani, egyes gyerekek is látták, a tulajdon két szemükkel! Nem hittem volna el, ha nem lettek volna annyian, de mikor négy gyerek meséli ugyanazt, és félnek, és nyugtalanok, és a szülők is aggódnak, akkor mi mást tehet az ember, mint hogy elhiszi?

Az iskola udvarán látták. Azt már mondtam, hogy Antha félénk volt.

Na szóval, elment a hátsó téglafalhoz, ott leült egy zsebkendőnyi napfényben, ami átjött a fákon, és olvasott. És hamarosan az is ott volt vele.

Egy ember, ezt mondták, hát el tudja ezt képzelni? Azt ne kérdezze, hogy tudom-e, mit jelent az, hogy „az ember?”

Nohát lássa, nagy megrázkódtatás volt mindenkinek, amikor kisült, hogy felnőtt ember. Mert előtte azt hitték, hogy kisgyerek, afféle szellemgyerek, ugye érti. Erre ember, magas, sötét hajú férfiember. Hát ebből lett csak beszéd! Hogy férfiember!

Nem, sose láttam. Egyik nővér se látta. De a gyerekek látták. És a gyerekek mondták Lafferty atyának. Én is mondtam Lafferty atyának. Ő hívta fel Carlotta Mayfairt: „Ki kell vennie az iskolából.”

Nem, én nem kritizálom a papokat, azt soha. De azt megmondom, hogy Lafferty atya nem az az ember volt, akit meg lehet venni egy nagy adománnyal. Azt mondta: „Carlotta kisasszony, ki kell vennie az iskolából.”

Stellát akkor már nem volt érdemes felhívni. Mindenki tudta róla, hogy boszorkányságot űz. Lejárt a Francia Negyedbe, ott vásárolta a fekete gyertyát a vuduhoz, és tudja-e, hogy a többi Mayfairt is belerántotta?

Igen, ezt tette! Jóval később hallottam, hogy megkereste a többi rokonát, akik boszorkányok voltak, és azt mondta, mindenki jöjjön a házába.

Szellemidézést rendeztek a házban! Fekete gyertyákat gyújtottak, tömjént égettek, énekeltek az ördögnek, és könyörögtek, hogy őseik jelenjenek meg. Ami meg is történt, mint hallottam. Nem mondhatom meg, hol hallottam, de hallottam. És el is hiszem!

1928 nyarán Pierce Mayfair, Cortland fia úgy döntött, mégse a Harvardra megy, hanem a Tulane egyetemre, bár ezt apja és nagybátyjai kategorikusan ellenezték. Pierce, jelentette Dandrich, ott volt Stella minden titkos buliján, kezdték együtt emlegetni őket, holott a fiú még a tizennyolcat sem töltötte be!

1928 vége felé, mint a hivatali pletykából ismeretes, Carlotta kijelentette, hogy Stella alkalmatlan anyának, és valakinek „bíróság előtt” kellene elvenni tőle a gyerekét. Cortland tagadta barátai előtt, hogy ez igaz lenne. De mindenki tudta, hogy „ez a lényeg”, mint Dandrich fogalmazott. A hivatali pletyka említ egy családi megbeszélést, amelyen Carlotta felszólította a Mayfair fivéreket, hogy támogassák.

Stella és Pierce akkor már éjjel-nappal együtt lógtak, gyakran cipelték magukkal a kis Anthát is. Stella egyfolytában babákat vásárolt a kis Anthának. Minden reggel más szállodába vitte reggelizni a lányát a Francia Negyedben. Pierce és Stella közösen vásároltak meg egy házat a Decatur utcában, amelyet Stella műteremmé akart alakítani, hogy egyedül lehessen.

– Meghagyom Millie drágának és Belle-nek azt a házat és Carlottát mondta Stella az ingatlanügynöknek. Pierce nevetett mindenen, amit Stella mondott. Antha, a porcelán bőrű, szelíd kék szemű, vékony kis hétéves gyerek hatalmas plüssmackót szorongatott. Együtt mentek löncsölni, vitték az ingatlanügynököt is, aki később kijelentette Dandrichnek: – Elbűvölő, abszolúte elbűvölő! Szerintem azok az Első utcaiak túlságosan nyomasztók neki.

Ami Nancy Mayfairt, a pufók kislányt illeti, akit Mary Beth a születésekor fogadott örökbe, és mindenkinek úgy mutatott be, mint Antha nővérét, Stella egyáltalán nem törődött vele. Egy Mayfair utód epésen megjegyzi, hogy Stellának csak „egy öleb” volt Nancy. Mégsincs rá adatunk, hogy valaha is gonoszul bánt volna az örökösen duzzogó Nancyval, sőt, kocsiderék-számra vásárolta neki a ruhákat és játékokat.

Ám kizárólag Carlotta vitte Anthát és Nancyt a vasárnapi misére, és ő íratta be Nancyt a Szent Szív gimnáziumba.

1928-ban, mondja a pletyka, Carlotta Mayfair arra az égbekiáltó dologra vetemedett, hogy törvényesen akarta megszerezni Antha fölött a gyámságot, látszólag azért, hogy valami távoli iskolába küldhesse a kislányt. Bizonyos papírokat aláírtak és beterjesztettek.

Cortland elszörnyedt, hogy Carlotta idáig képes menni. Eddig egész jó barátságban volt vele, de most megfenyegette, hogy bepereli, ha nem áll el a szándékától. Barclay, Garland, a fiatal Sheffield és más családtagok is kiálltak Cortland mellette. Amíg ő él, senki sem citálhatja Stellát bíróság elé, és nem veheti el tőle a lányát!

Lionel is megígérte, hogy Cortlandet támogatja. Azt mondják, nagyon meggyötörte ez az eset. Még azt is felajánlotta, hogy átmegy Stellával Európába egy időre, és otthagyják Anthát Carlottának.

Végül Carlotta visszavonta a gyermekelhelyzési kérvényt.

Ám Julien leszármazottaival örökre megromlott a viszonya. Marakodni kezdtek a pénzen, és ez a marakodás a mai napig tart.

Valamikor 1927-ben Carlotta rábeszélte Stellát, írjon alá egy meghatalmazást, hogy Carlotta intézhessen bizonyos ügyeket, amelyekkel a húga nem óhajt foglalkozni.

Carlotta most ennek a meghatalmazásnak a birtokában akart messzemenő döntéseket hozni a gigászi Mayfair-hagyatékról, amelyet Mary Beth halála óta egyedül Cortland kezelt.

A családi legendárium, a hivatali és társasági pletyka egybehangzóan állítja, hogy a Mayfair-fivérek, Cortland, Garland, Barclay, később Pierce, Sheffield és a többiek hallani sem akartak erről a meghatalmazásról. Nem voltak hajlandók felszámolni Carlotta parancsára a hosszú évek hallatlanul jövedelmező és hallatlanul sikeres, vakmerő befektetéseit. Elcipelték Stellát az irodájukba, hogy visszavonhassa a meghatalmazást, és megerősítse őket a tisztségükben.

Ezzel kezdődött a fivérek és Carlotta között az a háborúság, amelynek máig sincs vége. Úgy tűnik, a gyermekelhelyezési csata után Carlotta nem bízott többé Julien fiaiban, és el is hidegült tőlük. Állandóan adatokat, tájékoztatást, részletes beszámolókat és magyarázatokat követelt, sejtetve, hogy ha nem tudják hitelt érdemlően igazolni magukat, bepereli őket Stella nevében (majd Antha nevében, és napjainkban Deirdre nevében).

A fivérek megsértődtek és meghökkentek ezen a bizalmatlanságon. 1928-ra számokban szinte kifejezhetetlen vagyont halmoztak fel Stellának, akinek érdekei persze elválaszthatatlanul összefonódtak az övékével. Nem értették Carlotta viselkedését, de úgy tűnik, mindvégig szó szerint értelmezték a felszólításait.

Vagyis türelmesen válaszoltak a kérdéseire, újra és újra megkísérelték elmagyarázni, mit csinálnak, mire Carlotta persze még többet kérdezett, még több választ követelt, még több új témát tűzött napirendre, még több találkozót kért, még többet telefonált, még több leplezett fenyegetéssel hozakodott elő.

Érdekes, hogy úgyszólván minden titkárnő és irodista, aki valaha megfordult a Mayfair és Mayfairnél, értette ezt a „játékot". Ám Julien fiai továbbra is olyan sértetten és epésen viselkedtek, mintha nem látnának át a szitán.

Csak nagy nehezen vallották be maguknak, hogy elűzték őket az Első utcai házból, ahol születtek.

Tulajdonképpen már 1928-ra elmarták őket, de ezt ők nem tudták.

Huszonöt évvel később, amikor Pierce és Cortland Mayfair meg szerették volna vizsgálni Julien egyes holmijait a padlásszobában, még az ajtón se engedték be őket. 1928-ban ez még elképzelhetetlen lett volna.

Cortland Mayfair valószínűleg sohasem sejtette, hogy az Antha fölötti csata volt az utolsó harca, amelyben legyőzte Carlotta Mayfairt.

1928 őszén Pierce gyakorlatilag beköltözött az Első utcába. 1929 tavaszán mindenütt együtt mutatkoztak, ő lett Stella „személyi titkára, sofőrje, pofozógépe és lelki kukája". Cortland megbékélt a helyzettel, de nem szerette. Barátainak és családjának azt mondta, hogy Pierce jó fiú, idővel majd ráun a dologra, és fölmegy keletre az iskolába, úgy, mint a többi fiú.

A helyzet úgy alakult, hogy Pierce-nek nem lett módja ráunni Stellára. Ám most, mikor az 1929-es évhez értünk, meg kell szakítanunk elbeszélésünket, hogy beiktassuk Stuart Townsend,

testvérünk a Talamascában különös esetét, aki annak az évnek a nyarán olyan borzasztóan szeretett volna találkozni Stellával.

HÚSZ

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK AKTÁJA VII. RÉSZ

Stuart Townsend eltűnése

STUART TOWNSEND, aki évek óta tanulmányozta a Mayfair-anyagokat, 1929-ben arra kérte a londoni tanácsot, engedélyezzék, hogy megpróbáljon kapcsolatot teremteni a Mayfair-családdal. Meggyőződése szerint a titokzatos üzenet a fénykép hátlapján azt jelenti, hogy Stella is szeretne ilyen kapcsolatot.

Stuart arról is meg volt győződve, hogy a három utolsó Mayfair-boszorkány – Julien, Mary Beth, Stella – semmilyen értelemben nem volt gyilkos vagy gonosztevő; tehát teljesen biztonságos lenne a kapcsolatteremtés, ami „csodálatos dolgokat” eredményezhetne.

Ez arra késztette a tanácsot, hogy tüzetesen megvizsgálja a kérdést, és ismételten latra tegye, ahogy szokta, a Talamasca céljait és elveit.

Noha céljaink és elveink állandó témáit képezik tanácsüléseinknek világszerte, és rengeteg írásos anyag található róluk levéltárainkban, engedjék meg, hogy ennek az elbeszélésnek a céljaira összefoglaljam a témához tartozó poncokat, amelyeket Stuart Townsend 1929-ben fölvetett.

Először és mindenekelőtt: a Mayfair-aktában lenyűgöző és értékes krónikát állítottunk össze egy okkult adottságú családról. Kétségtelenül bebizonyítottuk magunknak, hogy a Mayfairek kapcsolatban állnak a láthatatlan birodalmával, és a saját érdekükben képesek manipulálni láthatatlan erőket. Ennek ellenére számos dolog maradt, amelyeket nem tudunk.

Mi lenne, ha sikerülne rábeszélni őket, hogy fedjék föl titkaikat? Mi mindent tudhatnánk meg akkor? Stella nem volt az a titkolózó, tartózkodó teremtés, mint Mary Beth.

Talán ha sikerülne meggyőzni tapintatunkról és tudományos célkitűzéseinkről, feltárna előttünk dolgokat. Esetleg Cortland Mayfair is szóba állna velünk.

Másodszor, ami talán kevésbé fontos: kétségtelen, hogy évekig tartó figyelésünkkel megsértettük a Mayfair-család jogát a zavartalanságra. „Szimatoltunk", ahogy Stuart mondta, életük minden részlete után. Úgy vizsgáltuk őket, akár a kuriózumokat, és mindegyre találunk magunknak igazolást, hogy miért kell hozzáférhetővé tenni aktáinkat azok számára, akiket tanulmányozunk. Mayfairéknél még nem került sor erre. Talán megbocsáthatatlan lenne, ha nem próbálkoznánk meg vele most.

Harmadszor: mi egészen páratlan kapcsolatban állunk a Mayfairekkel, mert testvérünk, Petyr van Abel vére folyik az ereikben. Mondhatnánk, rokonaink. Nem kellene már csak azért is kapcsolatba lépnünk velük, hogy beszámoljunk nekik erről az ősről? Ki tudja, mi következhetne ebből?

Negyedszer: hátha még használhatnánk is a kapcsolattal? És ezzel elérkeztünk egyik legfontosabb célkitőzésünkhöz. Hátha jót tenne a nyughatatlan Stellának, ha megtudná, hogy vannak mások is, akik olyanok, mint ő; hogy létezik egy csoport, amely az ilyen embereket tanulmányozza, mert meg akarja érteni a láthatatlan tartományát? Más szavakkal, nem örülne-e Stella, ha beszélhetne velünk, és értesülhetne róla, mi mindent ismerünk a természetfölötti világából?

Stuart bőbeszédűen érvelt, hogy kötelességünk kapcsolatot teremteni. Fölvetette az alkalomhoz illő kérdést is: mit tud már Stella? Azon is erősködött, hogy Stellának szüksége van ránk, hogy az egész Mayfair-törzsnek szüksége van ránk, főleg a kicsi Anthának van ránk szüksége, tehát ideje bemutatkoznunk és felajánlanunk a tudásunkat.

A tanács fontolóra vett mindent, amit Stuart mondott; fontolóra vette, amit a Mayfair-boszorkányokról tudott, és azt a következtetést vonta le, hogy a kapcsolatteremtés mellett szóló érvek messze felülmúlják az ellenérveket. Egyszerűen nem törődött a veszély

gondolatával, és azt mondta Stuartnak, mehet Amerikába, és megpróbálhat találkozni Stellával.

A következő napon Stuart viharzó lelkesedéssel elhajózott New Yorkba. A Talamasca két levelet kapott tőle New York-i bélyegzéssel. New Orleansból ismét írt a Szent Károly-hotel levélpapírján, hogy kapcsolatba lépett Stellával, aki rendkívüli érdeklődéssel reagált, és holnap együtt löncsölnek.

Ekkor hallottunk utoljára Stuart Townsendről. Nem tudjuk, hol és hogyan ért véget az élete, sőt még azt se tudjuk, meghalt-e egyáltalán, Annyit tudunk, hogy nyoma veszett valamikor 1929 júniusában.

Ha visszatekintünk ezekre a tanácsülésekre, ha elolvassuk ezt az átiratot, azonnal láthatjuk, hogy a Talamasca tragikus hibát követett el.

Stuart nem készült föl igazán erre a küldetésre. Minden anyagot felölelő összefoglalást kellett volna írni, hogy egészében lehessen látni a Mayfairek történetét, körültekintőbben kellett volna elemezni a lehetséges veszélyeket. A Mayfair anekdotafüzért átszövik a célzások az erőszakra, amelyet a boszorkányok ellenlábasainak el kellett szenvedniük.

Ám azt is el kell ismernünk, hogy Stellához és nemzedékéhez – valamint az Első utcai ház jelenlegi lakóihoz – nem fűződnek hasonló történetek. (Kivéve persze a játszótéri meséket Stelláról és Antháról, akik láthatatlan barátjukat uszították, hogy bántsa a többi gyereket. Ám a felnőtt Stellát nem vádolják hasonló dolgokkal.)

A Talamasca akkor még nem ismerte minden részletét a végzetes esésnek, amely megölte Rómában Antha dajkáját. Lehetséges, hogy Stuart nem is tudott erről az eseményről.

Semmi esetre sem készült föl erre a küldetésre. Ha elolvassuk a tanács előtt és a rend más tagjainak kifejtett érveit, tisztán láthatjuk, hogy Stuart beleszeretett Stella Mayfairbe, méghozzá a létező legrosszabb módon: a fényképébe lett szerelmes, a mások elbeszéléseiből kirajzolódó alakba.

Stella mítosz lett Stuart számára, aki nemcsak a nő hatalmától, de hírhedett bűbájától is elvakultan, regényes lobogással rohant hozzá.

Aki részrehajlás nélkül nézi ezt az esetet, annak nyilvánvaló, hogy Stuart számos okból nem a megfelelő ember volt erre a feladatra.

És mielőtt követnénk Stuartot New Odeansba, engedjék megmagyaráznunk, ki volt ez az ember. Archívumunkban külön aktája van, amelyet önmagáért is érdemes elolvasni. Stuart huszonöt éven át volt odaadó és lelkiismeretes rendtársunk, aki száztizennégy megszállottsági esetben nyomozott.

STUART TOWNSEND ÉLETE

Meg nem mondhatom, hogy Stuart élete mennyiben felelős azért, ami vele vagy a Mayfair-boszorkányokkal történt. Tudom, hogy többet csatolok ide, mint kellene, de magyarázatra szükség van, főleg azt a keveset illetőleg, amit Arthur Langtryről leszek mondandó.

Úgy vélem, azért vettem föl ezt az anyagot, hogy emléket állítsak Stuartnak. Vagy talán figyelmeztetés gyanánt. Ki tudja...

A rend akkor figyelt föl Stuartra, amikor a fiatalember huszonkét éves volt. Amerikai nyomozóink seregének egyik tagja küldött londoni irodánknak egy rövid újságcikket Stuart Townsendről, vagy a fiúról, „Aki Valaki Más Volt Tíz Éven Át."

Stuart 1895-ben született egy texasi kisvárosban. Az apja a helyi orvos volt, rendkívül művelt, köztiszteletben álló férfi; gazdag családból származó anyja jótékonysági munkát végzett, úgy, ahogyan az ő társadalmi helyzetében levő hölgyekhez volt illendő, és két dajkát tartott hét gyermeke mellett, akik közül Stuart volt az elsőszülött. Nagy, fehér, teraszos viktoriánus házban laktak a kisváros egyetlenegy jobb utcájában.

Hatévesen Stuart New Jerseybe került internátusba. Kezdettől kitűnően tanult, otthon, a nyári szünetekben elhúzódott padlásszobájába, és késő éjszakáig olvasott. Ezzel együtt sok a

barátja a város csekély számú, de életerős krémjéből: tisztviselők, jogászok, módos állattenyésztők fiai-lányai, akik láthatólag igen kedvekék.

Tízéves korában magas lázba esett, amelynek okát nem tudták megállapítani. Apja végül arra a következtetésre jutott, hogy fertőzésről lehet szó, de sohasem találtak valódi magyarázatot a betegségre. A krízisben Stuart két napig félrebeszélt.

Amikor magához tért, nem Stuart volt, hanem valaki más. Ez a valaki azt állította franciás kiejtéssel, hogy Antoinette Fieldingnek hívják. Gyönyörűen zongorázott, és mélységesen meg volt rökönyödve, hogy miért ilyen fiatal, hol van, és mit keres Stuart házában?

Stuart beszélt egy kicsit franciául, de nem tudott zongorázni. Amikor letelepedett a szalon poros hangversenyzongorájához, és Chopint kezdett játszani, családja azt hitte, hogy most mindjárt megbolondulnak.

Belenézett a tükörbe, és keservesen sírt, mikor meglátta magát. Ez már sok volt az anyjának; a szó szoros értelmében kirohant a szobából. Körülbelül egy heti, hisztériás rohamokkal váltakozó levertség után Stuart-Antoinette-et sikerült rábeszélni, hogy ne követeljen női toalettet, fogadja el a kisfiú-testet, higgye el, hogy Stuart Townsendnek hívják, és azzal foglalkozzon, amit Stuarttól elvárnak.

Arról természetesen szó sem lehetett, hogy visszatérjen az iskolába. Stuart-Antoinette, akit a családban az egyszerűség kedvéért Tonynak szólítottak, naphosszat zongorázott, vagy emlékeit körmölte egy hatalmas naplóba, úgy próbálta megfejteni kilétének titkát.

Amikor Townsend doktor áttanulmányozta ezeket a jegyzeteket, látta, hogy a francia nyelvtudás szintje jóval felülmúlja a tízéves Stuartét. Az operákra, színházakra és közlekedési módokra tett célzásokból az is kiderült, hogy a gyerek emlékei kivétel nélkül Párizsból, méghozzá az 1840-es évek Párizsából származnak.

A naplóból azt lehetett kikövetkeztetni, hogy Antoinette Fielding, akinek francia apja nem vette feleségül angol anyját, Louisa Fieldinget, furcsa, elzárt életet élt luxusprostituált anyja mellett, aki agyonkényeztette, és minden eszközzel óvni próbálta az utcák szennyétől. Kiemelkedő zenei tehetsége volt egyetlen vigasztalása.

A lenyűgözött Townsend doktor megígérte feleségének, hogy a végére jár ennek a talánynak. Nyomozást kezdett levelezés útján, úgy próbálta kideríteni, élt-e valaha Párizsban Antoinette Fielding nevű személy?

Ezzel eltelt körülbelül öt év.

Antoinette továbbra is megmaradt Stuart testében, megszállottan zongorázott, és ha kimerészkedett a házból, rendre eltévedt, vagy a helyi sebészekkel gyűlt meg a baja. Végül már ki se mozdult hazulról, afféle hisztériás rokkant lett belőle, azt kérte, hogy az ételét hagyják az ajtaja előtt, és csak éjszakánként ment le zongorázni.

Egy magándetektív segítségével Townsend doktornak sikerült kiderítenie, hogy Párizsban, 1865-ben meggyilkoltak egy bizonyos Louisa Fielinget. Valóban prostituált volt, de arról nem maradt feljegyzés, hogy lett volna gyermeke. Townsend doktor zsákutcába jutott, és mivel belefáradt rejtvény fejtésbe, elfogadta a helyzetet, amennyire tudta.

Az ő szép kis Stuartja örökre eltűnt, maradt helyette egy satnya, csenevész rokkant, egy égő szemű, fehér arcú fiú, aki furcsa, nem nélküli angolt beszélt, és most már örökké leengedett redőnyök mögött lappangott. A szülők hozzászoktak az éjszakai hangversenyekhez. Townsend doktor hébe-hóba fölment a manzárdba a sápadt „nőhöz”. Akaratlanul fel kellett figyelnie a szellemi hanyatlásra. A lény már nem nagyon emlékezett a „múltjára”. Ezzel együtt egy darabig kellemesen elcsevegtek franciául vagy angolul, aztán a csont-bőrré fogyott, zavart lény visszamerült a könyveibe, mintha az apja ott se lenne, Townsend pedig elment.

Érdekes módon sose került szóba Stuart „megszállottságának” lehetősége. A doktor ateista volt, a gyerekek a metodista templomba jártak. A család nem ismert katolikusokat, fogalmuk sem volt a katolicizmus ördögűző szertartásairól, a katolikusok hitéről az ördögökben és a megszállottságban. Tudomásunk szerint sohasem kértek tanácsot a helyi lelkésztől, akit a család nem kedvelt.

Ez így tartott, amíg Stuart betöltötte a húszat. Akkor egy éjszaka leesett a lépcsőn, és súlyos agyrázkódást szenvedett. Az orvos, aki félig ébren várta az elkerülhetetlen muzsikát a szalonból, ájultan találta fiát a lépcső alján, és rohanvást vitte a helyi kórházba, ahol a fiú két hétig feküdt kómában.

Amikor magához tért, ismét Stuart volt. Egyáltalán nem emlékezett rá, hogy valaha is más lett volna. Tízévesnek hitte magát, és elszörnyedt férfihangjától. Látva, hogy a teste is férfié, szólni sem tudott a megrendüléstől.

Ült a kórházi ágyban, és bambán hallgatta, mi történt vele az utóbbi évben. Természetesen nem tudott franciául. Iszonyú sok baja volt vele az iskolában. És természetesen nem tudott zongorázni. Mindenki tudta róla, hogy nincs érzéke a zenéhez. Még csak hangja se volt.

Néhány héten át csak ült az ebédlőasztalnál, bámulta „óriási” öccsehúgait, immár megőszült apját, és az anyját, aki nem tudott ránézni úgy, hogy könnyekre ne fakadjon. Szakadatlan ámulatba ejtették a telefonok és automobilok, amelyekből alig akadt 1905-ben, amikor megszűnt Stuartnak lenni. A villanyra gyanakodott. De amitől a legjobban szenvedett, az felnőtt teste volt, és az egyre erősebb tudat, hogy gyermek és kamaszkora nyomtalanul elröppent.

Jelentkeztek az elkerülhetetlen gondok. Húszéves volt, de úgy érzett, és annyit tudott, mint egy tízéves fiú. Kezdett hízni, jobb lett a színe, lovagolni járt régi barátaival a közeli rancsokra. Tanítókat fogadtak mellé, és ő habzsolta az újságokat meg az országos folyóiratokat. Hosszú sétákon gyakorolta a mozgást és a felnőtt gondolkozást.

Ám így sem szabadulhatott a szorongástól. Éhezett a nőkre, de nem tudta, miként dolgozza fel magában ezt a vágyakozást. Könnyen megsértődött. Férfiként reménytelenül csökkent értékűnek érezte magát. Végül mindenkivel összeveszett, és mikor fölfedezte, hogy büntetlenül ihat, rendesen „a pohár fenekére nézett” a helyi kocsmákban.

Hamarosan az egész kisváros tudomást szerzett a történetről. Voltak, akik még emlékeztek „Antoinette” születésére, voltak, akik csak másod kézből hallották, mindenesetre nem szűnt a szóbeszéd, és bár a helyi újság a doktor iránti tiszteletből sohasem szellőztette a bizarr esetet, egy dallasi riporter szagot fogott több forrásból, és a család beleegyezése nélkül hosszú cikket kanyarított róla, amely 1915-ben jelent meg, egy dallasi lap vasárnapi mellékletében, ahonnan más újságok is átvették. Megjelenése után két hónappal mi is megkaptuk Londonban.

Közben Stuartot megrohanták a kíváncsiskodók. Egy helyi szerző regényt akart írni róla. Országos lapok riporterei csengettek be hozzájuk.

A család ellenállt, Stuart visszamenekült a padlásszobába. Ült komoran furcsa Antoinette-énjének drágaságai között, és mindenkire haragudott, mert úgy érezte, tíz évet elloptak tőle, és kirekesztették az emberek világából.

Biztos, hogy a család rengeteg nemszeretem postát kaphatott, viszont akkoriban még nem olyan volt az összeköttetés, mint most. Mindenestre a Talamasca csomagja csak 1916 végén érkezett meg Stuarthoz. Két közismert könyvet küldtünk neki a „megszállottság” eseteiről, és egy levelet, amelyben tájékoztattuk, hogy sokat tudunk a témáról, szívesen elbeszélgetnénk vele a jelenségről és más „megszállottakról.”

Stuart postafordultával válaszolt. 1917 nyarán találkozott Dallasban képviselőnkkel, Louis Dalyvel, és hálásan beleegyezett, hogy eljön hozzánk Londonba. Townsend doktor kezdetben nagyon aggódott, ám Louisnak sikerült megnyugtatnia, hogy bennünket

szigorúan tudományos szempontból érdekel az ügy, így tehát 1917. szeptember elsején Stuart végre megérkezett hozzánk.

Egy évre rá befogadták a rendbe, mint novíciust, és attól fogva közöttünk élt.

Első megbízása természetesen saját esetének felderítésére és a nyilvántartásunkban szerepelő más megszállottsági esetek alapos elemzésére szólt. Ebből és a témával foglalkozó rendtársak tanulmányaiból azt a következtetést vonta le, hogy valóban egy halott nő szelleme szállta meg.

Stuartnak attól kezdve meggyőződése volt, hogy ki lehetett volna űzni belőle Antoinette Fielding szellemét, ha valami hozzáértő személyhez, akár még egy katolikus paphoz is fordulnak. Mivel a katolikus egyház tőlünk eltérően kizárólag démoni beavatkozásnak tulajdonítja a hasonló eseteket, nyilvánvalóan van működőképes technikájuk az idegen entitások elűzésére.

Öt éven át Stuart semmi mással nem foglalkozott a megszállottság esetein kívül. Áldozatok tucatjaival beszélgetett, és terjedelmes jegyzeteket készített.

Arra a következtetésre jutott, ami régi meggyőződése a Talamascának is, hogy a megszállottságban többféle entitás játszhat szerepet. Lehetnek holtak szellemei; lehetnek olyan entitások, amelyek sohasem voltak emberek; lehetnek a megszállottban lappangó „más személyiségek”. Ám Stuart továbbra is meg volt győződve róla, hogy Antoinette Fielding valóban élt valaha, és sok más kísértethez hasonlóan ő sem tudta vagy fogta föl, hogy meghalt.

1920-ban Párizsba utazott, hogy felkutassa Antoinette Fielding nyomát. Nem talált semmit, ám a halott Louisa Fieldingről kiásott kevés adatmorzsa illett ahhoz, amit Antoinette írt az anyjáról. De az idő régen eltörölte ezeknek a személyeknek a nyomát, örök kielégületlenséget hagyva Stuartban.

Az 1920-as évek végén belenyugodott, hogy talán sose tudja meg, ki volt Antoinette, ós folytatta a terepmunkát a Talamasca számára. Megszállottakat látogatott Louis Dalyval, aki a maga sajátos, nagyon

hatékony exorcizálási módszerével űzte ki az idegen entitásokat az áldozat gazdaszervezetből.

Daly a mentora lett Stuart Townsendnek, aki mély hatást gyakorolt rá. Stuart mindezekben az években részvétről, türelemről és hatékonyságról tett tanúságot. Exorcizálás után még Daly sem tudta annyira megvigasztalni az áldozatokat, mint ő. Hiszen ő átélte. Ő tudta, milyen ez.

Stuart fáradhatatlanul dolgozott ezen a területen 1929-ig, csupán akkor olvasta a Mayfair-boszorkányok aktáját, amikor zsúfolt napirendje engedte. Majd előterjesztette kérését a tanácsnak, és győzött.

Stuart akkor harmincöt éves volt, száznyolcvan centiméteres, hamvasszőke hajú, sötétszürke szemű, fehér bőrű, vékony ember. Szeretett elegánsan öltözködni, azokhoz az amerikaiakhoz tartozott, akik mélységesen csodálják az angolok modorát, életmódját, és igyekeznek utánozni őket. Vonzó fiatalember volt. Barátai és ismerősei fiús közvetlenségét és ártatlanságát találták benne a legvonzóbbnak. Stuart életéből valóban kimaradt tíz év, amelyet nem kaphatott vissza.

Időnként képes volt indulatoskodni, pattogni, mérgelődni, még csekély akadályok esetén is. Ám a terepen nagyon jól uralkodott indulatain, és ha az anyaházban gurult méregbe, mindig le lehetett csillapítani.

Képes volt szenvedélyes, mély szerelemre; így szerette Helen Kreisent, Talamasca egyik tagját, aki közlekedési balesetben halt meg 1924-ben.

Stuart már-már önpusztító szertelenséggel gyászolt még két évvel halála után is.

Talán sose tudjuk meg, mi történt közte és Stella Mayfair között, feltételezhetjük, hogy ő volt az egyetlen Helen Kreisen kívül, akit Stuart szeretett.

Szeretném hozzáfűzni, hogy személyes véleményem szerint Stuart sohasem lett volna szabad New Orleansba küldeni. Nemcsak azért,

mert eleve túlfűtött érzelmek fűzték Stellához, hanem mert épp ezen a téren nem volt tapasztalata.

Noviciátusa alatt változatos természetfölötti jelenségekkel találkozott, és kétségtelenül olvasott volt az okkult irodalomban. A legkülönbözőbb eseteket vitatta meg rendtársaival, és eltöltött bizonyos időt Arthur Langtry mellett.

Ám igazából semmit sem tudott a boszorkányokról, és sok más rendtársunkhoz hasonlóan, akik csupán kísértetjárásokkal, megszállottságokkal vagy lélekvándorlással foglalkoznak, sejtelme sem volt róla, mire képesek a boszorkányok.

Nem fogta fel, hogy a testetlen entitások épp a halandó boszorkány révén képesek a legerősebb manifesztációkra. Még arra utaló jelek is vannak, hogy úgy vélte, ósdiságra, dőreségre vall a Talamascától, ha boszorkánynak nevezi ezeket a nőket. Valószínűleg elfogadta Deborah Mayfair és Charlotte lánya jellemzését, épp csak nem tudta kapcsolatba hozni XVII. századi anyagot egy olyan intelligens, modern „dzsessz-bébivel" mint Stella, aki mosolyogva-kacsintgatva hívogatta az óceán másik partjáról.

Persze, ha boszorkányságról van szó, a Talamasca minden újoncában található egy adag hitetlenség. Ugyanez érvényes a vámpírok nyomozására. Nem egy olyan tagja volt rendünknek, akinek akció közben kelleti látnia ezeket a teremtményeket, hogy hihessen bennük. Ilyenkor az a megoldás, hogy terepmunkára küldjük őket, tapasztaltabb rendtársak kíséretében, olyan esetekhez, amelyeknél nincsen szükség közvetlen kapcsolatra.

Egy ilyen Townsendhez hasonlóan tapasztalatlan embert azzal bízni meg, hogy találkozzon a Mayfair-boszorkányokkal annyi, mintha egy gyermeket küldenénk a poklok mélységes fenekére, hogy személyesen az ördöggel készítsen interjút.

A dolgok summája, hogy Stuart Townsend fölkészítetlenül, gyakorlatlanul utazott New Orleansba. Minden tiszteletem a rend 1929-es vezetőié, de nem hiszem, hogy manapság sor kerülhetne ilyesmire.

Befejezésül annyit szeretnék közölni, hogy legjobb tudomásunk szerint Stuart Townsend nem rendelkezett különleges hatalommal. Nem volt „médium”, ahogy mondják. Nem mozgósíthatott természetfölötti védőket, mikor összecsapott az ellenséggel, amelyről még csak azt sem tudta, hogy ellensége.

Stuart eltűnését 1929. július 25-én jelentették a New Orleans-i rendőrségnek. Ez egy teljes hónappal azután történt, hogy megérkezett a városba. A Talamasca megpróbálta utolérni távirattal és telefonon. Irwin Dandrich megkísérelte fölkutatni, de hiába. A Szent Károly-szállodában, ahonnan Stuart saját állítása szerint utolsó levelét küldte, még azt is tagadták, hogy egyáltalán bejelentkezett volna hozzájuk ilyen nevű személy. Senki sem emlékezett rá, hogy Stuart járt volna náluk.

Magánnyomozóink semmiféle adattal nem bizonyíthatták, hogy Townsend valaha is megérkezett New Orleansba. Hamarosan a rendőrség is kételkedni kezdett.

Július 28-án közölték helyi nyomozóinkkal, hogy semmit sem tehetnek a továbbiakban. Ám amikor Dandrich és a Talamasca megszorongatták őket, a rendőrség végre hajlandó volt kiszállni Mayfairékhez, és megkérdezni Stellát, látta-e a fiatalembert, vagy beszélt-e vele. A Talamascának nem voltak reményei, ám Stella általános meglepetésre azonnal emlékezett Stuartra.

Igen, mondta, csakugyan találkozott Stuarttal, az Angliából érkezett magas texasival, hogy is felejthetett volna el egy ilyen érdekes embert?

Együtt löncsöltek, aztán meg vacsoráztak, és átbeszélgettek egy teljes éjszakát.

Nem, el sem tudja képzelni, mi történt a fiatalemberrel. Szemmel láthatóan elszomorodott a gondolattól, hogy a texasinak baja eshetett.

Igen, Stuart a Szent Károly-hotelben lakott, mondta is, és ugyan miért hazudott volna? Stella sírva fakadt. Ő, annyira reméli, hogy Stuartnak nincs semmi baja! Annyira zaklatott lett, hogy a rendőrség majdnem félbeszakította a meghallgatást. Ám Stella ott tartotta őket,

és még ő kérdezgetett. Beszéltek a személyzettel a Két Nővér Udvarában? Mert oda vitte Stuartot, és úgy tetszett a fiúnak. Esetleg visszamehetett az Udvarba. És van a Bourbon utcán egy kricsmi, abban beszélgettek másnap hajnalig, miután egy tisztesebb helyről – abból az undok spíből! – kirúgták őket.

A rendőrség végigjárta ezeket az intézményeket. Mindenütt ismerték Stellát. Igen, Stella járhatott arra egy férfival. Stella mindig férfival járt arra. Ám senki sem emlékezett személy szerint Stuart Townsendre.

Utánanéztek más szállodákban. Sehol sem találták Stuart Townsend holmiját. Megkérdezték a taxisokat is, ugyanazzal a vészjósló eredménytelenséggel. Végül a Talamasca úgy döntött, hogy a saját kezébe veszi a nyomozást.

Arthur Langtry hajóra szállt Londonban, hogy kiderítse, mi történt Stuarttal. Furdalta a lelkiismeret, amiért beleegyezett, hogy Stuart egyedül vágjon neki ennek a megbízatásnak.

STELLA TÖRTÉNETÉNEK FOLYTATÁSA

Arthur Langtry jelentése

Arthur Langtry egyike volt a legtehetségesebb nyomozóknak a Talamasca történetében. Egész életében a nagy „boszorkánycsaládokkal” foglalkozott. Ötvenéves pályafutása a Talamascánál egyike a legizgalmasabb és legmeghökkentőbb meséknek, amelyeket irattáraink őriznek, részletes tanulmányai a boszorkánycsaládokról a legbecsesebb dokumentumaink közé tartoznak.

Nagy szomorúság ez nekünk, akiknek egész életünkben a Mayfair-család volt a mániánk, hogy Langtrynek sohasem állt módjában kellő időt szentelni a New Orleans-i famíliának. Ezt ő is

fájlalta, évekkel azelőtt, hogy Stuart Townsend belekeveredett az ügybe.

Holott senkitől sem kellett volna bocsánatot kérnie azért, hogy nem volt elég ideje vagy élete nyilvántartásunk összes boszorkányához.

De miután Stuart Townsend eltűnt, Langtry felelősnek érezte magát, és semmi sem tarthatta vissza, hogy 1929 augusztusában el ne hajózzon Louisianába. Mint már említettem, magát hibáztatta Stuart eltűnéséért, mert nem tiltakozott a fiatalember megbízása ellen, és a szíve mélyén tudta, hogy Stuartnak nem lett volna szabad New Orleansba utaznia.

– Annyira szerettem volna, hogy odamenjen valaki! – vallotta be, mielőtt elhagyta Londont. – Annyira szerettem volna, hogy történjen már valami! És persze éreztem, hogy én nem mehetek, ezért azt gondoltam, nos, az a különös fiatal texasi talán áttöri azt a falat.

Langtry a hetvennegyedik évéhez közeledett; vasszürke hajú, magas, sovány ember volt, szögletes arcában mélyen besüppedt szempárral.

Rendkívül kellemes beszédhanggal és aggályosan udvarias modorral volt megáldva. Őt sem kímélték az öregkor kisebb nyavalyái, de általában jó egészségnek örvendett.

„Mindent” látott szolgálati ideje alatt. Hatalmas erejű médium volt, őt nem ijeszthette meg semmiféle természetfölötti jelenség. Ám sohasem esett a meggondolatlanság vagy nemtörődömség hibájába, mert nem becsült le semmilyen jelenséget. Jelentéseiből kiviláglik, hogy nagyon magabiztos és erős volt.

Amint hírér vette Stuart eltűnésének, rögtön az volt a véleménye, hogy a fiatalember meghalt. Sietve elolvasta a Mayfair-anyagot, és látta, milyen hibát követett el a rend.

1929. augusztus 28-án érkezett New Orleansba. Tüstént bejelentkezett a Szent Károly-hotelbe, és levelet küldött haza, úgy, mint Stuart.

A recepciónál több személynek megadta a nevét, a címét és londoni telefonszámát, hogy később ne lehessen kérdéses az itt járta. Szobájából felhívta az anyaházat, megadta szobája számát, közölte érkezésének számos körülményét.

Azután találkozott legrátermettebb magánnyomozónkkal a szálloda bárjában, és minden italt a szobaszámlájára íratott.

Ismételten bizonyítékot kért mindenre, amiről a rend már értesült. Arról is tájékoztatták, hogy Stella már nem segít a nyomozásban. Makacsul hangoztatta, hogy nem tud semmit, nem segíthet semmiben, aztán végül elveszítette a türelmét, és nem volt hajlandó szóba állni a nyomozókkal többé.

„Miután búcsút vettem ettől az úriembertől" – írta jelentésében Langtry –, „bizonyosan tudtam, hogy figyelnek. Csupán sejtés volt, de érzés is. Azt is éreztem, hogy Stuart eltűnéséhez van köze, holott a szállodában senkinél sem kérdezősködtem Stuart után. Nagy volt a kísértés, hogy tegyek egy körutat a hotelben, hátha megérzem valamelyik szobában Stuart itt tartózkodásának rejtett nyomát. Ám ekkor már meg voltam győződve róla, hogy Stuart nem itt lett bűntény áldozata. Akik figyelnek, számon tartva mozgásaimat és cselekedeteimet, csak azért teszik ezt, mert valaki megfizeti őket érte. Úgy döntöttem, hogy haladéktalanul felhívom Stella Mayfairt."

Langtry a szobájából hívta föl Stellát a nő külön vonalán. Noha délután négy óra múlt, nyilvánvalóan álmából riasztotta föl Stellát, aki csak vonakodva engedte meg, hogy ismét napirendre tűzzék a kérdést, és hamarosan az is kiderült, hogy őszintén föl van dúlva.

– Nézze, nem tudom, mi történt vele! – mondta, és újból sírva fakadt. – Tetszett nekem! Komolyan tetszett! Olyan furcsa ember volt! Lefeküdtünk egymással, tudja.

Erre a kertelés nélküli beismerésre Langtry egyszerűen nem tudott mit válaszolni. Stellának még a testetlen hangja is igéző volt. Langtry meg volt győződve róla, hogy a könnyek őszinték.

– Igen, le – folytatta Stella zavartalanul. – Elvittem valami rémes kis helyre a Francia Negyedben. A rendőrségnek is beszéltem róla.

Úgy tetszett nekem, de annyira! Megmondtam neki, hogy a közelébe ne jöjjön ennek a családnak! Megmondtam! A legsajátosabb elképzelései voltak a dolgokról. Semmit sem tudott. Megmondtam neki, hogy menjen el! Talán el is ment. Tudja, erre gondoltam, hogy talán egyszerűen csak megfogadta a tanácsomat, és elment.

Langtry könyörgött a nőnek, hogy tárja föl előtte, mi történt. Megmagyarázta, hogy kollégája Townsendnek, nagyon jól ismerték egymást.

– Kollégája? Vagyis ahhoz a csoporthoz tartozik?

– Igen, ha a Talamascára gondol...

– Csssss! Ide hallgasson! Akárki is maga, idejöhet, ha akar. De holnap este jöjjön! Partit rendezek, tudja. Maga meg csak úgy vegyüljön el. Ha bárki megkérdezné, kicsoda, amit: valószínűleg nem tesznek, csak annyit mondjon, hogy Stella hívta meg. Kérje, hogy beszélhessen velem. De az istenért, egy szót se Townsendről, és ki ne mondja a nevét annak a maga... hogy is nevezi...

– Talamasca.

– Igen! Most pedig figyeljen ide, kérem! Sok százan lesznek ott, gálától rongyig, tudja, de tapintatosan csinálja! Csak jöjjön oda hozzám, és amikor megpuszil, súgja a nevét a fülembe. Mondaná még egyszer.

– Langtry. Arthur.

– Hmmm. Aha. Helyes. Ez elég egyszerű, hogy megjegyezhessem, ugye? Legyen óvatos! Nem beszélhetek tovább. Eljön, ugye? Nézze, el kell jönnie.

Langtry biztosította, hogy semmi sem tarthatná vissza. Megkérdezte, emlékszik-e még a fényképre, amelyet így dedikált:

„*Szeretettel a Talamascának, Stellától! U.i.: Vannak ám mások is, akik figyelnek!*”

– Persze, hogy emlékszem! Nézze, erről most nem beszélhetek tovább. Évekkel ezelőtt írtam. Akkor még élt az anyám. Nézze, el nem tudná képzelni, milyen rosszul állnak most a dolgaim. Még sose

voltam pocsékabb zűrben! És nem tudom, mi történt Stuarttal, de tényleg nem tudom! Nézze, kérem, eljönne holnap este?

– Igen, eljövök – ígérte Langtry, miközben némán vívódott, hogy most csapdába csalják-e vagy sem? – De miért ez az elővigyázat? Nem...

– Nézze, drágám – halkította le a hangját Stella –, ez mind nagyon bájos, a maguk szervezete, a maguk könyvtára, a maguk csodálatos okkult nyomozásai, de azért ne legyen szamár. A miénk nem egy olyan világ, ahol van szeánsz, médium, és a halott rokonok megmondják, hol keressük a Bibliában a tulajdonlevelet a házhoz a Nyolcadik utcában, vagy mit tudom én. Ami meg a vudu sületlenséget illeti, az csak hecc volt. Mellesleg nincsenek skót őseink. Tiszta franciák voltunk. Julien nagybátyám talált ki valamit egy skót kastélyról, amit megvásárolt, mikor Európában jártunk. Úgyhogy ezt felejtse el, kérem. De vannak dolgok, amelyeket elmondhatok magának, és ez a lényeg. Nézze, nyolc körül jöjjön, jó? De akármit tesz is, ne érkezzen elsőnek! Most le kell tennem, tényleg el nem tudná képzelni ezt a rémséget, ami most itt van. Kimondom kereken! Én sose kértem, hogy ebbe az eszelős családba szülessek! Tényleg! Háromszáz meghívott lesz holnap este, és nekem nincsen egy fia barátom!

Letette.

Langtry, aki gyorsírással jegyzetelte a beszélgetést, rögtön áttette folyóírásba, indigóval, és az egyik másolatot elküldte Londonba. Maga vitte a postára, mert már nem bízott a szálloda személyzetében. Azután elment, és kölcsönzött frakkot meg frakkinget a másnap esti partira.

„Mélységes zavarban vagyok” – írta. – „Bizonyosra vettem, hogy Stellának benne volt a keze szegény Stuart eltüntetésében. Most nem tudom, mit gondoljak. Világos, hogy a nő nem hazudott. De mitől retteg ennyire? Addig nem mérhetem föl a helyzetet, amíg nem találkozom vele.”

Később felhívta Irwin Dandrichet, a társasági kémet, és meghívta, ebédeljenek együtt a Francia Negyed egyik divatos vendéglőjében, több saroknyira a szállodától.

Noha Dandrich nem tudott mit mondani Stuart Townsend eltűnéséről, önfeledten élvezte az ebédet, és folyamatosan pletykált Stelláról. Az emberek azt mondják, hogy Stella kiégőben van.

– Elő ember azt nem bírja ki, hogy háromnegyed liter francia konyakot igyon meg naponta – mondta Dandrich, gunyoros fáradt gesztikulációval mutatva, mennyire unja a témát, amelyben valójában mélységes örömét lelte. – És az ügy Pierce-szel, az valami égbekiáltó. Hiszen az a fiú alig tizennyolc! Micsoda butaság Stellától ilyeneket tenni! Cortland volt a legfőbb szövetségese Carlotta ellen, erre fogja magát, és elcsábítja Cortland kedvenc fiát! És nem hinném, hogy akár Barclay, akár Garland helyesli a dolgot. Annak meg csak Isten a megmondhatója, hogy bírja Lionel, aki monomániás, és a monomániájának a neve természetesen Stella.

– Megy Dandrich a partira?

– A világért ki nem hagynám! Valami érdekes tűzijátékot ígérnek. Stella megtiltotta Carlottának, hogy elvigye Anthát a házból az ilyen murik alatt. Carlotta tombol. Azzal fenyegetőzik, hogy kihívja a rendőrséget, ha a huligánok elhajolnak.

– Milyen ez a Carlotta? – kérdezte Langtry.

– Olyan, mint Mary Beth, csak ecet folyik az ereiben fajbor helyett. Ragyogóan értelmes, de nincs fantáziája. Gazdag, de nem akar semmit. A végtelenségig gyakorlatias, lelkiismeretes, dolgos, és abszolúte elviselhetetlenül unalmas. Persze ő törődik abszolúte mindenkivel: Millie drágával, Belle-lel, a kicsi Nancyvel, Anthával. Azonkívül van két vén cselédjük, akiknek a fejéből már hullik a mész, azokra is Carlotta visel gondot, mint mindenre. Jelzem, Stella a hibás! Mindig ráhagyta Carlottára, hogy ő fogadja fel a cselédeket, ő rúgja ki őket, ő töltse ki a csekkeket, és ő verje ki a rikácsot. És most, hogy Lionel és Cortland is ellene fordult, ugyan mire megy

Stella? A maga helyében ki nem hagynám ezt a műsort! Nagyon lehet, hogy hosszú időre ez lesz az utolsó.

Langtry a következő napon a Francia Negyed kocsmáit derítette föl, és megnézte a kis koszteszek szállodát, ahová Stella vitte Stuartot. Egyfolytában az az érzés kínozta, hogy Stuart járt ezeken a helyeken, tehát Stella a színtiszta igazat mondta csellengéseikről.

Este hétkor, díszbe öltözötten még egy rövid levelet írt az anyaháznak, amelyet útban a mulatságra, a Lafayette téren adott postára.

„Minél többet gondolkozom telefonos beszélgetésünkön, annál nagyobb zavarba jövök. Mitől retteg Stella? Nehezen hihetem, hogy Carlotta, a nővére komolyan árthatna neki. Miért nem tud valaki gondozónőt fogadni a zavart kislány mellé? Annyit mondhatok, úgy érzem magamat, mint aki hanyatt-homlok zuhan a mélybe. Gondolom, Stuart is ezt érezte."

Langtry a Jackson út és a Gesztenyefa utca sarkán szállt ki a taxiból, és legyalogolt két sarkot, hogy hátulról közelíthesse meg a házat.

„Az utcákat autók torlaszolták el. Emberek özönlöttek be a kert hátsó kapuján, és minden ablak ki volt világítva. Még oda se értem a lépcsőhöz, de már messziről hallottam a szaxofon éles sikongását.

Senkit sem láttam az első ajtónál, ezért egyszerűen bementem; átnyomakodtam a hallban hemzsegő fiatalokon, akik olyan buzgón cigarettáztak, kacarásztak és üdvözölték egymást, hogy rólam egyáltalán nem vettek tudomást."

A mulatságon, ahogy Stella mondta, mindenféle divat képviseltette magát. Még néhány öregecske vendéget is lehetett látni. Langtry kényelmes észrevétlenségben küzdötte át magát a szalonban fölállított bárpultig, ahol kapott egy pohár kitűnő pezsgőt.

„Minden perccel nőtt a sokaság. A szalon első részében táncolt a tömeg. Ahová néztem, annyian tolongtak, nevettek és ittak a cigarettafüst vastag kékes felhőjében, hogy alig tudtam képet alkotni a szoba berendezéséről, de gondolom, meglehetősen fényűző volt,

leginkább egy luxushajó szalonjára emlékeztetett a cserepes pálmákkal, a tekervényes vonalú, art deco lámpákkal és az enyhén antikizáló, törékeny székekkel.

A zenekar fülsiketítő hangerővel játszott az oldaltornácon, egy földig érő, kétszárnyú ablak mögött. Fogalmam sincs, hogy tudtak beszélgetni mellette az emberek. Részemről én még az összefüggő gondolkozásra is képtelen voltam.

Éppen ki akartam menekülni, amikor a szemem megakadt a táncolókon, akik a homlokzat ablakai előtt járták. Akkor döbbentem rá, hogy Stellát látom, aki sokkal lenyűgözőbb volt minden képénél. Semmi kis ruhát viselt aranyszín selyemből, alig többet egy megkurtított, agyonrojtozott kombinénál, amely alig takarta formás térdét. A pókhálóselyem harisnyán és a ruhán parányi flitterek aranylottak. Aranyszalagra dolgozott, sárga virágokat viselt hullámos, rövid, fekete hajában. Csuklóján villogó, vékony karpereceket viselt, nyakán a Mayfair-smaragdot, amely filigrán foglalatában furcsán ósdin, és mégis döbbenetesen hatott a csupasz bőrön.

Lapos mellű, légies gyermekasszony volt, mégis maga a nőiesség, tűzvörösre rúzsozott szájával; hatalmas fekete szeme a szó szoros értelmében sziporkázott, mint két drágakő, ahogy rávetette pillantását az imádattal bámuló tömegre, miközben egyszer sem esett ki a ritmusból. Magas sarkú, könnyű cipellőbe bújtatott kicsi lába könyörtelenül kopogott a politúros padlón; kéjes kacagással hátravetette a fejét, széttárta karjait és cseppnyi csípőjét riszálva megpördült.

– Ez Stella! – ordította valaki, majd egy másik: – Jeeee, Stella! – és mindezt ritmusra, ha el tudják képzelni, Stella pedig egyszerre volt képes gyöngéd figyelmet tanúsítani rajongói iránt, és ugyanakkor átadni magát hajlékonyan és gyönyörűen a táncnak.

Akkor sem emlékeztem, most sem emlékszem, láttam-e valaha embert, aki ilyen ártatlan önfeledtséggel élvezte a zenét és a muzsikát. Nem volt ebben a magamutogatásban semmi cinizmus

vagy hívság. Épp ellenkezőleg, úgy tűnt, Stella fölülemelkedik az önimádó bárgyúságon, oda, ahol egyszerre lehet imádóié és önmagáé.

Partneréről csak most vettem tudomást, noha bizonyosra veszem, hogy minden más környezetben azonnal fölhívta volna magára a figyelmemet, mert nagyon fiatal volt, és feltűnően hasonlított Stellára: ugyanaz a fehér bőr, fekete szem, fekete haj. Alig volt több kamasznál, bőre még őrizte a porcelánszerű tisztaságot, és egyelőre csak nyurgult, nem hízott.

Ugyanaz a gondtalan életerő gyöngyözött benne, mint Stellában. Amikor a tánc véget ért, Stella a magasba lökte a két kezét, és tökéletes bizalommal ejtette magát partnerének várakozó karjaiba, aki szégyenkezés nélküli meghittséggel ölelte magához, végigjártatta tenyerét Stella fiús felsőtestén, aztán forrón szájon csókolta. Ám ezt úgy, hogy nem volt benne egy szem színpadiasság. Nem hinném, hogy bárkit látott volna a szalonban Stellán kívül.

A tömeg körülhemzsegte őket. Valaki pezsgőt töltött a fiúra fonódó Stella szájába, a zene ismét rákezdte. Más párok – mind roppant modern és vidám – táncra perdültek.

Úgy véltem, ez most nem az az idő, hogy becserkésszem Stellát. Még csak tíz perccel múlt nyolc óra, szerettem volna pár percet, hogy körülnézhessek. Azonkívül egyelőre teljesen letaglózott Stella megjelenése, amely betöltött egy tátongó űrt: már bizonyos voltam benne, hogy nem bántotta Stuartot, így hát, mikor meghallottam csengő kacagását a muzsikán át, folytattam utamat a hall ajtaja felé.

Most hadd mondjam el, hogy ennek a háznak kivételesen hosszú hallja, és feltűnően hosszú, meredek lépcsője van, legalább harminc fok. (Igazából huszonhét.) Az emeleten vaksötétség honolt, a lépcsőn nem járt senki, ám a tövében tucatszám nyomakodtak az emberek a hall végéből nyíló, fényesen kivilágított szoba felé.

Követni akartam őket, hogy végezzek egy kis felderítést, ám ahogy rátettem a kezemet az orsópillérre, megláttam valakit a lépcső tetején, és rádöbbentem, hogy Stuart az. Annyira megrendültem,

hogy majdnem kiáltottam neki, de észbe kaptam, hogy valami nagy baj van.

Tudnotok kell, hogy teljesen valóságosnak tűnt, legalábbis teljesen valószerűen hullott rá a földszinti fény, ám arckifejezése azonnal figyelmeztetett, hogy amit látok, nem lehet igazi. Mert bár engem nézett, és nyilvánvalóan megismert, de nem mutatott türelmetlenséget, csupán mélységes bánatot, fáradt, mérhetetlen szomorúságot.

Még mintha az is időbe telt volna neki, amíg nyugtázta, hogy észrevettem, de akkor elgyötört tiltakozással megrázta a fejét. Én csak bámultam őt abban a csörömpölő hangzavarban, miközben mindenféle alakok lökdöstek, Stuart pedig újra megcsóválta a fejét, azzal a tiltakozó mozdulattal, aztán fölemelte a jobbját, és félreérthetetlenül intett, hogy menjek innen.

Mozdulni se mertem. Tökéletesen higgadt maradtam, mint hasonló pillanatokban szoktam, ellenállva a fenyegető önkívületnek, a zajra, a lökdösődő tömegre, a sikongató zenére összpontosítottam, és nagyon óvatosan fölleltároztam, mit látok. Stuart ruhája mocskos és rendetlen volt. Jobb orcája megzúzódott, vagy legalábbis elszíneződött.

Aztán a lépcsőhöz mentem, és elindultam a fokokon. A fantom csupán ekkor látszott fölriadni lankadtságából. Ismét megcsóválta a fejét, és intett, hogy menjek el.

– Stuart! – súgtam. – Beszélj hozzám, barátom, ha tudsz!

Mentem tovább, a jelenésre szögezve pillantásomat, ő pedig egyre riadtabb lett; láttam, hogy tetőtől talpig poros, és a testen már a bomlás első jelei mutatkoznak. De nem, a szagát is éreztem! Aztán bekövetkezett az elkerülhetetlen: a kép fakulni kezdett. – Stuart! – szólítottam kétségbeesetten. A látomás egyre sötétedett, és egyszer csak, mit sem véve észre, átlépett rajta egy szépséges, hús-vér nő, aki lesietett a lépcsőn, majd ékszereivel csilingelve elviharzott mellettem, a barackrózsaszín selyem és az édes illatú parfüm felhőjében.

Stuart elment. Az oszlás már nem facsarta az orromat. A nő mormolva elnézést kért, majd kiabált valamit a hall túlsó végében levő embereknek. Aztán megfordult, és megragadta a karomat. Én még mindig fölfelé bámultam, az üres árnyékba.

– A parti lent van! – figyelmeztetett, és kissé megrántotta a karomat.

– A mellékhelyiséget keresem – válaszoltam, mert semmi más nem jutott eszembe.

– Erre lefelé, angyalom – mondta. – A könyvtárból nyílik. Mindjárt meg is mutatom, itt van a lépcső mögött.

Nehézkes lépésekkel követtem; megkerültük a lépcsőt, és beléptünk egy nagyon nagy, de félhomályos, északi fekvésű helyiségbe. Igen, a könyvtár volt, minden valószínűség szerint, mennyezetig érő polcaival, sötét, bőr bútoraival; egyetlen lámpa égett benne a túlsó végén, egy vérvörös függöny előtt, fénye örökmécsként tükröződött a márványkandalló fölötti, hatalmas, sötét tükörben.

Soha életemben, amit a Talamascánál töltöttem, nem láttam még ehhez foghatóan tökéletes jelenést. A férfi harminc év körüli lehetett; bőre feltűnően sima volt, ám gondosan árnyalt: az orcákon pír, a szem alatt enyhe sápadtság. Feltűnően régimódi ruhát viselt: fehér keménygallért, bodros nyakravalót. A haja hullámos volt, és enyhén kócos, mintha az imént túrt volna bele az ujjaival. A száj puha, fiatalos, halványpiros. Láttam ajkán a finom vonalakat, sőt, még a borotválkozás gyönge árnyékát is az állán!

Ám a hatás iszonytató volt, mert ez nem volt sem ember, sem festmény, sem tükörkép, hanem egy ezeknél ezerszer csillogóbb valami, ami némaságában is élt.

Barna szeméből áradt a gyűlölet, és ahogy néztem, az ajka enyhén megrándult: először csak haragosan, aztán veszett dühvel.

Lassan, kimérten a szájamhoz emeltem a zsebkendőmet. – Szellem, te ölted meg a barátomat? – súgtam. Ritkán voltam ennyire felvillanyozott és harcra kész. – Nos, szellem?

Láttam, amint gyengül, láttam, miként fogy ki belőle a tömörség, az élet. A gyönyörűen mintázott, kifejezően rosszindulatú arc lassan kiürült.

– Engem nem lehet olyan könnyen elkergetni, szellem! – mondtam fojtottan. – Most már kétszeres a törlesztenivalónk, igaz? Petyr van Abel és Stuart Townsend, egyetértünk?

A látomásnak nem volt ereje válaszolni. Csapódott a hallba vezető ajtó, a tükör hirtelen megborzongott, és visszaváltozott sötét üveggé.

Léptek kopogtak a csupasz padlón, a kínai szőnyegen túl. A tükör kiürült, csak a faragott fa és a könyvek látszottak benne.

Megfordultam, és láttam, hogy szemét a tükörre szögezve egy fiatal nő közeledik a szőnyegen, arca maga a harag, a zűrzavar, a kétségbeesés. Stella volt. Háttal nekem megállt a tükör előtt, belebámult, aztán megfordult.

– Nos, ezt megírhatja a londoni barátainak! – mondta olyan hangon, mint aki a hisztéria peremén egyensúlyoz. – Elmesélheti nekik, hogy látta!

Akkor láttam, hogy egész testében reszket. A vékony arany ruhán is reszkettek a rojtok. Idegesen markolászta a nyakában lógó, monstrum smaragdot.

Próbáltam feltápászkodni, de azt mondta, üljek vissza. Ő is rögtön letelepedett a balomon, és megszorította a térdemet. Közel hajolt hozzám, olyan közel, hogy láttam hosszú pilláin a festéket, arcán a púdert. Mintha egy nagy játékbaba nézett volna rám, egy mozicsillag, pőrén pókháló selymeiben.

– Figyeljen, magával tudna vinni? – kérdezte. – Vissza Angliába, azokhoz az emberekhez, ehhez a Talamascához! Stuart azt mondta, hogy maga meg tudja tenni!

– Mondja el, mi történt Stuarttal, és oda viszem, ahová akarja.

– Nem tudom! – vágta rá, és nyomban könnybe borult a szeme. Nézze, ki kell jutnom innen! Én nem bántottam! Én nem teszek emberekkel ilyen dolgokat, sose tettem! Istenem, hát nem hisz nekem? Nem látja, hogy igazat beszélek?

– Jól van. Mit akar, mit tegyek?

– Csak segítsen! Vigyen vissza magával Angliába! Nézze, van útlevelem, van pénzem... – Elhallgatott, kirántotta a pamlag mellett álló asztal fiókját, kimarkolt egy köteg húszdollárost. -Tessék, ebből megvásárolhatja a jegyeket! Én majd eljövök magához. Még ma este.

Mielőtt válaszolhattam volna, összerezzenve nézett föl. Nyílt az ajtó, és bejött a fiú, akivel táncolt, kipirulva, aggodalmasan.

– Stella, olyan régen kereslek...

– Ó, szivi, jövök már! – Azon nyomban fölemelkedett, és egy célzatos pillantást vetett rám. – Menj vissza szépen, szivi, és hozz nekem egy pohár pezsgőt, jó? – Megigazgatta a fiú nyakkendőjét, apró, gyors mozdulatokkal megpördítette, és a szó szoros értelmében kituszkolta az ajtón.

A fiú nagyon bizalmatlan volt, de vitathatatlanul jól nevelt. Stella becsukta az ajtót, és visszajött hozzám, fölhevülten, szinte lázasan és teljesen meggyőzően. Az volt a benyomásom róla, hogy ártatlan teremtés, aki csakugyan hisz a „dzsessz-bébik” derűlátásában és lázadásában. Igazinak tűnt, ha értitek, mire célzok.

– Menjen az állomásra! – könyörgött. – Vegye meg a jegyeket! A vonaton találkozunk.

– De melyik vonaton? Mikor indul?

– Nem tudom, melyik vonaton! – tördelte a kezét. – Nem tudom, mikor indul! – Ki kell jutnom innen! Nézze, magával megyek.

– Ez bizonyosan jobb ötletnek tűnik. Megvárhatna a taxiban, amíg kihozom a holmimat a szállodából.

– Igen, ez príma ötlet! – suttogta. – Eltűnünk az első vonattal, amelyik indul, később még ráérünk változtatni az útirányon.

– Hát vele mi lesz?

– Kivel? Vele? – kérdezte durcásan. – Pierce-re gondol? Pierce-szel nem lesz semmi baj. Pierce egy angyal. Pierce-t majd én elintézem.

– Tudja, hogy nem Pierce-re gondolok – mondtam –, hanem a férfira, akit egy perce láttam a tükörben, és akit maga kényszeríttet arra, hogy eltűnjön.

Teljesen kétségbeesettnek látszott. Olyan volt, akár egy sarokba szorított állat, bár nem hiszem, hogy én szorítottam volna a sarokba. Nem értettem.

– Nem én tüntettem el! – súgta. – Maga tette! – Tudatos erőfeszítéssel lecsillapította magát, keze megpihent ziháló mellén. – Ő nem fog megállítani bennünket – mondta. – Kérem, higgye el nekem, hogy nem fog!

Visszatért Pierce, ismételten belökte az ajtót, és beengedte a nagy hangzavart. Stella hálásan átvette tőle a pezsgőspoharat, és félig kiitta.

– Pár perc múlva még beszélünk – mondta tudatos édességgel. – Tényleg csak pár perc. Ugye, itt lesz? Illetve miért nem levegőzik egy kicsit? Menjen ki az első tornácra, drágám, majd én is kijövök beszélgetni.

Pierce tudta, hogy Stella forral valamit. Hol őt nézte, hol engem, de láthatólag tehetetlennek érezte magát. Stella karon fogta, és kiterelte előttem a könyvtárból. A szőnyegre pillantottam, amelyen szétszóródtak a húszdollárosok. Sietve összeszedtem, a fiókba dobáltam őket, majd kimentem a hallba.

Pontosan a könyvtár ajtajával szemben megpillantottam Julien Mayfair kiváló olajportréját, súlyos, sötét, rembrandti árnyalatokban. Bárcsak lett volna időm megvizsgálni!

Ám sietve megkerültem a lépcsőt, és a lehető legkíméletesebben nyomakodni kezdtem az ajtó irányába.

Három perc is eltelt, de még mindig csak az orsópillérnél jártam, amikor ismét megláttam őt, – legalábbis egy rettenetes pillanatig úgy rémlett –, a barna hajú embert a tükörből. Ezúttal a hall egyik első sarkában állt, és valakinek a válla fölött lesett rám.

Próbáltam újra megkeresni, de nem tudtam. Az emberek úgy lökdösődtek, mintha szándékosan el akarnák állni az utamat, holott persze hogy nem akartak ilyet.

Aztán észrevettem, hogy elöl valaki a lépcsőre mutat. Akkor már túljutottam a lépcsőn, alig egy méter választott el az ajtótól. Megfordultam, és egy gyermeket pillantottam meg a lépcsőn, nagyon szép, szőke kislányt. Nyilvánvalóan Antha volt, bár nyolc évéhez képest elég kicsinek látszott. Mezítláb volt, flanel hálóinget viselt és sírva nézte a lépcsőkorlát fölött az első szoba ajtaját.

Én is megfordultam és az első szobára néztem; abban a pillanatban valaki felhördült, és a tömeg kettévált, jobbra-balra látható rémülettel hőköltek vissza az emberek. Tőlem kissé balra, arccal a szoba felé vörös hajú férfi állt az ajtóban, és miközben émelygő iszonyattal figyeltem, ő célzásra emelte a jobbjában levő pisztolyt és elsütötte. Az egész ház belerázkódott a dörrenésbe. Kitört a pánik, sivalkodástól lett sűrű a levegő.

Valaki összeesett a bejáratnál, és a többiek egyszerűen átgázoltak a szegény ördögön. Hátul a hallon keresztül próbáltak menekülni.

Láttam, hogy Stella a padlón hever az első szoba közepén. A hátán feküdt, félrebillent fejjel, a hall felé bámulva. Nekiiramodtam, de már nem érhettem utol a vörös hajú embert, aki megállt Stella fölött, és újra elsütötte a pisztolyt. A nő megvonaglott, halántékából vér fröccsent.

Elkaptam a gazfickó csuklóját, épp mikor harmadszor lőtt, ám ezúttal elhibázta, és a golyó a padlóba fúródott. A sivalkodás hangereje megduplázódott. Üveg csörömpölt, betörtek az ablakok. Valaki megpróbálta hátulról elkapni az embert, nekem pedig sikerült kicsavarnom a kezéből a pisztolyt, bár közben véletlenül ráléptem Stellára, megbotlottam a lábában.

Térdre estem. Ellöktem magamtól a pisztolyt, amely végigszánkázott a padlón. A gyilkos most már fél tucat emberrel birkózott hasztalanul. Az ablakokból záporozott ránk az üvegcserép;

esőként hullott Stellára. Vér patakzott Stella nyakán, bevérezte a félrecsúszott smaragdot.

A következő, amit tudok, hogy egy iszonytató égzengés elsikította a fülsiketítő üvöltözést-óbégatást. Aztán zuhogni kezdett az eső, csak úgy dübörgött a tornácokon. Aztán kialudt a villany.

A villámfény lobogásánál láttam, amint a férfiak elvonszolják a szobából a gyilkost. Stella mellett egy nő térdelt, megemelte az élettelen csuklót, és hosszú jajveszékelés tört fel a torkából.

A gyermek bejött a szobába, megállt mezítláb az anyja mellett, és bámulta. Aztán ő is sikítani kezdett, – Mama, mama, mama! –, fülsértően éles hangon, mintha minden jajkiáltással tehetetlenebb tudatára ébredne a történteknek.

– Vigyék már innen! – kiáltottam, mire mások csakugyan körülvették a kislányt, és megpróbálták arrébb terelni. Kitértem az útjukból, és akkor tápászkodtam csak fel, amikor az oldaltornác ablakához értem. A következő villámlásnál láttam, hogy valaki fölkapja a pisztolyt, és odaadja egy másiknak, az meg egy harmadiknak, aki úgy tartotta, mintha a fegyver élne. Ha maradt is rajta ujjlenyomat, az már nem számított, hiszen rengetegen látták. Nekem se volt már keresnivalóm itt. Megfordultam, kimentem az oldaltornácra, majd leléptem a pázsitra, a felhőszakadásba.

Emberek tucatjai ácsorogtak a gyepen összebújva, a nők sírtak, a férfiak a legjobb igyekezetük szerint próbálták takargatni a nők fejét a kabátjukkal. Mindenki bőrig ázott, vacogott, kétségbe volt esve. Az áram visszajött egy hunyorgó másodpercre, ám egy újabb, erőszakos villámlás végképp elintézte. Amikor egy emeleti ablak villogó cserepekké robbant, ismét kitört a pánik.

Siettem a telek vége felé, hátul akartam távozni, hogy ne keltsek feltűnést. Ehhez egy kicsit futnom kellett a kikövezett ösvényen, meg kellett másznom az úszómedencét övező terasz két lépcsőfokát, és már fel is tűnt a köz, amely a hátsó kapuhoz vezetett.

Még a sűrű esőben is láthattam, hogy nyitva áll, és láttam az utca vizesen fénylő macskaköveit. Mennydörgés gördült a háztetők fölött,

a villámlás egy rémítő pillanatra lecsupaszította a kertet, a korlátokat, a toronymagas kaméliákat, az öntöttvas-vázú székekre dobott fürdőlepedőket, amelyek csattogtak a szélben.

Hirtelen szirénák vijjogtak, és ahogy siettem, rohantam a várakozó járda elé, a kaputól jobbra észrevettem egy embert, aki merev mozdulatlansággal állt a banánfák sűrűjében.

Közelebb érve jobbra pillantottam, és felismertem az arcát. A szellem volt, aki ismét láthatóvá tette magát, Isten tudja, miért. Pulzusom ijesztően nyargalt, egy pillanatra megszédültem, halántékom feszült, mintha ereimben megakadt volna a vér áramlása.

Ugyanolyan volt, mint korábban; láttam a barna haj, a barna szem félreismerhetetlen csillanását, a sötét ruhát, amelynek az akkurátusságon kívül nem volt semmiféle jellemző tulajdonága. Az egész jelenség valahogy elmosódott, az esőcseppek mégis csillogtak a vállakon és a kabát hajtókáján. Csillogtak a szellem hajában.

De engem mégis az arc nyűgözött le. Rémítően átalakította a fájdalom, és néma könnyek áztatták, miközben engem nézett.

– A Mennybélire, szólj, ha tudsz! – mondtam majdnem ugyanazokat a szavakat, mint szegény Stuart szomorú szellemének. És annyira feldúlt, amit láttam, hogy rávetettem magamat, mert meg akartam ragadni a vállát, és lehetőleg szóra akartam bírni.

Eltűnt. Csakhogy ezúttal éreztem is az eltűnését. Éreztem a meleget, és a hirtelen légmozgást. Olyan volt, mintha valamit kiszippantottak volna, a banánfák viharosan imbolyogtak. De hát a szél és az eső is korbácsolta őket. Hirtelen nem tudtam, mit láttam, vagy mit éreztem. A szívem veszedelmesen ugrált, ismét elkapott a szédülés. Ideje volt eltűnni.

Kábán téblábolo, síró emberek tucatjai mellett siettem a Gesztenyefa utcán, majd kiléptem a szélből és az esőből a száraz, kivilágított Jackson útra, amelyen hullámzott a forgalom, és fogalma sem volt róla senkinek, mi történt néhány sarokkal arrébb. Másodpercek alatt sikerült taxit fognom.

Amint a szállodához értem, összekapkodtam a holmimat, nem hívtam londinert, magam cipeltem a poggyászomat a földszintre, és haladéktalanul kijelentkeztem. Az állomásra vitettem magamat, ahol sikerült elcsípnem az éjféli vonatot New Yorkba, és most a hálófülkében vagyok.

Ezt a levelet postára adom, amilyen hamar tehetem, addig pedig magamnál tartom, abban a reményben, hogy ha bármi történne velem, a levelet megtalálják.

Ám nem hiszem, hogy bármi is történne velem. Ennek a fejezetnek vége! Rettenetes és véres véget ért. Stuartnak is része volt benne, és csak az Isten a megmondhatója, milyen szerep jutott a szellemnek. Ám nem kísértem az ördögöt tovább azzal, hogy visszafordulok. Minden idegszálam arra unszol, hogy meneküljek innen. És ha csak egy percre is megfeledkeznék róla, Stuart nyomasztó emléke fog vezetni, Stuarté, amint int a lépcső tetejéről, hogy távozzak.

Ha nem találkoznánk Londonban többé, kérlek, hallgassatok a tanácsomra! Senkit se küldjetek ide! Legalábbis ne most! Figyeljetek és várjatok, ahogy jelmondatunkban áll. Tegyétek mérlegre a bizonyítékot. Próbáljatok levonni valamilyen tanulságot a történtekből. És mindenekfölött, tanulmányozzátok a Mayfair-aktát! Tanulmányozzátok alaposan, és szedjétek rendbe az anyagait!

Hiszem, már amennyi az én hitem számít ebben a pillanatban, hogy se Lasher, sem Stella nem játszott szerepet Stuart halálában. A maradványai mégis az alatt a tető alatt vannak!

A tanács vegye fontolóra a bizonyítékot! Senkit se küldjetek ide többé!

Ami Stuartot illeti, nem reménykedhetünk az emberi igazságszolgáltatásban. Nem reménykedhetünk törvényes ítéletben. Még ha lesz is nyomozás az esti rémségek ügyében, a Mayfair-házat és kertet nem fogják átkutatni. Mi pedig miként is követelhetnénk, hogy ezt tegyék?

Ám Stuartot nem felejtjük el, és még szürkületi éveimben is vagyok eléggé férfi, hogy azt higgyem, egyszer még elégtételt kapnak mindketten, és Petyr, bár hogy ki és mivel fizet meg értük, azt nem tudom.

Nem visszavágásról beszélek, nem is bosszúállásról, hanem megvilágosodásról, megértésről és mindenekfölött, megoldásról. A végső igazság fényéről beszélek.

Ezek a Mayfairek már nem tudják, hogy kik. Én mondom, hogy a fiatal nő ártatlan volt. Meg vagyok győződve róla. De mi tudjuk. Mi tudjuk, és Lasher is tudja. De kicsoda Lasher? Ki a szellem, aki úgy döntött, megmutatja nekem a fájdalmát; aki úgy döntött, megmutatja a könnyeit?"

Arthur a missouri St. Louisban postázta ezt a levelet. Két nappal később egy rossz minőségű, indigós másolat érkezett New Yorkból, azzal a rövid utóirattal, hogy Arthur jegyet váltott a hazafelé induló hajóra, és a hét végén indul.

A tengeri utazás harmadik napján hívatta a hajóorvost, mellkasi fájdalmakra panaszkodott, és emésztési zavarokra kért valamilyen gyógyszert. Fél órával később az orvos holtan találta; láthatólag szívroham ölte meg. 1929. szeptember hetedike volt, este fél hét.

Arthur még egy rövid levelet írt a hajón, egy nappal a halála előtt. A köntöse zsebében találták meg.

Azt írta, hogy nem érzi jól magát, kínozza a tengeribetegség, amely évek óta nem vette elő. Időnként attól fél, hogy komoly baja van, és talán sose látja viszont az anyaházat.

Annyi mindent szeretnék megbeszélni veletek a Mayfairekről, annyi gondolatom támadt! Mi lenne, ha elvonnánk onnan azt a szellemet, ha rábírnánk, hogy jöjjön hozzánk?

„Tegyetek bármit, csak újabb nyomozót ne küldjetek New Orleansba! Most ne, addig ne, amíg Carlotta Mayfair él!"

HUSZONEGY

CSÓKOLTA és a mellét simogatta. Kínzó gyönyörűség volt. Bénító. Rowan igyekezett fölemelni a fejét, de nem bírta. A motorok folyamatos robajlása elzsongította. Igen, álmodta, bár olyan valóságosnak tűnt.

Visszacsúszott az álomba. Még negyvenöt perc, és leszállnak a New Orleans-i nemzetközi repülőtéren. Meg kellene próbálnia fölébredni. Ám akkor az ismét megcsókolta, és nagyon gyöngéden betolta a nyelvét az ő ajkai közé, gyengéden, mégis erőszakosan, és megszorította a mellbimbóit, úgy szorította, mintha Rowan csupasz lenne a kis gyapjútakaró alatt. Ó, de értette, hogy kell ezt csinálni, ráérősen, de keményen! Jobban az ablak elé fordult, sóhajtott, maga alá húzta a lábát. Senki sem vette észre. Félig üres az első osztály. Mindjárt ott lesznek.

Ismét szorítja a mellbimbóit, csak egy icipicit kíméletlenebbül. Ó, de finom! Csak brutálisan! Nyomd erősebben a szájamra a szádat! Tömj meg a nyelveddel! Megnyitotta neki a száját, és akkor az megérintette a haját, amitől váratlan, könnyű bizsergés futott végig Rowanon. Ez valami csoda volt, az érzéseknek ez az elegye, mintha alap- és pasztellszínek keverednének: meztelen háta és karja didergett, a lába között mégis hőség lüktetett. Gyere belém! Azt akarom, hogy tömj tele, igen, a nyelveddel és magaddal, keményebben! Óriási volt, mégis csúszóssá kenték az ő nedvei.

Némán, reszketve elélvezett a takaró alatt, haja az arcába hullott, ködösen tudatosult benne, hogy nem meztelen, senki sem érintheti, senki sem elégítheti ki ennyire kéjesen. Mégse maradt abba, Rowan szívverése elakadt, arcában dübörgött a vér, lökéshullámok gyűrűztek lefelé a combjában és a lábikrájában.

Rowan, meghalsz, ha nem marad abba! A kéz az arcát súrolta, a száj a szemhéját csókolta. Szeretlek...

Fölpattant a pillája. Egy darabig semmit sem érzékelt. Aztán meglátta a kabint. A kis ablakroló le volt engedve, a világ halványszürke fényben és motorzúgásban ázott. A lökéshullámok még mindig gyűrűztek.

Hátradőlt a nagy, puha fotelben, és engedett a gyönyörűen lüktető, gyenge áramütéseknek, lomhán elforduló szemmel bámulta a kabin mennyezetét, és erőlködött, hogy ne aludjon vissza.

Úristen, hogy nézhet ki ez után a kis orgia után? Biztosan vörös az arca.

Nagyon lassan felült, két kézzel hátrasimította a haját. Megpróbálta fölidézni az álmot, nem az érzékiség, hanem az adatszerzés miatt, megpróbált visszaúszni a középpontjába, hogy kiderítse, ki volt az. Nem Michael. Nem. Épp ez benne a rossz.

Jézusom, gondolta, megcsaltam Michaelt a semmivel. De fura. Az arcára tapasztotta a kezét. Milyen meleg. Még most is érezte a fojtott, vibráló, elgyöngítő kéjt.

– Mikor szállunk le New Orleansban? – kérdezte az elhaladó utaskísérőtől.

– Harminc perc múlva. Becsatolta a biztonsági övét?

Rowan hátradőlt, megtapogatta a csatot, aztán élvezettel elernyedt. De hogy lehet ilyen egy álom? Hogy mehet ilyen messzire?

Tizenhárom évesen voltak ilyen álmai, amikor még nem tudta, hogy teljesen természetesek, vagy hogy miként kell kezelni őket, ám akkor mindig fölébredt a tetőpont előtt. Az álom ezúttal önállósodott. És az a furcsa, hogy mocskosnak érzi magát, mintha az álomszerető megbecstelenítette volna, ami képtelenség. De akkor is rossz, és nagyon erős érzés volt.

Megerőszakolták.

Fölemelte kezét a takaró alatt, és védekezve elfedte a mellét. Hülyeség. Különben sem volt erőszak.

– Parancsol valami italt leszállás előtt?

– Nem, csak kávét. – Behunyta a szemét. Ki volt ez, az ő álomszeretője? Se arc, se név, csak az érzés, hogy törékenyebb volt Michaelnél, szinte légies, legalábbis ez a szó jutott most Rowan eszébe. Pedig az beszélt hozzá, ez egészen bizonyos, de ő mostanra mindent elfelejtett a gyönyörűségen kívül.

Felült, hogy megigya a kávét, és akkor érezte csupán, hogy sajog a lába köze. Nyilván az erőteljes izom-összehúzódások utóhatása. Hála Istennek, hogy senki se volt a közelben, senki sem ült vele szemben, vagy a székköz másik oldalán! Bár úgyse engedte volna idáig fajulni, ha nem bújt volna meg a takaró alatt. Mármint ha meg tudta volna parancsolni magának, hogy fölébredjen. Ha lett volna választása.

Olyan álmos volt!

Lassan lenyelt egy korty kávét, és felhúzta a fehér műanyag redőnyt.

Zöld mocsárvidék a mélyben, az erősödő délutáni napfényben. Ott pedig a sötétbarna folyó kígyója tekeredik a távoli városra. Hirtelen ujjongás lobbant Rowanban. Mindjárt ott lesz! A motorok nyersebben, hangosabban robajlottak, a gép ereszkedett.

Nem akart az álomra gondolni többé, és teljes szívéből kívánta, hogy bár ne történt volna meg. Hirtelen borzasztóan ízléstelennek találta.

Szennyes, fáradt, dühös lett tőle. Kicsit föl is háborodott. Az anyjára akart gondolni. Arra akart gondolni, hogy látni fogja Michaelt.

Dallasból felhívta Jerry Lonigant. A ravatalozó kinyitott, és már érkeznek a rokonok. Egész délelőtt jöttek. A mise délután háromkor lesz, a doktornő csak ne aggódjon. Amint megérkezik, szépen átsétál a Pontchartrainből.

– Hol vagy, Michael? – súgta. Ismét hátradőlt, és behunyta a szemét.

HUSZONKETTŐ

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK AKTÁJA VIII. RÉSZ

A család 1929 és 1956 között

STELLA HALÁLÁNAK KÖZVETLEN UTÓHATÁSA

1929 OKTÓBERÉBEN ÉS NOVEMBERÉBEN a tőzsde összeomlott. Elkezdődött a nagy gazdasági válság. A bolond húszas évek véget értek. A gazdagok mindenfelé elszegényedtek. Multimilliomosok ugráltak ki az ablakon. Az új és nemszeretem szigorral az elkerülhetetlen kulturális reakció is megjött a húszas évek túlzásaira. A rövid szoknyák, a nyakaló flapperek, a morbid bujaságú filmek és könyvek kimentek a divatból.

A Mayfair-háznál, a New Orleans-i Első utca és Gesztenyefa utca sarkán Stella halála után eltompultak, és soha többé nem ragyogtak föl a fények. Gyertyák világították meg Stella nyitott koporsóját a kettős szalonban. És amikor rövid idő múlva meghalt Lionel is, aki két lövéssel ölte meg a húgát a szemtanúk hada előtt, őt már nem a háztól temették, hanem több sarokkal távolabbról, egy Raktár utcai steril ravatalozóból.

Hat hónappal Lionel halála után az Első utcai szobákban nyoma sem volt Stella art deco bútorainak, rengeteg modern festményének, megszámlálhatatlan dzsessz, ragtime és blues hanglemezének. Ami nem az ódási padlásra került, az az utcán végezte.

A szobák megteltek a raktárakból előkerült, avatag viktoriánus bútorokkal, amelyeket Riverbend elveszítése óta tartogattak. A Gesztenyefa utcára néző ablakokon bereteszelték a zsalugátereket, és soha többé nem nyitották ki őket.

Ám ezeknek a változásoknak édeskevés közük volt a bolond húszas évek kimúlásához, a tőzsde összeomlásához, vagy a nagy gazdasági válsághoz.

A Mayfair és Mayfair réges-rég kivonta a család irdatlan tőkéjét a vasutakból és veszélyesen felduzzasztott részvénypiacról. Már 1924-ben piramidális haszonnal adott túl a floridai végeérhetetlen immobiliákon, ám a kaliforniaiakat eltette, amíg be nem következett az ottani ingatlankonjunktúra. Aranyban, svájci frankban, dél-afrikai gyémántbányákban és más jövedelmező vállalkozások megszámlálhatatlan sokaságában fekvő millióival a család ismét olyan helyzetben volt, hogy kölcsönözhetett a barátoknak és a távoli rokonoknak, akik mindenüket elveszítették.

Osztogatta is a pénzt jobbra-balra, friss vért szivattyúzott politikai és társadalmi kapcsolatainak fölmérhetetlen érhálózatába, így védve magát, régi szokása szerint, mindennemű külső beavatkozás ellen.

Lionel Mayfairtől egyetlen rendőr sem kérdezte meg, hogy miért lőtte agyon Stellát. Két órával húga halála után már be is vitték egy magán elmegyógyintézetbe, ahol az elkövetkező napokban bóbiskoló fáradt orvosoknak delirált az ördögről, amely az Első utcai ház folyosóin járkál, és a kicsi Antháról, aki az ágyába engedi az ördögöt.

És akkor ott volt Anthával, és én tudtam! Már megint megtörtént! És anya nem volt ott, lássák, senki sem volt ott! Csak Carlotta, aki örökké marakodott Stellával! Ó, maguk el nem tudják képzelni azt az ajtócsapkodást és rikácsolást! Egy házra való gyerek voltunk, anya nélkül! Belle néném csak kapaszkodott a babájába, és sírt. És Millie drága, szegény Millie drága, morzsolta a rózsafüzérét a sötét oldaltornácon, csóválta a fejét. Carlotta meg erőlködött, hogy átvegye anya helyét, de képtelen volt rá. Ólomkatona ő, anyához képest! Stella mindenféléket vágott hozzá. «Azt képzeled, bezárathatsz a diliházba?» Stella hisztériázott.

Gyerekek, én mondom maguknak, azok voltunk! Bekopogok hozzá, és Pierce van nála! Tudtam! És mindez fényes nappal!

Hazudott nekem, ő pedig Anthával, láttam őt! Láttam! Láttam őket együtt a kertben! De Stella tudta, egész idő alatt tudta, hogy ő Anthával van, és engedte!

«Tűröd, hogy megkaparintsa» Ezt kérdezte Carlotta. De hogy a pokolba kellett volna véget vetnem neki? Ő se volt képes! Antha kint dalolgatott a fák alatt, vele, dobálta a levegőbe a virágokat, ő meg röptette neki őket! Láttam! Hányszor láttam! Hallottam Antha nevetését! Stella szokott úgy nevetni! És ahogy anya tette, az istenit! Ó, Jézusom, maguk nem értik ezt! Egy rakás gyerek egy házban. És miért voltunk gyerekek? Mert nem tudtuk, hogy kell gonosznak lenni. Anya tudta, hogy? Julien tudta, hogy?

„Tudják, miért hülye Belle? A beltenyésztés! De Millie drága se jobb! Atyaúristen, tudják maguk, hogy Millie drága Juliennek a lánya? De bizony hogy az! Isten a tanúm, hogy az! És látja őt, de lehazudja! Tudom, hogy látja!

«Hagyd békén» – mondja Stella. «Nem érdekes.» Tudom, hogy Millie látja őt. Tudom! Ládaszám hozták a pezsgőt a partira! Láda és láda, Stella pedig odafent táncol a fonográfra. «Lionel, próbálj meg tisztességesen viselkedni a partin, jó?» Az ég szerelmére! Hát senki se tudta, mi megy ott?

Carl pedig arról beszél, hogy Európába küldi Stellát! Hogy tudja bárki is rávenni Stellát bármire! És mit számít, ha Stella Európában van is?

Próbáltam beszélni Pierce-szel. Torkon ragadtam azt a suttyót, és azt mondtam: «Most pedig ide fogsz figyelni rám!» Agyon is lőttem volna, ha meg tudtam volna tenni. Azt is akartam, Mennyei Atyám, miért tartottak vissza? «Nem látod, hogy most már Anthát kaparintotta meg! Vak vagy?» Ezt mondtam! Nekem mesélnek? Vakok, ahányan vannak!”

Lionel, mint hallottuk, így dühöngött napokig, ám a fenti töredék az egyetlen, amelyet szó szerint följegyzett az orvosa. Továbbá megtudhatjuk, hogy „a páciens továbbra is félrebeszél: ő, őt, róla, tőle, vele, és ezek közül az egyik állítólag az ördög.” Vagy: „Ismét

dühöng, zavaros, arra célozgat, hogy valaki felbujtotta, de nem világos, hogy ki ez a személy."

Stella temetésének előestéjén, három nappal a gyilkosság után Lionel megpróbált elszökni. Attól kezdve folyamatosan kényszerzubbonyban tartották.

– Fogalmam sincs, hogy tudták így összefoltozni Stellát – mondta sokkal később az egyik rokon. – De bájos volt.

– Valóban ez lett Stella utolsó mulatsága. Részletesen rendelkezett arra vonatkozólag, hogyan kell csinálni, és tudja, mit hallottam? Hogy tizenhárom éves korában írta! Most gondolja el, egy tizenhárom éves lány regényes ideái!

A hivatali pletykából másképp tudjuk. Stella 1925-ben, Mary Beth halála után megírta a testamentumát, és ebben rendelkezett (törvény szerint semmire sem kötelező jelleggel) a temetéséről. Az utasítások, minden romantikájuk ellenére, nagyon egyszerűek voltak. Stellát otthonról kellett temetni. A virágárusokat tájékoztatni kellett, hogy „kedvenc virága" a kála, vagy valamilyen fehér liliom, és a földszinten csak gyertyát volt szabad gyújtani. Bort kellett felszolgálni. A virrasztásnak a felravatalozással kellett kezdődnie, és addig kellett tartania, amíg a halottat át nem szállították a templomból a gyászmisére.

Ám egybehangzó vélemény szerint így is nagyon romantikus volt a hosszú szalon elején a fehérbe öltözött Stella a nyitott koporsóban, a viaszgyertyák tucatjainak látványos fényében.

– Megmondom én, milyen volt! – jelentette ki sokkal később az egyik unokatestvér. – Mint a májusi felvonulások, de pontosan! Liliomok, illat, Stella hófehérben, mint a Május Királynője!

Cortland, Barclay és Garland köszöntötték a százával érkezett rokonokat. Pierce-nek megengedték, hogy lerója kegyeletét, de rögtön utána elküldték anyja családjához New Yorkba. A tükröket régi ír szokás szerint letakarták, de hogy kinek a parancsára, azt senki sem látszott tudni.

Még nagyobb tömeg szorongott a gyászmisén, mert a rokonok, akiket Stella, míg élt, nem invitált az Első utcába, egyenesen a templomba mentek. A temetőbe akkora sokaság jött ki, mint annak idején Mary Beth kisasszonyra.

– Ó, de tudnia kell ám, mekkora botrány volt ez! – mondta Irwin Dandrich. – Ez volt az 1929-es év gyilkossága! Stella pedig Stella volt, ugyebár. Bizonyos típusú emberek el sem tudtak képzelni ennél nagyobb csemegét! Tudja-e, hogy azon az estén, amikor meggyilkolták, két fiatal ismerősöm is beleszeretett? El tudja képzelni ezt? Egyik sem találkozott vele korábban, erre tessék, összevesznek rajta, az egyik követeli, hadd próbáljon szerencsét ő, mire a másik, hogy ő beszélt előbb Stellával. Drága uram, összevissza hét órakor kezdődött a parti, és fél kilencre Stella halott volt!

Stella temetésének másnapján Lionel sikoltozva ébredt az őrültek házában. „Itt van, nem fog békén hagyni!”

Hétvégére ráadták a kényszerzubbonyt, november negyedikén áttették egy gumiszobába. Miközben az orvosok azon vitatkoztak, megpróbálkozzanak-e az elektrosokkal, vagy csak nyugtassák a beteget, a kényszerzubbonyba kötözött Lionel nyüszítve gubbasztott az egyik sarokban, és a fejét kapkodta láthatatlan hóhéra elől.

A nővérek mesélték Dandrichnak, hogy Lionel Stellához sikoltozott segedelemért. „Az őrületbe fog hajszolni! Isten szent nevére, hát miért nem öl már meg? Stella, segíts! Stella, szólj már neki, hogy öljön meg!”

A folyosók visszhangzottak a sikoltozásától. – Nem akartam több injekciót adni neki – mondta Dandrichnek az egyik ápolónő. – Sohasem aludt el tőle, csak motyogott, átkozódott és viaskodott a démonaival. Azt hiszem, rosszabb volt neki úgy.

„Gyógyíthatatlan és komplett őrültnek tartják” – írta egyik nyomozónk. – „Persze, ha meggyógyítanák, bíróság elé kellene állnia a gyilkosságért. Az ég tudja, mit mondott Carlotta a hatóságoknak. Talán semmit. Talán nem is kérdezte senki.”

November hatodika reggelén Lionel, akire éppen nem vigyázott senki, görcsrohamban lenyelte a nyelvét, és megfulladt. A Raktár utcai ravatalozóban nem volt virrasztás. A rokonokat elküldték a temetés reggelén, hogy menjenek egyenesen a misére, a Szent Alfonz templomba. Ott pedig azt mondták nekik a fizetett halottelöljárók, hogy ki se jöjjenek a temetőbe, Carlotta kisasszony csendet akar.

Azért ők csak összeverődtek a Lafayette kapujában, a Prytania utcán, és távolról nézték, mint helyezik, el Lionel koporsóját Stelláé mellett.

Családi legendárium:

Minden véget ért, ezt mindenki tudta. Szegény Pierce-nek egy idő után sikerült túltennie magát rajta. Egy darabig tanult a Columbián, rá egy évre beiratkozott a Harvardra. De holtáig nem lehetett kiejteni előtte Stella nevét. És hogy gyűlölte Carlottát! Egyetlenegyszer hallottam, hogy szóba hozta, akkor is azt mondta, Carlotta volt a felelős. Mintha csak ő húzta volna meg a ravaszt.

Pierce nemcsak magához tért, de kiváló jogász lett belőle, aki évtizedeken át főszerepet játszott a Mayfair-vagyon kezelésében és gyarapításában. 1986-ban halt meg. Fia, az 1936-ban született Ryan Mayfair, ma a Mayfair és Mayfair szegletköve, fia pedig, az ifjú Pierce a cég legnagyobb reményekre jogosító munkatársa.

Azoknak a rokonoknak, akik azt mondták: „minden véget ért”, szóról szóra igazuk volt.

Stella halálával megtört a Mayfair-boszorkányok hatalma. Deborah utódai között Stella volt az első, aki fiatalon halt meg. Ő volt az első, aki erőszakos halállal halt. Utána egyetlen Mayfair-boszorkány sem „uralkodott” az Első utcában, nem rendelkezett közvetlenül a hagyatékkal. A jelenlegi kedvezményezett egy néma katatón, a lánya pedig – Rowan Mayfair – fiatal idegsebész, aki több mint kétezer mérföldre él az Első utcától, és nem ismeri az anyját, a származását, az örökségét, az otthonát.

Hogyan történhetett ez? Hibáztatható érte valaki egyáltalán? Olyan kérdések ezek, amelyeken egy örökkévalóságig marcangolhatnánk magunkat. De mielőtt részletesebben kifejtenénk őket, menjünk vissza egy kicsit az időben, és vizsgáljuk meg, mi volt a Talamasca álláspontja Arthur Langtry halála után.

A NYOMOZÁS ÁLLÁSA 1929-BEN

Arthur Langtryt nem boncolták fel. Földi maradványait, úgy, ahogy rég meghagyta, Angliában, a Talamasca temetőjében helyezték örök nyugalomra. Nincs rá bizonyíték, hogy erőszak vetett volna véget az életének; ellenkezőleg, utolsó leveléből, amelyben Stella meggyilkolását írja le, azt tudhatjuk meg, hogy szívpanaszoktól szenvedett. Viszont némi alappal mondhatjuk, hogy nagyon megviselte a New Orleansban látottak feszültsége. Arthur talán még élhetett volna, ha nem utazik oda. Bár igaz, nem vonult vissza, és valamilyen más terepmunkánál is halálát lelhette volna.

Ám a Talamasca tanácsa a Mayfair-boszorkányok újabb áldozatának tekintette Arthur Langtryt, és e tapasztalt nyomozók minden kételkedés nélkül elfogadták, miszerint Stuart szellemének megjelenése arra utal, hogy Townsend a Mayfair-házban halt meg.

A Talamasca már csak azt akarta tudni, hogy miként halt meg Stuart? Carlotta tette? És ha igen, miért?

Talán máris nyilvánvaló – és az elbeszélés folytatódásával még nyilvánvalóbb lesz –, hogy mi volt a legfőbb ellenérv Carlotta bűnössége ellen. Carlotta gyakorló katolikus, aggályosan becsületes jogász, törvénytisztelő állampolgár volt világéletében. Nyilván erkölcsi meggyőződésből bírálta örökösen Stellát, legalábbis így hitték a rokonok, a barátok, sőt, még a felületes megfigyelők is.

Másrészt sokan Carlottát tartják Lionel felbujtójának; épp csak a pisztolyt nem nyomta az öccse markába.

De még ha Carlotta adta volna is a fegyvert Lionelnek, ilyen hirtelen felindulásból, a nyilvánosság előtt elkövetett cselekedet, mint Stella meggyilkolása, miként lehetne összevethető egy alig ismert idegen sérelmére titokban elkövetett, hidegvérű emberöléssel?

Netán Lionel gyilkolta meg Stuart Townsendet? És mi van Stellával? Miként iktathatnánk ki Lashert? Ha azt vesszük, hogy ennek a lénynek egyénisége, története, ahogy a modern időkben mondják, profilja van, a ház összes lakója közül nem leginkább a szellemre lenne a jellemző Townsend megölése?

Sajnos, egyetlen elmélet sem indokolja a cinkosságot, márpedig bizonyosan összejátszottak a Szent Károly-hotel alkalmazottaival, megfizették őket, hogy tagadják le Stuart Townsend ottjártát.

Esetleg elfogadható forgatókönyv lenne, amelyben az összes gyanúsítottnak jutna szerep. Például mi van akkor, ha Stella meghívta Stuartot az Első utcába, ahol az a halálát lelte Lasher valamilyen erőszakos cselekménye miatt, mire a pánikba esett Stella Carlottához, vagy Lionelhez, vagy akár Pierce-hez fordult, hogy segítsenek elrejteni a holttestet, és fogják be a szállodai alkalmazottak száját?

Sajnos, ebben a forgatókönyvben – és a hozzá hasonlókban – túl sok a megválaszolatlan kérdés. Például miért vett volna részt Carlotta ehhez fogható galádságban? Nem arra használta volna inkább Townsend halálát, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljon a húgától? Ami Pierce-t illeti, fölöttébb valószínűtlen, hogy egy ártatlan suhanc ilyesmibe keveredjen. (Pierce később rendkívül tiszteletreméltó életet élt.) Lionelnél pedig föl kell tennünk a kérdést: ha tudott Stuart haláláról vagy eltűnéséről, miért nem csúszott ki róla a száján valami „dühöngő őrültségében?” Legalábbis a kórtörténete szerint éppen eleget mondott minden másról, ami az Első utcában történt.

Végül pedig meg kell kérdeznünk: ha e kevéssé valószínű személyek valamelyike segített Stellának elásni a holtat a hátsó

udvarban, minek bajlódtak azzal, hogy elhozzák Townsend holmiját a szállodából, és kenőpénzt fizessenek az alkalmazottaknak?

Így visszanézve talán hiba volt a Talamascától, hogy nem ment tovább Stuart ügyében, nem követelt alapos nyomozást, nem nyaggatta a rendőrséget, hogy tegyen még többet. Pedig mi szorgalmaztuk, és ezt tette Stuart családja is, amikor tudomást szereztek fiuk eltűnéséről. De mint New Orleans egyik kiemelkedő ügyvédi irodája tájékoztatta Townsend doktort: „Abszolúte nincs semmink, amin elindulhatnánk. Még csak az sem bizonyítható, hogy a fiatalember itt járt valaha!” A Stella meggyilkolását követő napokban senkinek sem akaródzott egy Angliából érkezett, titokzatos texasi miatt zaklatni Mayfairéket. Nyomozóink pedig, köztük a szakma néhány legkiválóbbja, sohasem törhették át a szálloda alkalmazottainak hallgatását, de még csak arra sem szerezhettek támpontot, ki fizette le őket. Balgaság föltételezni, hogy a rendőrség többre mehetett volna.

Ám van itt egy fölöttébb érdekes „vélekedés”, amelyről nem feledkezhetünk meg, mielőtt elbúcsúzunk ettől a megoldatlan bűnügytől; ez pedig az utolsó ecsetvonás, amelyet Irwin Dandrich tett hozzá a témához, amikor egyik magánnyomozónknak pletykált a Francia Negyed egyik bárjában, 1929 karácsonyán:

– Megmondom én, mi a titka annak a családnak – közölte. – Évek óta figyelem őket. És nemcsak a maga londoni csudabogarainak. Úgy figyelem őket, mint mindenki – örökké találgatva, hogy ugyan mi folyhat a lehúzott redőnyök mögött. A titok abban áll, hogy Carlotta Mayfair nem az a tiszta életű, katolikus személy, akinek mindig előadta magát. Van valami titokzatos és gonosz abban a nőben. Kegyetlen, és bosszúálló is. Inkább bolonduljon meg a kis Antha, semhogy olyan legyen, mint Stella. Inkább legyen a ház sötét és kihalt, minthogy mások jól mulassanak benne.

Lehet, hogy ezek elsőre leegyszerűsített megállapításoknak tűnnek, pedig több igazság rejtőzhet bennük, mint akkoriban sejtették. A világ szemében Carlotta Mayfair valóban a tiszta életet,

az épelméjűséget, az erényt, stb. testesítette meg. 1929-től naponta járt misére az Örök Segedelem Anyja kápolnába a Prytanián, bőkezűen adakozott a templomnak, a vallási szervezeteknek, és noha magánháborút folytatott a Mayfair és Mayfairrel Antha pénze miatt, a magáét mindig két kézzel osztogatta. Bőségesen juttatott minden Mayfairnek, aki szükségbe jutott, mértéktartó ajándékokat küldött a születésnapokra, esküvőkre, érettségikre, eljárt a temetésekre, és időnként összejött házon kívül a rokonokkal löncsre vagy teára.

Azok számára, akiket Stella olyan botrányosan megsértett, Carlotta derék asszony volt, az Első utcai ház oszlopa, rátermett és faradhatatlanul önfeláldozó istápja Stella elmebeteg lányának, Anthának, és a többi gyámoltalannak, Millie drágának, Nancynak és Belle-nek.

Sohasem bírálták, amiért nem nyitja meg a házat a családnak, illetve hogy nem hajlandó folytatni az összejövetelek és mulatságok hagyományát. Épp ellenkezőleg, megértették, hiszen Carlotta „majd megszakad a munkában”. Senki sem akart fölösleges igényeket támasztani vele szemben. Így tehát afféle savanyú szentje lett a családnak az évek során.

Miután negyven évig tanulmányoztam a családot, nekem az a véleményem – már amennyire ez számít –, hogy rengeteg igazság van Irwin Dandrich jellemzésében. Meggyőződésem, hogy Carlotta legalább akkora rejtély, mint Mary Beth vagy Julien, mi pedig még mindig csak a felszínét súroljuk annak, ami abban a házban folyik.

A REND ÁLLÁSFOGLALÁSÁNAK TOVÁBBI TISZTÁZÁSA

A Talamasca 1929-ben úgy határozott, hogy nem kísérletezik tovább a személyes kapcsolatteremtéssel.

Igazgatónk, Evan Neville úgy vélte, hogy először is meg kell fogadnunk Arthur Langtry tanácsát, másodszor, komolyan kell

vennünk Stuart Townsend szellemének figyelmeztetését. A jövőben tartózkodni fogunk a Mayfairektől.

Ám a tanács számos fiatalabb tagjának az volt a meggyőződése, hogy legalább levélben meg kell próbálnunk fölvenni a kapcsolatot Carlotta Mayfairrel. Mi baj származhat belőle, vitatkoztak, és milyen jogon tagadjuk meg információinkat Carlottától? Hát milyen célra gyűjtöttük össze ezt az információt? Valamilyen tapintatos kivonatot kellene készítenünk belőle Carlotta használatára. Bizonyosan meg kellene ismertetnünk első anyagainkkal – Petyr van Abel leveleivel – és az általunk összeállított családfákkal.

Parázs és indulatos vita lett a dologból. Az idősebb rendtagok figyelmeztették a fiatalabbakat, hogy minden valószínűség szerint Carlotta Mayfair a bűnös Stuart Townsend halálában, és több mint valószínű, hogy ő okolható Stella húga haláláért. Hogy lehetnénk adósai egy ilyen személynek? Antha előtt kell föltárnunk, amit tudunk, arról pedig szó sem lehet, amíg a lány be nem tölti a huszonegyet.

Személyes kapcsolat hiányában hogyan tájékoztathatnák Carlotta Mayfairt, és egyáltalán, mit kellene ismertetnünk vele?

1929-es állapotában a Mayfair-krónika semmi esetre sem volt alkalmas arra, hogy „kívülállók” lássák. Tehát készíteni kellett volna egy tapintatos kivonatot, gondosan törölve a nyomozók és a tanúk nevét, de mi értelme lenne odaadni ezt Carlottának? Mihez kezdene vele? Miként használná Antha érdekében? Mi lenne az átfogó véleménye? És ha átnyújtjuk ezt a krónikát Carlottának, miért ne nyújtanánk át Cortlandnak és a testvéreinek, sőt akár a Mayfair-família összes tagjának? És ha megtesszük, mi lesz a hatás? Mely jogon engedhetnénk meg magunknak ilyen látványos beavatkozást a Mayfairek életébe?

Krónikánk olyan különös, annyi bizarr és talányos anyagból épül föl, hogy önkényesen nem ragadhatunk ki részleteket.

...És így dúlt tovább a vita.

A Talamasca, mint hasonló esetekben szokta, most is felülbírálta céljait, előírásait, erkölcsi alapelveit. Ismételten leszögeztük, hogy a Mayfair-család históriája, hosszúsága, részletessége folytán felbecsülhetetlen értéket képvisel a természetfölötti tudorai számára, tehát folytatjuk az adatgyűjtést a Mayfairekről, mondjanak akármit a tanács ifjabb tagjai etikáról meg a többiről. Eddig katasztrofális kudarccal végződött minden kísérletünk a kapcsolatfelvételre. Kivárjuk, amíg Antha Mayfair betölti a huszonegyet, aztán fontolóra vesszük az óvatos közeledést, attól függően, lesz-e akkor olyan tagja a rendnek, akit meg lehet bízni a feladattal.

A civakodásból az is kiviláglott, hogy a tanácsban, Evan Neville-t is beleértve, úgyszólván senki sem ismeri igazán a Mayfair-boszorkányok történetét. Nemcsak azon folyt a vita, mit tegyünk, és mit kellene tennünk, hanem azon is, hogy mikor és mi történt a Mayfair-családban. Az akta túl szövevényesre és vastagra hízott ahhoz, hogy ésszerű időn belül bárki is vállalkozni merjen az átvizsgálására.

A Talamascának nyilvánvalóan találnia kellett egy rendtagot, aki hajlandó teljes munkaidőben foglalkozni a Mayfair-boszorkányokkal – olyasvalakit, aki beható tanulmányozás után képes lesz értelmes és felelősségteljes döntéseket hozni. Tekintettel Stuart Townsend tragikus halálára, a kijelölt rendtagnak elsőrendű elméleti képzettséggel, valamint széleskörű gyakorlati tapasztalatokkal kell rendelkeznie, és azzal kell bizonyítania tudását, hogy összefüggő és olvasmányos elbeszéléssé egyesíti az aktát. Akkor, de csakis akkor kap engedélyt, hogy közvetlenebb nyomozással bővítse a Mayfair-boszorkányok tanulmányozását, a majdani kapcsolat érdekében.

Összefoglalva, az akta irodalommá történő átalakításának hatalmas feladata volt a szükségszerű előkészület a terepmunkához. Mély bölcsesség rejlett ebben a döntésben.

A tervnek az volt az egyetlen szomorú hibája, hogy 1953-ig nem találtak ilyen személyt. Addigra Antha Mayfair tragikus élete véget ért. És egy fehér arcú, tizenkét éves lány volt az örökös, akit máris

kicsaptak az iskolából, mert „láthatatlan barátjával beszélgetett”, virágokat röptetett, elveszett tárgyakra talált rá, és olvasott a gondolatokban.

– Deirdre a neve – mondta Evan Neville, miközben gondterhelt, szomorú redőkbe gyűrődött az arca –, és ott nő fel abban a nyomasztó, vén házban, akárcsak az anyja, egyedül azokkal az öregasszonyokkal, akik isten tudja, miket tudnak vagy hisznek a históriájukból, a kislány hatalmáról és erről a szellemről, amely már megmutatta magát a gyermek oldalán.

Az ehhez hasonló beszélgetésektől s a Mayfair-akta összevissza olvasgatásától lángra gyúlt képzeletű egyik ifjú rendtag pedig úgy döntött, hogy az lesz a legokosabb, ha minél hamarabb cselekszik.

Mivel pedig természetesen én voltam az a rendtag, most szünetet tartok, hogy bemutatkozzam, mielőtt elmesélném Antha Mayfair rövid és tragikus történetét.

SZÍNRE LÉP AARON LIGHTNER, A SZERZŐ

Teljes önéletrajzom megtalálható az Aaron Lightner felzet alatt. Az, amit most írok, több mint elegendő ennek az elbeszélésnek a céljaira.

1921-ben születtem Londonban. 1943-ban lettem a Talamasca teljes jogú tagja, miután befejeztem oxfordi tanulmányaimat, ám hétéves korom óta dolgoztam a Talamascával, és az anyaházban laktam, amióta betöltöttem a tizenötöt.

Angol apám (a latin nyelv tudósa és fordítója) és amerikai anyám (zongoratanárnő) 1928-ban hívták föl rám a rend figyelmét, mikor hatéves voltam. Riasztó telekinetikus képességeim miatt folyamodtak külső segítséghez. Puszta összpontosítással mozgatni tudtam a tárgyakat, vagy csak rájuk szóltam, hogy mozogjanak. És bár ez a képességem sohase volt túlságosan erős, nagyon megrémítette azokat, akik látták.

Aggódó szüleim gyanították, hogy ehhez a tulajdonsághoz más okkult készségek is társulnak, amelyekből alkalmilag ők is nyerhettek ízelítőt. Különös adottságaim miatt elvittek több pszichológushoz, akiknek egyike végül azt mondta: „Vigyék a Talamascához. Igazi képességei vannak, azokhoz pedig egyedül a Talamasca ért."

A Talamasca készségesen megbeszélte a kérdést a szüleimmel, akik nagyon megkönnyebbültek. „Nem mennek semmire, ha megpróbálják elfojtani a hajlamot a fiukban" – mondta Evan Neville –, „sőt, csak ártanak neki. Hadd dolgozzunk vele mi. Megtanítjuk, hogyan fegyelmezze és használja okkult képességeit". Szüleim vonakodva beleegyeztek.

Szombatonként elkezdtem kijárni az anyaházba Londonon kívül. Tízévesen már a hétvégéket és a nyarakat is náluk töltöttem. Szüleim ugyancsak gyakori látogatók voltak. 1935-ben apám fordítani kezdte a Talamascának az ódonságtól málladozó, latin feljegyzéseket, és haláláig nekik dolgozott. 1972-ben halt meg az anyaházban, immár özvegyemberként.

Szüleim szerették az anyaház hatalmas könyvtárát, és bár sose törekedtek hivatalos tagságra, valójában részei voltak a rend életének. Nem tiltakoztak ellene, hogy belépjek a Talamascába, de ahhoz ragaszkodtak, hogy előbb fejezzem be tanulmányaimat, és ne engedjem, hogy „különleges erőim" idő előtt elfordítsanak „a normális világtól".

Telekinetikus képességeim sohasem erősödtek meg túlságosan, ám a rendben szerzett barátaim segítségével ráébredtem, hogy bizonyos körülmények között tudok olvasni a gondolatokban. Azt is megtanultam, hogyan palástoljam gondolataimat és érzéseimet mások előtt; hogyan használjam képességeimet megfelelő helyen és időben, elsősorban építő célra.

Sose voltam az, amit nagy erejű médiumnak szoktak nevezni. Korlátozott gondolatolvasó képességem leginkább a Talamasca terepmunkáiban előnyös, többnyire kockázatos helyzetekben.

Telekinetikus képességeimet pedig ritkán használom másra, mint gyakorlati célokra.

Mire tizennyolc lettem, annyira csüggtem a rend életmódján és céljain, hogy nem tudtam elképzelni világomat a Talamasca nélkül. Érdekeim azonosultak a rend érdekeivel, minden nehézség nélkül alkalmazkodtam szelleméhez. Akárhol jártam iskolába, akármerre utaztam szüleimmel vagy iskolatársaimmal, a rend maradt az igazi otthonom.

Miután befejeztem oxfordi tanulmányaimat, teljes jogú tag lettem, de már jóval előtte tagnak számítottam a Talamascában. A nagy boszorkánycsaládok jelentették szakterületemet, és mindig lenyűgöztek azok a személyek, akikre illett a „boszorkány" sajátosan talamascás meghatározása.

Első terepmunkámat is egy olasz boszorkánycsaláddal kapcsolatban végeztem, Elaine Barrett útmutatásával, aki akkor és még sok-sok éven át a rend legtehetségesebb boszorkányügyi nyomozója volt a rendnek.

Ő beszélt nekem először a Mayfair-boszorkányokról, mintegy mellékesen odavetve egy asztali beszélgetés közben, mi történt Petyr van Abellel, Stuart Townsenddel, Arthur Langtryvel, és biztatott, hogy ha lesz szabad időm, kezdjem el olvasni a Mayfair-anyagot. 1945 nyarán és telén sokszor aludtam el úgy, hogy Mayfair-dokumentumok lepték el a szobám padlóját. Már 1946-ban jegyzetelni kezdtem az elbeszéléshez.

Ám 1947-ben az Elaine-nel végzett terepmunka elszakított az anyaháztól és a Mayfair-boszorkányok aktájától. Később jöttem csak rá, hogy pontosan ezek az évek láttak el a gyakorlattal, amelyre szükségem volt életem nagy kalandjához és főművéhez, a Mayfair-boszorkányokhoz.

Hivatalosan 1953-ban kaptam a megbízást: kezdd írni az elbeszélést; ha elkészült és elfogadható, akkor majd megbeszéljük, elküldünk-e New Orleansba, hogy személyesen találkozz az Első utca lakóival.

Ismételten emlékeztettek, hogy akármit tervezgessek, csakis a legnagyobb óvatossággal szabad eljárnom. Antha Mayfair erőszakos halált halt, ugyanúgy, mint leányának, Deirdre-nek az apja, ugyanúgy, mint egyik New York-i rokona, Cornell Mayfair doktor, aki 1945-ben kifejezetten azért utazott New Orleansba, hogy megvizsgálja a nyolcéves kis Deirdre-et, és ellenőrizze Carlottának azt az állítását, hogy Antha veleszületett elmebetegségben szenvedett.

Elfogadtam a megbízás feltételeit. Nekiláttam lefordítani Petyr van Abel naplóját, korlátlan költségvetést kaptam, hogy szükség szerint kiterjeszthessem a kutatást, és a jelenben, Antha egyetlen gyermekénél, a tizenkét éves Deirdre Mayfairnél kezdtem el a „távnyomozást".

Befejezésül annyit hadd tegyek hozzá, hogy nyomozásaimban nagy szerepet játszik két tényező. Először is úgy tűnik, hogy az emberek öntudatlanul fesztelenebbül érzik magukat a megjelenésemtől és a modoromtól, mert talán felszabadultabban beszélnek velem, mint másokkal. Hogy aztán ebben mekkora a szerepe az én „telepatikus meggyőzésemnek", azt nehéz vagy lehetetlen meghatározni. Visszatekintve inkább azt mondanám, több köze van a tényhez, hogy úgy festek, mint egy „óvilági úr", akit eleve jó embernek tartanak. Ugyanakkor erősen együttérzek azokkal, akiket faggatok, semmi esetre sem vagyok ellenséges hallgató.

Remélem, hogy munkaköri fortélyaim ellenére sem követtem el igazi árulást azok ellen, akik megbíztak bennem. Életem vezérelve, hogy jóra használjam, amit tudok.

Ugyancsak befolyásolja interjúimat és terepmunkámat mérsékelt képességem a gondolatolvasásra. Gyakran kiemelek a gondolatokból neveket és részleteket. Ezeket az információkat, lévén túl megbízhatatlanok, általában nem foglalom bele a jelentéseimbe. Ám az tagadhatatlan, hogy az évek során számos fontos „nyomra" tettem szert, hála telepatikus fölfedezéseimnek. Ezzel összefüggésben

erősen kifejlődött bennem az ösztön, hogy megérezzem a veszélyt, amit az elbeszélés most következő része is bizonyít.

De most ideje visszatérni Antha életének és Deirdre születésének tragikus történetéhez.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK 1929-TŐL NAPJAINKIG

Antha Mayfair

Stella halála a Mayfairek életében is lezárt egy korszakot. Stella leányának, Anthának, és Antha egyetlen gyermekének, Deirdre-nek gyászos históriáját a mai napig a titkok szemfedője takarja.

Ahogy teltek az évek, az Első utcai ház személyzete két hallgatag, megközelíthetetlen és vakon hűséges cselédre apadt, a melléképületek, amelyekben már nem laktak szobalányok, kocsisok és lovászok, lassan pusztultak.

Az Első utcai asszonyok továbbra is remeteéletet éltek. Belle-ből és Millie drágából kertvárosi „bűbájos öreg hölgy” lett, akik naponta hallgattak misét a Prytania utcai kápolnában, vagy szüntelen és hasztalan kertészkedésüket félbeszakítva időnként eldiskuráltak a vaskerítésen át az arra járó szomszédokkal.

Alig hat hónappal az anyja halála után Anthát kicsapták egy kanadai bentlakásos iskolából, az utolsó nyilvános intézményből, ahol valaha is megfordult. A magánnyomozónak hihetetlenül könnyű volt kiderítenie a tantestületi pletykákból, hogy Anthától féltek, mert olvasott a mások gondolataiban, valamiféle láthatatlan baráttal diskurált, és megfenyegette azokat, akik csúfolták, vagy kibeszélték a háta mögött. Ideges gyerekként jellemezték, aki folyton sírt, érthetetlen és elhúzódó lázaktól, hidegrázásoktól szenvedett, és lehetett akármilyen idő, folyton arra panaszkodott, hogy fázik.

Carlotta Mayfair vonattal vitte haza unokahúgát Kanadából, és ettől kezdve Antha, amíg be nem töltötte a tizenhetet, egyetlen éjszakát sem töltött az Első utcai házon kívül.

Az Anthánál két évvel idősebb, morcos, vaskos Nancy ezután is naponta eljárt az iskolába. Tizennyolc évesen beállt iktatónak Carlotta irodájába, ahol négy évig dolgozott. Minden reggel legyalogoltak Carlottával az Első és a Gesztenyefa sarkáról a Szent Károly útig, ahol fölszálltak az alsóvárosi villamosra.

Akkor már örökös homály borult az Első utcai házra. Sohasem tárták ki a zsalugátereket. A szürkéslila festés hámlani kezdett, a kert elvadult a vaskerítés mentén, babércseresznye és esőfa ütötte föl a fejét a néhány éve még oly gondosan ápolt kaméliák és gardéniák között. Amikor 1938-ban porig égett a telek lábában az üres istálló, egykettőre fölverte a helyét a gaz. Kevéssel később lebontottak egy másik, rozzant melléképületet, így hátul semmi sem maradt, csupán a régi gargonniére és egy óriási, szépséges tölgy, amely szívet tépő vágyakozással nyújtogatta ágait az elvadult pázsit fölött a messzi ház felé.

1934-ben kezdtek érkezni hozzánk a jelentések a különböző mesteremberekről, akik képtelenek voltak ezt-azt kijavítani a házon. A Molloy fivérek mindenkinek elmondták a Raktár utcai Korona bárban, hogy azt a házat nem lehet kifesteni, mert ahányszor elfordultak, vagy a létrájuk dőlt fel, vagy a festékeik ömlöttek ki, vagy az ecseteiket tunkolták bele a porba. – Legalább hatszor megtörtént – bizonygatta Dave Molloy –, hogy a festékem csak úgy leborult a létráról, és szétfolyt a földön! Hát azt pedig tudom, hogy én sose borítottam ki egy tele festékes dobozt! És akkor még képes ilyeneket mondani: „Maga borította ki!” Ezt mondta Carlotta kisasszony! Aztán mikor létrástul dűltem fel, nekem elég volt, és elhúztam a bélést.

Davey bátyjának, Thomson Molloynak elmélete is volt rá, hogy ki a felelős. – Az a barna hajú pasi, aki mindig les bennünket. Mondtam Carlotta kisasszonynak: „Nem gondolja, hogy az csinálhatja? Az a

pasi, aki mindig ahun van, ni, a fa alatt?” A kisasszony úgy tett, mintha nem tudná, miről beszélek. Pedig az az ember mindig lesett ránk. A Gesztenyefa utcán próbáltuk volna foldozni a falat, hát nem meglátom, ahogy les ránk a könyvtár zsalugáterje mögül. De rám is hozta a frászt. Ki lehet ez? Ez is valami unokatestvér? Nem dolgozok én ott. Nem érdekel, mennyire rossz idők járnak. Nem dolgozok én azon a házon.

Egy másik munkás, akinek mindössze a kovácsoltvas korlátokat kellett volna feketére mázolnia, ugyanilyen „suskusokról” adott számot. Fél napig bírta, hogy omladék bombázza a tetőről, és levelek potyogjanak a festékjébe, aztán föladta.

1935-re az egész Ír Csatorna tudta, hogy semmit sem szabad csinálni „azon az ócska házon”. Amikor ugyanabban az évben két fiatalembert fogadtak föl az úszómedence kitakarítására, az egyiket belelökték a poshadt vízbe, ahol majdnem ott veszett. A másik alig bírta kihúzni. – Olyan volt, mintha nem látnék semmit! Fogtam, és kajabáltam, hogy jöjjön már valaki segíteni, és már süllyedtünk belefelé abba a pocsalékba, de akkor, hála istennek, meg tudta ragadni a peremet, és akkor kimentett. Akkor az az öreg színes asszony, az Easter nyanya hozott egy törlőt és azt kajabálta:

„Elmenjetek attól az úszómedencétől! Nem kell azt kipuculni! Menjetek onnat!” Még Irwin Dandrichnek is a fülébe jutott a pletyka. – Kísértetjárást emlegetnek, állítólag Stella szelleme nem engedi, hogy bármihez is hozzányúljanak. Mintha az egész ház Stellát gyászolná. – Hallott-e Dandrich a rejtélyes, barna hajú férfiról? – Mindenfélét hallottam. Egyesek szerint Julien szelleme, és Anthára vigyáz. Nos, ha ezt teszi, nem végez valami kiváló munkát.

Röviddel ez után jelent meg a Times-Picayune-ben egy célozgatós sztori „egy titokzatos felsővárosi villáról”, ahol semmit nem lehet: megjavítani. Dandrich kivágta, és elküldte Londonba, „Az én hírharangozásom” szavakkal a margón.

Egyik magánnyomozónk ebédre hívta a riporternőt, aki örült, hogy kinyithatja a száját. Igen, csakugyan a Mayfair-ház volt! Mindenki tudja!

Egy vízvezeték-szerelő mesélte, hogy órákra beszorult a ház alá, amikor egy csövet próbált kicserélni. Még el is ájult! Mikor végre magához tért, és előmászott, kórházba kellett vinni. Meg ott volt a telefonszerelő, akit azért hívattak, hogy javítsa meg a könyvtári készüléket. Azt mondta, soha többé nem teszi be a lábát abba a házba! Az egyik arckép ránézett a falról, és holtbiztos, hogy egy kísértetet is látott abban a szobában!

– Sokkal többet is írhattam volna – közölte a fiatal nő –, de a szerkesztőség nem akar ujjat húzni Carlotta Mayfairrel. Meséltem már a kertészről? Rendszeresen eljár a házhoz füvet nyírni, és valami egészen elképesztő dolgot mondott, mikor megkerestem. Azt mondta: „Ő, engem sose abajgat! Mi kijövünk egymással. Puszi haverok vagyunk.” No, mit gondol, kire célzott a kertész? Amikor rákérdeztem, azt felelte: „Menjen csak oda, és majd meglássa! Öröktől fogva ott lakik. A nagyapám is folyton látta. Nincs azzal semmi baj. Nem tud beszélni vagy mozogni, csak áll, és néz az árnyékból. Az egyik percben még lássa az ember, aztán nincs sehol. Engem nem abajgat. Nekem semmi bajom vele. Jó sok pénzt kerestem ottan. Mindig ott dolgoztam. Engem nem ijeszt meg.”

A család akkori pletykafészkei csak legyintettek a „kísértethistóriákra”, akárcsak, Dandrich szerint, a felsővárosi úri társaság, habár ő úgy vélte, hogy az emberek naivak.

– Én azt hiszem, maga Carlotta röppentette föl ezeket a bárgyú kísértethistóriákat! – mondta évekkel később az egyik unokatestvér. – Távol akarta tartani a háztól az embereket. Mi csak nevettünk, mikor hallottuk őket.

– Kísértetek az Első utcában? Carlotta az oka, ha az a ház romba dől! De mindig is kicsinyes volt apró dolgokban, a nagyokban meg pazarolt! Ez különbözteti meg az anyjától!

De bármint viselkedett is a rokonság és a társaság, a redemptorista plébánia papjai számlálatlanul hallottak meséket az Első utcai kísértetek rejtélyes gonoszkodásairól. Lafferty atya rendszeresen ellátogatott a házba, és olyan hírben állt, hogy nem hagyja lerázni magát.

A húga mesélte az egyik nyomozónknak: – A bátyám sokat tudott arról, hogy mi folyik ott, de sose pletykált. Ha kérdeztem, hogy van Antha, egyszerűen nem válaszolt. Pedig tudom, hogy találkozott Anthával. Bejutott a házba. Miután Antha meghalt, átjött ide vasárnap, és csak úgy ráborult az ebédlőasztalra és sírt. Akkor az egyszer láttam, hogy az én bátyám, Thomas Lafferty atya, így összeroppanjon és sírjon.

Ebben az időszakban a család folyamatosan aggódott Anthéért. A hivatalos változat szerint „idegbeteg" volt, Carlotta folyton pszichiáterekhez hordozta, de „neki az se használt." A gyermek sohasem heverte ki, hogy az anyját agyonlőtték. Álomvilágban élt, amelyet kísértetek és láthatatlan pajtások népesítettek be. Nem lehetett felügyelet nélkül hagyni, vagy kivinni a házból.

A hivatali pletyka szerint a rokonok gyakran jártak Cortland Mayfairnél, és könyörögtek neki, nézzen rá Anthára, de Cortlandet nem látták szívesen többé az Első utcában. A szomszédok tanúskodása szerint többször is ajtót mutattak neki.

– Eljött minden szentestén – mesélte jóval később az egyik szomszéd. – Megállt az autója az első kapunál, a sofőrje kiszállt, ajtót nyitott, aztán kiszedegette az ajándékokat a csomagtartóból. Rengeteg ajándékot. Aztán kijött Carlotta, és kezet rázott Cortlanddel a lépcsőn. Sose engedte be a házba.

A Talamasca sohasem bukkant rá egyetlen olyan orvos följegyzésére sem, aki megvizsgálta volna Anthát. Kétséges, hogy a vasárnapi misét leszámítva egyáltalán kivitték valaha is a házból. A szomszédok beszámoltak róla, hogy sűrűn látták az Első utcai kertben.

A nagy tölgyfa alatt olvasott, a telek lábánál; a térdére könyökölve órákig üldögélt az oldaltornácon.

Az utca átellenes oldalán dolgozó szobalány szerint Antha „feszt azzal az emberrel beszélgetett, azzal a barnás hajú emberrel, tudja, feszt az van nála, nyilván az egyik unokatestvér, de az biztos, hogy sikkesen öltözik."

Miután Antha betöltötte a tizenötöt, maga is kiszökdösött a kapun. Egy levélhordó említi, hogy gyakran látta a réveteg arcú, vékony lányt, amint hol egyedül, hogy „egy jóképű fiatal hapsi" társaságában bandukol az utcán. A „jóképű fiatal hapsinak" barna haja-szeme volt, és mindig öltönyt-nyakkendőt viselt.

– A szívbajt hozták rám – mesélte egy ottani tejesember. – Egyszer, ahogy jövök ki fütyörészve Milton doktoréktól a Második utcában, hát nem ott állnak pont az orrom előtt, a magnóliafa árnyékában, a lány és mellette az illető. Majdnem beléjük szaladtam. Szerintem csak úgy sutyorogtak egymás között, és Antha talán ugyanúgy megijedt tőlem, mint én tőle.

Ebből a korszakból nincs fényképünk, de minden szemtanú szépnek írja le Anthát.

– Merengő arca volt – mesélte egy asszony, aki a kápolnában szokta látni. – Nem sziporkázott, mint Stella; ő mintha mindig beburkolózott volna az álmaiba. Megmondom az igazat, én bizony sajnáltam, hogy ott van egyedül abban a házban, azokkal az asszonyokkal. El ne árulja, hogy tőlem hallotta, de az a Carlotta komisz teremtés. Tényleg az. A szobalányom és a szakácsném mindent tud róla. Ők mesélték, hogy megragadja a lányt a csuklójánál fogva, és egészen belevájja a körmeit Antha húsába.

Irwin Dandrichtól is hallottuk, hogy Stella régi barátai hébe-hóba próbálták felhívni Anthát, de mindannyiszor elutasították őket. „Senki sem törhet át Nancyn vagy Easter nénin, a fekete cseléden" – írta Dandrich a londoni nyomozóknak. „Azt rebesgetik, hogy Antha valóságos fogoly abban a házban."

Ettől a néhány felvillanástól eltekintve semmit sem tudunk az 1930-tól 1938-ig eltelt évek Anthájáról, és úgy tűnik, a család se tudott többet, ám azt biztonsággal kijelenthetjük, hogy az emlegetett „barna hajú ember” nem más, mint Lasher, ha pedig ez a helyzet, akkor Lashert többször látták ebben az. Időszakban, mint a korábbi évtizedekben együttvéve.

Olyan sokszor megjelent, hogy nyomozóink végül már csak ilyen lapidáris stílusban írtak róla: „Harmadik utcában dolgozó szobalány látta sétálni Anthát és az embert.” Vagy: „Első és Prytania sarkán asszony látta tölgyfa alatt beszélgetni Anthát és az embert.”

Most már Rémy Mayfair leszármazottjainak, Suzette fivéreinek és nővéreinek is úgy rémlett, hogy baljós titkok lengik körül a házat, amely egykor a szívükhöz nőtt.

1938 áprilisában iszonyú családi veszekedés robbant ki az Első utcában. Ablakok törtek, sikoltozás hallatszott ki az utcára, majd egy feldúlt fiatal nő, egyetlen szál válltáskával vagy retiküllel kirohant az utcára, és elfutott a Szent Károly út irányába. Kérdés nem fér hozzá, hogy Antha volt, ennyit még a szomszédok is tudtak, akik a csipkefüggöny mögül lesték az alig néhány perc múlva érkező rendőrautót. Carlotta kiment, tárgyalt a két közeggel, és a szirénázó autó már indult is a szökött lány után.

Este Carlotta fölhívta a New York-i Mayfaireket, és tájékoztatta őket, hogy Antha megszökött hazulról, és Manhattanbe tart. Segítenének a fölkutatásában? Ezek a New York-i unokatestvérek adták tovább a hírt a New Orleans-i családnak. Rokonok telefonáltak rokonoknak, Irwin Dandrich néhány nap múlva megírta Londonba, hogy „szegény kicsi Antha” megpróbálta kiharcolni a szabadságát. Elszökött New Yorkba. De meddig fog jutni?

Mint kiderült, Antha egész messze jutott.

Hónapokig senki sem tudta, merre jár Antha Mayfair. Se rendőrök, se magánnyomozók, se rokonok nem találták nyomát. Carlotta háromszor vonatozott föl New Yorkba, és derekas jutalommal kecsegtetett a New York-i rendőrségnél mindenkit, aki

segíteni tud a keresésben. Telefonált Amanda Grady Mayfairnek, aki csak nemrég hagyta el a férjét, Cortlandet, és a szó szoros értelmében megfenyegette!

– Egyszerűen borzalmas volt – mesélte később Amanda titkos társasági ügynökünknek. – Arra kért, hogy löncsöljek vele a Waldorfban. Persze nem akartam. Előbb mászok be löncsölni az állatkerti oroszlán ketrecébe. De tudtam, hogy nagyon föl van dúlva Antha miatt, és azt hiszem, meg is akartam mondani neki a magamét. Közölni akartam vele, hogy ő üldözte el a háztól azt a szegény kislányt, és sohasem lett volna szabad így elszigetelnie Anthát a nagybátyáitól és a rokonságától, akik úgy szeretik!

– Aztán alighogy leültem, még ő kezdett fenyegetni engem! „Hadd mondjak neked valamit, Amanda, ha netán bújtatnád Anthát, úgy meg tudom keseríteni az életedet, hogy azt te el sem tudod képzelni!” Azt hittem, mindjárt a képébe öntöm az italomat! Olyan dühbe gurultam, hogy azt mondtam: „Te meg egy szót se szólj hozzám többé, Carlotta Mayfair, fel ne hívj, ne is írjál, a házam közelébe se gyere! Elegem volt belőled New Orleansban! Elegem van abból, amit a családod művelt Pierce-szel és Cortlanddel! A közelembe ne merj jönni még egyszer!” Én mondom magának, ekkora volt a fejem, amikor eljöttem a Waldorfból! Pedig Carlottának ez a rendes harcmodora. Ahogy meglátja az embert, rögtön vádaskodni kezd. Évek óta csinálja, így akadályozza meg, hogy őt vádolhassák.

1939-ben nyomozóink rendkívül egyszerűen találtak rá Anthára. Boszorkánytudorunk, Elaine Barrett, egy rutinmegbeszélésen fölvetette Evan Neville-nek, hogy Anthának a híres Mayfair-ékszerekből és aranypénzekből kellett finanszíroznia a szökését. Miért nem próbálkozunk azokkal a New York-i boltokkal, ahol gyorsan adnak pénzt az ilyesmiért? Anthát nem egészen egy hónap alatt megtalálták.

Valóban ritka és gyönyörű aranypénzek árából élt 1938 óta. New York összes numizmatikusa ismerte a finom modorú, kedves

mosolyú, szép fiatal lányt, aki mindig a legpáratlanabb darabokat hozta eladni egy virginiai családi gyűjteményből, mint ő mondta.

– Először azt hittem, lopta – mesélte az egyik kereskedő –, hiszen a legprimább három francia arany volt, amit láttam valaha! A töredékét fizettem annak, amit ért, aztán csak vártam, de abszolúte nem történt semmi. Miután eladtam őket, rátettem a lánynak egy percentet. És mikor valami csodálatos római aranyakkal állított be, azokat már értékükön vettem meg. Azóta rendszeres kuncsaftom, és én mondom magának, szívesebben kötök üzletet vele, mint másokkal, akik bejönnek hozzám.

Gyerekjáték volt követni Anthát az egyik ilyen üzlettől Greenwich Village-be, a Christopher utcai nagy lakásba, amelyben Sean Lacyvel, a jóképű ír-amerikai festővel élt. Lacy ígéretes festő volt, aki már több munkájára kapott elismerő kritikákat, Anthából író lett. A házban és a háztömbben mindenki ismerte a fiatal párt. Nyomozóink alig egyetlen nap alatt rengeteg adatot gyűjtöttek róluk.

A barátok nyíltan megmondták, hogy Sean Lacynek Antha az egyetlen támasza. A lány mindent összevásárol, amit az élettársa megkíván, aki viszont úgy bánik vele, mint egy királynővel. – Az ő déli szépségének hívja, és mindent megtesz érte, de miért is ne tenne? – A lakás „csodálatos”, tele mennyezetig érő könyvespolcokkal, és nagy, régimódi, kényelmes, túltömött fotelekkel.

– Sean sose festett még ilyen jól. Három portrét festett a lányról, mind nagyon érdekes. És azt is hallani lehet, ahogy folyamatosan kattog Antha írógépe. Úgy hallom, egy sztorit már el is adott egy ohióí kis irodalmi folyóiratnak. Bulit rendeztek az örömére. Antha úgy örült! Tényleg egy kicsit naiv, de azért haláli jó gyerek.

– Jó író lehetne, ha arról írna, amit ismer – mondta egy bárban egy fiatal nő, aki azt állította, hogy Sean szeretője volt valaha. – De folyton ezeket a beteges agyrémeket irkálja egy öreg lila házról, lent New Orleansben, és a szellemről, ami a házban lakik, borzasztó egzaltált dolgokat, amik aligha piacképesek. Igazán meg kellene

szabadulnia ezektől a sületlenségektől, és arról kellene írnia, amit itt él át New Yorkban.

A szomszédok kedvelték a fiatalokat. – A lány nem tud főzni, egyáltalán semmi gyakorlati érzéke – szögezte le a fölöttük lakó festőnő –, de minek az neki? Így is kifizeti a számlákat. Egyszer kérdeztem Seantől, honnan veszi a pénzt Antha? Azt felelte, van neki egy feneketlen bukszája. Csak bele kell nyúlnia. Aztán nevetett.

1940 telén Elaine Barrett írt Londonból a leglelkiismeretesebb New York-i nyomozónknak, hogy próbáljon beszélni Anthával. Elaine maga akart New Yorkba menni, de persze erről szó sem lehetett, így inkább fölhívta a megnyerő, elegáns Allan Carvert, aki évek óta dolgozott nekünk. Carvernek, a jól öltözött, jó modorú, ötvenes úriembernek nemhogy nehézséget okozott volna a megbízás, de még örömét is lelte benne.

– Követtem a Metropolitan múzeumba. Akkor csaptam le rá, amikor az egyik Rembrandt előtt ült, és csak bámulta, mélyen elmerülve gondolataiban. Helyes lány, egész helyes, de nagyon bohém. Aznap tetőtől-talpig kötött holmiba volt bugyolálva, a haját kibontotta. Mellé ültem, elővarázsoltam egy Hemingway novelláskötetet, ennek ürügyén ereszkedtem szóba vele. Igen, olvasta Hemingwayt, és szereti. Hát Rembrandtot szereti? Igen, őt is. És mit szól New Yorkhoz? Ő, úgy szeret itt lakni! Nem is kívánkozik máshová! Számára élőlény volt New York városa. Sehol sem érezte még magát ilyen boldognak.

Arra nem lehetett volna rábírni, hogy találkozzunk újra. Túlságosan tartózkodó, túl illedelmes volt. Így ott helyben igyekeztem megtudni minél többet.

Beszéltettem magáról, az életéről, a férjéről és az írásról. Igen, író szeretne lenni. Sean is azt szeretné. Sean csak akkor lesz boldog, ha ő is sikert arat. „Tudja, én tényleg nem lehetek más, mint író”, mondta. „Abszolút felkészületlen vagyok minden másra. Aki azt a fajta életet élte, amit ő, az semmire sem alkalmas. Csak az írás mentheti meg.” Igazán olyan megható volt, amit mondott. Teljesen védtelennek és

tökéletesen őszintének látszott. Azt hiszem, bele tudtam volna szeretni, csak lettem volna harminc évvel fiatalabb!

„De hát miféle életet élt?” – unszoltam. – „Nem tudom hová tenni a kiejtését, de azt tudom, hogy nem lehet New York-i.”

„Odalent délen” – felelte. – „Az egy másik világ.” Egy pillanatra elszomorodott, sőt, zaklatott lett. „El akarom felejteni” – mondta. – „Nem akarok neveletlenül viselkedni, de ezt törvényül szabtam magamnak. Írok a múltamról, de nem fogok beszélni róla. Művészetté változtatom, ha tehetem, de nem beszélek róla. Itt, a művészeten kívül, nem adok életet neki, ha érti, mire gondolok.”

Nagyon okosnak és érdekesnek találtam ezt a beszédet. Tetszett nekem ez a lány, el se mondhatom, mennyire. Pedig tudja, az én munkámban eléggé megszokjuk, hogy csak használjuk az embereket.

„Nohát, akkor legalább arról beszéljen, mit ír!” – kérleltem. – „Mesélje el például az egyik novelláját, feltéve, ha ír ilyeneket, vagy szavalja el egy versét.”

„Ha jók, akkor úgyis hamarosan olvashatja őket” – válaszolta, majd rám mosolygott búcsúzóul, és elment. Úgy gondolom, gyanút fogott, bár ebben nem lehetek biztos. Egész idő alatt, amíg beszélgettünk, védekezőn nézegetett maga köré. Egyszer meg is kérdeztem, vár-e valakit. Azt felelte, nem igazán, de „sose tudhatja az ember.” Úgy viselkedett, mintha azt hinné, hogy valaki figyeli, mint ahogy természetesen az embereim folyton figyelték is. Mondhatom, abban a pillanatban ugyancsak kínosan éreztem magamat.

Hónapokon át ömlöttek a jelentések Antha és Sean boldogságáról. Az aranyos humorérzékű, nagydarab Seannek gyűjteményes kiállítása volt a Village-ben, ami egészen szép sikert aratott. Antha egyik rövid versét (hét sor) leközölte a New Yorker. A pár a mennyekben járt. Csupán l94l. áprilisában változott meg a pletykák jellege.

– Állapotos – közölte az emeleti festőnő. – A fiú nem akarja a gyereket, ő meg természetesen akarja, és csak Isten a

megmondhatója, mi fog kisülni ebből. Sean ismer egy orvost, aki el tudná intézni, de a lány hallani sem akar róla. Úgy nem szeretem látni, hogy ilyen dolgokon kell átmennie. Annyira törékeny. Mindig hallom éjszakánként, ahogy sír.

Július elsején Sean Lacy, aki betegeskedő anyját látogatta meg New York állam felső részében, hazafelé jövet meghalt egy közönséges defekt miatt. A hisztérikus Anthát be kellett szállítani a Bellevue-be. – Egyszerűen nem tudtuk, mihez kezdjünk vele – mesélte az emeleti festőnő. – Teljes nyolc órán át sikoltozott. Végül telefonáltunk a Bellevue-be, de nem tudom, helyesen tettük-e.

A Bellevue naplói szerint Antha, amikor fölvették, abbahagyta a sikoltozást, egyáltalán semmiféle hangot nem adott, katatón mozdulatlanságba dermedt teljes egy héten át, aztán fölírta egy cetlire: „Cortland Mayfair, ügyvéd, New Orleans.” Másnap délelőtt fél tizenegykor értesítették Cortland irodáját, Cortland tüstént felhívta elhidegült feleségét New Yorkban, Amanda Grady Mayfairt, és könyörgött, menjen ki a Bellevue-be, és nézzen rá Anthára addig, amíg maga is feljut New Yorkba.

Ekkor iszonyú háborúság tört ki Cortland és Carlotta között. Cortland ragaszkodott hozzá, hogy neki kell a gondjaiba vennie Anthát, mert a lány őt kérte. A korabeli pletyka szerint Carlotta és Cortland együtt szálltak fel a New York-i vonatra, hogy hazahozzák Anthát.

Egy érzelmesen szeszgőzös ebéden Amanda Grady Mayfair az egész történetet feltálalta barátjának (és informátorunknak), Allan Carvernek, aki módját ejtette, hogy a hölgy régi déli családja és annak rémregénybe illő ügyködései iránt érdeklődjék. Mindent elmondott a szegény kis unokahúgról a Bellevue-ben:

– ...Egyszerűen borzasztó volt! Antha nem tudott beszélni. Nem bírt! Megpróbált mondani valamit, de csak hebegett. Olyan törékeny volt. Teljesen tönkretette Sean halála. Teljes huszonnégy órába telt, mire egyáltalán föl tudta írni a greenwichi címét! Rögtön odamentem Ollie Mayfairrel, tudja, Rémy egyik unokája, és elhoztuk Antha

dolgait. Ó, de szomorú volt! Hát persze, Sean festményeire ugyancsak Anthának volt jussa, hiszen a felesége volt, gondolom én; de aztán jöttek a szomszédok, és elmondták, hogy Antha sose ment feleségül Seanhoz, hogy Sean anyja meg a bátyja megelőztek bennünket, és vissza fognak jönni egy teherautóval, mert mindent el akarnak vinni. Úgy vettem észre, Sean anyja utálta Anthát, mert szentül hitte, hogy Antha rántotta bele a fiát a művészlétbe.

No jó, mondtam Ollie-nak, vihetik, amit akarnak, de Antha arcképeit nem kapják meg. Úgyhogy összeszedtem a portrékat, Antha ruháit, holmiját, és azt a régi, aranypénzes erszényt, mert én hallottam ám arról az erszényről, mint ahogy magának is hallania kellett, ha egyszer ismeri a Mayfaireket. És az írásait, igen, Antha írásait. Összecsomagoltam mindent, a novelláit, fejezeteket egy regényből és néhány költeményét. És tudja-e, mire jöttem rá később? Hogy megjelent egy verse a New Yorkerben! A New Yorfeerben! De én csak akkor szereztem róla tudomást, amikor Pierce fiam mondta. Pierce direkt bement a könyvtárba, és megkereste. Nagyon rövid volt, olyasmiről szólt, hogy hull a hó a parkban álló múzeumra. Én ezt tényleg nem nevezném versnek, inkább olyan, mint egy kis darab élet, hogy úgy mondjam. De itt az a lényeg, hogy Antha a New Yorkerben publikált. Olyan szomorú volt mindent kipakolni abból a lakásból! Mintha egy életet bontottunk volna le, tudja.

Mire visszaértem a kórházba, Carlotta és Cortland már ott volt. A folyosón veszekedtek. Azt látnia kellett volna, ahogy Carl és Cort tudott veszekedni, kizárólag suttogva, apró gesztusokkal, pengevékony szájjal. Az nem volt semmi. Csak álltak ott, így beszéltek, és én tudtam, hogy képesek lennének megölni egymást.

„Ugye tudjátok, hogy terhes?” – kérdeztem. – „Mondták az orvosok?”

„El kellene vetetnie” – válaszolta Carl. Azt hittem, Cortland ott helyben fog meghalni. Jómagam annyira megbotránkoztam, hogy azt se tudtam, mit mondjak.

Gyűlölöm Carlottát! Nem érdekel, ki hallja! Utálom és gyűlölöm! Világéletemben gyűlöltem! Kiráz a hideg a gondolatra, hogy ott van egyedül Anthával! Megmondtam Cortlandnek, ott, Carlotta füle hallatára:

„Annak a lánynak gondoskodásra van szüksége.”

Mármost Cortland meg akarta szerezni Antha gyámságát, a kezdet kezdetén ezt akarta, ám Carlotta megfenyegette, hogy bepereli, és mindenféléket elárul rólunk, ezt mondta. Ó, iszonyú teremtés az! Úgyhogy Cortland föladta. Szerintem most is tudta, hogy úgyse ítélnék neki a gyermekfelügyelet jogát. „Nézzétek, Antha már felnőtt asszony”– érveltem. „Tőle kérdezzétek, hol akar lakni. Ha New Yorkban akar maradni, ellakhat nálam. Mehet Ollie-hoz”. Ki volt zárva!

Carlotta elment a doktorokhoz, és előadta a szokásosat. Kicsikart valami hivatalos engedélyt, hogy átszállíthassa Anthát egy New Orleans-i elmegyógyintézetbe. Cortlandra rá se hederített, mintha ott se volna. Ráfeküdtem a telefonra, felhívtam New Orleansban az összes rokont. Mindenkit. Még Rémy unokáját, a kis Beatrice Mayfairt is felhívtam az Eszplanád úton. Megmondtam nekik, hogy a gyerek beteg és állapotos, szeretetre és gondoskodásra van szüksége.

Akkor olyan szomorú dolog történt. Amikor vitték Anthát az állomásra, intett, hogy menjek oda hozzá, és a fülembe súgta: „Kérlek, Mandy néni, vigyázz a dolgaimra! Carlotta kidobja őket, ha nem teszed!”

És ha belegondolok, hogy én már postára is adtam a holmiját, az otthoni címére! Telefonáltam Sheffield fiamnak, és mindent elmondtam neki, azt mondtam: „Sheff, tegyél meg érte minden tőled telhetőt, amint hazaér!”

Nagybátyja és nagynénje kíséretében Antha visszautazott a vonattal Louisianába, ahol haladéktalanul befektették hat hétre a Szent Anna ideggyógyintézetbe. Rengeteg Mayfair rokon látogatta meg. A családi pletyka szerint a lány sápadt volt, és időnként nem lehetett érteni, mit mond, de egyébként egész jól bírta.

New Yorkban nyomozónk, Allan Carver, összehozott még egy véletlen találkozást Amanda Grady Mayfairrel. – Hát hogy van a kis unokahúg?

– Ó, hogy miket tudnék én mesélni magának! – vágta rá Amanda Grady Mayfair. – Maga azt el se tudná képzelni! Tudja-e, hogy a nagynénje azt követelte az intézeti orvosoktól, szakítsák meg a terhességet? Mert a lány eleve elmebetegen jött a világra, tehát nem szabad megengedni, hogy gyereket szüljön? Hát hallott ehhez fogható rémséget? Amikor a férjem elmondta, azt mondtam, ha nem teszel valamit most rögtön, azt én sose bocsátom meg neked! Hát persze nyugtatott, hogy senki sem bánthatja a picit. Az orvosok úgyse tennének ilyet, se Carlottának, se másnak. Aztán telefonáltam. Beatrice Mayfairnek az Eszplanád útra, és beszámoltam neki, mire Cortland méregbe jött: „Ne trombitáld már ki mindenkinek!” De bizony én pont ezt akartam csinálni! Megmondtam Beának: „Menj, látogasd meg! Ne tűrd, hogy bárki is ajtót mutasson!”

A Talamasca sohasem volt képes bizonyítékot szerezni a terhesség-megszakítást illető javaslatra, ám a Szent Anna ápolónői elmesélték később a nyomozóinknak, hogy temérdek Mayfair rokon látogatta meg Anthát az intézetben.

„Nem engedik kidobni magukat” – írta Irwin Dandrich. – „Ragaszkodnak hozzá, hogy látni akarják a lányt, aki egybehangzó vélemény szerint jól van. Boldogan várja a babáját, és a rokonság természetesen elárasztotta ajándékokkal. Fiatal unokahúga, Beatrice, antik csipkés babaruhákat hozott neki, amelyek egy Suzette nevű dédnagynénié voltak valaha. Persze, mindenki tudja, hogy Antha sose ment feleségül a New York-i festőhöz, de mit számít ez, ha az ember neve Mayfair, és Mayfair is marad?”

Az unokatestvérek agresszivitása akkor sem lanyhult, amikor a Szent Annából elbocsátott Antha már az Első utcában, Stella egykori, északra néző hálószobájában lábadozott. Egész nap ápolónők voltak mellette, akiktől nyomozóink játszva szerezhettek adatokat.

„Elviselhetetlenül sivár”, így nevezték a házat. Ám Millie drága és Belle nagyszerűen gondot viseltek Anthára, olyannyira, hogy az ápolónőknek nem is igen maradt munkája. Millie drága el se mozdult Antha szobájának kis oldalerkélyéről, Belle pedig gyönyörű holmikat kötött a babának.

Cordand minden este benézett munka után. – Úgy hiszem, a ház úrnője nem akarta ott látni – mondta az egyik ápolónő. – De ő akkor is jött. Mindig jött. Ő és egy fiatal úriember. Azt hiszem, Sheffieldnek hívták. Minden este üldögéltek egy kicsit a páciens mellett, és beszélgettek.

A családi pletyka szerint Sheffield beleolvasott Antha New York-i írásaiba, és azt mondta, hogy „nagyon jók”. Az ápolónők említették a New Yorkból érkezett ládákat, a rengeteg könyvet és papírt, amelyekbe Antha belenézett, de még túl gyenge volt ahhoz, hogy kicsomagoljon.

– Nem úgy látom, mintha bármi baj lenne az elméjével – mondta az egyik ápolónő. – A nagynéni kihívogat bennünket a folyosóra, és a legfurcsább dolgokat kérdezi. Célozgat rá, hogy a lány a születésétől elmebeteg, és kárt tehet valakiben. De az orvosok nem mondtak semmi ilyet. Csendes, mélabús lány. Kinézetre és beszédre sokkal fiatalabbnak tűnik a koránál, de egyáltalán nem az a fajta, akit elmebetegnek neveznék.

Deirdre Mayfair 1941. október negyedikén jött a világra, lent a folyóparton, a régi Isteni Könyörületesség kórházban, amelyet később lebontottak. A szülés különösebb komplikációk nélkül zajlott le, Antha az akkori szokás szerint rengeteg érzéstelenítőt kapott. Kórházi tartózkodásának öt napján, a látogatási idő alatt a Mayfairek elárasztották a kórház folyosóit. Antha szobája tele volt virágokkal. Gyönyörű, egészséges kislányt szült.

Ám az információáradat, amely olyan hatalmas hullámokat vetett Amanda Grady Mayfair közbelépésétől, hirtelen vége szakadt két héttel Antha hazatérése után. A második-harmadik vizitre érkező unokatestvéreket vagy Easter néni, a fekete cseléd, vagy Nancy

küldte el, aki otthagyta iktatói állását, hogy csak az újszülöttet kelljen gondoznia („Vagy bennünket kizárnia!” – telefonálta interurbán Beatrice Amandának), és hajthatatlanul közölte, miszerint az anyát és a babát nem szabad zavarni.

Amikor Beatrice telefonált, és a keresztelő után érdeklődött, közölték vele, hogy az újszülöttet már megkeresztelték a Szent Alfonzban. Beatrice felháborodottan hívta Amandát New Yorkban. Egy vasárnap délután húszegynéhány unokatestvér „betört” a házba.

– Antha repesett, mikor meglátta őket! – mesélte Amanda Allan Carvernek. – Egyszerűen ujjongott! Fogalma se volt róla, hogy a rokonok többször is viziteltek. Neki senki sem szólt. Azt se tudta, hogy a keresztelőt összejövetellel szokás ünnepelni. Carlotta mindent megszervezett. Úgy fájt Anthának, mikor megértette, mi történt, és a többiek rögtön át is tértek más témára. Beatrice dühöngött Nancyra, pedig hát Nancy csak azt tette, amire Carlotta utasította.

Október 30-án Anthát hivatalosan a Mayfair-hagyaték kedvezményezettjének és teljes jogú kezelőjének nyilvánították. Aláírt egy meghatalmazást, amelynek értelmében Cortland és Sheffield Mayfair képviselik minden pénzügyi kérdésben, és rögtön kérte, hogy létesítsenek alapot az Első utcai ház felújítására. Aggasztotta az ingatlan állapota.

A hivatali pletyka szerint Antha egészen elhűlt, amikor megtudta, hogy a ház az övé. Halvány fogalma sem volt róla. Át akart rendeztetni, ki akart festetni, restauráltatni akart mindent.

Carlotta nem volt jelen a megbeszélésen, amelyet Antha a nagybátyjaival folytatott. Antha nevében teljes kimutatást követelt a Mayfair és Mayfairtől mindenről, ami Stella halála óta történt, azt állítva, hogy a nyilvántartások hiányosak, és semmiféle megbeszélésen nem volt hajlandó részt venni addig, amíg meg nem kapja ezt a kimutatást „felülvizsgálat” céljára.

Sheffield később azt mondta anyjának, Amandának, hogy Anthát tudatosan félrevezették az örökségét illetően. Megbántottnak látszott, sőt egy kicsit meg is rendült, mikor elmagyarázták neki a dolgokat.

Carlotta bántotta meg így, de a lány mindössze annyit volt hajlandó mondani, hogy nagynénje nyilván az ő érdekében tette, amit tett.

Ünnepelni a Galatoire-ba mentek egy kései ebédre. Antha idegeskedett, hogy otthon kellett hagynia a kicsit, ám egyébként jól érezte magát. Távozás közben Sheffield hallotta, amint a lány azt kérdezi Cortlandtól: Ezt úgy érted, hogy akkor se dobhatna ki a házból, ha akarná? Nem tehetne az utcára?

– Az a te házad, ma chérie – felelte Cortland. – Lakhat ott, de kizárólag a te jóváhagyásoddal.

Milyen szomorúnak látszott Antha. – Örökké fenyegetett – mormolta. – Örökké azt mondta, az utcára lök, ha nem azt teszem, amit ő akar.

Ekkor Cortland beültette Anthát az autójába, és egyedül vitte haza.

Antha és a csecsemő néhány nap múlva Beatrice Mayfairrel löncsöltek a Francia Negyed egy másik divatos éttermében. Deirdre dadája sétálni vitte a gyönyörű, kosárfonott, fehér babakocsijában fekvő kislányt, hogy a két nő zavartalanul élvezhesse a bort és a halat. Amikor Beatrice beszámolt Amandának, azt mondta, hogy Antha valóban nővé érett. Antha ismét ír. Egy regényen dolgozik, és az utolsó szögig rendbe akarja hozatni az Első utcai házat.

Meg akarta javíttatni az úszómedencét. Egy kicsit beszélt az anyjáról, hogy mennyire szeretett vendégeket látni az anyja. Pezsgett benne az élet.

Több építési vállalkozó is kapott felkérést, hogy készítsenek árbecslést, mibe kerülne „egy teljes felújítás, festéssel, ácsolatok javításával, helyenként falazással.” A szomszédok örültek, amikor hallották a cselédektől. Dandrich azt írta, hogy egy jó nevű tervezőirodával az istálló újjáépítéséről folytatnak tárgyalásokat.

Antha november közepén rövid levelet írt Amanda Grady Mayfairnek. Megköszönte a New Yorkban kapott segítséget, és azt, hogy Amanda utána küldte a Greenwich Village-be érkezett postát. Tudatta, hogy rövid novellákat ír, és megint elővette a regényét.

Amikor december tizedikén a szokásos körútját járó Mr. Bordreaux, a postás, megérkezett délelőtt kilenckor a házhoz, Antha a kapuban várta, New Yorkba címezett, nagy, nátronpapír borítékokkal. Megvásárolhatná Mr. Bordreaux-tól a bélyeget? Saccra megállapították a súlyt – Antha azt mondta, nem hagyhatja itt a kisbabát, amíg átmegy a postára –, aztán Mr. Bordreaux elvitte a küldeményeket, egy köteg szabványméretű borítékkal, ugyancsak New York-i címekre szóló levelekkel együtt.

– Valósággal repesett – mesélte a postás. – Író lesz belőle! Micsoda édes lány. Ezt sose felejtem el, tettem valami megjegyzést Pearl Harbor lebombázására, hogy a fiam is jelentkezett tegnap, és most aztán benne vagyunk a háborúban. Tudja-e, hogy nem is hallott róla? Még csak arról se, hogy háború van! Mint aki egy álomvilágban él.

Az „édes lány” délutánig élt. Amikor fél négykor ugyanez a postás ideért a délutáni postával, zivatar tombolt a Kertvárosnak ebben a részében. Úgy esett, mintha dézsából öntenék, mégis valóságos tömeg verődött össze Mayfairék kertjében, és a temetkezési vállalkozó furgonja állt az utcaközepén. A szél „valami félelmetesen” süvöltött. Mr. Bordreaux is csatlakozott a szájtátókhoz, dacára a felhőszakadásnak.

– Belle kisasszony a tornácon zokogott. Millie kisasszony próbálta magyarázni, mi történt, de egy szó sem jött ki a száján. Aztán Nancy kisasszony kijött a tornác szélére, és rám ordított: „Menjen innen, Mr. Bordreaux! Halott van a háznál! Menjen innen, tisztuljon az esőből!”

Mr. Bordreaux keresztülment az utcán, és egy szomszédos ház eresze alatt keresett menedéket. A házvezetőnő kiszólt a szúnyoghálón át, hogy Antha Mayfair halt meg. Leesett az emeleti tornác ereszéről.

Iszonyú vihar volt, mesélte a postás, igazi hurrikán, Mr. Bordreaux mégis kiböjtölte, amíg a holtat betették a temetkezési vállalkozó furgonjába. Red Lonigan volt ott, meg az unokatestvére,

Leroy Lonigan. A furgon elhúzott, Mr. Bordreaux folytatta a levélkihordást, és mire a Prytania utcára ért, kiderült az idő. Amikor másnap erre járt, a gyalogutat vastagon beborították a hullott levelek.

Az évek során a Talamasca sok történetet gyűjtött össze Antha haláláról, ám hogy valójában mi történt 1941. december tizedike délutánján, azt talán sohasem tudjuk meg. Mr. Bordreaux volt az utolsó „kívülálló", aki látta Anthát és beszélt vele. A kislány dadája, egy Alice Flanagan nevű öregecske asszony, aznap beteget jelentett.

A rendőrségi jegyzőkönyvekből, a Lonigan család és az egyházközségi papok óvatos célzásaiból annyit tudhatunk, hogy valamivel délután három előtt Antha leugrott vagy leesett a Julien régi padlásszobája alatti tornác ereszéről.

Carlotta ugyanezen forrásokból összeállított változata így hangzott:

A csecsemőn veszekedtek a lánnyal, mert Antha annyira leépült, hogy már nem is etette a gyermekét.

– Semmilyen szempontból nem volt érett az anyaságra – mondta Carlotta kisasszony a rendőrnek. Antha órák hosszat gépelte a leveleit, a novelláit, a verseit, Nancynak vagy a többieknek kellett dübögnie az ajtaján, hogy Deirdre sír, szoptatni vagy dudliztatni kell.

Antha „hisztériás rohamot" kapott ennek az utolsó veszekedésnek a során. Felrohant a lépcsőn a manzárdba, miközben visított, hogy hagyják békén. Carlotta, attól tartva, hogy unokahúga kárt tesz magában – ami a kisasszony állítása szerint gyakran megesett a lánnyal –, követte Julien régi szobájába. Mire utolérte, Antha éppen a saját szemét próbálta kikaparni, és ömlött belőle a vér.

Carlotta le akarta fogni, de Antha olyan lendülettel tépte ki magát, hogy háttal kiesett az ablakon, rá a kovácsoltvas tornác tetejére. Elvergődött az ereszig, és ott vagy elveszítette az egyensúlyát, vagy szándékosan ugrott le, de azonnal meghalt, amikor az agya két emelet mélységben szétloccsant a kockaköveken.

Cortland magánkívül volt, amikor értesült unokahúga haláláról, és azonnal rohant az Első utcába. Később azt telefonálta a feleségének

New Yorkba, hogy Carlotta rettenetesen föl volt dúlva. Kevin atya volt mellette, a redemptorista egyházközség plébánosa. Carlotta folyton azt hajtogatta, hogy senki sem fogta föl, mennyire gyenge volt Antha. – Én csak vissza akartam tartani! – mondta. – Az isten szerelmére, hát mi mást tehettem volna! – Millie drága és Belle annyira megrendült, hogy nem bírtak beszélni róla, ráadásul Belle mintha össze is keverte volna Stella halálával. Csupán Nancy nyilatkozott kendőzetlen rosszindulattal, hogy Antha, akit világéletében elkényeztettek és vattában tartottak, összeképzelgett magának mindenféle butaságot.

Cortland megkereste Alice Flanagant, a dadát, aki rémüknek látszott. Idős, félig vak nő volt. Azt mondta, ő nem tud arról, hogy Antha valaha is kárt tett volna magában, hisztizett volna vagy ilyesmi. Ő Carlotta kisasszonytól kapta az utasításokat. Carlotta kisasszony nagyon jó volt a családjához. Flanagan leányasszony nem akarta elveszíteni az állását. – Én csak arra a bűbáj babára akarok vigyázni – mondta a rendőröknek. – Annak a bűbáj babának most szüksége van rám.

Csakugyan vigyázott is Deirdre Mayfairre, amíg az ötéves nem lett.

Végül Cortland azt mondta Amandának és Beatrice-nek, hagyják békén Carlottát. Rajta kívül senki se látta, mi történt azon a délutánon. Antha halálát egy szörnyű baleset okozta. Mit lehet itt még tenni?

Nem folytattak igazi nyomozást, Anthát nem boncolták föl. Amikor a temetkezési vállalkozó a holttest megvizsgálása után közölte a család orvosával a gyanúját, hogy az arcon látható karmolásokat nem okozhatta az elhunyt, azt a tanácsot vagy utasítást kapta, hogy ne foglalkozzon a témával. A nem hivatalos verdikt úgy szólt, hogy Antha eszelős volt, mindig is kiegyensúlyozatlanul viselkedett, megjárta a Bellevue-t és a Szent Anna ideggyógyintézetet, képtelen volt gondoskodni magáról és a gyermekéről.

Miután Stella meghalt, Anthával kapcsolatban senki sem említette a Mayfair-smaragdot. Egyetlen rokonról vagy barátról sem tudunk, aki látta volna. Sean Lacy Antha-portréin sem szerepel az ékszer. New Yorkban nem látták, nem hallottak róla. Ám amikor Antha meghalt, a nyakán viselte a smaragdot.

Elkerülhetetlenül fölmerül a kérdés, hogy a lány miért éppen ezen a napon ékesítette föl magát a drágakővel? Az ékszer látványa robbantotta volna ki a végzetes veszekedést? És ha nem Antha karmolta össze a saját arcát, akkor Carlotta próbálta volna kikaparni az unokahúga szemét? És ha igen, miért?

Akármi történt is, az Első utcai házat ismét betakarta a titok füstje. Antha felújítási terveiből nem lett semmi. A Mayfair és Mayfair irodájában tomboló ádáz veszekedések után – az elcsörtető Carlotta egyszer úgy bevágta az ajtót, hogy az üveget is betörte – Cortland odáig ment, hogy pert indított a csecsemő Deirdre felügyeletének jogáért. Színre lépett Clay Mayfair unokája, Alexander is. Neki, és feleségének, Eileennek, szép villájuk volt Metairie-ben. Hivatalosan örökbe fogadhatnák a gyermeket, vagy csak nem hivatalosan vennék magukhoz, ahogy Carlotta megengedi.

Amanda Grady Mayfair azt pletykálta társasági titkos ügynökünknek, Allan Carvernek: – Cortland azt akarja, hogy menjek haza, és viseljek gondot a babára. Komolyan mondom, annyira sajnálom azt a kicsit, de ilyen évek után képtelen vagyok visszatérni New Orleansba!

Carlotta csak a szemébe nevetett az összes „jótékonykodónak”, ahogy titulálta őket. Közölte a bíróval, és minden családtaggal, aki kérdezte, hogy Antha súlyos beteg volt. Veleszületett elmebajban szenvedett, kétség nem fér hozzá, ami kiüthet a kislányán is. Nincs szándékában megengedni, hogy bárki is elvigye Deirdre-et az édesanyja házából, az aranyos Flanagan kisasszonytól, az édes, tündér Belle-től vagy a drága Millie-től, akik valamennyien bálványozzák a gyermeket, és bőven van idejük, hogy úgy eldédelgessék, amire senki más nem lenne képes.

Mikor Cortland ettől sem hátrált, Carlotta nyíltan megfenyegette. A felesége otthagyta, nemde? Hátha ennyi év után a család is tudni szeretné, miféle ember ez a Cortland? A rokonok mérlegelték a célzásokat és a sejtetéseket. A bíró „türelmetlenkedett”. Ő feddhetetlen erényű és kiváló eszű asszonynak ismerte Carlotta Mayfairt. Miért nem tud belenyugodni a helyzetbe ez a család? Jóságos ég, sokkal különb hely lenne a világ, ha minden elárvult babának olyan csupaszív nagynénjei lennének, mint Millie, Belle és Carlotta!

A hagyaték a Mayfair és Mayfair kezén maradt, a gyermek Carlottánál maradt, az ügyet egyik napról a másikra lezárták.

Ezek után egyetlenegy támadást intéztek Carlotta fennhatósága ellen. 1945-ben történt.

Cornell Mayfair, egy New York-i unokatestvér, Lestan egyik leszármazottja éppen letöltötte rezidentúráját a Massachusetts Közkórházban.

Pszichiáternek készült. „Hihetetlen históriákat” hallott az Első utcai házról Amanda Grady Mayfairtől, aki a házassága révén került rokonságba Cornell-lel, és Louisa Ann Mayfairtől, Garland legidősebb unokájától, akivel együtt járt, mikor a lány a Radcliffe-on tanult. Miket hordanak ezek össze „veleszületett elmebetegségről?” Az orvos le volt nyűgözve. Azonkívül még mindig szerette Louisa Annt, aki inkább visszatért New Orleansba, mintsem az ő feleségeként éljen Massachusettsben. Cornell nem értette ezt a fokú rajongást az otthon iránt. Meg akarta látogatni New Orleanst és az Első utcai családot. A New York-i rokonok jó ötletnek tartották.

– Ki tudja? – mondta Amandának ebéd közben a Waldorfban. – Akár meg is szerethetem a várost, sőt talán még Louisa Ann-nel is rendeződne a dolog.

Február tizenegyedikén Cornell megérkezett New Orleansba, és bejelentkezett egy alsóvárosi szállodába. Kérlelte Carlottát, hadd beszéljen vele, és a kisasszony megengedte, hogy a fiatalember átjöjjön a felsővárosba.

Cornell, mint később beszámolt interurbán Amandának, körülbelül két óráig maradt az Első utcai házban, és ebből egy bizonyos időt kettesben töltött a négyéves Deirdre-rel. – Most nem mondhatom meg, mire jöttem rá, de a gyermeket ki kell emelni abból a környezetből. És nagyon nem akarom, hogy Louisa Ann belekeveredjen. Majd akkor mondom el, ha visszaértem New Yorkba.

Amanda ragaszkodott hozzá, hogy a fiatalember hívja föl Cortlandet, és számoljon be az aggodalmairól. Cornell bevallotta, hogy ugyanerre ösztökéli Louisa Ann is.

– Most, ebben a percben nem akarom – közölte. – Épp most laktam torkig Carlottával. Egy délutánra ennyi elég ezekből az emberekből.

Amanda, abban bizakodva, hogy Cortland segíthet, fölhívta volt férjét, és tájékoztatta a történtekről. Cortland hálás volt Mayfair doktor érdeklődéséért. Késő délután megtelefonálta New Yorkba, hogy vacsorát beszélt meg Cornell-lel az alsóvárosi Kolbnál. Majd tájékoztatja Amandát, mire jutottak, egyelőre annyit mondhat, hogy rokonszenvesnek találja a fiatal orvost, és türelmetlenül várja, mi közölnivalója van a rokonnak.

Cornell sohasem ért oda a vacsorára. Cortland egy óráig várakozott a Kolbban, azután felhívta Cornell szobáját. Az orvos nem vette föl. Másnap reggel a szobaasszony találta meg a holttestét. Felöltözve, félig nyitott szemmel feküdt a gyűrött ágyon, félig kiivott whiskyspohár állt az éjjeliszekrényén. Külsérelmi nyomot nem találtak.

Miután Cornell anyjának és a New Orleans-i halottkémnek a követelésére elvégezték a boncolást, alkoholban oldott erős, noha csekély mennyiségű nyugtatószert találtak a halott ereiben. Elkönyvelték véletlen túladagolásnak, és nem nyomoztak tovább. Amanda Grady Mayfair sohasem bocsátotta meg magának, hogy New Orleansba küldte a fiatal orvost. Louisa Ann „sohasem heverte

ki” a dolgot, és a mai napig hajadon. A koporsót a lesújtott Cortland kísérte vissza New Yorkba.

Cornell is a Mayfair-boszorkányok áldozata lett volna? Ismét azt kell mondanunk, hogy nem tudjuk. Ám egy részlet mintha arra utalna, hogy Cornell nem attól a szesszel kevert, kevés nyugtatótól halt meg. A halottkém, aki megvizsgálta a tetemet, mielőtt elszállították a hotelszobából, azt állította, hogy Cornell szemében megpattantak a véredények, márpedig tudjuk, hogy ez a fulladás jele. Lehetséges, hogy valaki az éjjeliszekrényen talált whiskybe csempészett nyugtatóval elbódította, majd a párnával megfojtotta a magatehetetlen fiatalembert?

Mire a Talamasca jó nevű magándetektívje megpróbált utánajárni az esetnek, a nyom kihűlt. A szállodában senki sem emlékezett, jártak-e Cornell Mayfairnél látogatók azon a délutánon. A szobapincértől rendelte a whiskyjét? Senkinek se jutott eszébe, hogy megkérdezze. Ujjlenyomatok? Nem vették le. Végül is, nem gyilkosság történt...

Ám most ideje visszatérnünk Deirdre Mayfairhez, a jelenlegi örököshöz, aki kéthónaposan árvult el és került öregedő nagynénjei keze alá.

Deirdre Mayfair

Az Első utcai ház tovább romlott Antha halála után. Az elposványosodott úszómedencét vastagon benőtte a békalencse és a vad írisz, a berozsdált szökőkutak zöld vizet köptek a büdös fertőbe. Az északra néző, nagy hálószoba ablakain újra elreteszelték a zsalugátereket. A vakolatról tovább pergett a szürkéslila festék.

Az öreg Flanagan kisasszony, aki élete végére úgyszólván teljesen megvakult, majdnem az ötödik születésnapjáig viselt gondot a kicsi Deirdre-re. Időnként megkerülte a kosárfonott babakocsiban ülő apróságggal a háztömböt, de sose ment az utca másik oldalára.

Cortland eljött karácsonykor. Sherryt ivott a hosszú szalonban Millie drágával, Belle-lel és Nancyvel.

– Közöltem velük, hogy ezúttal nem hagyom elküldeni magamat – mondta fiának, Pierce-nek, aki utólag beszámolt erről az anyjának. – Azt már nem! A tulajdon szememmel akarom látni azt a gyermeket karácsonyonként és a születése napján! A karomra akarom ültetni! – Ugyanezt a kijelentést tette a Mayfair és Mayfairnél a titkárnőinek; gyakran ők vásárolták az ajándékokat, amelyeket Cortland a felsővárosba vitt.

Évek múlva Cortland unokája, Ryan Mayfair így beszélt erről egy megértő „ismerősnek” egy esküvői fogadáson:

– Nagyapám gyűlölt oda járni. Nálunk mindig olyan vidámság volt Metairie-ben. Apám mesélte, hogy nagyapa sírva jött haza. Deirdre már hároméves volt, mire nagyapa rábírta őket, hogy állítsanak karácsonyfát.

Ő vitte hozzá a díszeket. Maga szerelte föl az égőket, amelyeket a Katz és Bestoffnál vett. Olyan nehéz elképzelni, hogy abban a homályban emberek éljenek. Bárcsak jobban ismertem volna a nagyapámat. Ő abban a házban jött a világra. Ezt képzelje el! És Julien dédapám még a polgárháború előtt született!

Cortland erre az időre szakasztott mása lett Juliennek, az apjának. Még az ötvenes évek közepén készült képein is magas, karcsú ember, akinek fekete haja alig őszül a halántékán. Mély barázdákkal fölszántott arca döbbenetesen emlékeztet az apjáéra, csak a szeme sokkal nagyobb, Stelláéra hasonlít, de a száján gyakran látható Julien nyájas mosolya.

Cortlandot egybehangzó vélemény szerint szerette a családja; az alkalmazottai a szó szoros értelmében imádták; szerette még Amanda Grady Mayfair is, noha évek óta elhagyta, legalábbis azt zokogta Allan Carver vállán a halála évében, hogy sohasem szűnt meg szeretni Cortlandet, és a fiai sohasem értették, miért hagyta el az apjukat, de ő nem is óhajtja elárulni nekik.

Ryan Mayfair, aki csupán rövid ideig ismerhette Cortlandet, rajongott a nagyapjáért. Ryan és az apja szemében Cortland egy hős volt. Fel nem foghatta, hogy a nagyanyja miként „dezertálhatott" New Yorkba.

Milyen lehetett Deirdre ebben a korai szakaszban? Első öt évéről képtelenek voltunk kiásni valamilyen adatot, Cortlandék családi legendáját kivéve, miszerint rendkívül bájos kislány volt. Fekete haja selymesen göndörödött, mint Stelláé, és nagy, sötétkék szeme volt.

Ám az Első utcai ház ismét bezárult a külvilág előtt. A járókelők új nemzedéke szokta meg a reménytelenül gyászos, elhanyagolt homlokzatot. A munkások megint csak nem tudták elvégezni a javításokat. Egy tetőfedő, miután kétszer esett le a létrájáról, nem volt hajlandó visszajönni többé. Csupán a vén kertész meg a fia járt a házhoz önként, hogy időnként lenyírják az elgazosodott füvet.

Ahogy haltak ki a hívők az egyházközségben, velük haltak bizonyos Mayfair legendák. Más történetek a felismerhetetlenségig eltorzultak. Új nyomozók váltották föl a régi nyomozókat. Hamarosan már egyetlen megkérdezett személy sem hozta szóba Julien, Katherine, Rémy vagy Suzette nevét.

Julien fia, Barclay, 1949-ben meghalt, fivére, Garland 1951-ben követte. Ugyanebben az évben meghalt Cortland Grady nevű fia is, mert leesett a lóról az Audubon parkban. Anyja, Amanda Grady Mayfair hamarosan utánahalt, mintha szeretett Gradyjének halála már több lenne annál, mint amit el tud viselni. Pierce két fia közül csupán Ryan Mayfair ismeri a „családi legendákat", és traktálja a többnyire semmit sem tudó, fiatal rokonokat furcsa mesékkel.

1952-ben meghalt Irwin Dandrich, ám a helyét addigra átvette egy másik „társasági nyomozó", egy Juliette Milton nevű hölgy, aki számos történetet gyűjtött be többéves villásreggelizések során Beatrice Mayfairtől és más alsóvárosi kuzinoktól; a Mayfair rokonok nem látszottak orrolni érte, hogy Juliette pletykaszatyor, aki mindenkit kibeszél nekik, és mindenkinek kibeszéli őket. Dandrich-hez hasonlóan Juliette sem volt gonosz, sőt még különösebben

rosszmájú sem, de imádta a melodrámát, és hihetetlenül hosszú leveleket irkált londoni jogászainknak. Cserébe akkora éves apanázst kapott, amely pontosan egyenlő volt a korábbi megélhetésének egyetlen forrását jelentő évjáradékkal.

Dandrich-hez hasonlóan Juliette sem tudta, kinek szállítja az adatokat Mayfairékről. Évente egyszer fölvetette a kérdést, de sohasem feszegette túlságosan.

1953-ban, amikor teljes munkaidőben kezdtem fordítani Petyr van Abel leveleit, elolvastam a tizenkét éves Deirdre-ről érkező jelentések sokaságát. Ráuszítottam a nyomozókat minden adatmorzsára. Ássanak, mondtam. A kezdetektől szedjenek össze mindent a lányról. Nincs olyan apróság, amit ne akarnék tudni. Személyesen telefonáltam Juliette Miltonnak, azt mondtam, busásan fizetek minden extráért, amit felderít.

Deirdre, legalábbis az első években, anyja nyomdokaiban járt: sorra csapták ki az iskolákból, „hóbortos és különös” viselkedés, órák alatti rendbontás, furcsa és csillapíthatatlan sírógörcsök miatt.

A hatvanas éveiben járó Bridget Marie nővér ismét láthatta akcióban a „láthatatlan barátot” a Szent Alfonz iskola udvarán: tárgyakat keresett meg a kis Deirdre-nek, virágokat röptetett. Alig néhány hétig bírta a Szent Szívben, az Orsolyáknál, a Szent Józsefben, az Angyalok Patrónájában, és a kislány hónapokat töltött otthon. A szomszédok látták, ahogy vadul futkároz a kertben, vagy felmászik a telek lábában magasodó nagy tölgyfára.

Az Első utcában akkor már nem volt igazi személyzet. Easter néni Irene nevű lánya főzött és takarított kitartó állhatatossággal. Reggel felsöpörte a járdákat, vagy ahogy náluk hívták, a járópályákat. Délután háromkor a kert hátsó kapujában levő csapnál facsarta ki a felmosórongyot.

A tulajdonképpeni házvezetőnő Nancy Mayfair volt, aki a maga sértő, nyers modorában intézte a dolgokat, legalábbis így mesélték a kifutók meg a papok, akik hébe-hóba ellátogattak a házhoz.

A két festői, sőt, bájos öreg hölgy, Millie drága és Belle ápolta az oldaltornác mellett megmaradt néhány rózsát, amelyeket még nem nyelt el az első kerítéstől a hátsó falig terjedő bozót.

Vasárnaponta az egész család kivonult a kápolnába a kilenc órai misére: a festeni való kicsi Deirdre kék matrózruhában, szalagos szalmakalapban, Carlotta sötét kosztümben, magas nyakú blúzban, az elbájolóan elegáns Millie drága és Belle magas szárú, fűzős, fekete cipőben, csipkés gabardin ruhában, sötét kesztyűben.

Hétfőnként Millie kisasszony és Belle kisasszony gyakran eljárt komissiózni, taxival vitették magukat az Első utcából Gus Mayerhez vagy Godchaux-hoz, amelyek a legjobb üzletek voltak New Orleansban; ott szerezték be gyöngyszürke ruháikat, fátyolos-virágos kalapjaikat és egyéb úrias tartozékaikat. A kozmetikai osztály hölgyei, akik a púdert, a rúzst és a Csendes Éj parfümöt adták el nekik, név szerint ismerték őket. A két öregasszony a D. H. Holmes büfében löncsölt, majd hazataxiztak. Ők, és egyedül ők képviselték az Első utcai családot a temetéseken, hébe-hóba kereszteléseken, nagy néha egy-egy esküvőn, bár a menyegzői fogadáson szinte sose maradtak ott.

Millie és Belle még más egyházközségi tagok temetésére is eljárt, sőt a virrasztásra is, ha a közeli Lonigan és Fiainál tartották. Részt vettek a kedd esi kilencedeken a kápolnában, olykor, nyári estéken magukkal vitték a kicsi Deirdre-et; büszkén kotkodácsoltak fölötte, és csokoládéval etették, hogy csendben maradjon a szertartás alatt.

Már senki sem emlékezett, hogy az édes Belle kisasszonynak valaha is lett volna valami „baja”.

A két öreg dáma simán kivívta a kertvárosiak jóindulatát és tiszteletét, főleg azokét a családokét, akik nem hallottak a Mayfairek tragédiáiról és titkairól. Nem az Első utcai ház volt az egyetlen, amely rozsdás kerítés mögött korhadozott.

Nancy Mayfair viszont mintha egy egészen más osztályban született és nevelkedett volna. Örökké slampos ruhájában, felébőlharmadából megfésült, loncsos barna hajával fizetett cselédnek

lehetett volna nézni, ennek ellenére senki sem kételkedett a mesében, hogy ő Stella nővére, aki persze sohase volt. Már harmincévesen magas szárú, fekete, fűzős cipőt viselt. Morogva fizette ki a küldöncöket egy nyűtt noteszből, vagy az emeleti galériáról ordított le a kéregetőnek, hogy menjen a kaputól.

Ezekkel az asszonyokkal lakott a kicsi Deirdre, ha éppen nem egy zsúfolt osztályteremben próbált erőlködve figyelni, aminek mindig kudarc és megszégyenítés lett a vége.

A plébániai pletykafészkek unos-untalan az anyjához hasonlították. A rokonok azt mondták, talán „veleszületett elmebaj", bár ezt senki sem tudhatta biztosan. Ám akik alaposabban tanulmányozták a családot, azoknak – akár még sok mérföldről is – rögtön szemet szúrt anya és leánya bizonyos különbözőségei.

Míg a légies Antha félénknek született, Deirdre-ben kezdettől volt valami lázadó és vadóc vonás. A szomszédok gyakran látták, hogy úgy rohangál a kertben, „mint egy ebadta." Ötévesen a csúcsig meg tudta mászni a nagy tölgyfát. Időnként megbújt a kerítés melletti bozótban, onnan ijesztgette a járókelőket.

Kilencévesen szökött meg először. A pánikba esett Carlotta telefonált Cortlandnek, aztán kihívták a rendőrséget. Deirdre a Napóleon úri Szent Erzsébet árvaházban került meg; oda állított be, átfázottan, vacogva, és azt mondta az apácáknak, hogy „átok ül rajta" és „megszállta az ördög". Papot kellett hívni hozzá. Aztán eljött Carlottával Cortland, és hazavitte.

– Szertelen képzelet – szögezte le Carlotta. Ebből szólás lett.

Egy évvel később a rendőrség találta meg Deirdre-et; dideregve csámborgott a felhőszakadásban a Szent János holtág partján, és azt sírta, hogy fél hazamenni. Két órán keresztül hazudozott mindenfélét a rendőröknek a nevéről és a családjáról. Cigánylány, aki egy cirkusszal érkezett a városba. Anyját meggyilkolta az állatidomár. Ő „ritka méreggel" akarta megölni magát, csakhogy elvitték egy európai kórházba, és minden vért lecsapoltak az ereiből.

– Volt abban a kislányban valami borzasztóan dúlt és bánatos – mesélte később a rendőr a nyomozónknak. – A lehető legkomolyabban beszélt, és teljesen eszelősen bámult azzal a kék szemével. Rá se nézett a nagynénjére és a nagybátyjára, amikor érte jöttek. Úgy tett, mintha nem ismerné őket. Aztán azt mondta, hogy láncra verve tartják egy emeleti szobában.

Tízéves korában Deirdre-et összecsomagolták, és átküldték egy ír bentlakásos iskolába, amelyet a Szent Patrik székesegyház egyik írországi születésű papja, Jason Power atya ajánlott. A családi szóbeszéd szerint Cortlandtól származott az ötlet.

– Nagyapa el akarta menekíteni onnan – pletykálta később Ryan Mayfair.

Ám a Cork megyei apácák egy hónapon belül hazaküldték Deirdre-et.

Két évig nevelőnő tanította, Lampton kisasszony, aki Carlotta régi barátnője volt a Szent Szívből. Lampton kisasszony azt mondta Beatrice Mayfairnek (Eszplanád út, Alsóváros), hogy Deirdre kedves gyermek, és nagyon értelmes. – Túlfűtött képzelete van, az az egyetlen baja, és túl sok időt tölt egyedül. – Amikor Lampton kisasszony feleségül ment egy északon lakó özvegyemberhez, akivel nyári szabadsága alatt ismerkedett meg, Deirdre napokig sírt.

Még ezekben az években is előfordultak veszekedések az Első utcai házban. Az emberek ordítozást hallottak. Sokszor megesett, hogy Deirdre sírva rohant ki a házból, és olyan magasra mászott a tölgyfán, ahol nem érhette el Irene vagy Lampton kisasszony. Volt, hogy sötétedés után is ott maradt.

Ám a serdülés megváltoztatta az ebadtát. Visszahúzódó, titkolózó lett. Antha felnőttnek nem volt olyan asszonyos, mint a lánya tizenhárom éves korában. Középen elválasztott, hosszú, hullámos fekete haját kis levendulalila szalaggal kötötte hátra. Nagy, kék szemében örökös gyanakvás és enyhe keserűség ült. Olyan sérültnek tűnik, mondták a plébániai hírharangok, akik látták a vasárnapi misén.

– Már akkor gyönyörű asszony volt – állapította meg az egyik templomjáró matróna. – Csak azok az öreg dámák nem tudták. Úgy öltöztették, mintha még mindig gyerek lenne.

A hivatali pletykában másfajta problémák bukkantak fel. Egy délután Deirdre berontott Cortland irodájának előszobájába.

– Hisztérikus volt – mesélte a titkárnő. – Egy órán át sikoltozott és zokogott a nagybátyjának. És mondok még valamit, amire akkor figyeltem csak föl, mikor elment. Nem egyforma cipő volt rajta! Az egyik lábán barna papucscipőt, a másikon fekete félcipőt viselt. Szerintem észre se vette! Cortland vitte haza. Nem tudom, hogy neki szemet szúrt-e a cipő. Deirdre-et nem láttam többé.

A tizennegyedik születésnapja előtti nyáron Deirdre-et mentő vitte az új Isteni Könyörületesség kórházba. Megpróbálta felvágni az ereit. Beatrice bement meglátogatni.

– Abban a lányban olyan spiritusz van, ami egyszerűen hiányzott Anthából – közölte Juliette Miltonnal –, de kell mellé egy nő, aki tanácsot ad neki. Arra kért, vásároljak neki kozmetikumokat. Azt mondta, életében egyszer járt drogériában.

Mire Beatrice bevitte a kórházba a szépítőszereket, Carlotta letiltott mindenféle látogatást. Amikor Beatrice felhívta Cortlandet, a férfi bevallotta, hogy fogalma sincs, miért vágta föl Deirdre a csuklóját. – Talán csak ki akart kerülni abból a házból.

Cortland még azon a héten megszervezte unokahúga kaliforniai utazását. Deirdre Los Angelesbe repült Andrea Mayfairhez, Garland lányához, aki a Cedars of Lebanon kórház egyik orvosához ment feleségül. Két hét se kellett, hogy ismét otthon legyen.

A Los Angeles-i Mayfairek egyetlen szóval sem árulták el, mi történt. Egyszem fiúk, Elton, évekkel később mesélte csak el nyomozóinknak, hogy szegény New Orleans-i unokahúga bolond volt. Azt hitte, valamiféle örökség átka sújtja, öngyilkosságot emlegetett, halálra rémítve Elton szüleit. Orvosokhoz vitték, akik megmondták, hogy a lány sose lesz normális.

– A szüleim, főleg az anyám, segíteni szerettek volna rajta. De az egész családot feldúlta. Azt hiszem, akkor telt be a pohár, amikor éjszaka egy férfival látták a hátsó kertben, és ő ezt nem akarta beismerni. Váltig tagadta. Anyámék attól féltek, baj lehet belőle. Ha jól emlékszem, tizenhárom éves volt, és nagyon szép. Hazaküldték.

Beatrice nagyjából ugyanezt mesélte Juliette Miltonnak; – Az a véleményem, hogy Deirdre túlságosan érettnek látszik – mondta. De azt nem hitte el, hogy a lány hazudott volna a férfit illetőleg. – Össze van zavarodva. – Abból pedig Beatrice nem engedett, hogy szó sincs itt semmiféle veleszületett agybajról. Ez csak egy családi legenda, amit Carlotta röppentett fel, és már igazán ideje lenne véget vetni neki.

Beatrice fölment az Első utcába néhány ajándékkal, hogy meglátogassa Deirdre-et. Nancy nem engedte be.

Ugyanez a titokzatos férfi volt a felelős a tizenhat éves Deirdre legfájdalmasabb kicsapatásáért a Limai Szent Róza internátusból. Deirdre teljes fél évig járt az iskolába minden hiba nélkül, és már a második félév derekán tartott, amikor tavasszal megesett a baj. A családi szóbeszéd szerint Deirdre mérhetetlenül boldog volt a Rózsiban, azt mondta Cortlandnak, nem is akar hazamenni. Még karácsonykor is bent maradt az internátusban, csak szentestén ment el Cortlanddel egy korai vacsorára.

Szerette a hátsó udvar hintáit, amelyek akkorák voltak, hogy egy nagyobb gyerek is felülhetett rájuk; ott dalolgatott szürkületkor egy másik lánnyal, Rita Mae Dwyerrel (a későbbi Mrs. Lonigannel), aki úgy emlékezik majd Deirdre-re, hogy egészen ritka, különleges teremtés volt, elegáns, ártatlan, szelíd és regényes.

Amikor e sorok írójának 1988-ban módja volt négyszemközt beszélni Rita Mae Dwyer Lonigannel, újabb adatok kerültek napvilágra erről a kicsapatásról.

Deirdre „titokzatos barátja” az apácák holdfényes kertjében várta a lányt. Halkan beszélt hozzá, de azért nem annyira, hogy Rita Mae ne hallhassa. – Úgy szólította: „Szívem szép szerelme!” – mondta

Rita Mae, aki csak a moziban találkozott ehhez foghatóan romantikus beszéddel.

A tehetetlenül zokogó Deirdre egyetlen szóval sem válaszolt, amikor az apácák megvádolták, hogy „egy férfit hozott be az iskola területére”. Meglesték Deirdre-et és a férfit, a zárdai konyha zsalugáterének résein át figyelték a sötét kertet, ahol azok ketten találkoztak. – „Nem is fiú volt!” – mondta később az egyik apáca a dühtől tajtékozva az összehívott bentlakóknak. – „Hanem férfi! Felnőtt férfi!”

A jegyzőkönyvből valósággal frecseg a rosszindulat. „A lány alattomos. Engedte, hogy a férfi illetlen módon érintse meg. Csak hazudja az ártatlanságot.”

Kétség nem fér hozzá, hogy a titokzatos férfi Lasher volt. Az apácák, majd később Mrs. Lonigan is úgy írja le, hogy barna hajaszeme volt, és gyönyörű, régimódi ruhát viselt.

Ám itt az a legérdekesebb, hogy Rita Mae Lonigan, hacsak nem ragadja el a képzelete, valóban hallotta beszélni Lashert.

A másik meghökkentő adat, amit Mrs. Lonigantől kaptunk, hogy Deirdre magával vitte az internátusba a Mayfair-smaragdot, megmutatta Rita Mae-nek az ékszert és a hátlapjába vésett „Lasher” szót. Ha Rita Mae története hiteles, Deirdre keveset hallott az anyjáról és a nagyanyjáról. Azt tudta, hogy tőlük örökölte a nyakéket, ám egyáltalán nem ismerte a haláluk körülményeit.

1956-ban az egész családnak tudomása volt arról, hogy Deirdre-et összetörte a kicsapatás a Limai Szent Rózából. Hat hetet töltött a Szent Anna ideggyógyintézetben. Bár a nyilvántartáshoz nem férhettünk hozzá, a nővérek elpletykálták, hogy Deirdre könyörgött az elektrosokkolásért, és kétszer meg is sokkolták. Akkor már majdnem tizenhét éves volt.

Amennyit a korabeli orvosi gyakorlatról tudunk, abból nyugodtan levonhatjuk a következtetést, hogy a kezelés magasabb voltszámon történt, mint napjainkban, és valószínűleg nagyon veszedelmes lehetett, mert órákig, sőt, napokig tartó emlékezetkiesést okozott.

Hogy a szokással ellentétben miért nem fejezték be a kezeléssorozatot, azt nem tudjuk. Cortland, legalábbis Beatrice Mayfair azt mondta, vadul ellenezte a sokkolást. Képtelen volt elhinni, hogy ilyen fiatal teremtést ennyire brutálisan kezelhessenek.

– Tulajdonképpen mi a baja annak a lánynak? – kérdezte végül Juliette, amire Beatrice azt válaszolta: – Azt senki sem tudja, drágám. Senki sem tudja.

Carlotta hazavitte az ideggyógyintézetből Deirdre-et, aki még egy hónapig gyengélkedett otthon.

Nyomozónk fáradhatatlan adatgyűjtéséből kitűnik, hogy Deirdre-et sűrűn látták a kertben egy sötét árnyalak társaságában. Solari vegyeskereskedésének küldönce „majd szívbajt kapott", amikor távozóban meglátta „azt az eszelős tekintetű lányt meg azt az embert" a régi úszómedence melletti magas bambuszbozótban.

Egy aggszűz, aki a Prytania utcában lakott, sötétedés után látta a párt a kápolnában. – Szóltam Belle kisasszonynak. Másnap reggel beszóltam a kapun. Szerintem ez nem egészen illendő. Este történt, éppen besötétedett. Bementem a kápolnába, hogy gyertyát gyújtsak és elmondjam a rózsafüzért, mint szokásom, és ott ült a lány egy hátsó padban azzal az emberrel. Először alig lehetett kivenni őket. Kicsit meg is ijedtem. De mikor a lány fölugrott és kisietett, akkor már tisztán láttam az utcai lámpa világánál. Deirdre Mayfair volt. Azt nem tudom, hová lett a fiatalember. Sokan számoltak be hasonló jelenésekről. A képek mindig ugyanazok:

Deirdre és a titokzatos fiatalember az árnyékban. Deirdre és a titokzatos fiatalember, amint kiugrasztják őket a rejtekhelyükről, vagy nyugtalanítóan merednek az ismeretlenre. Csak erre a két témára tizenöt változatunk van.

Néhány történet Beatrice-hez is eljutott az Eszplanád útra. – Nem tudom, vigyáz-e valaki arra a lányra. Annyira... annyira fejlett fizikailag magyarázta Juliette-nek. Juliette elment Beatrice-szal az Első utcába. – A lány a kertben kószált. Beatrice a kerítéshez ment, és kiáltott neki. Néhány percig mintha meg se ismerte volna Beát,

aztán elment a kapukulcsért. Persze, kizárólag Bea beszélt. Hanem a lány valami lélegzet elállítóan gyönyörű. Nyilván a különössége is teszi. Vadnak és mérhetetlenül gyanakvónak látszik, ugyanakkor mohón érdeklődik a környezete iránt. Borzasztóan megtetszett neki a kámeás brossom. Neki adtam, ő pedig valóságos gyermeki ujjongással örvendezett. Nem szívesen teszem hozzá, hogy mezítláb volt, és mocskos kartonruhát viselt.

Ősszel megszaporodtak a jelentések a veszekedésekről és sikoltozásokról. A szomszédok kétszer még a rendőrséget is kihívták. Két évvel később sikerült hozzájutnom egy teljes beszámolóhoz az első esetről, ami szeptember elsején történt.

– Nem szerettem odamenni – mesélte a rendőr, – Kinek van kedve zargatni a kertvárosi famíliákat? És az a hölgy tényleg nagyon óberkodott az ajtóban. Carlotta Mayfair volt, akit Carl kisasszonynak hívnak, az, aki a bíró mellett dolgozik.

– „Ki hívta ide magukat? Mit akarnak? Kik maguk? Mutassák csak az igazolványukat. Ha még egyszer idejönnek, kénytelen leszek beszélni Byrnes bíróval.” Végül a társam azt mondta, hogy az emberek hallották, hogy a fiatal hölgy sikoltozik a házban, úgyhogy beszélni szeretnénk vele, és a magunk szemével akarnánk látni, hogy nincs-e valami baj. Azt hittem, Carl kisasszony ott helyben fogja megölni. De aztán bement, és kihozta a lányt, Deirdre Mayfairt, azt, akiről beszélnek. Sírt és egész testében reszketett. Azt mondta a társamnak, C. J.-nek: „Parancsolják meg neki, hogy adja ide az anyám holmiját! Elvette az anyám holmiját!”

Carl kisasszony azt mondta, elege van ebből a „beavatkozásból”, ez itt családi vita, semmi szükség a rendőrség jelenlétére. Ha nem távozunk, telefonál Byrnes bírónak. Akkor az a lány, a Deirdre, kirohant a házból, és iszkiri a járőrkocsihoz. „Vigyenek innen!” – sikította.

Akkor valami történt Carl kisasszonnyal. Nézte a lányt, ahogy áll a járdán a kocsink mellett, és elkezdett sírni. Próbálta leplezni,

zsebkendőt vett elő, eltakarta az arcát. De mi láthattuk, hogy a hölgy sír. A lány tényleg kicsinálta a hölgyet.

C. J. azt mondta: „Mit akar, Carl kisasszony, mit csináljunk?” A hölgy lement a járdára, megfogta a lányt, és azt mondta: „Deirdre, hát vissza akarsz menni az intézetbe? Kérlek, Deirdre! Kérlek!” Aztán úgy kiborult, hogy beszélni se bírt. A lány csak bámult rá, eszelős, vad tekintettel, aztán zokogni kezdett. És Carl kisasszony átkarolta, és visszavezette, fel a lépcsőn, be a házba.

– Biztos, hogy Carl volt az? – kérdeztem a rendőrt.

– Ja, azt mindenki ismeri. Öregem, hogy is felejthetném el? Másnap felhívta a kapitányt, és ki akart rúgatni engem meg C. J.-t.

Egy héttel később egy másik járőrkocsi jött ki a szomszéd hívására. Erről az esetről annyit tudunk, hogy Deirdre épp el akarta hagyni a házat, amikor a rendőrök befutottak; rábeszélték, hogy üljön le szépen a tornáclépcsőre, és várja meg Cortland bátyját.

Deirdre másnap megszökött. A hivatali pletyka sűrű telefonálgatást jelez, Cortland rohant az Első utcába, a Mayfair és Mayfair sorra hívta a New York-i rokonokat, hogy keressék Deirdre-et, ahogy az eltűnt Anthát : keresték sok évvel ezelőtt.

Amanda Grady Mayfair meghalt. Rosalind Mayfair, Cornell Mayfair doktor anyja hallani sem akart „az Első utcai söpredékről”, ahogy nevezte őket. Ettől függetlenül telefonált a többi New York-i unokatestvérnek. Aztán a rendőrség megkereste Cortlandet New Orleansban. Rátaláltak Deirdre-re, aki mezítláb és zavart állapotban csavargott Greenwich Village-ben. Voltak arra utaló jelek, hogy megerőszakolták. Cortland még azon az estén elrepült New Yorkba, és reggel hazahozta Deirdre-et.

A történetnek most is az lett a finálója, hogy Deirdre másodszor is bekerült a Szent Annába. Egy hét múlva kiengedték, és Cortlandhoz ment lakni, a metairie-i régi családi házba.

A családi pletyka szerint Carlotta teljesen összetört és elcsüggedt. Azt mondta Byrnes bírónak meg a feleségének, hogy kudarcot vallott az unokahúgával, és attól fél, hogy a lány „sose lesz normális.”

Amikor Beatrice Mayfair meglátogatta Carlottát az egyik szombaton, Carl magányosan gunnyasztott az Első utcai szalonban, összehúzott függönyök mögött, és nem akart beszélni.

– Később jöttem rá, hogy azt a pontot bámulja, ahová a koporsókat állították régen, mikor még a háztól ment a temetés. Ha kérdeztem, annyit felelt, igen, nem vagy hümmögött. Aztán bejött az a borzalmas Nancy, hogy kérek-e jeges teát, és mikor azt mondtam, igen, úgy viselkedett, mint akinek visszaélnek a jóságával. Mondtam, majd én kimegyek érte, mire ő, hogy jaj, nem, Carl néni azt nem tűrné.

Amikor Beatrice-nek elege lett a búsulásból és a bárdolatlanságból, otthagyta őket, és átment Metairie-be, hogy meglátogassa Deirdre-et Cortlandnál a Country-club közben.

Ez a ház azóta volt a Mayfair-család tulajdona, amióta a fiatal Cortland megépíttette. Később Ryan Mayfair, Pierce fia örökölte a fehér oszlopos, franciaablakos, „minden modern komforttal fölszerelt” vöröstéglás villát, amelyben ma is lakik. Cortland éveken át megosztotta a házát Sheffield és Eugenie Mayfairrel. Itt született Sheffieldék egyetlen lánya, Ellie Mayfair, az az asszony, aki később örökbe fogadta Deirdre lányát, Rowant.

Erre az időre Sheffieldet már elvitte a szívroham. Eugenie évekkel hamarabb elhunyt. Ellie Kaliforniában lakott, ahol nemrég ment feleségül egy Graham Franklin nevű jogászhoz. Cortland egyedül élt a metairie-i villában.

Egybehangzó vélemények szerint rendkívül barátságos ház volt, csupa élénk szín, vidám kárpit, hagyományos bútorzat, könyvek. Sok-sok franciaablak vezetett a kertbe, az úszómedencéhez és az első pázsitra.

Az egész család úgy találta, hogy Deirdre nem is lehetne jobb helyen. Metairie-ben nyoma sem volt a kertvárosi borúnak. Cortland biztosította Beatrice-et, hogy Deirdre pihen, és problémáit elsősorban Carlotta titkolózása, téves ítéletei okozták.

– De azt nem akarja elmondani, mi történik valójában! – panaszkodott Juliette-nek Beatrice. – Sose mondja el. Mit ért titkolózás alatt?

Ahányszor csak tehette, rátelefonált a szobalányra, és kérdezősködött. Deirdre jól van, remek színben, mondta a szobalány. Már látogatója is volt kétszer, egy hallatlanul kellemes külsejű fiatalember. A szobalány csupán egy-két pillanatra látta – kint voltak Deirdre-rel a kertben –, de nagyon mutatós, úrias embernek látszott.

– Ugyan ki lehet? – töprengett Beatrice, miközben Juliette Miltonnal löncsölt. – De csak nem az a semmirekellő, aki beosont az apácák kertjébe, hogy háborgassa a Rózsiban!

„Nekem úgy tűnik” – írta Juliette a londoni kapcsolatának –, „a család nem képes tudomásul venni, hogy a lánynak szeretője van. Úgy értem, egy szeretője – egy igen elegáns, könnyen azonosítható szeretője, aki mindegyre felbukkan Deirdre társaságában. A fiatalember valamennyi személyleírása egyezik!”

Ebben az az érdekes, hogy Juliette Milton sose hallott a Mayfair-család kísérteteiről, boszorkányairól, átkairól és egyebeiről. Ő és Batrice valóban halandó embernek hitték a titokzatos lényt.

Ám ugyanakkor az Ír Csatornánál öregek pusmogtak konyhaasztal mellett „Deirdre-ről meg az emberről”, és nem embert értettek „az ember” alatt. Lafterty atya idősecske nénje is tudott „az emberről”. Próbálta is megtárgyalni a testvérével, de a plébános nem ment bele a dologba, mire a néni megtárgyalta öreg barátjukkal, Dave Collinsszal, és megtárgyalta nyomozónkkal, aki vasárnapi miséről jövet végigkísérte a Constance utcán.

Rosie kisasszony, aki a sekrestyében munkálkodott, ő cserélte az oltárterítőt és gondoskodott a miseborról, botrányos tényeket is tudott azokról a Mayfairékről és „az emberről”. – Először Stella, aztán Antha, végül Deirdre – mondta unokaöccsének, a Loyola hallgatójának, aki ezt babonás butaságnak tartotta.

Egy öreg fekete cseléd, aki ugyanabban a háztömbben lakott, mindent tudott „az emberről”. Ő volt a család kísértete, úgy bizony,

az egyetlen kísértet, akit az öregasszony valaha látott fényes napvilágnál, ahogy ült azzal a lánnyal a hátsó kertben. A lány a pokolra fog jutni, ha meghal.

Ekkor, 1958 nyarán történt, hogy készülni kezdtem New Orleans-i utazásomra.

Befejeztem a Mayfair-história korai változatát, amely nagyjából azonos volt a mostanival, és mélységesen, fájón aggódtam. Deirdre Mayfairért.

Attól féltem, szép lassan az őrületbe fogják kergetni okkult adottságai, főleg az a képessége, hogy látja a szellemeket, és beszélni tud hozzájuk.

Többszöri megbeszélés után, amelyet Scott Reynoldsszal, új igazgatónkkal folytattam, valamint számos tanácsülés után a Talamasca úgy döntött, utazhatok, és én dönthetem el, elég idős vagy elég kiegyensúlyozott-e Deirdre Mayfair ahhoz, hogy megpróbáljak beszélni vele.

Amióta az előző évben meghalt Elaine Barrett, a Talamasca egyik legidősebb és legtapasztaltabb tagja, engem tartottak (érdemtelenül) a legfőbb szaktekintélynek a boszorkánycsaládok témájában. Senki sem kételkedett a hozzáértésemben. Már nem éltek azok, akiket a legjobban megrémített Stuart Townsend és Arthur Langtry halála, és bizonyosan megtiltották volna, hogy elutazzak New Orleansba.

HUSZONHÁROM

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK AKTÁJA IX. RÉSZ

Deirdre Mayfair története
1989-ben javított változat

1958. Júliusában érkeztem New Orleansba. Rögtön bejelentkeztem a Francia Negyed egyik lezser kis szállodájába, azután sorra találkoztam legrátermettebb nyomozóinkkal, hozzáférhető nyilvántartásokat tanulmányoztam és más témákban is kielégítettem kíváncsiságomat.

Az évek során számos olyan személy neve jutott birtokunkba, akik kapcsolatban álltak a Mayfair családdal. Megpróbálkoztam a kapcsolatteremtéssel. Richard Llewellynnél, mint már említettem, egészen szép sikert arattam. Egyedül ez a jelentés több napomat vette igénybe.

Ugyancsak kimódoltam, hogy „összefuthassak" a Limai Szent Róza egyik világi tanárnőjével. Ismerte Deirdre-et azokban a hónapokban, amikor a lány az internátusban tanult, és többé-kevésbé megvilágította a kicsapatás okait. Fájdalom, ez a fiatalasszony szentül hitte, hogy Deirdre, akit ő gonosz és alattomos lánynak tartott, „egy idősebb férfival" folytatott viszonyt. Más lányok is tudtak a Mayfair-smaragdról, és arra a következtetésre jutottak, hogy Deirdre nyilván ellopta a nagynénjétől. Iskolásnak hogy lehetne másképp ilyen drága ékszere?

Minél tovább beszéltem a tanárnővel, annál jobban láthattam, hogy a Deirdre-ből áradó érzékiség nem tévesztette el a hatását a környezetére.

– Olyan... olyan érett volt, tudja. Hogy lehet ekkora melle egy tizenhat éves lánynak?

Szegény Deirdre. Majdnem megkérdeztem, netán a tanárnő a csonkolást tartja-e megoldásnak hasonló helyzetekben, aztán befejeztem a beszélgetést. Visszatértem a szállodába, ittam egy rendes adag konyakot, és előadást tartottam magamnak az érzelmi érintettség veszélyeiről.

Sajnos, nem lettem közönyösebb másnap sem, a kertvárosi terepszemlén, és két nappal később sem, amikor órák hosszat sétálgattam a csendes utcákon, és minden szögből szemügyre vettem az Első utcai házat. Hihetetlenül izgalmas élmény volt, miután évek óta olvastam róla és lakóiról. Ám ha létezett valaha ház, amely árasztotta magából a gonoszságot, akkor ez az volt.

Miért?, kérdeztem magamtól.

Akkorra már borzasztóan elhanyagolták. A lila festék beleszürkült a habarcsba. A felfalazások réseiben gyomok és parányi páfrányok tenyésztek. Az oldalsó erkélyeket annyira benőtte a virágzó iszalag, hogy alig lehetett látni a cirádás kovácsoltvasat, a kertet a burjánzó babérmeggy függönyözte el.

Ettől akár regényes is lehetett volna, ám az ónos nyári hőségben, az izzó napkorong alatt, a fák között átszűrődő álmos és poros fényben sötétnek, áporodottnak és kimondottan visszataszítónak látszott. Miközben álltam és figyeltem a szieszta idején, észrevettem, hogy a járókelők következetesen átmennek az utca másik oldalára. A ház előtt síkos volt a járda a mohától, a kockakövek megrepedeztek a tölgyfák gyökereitől, ám a gyalogjáró többi szakasza sem volt különb állapotban, azokat mégsem kerülték az emberek.

Valami gonosz dolog élt abban a házban, élt, várakozott és talán gyászolt.

Ismét megszidtam magamat, amiért túlzottan érzelmes vagyok, azután rövid helyzetelemzést készítettem. Az a valami azért gonosz, mert pusztító. Hogy él, azt úgy kell érteni, hogy érezhetően befolyásolja környezetét.

Ami pedig az én sejtelmemet illeti a gyászról, elég volt arra emlékeznem, hogy a házat nem tatarozták Stella halála óta. Stella

halála óta egyenletes a hanyatlás. Nem azt akarja az a valami, hogy a ház ugyanúgy rothadjon szét, ahogy Stella oszlik a sírban?

Ó, mennyi megválaszolatlan kérdés! A Lafayette temetőbe mentem, és megnéztem Mayfairék kriptáját. Egy szívélyes sírgondozó elárulta, hogy a kripta előtti kővázákban mindig frissek a virágok, bár soha, senki se látta még, hogy ki hozza őket.

– Talán Stella Mayfair valamelyik régi szeretője – találgattam.

– Á, dehogy! – vitatkozott az öregember kotkodácsoló nevetéssel. Atyám az égben, dehogyis! Ő az, a Mayfairék kísértete, de ő ám. Az hordja a virágokat. És mondjak magának valamit? Olykor a kápolna oltára elől hozza őket! Tudja, van itt lent az a kápolna a Harmadik és a Prytania utca sarkán. Jött ide egy délután Morgan atya, de olyan dühösen, mint a kiütött farkas! Éppen csak kirakta a kardvirágokat, erre itt vannak a vázákban a Mayfair-kripta előtt! Át is ment az Első utcába, és becsöngetett, mire Carl kisasszony, úgy hallottam, azt mondta neki, hogy menjen a pokolba! – Az öregember nem győzött nevetni a gondolaton, hogy valaki a pokolba küldjön egy papot.

Autót béreltem, elhajtottam a parti úton Riverbendig, felderítettem, mennyi maradt az ültetvényből, aztán telefonáltam társasági titkos ügynökünknek, Juliette Miltonnak, és meghívtam villásreggelire.

Juliette édes örömest bemutatott Beatrice Mayfairnek. Beatrice hajlandó volt velem löncsölni, mindennemű firtatás nélkül elfogadva felületes magyarázatomat, hogy a Dél, és ezen belül a Mayfair-család történetét tanulmányozom.

Beatrice Mayfair harmincöt éves, elegánsan öltözött, sötét hajú nő volt, akinek kiejtésében bájosan elegyedett New Orleans, Brooklyn meg Boston, és afféle „rebellisnek” számított a családban.

A Galatoire-ban három órán át ontotta rám nonstop a legváltozatosabb adomákat a Mayfairekről, igazolva, amit egyébként is gyanítottam, hogy ma már semmit, vagy úgyszólván semmit sem tudnak a család régmúltjáról. A szétfolyó legendában a legteljesebb zűrzavar uralkodott.

Beatrice nem tudta, ki építtette Riverbendet, és mikor. Mellesleg azt sem tudta, ki építtette az Első utcai házat. Azt hitte, Julien volt. Ami a kísértethistóriákat és a feneketlen erszényt illeti, fiatalon hitte, de ma már nem. Az anyja az Első utcában született (ez az asszony, Alice Mayfair, Rémy Mayfairnek volt az utolsó előtti lánya; őutána született Millie drága, vagy Millie kisasszony, Rémy legfiatalabb gyereke, Beatrice nagynénje), és borzasztó furcsa dolgokat mesélt arról a házról. De aztán tizenhét évesen eljött hazulról, amikor feleségül ment Aldrich Mayfairhez, Maurice Mayfair egyik dédunokájához, Aldrich pedig nem szerette, ha a felesége azt a házat emlegeti.

– Apám és anyám is nagyon titkolózó – lamentált Beatrice. – Bár szerintem apu már nem is emlékszik semmire, mert nyolcvan múlt. Anyám meg egyszerűen nem hajlandó beszélni. Jómagam nem Mayfairhez mentem feleségül, úgyhogy a férjem nem is tudhat semmit a családról. (Beatrice férje a hetvenes években halt meg, gégeráktól.) Mary Bethre nem emlékszem. Összevissza kétéves voltam, amikor meghalt. Képeken láttam magamat, amint ülök az összejöveteleken a lábánál, a többi Mayfair aprósággal. De Stellára emlékszem. Ó, Stellát szerettem! Annyira szerettem! Megszakad a szívem, hogy nem mehetek föl oda! Már évek óta nem látogatom Millie nénit. Olyan tündér, de nem igazán tudja, ki vagyok. Mindannyiszor el kell mondanom: Alice lánya vagyok, Rémy unokája. Akkor egy kis darabig emlékezik, aztán kikapcsol. Carlotta meg nem nagyon óhajt látni. Senkit sem óhajt látni. Borzalmas teremtés! Megölte azt a házat! Minden életet kiirtott belőle! Nem érdekel, ki mit mond, szerintem ő a hibás.

– Hiszi-e, hogy szellemek járnak a házban, esetleg valami gonosz...

– Ó, hát Carlotta! Ő a gonosz. Hanem tudja, ha ilyesfajta dolgok érdeklik, akkor igazán kár, hogy nem Amanda Grady Mayfairrel beszélt. Ő volt Cortland felesége, bár már évek óta halott. Ő valami fantasztikus dolgokban hitt, amik ugyanakkor érdekesek is voltak...

jó, bizonyos értelemben. Állítólag azért is hagyta ott Cortlandet. Azt mondta, a férjének tudomása volt a házban folyó szellemjárásról, mert Cortland látta a szellemeket, és tudott beszélni velük. Én mindig úgy megütődtem rajta, hogy felnőtt asszony képes ilyeneket hinni. Amandának szent meggyőződése lett, hogy itt valami sátáni összeesküvés lappang. Azt hiszem, Stella okozhatta, akarata ellenére. Ahhoz túl kicsi voltam, hogy tudjam, de Stella nem volt se gonosz, se vudu-királynő! Stella lefeküdt fűvel-fával, de ha ez boszorkányság, nos, akkor fél New Orleanst máglyán kellene megégetni.

...És így tovább, most valamivel bizalmasabb, szabadszájúbb stílusban, miközben Beatrice egyfolytában csipegetett és szívta a Pall Mall cigarettákat.

– Nincs Deirdre-nek más baja, csak az, hogy szexuálisan túlfűtött. Nevetséges, mennyire vattába bugyolálták. Nem csoda, ha összeáll furcsa férfiakkal. Már csak Cortlandben bízom, hogy a gondjaiba veszi a lányt. Most Cortland a pátriárka, és bizonyosan az egyetlen, aki nem hátrál meg Carlottától. Mert Carlotta, az aztán boszorkány. Hidegrázást kapok tőle! El kellene venni tőle Deirdre-et. Már emlegetnek is valami texasi iskolát, egy kis egyetemet, ahová Deirdre átmehetne az ősszel. Rhonda Mayfair, Suzette nővérének, Marianne-nak (Cortland egyik nagynénjének) egyik dédunokája egy texasi fiatalemberhez ment feleségül, aki abban az iskolában tanított. Tulajdonképpen kis állami nőiskola volt, de olyan bőséges támogatást élvezett, hogy stílusában és hagyományaiban megengedhette magának a drága magániskolák utánozását. Már csak az a kérdés, elengedi-e az a förtelmes Carlotta a húgát. – Mert Carlotta, az aztán boszorkány!

Már egészen belelovallta magát a Carlotta-témába, amikor váratlanul félbeszakítva Carlotta ruházkodásának (kosztüm) és beszédstílusának (üzleties) kritizálását, felém hajolt, és azt mondta:

– És azt ugye tudja, hogy az a boszorkány ölte meg Irwin Dandrichet is?

Nemcsak hogy nem tudtam, de még pusmogni se hallottam róla. Nekünk azt jelentették 1952-ben, hogy Dandrich szívrohamot kapott a lakásán, négy óra után egy délutánon. Köztudottan rossz volt a szíve.

– Beszéltem vele! – közölte Beatrice, önmaga tragikai fontosságának alig leplezett tudatában. – Én beszéltem vele a halála napján! Azt mondta, Carlotta felhívta telefonon, azzal vádolta, hogy Dandrich kémkedik a család után, majd azzal folytatta: „Ha annyira tudni akar rólunk, jöjjön el az Első utcába! Többet mondok magának, mint amennyit hallani szeretne.” Én kértem, hogy ne menjen! Azt mondtam: „Be fogja perelni magát! Valami szörnyűséget fog művelni magával! Az egy hibbant!” De ő nem hallgatott rám. „Látnom kell azt a házat, egyetlen ismerősöm se járt benne, amióta Stella meghalt.” Megígértettem vele, hogy azonnal felhív, mihelyt hazaér. Sose hívott. Még aznap délután meghalt. Carlotta megmérgezte. Tudom, hogy ő tette. Megmérgezte! Azt mondták, mikor megtalálták, hogy szívroham, pedig Carlotta mérgezte meg, csak úgy adta be neki, hogy Dandrich haza tudjon menni a maga lábán, és az ágyában haljon meg.

– Mitől ilyen biztos benne? – kérdeztem.

– Mert nem ez az első eset, hogy ilyesmi történt. Deirdre mesélte Cortlandnek, hogy egy hulla van az Első utcai ház manzárdjában. Igen, egy hulla!

– Ezt Cortlandtól hallotta?

Beatrice komoran bólintott.

– Szegény Deirdre! Ilyen dolgokat mond az orvosoknak, mire meg sokkolják. Cortland szerint a lány képzelődik. – Megcsóválta a fejét. – Ilyen Cortland. Azt elhiszi, hogy szellemek járnak a házban, hogy bizonyos kísértetekhez beszélni lehet. De hogy hulla a padláson? Ó, nem, azt ugyan el nem hiszi! – Halkan kuncogott, majd nagyon elkomolyodott. – De én fogadni mernék, hogy igaz! Emlékszek valamire egy fiatalemberről, aki közvetlenül Stella halála előtt tűnt el. Én csak évekkel később hallottam. Millie néni mondott

róla valamit Angela kuzinomnak. Később Dandrich beszélt róla. A rendőrség kereste. Magánnyomozók is keresték. Dandrich szerint texasi volt, aki Angliából jött, lefeküdt Stellával, aztán csak úgy nyoma veszett.

Megmondom, ki tudott még róla. Amanda tudott róla. Amikor utoljára láttam New Yorkban, végigkérődztük az egész történetet, és akkor kérdezte: „Hát azzal a férfival mi van, aki olyan rejtélyes módon tűnt el?" Ő persze összekapcsolta a dolgot Cornell-lel, tudja, aki az alsóvárosi hotelben halt meg, miután vizitelt Carlottánál. Én mondom magának, Carlotta beadja nekik a mérget, aztán ők hazamennek, és otthon halnak meg. Ez egy ilyen késleltetett hatású vegyszer. Ez a texasi valami történészféle volt Angliából. Tudott a családunk múltjáról.

Hirtelen kapcsolt, hogy én is angliai történész vagyok, és fölkacagott:

– Úgyhogy csak nézzen a lába alá, Mr. Lightner! – Hátradőlt, és halkan nevetgélt magában.

– Önnek vélhetőleg igaza van, de ugye, azért maga sem hiszi igazán, Miss Mayfair?

Beatrice gondolkozott egy darabig. – Hát, igen is, nem is. – Ismét kacagott. – Carlottát mindenre képesnek tartom, de ha az igazságra kíváncsi, az a nő ahhoz is unalmas, hogy megmérgezzen valakit. De azért szöget ütött a fejembe! Sokat rágódtam rajta, amikor Irwin Dandrich meghalt. Szerettem Irwint, és rögtön azután halt meg, hogy Carlottánál járt. Remélem, Deirdre elmegy arra a texasi főiskolára. És ha Carlotta teára invitálná, ne menjen!

– Ami a kísértetet illeti... – kezdtem. (Az interjú során ritkán volt szükség rá, hogy befejezzek egy mondatot.)

– Melyiket? Mert van Julien szelleme, azt mindenki látta. Úgy rémlik, még én is láttam egyszer. Aztán van a mumus, amelyik felborogatja a létrákat. Az egy szabályos láthatatlan ember.

– Olyan nincs, akit úgy hívnak: „az ember?"

Beatrice még sohasem hallotta ezt a kifejezést. Cortlanddel kellene beszélnem. Mármint ha Cortland szóba áll velem. Cortland nem szereti, ha kívülállók kérdezgetik. Cortland a család világában él.

A sarkon besegítettem a taxijába, aztán elbúcsúztunk. – Ha csakugyan beszél Cortlanddel, ne mondja neki, hogy beszélt velem! – kérte. – Borzasztó pletykafészeknek tart! De a texasira csak kérdezzen rá! Ki tudja, mit felelhet.

Amint a taxi elhúzott, felhívtam társasági hírszerzőnket, Juliette Miltont.

– Közelébe ne menjen még egyszer annak a háznak! – utasítottam. – Nehogy szóba álljon Carlotta Mayfairrel! Még csak Beatrice-szal se löncsöljön! Majd küldünk egy csinos csekket. Szépen szálljon ki.

– De hát mit tettem? Mit mondtam? Olyan egy borzasztó hírharang ez a Beatrice! Ezekkel a mesékkel traktál mindenkit! Semmi olyat nem mondtam, ami ne lett volna köztudott!

– Maga nagyon jó munkát végzett, de itt veszély fenyeget. Konkrét veszély. Tegye, amire kértem.

– Ó, szóval Beatrice előadta, hogy Carlotta embereket öldököl! Badarság! Carlotta egy csoroszlya. Ha hitelt ad Beatrice-nek, akkor Carlotta direkt elutazott New Yorkba, hogy meggyilkolja Deirdre apját, Sean Lacyt! Hiszen ez sületlenség!

Megismételtem figyelmeztetésemet, vagy parancsomat, ha úgy tetszik.

Másnap kihajtottam Metairie-be, leparkoltam az autómat, és sétáltam egyet a csendes utcákon Cortland háza körül. Az óriás tölgyeket és a bársonyzöld, puha pázsitot leszámítva a szomszédságban nem volt semmi New Orleans-i. Ugyanígy lehetett volna egy houstoni vagy oklahomai gazdag elővárosban. Nagyon szép volt, nagyon üdítő, nagyon biztonságosnak látszott. Deirdre-et nem láttam. Reméltem, hogy boldog ezen az egészséges helyen.

Meggyőződésem volt, hogy távolabbról kell látnom, mielőtt megkísérelnék beszélni vele. Megpróbáltam felvenni a kapcsolatot

Cortlanddel, de nem hívott vissza. A titkárnője nagy sokára közölte, hogy Cortland nem óhajt tárgyalni velem, egyébként hallotta, hogy beszéltem a rokonaival, és hálás lenne, ha békén hagynám a családot.

Nem tudtam eldönteni, szorgalmazzam-e tovább a találkozást. Ilyenkor mindig visszatérnek a régi, kínzó kérdések, vagyis hogy mi a célom, mik a kötelességeim? Végül azt az üzenetet hagytam, hogy rengeteg adatom van a Mayfair-családról, az 1600-as évekig visszamenőleg, és megköszönném, ha beszélhetnénk. Sohasem kaptam választ.

A következő héten megtudtam Juliette Miltontól, hogy Deirdre most utazott el Texasba, a denconi női főiskolára, ahol Rhonda Mayfair férje, Ellis Clement tanítja alacsony létszámú osztályokban az angol irodalmat jó családból való lányoknak. Carlotta vehemensen tiltakozott; a dolog az ő engedélye nélkül történt, és Carlotta azóta nem beszél Cortlanddel.

Cortland maga vitte Deirdre-et Texasba, és csak azután jött haza, amikor meggyőződött róla, hogy a lány jól érzi magát Rhonda Mayfair és Ellis Clement házában.

Könnyen kiderítettük, hogy Deirdre-et „magántanulónak” vették föl. Külön szobát kapott az elsőévesek kollégiumában, és általános tanterv szerinti képzésben részesült.

Két nappal később érkeztem Dentonba. A Texasi Női Egyetem aranyos kis főiskola volt: vadszőlővel befuttatott, téglafalú házak, szépen ápolt pázsitokon, zöld dombvidéken. Szinte el se lehetett hinni róla, hogy állami intézmény.

Harminchat éves, idejekorán őszbe csavarodott fővel, részrehajlásommal a jól szabott lenvászon öltönyök iránt roppant könnyű volt kóborolnom a campuson; aki látott, valószínűleg a tanári kar tagjának hitt.

Hosszas időkre letelepedtem a padokra, hogy jegyzeteljek. Böngésztem a nyilvános kis könyvtárban. Betértem az ódon épületek előcsarnokába, elnyájaskodtam néhány idős tanárnővel, és üde arcú, rakott szoknyát-blúzt viselő lánnyal.

Deirdre-et váratlanul pillantottam meg, az érkezésemet követő második napon. Kijött az elsőévesek kollégiumából, egy György-stílusú, szerény épületből, és körülbelül egy órán át kószált a campuson, kanyargós ösvényeken, vén fák alatt a szokott szoknyát és blúzt viselő, kibontott fekete hajú, szép fiatal lány.

Mélységes zavarba jöttem a látásától, hiszen egy hírességgel találkoztam! Miközben a távolból követtem, váratlanul kínozni kezdett a gondolat, hogy tulajdonképpen mit művelek? Nem kellene békén hagynom? Vagy mondjam el neki, mit tudok róla? Miféle jogon vagyok itt?

Némán figyeltem, ahogy visszatér a kollégiumba. Másnap reggel követtem az első órára, majd egy alagsori nagy menzára, ahol magányosan kávézott egy apró asztalnál, és aprópénzzel tömte a wurlitzert, újra és újra lejátszva magának egy bús Gershwin-egyveleget, Nina Simone előadásában.

Úgy tűn, élvezi a szabadságát. Olvasott egy darabig, aztán csak ült, és nézegetett maga köré. Egyszerűen képtelen voltam fölállni, és odamenni hozzá. Borzadtam attól, hogy megijesszem. Milyen rettenetes lehet rájönni, hogy az embert követik. Előbb távoztam, mint ő, és visszatértem kis belvárosi szállodámba.

Délután ismét a campuson csatangoltam, és ahogy megközelítettem azt a bizonyos kollégiumot, már jött is Deirdre. Ezúttal rövid ujjú, fehér kartonruhát viselt, amelynek testhez tapadó felső része és lobogó bő szoknyája volt.

Most is mintha céltalanul bóklászott volna, ám ezúttal váratlanul elkanyarodott a campus hátsó részének irányába, el az ápolt pázsitoktól és a forgalomtól, és én, aki követtem, hamarosan egy hatalmas, elhanyagolt füvészkertben találtam magamat, olyan elvadult, sötét helyen, hogy aggódni kezdtem a göröngyös csapáson suhanó Deirdre-ért.

Végül az utolsó épület is eltűnt a nagy bambuszcsoportok mögött, elhaltak a távoli utcák hangjai. A levegő bágyasztó volt, mint New Orleansban, csak egy kicsit szárazabb.

Egy apró hídhoz értem, és amikor föltekintettem, Deirdre szemébe néztem, aki mozdulatlanul állt egy virágzó fa alatt. Fölemelte a jobbját, és intett, hogy jöjjek közelebb. A szemem csalna? De nem! Engem nézett!

– Mit akar, Mr. Lightner? – kérdezte enyhén remegő, mély hangon. Sem harag, sem félelem nem látszott rajta. Képtelen voltam felelni. Akkor tudatosult bennem, hogy a Mayfair-smaragdot viseli a nyakában. Nyilván a ruhája alá rejtette, amikor kijött a kollégiumból, de most tisztán lehetett látni.

Apró vészcsengő csilingelt bennem. Valami egyszerűt, becsületeset, figyelmeset akartam mondani, de csak annyi lett belőle:

– Követtem magát, Deirdre.

– Igen – felelte –, tudom.

Elfordult, intett, hogy menjek utána, és lement egy dudvával fölvert, szűk lépcsőn egy majdnem titkos helyre, ahol az ösvényről alig látható, cementpadok formáltak kört. A bambusz halkan ropogott a szellőtől. A közelben egy mesterséges tavacska bűzlött, ám ez se csorbította a hely szépségét.

Deirdre letelepedett egy padra. Ruhája fehéren fénylett az árnyékban, mellén hunyorgott a smaragd.

Vigyázz, Lightner!, mondtam magamnak. Veszélyben vagy!

– Mr. Lightner – pillantott rám, amikor leültem vele szemközt –, mondja el, mit akar.

– Sok dolgot tudok, Deirdre – mondtam. – Önről, az anyjáról, a nagyanyjáról, sőt, a szépanyjáról is. Históriákat, titkokat, pletykákat, családfákat, mindenfélét. Egy amszterdami házban máig megvan az ön ősanyjának a képe. Deborah-nak hívták. Sok száz évvel ezelőtt ő vásárolta egy hollandiai ékszerésztől azt a smaragdot.

Nem látszott meglepettnek. Úgy fürkészte az arcomat, mintha rosszakarat és hazugság után nyomozna. Váratlanul megrendültem. Deirdre Mayfairrel beszélek! Ez itt velem átellenben Deirdre Mayfair!

– Deirdre – folytattam –, mondja meg, akarja-e tudni, amit én tudok. Akarja-e látni annak a férfinak a leveleit, aki szerette az ön ősanyját, Deborah-t? Akarja-e tudni, hogyan halt meg Deborah Franciaországban, és hogyan érkezett meg a leánya a tengeren túlról Saint-Domingue-re? Deborah halálának napján Lasher vihart zúdított a városra...

Elnémultam, mintha a szavak beleszáradtak volna a torkomba. Döbbenetes változás játszódott le Deirdre arcán, először haragnak néztem, aztán fölismertem a gyötrő vívódást.

– Nem akarom tudni, Mr. Lightner! – súgta. – El akarom felejteni, amit tudok. Azért jöttem ide, hogy szabaduljak.

– Ah. – Egy darabig hallgattam.

Éreztem, hogy kezd megnyugodni. Most én jöttem zavarba. Aztán azzal folytatta, nagyon nyugodt, de az indulattól forró hangon:

– Mr. Lightner, a nagynénám azt mondja, ön azért tanulmányoz minket, mert különleges embereknek tartja a Mayfaireket, ezért puszta kíváncsiságból képes lenne erősíteni a bennünk élő gonoszt. Nem, ne értsen félre! A néném szerint etetjük a gonoszt, ha beszélünk róla, és minél többet tanulmányozzuk, ő annál jobban hízik. – Bársonyos kék szeme megértésért könyörögve nézett rám. Milyen kiegyensúlyozottnak, milyen megdöbbentően higgadtnak látszott!

– Megértem a nagynénje álláspontját – válaszoltam hüledezve. Hüledeztem, hogy Carlotta Mayfair tudja, kik vagyunk, és ennyire ismeri céljainkat. Aztán eszembe jutott Stuart. Beszélnie kellett Carlottával. Itt a bizonyíték. Ilyen és ehhez hasonló gondolatok ezrei nyüzsögtek az agyamban.

– Ez olyan, mint a spiritisztáknál, Mr. Lightner – magyarázta Deirdre ugyanabban az udvarias, megértő modorban. – Beszélni akarnak a halott ősök lelkeivel, de minden jó szándékuk ellenére csak a démonokat erősítik, amelyekről fogalmuk sincs ...

– Igen, tudom, mit mond, higgye el, tudom! Csupán az ismereteket akartam átadni önnek, hogy tudja, ha...

– Nézze, nem akarom! Át akarok lépni a múlton! – A hangja kissé elcsuklott. – Soha többé nem akarok hazamenni!

– Nos, jó – mondtam. – Megértem. De megtenne valamit a kedvemért? Tanulja be a nevemet. Fogadja el tőlem ezt a névjegyet. Tanulja be a rajta levő telefonszámokat. Hívjon fel, ha valaha is szüksége lenne rám.

Elvette a névjegyet. Hosszasan tanulmányozta, aztán a zsebébe csúsztatta.

Egyszer csak azon kaptam magamat, hogy őt bámulom, nézem nagy, ártatlan, kék szemét, és iparkodom, hogy ne legeltessem feltűnően a pillantásomat szép fiatal testén, gyönyörűen formált mellén a kartonruha alatt. Milyen szomorúnak látszott az arca az árnyékban.

– Ő az ördög, Mr. Lightner – suttogta. – Csakugyan az.

– Akkor miért viseli a smaragdot, kedves? – csúszott ki a számon.

Elmosolyodott. Az ékszerért nyúlt, megmarkolta jobbjával a követ, és olyan erősen megrántotta, hogy a lánc elszakadt.

– Nagyon meghatározott okból, Mr. Lightner. Ez volt a legegyszerűbb módja, hogy idehúzzam, márpedig magának akarom adni. – Felém nyújtotta a smaragdot, és a tenyerembe ejtette.

Rámeredtem. Alig bírtam elhinni, hogy az én kezemben van.

– Ugye tudja, hogy meg fog ölni? – böktem ki. – Megöl, és visszaveszi.

– Nem, azt nem teheti! – Üres tekintettel, szörnyülködve bámult rám.

– Dehogynem teheti! – bizonykodtam, aztán elszégyelltem magamat, hogy ilyeneket beszélek. – Deirdre, hadd mondjam el önnek, amit erről a szellemről tudok! Hadd meséljem el, mit tudok más emberekről, akik látnak hasonló dolgokat. Nincs egyedül. Nem kell magányosan küzdenie.

– Ó, Istenem! – suttogta, és egy pillanatra behunyta a szemét. – Azt nem teheti – ismételte, de nem volt meggyőződés a hangjában. – Nem hiszem, hogy képes lenne ilyesmire.

– Vállalom a kockázatot – mondtam. – Elviszem a smaragdot. Vannak emberek, akik fegyverrel születnek, hogy úgy mondjam. Én segíthetnék önnek, hogy megismerje a fegyvereit. A nagynénje is ezt teszi? Mondja meg, mit kíván tőlem.

– Hogy menjen innen – mondta összetörten. – Hogy... hogy... soha többé ne beszéljen velem ezekről a dolgokról.

– Deirdre, rá tudja kényszeríteni önt, hogy akkor is lássa, amikor nem akarja hívni?

– Hagyja ezt abba, Mr. Lightner! Ha nem gondolok rá, ha nem beszélek róla... – A halántékához kapta a kezét. – Ha nem vagyok hajlandó ránézni, akkor esetleg...

– Mit szeretne? Magának.

– Életet, Mr. Lightner. Normális életet. Ön nem tudja elképzelni, mit jelentenek nekem ezek a szavak. Normális élet. Élet, amilyet ők élnek, a lányok a kollégiumban, olyan élet, amelyben plüssmacik, fiúk vannak, csókolózások a kocsi hátsó ülésén. Közönséges élet!

Most már annyira zaklatott volt, hogy én is elveszítettem a nyugalmamat. Megbocsáthatatlanul veszélyes dologba bocsátkoztam. És mégis a kezembe vettem ezt a dolgot! Megtapogattam a hüvelykujjammal. Milyen hideg volt, milyen kemény.

– Ne haragudjon, Deirdre. Elnézést kérek, amiért fölzaklattam. Annyira sajnálom...

– Maga nem tudja elűzni, Mr. Lightner? Maguk nem ilyesmivel foglalkoznak? A nagynénám szerint nem, ilyesmire csak a plébános képes, de a plébános nem hisz benne, Mr. Lightner! És a démont nem lehet kiűzni, ha nincs hit!

– A plébánosnak nem mutatkozik, ugye, Deirdre?

– Nem – válaszolta keserűen, sápadt mosollyal. – És ha meg is tenné? Ő nem alacsony rangú szellem, amelyet el lehet kergetni szenteltvízzel és üdvözléggyel. Ő gúnyt űz az ilyesmiből.

Sírva fakadt. A smaragdért nyúlt, a láncnál fogva kihúzta ujjaim közül, majd elhajította a bozótba, olyan messzire, amennyire bírta. Hallottam a tompa loccsanást. A lány egész testében reszketett.

– Vissza fog jönni! – mondta. – Visszajön! Mindig visszajön!

– Talán ön űzhetné el – véltem. – Egyedül ön.

– Ó, igen, a néném is ezt mondja, mindig ezt mondta. „Ne nézz rá, ne szólj hozzá, ne engedd, hogy megérintsen!” De akkor is visszajön! Nem kéri az engedélyemet! És...

– Igen?

– Ha magányos vagyok, ha szerencsétlen vagyok...

– Akkor ott van.

– Igen, ott van.

A kínok kínját szenvedte. Itt tenni kell valamit!

– És ha jön, Deirdre? Azt akarom kérdezni, hogy akkor mi van, ha nem harcol ellene, ha engedi, hogy jöjjön, engedi, hogy látható legyen? Akkor mi van?

Hűdötten és sértetten meredt rám.

– Maga nem tudja, mit beszél!

– Tudom, hogy idegtépő ellene a harc. De mi történik, ha nem harcol?

– Meghalok – felelte Deirdre. – És meghal körülöttem a világ, és nincs más, csak ő. – Megtörölte a keze fejével a száját.

Mióta élhet ebben a nyomorúságban? Milyen erős, milyen kiszolgáltatott, mennyire meg van rémítve!

– Igen, Mr. Lightner, ez az igazság – mondta. – Rettegek, de nem fogok meghalni. Felveszem a harcot vele, és győzni fogok. Most menjen. Ne jöjjön a közelembe soha többé. Én pedig nem mondom ki a nevét, nem nézek rá, és nem hívom soha többé. Ő pedig elhagy engem és elmegy. Majd talál magának mást, aki látni fogja. Akit... szerethet.

– Szereti önt, Deirdre?

– Igen – súgta. Sötétedett. Már nem láttam tisztán az arcát.

– Mit akar, Deirdre? – kérdeztem.

– Tudja maga, mit akar! – válaszolta. – Engem akar, Mr. Lightner. Ugyanazt, amit maga! Mert általam jön át.

Parányi zsebkendőt húzott elő a zsebéből, és megtörülgette az orrát.

– Ő mondta, hogy maga jönni fog – folytatta. – Valami furcsát mondott, amire nem egészen emlékszem. Úgy hangzott, akár egy átok. „Én inni fogom a bort, enni fogom a húst, és élvezem az asszonyt, amikor ő rég megrohadt a sírban.”

– Már hallottam ezeket a szavakat – válaszoltam.

– Menjen el! – kérlelt. – Maga kedves ember. Rokonszenves nekem. Nem akarom, hogy ő bántsa! Megmondom neki, hogy nem szabad... Összezavarodva elhallgatott.

– Deirdre, én hiszem, hogy segíthetek önnek...

– Nem!

– Segíthetek önnek harcolni ellene, ha ezt akarja. Ismerek Angliában embereket, akik...

– Nem!

Vártam, majd annyit szóltam halkan: – Ha valaha is szüksége lenne a segítségemre, hívjon fel. – Nem válaszolt. Éreztem, hogy halálosan kimerült, közel áll a kétségbeeséshez. Megmondtam, hol lakom Dentonban, hogy holnapig maradok, és ha addig sem hallok róla, akkor elutazom. Kudarcot vallottam, de akkor se bírtam tovább kínozni. Ránéztem a suttogó bambuszra. Egyre sötétebb lett. Nem égett lámpa az áporodott kertben.

– De a nagynénjének nincs igaza velünk kapcsolatban – szólaltam meg, bár nem tudtam, figyel-e rám. Az ég apró foltját néztem, amely fehérre fakult. – Mi önöknek akarjuk adni, amit tudunk. Igaz, hogy ön azért foglalkoztat bennünket, mert különleges egyéniség, de sokkal fontosabbnak tartjuk önt, mint őt. Eljöhetne a londoni házunkba. Addig maradhatna, ameddig tetszik. Összeismertetnénk másokkal, akik láttak ilyen dolgokat, megküzdöttek velük. Segítenénk önnek, és ki tudja, talán őt is rábírhatnánk a távozásra. Ha pedig távozni szeretne, abban is segítenénk önnek. (Nem válaszolt.) Tudja, hogy igazat beszélek. Tudom, hogy tudja.

Ránéztem, már-már félve arcának fájdalmától. Pontosan úgy meredt rám, mint az előbb, könnyharmatos, szomorú szemmel, keze ernyedten pihent az ölében. És pontosan mögötte, ujjnyira se tőle ott állt ő, pazarul részletes kidolgozásban, és engem bámult barna szemével!

Akaratlanul fölkiáltottam, és fölpattantam, akár egy eszeveszett.

– Mi az? – sikoltotta Deirdre halálos rémülettel. Fölugrott a padról, és a karjaimba vetette magát. – Mondja meg! Mi volt az?

Már elment. Fülledt széllökés borzolta a toronymagas bambuszokat, és nem maradt más, csak az árnyék, a fojtogató, posványos kertben. A hőmérséklet fokozatosan hűlt, mintha egy kazán ajtaját csapták volna be.

Behunytam a szemem, olyan szorosan öleltem Deirdre-et, amennyire mertem, igyekeztem nem vacogni, miközben memorizáltam, mit láttam: egy hideg rosszindulattal mosolygó fiatalembert a lány mögött, sötét, elegáns ruhában, amelynek nem voltak részletei, mintha a lény összes energiáját fölemésztette volna a fénylő szem, a fehér fog, a csillogó bőr. Mellesleg ugyanaz az ember volt, akit számtalanszor leírtak.

Most már valóságos hisztériás roham kerítette hatalmába Deirdre-et. Szájára tapasztotta a tenyerét, úgy nyelte vissza a zokogást. Hirtelen ellökte magát tőlem, és felrohant az ösvényre vezető, elgazosodott kis lépcsőn.

– Deirdre! – kiáltottam, ám ő már beleveszett a sötétségbe. Még láttam egy fehér foltot a fák között, aztán futó lábának hangja is elenyészett.

Egyedül voltam a régi füvészkertben, a sötétben, és halálosan rettegtem, életemben először. Annyira féltem, hogy végül méregbe gurultam. Elindultam Deirdre nyomában, jobban mondva az ösvényen, amelyet választott, kényszeríttettem magamat, hogy ne fussak, hanem szilárd határozottsággal lépkedjek, és addig mentem, míg feltűntek a kollégiumok távoli fényei, mögöttük a szervizút,

meghallottam a forgalom zaját, és újra biztonságban érezhettem magamat.

Beléptem az elsőévesek kollégiumába, és megkérdeztem az ősz portásnőt, visszaért-e már Deirdre Mayfair. Vissza. Épen és sértetlenül, gondoltam.

– Most vacsoráznak, uram. Hagyhat üzenetet, ha akar.

– Hogyne, természetesen! Később még felhívom. – Elővettem egy sima kis borítékot, ráírtam Deirdre nevét, majd egy rövid levélben ismételten elmagyaráztam, hogy a szállodámban leszek, ha beszélni óhajtana velem, a levelet és a névjegyemet beletettem a borítékba, azt leragasztottam, odaadtam a portásnőnek, majd távoztam.

Simán visszaértem a szállodámba, fölmentem a szobámba és hívtam Londont. Teljes órába telt, mire kapcsolták; ez alatt az idő alatt az ágyon hevertem, mellettem a telefonnal, és kizárólag arra bírtam gondolni: láttam őt, láttam az embert, a magam szemével láttam az embert! Azt láttam, amit Petyr látott, és amit Arthur látott! Láttam Lashert a tulajdon két szememmel!

Igazgatónk, Scott Reynolds, higgadt volt, de engesztelhetetlen, amikor sikerült beszélnem vele.

– Tűnjél onnan a fenébe. Gyere haza.

– Nyugalom, Scott! Nem azért jöttem idáig, hogy elijesszen egy szellem, amelyet idestova háromszáz éve tanulmányozunk!

– Így használod a józan eszedet, Aaron? Te, aki az elejétől a végéig ismered a Mayfair-boszorkányok históriáját? Az a dolog nem ijesztgetni próbál, hanem meg akar igézni. Arra akar rábírni, hogy kínozd a lányt a faggatózásoddal. Deirdre kezd kicsúszni a markából, benned reménykedik, hogy ismét megkaparinthatja. A nagynéni, mondjanak róla akármit, jó tanácsokat ad. Ha beszélteted a lányt arról, amin átment, a szellemnek adod meg a szükséges energiát.

– Scott, én semmire sem akarom kényszeríteni azt a lányt, de kétlem, hogy győztes lehetne ebben a harcban. Visszamegyek New Orleansba. A közelben akarok lenni.

Scott már majdnem rám parancsolt, hogy távozzak, ezért ki kellett használnom a helyzeti előnyömet. Idősebb vagyok nála. Nekem ajánlották föl az igazgatói tisztet, de visszautasítottam, így kapta meg ő. Engem nem fog letiltani erről az esetről.

– No jó, ez olyan, mint brómmal kínálgatni valakit, aki halálra ég, de ne autóval menj vissza New Orleansba, hanem vonattal.

Örültem a tanácsának. Semmi sötét, baljós, padka nélküli út a louisianai mocsárvidéken, hanem egy zsúfolt, kedves, nyájas vonat!

Másnap üzenetet hagytam Deirdre-nek, hogy a New Orleans-i Királyi Udvarnál fogok megszállni, aztán visszahajtottam a bérelt autóval Dallasba, ahonnan vonattal mentem New Orleansba. Összesen nyolc órába telt, és közben kényelmesen írhattam a naplómat.

Áttekintettem, mi történt. A lány megtagadta a múltját és okkult hatalmát. A nagynénje arra nevelte, hogy forduljon el Lashertől, a szellemtől. Deirdre nyilvánvalóan évek óta vesztésre áll. De mi lenne, ha segítenénk rajta? Meg lehetne szakítani az öröklött láncot? Otthagyná a szellem a családot, mintha a ház égett volna le, amelyben évekig kísértett?

Írás közben sem hagyott nyugton a fantom emléke. Milyen hatalmas volt! Sokkal testiesebbnek és erősebbnek tűnt minden jelenésnél, amellyel összehozott a sorsom. Mégis megmaradt töredéknek.

Tapasztalataim szerint csupán a friss halottak lelkei jelennek meg ennyire anyagszerű alakban. Például egy háborúban elesett pilóta szelleme feltűnhet a halála napján a nővére nappalijában, aki később azt fogja mondani: „Olyan volt, mintha élne! Még a sarat is láttam a cipőjén!”

A rég eltávozottak kísértetei úgyszólván sohasem bírnak ehhez fogható sűrűséggel vagy élethűséggel.

Hát a test nélküli entitások? Igen, azok megszállhatják az élők és a holtak testét, de hogy maguktól legyenek ilyen tömörek és plasztikusak?

Ez a valami szeret megjelenni, ugye? De mennyire hogy szeret. Azért látták olyan sokan. Szereti, ha teste van, legyen bár egy töredék másodpercre. Tehát nem hangtalan hangon szólt a boszorkányhoz, vagy vetített az agyába senki másnak nem látható képet, hanem anyagivá tette magát valamilyen módon, hogy mások is lássák, sőt, hallják. És nagy – talán nagyon nagy – erőfeszítéssel sírást vagy mosolyt is tud mímelni.

Tehát mi a célja ennek a lénynek? Erőt gyűjteni, hogy egyre hosszabban és tökéletesebben jelenhessen meg? És mindenekelőtt, mit jelent az átok, amely Petyr levelében így hangzott: „Én inni fogom a bort, enni fogom a húst és ismerni fogom az asszony melegét, amikor te már csont sem leszel."

Végül pedig, most miért nem gyötör vagy kísért engem? Deirdre energiáját, vagy az enyémet használta ehhez a jelenéshez? (Nagyon kevés szellemet láttam. Nem voltam erős médium. Az a helyzet, hogy még sose láttam jelenést, amelyet ne lehetett volna megmagyarázni a fény és az árnyék, vagy a túlságosan élénk képzelet által teremtett érzékcsalódással.)

Talán botor fejjel úgy éreztem, hogy nem árthat nekem, amíg távol vagyok Deirdre-től. Petyr van Abel erős médium volt, ami vele történt, az annak volt a következménye, hogy a dolog manipulálta ezeket az adottságokat. Nekem kevés jutott ebből a hatalomból. Ezzel együtt hatalmas tévedés lenne alábecsülni a lényt. Mostantól kezdve résen kell lennem.

Este nyolckor érkeztem New Orleansba, ahol rögtön mindenféle furcsa kis kellemetlenségek kezdtek történni velem. Az Unió pályaudvar előtt hajszál híján elgázolt egy taxi. Az a taxi meg, amely a szállodámba vitt, leállás közben majdnem karambolozott egy másik járművel.

A Királyi Udvar apró előterében nekem jött egy részeg turista, aztán meg mindenképpen verekedni akart. Szerencsére a felesége, szapora bocsánatkérések közepette elterelte tőlem, majd a londinerek

segítségével fölvitte az emeletre, ám a vállamon kék foltot hagyott az incidens, és felzaklattak az életveszélyes helyzetek a taxikkal.

Képzelődés, gondoltam, ám ahogy fölfelé igyekeztem a lépcsőn első emeleti szobámba, kezemben maradt az ódon fakorlát egy darabja, és kevés híján elveszítettem az egyensúlyomat. A londiner nem győzött mentegetőzni. Egy óra múlva, miközben ezeket az eseményeket jegyezgettem a naplómba, tűz ütött ki a szálloda harmadik emeletén.

Majdnem egy óráig álltam a Francia Negyed szűk utcáján a többi aggodalmaskodó szállóvendéggel, mire sikerült eloltani az apró tüzet, úgy, hogy füst sem keletkezett, a szobákat sem áztatták el. – Mi okozta? – kérdeztem egy szállodai alkalmazottól, aki azt dünnyögte kínosan feszengve, hogy az egyik takarítószekrényben gyulladt meg a szemét, majd biztosított, hogy nem lesz semmi baj.

Sokáig latolgattam a helyzetet. Valóban, mindez lehet véletlen. Se nekem, se másnak nem esett baja ezen apró incidensek következtében. Most arra van szükségem, hogy ne engedjek az eltökéltségtől. Úgy döntöttem, hogy mostantól kicsit lassabban közlekedem, alaposabban körülnézek, és megpróbálok figyelni mindenre, ami körülöttem történik.

További események nélkül telt el az éjszaka, bár nagyon rosszul aludtam, és sűrűn felriadtam. Reggeli után felhívtam nyomozóinkat Londonban, megkértem őket, hogy fogadjanak egy texasi detektívet; puhatoljon ki mindent, amilyen tapintatosan csak tud, Deirdre Mayfairről.

Aztán leültem, és hosszú levelet írtam Cortlandnek. Elmagyaráztam, ki vagyok, mi a Talamasca, hogyan követjük a Mayfairek históriáját a tizenhetedik század óta, amikor egyik rendtársunk elszöktette az életveszélyben forgó Deborah Mayfairt donnelaithi szülőfalujából. Írtam Rembrandt amszterdami festményéről, amely Deborah-t ábrázolja. Kifejtettem, hogy azért érdeklődünk Deborah leszármazottai iránt, mert minden nemzedék valódi természetfölötti adottságokkal látszik bírni, mi pedig

szeretnénk kapcsolatba lépni a családdal, hogy megoszthassuk feljegyzéseinket azokkal, akiket érdekelnek, és felajánlhassunk tudásunkat Deirdre Mayfairnek, akit, úgy tűnik, mélységesen nyomaszt az a tulajdonsága, hogy képes látni egy régebbi korokban Lasher névre hallgató, és talán mindmáig Lashernek nevezett szellemet.

„Rendtársunk, Petyr van Abel, első alkalommal valamikor az ezerhatszázas években, Donnelaithben pillantotta meg ezt a szellemet. Azóta számtalanszor észlelték az önök Első utcai házának környékén. Én nemrég láttam a tulajdon két szememmel egy másik helyen."

Ezt a levelet szóról szóra lemásoltam Carlotta Mayfairnek, majd hosszas fontolgatás után kiegészítettem szállodám címével és telefonszámával. Végül is mi értelme lett volna elbújni egy postafiók mögött?

Elhajtottam az Első utcába, bedobtam Carlotta levelét a postaládába, majd áthajtottam Metairie-be, és bedobtam Cortland levelét az ajtó résén. Ezek után olyan rossz előérzet rohant meg, hogy bár visszatértem a szállodámba, nem mentem föl a szobámba, hanem azt mondtam a recepción, hogy a földszinti bárban leszek, és ott is üldögéltem egész este; szopogattam a jó Kentucky whiskyt, és írtam a naplómba a történteket.

Apró, csendes bár volt, egy bájos kis udvarra nyílt, amelyet annak ellenére élveztem, hogy előttem is érthetetlen okokból az udvarnak háttal ültem, arccal az előcsarnok ajtaja felé. Rossz előérzetem fokozatosan oszladozott.

Nyolc óra tájban arra néztem föl a naplómból, hogy valaki áll az asztalom közelében. Cortland volt.

Mint már jeleztem, épp akkor írtam át elbeszélésbe a Mayfair-aktát. Számtalan fényképet láttam Cortlandról. Ám amikor pillantásunk találkozott, mégse Cortland valamelyik fotója jutott eszembe.

A magas, fekete hajú férfi, aki lemosolygott rám, szakasztott mása volt az 1914-ben elhunyt Julien Mayfairnek. Az eltérések szót sem érdemeltek. Julien volt, nagyobb szemmel, sötétebb hajjal, talán teltebb szájjal, de akkor is Julien, és hirtelen groteszknek tűn a mosolya. Álarcnak.

Jól megjegyeztem magamnak ezeket a furcsa gondolatokat, miközben kértem Cortlandet, hogy foglaljon helyet.

Lenvászon öltönyt viselt, nagyon hasonlót az enyémhez, halvány citromsárga inget és világos nyakkendőt.

Hála Istennek, hogy nem Carlotta, gondoltam, mire ő megszólalt:

– Attól tartok, Carlotta kuzinomra nem számíthat. Ám úgy vélem, épp ideje, hogy mi ketten beszélgessünk egymással. – Nagyon kellemes, és velejéig hazug hang. Déli kiejtés, egyedi New Orleans-i zönge. A sötét szem igézően és kissé borzongatóan csillog.

Vagy gyűlölt, vagy utálatos piaci légynek tartott. Elfordult, intett a pincérnek.

– Még egy italt Mr. Lightnernek, és nekem egy sherryt! – Leült velem átellenben az apró márványasztalhoz, keresztbe vetve hosszú lábait. – Nem zavarja, ha rágyújtok, Mr. Lightner? Köszönöm. – Gyönyörű arany cigarettatárcát vett elő a zsebéből, az aszralra tette, megkínált, és miután elhárítottam, csak azután gyújtott rá. Ismét belém hasított, hogy mennyire mesterkélt a barátságos viselkedése. Normális szemnek vajon milyennek látszana?

– Örülök, hogy eljött, Mr. Mayfair – mondtam.

–Ó, szólítson csak Cortlandnek! – felelte. – Mayfairből annyi van.

Éreztem a belőle áradó veszélyt, és tudatosan próbáltam elfátyolozni a gondolataimat.

– Ha ön Aaronnak szólít – mondtam –, akkor én is örömmel nevezem Cortlandnek.

Aprót biccentett, majd hanyagul rámosolygott az italunkat felszolgáló fiatal nőre, és rögtön kortyolt a sherryjéből.

Lenyűgözően vonzó jelenség volt. Fekete haja csillogott, leheletvékony bajuszát épp hogy megütötte a dér. Az a fajta arca

volt, amely még szebb lesz a barázdáitól. Llewellynre gondoltam, arra, hogy alig néhány napja milyennek írta le Julient. Ám ezt ki kell vernem a fejemből, mert veszélyben vagyok! Cortland diszkrét kelleme csak tovább erősítette harsogó balsejtelmemet, Rendkívül elragadónak és rendkívül okosnak tartotta magát. Az is volt.

Rámeredtem a frissen kihozott whiskyre meg a vízre, és hirtelen belém hasított, hogy az arany cigarettatárcán nyugvó kéz alig ujjnyira van a poharamtól. Tudtam, feltétlen bizonyossággal tudtam, hogy ez az ember ártani akar nekem. Hát ez váratlan! Egész idő alatt azt hittem, hogy Carlotta.

– Ó, bocsásson meg – szólt Cordand, olyan meglepett arccal, mint akinek hirtelen eszébe jutott valami. – Be kell vennem a gyógyszeremet, mármint ha megtalálom. – Végigtapogatta a zsebeit, majd elővett valamit. Egy apró gyógyszeres üveget. – Micsoda strapa – csóválta a fejét. Hogy tetszett önnek New Orleans? – Elfordult, kért egy pohár vizet. – Persze, járt lent Texasban az unokahúgomnál, látja, tudom! De bizonyosan bebarangolta a várost is. Mit szól ehhez a kerthez? – Az udvarra mutatott. – Ennek a kertnek külön története van. Mesélték magának?

Megfordultam a székemen, és hátranéztem a kertre. Láttam az egyenetlen kockaköveket, a viharvert szökőkutat; a szökőkút mögött egy ember állt az árnyékban, a felülvilágító ablakos ajtó előtt. Magas, vékony ember, háttal a fénynek. Arctalan. Mozdulatlan. Hideg borzongatta a gerincemet, már-már kéjesen. Tovább néztem az embert, ő pedig lassan szertefoszlott.

Vártam a meleg széllökést, de nem éreztem semmit. Talán túlságosan messze voltam tőle. Vagy pedig egyszerűen tévedtem.

Mintha egy örökkévalóság telt volna el. Mikor visszafordultam, Cortland azt mondta:

– Abban a kis kertben öngyilkos lett egy asszony. Azt mesélik, hogy a szökőkút vize évente egyszer vörösre változik a vérétől.

– Elbájoló! – szűrtem a fogam között. Cortland fölemelte és félig kiitta a poharát. Most öblíti le a tablettáit? A fiola eltűnt. A

whiskymre és a vizemre pillantottam. Nincs az a pénz, amiért hozzájuk nyúltam volna.

Szórakozottam bámultam a noteszem mellett heverő tollamat, majd zsebre csúsztattam. Annyira lenyűgöztek a látottak és a hallottak, hogy egyáltalán nem volt sürgős szólnom.

– Akkor talán térjünk a tárgyra, Mr. Lightner! – Ismét az a mosoly, az a sugárzó mosoly.

– Hát persze – válaszoltam. Mit éreztem? Furcsa izgalmat. Egy asztalnál ültem Julien fiával, Cortlanddel, aki épp most csempészett az italomba mérget, kétségtelenül halálosat. Azt gondolta, megússza. Hirtelen belekáprázt a történet sötét villódzásába. Benne voltam. Nem Angliában olvastam róla. Itt voltam.

Lehet, hogy rámosolyogtam Cortlandre. Tudtam, hogy porig sújtott kétségbeesés fogja követni ezt a különös felajzottságot. Az átkozott meg akart ölni.

– Belenéztem ebbe az anyagba, Talamasca, etcetera – mondta csillogó, művi hangon. – Teljesen tehetetlenek vagyunk önökkel szemben. Nem kényszeríthetjük magukat, hogy tárják föl a családunkkal kapcsolatos információikat, mert szembeötlően magánjellegű kompiláció, amit nem a nyilvánosságnak illetve rosszindulatú felhasználásra szántak. Nem kényszeríthetjük magukat, hogy hagyják abba az adatgyűjtést, addig, amíg nem követnek el törvénysértést.

– Igen, ez mind igaz.

– Mindamellett okozhatunk magának és rendtársainak kellemetlenségeket, fölöttébb kínos kellemetlenségeket, és törvényesen megakadályozhatjuk, hogy bizonyos távnál közelebb férkőzzenek hozzánk és birtokainkhoz. Ám ez sokba kerülne, és igazából nem tartaná vissza önöket, legalábbis akkor, ha valóban azok, aminek állítják magukat. – Elhallgatott, megszívta hosszú, vékony cigarettáját, a whiskyre és a vízre pillantott. – Nem a jó italt rendeltem önnek, Mr. Lightner?

– Nem rendelt semmiféle italt – válaszoltam. – A pincér ugyanazt hozta ki, amit délután iszogattam. Azt is meg kellett volna akadályoznom. Elég volt belőle.

A tekintete szúrós lett, a mosolygó álca is eltűnt, és ebben a sallangtalanná ürült pillanatban majdnem fiatalnak látszott.

– Nem kellett volna Texasba utaznia, Mr. Lightner – mondta hidegen. – Nem lett volna szabad fölzaklatnia az unokahúgomat.

– Egyetértek önnel. Nem lett volna szabad felzaklatnom. De aggódtam érte, és föl akartam ajánlani a segítségemet.

– Ez roppant elbizakodottságra vall öntől és londoni barátaitól. – Szikrányi harag. Vagy csak közönséges bosszúság, mert nem akarom meginni a whiskyt? Addig néztem, amíg kiürült az agyam, nem zavarta mozgás, hang, szín; csak az ő arcát láttam, és a hangocskára füleltem, hogy mondja meg, amit tudni akarok.

– Igen, ez elbizakodottság, nemde? – kérdeztem. – Viszont tudja, a mi rendtársunk, Petyr van Abel volt az apja az 1664-ben, Franciaországban született Charlotte Mayfairnek. Amikor Saint-Domingue-re utazott a lányához, Charlotte bebörtönözte, és mielőtt a maguk szelleme, Lasher, a halálba kergette volna Port-au-Prince mellett egy kihalt úton, párzott a tulajdon lányával, és így nemzette Jeanne Louise-t. Az ő unokája Angélique, és az ő dédunokája a Riverbendet építtető Marie Claudette, annak a hagyatéknak a kiötlője, amelyet ön kezel Deirdre nevében. Tud követni?

Nem bírt válaszolni, csak ült és nézett, ujjai között a füstölgő cigarettával. Nem éreztem rosszindulatot vagy dühöt. Folytattam, miközben egy pillanatra se vettem le róla a szememet:

– A maga ősei a mi rendtársunknak, Petyr van Abelnek a leszármazottai. Össze vagyunk kötve, a Mayfair-boszorkányok és a Talamasca. És vannak más ügyek is, amelyek egyesítenek minket ennyi év után. Stuart Townsend, a mi képviselőnk, akinek itt, New Orleansban veszett nyoma, miután találkozott Stellával. Emlékszik Stuart Townsendre? Sohasem derült ki, miként tűnt el.

– Maga őrült, Mr. Lightner – mondta változatlan szenvtelenséggel.

Megszívta a cigarettáját, aztán elnyomta, noha a felénél se tartott.

– Ez a maguk Lasher szelleme ölte meg Petyr van Abelt – szóltam higgadtan. – Csak nem Lashert láttam az imént? Ott? – mutattam a távoli kertre. – Ugye, az őrületbe akarja kergetni az ön unokahúgát?

Ekkor feltűnő változás ment végbe Cortlanden. Arca, a sötét haj gyönyörű keretében, teljesen őszintének látszott az elszörnyedéstől.

– Komolyan beszél, igaz? – Ezek voltak az első szívből jövő szavai, amióta betette a lábát a bárba.

– Természetesen – válaszoltam. – Miért akarnék áltatni olyasvalakit, aki olvas a mások gondolataiban? Ostobaság lenne, ugyebár. – A pohárra néztem. – Olyasforma ostobaság, mint elvárni tőlem, hogy megigyam a mérget, amit ön a whiskymbe kevert, aztán úgy végezzem, mint Stuart Townsend, és később Cornell Mayfair.

Megpróbálta tompa, üres pillantás mögé rejteni a meghökkenését.

– Ez nagyon súlyos vád – szólt fojtottan.

– Egész idő alatt azt gondoltam, hogy Carlotta. Sose Carlotta tette, igaz? Hanem ön.

– Kit érdekel, miket gondol maga? – sziszegte. – Hogy merészel ilyeneket mondani nekem? – Aztán megzabolázta a dühét. Fészkelődött, előhúzta a cigarettatárcáját, kivett magának egy új cigarettát, miközben egyfolytában engem tartott szemmel. Hirtelen átváltott becsületes érdeklődésbe. – Mi az ördögöt akar, Mr. Lightner? – kérdezte fojtottan. De most már komolyan, uram, mit akar?

Tűnődtem egy pillanatig. Én is ezt kérdeztem magamtól heteken át. Mit akartam elvégezni, amikor New Orleansba utaztam? Mit akartunk igazából? Mit akartam?

Dohányzott, és úgy fürkészte az arcomat, mintha arról akarna meggyőződni, hogy én is őszinte vagyok.

– És ön nem tartozik közéjük? – kérdeztem.

– Nem – felelte halkan és hevesen, lassan csóválva a fejét. – Nem igazán. Nem mindig. – Hirtelen elszomorodott, és a szomorúság megöregítette. – Nézze, kémkedjenek utánunk, ha akarnak. Kezeljenek bennünket úgy, akár egy királyi családot...

– Pontosan.

– Maguk történészek, mint londoni kapcsolataimtól tudom. Történészek, tudósok, teljesen ártalmatlanok, feltétlenül tiszteletre méltóak...

– Zavarba hoz.

– De az unokahúgomat hagyják békén. Az unokahúgomnak most lehetősége van a boldogságra. Nézze, ennek a dolognak véget kell vetni. Kell. És az unokahúgom talán ki tudja módolni, hogy vége legyen.

– Ő is közéjük tartozik! – ismételtem Cortland hanglejtésével.

– Dehogy tartozik! – mondta. – Épp ez a lényeg, hogy most már senki sincs olyan, mint ők! Nem látja? Hát minek tanulmányoztak minket? Nem vették észre a hatalom széthullását? Már Stella sem tartozott közéjük Mary Beth volt az utolsó. Julien, vagyis apám és utána Mary Beth.

– Láttam. De mi lesz lidérces barátjukkal? Csak úgy tűri, hogy vége legyen?

– Maga hisz benne? – Lanyha mosollyal félrehajtotta a fejét, sötét szemének sarkába szarkalábakat rajzolt a néma nevetés. – De igazán, Mr. Lightner! Ön hisz Lasherben?

– Láttam – feleltem egyszerűen.

– Képzelődött, uram. Az unokanővéremtől hallottam, hogy az egy nagyon sötét kert.

– Kérem! Hát idáig jutottunk, hogy ilyeneket mondjunk egymásnak?

– Láttam őt, Cortland. Mosolygott, mikor láttam. Nagyon anyagszerűvé és élettelivé tette magát.

Cortland mosolya elvékonyodott, gúnyosabb lett. Fölvonta a szemöldökét, halkan sóhajtott.

– Tetszene neki a maga szóhasználata, Mr. Lightner.

– Deirdre meg tudja parancsolni neki, hogy távozzon tőle és hagyja békén?

– Természetesen nem tudja, de azt megteheti, hogy nem vesz tudomást róla. Élheti az életét úgy, mintha Lasher nem létezne. Antha nem volt képes. Stella nem akart. Ám Deirdre erősebb, mint Antha, és erősebb Stellánál is. Deirdre-be sok jutott Mary Bethből. Ez az, amit a többiek gyakran nem vesznek észre... – Úgy harapta el a mondatot, mintha mindjárt olyasmi csúszna ki a száján, amit nem akar közölni.

Egy hosszú percig bámult rám, aztán összeszedte cigarettatárcáját, öngyújtóját, és lassan felállt.

– Ne menjen még – kérleltem.

– Küldje el a krónikáját. Küldje el, és el fogom olvasni. Aztán talán majd beszélhetünk még. De soha többé ne menjen az unokahúgom közelébe, Mr. Lightner. Jól értsen meg: bármire kész vagyok, hogy megoltalmazzam Deirdre-et azoktól, akik bántani vagy kihasználni akarnák. Bármire.

Megfordult, hogy elmenjen.

– Hát az ital? – Én is felálltam, és a whiskyre mutattam. – És ha telefonálnék a rendőrségre, és a mérgezett italt használnám bizonyíték gyanánt?

– Mr. Lightner, ez itt New Orleans! – Elbájolóan mosolygott és kacsintott. – Most pedig kérem, térjen haza az őrtornyába, a távcsövéhez, és a távolból figyeljen minket!

Figyeltem, ahogy elmegy. Szépen mozgott, nagyon hosszú, könnyű lépésekkel. Az ajtóból visszanézett, és gyorsan, barátságosan intett.

Leültem, és a mérgezett whiskyt figyelmen kívül hagyva följegyeztem a naplómba az epizódot. Majd kivettem a zsebemből egy apró üveg aszpirint, kiürítettem a fiolát, megtöltöttem a mérgezett bourbonnal, rácsavartam a tetejét, félretettem.

Éppen összeszedtem volna a naplómat meg a tollamat, hogy fölmenjek a lépcsőn, amikor látom, hogy a londiner bejön az előcsarnokból.

– Már be is csomagoltunk, Mr. Lightner! A kocsija előállt. – Barátságos, kellemes arc. Senki sem közölte vele, hogy személyesen ő fog kiutasítani a városból.

– Valóban? – mondtam. – No, és bepakolt mindent? – néztem a két csomagra. A naplóm velem volt, természetesen. Átmentem az előcsarnokba. Láttam, hogy egy régimódi, hatalmas, fekete limuzin torlaszolja el a Francia Negyed szűk utcáját, akár egy gigászi parafadugó. – Ez az én kocsim?

– Igen, uram, Mr., Cordand azt mondta, vigyázzunk, nehogy ön lekésse a tíz órai járatot New Yorkba. Mondta, hogy valakije majd várja önt a repülőtéren a jeggyel.

– Hát nem figyelmes? – Két bankót halásztam elő a zsebemből, de a fiú visszautasította.

– Mr. Cordand már mindent elintézett, uram. Jó lenne, ha sietni tetszene, hogy ne késse le a gépet.

– Milyen igaz. Csakhogy én babonásan félek a nagy, fekete autóktól. Hívjon nekem egy taxit, ezt pedig fogadja el a fáradságáért.

A taxi nem a repülőtérre vitt, hanem a pályaudvarra. Még kaptam helyet a hálókocsiba St. Louisig, onnan mentem tovább New Yorkba. Telefonáltam Scottnak. Hajthatatlan volt. Ezt az adatot át kell értékelni.

„Ne kutass tovább New Yorkban, hanem gyere haza!"

Félúton jártunk az Atlanti-óceán fölött, amikor rosszul lettem. Mire Londonba értünk, magasra szökött a lázam. Mentőautó várt rám, és már vitt is a kórházba. Scott is velem jött. Hol elájultam, hol felocsúdtam.

– Mérget keressenek – mondtam.

Ezek voltak az utolsó szavaim. Amikor nyolc óra múlva magamhoz tértem, még mindig lázas voltam, és rosszul éreztem

magamat, de örültem, hogy élek, és Scottot meg két másik jó barátomat láthatom a szobámban.

– Csakugyan megmérgeztek, de a legrosszabbon túl vagy. Emlékszel, mikor ittál utoljára, mielőtt fölszálltál volna a gépre?

– Az a nő – mondtam.

– Hallgatlak.

– Bementem a New York-i repülőtér bárjába, szódás whiskyt rendeltem. Akkor bebotladozott az a nő, valami képtelen batyuval, és megkért, nem hívnék-e neki egy hordárt. Úgy köhögött, akár egy tüdőbajos. Nagyon betegesnek látszott. Leült az asztalomhoz, amíg kimentem a hordárért. Nyilván úgy fogadták föl az utcán.

– Egy ricin nevű mérget csempészett az italodba; a ricinusbabból vonják ki. Nagyon erős, abszolút közönséges méreg. Ugyanaz, amit Cortland kevert a bourbonodba. Túl vagy a nehezén, de még két napig fogsz betegeskedni.

– Te jó ég! – A gyomrom máris görcsölt.

– Aaron, ezek még csak szóba se fognak állni velünk – mondta Scott. – Miként is tehetnék? Ezek gyilkosok. Vége. Legalábbis egyelőre.

– Mindig is gyilkoltak, Scott – feleltem bágyadtan. – Ám Deirdre Mayfair senkit sem öl meg. Kérem a naplómat. – A görcsök elviselhetetlenné fajultak. Bejött az orvos, és injekciót akart adni. Nem engedtem.

– Aaron, ő itt a mérgezéses osztály vezetője, feddhetetlenül tiszta! Az ápolónőket ellenőriztük. Embereink itt vannak a szobában.

Csak a hét végén térhettem vissza az anyaházba. Alig bírtam magamba kényszeríteni egy falatot. Meg voltam győződve róla, hogy az egész anyaházat megmérgezhetik. Mi akadályozhatná meg őket abban, hogy bérenceket fogadjanak, akik közönséges mérgeket kevernek az ételünkbe? Még ide se érne a konyhánkra az élelmiszer, és már meg lenne mérgezve.

Semmi ilyesmi nem történt, mégis egy teljes évembe telt, amíg megszabadulhattam ettől a gondolattól, annyira megrázott, amit velem műveltek.

Abban az évben sok megrendítő hírt kaptunk New Orleansból...

Lábadozásom alatt átjavítottam az egész Mayfair-krónikát. Volt, amit módosítottam, többek között Richard Llewellyn tanúvallomását, valamint néhány más személy közlését, akikkel azelőtt találkoztam, hogy Texasba utaztam volna Deirdre-hez.

Arra a következtetésre jutottam, hogy Cortland végzett Stuarttal, és valószínűleg Cornell-lel. Logikusnak tűn, ám így is túl sok titok maradt. Mit védett Cortland ezekkel a bűncselekményekkel? És mi ez a szüntelen háború Carlottával?

Carlotta Mayfair is hallatott magáról – irodája a fenyegető levelek valóságos pergőtűzével árasztotta el londoni ügyvédeinket, követelve, hogy ne sértsük meg tovább magánéletének szentségét, maradéktalanul tárjuk föl a róla és családjáról szerzett adatokat, ne merészkedjünk száz méternél közelebb egyeden családtaghoz vagy családi birtokhoz sem, őrizkedjünk bármilyen úton vagy módon megközelíteni Deirdre Mayfairt, és így tovább, a végtelenségig hömpölygetve a minden jogalapot nélkülöző követeléseket és fenyegetéseket.

Utasítottuk jogtanácsosainkat, hogy ne válaszoljanak.

Megvitattuk a kérdést a tanácsban. Megint kapcsolatot próbáltunk teremteni, megint visszalöktek. Folytatjuk a nyomozást, amire korlátlan felhatalmazást kapok, de a közeljövőben senki sem mehet a család közelébe. – Már ha egyáltalán! – tette hozzá Reynolds nyomatékosan.

Nem vitatkoztam. Akkoriban nem ihattam egy pohár tejet anélkül, hogy ne arra gondoljak, bele fogok-e halni. És nem tudtam kiverni a fejemből Cordand művi mosolyát.

Megkettőztem a New Orleans-i és texasi nyomozók számát, ám személyesen figyelmeztettem őket telefonon, hogy a megfigyeltek ellenséges és alkalmasint nagyon veszedelmes személyek. Minden

nyomozónknak felkínáltam a lehetőséget, hogy visszautasíthassa a megbízást.

Úgy alakult, hogy egyetlen nyomozómról sem kellett lemondanom, de sokan fölemelték a tarifájukat.

Ami Juliette Miltont, társasági titkos ügynökünket illeti, őt – tiltakozása ellenére – nem hivatalosan nyugdíjaztuk. Minden hatalmunkban álló eszközzel próbáltuk megértetni vele, hogy ennek a családnak bizonyos tagjai képesek erőszakos cselekményekre. Ímmel-ámmal hagyta csak abba a velünk folytatott levelezést, 1958. december tizedikén kelt írásában még könyörög, világosítsuk már fel, mit tett rosszul, és még többször hallatott magáról az évek során. Juliette még ma, 1989-ben is él: egy drága szeretetotthon lakója az alabamai Mobile-ban.

DEIRDRE TÖRTÉNETE FOLYTATÓDIK

Texasi nyomozóim a hivatásuk magaslatán álltak; ketten a szövetségi kormánynak dolgoztak valaha; mindhármukat figyelmeztettem, hogy semmi esetre sem szabad zavarniuk vagy megrémíteniük Deirdre-et.

– Nagyon aggódom ennek a lánynak a boldogságáért és a lelki nyugalmáért. Viszont tudniuk kell, hogy gondolatolvasó. Ha ötven méternél jobban megközelítik, valószínűleg tudni fogja, hogy figyelik. Kérem, vigyázzanak.

Nem tudom, hittek-e nekem, de követték utasításaimat. Megtartották a biztos távolságot, az adatokat az iskolai adminisztrációtól, pletykás diáktársaktól, kollégiumi öreg portásnőktől és olyan tanároktól szerezték, akiknek kávé mellett könnyen megoldódott a nyelve. Fogalmunk sincs róla, tudomást szerzett-e Deirdre a figyelésről.

Jó eredménnyel végezte az őszi szemesztert a Texasi Női Főiskolán, kitűnő osztályzatokat kapott. A lányok kedvelték. A

tanárai kedvelték. Nagyjából hathetente kijelentkezett a kollégiumból, hogy rokonánál, Rhonda Mayfairnél és annak férjénél, Ellis Clementnél, akkori irodalomtanáránál vacsorázzon. December tizedikén szerepel a nyilvántartásban egy randevú is egy Joey Dawson nevű fiúval, de ha hihetünk a regiszternek, ez a randevú mindössze egy óráig tartott.

Ugyanezen nyilvántartás szerint Cordand gyakran meglátogatta unokahúgát, és kikérte a kollégiumból egy-egy péntek vagy szombat estére Dallasban, ahonnan Deirdre mindig hazaért a hajnali egy órai kapuzárásig.

Tudjuk, hogy Deirdre a nagybátyja metairie-i házában töltötte a karácsonyt, és a családi pletyka szerint nem akart találkozni a látogatóba érkező Carlottával.

A hivatali pletyka azt támasztja alá, hogy Cortland és Carlotta még mindig nem volt beszélő viszonyban. Epés leveleket küldözgettek egymásnak filléres ügyekben, ha azoknak Deirdre-hez volt köze.

– Igyekszik megszerezni Deirdre teljes felügyeletét, a lány saját érdekében – mesélte az egyik titkárnő a barátjának –, de az öregasszony úgysem engedi. Perrel fenyegeti Cortlandet.

Nem tudjuk, hogyan alakult ez a harc, Deirdre mindenesetre hanyatlani kezdett a tavaszi szemeszterben. Kezdett hiányozni az órákról. Kollégiumi lakótársai azt mesélték, hogy időnként átsírja az egész éjszakát, de ha bekopognak hozzá, nem nyit ajtót. Egy este a campus rendőrsége talált rá egy kis belvárosi parkban. Deirdre nem látszott tudni, hol van.

Annyit mulasztott, hogy végül beidézték a dékánhoz, és fegyelmi büntetést kapott. Noha ezek után részt vett az órákon, a tanárok jelentették, hogy nem figyel, és valószínűleg beteg.

Áprilisban mindennap hányingerrel ébredt. Az egész folyosó hallhatta, hogyan öklendezik a közös mosdóban. A lányok a kollégium felügyelőnőjéhez fordultak.

– Nem besúgni akarjuk, de féltjük. Mi lesz, ha megpróbál kárt tenni magában?

Amikor a felügyelőnő célzott rá, hogy nem állapotos-e, Deirdre olyan zokogógörcsöt kapott, hogy be kellett fektetni a kórházba. Ott is maradt, amíg május elsején Cortland el nem jött érte.

Ami ezután történt, az máig titok. A New Orleans-i új Isteni Könyörületesség nyilvántartása szerint a Texasból érkező Deirdre-et egyenesen behozták a kórházba, ahol különszobát kapott. Az öreg apácák, akik közül sokan a Szent Alfonz-iskola nyugdíjas tanítónői voltak, tehát még emlékeztek Deirdre-re, egykettőre kiderítették, hogy Carlotta orvosa, Gallagher doktor vizsgálta meg Deirdre-et, aki valóban várandósnak bizonyult.

– Mármost a lány férjhez fog menni – közölte a doktor az apácákkal –, úgyhogy egyetlen komisz szót sem szeretnék hallani! A leendő apa főiskolai tanár a texasi Dentonban, és pillanatnyilag éppen útban van New Orleansba.

Amikor három héttel később a mentőautó hazavitte az agyonnyugtatózott Deirdre-et és hivatásos ápolónőjét az Első utcába, már az egész redemptorista eklézsia azt pletykálta, hogy a lány terhes, nemsokára férjhez megy, és leendő férje, egy főiskolai tanár, „nős ember!”

Ez volt csak a szaftos botrány azoknak, akik nemzedékek óta lesték a családot! Öreg mámik pusmogtak a templom lépcsőjén. Deirdre Mayfair és egy nős ember! Lapos pillantások szálltak az elhaladó Millie kisasszony és Belle kisasszony felé. Carlotta állítólag azt mondta, őt hagyják ki a dologból. Ám Belle kisasszony és Millie kisasszony elvitték Deirdre-et Gus Mayerhez, és vásároltak neki az esküvőre szép kék ruhát, kék szaténcipőt, új fehér retikült és kalapot.

– Annyira be volt gyógyszerezve, szerintem azt se tudta, hol van – mesélte az egyik eladólány. – Mindent Millie kisasszony választott ki helyette. Ő csak ült, olyan fehéren, mint a mész, és mindenre azt mondta nehezen forgó nyelvvel. „Igen, Millie néni.”

Juliette Milton nem bírta megállni, hogy ne írjon. Hosszú levelében részletesen beszámolt Beatrice Mayfairről, aki meglátogatta Deirdre-et az Első utcában, és egész reklámszatyorra való ajándékot vitt neki. „Hogy miért költözött egyáltalán haza az a lány, ahelyett, hogy Cortlandhez ment volna!” – írta Juliette.

Bizonyos jelek arra utalnak, hogy Deirdre-nek nemigen volt választása. A korabeli orvostudomány azt tartotta, hogy a méhlepény megvédi a magzatot a nyugtatóktól, amelyeket az anya kap, és az ápolónők szerint a kórházból távozó Deirdre-et annyira lenyugtatózták, hogy azt se tudta, mi történik vele. Az egyik hétköznapon, kora délután bejött Carlotta, és kikérte a kórházból az unokahúgát.

– És Cortland Mayfair pont azon az estén jött érte! – súgta meg később, a lehető legszigorúbban bizalmas jelleggel, Bridget Marie nővér. Azt hittük, ott helyben megkapja a dilihoppot, mikor látta, hogy a gyermek elment!

A hivatali pletyka tovább mélyítette a homályt. Cortland és Carlotta egymással rikácsoltak telefonon, csukott ajtók mögött. Cortland tajtékozva közölte titkárnőjével, hogy Carlotta azt képzeli, kizárhatja őt a házból, ahol született! Komplett őrült, ha ezt hiszi!

Évekkel később Ryan Mayfair is szóba hozta a témát. – Azt beszélték, hogy nagyapámat egyszerűen kizárták. Mikor fölment az Első utcába, Carlotta a kapuban várta, és megfenyegette: „Ha be mersz jönni, hívom a rendőrséget!”

Július elsején újabb információbomba rengette meg a plébániai pletykaklubot. Deirdre leendő férjét, „a főiskolai professzort”, aki válófélben volt a feleségétől, hogy elvehesse a lányt, halálos baleset érte New Orleans felé jövet, a parti úton. Eltört a kormányösszekötő rúd, a nagy sebességgel robogó autó megpördült, jobb oldalt eltalált egy tölgyfát és felrobbant. A férj nélkül maradt Deirdre Mayfairnek, aki még a tizennyolcat se töltötte be, örökbe kell adnia a gyerekét. Családon belül fogadják örökbe, Carlotta kisasszony mindent megszervez.

– Nagyapám felháborodott, amikor meghallotta az örökbefogadás hírét – mesélte évekkel később Ryan Mayfair. – Beszélni akart Deirdre-rel, az ő szájából akarta hallani, hogy valóban lemond-e a gyermekéről. De most sem juthatott be az Első utcai házba. Végül Lafferty atyához folyamodott, a plébánoshoz, de ő is Carlotta zsebében volt. A pap feltétel nélkül Carlottát pártolta.

Mindez rendkívül szomorúan hangzik. Úgy hangzik, mintha Deirdre-nek csaknem sikerült volna megmenekülnie az Első utca átkától, ha gyermekének apja nem hal meg épp akkor, amikor őt nőül venni sietett New Orleansba! A redemptorista egyházközségben évekig szolgáltatott beszédtémát ez a szomorú botrány. Én még 1988-ban is ezt hallottam Rita Mae Lonigantól. Minden jel arra utal, hogy Lafferty atya elhitte a texasi apa történetét. Számtalan jelentésből következtethetünk arra, hogy elhitte a Mayfair rokonság is. Elhitte Beatrice Mayfair. Elhitte Pierce Mayfair. Még mintha Rhonda Mayfair és férje, Ellis Clement is elhitte volna a texasi Dentonban, vagy ezt, vagy azt a zavaros változatot, amelyet később közöltek velük.

Csakhogy ez a történet nem igaz. Nyomozóink csaknem a kezdettől fogva tanácstalanul csóválták a fejüket. Egy főiskolai tanár és Deirdre Mayfair? Kicsoda? Az állandó figyelés azonnal törölte a lehetséges személyek közül Rhonda Mayfair férjét, Ellis Clementet, aki alig ismerte Deirdre-et.

Egész Dentonban nem volt olyan férfi, aki valaha is randevúzott volna Deirdre Mayfairrel, vagy egyáltalán megfordult volna a társaságában. Se Dentonban, se a környéken nem akadt oktatási intézmény, amelynek valamelyik tanára karambol következtében vesztette volna életét a louisianai parti úton. Sőt, 1959-ben, legjobb tudomásunk szerint semmiféle halálos végű közlekedési baleset nem történt azon az úton.

Talán még egy ennél is felháborítóbb és szomorúbb valóság rejtőzik a koholmány mögött? Lassan haladtunk a kirakóssal. Mire tudomást szereztünk a folyóparti közlekedési balesetről, Deirdre

gyermekének örökbefogadásához már teljesítették a törvényes feltételeket. Mire megtudtuk, hogy nem volt karambol, az örökbefogadás megtörtént.

Később kelt bírósági jegyzőkönyvek szerint valamikor augusztusban New Orleansba repült Ellie Mayfair, hogy aláírja Carlotta Mayfair irodájában az örökbefogadási okmányokat. A családban senki sem látszik tudni Ellie utazásáról.

Ellie térje, Graham Franklin azt mondta évekkel később az egyik üzlettársának, hogy szörnyű balhét robbantott ki az örökbefogadás. – A feleségem beszüntetett mindennemű tárgyalást a nagyapjával, aki nem akarta, hogy örökbe fogadjuk Rowant. Szerencsére még a baba születése előtt meghalt a vén strici!

Az Ír Csatornánál Lafferty atya azt mondta idős húgának, hogy kész lidércnyomás a dolog, ám Ellic Mayfair jó asszony, és elviszi a kislányt Kaliforniába, ahol annak esélye lesz egy új életre. Cortland összes unokája helyesli a döntést, egyedül Cortland köti az ebet a karóhoz. – Az a lány nem tarthatja meg a gyereket, hiszen bolond – szögezte le a vén plébános a húga konyhájának asztalánál, ahol vörös babbal kevert rizst evett, és egy pohár sört ivott mellé. – A szó szoros értelmében bolond. Ennek így kell lennie.

– Úgyse fog sikerülni – mondta később a képviselőnknek az öregasszony. – Azzal nem lehet megszökni egy családi átok elől, hogy elköltözünk.

Millie kisasszony és Belle kisasszony szépséges ágykabátokat és hálóingeket vásároltak Deirdre-nek Gus Mayernél. Az eladólányok érdeklődtek „szegény Deirdre” után.

– Ó, hát megteszi, ami tőle telik – válaszolta Millie kisasszony. – Borzasztó volt, borzasztó! – Belle kisasszony azt mondta egy asszonynak a kápolnában, hogy Deirdre-en „már megint rajta van a rontás.”

– Fele időben azt se tudja, hol van! – morogta Nancy, aki épp a járdát söpörte, amikor elhaladt a kapu előtt a Kertváros egyik matrónája.

Mi történt ezekben a hónapokban az Első utcai kulisszák mögött? Sürgettük nyomozóinkat, hogy derítsenek ki annyit, amennyit csak bírnak. Ismerőseink közül csupán egyetlen személynek volt alkalma látnia Deirdre-et, hogy a régi, de itt helyénvalónak tűnő kifejezéssel éljünk, „elzártságának" utolsó hónapjaiban, ám vele csak 1988-ban tudtunk beszélni.

Csak a kezelőorvos jött-ment néma csendben. Valamint az ápolónő, aki nyolcórás ügyeletet teljesített Deirdre mellett.

Lafterty atya azt mondta, hogy a lány belenyugodott az örökbefogadásba. A látogatóba érkező Beatrice Mayfairrel közölték, hogy nem találkozhat Deirdre-rel, ám megihatott egy pohár bort Millie drágával, aki azt mondta, hogy igazán meg kell a szívnek szakadnia!

Október elsejére Cortland valósággal belebetegedett a nyugtalanságba. Titkárnői szerint folyton hívogatta Carlottát, taxival járt az Első utcába, ahol újra és újra ajtót mutattak neki. Végül október huszadika délutánján azt mondta a titkárnőjének, hogy akkor is bejut abba a házba, és megnézi az unokahúgát, ha az ajtót kell betörnie érte!

Délután ötkor, amikor az egyik szomszédasszony rátalált, Cortland zilált öltözetben kuporgott a járdaszegélyen az Első meg a Gesztenyefa utca sarkán, és fejsebéből ömlött a vér.

– Hívjon mentőt – mondta. – Az ember lelökött a lépcsőn!

Bár a szomszédasszony mellette maradt a mentőautó érkezéséig, Cortland egyetlen szóval sem volt hajlandó többet mondani. A mentő elrobogott vele az Első utcából a közeli Touro kórházba. Az ügyeletes megállapította, hogy Cortland egész teste tele van kiterjedt zúzódásokkal, a csuklója eltört és a szájából folyik a vér. – Belső sérüléseket szenvedett foglalta össze az ügyeletes, és azonnal segítséget kért.

Ekkor Cortland megragadta az orvos kezét, és azt mondta, figyeljen: nagyon fontos, hogy segítsen Deirdre Mayfairen, akit

fogságban tartanak a tulajdon házában. – Akarata ellenére el fogják venni tőle a kisbabáját. Segítsen rajta! – Aztán Cortland meghalt.

A felületes boncolás kiterjedt belső vérzést és a koponyára mért súlyos ütéseket állapított meg. Amikor a fiatal orvos valami rendőrségi nyomozásfélét szorgalmazott, Cortland fiai tüstént elhallgattatták. Ők beszéltek Carlotta Mayfair kuzinnal. Apjuk leesett a lépcsőn, visszautasított mindenféle orvosi segítséget, majd a saját lábán távozott. Carlotta nem is álmodta, hogy ilyen súlyosak a sérülései. Azt se tudta, hogy Cortland a járdán ül. Magánkívül volt a bánattól. A szomszédasszonynak be kellett volna csöngetnie.

Cortland parádés temetésén, kint Metairie-ben, ugyanezt a történetet adták elő a családnak. Miközben Belle és Millie kisasszonyok némán ültek a háttérben, Pierce, Cortland fia, mindenkivel tudatta, hogy apja zavart állapotban volt, amikor azt mondta a szomszédasszonynak, hogy valami ember lelökte a lépcsőn. Az Első utcában nem tartózkodott semmiféle ember, aki ilyet tehetett volna. Maga Carlotta látta, amint esik. Látta Nancy is, aki rohant, hogy elkapja, de már késő volt.

Pierce feltétel nélkül támogatta az örökbefogadást. Ellie unokahúga pontosan olyan környezetet tud teremteni a kicsinek, hogy annak meglegyen minden esélye. Szomorú, hogy Cortland ennyire ellenezte az örökbefogadást, de hát nyolcvanéves volt, és egy ideje megromlott az ítélőképessége. A fényes temetés incidens nélkül zajlott le, bár évekkel később a temetkezési vállalkozónak eszébe jutott, hogy a szoba túlsó végében meghúzódó unokatestvérek, csupa öregúr, epés megjegyzéseket tettek Pierce „kis beszéde” alatt. „Naná, hogy nincs ember abban a házban” – mondta az egyik. „Á, dehogy van ott ember! Csak azok a bájos hölgyek.” „Én sose láttam ott semmiféle embert, hát te?” És így tovább. „Ugyan, hogy lehetne ember az Első utcában? Olyan nincs a sifonérban!”

Mikor a rokonok eljöttek meglátogatni Deirdre-et, nagyjából ugyanazt kellett végighallgatniuk, amit Pierce mondott a temetésen. Deirdre nagyon beteg, nem szabad zavarni, Olyan beteg, hogy még

Cortlandet se akarta látni. Nem tudja, és nem is szabad tudnia, hogy Cortland meghalt.

– Nézd meg azt a sötét lépcsőt! – szólította föl Millie drága Beatrice-t. – Cortlandnek a lifttel kellett volna mennie. De ő sose akarta használni. Pedig ha beszáll a liftbe, sose esik akkorát!

A családi legendáriumból úgy tűnik, hogy mindenki a legjobb megoldásnak tartotta az örökbefogadást. Cortlandnek nem lett volna szabad elleneznie. Ahogy Cortland unokája, Ryan Mayfair mondta: – Szegény Deirdre körülbelül annyira volt alkalmas anyának, mint Chaillot bolondja.

Azt hiszem, nagyapám felelősnek érezte magát. Ő vitte Deirdre-et Texasba. Azt hiszem, magát hibáztatta. Bizonyos akart lenni abban, hogy az unokahúga valóban örökbe kívánja adni az újszülöttjét. Bár hogy Deirdre mit akart, az itt talán nem is volt olyan fontos.

Akkoriban rettegve vártam minden louisianai hírt. Éjszakánként álmatlanul feküdtem anyaházi ágyamban, szüntelenül Deirdre járt az eszemben, és azon rágódtam, nem tudnánk-e kideríteni valamilyen módon, mit akar és mit érez igazából? Azonban Scott Reynolds nem engedett abból, hogy tartózkodunk a további beavatkozástól. Deirdre tudja, hogyan érjen el minket. Carlotta Mayfair is tudja, már amennyi hasznunk belőle van. Ennél többet nem tehetünk.

Csupán 1988 januárjában, majdnem harminc évvel később hallhattam Deirdre egykori iskolai barátnőjétől, Rita Mae Dwyer Lonigantől, hogy Deirdre kétségbeesetten próbált kapcsolatba lépni velem, de kudarcot vallott.

1959-ben Rita Mae, aki akkoriban ment feleségül Jerry Loniganhez, a Lonigan és Fiai temetkezési vállalat társtulajdonosához, meghallotta, hogy Deirdre otthon van, állapotos, és már el is veszítette a gyereke apját, mire összeszedte minden kurázsiját, és elindult vizitbe. Sok más látogatóhoz hasonlóan neki is ajtót mutattak, ám előbb még sikerült meglátnia Deirdre-et a lépcső tetején, és Deirdre kétségbeesetten kiáltotta:

– Rita Mae, el fogják venni a kisbabámat! Rita Mae, segíts! – Miközben Nancy kisasszony el akarta cipelni a lépcsőről, Deirdre ledobott egy apró fehér névjegyet. – Keresd meg ezt az embert! Kérd meg, hogy segítsen! Mondd meg neki, hogy el fogják venni a kisbabámat!

Carlotta Mayfair tettleg bántalmazta Rita Mae-t, és megkísérelte elvenni tőle a névjegyet, ám Rita, noha a kisasszony a haját tépázta és megkarmolta az arcát, nem engedte ki a markából, miközben hulló levelek záporán át menekült ki a kapun.

Otthon látta csak, hogy a névjegy úgyszólván olvashatatlan. Carlotta letépett belőle egy darabot, Rita pedig annyira szorította izzadó markával, hogy a Talamasca szó és az én nevem kivételével, amelyet kézzel írtam a kártya hátlapjára, minden elmosódott.

Csupán 1988-ban ismerte föl Rita Mae a Nancy Mayfair temetésén kapott névjegyben, az 1959-ben tönkrement példány párját; akkor hívott föl a szállodámban, és mesélte el azt, amire abból a régi napból emlékezett.

E sorok írójának nagyon fájt hallani, hogy Deirdre hiába könyörgött segítségért. Nagyon fájt emlékeznem azokra a harminc évvel korábbi éjszakákra, amikor álmatlanul töprengtem londoni ágyamban: „Nem segíthetek rajta, de meg kell próbálnom! De hogyan merjem? És miként sikerülhetne?”

Az a helyzet, hogy valószínűleg legjobb igyekezetem ellenére sem segíthettem volna Deirdre-nek. Ha Cortland nem akadályozhatta meg az örökbefogadást, miként akadályozhattam volna meg én? Álmaimban mégis látom magamat, amint elhozom Deirdre-et az Első utcából Londonba. Látom őt egészséges fiatalasszonynak.

Ám a valóság egész más.

1959. november hetedikén, hajnali ötkor Deirdre megszülte szőke, egészséges, négy és fél kilós kislányát, Rowan Mayfairt. Amikor órákkal később magához tért az altatásból, Ellie Mayfair, Lafferty atya és Carlotta Mayfair állt az ágya mellett, két betegápoló apáca

társaságában, akik később részletesen elmondták a jelenetet Bridget Marie nővérnek.

Lafferty atya a karjában tartotta az újszülöttet, és elmagyarázta, hogy most keresztelte meg a kórház kápolnájában, Rowan Mayfair névre. Megmutatta az anyának a keresztelési bizonyítványt.

– Most pedig csókold meg a lányodat, Deirdre – szólította föl Lafferty atya –, és add oda Ellie-nek, mert Ellie-nek indulnia kell.

A plébániai pletyka szerint Deirdre tette, amit mondtak. Ragaszkodott hozzá, hogy a gyermeknek Mayfair legyen a neve, és miután ez a feltétel teljesült, hagyta, hogy elvigyék a kicsit. Megcsókolta a lányát, akit alig látott hulló könnyeitől, engedte, hogy Ellie kivegye a karjaiból, majd zokogva elfordult és a párnába fúrta az arcát.

– Jobb, ha most békén hagyjuk – mondta Lafferty atya.

Bridget Marie nővér több mint tíz év múlva magyarázta el a Rowan név jelentését:

– Carlotta lett a keresztanya. Azt hiszem, keresztapának a kórteremből hívtak ki valami orvost, annyira sürgős volt nekik a keresztelés. És Carlotta azt mondta Lafferty atyának, hogy legyen a gyermek neve Rowan, mire az atya: „Azt ugye tudja, Carlotta Mayfair, hogy Szent Berkenye[1] nincsen? Nekem ez nagyon egy pogány névnek hangzik.”

Mire Carlotta azt feleli abban az ő modorában, tudja, milyen volt:

„Hát maga nem tudja, atyám, mi a berkenyefa? Hogy azzal űzték el a boszorkányokat, és mindenféle gonoszt? Nincs egy viskó Írországban, ahol a háziasszony ne a berkenyefa ágát akasztaná az ajtó fölé, hogy megvédje a családját a boszorkányoktól meg a boszorkányságtól, és ez így volt a keresztény korban is! Rowan legyen ennek a gyermeknek a neve!” Ellie Mayfair meg, amilyen málé volt világéletében, csak bólogatott erre.

– Ez igaz? – kérdeztem. – Írországban tényleg berkenyeágat tűztek az ajtó fölé?

---

[1] A rowan szó jelentése magyarul: berkenye – a szaklektor

Bridget Marie nővér komoran bólogatott. – Na, sokra mentek vele!

Kicsoda Rowan Mayfair apja? A kórházban készített rutin vérkép szerint az újszülött ugyanahhoz a vércsoporthoz tartozott, mint a nem egészen egy hónapja elhalálozott Cortland Mayfair. Itt ismételten megjegyeznénk, hogy Stella Mayfairnek Cortland lehetett az apja, és a Bellevue-től nemrég megszerzett információ végre igazolta, hogy Antha Mayfair is lehetett az ő lánya.

Deirdre-et még el se bocsátották az Isteni Könyörületesség kórházból Rowan születése után, amikor „kitört rajta az elmebaj". Az apácák mesélték, hogy órákon át sírt, aztán azt sikoltozta az üres szobában: „Te ölted meg!" Aztán betámolygott a kórház kápolnájába, amikor ott éppen mise volt, és azt ordította: „Te ölted meg! Egyedül hagytál engem az én ellenségeim között! Elárultál!" Erővel kellett kihurcolni, és hamarosan beutalták a Szent Annába, ahol a hónap végére katatóniába esett.

– A láthatatlan szerető volt az! – vallja a mai napig Bridget Marie nővér. – Deirdre ordítva átkozta, amiért megölte a professzorát. Ő tette, mert az ördög mindenestül magának akarta a lányt. A démonszerető, az volt az, itten, New Orleansnak városában! Aki éjszakánként a Kertváros utcáit járja!

Ez nagyon festői és ékesen szóló változat, de mivel több mint valószínű, hogy a főiskolai tanár sohasem létezett, miféle jelentést csatolhatunk Deirdre szavaihoz? Lasher taszította le Cortlandet a lépcsőn, vagy annyira ráijesztett, hogy Cortland magától leesett? És ha igen, mi volt az oka?

Ezzel tulajdonképpen be is fejeződött Deirdre Mayfair élete. A következő tizenhét évet különböző elmegyógyintézetekben töltötte, óriási adagokban kapta a nyugtatókat, brutális sorozatokban az elektrosokkot, és csupán egy-egy rövid szünetre tért haza, árnyékaként az egykori lánynak.

1976-ban végleg hazahozták az Első utcába a meredt szemű, örökké éber, semmire sem emlékező, néma nyomorékot.

A kedvéért szúnyoghálókat szereltek a földszinti tornácra. Ide hozták ki mindennap, ha esett, ha fújt, ő pedig mozdulatlanul ült egy hintaszékben, arcát kissé az utca felé fordítva.

– Még arra se emlékszik, mi volt az előző pillanatban – mondta az egyik orvos. – Örök jelenben él, olyan módon, amit mi el sem tudunk képzelni. Mintha egyáltalán nem lenne agya. – Nagyon öreg embereknél szoktak leírni hasonló állapotot, akik előrehaladott szenilitásukban csak ülnek a geriátriai osztályon, és bámulnak bele a világba. Deirdre-et ennek ellenére erősen nyugtatózzák, nehogy „idegrohamokat" kapjon, legalábbis így mondták egymást váltó orvosainak és ápolónőinek.

Hogyan lett Deirdre Mayfairből „ez az agy nélküli idióta", ahogyan az Ír Csatorna pletykafészkei hívták, ez a székében gunnyasztó, „csinos zsák krumpli"? Bizonyosan hozzájárult az elektrosokk is, amiből több sorozatot szenvedett el minden kórházban 1959 óta. Aztán ott voltak a gyógyszerek a szinte bénító hatású nyugtatók – hatalmas adagjai, amelyeket, legalábbis a hozzáférhető kórlapok szerint, hajmeresztő kombinációkban kapott.

Mi igazolhat egy ilyen kezelést? Deirdre Mayfair 1962-ben megszűnt összefüggően beszélni. Ha nem nyugtatózták, sikoltozott, vagy örökösen sírt. Néha összetörte a tárgyakat. Néha csak hátradőlt, és fennakadt szemmel vonított.

Az évek során továbbra is kaptuk az információkat Deirdre Mayfairről. Átlag havonta sikerül „meginterjúvolnunk" valamilyen orvost, ápolónőt vagy más személyt, aki megfordult az Első utcai házban. Ám följegyzéseink továbbra is töredékesek. A kórházi kartoték, lévén bizalmas jellegű, rendkívül nehezen megszerezhető, de annyit tudunk, hogy az utolsó két elmegyógyintézetben nem is vezettek Deirdre kezeléséről kórlapot.

Az egyik orvos egyértelműen közölte egy kíváncsiskodó idegennel, hogy megsemmisítette Deirdre kóranyagát. Egy másik orvos, aki kevéssel Deirdre kezelése után vonult nyugdíjba, mindössze néhány rövid, talányos megjegyzést hagyott hátra a rövid

aktában: „Gyógyíthatatlan. Tragikus. A nagynénje a gyógyszerezés folytatását szorgalmazza, ám a nagynénje leírása a viselkedéséről nem hihető.”

Nyilvánvaló okokból továbbra is hagyatkoznunk kell az adomákra, ha értékelni akarjuk Deirdre esetét.

Noha egész felnőtt korát a drogok szürkületében bóbiskolta át, számtalanszor feltűnt a közelében egy „titokzatos, barna hajú ember”. A Szent Anna ápolónővérei esküdöztek, hogy látták, amint „bemegy a szobájába egy ember! Csak tudom, ha látok valamit!” Egy texasi tébolydában, ahová rövid időre zárták el, az egyik orvos azt bizonygatta, hogy felfigyelt „egy titokzatos látogatóra”, akinek valahogy „mindig akkor veszett nyoma, amikor kérdőre akartam vonni, vagy érdeklődni akartam, hogy tulajdonképpen kicsoda?”

Egy észak-louisianai elmegyógyintézetben legalább egy ápolónő erősködött a fölöttesének, hogy „kísértettel találkozott”. A különböző intézmények fekete ápolói „folyton látták azt az embert”. Az egyik nő mesélte:

„Nem ember. Felismerem az ilyet. Én látom a szellemeket, meg tudom idézni őket. Ismerem őt, ő ismer engem, és egyáltalán nem jön a közelembe.”

A mesteremberek többsége ugyanúgy nem képes dolgozni az Első utcai háznál, mint Deirdre lánykorában. Előkerültek a régi mesék. Még „valami embert” is emlegetnek, aki nem akarja, hogy rend legyen.

Ennek ellenére csak sikerült javítgatni ezen-azon – néhány szobába beszerelték a légkondicionálást, felújították egy kicsit az elektromos hálózatot, de ehhez úgyszólván minden esetben Carlotta Mayfair személyes felügyeletére volt szükség.

A vén kertész továbbra is eljár a házhoz, és hébe-hóba átmázolja a rozsdás kerítést.

Egyébként az Első utca szunyókál a tölgyek alatt. Stella tündérrózsával és vad írisszel benőtt úszómedencéjében éjszaka rázendítenek a békák. A telek lábában rég leesett a tölgyfa ágáról

Deirdre hintája. Az ülés – egyetlen darab deszka – kifakultan vetemedik a magas fűben.

Sok járókelő, aki megáll és benéz a hintaszékében gubbasztó Deirdre-re, egy látogatóba jött, „helyes unokatestvért” is észrevehet egy pillanatra az oldaltornácon. Voltak ápolónők, akik felmondtak „a miatt az ember miatt, aki gyün-megy, mint valami bujdosó lélek”, vagy mert folyton mindenféle dolgot véltek látni a szemük sarkából, vagy úgy érezték, figyelik őket.

– Valami szellemféle kísért a közelében – mondta egy fiatal, gyakorlatias ápolónő, aki közölte az ügynökséggel, hogy soha, de soha nem megy vissza abba a házba! – Fényes napvilágnál találkoztam egyszer vele! Életemben nem láttam hozzá foghatóan ijesztő dolgot!

Amikor kérdéseket tettem föl ennek az ápolónőnek a villásreggeli mellett, néhány részlettel kiegészítette a történetet:

– Közönséges férfi, barna szemű, barna hajú, elegáns kabátban, fehér ingben, de édes jóistenem, akkor is a legszörnyűbb, amit valaha láttam! Ahogy ott állt a napfényben Deirdre mellett, és engem nézett! Elejtettem a tálcát, és csak visítottam és visítottam!

Sok más orvos és ápolónő minden átmenet nélkül lépett ki a család szolgálatából. 1976-ban az egyik orvostól meglepetésszerűen vették el az esetet. Továbbra is felkutatjuk ezeket az embereket, hogy kifaggassuk őket, és följegyezzük, amit mondanak, miközben érdeklődésünk indokairól igyekszünk minél kevesebbet elárulni.

Rémítő lehetőség rajzolódik ki ezekből az adatokból, mégpedig az, hogy Deirdre elméjét annyira lepusztították, ahol már nem tud parancsolni Lashernek, vagyis öntudatlanul adja át neki az erőt, amelynek birtokában a szellem élethű alakot ölthet, viszont arra már nem futja a tudatából, hogy utasíthassa vagy elparancsolhassa magától Lashert, ha nem óhajtja a közelségét.

Összefoglalva, Deirdre tudat nélküli médium, tehetetlenné bénított boszorkány, aki talán ki van szolgáltatva mindig kéznél levő familiárisának.

Fennáll az a lehetőség is, hogy Lasher talán azért van Deirdre közelében, hogy vigasztalja a nőt, vigyázzon rá, és előttünk érthetetlen módokon netán boldoggá is tegye.

1980-ban, több mint nyolc éve sikerült megszereznem a ház mögötti kukából Deirdre egyik ruháját, egy bő pamut slafrokot. Visszavittem magammal Angliába, és odaadtam Lauren Grantnak, aki ma rendünk leghatalmasabb pszichometrikusa.

Lauren semmit sem tudott a Mayfair-boszorkányokról, bár az ilyen esetekben nem zárható ki a telepátia. Amennyire tehettem, próbáltam kizárni őket a gondolataimból.

– Boldogságot látok – mondta Lauren. – Ennek a ruhának a tulajdonosa mámorosan boldog. Álmok között él. Zöld kertekről, esthajnali egekről, gyönyörű alkonyatokról álmodik. Alacsonyra nyúló ágak vannak itt. Hinta lóg egy szépséges fáról. Gyermek? Nem, asszony. Meleg szellő fújdogál. – Erősebben morzsolgatta a pongyolát, arcához szorította a kelmét. Ó, és micsoda gyönyörű szeretője van! De micsoda szeretője! Akár egy festett kép! A Copperfield Dávid Steerforth-ja, az a zsáner. Olyan gyöngéd, és ha megérinti a nőt, az elolvad az érintésétől. Ki ez az asszony? Mindenki ilyen szeretne lenni, mint ez az asszony. Legalábbis egy kis időre.

Ez lenne Deirdre Mayfair tudatalatti élete? Tőle már sohasem tudhatjuk meg.

Befejezésül hadd iktassak be néhány részletet. 1976-tól Deirdre Mayfair, akár fehér flanel hálóinget, akár pamut slafrokot adtak rá, folyamatosan viselte a Mayfair-smaragdot.

Ez alatt az idő alatt magam is többször láttam távolabbról. 1976-ra háromszor megjártam adatgyűjtés céljából New Orleanst, ahová azóta is többször visszatértem.

Ilyenkor mindig szakítok időt, hogy sétáljak a Kertvárosban; voltam az évek során Belle kisasszony, Millie kisasszony, Nancy kisasszony temetésén, végül pedig Pierce-én, Cortland legkisebb fiáén, akit 1984-ben vitt el a szívroham.

Minden temetésen láttam Carlotta Mayfairt. Találkozott a tekintetünk. Ez alatt az évtized alatt háromszor csúsztattam a kezébe a névjegyemet, miközben elhaladtam mellette. Sohasem keresett meg. Nem fenyegetett többé a törvénnyel.

Ma már nagyon öreg. Fehérre őszült, csonttá fogyott, de azért még mindennap elmegy dolgozni. Taxi hozza-viszi, mert a kisasszony már nem tud felkapaszkodni a Szent Károly-villamos lépcsőjén. Deirdre hűséges ápolónőjét leszámítva ma már csak egy fekete cseléd lakik a háznál.

Minden látogatásomon találkozom egy újabb „szemtanúval”, aki újabb elemekkel fűszerezi „a barna hajú ember” és az Első utcát körüllengő titkok egyébként változatlan meséit. Ám most már tényleg a végére értünk Deirdre történetének, noha még nem halt meg.

Ideje áttérnünk lányára és örökösére, Rowan Mayfairre, aki azóta nem tette be a lábát a szülővárosába, hogy negyednapos korában elvitte New Orleansból a transzkontinentális repülőgép.

Bár egyelőre korai lenne összefüggő elbeszélésbe foglalni a Rowannal kapcsolatos anyagokat, nyomós okunk van feltételezni, hogy Rowan Mayfair, aki semmit sem tud a családjáról, az örökségéről, a származásáról, talán a legerősebb boszorkány, akit valaha termett a Mayfair-família.

HUSZONNÉGY

JÓLESETT A LÉGKONDICIONÁLÁS a tikkasztó utcák után, de amikor észrevétlenül és ismeretlenül megállt egy percre a Lonigan és Fiai előterében, tudomásul kellett vennie, hogy máris rosszul van egy kicsit a forróságtól. Ütésként hatott rá a jeges légáramlat. Úgy didergett, ahogy lázban szokott az ember, és furcsán álomszerűnek látta a méternyire hömpölygő tömeget.

Amikor kilépett a szállodából, még elviselhetőnek tűnt a fülledt nyári délután, de mire a Gesztenyefa és az Első utca sarkán sötétlő házhoz ért, már elgyöngült, és a hideglelés kerülgette, pedig meleg volt a föld- és növényszagú, zöld, párás levegő.

Igen, olyan volt, akár egy álom, ez a szoba, fehér damaszt falikárpitjával, apró, új kristálycsillárjaival, és a jól öltözött, lármás emberfürtök folytonosan változó alakzataival. Alomszerű, mint a vén házak és vaskerítések árnyas világa, amelyen az imént jött keresztül.

Onnan, ahol állt, nem láthatott bele a koporsóba. A második szoba hátsó falánál állt egy dobogón. A zajongó gyülekezet résein át csípett el időnként egy-egy villanást a sötéten csillogó fából, az ezüst fogantyúkból, a felhajtott födél puffos adaszbéléséből.

Arcizmai akaratlanul megfeszültek. Abban a koporsóban, gondolta. Keresztül kell menned ezen a szobán és a másik szobán, és bele kell nézned. Milyen furcsán merev az arca. A teste is. Csak menj szépen oda a koporsóhoz. Mások is azt teszik.

Látta őket. Látta, amint sorra járulnak a koporsóhoz, és lenéznek a benne fekvő asszonyra.

Különben is, előbb-utóbb felfigyel rá valaki. Valaki esetleg megkérdezi, kicsoda. „Inkább maga mondja meg. Mi ez a sok ember? Ők tudják? Kicsoda Rowan Mayfair?”

Ám egyelőre láthatatlanul figyelhette a többieket, a világos öltönyű férfiakat, a csinosan öltözött nőket, akik közül sokan kalapot,

sőt kesztyűt is hordtak. Évek óta nem látott ilyen övvel összefogott, bő szoknyájú, tarka ruhákat. Kétszázan is hemzseghettek körülötte, minden korosztály képviseletében.

Látott rózsaszín, tar koponyájú aggokat, fehér öltönyben, sétabottal, és kisfiúkat, akiket némileg feszélyezett a szoros gallér és a nyakkendő. Az aggok és a fiúk tarkója egyformán pőrének, kiszolgáltatottnak tűnt. Még gyerekek is játszadoztak a felnőttek között, fehér csipkébe bugyolált babák szökdécseltek a nagyok ölében, totyisok mászkáltak a sötétpiros szőnyegen.

Onnan pedig egy lány bámulja, olyan tizenkét éves forma, szalag van a vörös hajában. Egész kaliforniai élete során nem találkozott ilyen korú lánnyal, egyáltalán, semmiféle gyerekkel, akinek igazi szaténszalagot kötöttek volna a hajába, méghozzá ekkora, barackrózsaszín masnit.

Mindenki a templomba járó ruháját vette föl, gondolta Rowan. Így kell mondani? És majdnem úgy diskurálnak, mint egy ünnepen, mondjuk egy lakodalmon, noha férfiasan be kell vallania, hogy ő még sose járt ilyen lakodalmon. A szoba ablaktalan, bár azok a lazán leomló, fehér damasztfüggönyök rejthetnek ablakokat.

A sokaság átcsoportosult, széthúzódott, úgyhogy majdnem teljes egészében feltárult a koporsó. Hullámkrepp-öltönyös, madárcsontú kis öregember állt a koporsó mellett magányosan, nézte a halott asszonyt, majd nagy nehezen leereszkedett a bársony térdeplőre. Hogy is hívta Ellie ezeket a dolgokat? Imazsámoly álljon a koporsóm mellett. Rowan még sose látott hullámkrepp-öltönyt. Tudta, mi az, mert találkozott vele a moziban, régi fekete-fehér filmekben, amelyben ventilátor kavargatott, papagáj kajdácsolt a hintáján, és Sidney Greenstreet mondott valami bájosat Humphrey Bogartnak.

Ez is olyan volt. Nem a baljóslat, csak az időkeret. Visszacsúszott a múltba, abba a világba, amelyet Kaliforniában már a sír földje takar. Talán azért volt olyan váratlanul megnyugtató, mint a „Szürkületi Zóna”-s tévésorozatnak az az epizódja, amelyikben a

meghajszolt üzletember lelép az ingázó vonatról a ráérős tizenkilencedik században megragadt, boldog kisvárosba.

Mi úgy temettünk New Orleansban, ahogy kell. Szólj a barátaimnak, hogy jöjjenek el. Ám hol volt ehhez Ellie sivár, nyomasztó temetése, a gebévé fogyasztott, napbarnított barátokkal, akiket annyira zsenírozott a halál, hogy duzzogva feszengtek összecsukható székeiken? Tulajdonképpen nem is akarta, hogy virágot küldjünk, ugye? Mire Rowan azt mondta: „Szerintem rettenetes lenne virágok nélkül...” Rozsdamentes acélkereszt, értelmetlen szavak, amelyeket egy vadidegen mond.

Ó, de ezek a virágok! Ahová csak néz, túláradó, gazdag kompozíciók, rózsából, liliomból, gladióluszból. Sok virágnak nem is tudta a nevét. Drót támaszaikra állított, hatalmas koszorúk bújtak meg a csavart lábú, alacsony székek között, a székek mögött, szorongtak ötösével-hatosával a sarkokban. Harmatosan csillogva, fehér szalagoktól és masniktól habosan bonongtak a hideg levegőben, és némelyik szalagra még rá is írták ezüsttel a Deirdre nevet. Deirdre.

Egyszerre ott volt mindenütt, ahová nézett, Deirdre, Deirdre, Deirdre, kiáltották hangtalanul az anyja nevét a pántlikák, miközben a sikkes hölgyek fehér bort szürcsöltek hosszú szárú pohárból, és a hajszalagos csitri őt bámulta, és apró lányok gyűrűjében egy apáca, még egy botjára görnyedő, sötétkék ruhás, fehér fátylas, fekete harisnyás apáca is egyensúlyozott a széke peremén, és félrehajtott fejjel hallgatta a fülébe duruzsoló férfit, miközben gébics-forma orrocskája csillogott a fényben.

Újabb virágokat hoztak, drótból hajtogatott fácskákat, amelyeken remegő páfrányok cakkos farkasfogai között rózsák bontottak vörös és testszínszirmokat. De gyönyörű! Egy kalácsképű, nagydarab, szőke ember palarkis csokrot helyezett el a távoli koporsó mellett.

És hogy illatozott ez a számtalan bokréta! Ellie mondogatta, hogy Kaliforniában nincs a virágnak illata. Ez a szoba finom, édes illatban fürdött.

Rowan most már megértette. Ehhez az illathoz ugyanúgy hozzátartozott az édesség, mint a levegőhöz a melegség, a szellőhöz a nyirkosság. Körülötte mintha egyre harsogóbbá élénkültek volna a színek.

Ám ekkor ismét kerülgetni kezdte a rosszullét, amit csak fokozott a nehéz parfüm. Nagyon messze volt a koporsó. Most tökéletesen eltakarta a tömeg. Ismét a házra gondolt, a sötét, magas házra „a belvárosban, a folyóparti sarkon”, ahogy a szállodai alkalmazott leírta. Annak a háznak kell lennie, amelyhez Michael folyton visszatért. Hacsak nincs még ezer ilyen, ahol ezer kovácsoltvas kerítésen nyílnak a rózsák, és bougainvillea omlik alá ezer sötét zuhatagban a megfakult, szürke falon. Ó, de gyönyörű ház!

Az anyám háza. Az én házam? Hol van Michael? A tömeg hirtelen szétvált, és Rowan újra megpillantotta a koporsó hosszú oldalát. Nem arcélt látni ott a szatén párnán? Ellie koporsóját lezárták. Grahamnek nem volt temetése. A barátai egy belvárosi bárban jöttek össze.

Oda kell menned ahhoz a koporsóhoz! Bele kell nézned, látnod kell az anyádat. Ezért jöttél, ezért dacoltál Ellie-vel és a páncélszekrénybe zárt nyilatkozattal, hogy a saját szemeddel láthasd az anyád arcát. Tényleg ez történik, vagy csak álmodom? Nézd azt a kislányt, aki átkarolja az öregasszony vállát! Fehér ruhájának szalagöve van, és fehér zoknit visel.

Bárcsak itt lenne Michael! Ez az ő világa. Bárcsak lehúzhatná a kesztyűjét, és megfoghatná a halott asszony kezét! De mit látna? Egy temetkezési vállalkozót, amint balzsamozó folyadékot fecskendez az erekbe? Vagy a vért, amint leengedik a fehér balzsamozó asztalról a csatornába?

Deirdre. Deirdre nevét írták ezüst betűkkel a közeli krizantémkoszorúról csüngő fehér pántlikára. Deirdre a testszínű nagy rózsacsokor szalagján...

Mire vársz? Miért nem mozdulsz? Hátrahúzódott az ajtófélfáig, onnan nézett egy halványsárga hajú öregasszonyt, amint kitárja a

karját három pöttöm gyereknek. Azok sorra megpuszilták a bólogató öregasszony petyhüdt arcát. Ezek itt mind az anyám rokonai?

Ismét elképzelte a házat, részletek nélkül, sötéten, fantasztikus méreteivel. Megértette, miért szerette Michael azt a házat, ezt a várost. És Michael nem is tudja, hogy az az ő anyjának a háza. Fogalma sincs róla, mi történik itt. Michael elment. Talán sohasem lesz más, mint ez a hétvége, és ez a félbetört érzés...

Haza kell mennem, nemcsak a látomások miatt, az van, hogy már nem tartozom ide. Tudtam, azon a napon, amikor lementem az óceánhoz...

Mellette nyílt az ajtó. Rowan csendesen félrehúzódott. Idősecske pár vonult el mellette úgy, mintha ott se lenne, egy fejedelmi asszony, tökéletesen szabott, selyem ingruhában, aki csavart kontyban viselte gyönyörű, acélszürke haját, és egy gyűrött fehér öltönyt viselő, vastag nyakú férfi, aki halk hangon beszélt az asszonyhoz.

– Beatrice! – köszöntötte valaki. Jött egy jóképű fiatalember, puszit adott az acélszürke hajú, szép asszonynak. – Ide gyere, édesem! – szólt egy női hang. – Nem, még senki sem látta, bármelyik percben itt lehet. Olyan hangok, mint Michaelé, mégis mások. Borospohara fölött pusmogó két férfi választotta el Rowant a pártól, amely továbbvonult a másik helyiségbe. Újra nyílt az ajtó, bezúdult a hőség, és a forgalom zaja.

Átment a túlsó sarokba, ahonnan tisztán láthatta a koporsót; látta, hogy a fedél egyik darabja eltakarja az asszony testét, maga se tudta, mit talál ezen groteszknek. Az asszony feje fölött egy feszületet támasztottak a puffos selyemnek, nem mintha Rowan látta volna a fejet, de tudta, hogy ott van, testszín visszfény derengett a csillogó fehéren. Menj, Rowan, menj oda! Lépj föl a koporsóhoz! Nehezebb, mint a műtőbe lépni? Persze, mind észrevesznek, de nem fogják tudni, ki vagy. Ismét jött a görcs, arcán és nyakán feszültek az izmok. Moccanni se bírt.

Valaki beszélt hozzá. Tudta, hogy oda kellene fordítania a fejét, felelnie kellene, mégsem tette. A hajszalagos kislány egyfolytában őt leste. Miért nem válaszol?

– ... Jerry Lonigan, segíthetek valamiben? Ön nem Mayfair doktornő?

Rowan bután meredt rá. A nagydarab ember, akinek kalácsképe van, és elragadó porcelánkék szeme. Nem, inkább olyan a szeme, mint a kék játékgolyó, ugyanolyan tökéletesen kerek és kék.

– Mayfair doktornő?

Rowan a férfi kezét nézte. Széles, vaskos mancs. Fogd meg. Így válaszolj, ha nem bírsz felelni. Arca egyre komiszabbul feszült. Megfájdult tőle a szeme. Mi ez az egész? A teste riadttá dermed, a lelke önkívületben, ebben a szörnyű önkívületben. Apró fejmozdulatot tett a távoli koporsó felé. Szeretnék... de nem jöttek a szavak. Csinálj már valamit, Rowan, kétezer mérföldet repültél miatta!

Az ember átfogta a vállát. Rowan érezte a hátán a nyomást.

– Akarja látni, Mayfair doktornő?

Látni, beszélni hozzá, ismerni, szeretni, szerettetni... Arcát mintha jégből faragták volna, és tudta, hogy a szeme természetellenesen tágra mered.

Fölnézett Mr. Lonigan apró kék szemébe, és bólintott. Mintha nagy csend ült volna a gyülekezetre. Fennhangon beszélt volna? Ki se nyitotta a száját. Nem tudhatják, hogy néz ki, mégis feléje fordulnak a fejek, amikor belép ezzel az emberrel az első helyiségbe, és körbejár a suttogó üzenet. Útközben jól megnézte magának a masnis, vörös lányt, illetve akaratlanul megtorpant a második szoba küszöbén, ennek a kedves Jerry Lonigannek az oldalán.

Még a gyerekek is abbahagyták a játszást. A szoba mintha elsötétült volna, lassan közelebb jött mindenki, de csak néhány lépéssel.

– Akar leülni, Mayfair doktornő? – kérdezte Mr. Lonigan.

Rowan a szőnyegre meredt. Hat méterre volt a koporsó. Ne nézz föl, gondolta, föl ne nézz, amíg oda nem érsz! Nehogy valami iszonyút láss a távolból! De hát mi olyan iszonyú ebben, hogy lehetne rosszabb a boncasztalnál, csakhogy ez... ez az anyja.

Egy asszony lépett a vörös lányka mögé, és rátette a kezét a csitri vállára.

– Rowan? Rowan, én Alicia Mayfair vagyok, Deirdre negyed-unokatestvére, ő pedig Mona, a kislányom.

– Rowan, én Pierce Mayfair vagyok – nyújtotta hirtelen a kezét a jobbján álló, csinos fiatalember –, Cortland dédunokája.

– Drágám, Beatrice vagyok, a kuzinod! – Parfümillat. Az acélszürke hajú asszony. Bársonyos bőr súrolja Rowan arcát. Hatalmas, szürke szempár.

– ... Cecilia Mayfair, Barclay unokája, az én nagyapám volt Julien második fia, és még az Első utcai házban született, jöjjön csak, szóror, ő Marie Claire szóror, ez pedig itt Rowan, a Deirdre lánya!

Nem kellene valami emelkedett dolgot mondani az apácának? Bár ez úgyse hallaná, hiszen azt is úgy kell a fülébe ordítani, hogy Rowan, a Deirdre lánya!

– ... Timothy Mayfair, a negyed-unokatestvéred, de örülünk, hogy látunk, Rowan...

– ... örülünk, hogy mégis láthatunk ezen a szomorú...

– ... Peter Mayfair, később még beszélünk! Garland volt az apám. Mesélt valaha Ellie Garlandról?

Úristen, ezek itt mind Mayfairek! Polly Mayfair és Agnes Mayfair, Philip Mayfair lányai és Eugenie Mayfair és így tovább. Hányan lehetnek? Ez nem család, ez egy légió. Egyik kezet szorította meg a másik után, de közben is kapaszkodott a drabális Mr. Loniganbe, aki kősziklaként támogatta. Csak nem didereg? Nem, ez nem didergés, ez reszketés.

Ajkak súrolták az arcát. – ... Clancy Mayfair vagyok, Clay dédunokája. Clay még a polgárháború előtt született az Első utcában. Az én anyám Trudy Mayfair, gyere már, anya, engedjétek át anyát...

– ...de örülök, édesem! Találkoztál már Carlottával?

– Carlotta kisasszony nagyon rosszul érzi magát – mondta Mr. Lonigan. – A templomban vár bennünket...

– ... hát tudod, kilencven év...

– ... kérsz egy pohár vizet? Olyan fehér, mint a fal. Pierce, hozz már egy pohár vizet!

– ... Magdalene Mayfair, Rémy dédunokája. Rémy éveken át lakott az Első utcában. Ő a fiam, Garvey, ő pedig a lányom, Lindsey. Dan, gyere csak, Dan! Köszönj csak Mayfair doktornőnek! Dan Vincentnek a dédunokája. Mesélt Ellie Clayról és Vincentről és...

Nem, soha, senkiről! *Ígérd meg nekem, hogy sohasem mégy vissza, sohasem próbálod kideríteni!* De miért, az Isten szerelmére, miért? Ennyi ember – miért a papír, a titkolózás?

– ...Geralddal. Pierce beugrott hozzá. Jól van, ott lesz a templomban.

– Nem akar leülni, kedves?

– Jól vagy?

– ... Lily, angyalom, Lily Mayfair, ne is próbáld megjegyezni a neveinket, úgyse fog menni.

– ... Robert, édes. Majd még beszélünk.

– ... itt, ha szükséged lenne ránk, Rowan. Jól érzed magadat?

Jól. Jól vagyok. Csak nem bírok beszélni és mozogni... Arcán ismét feszültek az izmok. Olyan lehet már, mint a kő. Erősebben kapaszkodott Mr. Lonigan kezébe, és valamit mondott nekik, hogy szeretné leróni a kegyeletét. Kérte-e Mr. Lonigan, hogy húzódjanak arrébb? Egy férfi megérintette a bal kezét.

– Guy Mayfair vagyok, Andrea fia, ő pedig a feleségem, Stephanie, Grady lánya, Ellie első unokatestvére.

Rowan válaszolni szeretett volna. Elég a kézszorítás, elég bólintani? Elég visszacsókolni az öregasszonyt, aki megcsókolta. Most egy másik férfi beszélt hozzá, de túlságosan gyenge volt a hangja, Sheffieldről mondott valamit. Legfeljebb hat méter a

koporsóig. Nem mert föltekinteni, nem merte elfordítani a fejét, nehogy véletlenül meglássa.

Pedig ezért jöttél, és meg kell tenned. De milyen sokan vannak, százan és százan...

– Rowan – szólt valaki a balján –, ő Fielding Mayfair, Clay fia. – Micsoda vénséges ember, olyan vén, hogy áttetszenek a bőrén a koponyája varratai, az alsó és a felső fogsora, a csontgyűrű a besüppedt szeme körül.

Úgy támogatták, mert egymaga nem bírt megállni a lábán; ennyi fáradozás, csak azért, hogy őt lássa? A kezét nyújtotta. – Meg akar csókolni, édesem. – Rowan végigsúrolta ajkával Fielding arcát.

Fielding lassan beszélt, miközben megsárgult szemével fürkészte. Rowan hegyezte a fülét, hogy hallja, mit mond valami Lestan Mayfairről és Riverbendről. Mi az a Riverbend? Bólogatott. Ilyen aggastyánnal nem szabad kíméletlenül viselkedni. Mondania kell valamit! Hogy egy öregember ennyit törje magát, csak mert köszönni akar. Megszorította Fielding kezét, amely selyemsima, bogos és erős volt.

– Félek, hogy elájul! – súgta valaki. Biztosan nem róla beszélnek.

– Akarod, hogy odavezesselek a koporsóhoz? – Ismét az az üde, tiszta arcúi ragyogó szemű, jóképű fiatalember. – Pierce vagyok, egy másodperce találkoztunk. – Hibátlan fogsor villan. – Unokanővérem volt Ellie.

Igen, a koporsóhoz. Ideje, ugye? Odanézett, valaki mintha visszahúzódott volna, hogy ő láthassa, de Rowan pillantása azonnal feljebb szökkent, feljebb a párnán pihenő fejnél. A virágok habját látta a visszahajtott fedél körül, valóságos virágerdőt, és lent, a koporsó lábánál egy fehér hajú embert, akit ismert. Mellette rózsafüzért morzsolva sírt a sötét hajú asszony, és mindketten őt nézték, de honnan a csodából ismerhetné ő azt az embert, vagy bárkit itt? Pedig ismeri, tudja róla, hogy angol, előre tudja, milyen lesz a hangja, ha majd megszólal.

Jerry Lonigan segített, hogy járhasson. A szemrevaló Pierce is ott volt mellette.

– Rosszul van, Monty – szólt a szép öregasszony. – Hozz egy kis vizet.

– Kedves, nem lenne jobb leülnie...

A fejét rázta, néma ajakkal formálva a „nem” szót. Megint azt a fehér hajú angolt nézte, aki mellett az asszony imádkozott. Ellie az olvasóját kérte az utolsó héten. Rowannak le kellett mennie egy friscói boltba, hogy vásároljon egyet. Az asszony a fejét rázta, sírt, az orrát törölgette, a fehér hajú férfi súgva beszélt hozzá, de nem vette le közben a tekintetét Rowanról. Ismerem. A férfi úgy nézett, mintha Rowan megszólította volna, és akkor belehasított, hogy a Sonoma megyei temetőben, ahol Graham és Ellie nyugszik, ezt az embert látta annak idején a sír mellett. Ismerem a családját New Orleansban. Váratlanul bekattant még egy darab a kirakósból. Tegnapelőtt este ezt az embert látta Michael háza előtt a Liberty utcán.

– Kér egy pohár vizet, kedves? – kérdezte Jerry Lonigan.

Hogy lehet ez? Hogy lehetett az az ember ott, és most itt, és mi köze ennek Michaelhez, aki leírta neki a vasrózsás kerítésű házat?

Pierce azt mondta, hogy hoz széket. – Hagyjátok, hadd üljön le itt. Mozognia kell! Nem maradhat itt, nem bámulhat magyarázatot követelve a fehér hajú angolra, hogy indokolja, mit keresett a Liberty utcán. A látómezeje peremén várakozik valami a koporsóban, valami, aminek nem bírja el a látását.

– Tessék, Rowan, finom, hideg! – Borszag. – Igyál egy kortyot, drágám.

Szeretnék, igazán szeretnék, de nem mozdul a szájam. A fejét rázta, mosolyogni próbált. Szerintem a kezem se mozog, ti pedig mind azt várjátok, hogy mozogjak, valóban azt is kellene tennem. Bárgyúnak tartotta az orvosokat, akik elájultak a boncolásnál. Ilyesmi hogy hathat ennyire fizikailag? Elájulni akkor szokás, ha az embert kupán vágják egy baseball-ütővel. Ó, istenem, amit nem

tudsz az életről, az tényleg most kezd megnyilatkozni, ebben a szobában. Az anyád van ott, abban a koporsóban.

Mit képzeltél, élve várja be, amíg megérkezel? Amíg felfogod... Itt, ezen az idegen földön! Mert ez egy másik ország.

Jött a fehér hajú angol. Ki vagy? Mit keresel itt? Miért különbözöl olyan drámaian és groteszkül? Illetve ez sem igaz, mert az angol épp olyan volt, mint ők, ennek az idegen földnek a lakói, ugyanolyan finom, jól nevelt, kedves arcán nyoma sem volt gúnynak, kényszeredettségnek, álságnak. Rowanhoz lépett, tapintatosan rábírva a csinos fiatalembert, hogy félreálljon.

Emlékszel azokra a kényszeredett ábrázatokra Ellie temetésén? Egy se volt köztük hatvannál fiatalabb, mégis sehol egy ősz hajszál, egy elernyedt izom. Egészen mások voltak, mint ezek. Az ilyenekre értik, ha azt mondják:„a nép?”

Lesütötte a szemét. Virághegyek a bársony imazsámoly két oldalán. Lépett egyet, és akaratlanul belekapott a körmével Mr. Lonigan bőrébe. Kétségbeesetten próbálta ellazítani a kezét, és döbbenten érezte, hogy összeesik. Az angol a bal karját fogta, Mr. Lonigan a jobbot.

– Rowan, figyeljen rám! – mondta halkan az angol, azzal a precíz és mégis dallamos kiejtéssel. – Michael jönni fog, amint teheti! Helyette vagyok itt. Ma este eljön. Amilyen hamar csak tud.

Elhűlve bámult rá, és majdnem reszketni kezdett a megkönnyebbüléstől. Michael jön! Michael itt van valahol közel! De hogy lehet ez?

– Igen, nagyon közel, csak halaszthatatlan dolga akadt – folytatta az angol, olyan őszintén, mintha ő találta volna föl ezeket a szavakat –, és igazán le van sújtva, amiért nem lehet itt...

Ismét látta az Első utcai ház sötét, elmosódó tömegét, a házat, amelyről Michael annyit mesélt. Amikor kiszúrta a tengerben, olyan volt, akár egy rongyfoszlány a hullámokon, ez nem lehet vízbefúlt, ilyen messze, több mérföldre a szárazföldtől...

– Miben segíthetek most önnek? – kérdezte az angol, titokzatos, fojtott és mélységesen aggodalmas hangon. – Fel akar lépni a koporsóhoz?

Igen, kérlek, vigyél föl! Kérlek, segíts! Parancsold a lábamnak, hogy mozogjon! De már mozogtak. Az angol átkarolta és vezette, de milyen könnyedén, és hála istennek, a csevegés is elkezdődött újra, az igaz, hogy fojtottan tiszteletteljes zümmögéssel, amelyből Rowan tetszése szerint fejthetett ki szálakat: – ... az az igazság, hogy nem akart idejönni a ravatalozóba! Dühös, mert mind itt vagyunk! – Ugyan hallgass, kilencven éves, és van vagy száz fok meleg. – Tudom, tudom. Utána mindenki átjöhet hozzám, már megmondtam...

Továbbra is az ezüst fogantyúkra, a virágokra, az előtte levő bársony térdeplőre szögezte a szemét. Már megint az émelygés. A melegtől, a mozdulatlan, hűvös levegőtől, a virágillat láthatatlan párájától. Akkor is meg kell tenned. Nyugodtan, higgadtan. Nem ronthatod el. *Ígérd meg nekem, hogy sohasem mégy vissza, sohasem próbálod kideríteni!*

Az angol segített, Michael jönni fog, jobbja vigasztalóan tartja az ő karját, balja megtámasztja az ő bal csuklóját, amely hozzáér a koporsó bársony bevonatú oldalához.

Kényszeríttette magát, hogy lassan fölemelje a tekintetét a padlóról, a halott asszony arcáig emelje, aki előtte fekszik a szatén párnán. Szája nyílni kezdett, széthúzódott, a merevség átváltott görcsbe. Minden erejével küzdött, hogy ne tátsa el a száját. Összeszorította a fogát, és olyan heves reszketés futott végig rajta, hogy az angolnak szorosabban kellett fognia a karját. Ő is lefele nézett. Ismerte az anyját!

Nézd meg. Most semmi sem számít. Nem kell sietni, másra gondolni, szorongani. Csak őt nézd, az arcot, amely most már örökre magába zárja a titkait.

És milyen gyönyörű volt Stella arca a koporsóban. Olyan gyönyörű fekete haja volt...

– Mindjárt elájul, segítsetek neki! Pierce, segíts!

– Nem, nem lesz semmi baja, tartjuk – mondta Jerry Lonigan.

Milyen tökéletesen, iszonyatosan halottnak látszott, és milyen bájosnak. Az örökkévalóságnak kendőzték, formás ajkán a rózsaszín, fénylő rúzzsal, makulátlan, szűzies arcán a pirosítóval, fekete haja lányosan kibontva, szabadon és gyönyörűn omlott a szatén párnára, és a rózsafüzér, igen, rózsafüzért tekertek az ujjaira, amelyek tésztásan nyugszanak a mellén, nem is emberi kéz, hanem mintha egy szobrász nagyolta volna őket.

Mindezekben az években egyszer se látott még ilyet. Látta őket vízbe fúltan, leszúrva, látta a kórteremben, ahol álmukban érte őket a halál. Látta őket színtelenül, vegyszerekkel átitatva, napokkal, hetekkel, sőt évekkel később, anatómialeckéhez fölhasítva. Látta őket boncolásnál, amikor a kesztyűs orvoskéz kiemeli a vérvörös szerveket.

Ám ezt még soha. Ezt soha, ezt a halott, csinos valamit, kék selyemben és csipkében, púderszagúan, olvasón összekulcsolt ujjaival. Kortalannak tűnt; ártatlan hajával, ránctalan arcával, az ajkán csillogó, rózsaszirom színű rúzzsal majdnem olyannak látszott, mint egy óriásira nőtt kislány.

Ó, ha legalább a szemét ki lehetne nyitni! Bárcsak láthatnám az anyám szemét! Milyen fiatal, ebben az aggokkal zsúfolt szobában...

Lehajolt. Nagyon gyöngéden kifejtette kezét az angol ujjai közül, és rátette a halott sápadt kezére, selymesen olvatag kezére. Kemény volt!

Kemény, mint a rózsafüzér gyöngyei. Hideg és kemény. Behunyta a szemét, rányomta ujjait az ellenálló fehér húsra. Annyira halott, annyira nincs benne élet. Visszavonhatatlanul vége.

Ha Michael itt volna, meg tudná állapítani az anyja kezéből, hogy rettegés vagy szenvedés nélkül halt-e meg? Tudná, miért ez a titkolózás? Hallhatná-e még az iszonyú, halott húsból az élet dalát? Ó, istenem, akárki volt, akármiért mondott is le rólam, remélem, nem volt félelmetes és fájdalmas a halála, hanem békével távozott, olyan

szelíden, amilyen szelíd az arca. Nézd lehunyt szemét, sima homlokát!

Lassan fölemelte a kezét, letörölgette a könnyeit, és érezte, hogy már elernyedt az arca, beszélhetne is, ha akarna. Sírtak mások is körülötte, könnyezett az acélszürke hajú asszony, és az a szegény, fekete hajú nő, ki egyfolytában sírdogált, most hangtalanul zokogott a mellette álló férfi mellén, akik pedig nem sírtak, azoknak csöndes, tűnődő lett az arca akárhová tekintett, olyan arcokat látott a koporsó mögötti ragyogásban, amilyenek a nagy firenzei festményekről kémlelik a világot, passzívan, álmatag epedéssel, bágyadt szomorúsággal.

Hátralépett, de a szemét nem vette le a koporsóban fekvő asszonyról. Engedte, hogy az angol elkormányozza egy várakozó kis szobába. Mr. Lonigan azt mondta, ideje felsorakozni, mert itt van a pap, és vár.

Rowan hüledezve nézte a magas öregembert, amint könnyedén lehajol, és megcsókolja a halott asszony homlokát. A szép, szürke hajú Beatrice volt a következő, aki súgott is valamit a holtnak, miközben ugyanúgy megcsókolta. Utána egy kisgyermeket emeltek föl a koporsóhoz; jött a kopasz öregember, akinek a potrohával kellett megküzdenie, de mégis lehajolt, hogy csókot adhasson a holtnak, és olyan reszelősen súgta, hogy mindenki hallhatta: – Isten veled, angyal.

Mr. Lonigan gyengéden leültette, és amikor elfordult, váratlanul odahajolt a fekete hajú, síró asszony, és Rowan szemébe nézett.

– Nem akarta odaadni magát! – mondta hirtelen, vékony hangon.

– Rita Mae! – sziszegte felháborodottan Mr. Lonigan. Karon fogta az asszonyt, és elvonszolta.

– Ez igaz? – súgta Rowan, és a nő keze után kapott. Mr. Lonigan kalácsképe kivörösödött és enyhén remegett. Kituszkolta a fekete hajú nőt az ajtón egy rövid folyosóra.

Az angol a nagy szoba ajtajából nézte Rowant. Aprót biccentett, és úgy vonta föl a szemöldökét, mintha értetlen szomorúsággal töltené el a tény.

Rowan pillantása lassan lesiklott az angolról. A menetet nézte, még mindig jöttek, sorra hajoltak le, mintha egy alacsonyan fakadó, hűvös forráshoz járulnának. Isten veled, Deirdre drága. Mind tudták? Emlékeznek még rá, az öregebbek, akik elsőként jöttek oda hozzá? Hallotta-e minden gyerek, más-más alakban, időben? A mutatós fiatalember őt leste a távolból.

– Isten veled, szívem... – jöttek, a sötét, zsúfolt szobákból végeérhetetlenül araszolt előre a sor.

Nem akarta odaadni magát.

Milyen érzés lehet csókolni hideg, sima bőrét? Ők pedig úgy teszik, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon, a kisbabát fölemelik, az anyja lehajol, a gyors mozgású férfi után megint egy vénséges-vén, májfoltos kezű, gyér hajú asszony – „Segítsél, Cecil” – kászálódik föl a bársony imazsámolyra. A tizenkét éves, masnis lány lábujjhegyre állt.

– Rowan, akar egyedül lenni vele még egyszer? – Lonigan hangja. – A végén ismét az öné az idő, mikor mind elmentek. A pap majd vár. De nem muszáj.

Rowan belenézett az angol szelíd, szürke szemébe. De nem ő szólt, hanem Lonigan, pírban úszó, fényes arcával, porcelánkék szemével. Rita Mae, a felesége, távolabb állt a rövid folyosón, nem mert közelebb jönni.

– Igen, még egyszer, egyedül – súgta Rowan. Szeme Rita Mae szemét kereste a rövid folyosó végének árnyai között. „Igaz”, lehelte Rita Mae, és komolyan bólintott.

Igen, hogy búcsúcsókot adjak neki, ahogy ők csókolják...

HUSZONÖT

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK AKTÁJA X. RÉSZ

Rowan Mayfair

SZIGORÚAN BIZALMAS!
NAPRAKÉSZ ÁLLAPOTBA HOZVA 1989-BEN KAPCSOLÓDÓ ANYAGOKAT LD. LONDONBAN, ROWAN MAYFAIR, TITKOSÍTOTT FÁJL, JELSZÓ MEGADÁSA SZÜKSÉGES

ROWAN MAYFAIRT születésének napján, 1959. november 7-én fogadta törvényesen örökbe Ellen Louise Mayfair és férje, Graham Franklin.

Rowant repülőgéppel vitték Los Angelesbe, ahol hároméves koráig lakott örökbefogadó szüleivel. Ekkor átköltöztek San Franciscóba, ahol két évig laktak Pacific Heightsen.

Amikor Rowan ötéves lett, a család végképp megállapodott a San Franciscó-i öböl túloldalán, a tiburóni parton, egy olyan házban, amelyet Trammel, Porter és Davis építészek kifejezetten Grahamnek, Ellie-nek és lányuknak terveztek. A ház az üvegfalak, a csupasz vörösfenyő gerendák, a modern szerelvények és tartozékok csodája. Hatalmas teraszok, saját, nyolcméteres móló, és évente kétszer kotort hajózócsatorna tartozik hozzá. Kilátás a Richardson-öblön át Sausalitóra, délen San Franciscóra. Rowan most egyedül lakik ebben a házban.

Ennek az írásnak az idején Rowan nemsokára betölti a harmincat. Százhetvenöt centiméter magas, félhosszú, szőke haja és nagy, halványszürke szeme van. Vitathatatlanul vonzó, a bőre feltűnően szép, a szemöldöke sötét és egyenes vonalú, a szempillája is sötét, a szája gyönyörű. Az összehasonlítás kedvéért közöljük, hogy semmi

sincs benne Stella szexiségéből, Antha kedves bájából vagy Deirdre sötét érzékiségéből. Rowan kifinomult, de fiús; néhány fényképén az arckifejezése – sötét, egyenes szemöldöke miatt – Mary Bethére emlékeztet.

Véleményem szerint Petyr van Abelre hasonlít, bár vannak eltérések. Nem örökölte ősapja mélyen ülő szemét, szőke haja inkább hamvas, mint aranyosan csillogó. Ám az arca keskeny, mint Petyré, és ugyanolyan nordikus jellegű, amilyennel Petyr portréin találkozhatunk.

Hidegnek tűnik, ám a hangja meleg, mély és enyhén rekedtes – Amerikában ezt hívják füstös hangnak. Azt mondják róla, hogy nagyon kell ismerni ahhoz, hogy kedvelni lehessen, ami különös, mert nyomozásunkból ítélve nagyon kevesen ismerik, mégis úgyszólván általános közkedveltségnek örvend.

ELLIE MAYFAIR ÉS GRAHAM FRANKLIN, AZ ÖRÖKBEFOGADÓ SZÜLÖK ANYAGAINAK ÖSSZEFOGLALÁSA

Ellen Louise Mayfair egyetlen lánya volt Sheffieldnek, Cortland Mayfair fiának. 1923-ban született, hatéves, amikor Stella meghal. Attól kezdve, hogy tizennyolc évesen elkezdte tanulmányait a Stanford egyetemen, úgyszólván megszakítás nélkül Kaliforniában élt. Harmincegy évesen feleségül ment Graham Franklinhez, aki a Stanfordon diplomázott jogból. Graham nyolc évvel volt fiatalabb a feleségénél. Úgy tűnik, hogy Ellie már Kalifornia előtt is nagyon laza kapcsolatban állt a családdal, mert nyolcéves korában, hat hónappal az anyja halála után Kanadába küldték bentlakásos iskolába.

Apja, Sheffield Mayfair láthatólag nem tudta kiheverni felesége elvesztését; gyakran meglátogatta Ellie-t, bevásárló körutakra vitte New Yorkba, ám egyébként távol tartotta az otthonától. A legcsendesebb és a legzárkózottabb volt Cortland fiai közül,

valószínűleg ő felelt meg a legkevésbé az elvárásoknak, mert kitartóan robotolt a cégnél, de ritkán nyújtott kiemelkedő teljesítményt, vagy vett részt fontos döntésekben. A fia halála után Cortland úgy nyilatkozott, hogy mindenkinek Sheffield volt a támasza.

Ebben az a lényeges, hogy nyolcéves korától Ellie alig találkozott Mavfairekkel, baráti köre kaliforniaiakból állt, meg még néhány lányból, akikkel a kanadai internátus óta tartotta a kapcsolatot. Nem tudjuk, ismerte-e Antha életének és halálának, vagy akár Deirdre életének történetét.

Férjének, Graham Franklinnek nyilvánvalóan sejtelme sem volt Ellie családjáról, akikre a legfurább megjegyzéseket tette az évek során: „Onnan lentről származik, egy nagy ültetvényes famíliából." „Az a fajta népség, akik a padlódeszka alatt tartják az aranyaikat." „Véleményem szerint valószínűleg kalózok voltak az őseik." „Ó, a feleségem családja? Rabszolgakereskedők, igaz, szivi? Mindegyikben van színes beütés."

Ellie, pletykálták az örökbefogadás idején a családban, írásban fogadta meg Carlotta Mayfairnek, hogy sohasem világosítja föl fogadott lányát a származásáról, és nem engedi vissza Louisianába.

Ezek a papírok csakugyan megtalálhatók az örökbefogadási okmányok között, mint a felek személyes egyezsége, amely piramidális összegek átutalásáról is intézkedett.

Rowan életének első évében Carlotta Mayfair New Orleans-i számlájáról több mint ötmillió dollárt utaltak át Ellie Mayfair kaliforniai számláira, a Bank of Americához és a Wells Fargo Bankhoz.

Ellie, aki egyébként is nagy vagyont örökölt apjától, Sheffieldtől, majd később nagyapjától, Cortlandtól (lehet, hogy Cortland szeretett volna változtatni a rendelkezésén, ha lett volna rá ideje, ám a papírmunkát már évtizedekkel korábban elvégezték), hatalmas alapítványi letétet létesített fogadott lánya nevére, amelyet a következő két évben ennek az ötmillió dollárnak a felével növeltek.

Az ötmillió másik felét rögtön a beérkezés után továbbutalták Graham Franklinnek, aki körültekintően és hozzáértéssel befektette, főleg ingatlanba (egy kaliforniai aranybányába), majd a további években is folytatta a felesége vagyonából eszközölt rendszeres kifizetések befektetését. Grahamnek, noha sikeres jogászként rendkívül magas fizetést húzott, nem volt saját tőkéje. A feleségével közösen birtokolt hatalmas vagyont abból halmozta fel, hogy ügyesen forgatta Ellie örökségét.

Nyomós bizonyítékaink vannak rá, hogy Graham neheztelt a feleségére. Meg volt sértve, amiért úgy érzelmileg, mint anyagilag ki van szolgáltatva Ellie-nek. A fizetéséből aligha telt volna jachttal, sportkocsikkal, egzotikus vakációkkal, tiburóni fejedelmi, modern villával fémjelzett életstílusra, és a különböző szeretőkre, akiknek a feleségével közös számláról szivattyúzott át irtózatos összegeket.

A szeretők közül sokan azt mondták nyomozóinknak, hogy Graham hiú és kissé szadista ember volt, ők mégis ellenállhatatlannak találták, akkor szakítottak csak vele, amikor belátták, hogy Graham egyedül Ellie-t szereti. Nem élhetett a felesége nélkül. – Időnként muszáj neki is bevinnie egy ütést, kizárólag azért csalja.

Graham kifejtette egyszer egy fiatal légikísérőnek, akinek főiskolai tanulmányait ő fizette, hogy a felesége felhabzsolta, és neki is kell „valami mellékes”, különben nem lenne senki és semmi.

Pánikba esett a hírtől, hogy Ellie gyógyíthatatlan. Kollégái és barátai szerint „abszolúte képtelen” volt tudomásul venni a betegséget. Nem volt hajlandó megbeszélni a feleségével; nem hallgatta meg az orvosokat; nem volt hajlandó belépni Ellie kórházi szobájába. Szeretőjét átköltöztette a San Franciscó-i Jackson utcába, pontosan átellenben az irodájával, és naponta háromszor meglátogatta.

Rögtön belevágott egy körmönfont hadműveletbe, amelynek az lett volna a célja, hogy kiforgassa Ellie-t a hatalmasan felszaporodott családi vagyonból; éppen azon munkálkodott, hogy feleségét

cselekvőképtelennek nyilvánítva eladhassa a tiburóni házat a szeretőjének, amikor két hónappal Ellie halála előtt elvitte egy váratlan agyvérzés. Mindenét Ellie örökölte.

Graham utolsó szeretője, Karen Garfield, a New York-i dekoratív fotómodell, koktél mellett zokogta el balsorsát nyomozónknak. Itt maradt félmillióval, ami önmagában tulajdonképpen jó, de akkor is, ők új életet terveztek Grahammel – „a Virgin-szigetek, a Riviéra meg az egész túró!”

Karennel súlyos és sorozatos szívrohamok végeztek. Az elsőt egy órával azután kapta, hogy „tisztázásból kifolyólag” látogatást tett Rowannál a tiburóni házban.

– Az a ribanc! Még csak azt se engedte, hogy elvigyem Graham dolgait! Én csak pár emléket akartam, erre azt mondja: „Kifelé az anyám házából!”

Karen még két hétig élt a látogatás után, ami elegendő idő volt arra, hogy sokat becsmérelje Rowant, ám érthetetlen és váratlan szívelégtelenségét sohasem látszott kapcsolatba hozni a látogatással. Miért is tette volna?

Ezt mi tettük meg, amit az alábbiakban fogunk indokolni.

Anyja halála után Rowan azt mondta Ellie barátainak, hogy egyetlen és legjobb barátnőjét veszítette el, és ez valószínűleg meg is felelt a valóságnak. Ellie Mayfair nagyon szelíd, némiképpen sebezhető asszony volt, akit lánya és népes baráti köre szívből szeretett. E barátok szerint egy kicsit mindig megmaradt „déli szépségnek”, noha kisportolt, modern kaliforniai asszony volt minden értelemben, játszva letagadhatott volna húsz évet, amivel egyébként nem állt egyedül korosztályában. Ez a fiatalos külső jelenthette életének második értelmét, rögtön a lánya, Rowan után.

Ötvenes éveiben kétszer végeztetett plasztikai műtétet (arcfelvarratás), méregdrága kozmetikai szalonokba járt, és állandóan festette a haját. A halála előtt egy évvel készült fényképeken fiatalabbnak látszik a férjénél. Feltétel nélkül imádta Grahamet, és nem vett tudomást az ügyeiről. Mint egyik barátnőjének mondta:

– Hatra mindig itthon van vacsorára, és mindig mellettem van, mikor eloltom a villanyt.

Grahamben a külsején kívül valószínűleg az életet habzsoló mohóság meg az a könnyed nagyvonalúság vonzotta Ellie-t és másokat, amellyel a feleségét is beleértve mindenkit elhalmozott maga körül.

Egyik régi barátja, egy idősebb jogász, így magyarázta ezt a nyomozónknak:

– Azért úszta meg a viszonyait, mert sohasem volt figyelmetlen Ellie-hez. Más hapsik is tanulhatnának tőle. Ha van valami, amit utálnak az asszonyok, akkor az a közöny. De aki úgy kezeli őket, mint a királynőket, az nyugodtan tarthat egy-két ágyast a palotán kívül.

Jelen pillanatban nem tudjuk, mennyire fontos, hogy további adatokat szerezzünk Graham Franklinről és Ellie Mayfairről. Ide annyi tartozik, hogy jellegzetes felső-középosztálybeli kaliforniaiak voltak, akik Graham csapodársága ellenére is rendkívül boldogan éltek életük utolsó előtti évéig. Kedd esténként a San Franciscó-i operába mentek, szombaton hangversenyre, időnként balettre. Kápráztató sorozatban fogyasztották a Bentleyket, Rolls-Royce-okat, Jaguárokat, egyéb drága autókat. Havonta tízezer dollárt költöttek ruházkodásra. Fényűző és divatos partikat rendeztek barátaiknak csodaszép tiburóni házuk teraszain. Repülőgéppel jártak Európába meg Ázsiába, rövid, egzotikus vakációkra, és kimondhatatlanul büszkék voltak „lányunkra, a doktornőre”, ahogy nagy boldogan emlegették Rowant sok-sok ismerősüknek.

Ellie állítólag bírt telepatikus erővel, de legföljebb a varieté-változatával. Ha megcsörrent a készülék, tudta, ki telefonál. Kártyázáskor megmondta, milyen lapot kaptak a partnerek. Egyébként nem volt benne semmi különös, ha csak az nem, hogy Julien Mayfair legtöbb leszármazottjához hasonlóan ő is feltűnően szép volt. Örökölte dédapja megnyerő modorát és ellenállhatatlan mosolyát.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Jómagam 1988 januárjában, Nancy Mayfair New Orleans-i temetésén találkoztam utoljára Ellie-vel, aki akkor hatvanhárom-hatvannégy éves lehetett. Körülbelül százhatvanöt centiméter magasra nőtt, és csodaszép volt sötétbarnára süttetett bőrével, hollófekete hajával. Kék szemét fehér keretű napszemüveg mögé rejtette, divatos pamutvászon ruhája pompásan érvényre juttatta karcsú alakját. Csakugyan volt benne valami egy filmszínésznő bűbájából, kaliforniai patinával megfejelve. Nem egészen fél évet élt még.

Miután meghalt, Rowan örökölte mindenét, beleértve Ellie családi alapítványi vagyonát, valamint az ő születésekor létesített alapítványt, amelynek létezéséről sejtelme sem volt.

Mivel Rowan életét akkor is a megfeszített munka töltötte ki, örökölt vagyona úgyszólván semmiféle érzékelhető változást nem idézett elő hétköznapjaiban. Ám erről majd később.

ROWAN MAYFAIR – A GYERMEKKORTÓL NAPJAINKIG

A diszkrét megfigyelésből leszűrhetően Rowan rendkívül koraérett gyerek volt, és olyan érzékfölötti képességekkel rendelkezhetett, amelyekről örökbefogadó szülei nem látszottak tudni. Arra is van bizonyíték, hogy Ellie Mayfair csökönyösen nem volt hajlandó elismerni lánya esetleges „furcsaságait”. Neki és Grahamnek Rowan nem lehetett más, mint „büszkeség és öröm”.

Mint már utaltunk rá, anya és lánya nagyon ragaszkodtak egymáshoz Ellie haláláig, ennek ellenére Rowan sohasem osztozott anyja előszeretetében a partik, villásreggelik, bevásárló körutak és hasonlók iránt, és még a kamasz– és az ifjúkor határán sem olvadt be Ellie barátnőinek széles körébe.

Annál inkább egy volt szüleivel a hajózás szeretetében. Apró kora óta elkísérte őket a hajóutakra, tizennégy éves korára magától megtanulta kormányozni Graham apró vitorlását, a *Széltolót*. Miután

Graham vásárolt egy óceánjáró motorjachtot, a *Nagyszerű Angelat*, a család évente többször is tett hosszabb utazásokat.

Amikor Rowan tizenhat éves lett, Graham saját kétmotoros, tengerjáró, teljes vízkiszorítású motorjachtot vásárolt neki, amelyet Rowan *Édes Christine*-nek nevezett el. *Nagyszerű Angela* akkor már nyugdíjba vonult, így az egész család *Édes Christine*-t használta, de vitán fölül Rowan volt a s kapitány, aki az általános ellenkezéssel és tiltakozással dacolva gyakran egyedül futott ki a hatalmas jachttal.

Éveken át az volt a szokása, hogy amint hazajött az iskolából, rögtön kivitte a San Franciscó-i öbölből *Édes Christine*-t, és legalább két órát kószált az óceánon. Csupán nagy néha invitálta meg valamelyik barátnőjét a hajóra.

– Sose látjuk nyolc óra előtt – panaszkodott Ellie. – Úgy izgulok érte! Ó, mennyit izgulok! De Rowan bele is halna, ha elvennék tőle azt a hajót. Egyszerűen nem tudom, mit tegyek.

Rowan ugyan gyakorlott úszó, de nem nevezhető, hogy úgy mondjuk, „hét tenger ördögének”. *Édes Christine* tizenkét méter hosszú, nagy, nehéz hajó, amelyet a hollandok nem a sebességre terveztek, hanem arra, hogy a viharos tengeren se boruljon fel.

Rowan élvezi, ha olyan messzire futhat ki a hajójával, ahol eltűnik a part. Az idő nem befolyásolja, sok más észak-kaliforniaihoz hasonlóan elemében érzi magát a ködben, a szélben, a hidegben.

Akiknek módjukban állt megfigyelni Rowant, egyetértenek abban, hogy magányos egyéniség, rendkívül visszahúzódó ember, aki szívesebben dolgozik, mint játszik. Az iskolában megszállottan tanult, az egyetemen megszállottan kutatott. Noha minden osztálytársa irigyelte a ruhatárát, azt, mint Rowan nem szűnt meg hangoztatni, Ellie állította össze, őt alig érdekelték a ruhák. Szabadidejében azt viselte, amit a hajósok: farmert, tornacipőt, túlméretezett pulóvert, kötött sapkát és sötétkék gyapjúszövet tengerészkabátot.

Az orvostudomány, közelebbről az idegsebészet világában Rowan rögeszmés hajlamai, tekintve a hivatás jellegét, kevésbé feltűnőek,

ám őt még itt is „megszállottnak” tartják. Olyannak tűnik, mint aki eleve orvosnak született, ennek ellenére sok ismerősét meglepte, amikor a kutatás helyett a sebészetet választotta.

– Ha a laborban volt – emlékezett egyik kollégája –, az anyjának kellett rátelefonálni, hogy egyen vagy aludjon is.

Egyik alsó tagozatos tanítónője ezt jegyezte föl a nyolcéves Rowanról: „Ez a gyerek felnőttnek hiszi magát. A felnőttekkel azonosul. Türelmetlen más gyerekekkel, de túlságosan jól nevelt, hogy kimutassa. Borzasztóan, kétségbeejtően magányosnak látszik.”

TELEPÁTIA

Rowan érzékfölötti adottságai hatéves korától kezdve nyilvánultak meg az iskolában, Lehet, hogy erre már korábban sor került, de nincsenek bizonyítékaink. A nem hivatalosan (vagy kerülő úton) megkérdezet pedagógusok elképesztő dolgokat meséltek a gyermek gondolatolvasó képességeiről.

Ennek ellenére sem találtunk bizonyítékot arra, hogy Rowant ezért kiközösítették, vagy beilleszkedni nem tudó, iskolaéretlen gyereknek tartották volna. Kitűnő tanuló volt, a tökéletesség megszállottja. Iskolai tablóiról rendkívül bájos kislány tekint ránk, akinek barnára sült arcát napszívta szőke haj keretezi. Titkolózónak látszik ezeken a képeken, mintha nem lenne ínyére a kamera tolakodása, de sohasem tűnik feszélyezettnek vagy modorosnak.

Rowan telepatikus képességeit sokkal inkább a pedagógusok ismerték, mint a gyerekek. Ezek a megnyilvánulások egy figyelemre méltó mintát követnek, – Meghalt az anyám – mesélte egy elsős tanítónő. – Képtelen voltam visszajutni Vermontba a temetésre, rettenetesen éreztem magamat. De jól értsék meg, senkinek sem volt tudomása róla. Akkor odajött a szünetben Rowan. Mellém ült, és megfogta a kezemet. Majdnem elsírtam magamat a kedvességétől. „Úgy sajnálom a mamáját” – mondta, aztán csak üldögélt némán

mellettem. Később, mikor kérdeztem, honnan tudta, annyit felelt: „Csak úgy eszembe jutott”. Azt hiszem, az a kislány sok hasonló dolgot tudott. Például tudta, hogy a többi gyerek mikor irigykedik rá. Milyen magányos volt mindig!

Egy másik alkalommal, amikor egy kislány minden értesítés nélkül három napot mulasztott, és az iskola vezetősége semmilyen módon nem tudta elérni, Rowan azt mondta halkan az igazgatónőnek, hogy semmi ok az aggodalomra: a kislány nagyanyja meghalt, az egész család elutazott a temetésre egy másik államba, tökéletesen megfeledkezve arról, hogy telefonáljanak az iskolába. Mint kiderült, ez szóról-szóra így volt. Rowan ismét nem adhatott más magyarázatot, hogy „csak úgy eszembe jutott.”

Körülbelül két tucat hasonló történet áll rendelkezésünkre, amelyeket a telepátián kívül csaknem minden esetben az együttérzés és a részvét, vagyis a bánat és a szenvedés enyhítésére irányuló, egyértelmű törekvés. A vigasztalt személy minden esetben felnőtt. A telepátiának sosincs köze trükkökhöz, ijesztgetéshez, veszekedéshez.

Tudomásunk szerint Rowan 1966-ban, nyolcévesen használta utoljára telepatikus képességét. Amikor negyedikbe járt egy Pacific Heights-i magániskolában, azt mondta az igazgatónőnek, hogy egy kislány nagyon beteg, orvoshoz kellene vinni, de ő, Rowan, nem tudja, mit kell ilyenkor tenni. A kislány meg fog halni.

Az igazgatónő elszörnyedt. Felhívta Rowan anyját, és erősködött, hogy vigyék pszichiáterhez a gyereket. „Ilyet” csak egy zavart kislány képes mondani. Ellie megígérte, hogy beszél a gyerekkel, Rowan pedig nem szólt többet.

A szóban forgó kislánynál nem egészen egy hét múlva megállapították a csontrák egyik ritka válfaját. A tanév végét se érte meg.

Az igazgatónő számtalanszor előadta az esetet a vacsoraasztal mellett. Sajnálta, hogy megpirongatta Rowant, de főleg azt bánta, hogy telefonált Mrs. Mayfairnek, mert Mrs. Mayfair olyan borzasztóan kétségbeesett.

Lehet, hogy Ellie felindulása zárta le Rowan életében a telepátiát. Ellie összes barátnője tudott róla. – Közel járt a hisztériához! Azt akarta, hogy Rowan normális legyen! Azt hajtogatta, nem akar olyan lányt, akinek különös adottságai vannak.

Graham, az igazgatónő szerint, véletlennek tekintette az esetet, és rettentően leteremtette a pedagógust, amikor az telefonált Ellie-nek, és elmondta, hogy az a szegény kislány meghalt.

Akár véletlen volt, akár nem, Rowan ettől kezdve nem nyilvánította ki a képességét. Nyugodtan feltételezhetjük róla, hogy ravaszul úgy döntött, „illegalitásba vonul", mint gondolatolvasó. Vagy hogy tudatos elfojtással megszüntette, illetve hallatlanul legyöngítette magában ezt az erőt. Ettől kezdve a legszorgosabb kutatással sem találjuk nála telepatikus képességek nyomát. Az emberek kizárólag csendes értelmére, fáradhatatlan energiájára, a tudomány és a gyógyítás iránti szeretetére emlékeznek.

– Az a fajta lány volt a gimnáziumban, aki gyűjtötte a bogarakat meg a köveket, és mindennek tudta a hosszú latin nevét.

– Ijesztő volt, egyszerűen ijesztő! – mondta a gimnáziumi kémiatanára. – Nem lepődtem volna meg, ha egy szabad hétvégéjén újra feltalálja a hidrogénbombát!

A Talamasca arra a következtetésre jutott, hogy a telepatikus képességek elfojtásának köze lehet a telekinetikus erő gyarapodásához; Rowan, hogy úgy mondjuk, más mederbe terelte energiáit, és ez a két erő tulajdonképpen ugyanannak az éremnek a két oldala. Más szavakkal, Rowan elfordult a szellemtől az anyaghoz. Hetedikes korától a természettudományok és az orvoslás lett a szenvedélye.

Tizenéves korának egyetlen fiúja, aki ugyanolyan fényes értelmű és visszahúzódó volt, mint ő, úgy tűnik, nem bírt lépést tartani vele. Amikor Rowant fölvették a Berkeleyre, őt pedig nem, dühösen szakított. A barátok a fiút hibáztatták. Később keletre ment, és New Yorkban lett kutató.

Egyik nyomozónk „véletlenül összefutott vele” egy kiállítás megnyitásán. Amikor a médiumokra és a gondolatolvasókra terelődött a beszélgetés, a férfi kiöntötte a szívét hajdani gimnazista imádottjáról, akinek természetfölötti adottságai voltak. Még mindig sajgott benne a seb.

– Szerettem azt a lányt! Tényleg nagyon szerettem! Rowan Mayfairnek hívták, nagyon furcsa arca volt. Köznapi értelemben nem is lehetett szépnek nevezni. Félelmetes egy jelenség volt! Előre tudta, mit fogok gondolni! Tudta, ha véletlenül mással randevúztam. És hogy tudott hallgatni róla, valami hátborzongató módon! Úgy tudom, agysebész lett. Hát ez ijesztő. Mi fog tenni, ha a páciens valami rosszat gondol róla az altatás előtt? Kivágja az agyából a gondolatot?

Rowannal kapcsolatban sohasem kerül szóba a kicsinyesség. Nevezik „félelmetesnek”, mint egykor Mary Beth Mayfairt, de sose vádolják alantas gondolkodással, bosszúvággyal vagy indokolatlan agresszióval.

Mikor Rowan 1976-ban beiratkozott a Berkeleyre, már tisztában volt vele, hogy orvos akar lenni. Csillagos ötös volt az előkészítőn, minden nyárra fölvett valamilyen tanfolyamot (noha még mindig gyakran eljárt vakációzni Grahammel és Ellie-vel), átugrott egy teljes évet, és évfolyamelsőként végzett 1979-ben. Húszévesen abban a tántoríthatatlan meggyőződésben kezdte el az orvosi fakultást, hogy neurológiai kutatásra hivatott.

Fenomenális eredményeket ért el ebben az időszakban. Sok professzorától hallottuk, hogy sose volt Rowanhoz foghatóan okos tanítványa.

– És nemcsak esze van, de ösztönös megérzése is! Elképesztő, milyen összefüggéseket lát meg! Nemcsak egyszerűen elolvas egy könyvet, de behabzsolja, és hat olyan következtetést von le az alapelméletből, amelyről a szerző még csak nem is álmodott!

– A diákok Frankenstein doktornőnek csúfolták, annyit emlegette az agyátültetést és a részekből előállított, új agyvelőket. De Rowan emberséges. Nála nem kell tartani szívtelen zsenialitástól.

– Ó, Rowan! Hogy emlékszem-e Rowanra? Tréfál? Taníthatta volna helyettem az évfolyamot! Akar hallani valami vicceset? De nehogy elárulja valakinek! Szemeszter végén mindenképpen el akartam szabadulni a városból, és Rowannak adtam oda az évfolyamdolgozatokat, hogy osztályozza le őket! Ő osztályozta az évfolyamát! Ha ez kiderül, nekem lőttek, de úgy áll a dolog, hogy üzletet kötöttünk. Ő kulcsot akart a laboratóriumhoz a karácsonyi szünetben, mire én: „Akkor osztályozza le ezeket a dolgozatokat”. És az a legrosszabb, hogy akkor először nem kifogásolta egyetlen diák sem az osztályzatát! Rowan, bár elfelejthetném Rowant. A hozzá hasonlók mellett csakis hülyének érezhetjük magunkat.

– Nem lángész. Az emberek annak tartják, de több annál. Egyfajta mutáns. De komolyan! Csak ránéz a kísérleti állatokra, és megmondja, mi fog történni. Megérinti őket, és azt mondja: „Ez a drog nem fog bejönni” mondok róla még valamit. Meg tudta gyógyítani azokat az állatkákat.

Egy idősebb orvostól hallottam, hogy ha Rowan nem vigyáz, az ész kísérletet képes felborítani a gyógyító hatalmával. Egyszer randiztam vele, és engem ugyan nem gyógyított ki semmiből, de öregem, hogy ilyen tüzes volt! A szó szoros értelmében! Mintha egy lázas beteggel lenne az ember! Tudja, hogy ezt mondják a hittel gyógyítókról? Érezni, hogy árad a kezükből a forróság. El is hiszem. Nem sebésznek kellene lennie, hanem onkológusnak, ott igazán gyógyíthatna. Még hogy sebészet! Trancsírozni mindenki tud.

(Megjegyzendő, ez az orvos onkológus, és azok, akik nem sebészek, gyakran tesznek fitymáló megjegyzéseket a sebészekre, henteseknek és hasonlóknak gúnyolják őket. A sebészek se maradnak le az ócsárlásban: „Ezek csak annyit csinálnak, hogy nekünk készítik elő a pácienseket!”)

ROWAN GYÓGYÍTÓ EREJE

Attól kezdve, hogy a harmadéves Rowan bentlakó lett egy kórházban, annyira megszaporodtak a gyógyító és diagnosztikai képességeivel kapcsolatos adomák, hogy nyomozóink azt se tudták, mit jegyezzenek föl a bőség zavarában.

Az 1835 előtti Marguerite Mayfair óta Rowan az első Mayfair-boszorkány, akit gyógyítónak neveznek.

Úgyszólván minden megkérdezett ápolónőnek volt egy „fantasztikus" története. Rowan mindent tudott diagnosztizálni; Rowan mindig tudta, mit tegyen; Rowan összefoltozott olyan embereket, akik látszólag érettek voltak a tepsire.

– El tudja állítani a vérzést! Láttam, mikor csinálta! Megfogta annak a fiúnak a fejét, és ránézett az orrára. „Állj!" – súgta. Hallottam! És a fiú nem vérzett többé!

Szkeptikusabb kollégái, férfiak és nők vegyesen, a „szuggesztivitásnak" tulajdonítják a teljesítményeit.

– Tiszta vudu, amit csinál, azt mondja a páciensnek: „Most pedig szépen megszüntetjük ezt a fájdalmat!" Hát persze, hogy megszűnik, ha egyszer hipnotizálja őket!

A kórház idősebb fekete ápolónői úgy tudják, hogy Rowanban megvan „a hatalom", és néha kereken megkérik, hogy „tegye rájuk a kezét", ha nagyon szúrja és hasogatja őket a reuma. Esküsznek Rowanra.

– Belenéz az ember szemébe. „Mondja el, hol fáj" – mondja. Aztán csak megdörgöli azzal a kezével, és nem fáj többé! Ez tény!

Rowan egybehangzó vélemény szerint szerette a kórházat. Rajongása a kutatás iránt rögtön ellentétbe került a kórtermekben fellángolt újdonatúj lelkesedésével.

– No lám, a kutató megkísértése! – mondta egyik tanára szomorúan. – Tudtam, hogy el fogjuk veszíteni. És mihelyt először tette be a lábát műtőbe, attól fogva mindennek vége volt. A nőkről

azt mondják, túlságosan impulzívak az agysebészethez, de Rowanról senki se fog ilyet mondani. Neki van a legjobb keze a szakmában.

Bizonyos jelekből arra következtetünk, hogy Rowannak nehezére esett, sőt, fájt lemondania a kutatásról a sebészet kedvéért. 1983 őszén hosszabb időt töltött a San Franciscó-i Keplinger Intézetben egy bizonyos Karl Lemle mellett, aki a Parkinson-kórra dolgozott ki gyógymódokat.

A kórházi pletyka szerint Lemle toronymagas fizetéssel és eszményi munkakörülményekkel próbálta elcsábítani Rowant az egyetemtől, de Rowan nem tudott megválni a baleseti osztálytól, a műtőktől és a kórtermektől.

Úgy tűnik, 1983 karácsonyán Rowan csúnyán összeveszett Lemle-lel, és attól kezdve letagadtatta magát, ha az utóbbi kereste telefonon, legalábbis Lemle hónapokig ezt mesélte az egyetemen mindenkinek.

Sose jöttünk rá, mi történt Rowan és Lemle között. 1984 tavaszán Rowan hajlandó volt együtt ebédelni a kutatóval. Látták őket a kórház kávézójában, heves vita közben. Egy hét múlva Lemle befeküdt egy kisebb agyvérzéssel a Keplinger magánkórházába. Ezt újabb agyvérzés követte, majd még egy, és Lemle a hónap végére halott volt.

Néhány kolléga felháborodott, amiért Rowan nem látogatta meg Lemle-t. Asszisztense, aki átvette Lemle posztját az intézet élén, azt mondta egyik nyomozónknak, hogy Rowan végtelenül törtető volt, és irigyelte az ő főnökét. Ez valószínűtlen.

Tudomásunk szerint senki sem keresett kapcsolatot Lemle halála és Rowan között. Ám mi megkerestük.

Akármi történt is Rowan és mentora között – mert összeveszésük előtt gyakran nevezte így Lemle-et –, már 1984 elején elkötelezte magát az idegsebészet mellett, és 1985 óta, miután letöltötte általános rezidentúráját, kizárólag agyműtéteket végez. Amikor ezt írjuk, vége felé közeledik idegsebészeti rezidentúrája, ami után valószínűleg még az idén kinevezik egyetemi szakoktatónak.

Idegsebészi szakmai életrajza – noha elvileg még rezidens, és az oktató felügyeletével operál – pontosan olyan példaszerű, amilyet elvárhatunk.

Számtalan történet szól arról, hány életet mentett meg a műtőasztalon, milyen kísérteties biztonsággal el tudja dönteni a baleseti felvételi irodán, megmenti-e a műtét a beteget, hogyan foltozza be a fejsze vágta sebeket, a golyó ütötte sebeket, az esésektől és közlekedési balesetektől összetört koponyákat, hogy ájulás nélkül képes tíz órán át operálni, csendes hozzáértéséről, amellyel rémült bentlakókat nyugtat, házsártos ápolónőket békít, fejcsóváló kollégákról és igazgatókról, akik időnként figyelmeztetik, hogy túl sokat kockáztat. Már közhely, hogy Rowan csodatevő.

Sebészi rezidentúrájának sikerei ellenére is nagyon kedvelik a kórházban. Az a fajta orvos, akiben lehet bízni. Továbbá rendkívüli odaadást ébreszt fel az ápolókban, akikkel együtt dolgozik. Kapcsolata ezekkel a nőkkel (a néhány férfi ápoló ellenére ez még mindig női szakma) olyan kivételes, ami megérdemli a magyarázatot.

A magyarázat pedig úgy hangzik, hogy Rowan nem sajnálja a fáradságot, hogy személyes kapcsolatot építsen ki az ápolónőkkel; ugyanazzal a hallatlan együttérzéssel kezeli egyéni problémáikat, mint a tanítónőiét valaha. Noha egyik ápolónő sem számolt be telepatikus esetekről, többször is mondták, hogy Rowan mintha tudná, mikor érzik rosszul magukat, megérti családi gondjaikat, mindig módot talál, hogy megköszönje a szívességeket, holott egyébként könyörtelenül a maximumot követeli magától és a személyzettől.

A kórházban legendaszámba megy, miként hódította meg Rowan a műtősnőket, köztük azokat, akik hírhedtek voltak a női sebészek iránti ellenszenvükről. Ugyanazok a műtősnők, akik – nem csekély előítéletről téve tanúságot – egyfolytában csepülik a többi női sebészt, hogy az egyik idegsokkos, a másik vállveregető, a harmadik háklis, Rowanról úgy beszelnek, akár egy szentről.

– Sose rikácsol, és nem hisztizik, mint a férfiak, ő ehhez túl jó.

– Olyan karakán, mint egy férfi.

– Én mondom magának, inkább dolgozom vele, mint valamelyik férfi doktor mellett.

– Gyönyörűség vele dolgozni. Ő a legjobb. Imádom nézni a munkáját. Olyan, mint egy művész.

– Annyit mondhatok, ő az egyetlen orvos, akinek meg fogom engedni, hogy felvágja a fejemet.

(Hogy ezt igazán méltányolni tudjuk, ahhoz tudnunk kell, hogy olyan világban élünk, ahol a műtősnők néha még ma sem hajlandók női sebészeknek adogatni a műszereket, míg a baleseti sebészeteken a páciensek tiltakoznak az orvosnők ellen, és ragaszkodnak hozzá, hogy fiatal bentlakóorvosok kezeljék őket, amit az idősebb, tapasztaltabb, rátermettebb orvosnőknek a háttérből kell végignézniük.)

Úgy látszik, Rowan tökéletesen legyőzte ezt az előítéletet. Ha egyáltalán panaszkodnak rá a kollégái, csak azért teszik, mert túlságosan szűkszavú. A fiatal orvosoknak, akiknek tőle kellene tanulniuk, nem magyarázza el elég részletesen, hogy mit csinál. Nehéz feladat ez Rowannak, de azért igyekszik megtenni, ami tőle telik.

1984-ben úgy tűnt, sikerült megmenekülnie a Mayfairek átkától, anyja és nagyanyja iszonyú, megnyomorító élményeitől, és útban van a pálya csúcsára.

Az aprólékos nyomozás sem mutatta ki Lasher jelenlétét, vagy Rowan bárminemű kapcsolatát a szellemek vagy kísértetek vagy árnyak világával.

Viszont fejlett telepatikus képessége és gyógyító adottsága roppant gyümölcsözőnek bizonyult a sebészi pályán.

Noha mindenki csodálta kivételes teljesítményeit, senki sem tartotta „furának” vagy „bizarrnak”, aki esetleg kapcsolatban állhat a természetfölöttivel.

Ahogy egy orvos fogalmazott, mikor megkérdezték, mivel magyarázza Rowan hírnevét: – Zseni. Mit mondhatnék még?

KÉSŐBBI FELFEDEZÉSEK

Ám vannak Rowan történetében elemek, amelyekről csak az utóbbi években szereztünk tudomást. Egyik részük személyes jellegű, és nem érintik a Talamascát. A másik része legvadabb elképzeléseinket is felülmúlta, és mélységes aggodalmat keltett bennünk Rowan jövőjét illetően.

Először a súlytalanabb résszel foglalkoznék.

1985-ben felkeltette a kíváncsiságunkat, hogy Rowan egyáltalán nem jár szórakozni. Megkértük nyomozóinkat, hogy nézzenek utána alaposabban.

Hetek alatt kiderítették, hogy Rowan igenis szokott szórakozni, méghozzá nagyon sajátságos módon; szórakozásainak bástyáit négy San Franciscó-i bár képezi, ahol rendkívül férfias fizikai dolgozókat szed föl.

Ezek a férfiak túlnyomórészt tűzoltók vagy egyenruhás rendőrök. Kivétel nélkül nőtlenek, mindig feltűnően jóképűek és feltűnően atletikusak. Rowan legföljebb három alkalommal találkozik velük, és kizárólag az *Édes Christine*-en, amellyel hol kifutnak a tengerre, hol bent maradnak az öbölben.

Bár Rowan rendkívül szerényen és visszahúzódóan viselkedik, a bárokban, amelyet látogat, mégis pletykálnak róla. Legalább két férfi annyira fölháborodott az elkerülhetetlen szakításon, hogy kiöntötték szívüket nyomozóinknak, de hamarosan kiderült, hogy alig valamit tudnak Rowanról. Tiburóni gazdag lánynak tartották, aki eleve lekezelte vagy használta őket. Fogalmuk sem volt arról, hogy Rowan orvos. Egyikük többször is „apuci puccos hajója”-ként említette az *Édes Christine*-t.

Más férfiismerősei tárgyilagosabbak. „Magának való, ennyi az egész. Nekem pont így tetszett. Nem akarta lekötni magát, mint ahogy én se. Esetleg nem bántam volna még egy-két alkalmat, de

ennek kölcsönösnek kell lennie. Megértem én. Iskolázott lány, aki a régimódi férfiakat kedveli."

Az 1986-tól 1987-ig végzett, hevenyészett felmérésből kiderül, hogy a vizsgált tizenkét férfi megbecsült, sőt, több esetben hivatalosan megdicsért és kitüntetett rendőr vagy tűzoltó volt, akiket munkatársaik és későbbi barátnőik „rendes hapsiknak" tartottak.

A további ásás kiderítette, hogy a szülőknek már Rowan egyetemi éveiben tudomásuk volt a lányuk ízléséről. Graham azt mondta a titkárnőjének, hogy Rowan szóba sem áll diplomás férfival, kizárólag „szőrös mellű bunkókkal" hajlandó járni, de majd rájön, hogy ezek a debil vadbarmok veszélyesek.

Ellie is aggodalmaskodott a barátnőinek: „Azt mondja, mind rendőrök és tűzoltók, az a fajta ember, amely csakis életmentéssel foglalkozik. Nem is tudom, tudja-e, mit művel, de úgy vélem, addig nincs baj, amíg feleségül nem akar menni valamelyikhez. Látnátok kellett volna, akit tegnap este hozott haza! Volt alkalmam egy pillantást vetni rá az oldalteraszon. Gyönyörű vörös haj, szeplők, a legtüneményesebb ír hekus, aki létezett valaha!"

Egyelőre leállítottam ezt a kutatást. Úgy érzem, nincs alapunk tovább vizsgálódni Rowan életének e területe után. Olyan szűk területen szedi föl rendőreit és tűzoltóit, hogy figyelemfelkeltő érdeklődésünkkel megsértettük volna jogát a magánéletre; eddig is előfordult, hogy sértő megjegyzésekre ragadtatták magukat bárdolatlan emberek, akik semmit sem tudtak Rowanról, ám azt állították, hogy másoktól hallottak bizonyos lealacsonyító részleteket.

Véleményem szerint semmi közünk Rowan életének e szférájához, legföljebb annyit érdemes megjegyeznünk, hogy ízlése emlékeztet Mary Bethére. A véletlenszerű, korlátozott kapcsolatok is azt erősítik meg, hogy Rowan magányos teremtés, akit ismerősei rejtélynek tartanak. Azt talán mondani is fölösleges, hogy ezeknek az ágytársaknak nem szokott mesélni magáról. Talán senkinek sem tud

beszélni magáról, és ez jelentheti a kulcsot rögeszméinek és törekvéseinek megértéséhez.

ROWAN TELEKINETIKUS HATALMA

Sokkal jelentősebb Rowan életének másik területe, amelyről csak nemrég szereztünk tudomást; ez az egyik legnyugtalanítóbb fejezete a Mayfairek történetének. E titkos területet csak nemrég kezdtük dokumentálni. Úgy érezzük, kötelességünk folytatni nyomozásunkat, és fontolóra kell vennünk a lehetőséget, hogy a közeljövőben kapcsolatba lépünk Rowannal. Bár nagyon aggaszt, hogy ebben az esetben föl kell világosítanunk Rowant a gyökereiről, mert a kapcsolatfelvétel elképzelhetetlen úgy, hogy a tudatlanság is megmaradjon. Ennélfogva óriási a felelősségünk.

1988-ban területi nyomozónk megírta, hogy Graham Franklint elvitte az agyvérzés, és az esetleírást kiegészítette még néhány részlettel, nevezetesen azzal, hogy Graham a lánya karjaiban halt meg.

Mivel tudunk a mély meghasonlásról Graham és haldokló felesége között, ezt a beszámolót fenntartásokkal kell olvasnunk. Lehet, hogy valamilyen módon Rowan okozta Graham halálát? Ezt szerettük volna kideríteni.

Miközben nyomozóink adatokat gyűjtöttek Graham válási terveiről, kapcsolatba kerültek szeretőjével, Karen Garfielddel. Kellő időben jelentették, hogy Karen több súlyos szívrohamot kapott, majd Graham után két hónappal ő is elhunyt.

Azt is jelentették, láthatólag nem tulajdonítva jelentőséget a ténynek, hogy azon a napon, amikor Karent kórházba szállították az első szívrohammal, a lány előzőleg találkozott Rowannal. Karen e találkozás után alig néhány órával beszélt nyomozónkkal – a „cuki fiúval”, akit „csípett”. Épp e beszélgetés közben fogta el a rosszullét.

A nyomozók nem kapcsolták össze a tényeket, de mi igen. Karen Garfield huszonhét éves volt. Boncolási jegyzőkönyve szerint, amelyet viszonylag könnyen megszerezhettünk, veleszületett érfal- és szívizomgyöngeségben szenvedett. Először súlyos arteriális vérzése és infarktusa volt, és ezután a szív egyszerűen nem tudott regenerálódni. A sorozatos szívrohamok addig gyöngítették Karent, amíg meg nem halt.

Csupán a szívátültetés menthette volna meg, de mivel Karen nagyon ritka vércsoporthoz tartozott, ez a lehetőség ki volt zárva. Egyébként sem volt rá idő.

Mi nagyon meglepőnek találtuk a dolgot, annál inkább, mert Karen egészsége sohasem adott okot panaszra. Mikor áttanulmányoztuk Graham boncolási jegyzőkönyvét, láttuk, hogy őt is aneurizma, vagyis az artéria falának gyöngesége ölte meg. A súlyos vérzés úgyszólván pillanatok alatt végzett vele.

Utasítottuk nyomozóinkat, hogy ássanak vissza Rowan múltjába, amilyen mélyre lehet, és kutassák föl a hirtelen halálesetéket, amelyeket infarktus, agyvérzés vagy más belső vérzés okozott. Ehhez elég volt tapintatosan kikérdezni a Berkeley volt hallgatóit, illetve a pedagógusokat, akik még emlékezhettek Rowanra és osztálytársaira. Nem volt könnyű, bár nem is olyan nehéz, mint azok gondolnák, akik nem ismerik a módszereinket.

Én arra számítottam, hogy a nyomozás eredménytelen marad.

Még a Talamasca évkönyveiben is ritkaságnak számít ez a fajta telekinetikus erő, amellyel súlyos belső sérüléseket lehet előidézni. A Mayfair-családban bizonyosan nem találkoztunk senkivel, aki ezzel az erővel ölni tud..

Számos Mayfair mozgatott tárgyakat, csapkodta az ajtókat, megzörgette az ablakokat, ám ez úgyszólván minden esetben inkább lehetett boszorkányság – Lashernek vagy alacsonyabb rangú szellemeknek a mesterkedése –, mint telekinézis. Ha pedig telekinézis volt is, annak csak egy háziasított változata.

A Mayfair-történet a boszorkányságról szól, és csupán itt-ott színezi mérsékelt telepátia, gyógyító erő vagy más okkult adottság. Miközben tanulmányoztam a Rowanról gyűjtött adatokat, akaratlanul arra gondoltam, mennyire örülne Deirdre Mayfair, ha olvashatná ezt az írást, és láthatná, mennyire tisztelik az ő minden téren sikeres lányát, és megfogadtam, hogy sose teszek semmit, amivel megzavarhatnám Rowan Mayfair lelki békéjét – tehát ha a Mayfair-saga Rowan megszabadult alakjával ér véget, akkor örülnünk kell a fejleménynek, és nem szabad beleszólnunk semmibe.

Végül is Rowan életét csak a múlt apró szilánkja változtathatná meg. Ilyen beavatkozást nem kockáztathatunk. Úgy éreztem, fel kellene készülnünk, hogy berekesszük Rowan és a Mayfair-boszorkányok aktáját, amint Deirdre-et megváltja a halál. Másrészt arra az esetre is készen kellene állnunk valamivel, ha Ellie halála után Rowan mégis visszatér New Orleansba.

Ellie temetése után két héttel már tudtuk, hogy Rowan nem tér vissza. Épp akkor kezdte idegsebészeti rezidentúráját, nem is lehetett rá ideje. Nyomozóink azt is kiderítették, hogy Ellie kérésére Rowan aláírt egy papírt, amelyben ünnepélyesen megfogadta, sohasem megy vissza a szülővárosába, és nem próbálja kideríteni, kik a vér szerinti szülei. Rowan aláírásával erősítette meg a fogadalmát, és semmi sem utalt arra, hogy nem akarná betartani.

Talán sohasem látja meg az Első utcai házat. Talán mégis megtörik „az átok”, és a végén mégis Carlotta Mayfair győzedelmeskedik.

Ám ezt egyelőre korai lenne kijelenteni. Továbbá mi tarthatná vissza Lashert, hogy meg ne nyilatkozzék e kivételes okkult adottságú fiatal nőnek, aki talán még az anyjánál és a nagyanyjánál is tehetségesebb gondolatolvasó, és erejében, határtalan nagyravágyásában Marie Claudette, Julien és Mary Beth kísért – olyan ősök, akikről sejtelme sincs, ám hamarosan nagyon is sokat tudhat meg róluk?

Míg e tényeket mérlegeltem, gyakran gondoltam Petyr van Abelre is, Petyrre, akinek apja, a leideni nagy sebész és anatómus, máig szerepel a történelemkönyvekben. Szerettem volna megmondani Rowan Mayfairnek: „Látja ezt a nevet, ezét a híres hollandi anatómusét? Ez az ön őse. Talán az ő vérét és készségeit testálták önre a századok és a nemzedékek."

Ilyeneket gondoltam 1988 őszén, amikor nyomozóinktól kezdtek befutni a jelentések a furcsa halálesetekről Rowan múltjában. Egy kislány, aki összeverekedett Rowannel egy San Franciscó-i játszótéren, súlyos agyvérzést kapott, és meg is halt, a hisztérikus Rowan közvetlen közelében, mielőtt mentőt hívhattak volna.

1974-ben megtámadta egy rovott múltú ember, akit nemi erőszakért ítéltek el. Rowant az mentette meg, hogy a támadó halálos kimenetelű szívrohamot kapott, miközben a rúgkapáló kamaszlánnyal viaskodott.

Annak az 1984-es napnak a délutánján, amikor dr. Karl Lemle első alkalommal panaszkodott súlyos fejfájásra, a Keplinger Intézet igazgatója azt mondta titkárnőjének, Berenice-nek, hogy véletlenül találkozott Rowannal, és egyszerűen nem érti, miért ilyen ellenséges. Ő csak beszélni próbált vele, de Rowan olyan dühbe gurult, hogy faképnél hagyta az egész egyetem szeme láttára. Egészen megfájdult tőle a feje, be is vesz egy aszpirint. Este kórházba szállították az első agyvérzéssel, amelyet több másik követett, és Lemle néhány hét múlva meghalt.

Ez öt, szív- és keringési elégtelenség, illetve agyvérzés miatt bekövetkezett halálesetet jelent abban a körben, amely közvetlen kapcsolatba került Rowannal. Három esetben Rowan jelen volt, ketten néhány órával azután lettek rosszul, hogy találkoztak vele.

Utasítottam nyomozóimat, hogy ellenőrizzék Rowan összes iskolatársát és kollégáját. Nézzenek utána minden névnek a halálozási anyakönyvekben, úgy San Franciscóban, mint azokban a helységekben, ahol ezek az emberek születtek. Ez természetesen több hónapig tartó munkát jelentett.

Alig néhány hét múlva megtalálták az első halálesetet. Owen Gander hívott fel, aki húsz éve dolgozott a Talamascának. Nem tagja a rendnek, de járt az anyaházban. Egyike bizalmasainknak és legkiválóbb nyomozóinknak.

Gander ezt jelentette: 1978-ban Rowan rettenetesen összeveszett egy másik lánnyal a Berkeleyn, valami laboratóriumi munkán. Úgy vélte, hogy ez a lány szántszándékkal hozzápiszkált a fölszereléséhez. Annyira kijött a béketűrésből – ami szinte sohase fordul elő vele –, hogy földhöz csapott egy műszert, aztán hátat fordított a lánynak, aki ezután még ki is gúnyolta, és csak a többi hallgató határozott fellépésére hallgatott el.

Este a lány hazatért a kaliforniai Palo Altóba, mivel másnap kezdődött a tavaszi szünet. A vakáció végére meghalt agyvérzésben. Nincs rá adat, hogy Rowan egyáltalán tudott róla!

Amikor ezt elolvastam, azonnal felhívtam Londonból Gandert.

– Miből gondolja, hogy Rowan nem tudta? – kérdeztem.

– Mert egyetlen barátja sem tudta. Miután megtaláltam a lány halálát a Palo Altó-i nyilvántartásban, végeztem egy kis kutatást Rowan barátai között. Mindannyian emlékeztek a veszekedésre, de egy se tudta, mi történt a lánnyal. Konkrétan rákérdeztem. „Sose láttam többé.” „Gondolom, kimaradt.” „Sose ismertem valami jól. Nem tudom, mi történt vele. Talán visszatért a Stanfordra.” Tekintve, hogy a Berkeley hatalmas egyetem, valóban így is történhetett volna.

Ekkor utasítottam nyomozónkat, a lehető legtapintatosabban nézzen utána, tudja-e Rowan, mi történt Graham szeretőjével, Karen Garfielddel.

– Telefonáljon oda valamikor este. Keresse Graham Franklint. Mikor azt feleli, hogy Graham meghalt, fejtse ki, hogy tulajdonképpen Karen Garfieldet próbálja megtalálni. De igyekezzen minél kevésbé felizgatni, és ne maradjon vonalban túl sokáig.

A nyomozó visszahívott másnap este.

– Igaza van.

– Miben? – kérdeztem.

– Nem tudja, hogy ő csinálja! Sejtelme sincs, hogy Karen Garfield meghalt. Azt mondta, hogy Karen San Franciscóban lakik, valahol a Jackson utcán. Azt tanácsolta, próbálkozzak Graham régi titkárnőjénél. Aaron, tényleg nem tudja!

– Milyen volt a hangja?

– Fáradt, enyhén bosszús, de udvarias. Egyébként gyönyörű hang. Egész kivételes. Kérdeztem, találkozott-e Karennel. Azt felelte, tulajdonképpen nem ismerte Karent, aki az apjának volt a barátnője. Szerintem teljesen őszintén beszélt.

– No de a mostohaapjáról és a játszótéri kislányról tudnia kell. Meg a szatírról is.

– Igen, Aaron, de valószínűleg egyiket sem szántszándékkal tette. Nem látja? Hisztériás rohamot kapott a kislány halálakor; hisztériás rohamot kapott a szatír halála után. Ami a mostohaapját illeti, mindent megtett, hogy magához térítse, amíg megérkezett a mentő. Nem tudja, vagy ha tudja is, nem tud uralkodni rajta. Rettenetesen megrémülhet tőle.

Azt mondtam Gandernek, hogy vizsgálja meg részletesebben a szeretők témáját. Nézzen utána, hogy előfordultak-e váratlan halálesetek San Francisco és Marin megye tűzoltóságain vagy rendőrségein. Menjen vissza a bárokba, ahová Rowan járt, ereszkedjen beszédbe valamelyik régi szeretővel, mondja, hogy Rowan Mayfairt keresi. Látta-e valaki? Ismeri valaki? Legyen minél tapintatosabb és diszkrétebb, de ásson.

Négy nap múlva Gander visszahívott. Egyik testületben sem fordultak elő gyanús halálesetek, amelyeket kapcsolatba lehetne hozni Rowannal, ám nyomozónk megtudott még valamit a bárban. Egy fiatal tűzoltó, aki nem titkolta, hogy ismerte Rowant és bírta is, azt mondta, hogy neki nem titok a nő, sokkal inkább nyitott könyv. „Orvos, aki szereti megmenteni az embereket; azért is lóg velünk, mert mi is ezt tesszük.”

– Valóban ezt mondta Rowan a fiatalembernek?

– Igen, ezt. „Képzelje” – tréfálkozott a tűzoltó – „egy agysebésszel feküdtem le! A kitüntetéseimbe szeretett bele. Klassz volt, amíg tartott. Ha kihúznék valakit egy égő házból, talán kapnék tőle még egy esélyt!” – Gander nevetett. – Nem tudja, Aaron. Mániája az emberek megmentése, és talán azt se tudja, miért.

– Tudnia kell. Túlságosan jó orvos ahhoz, hogy ne tudja – mondtam. – Ne feledje, zseniális diagnoszta. A mostohaapánál tudnia kellett.

Bár persze az is lehet, hogy mi tévedtünk mindenben.

– Nem tévedtünk – tiltakozott Gander. – Aaron, maga egy boszorkánycsaládból származó, tüneményes agysebészről beszél, aki a pillantásával képes ölni, és ezt tudja is bizonyos szinten, tudnia kell, élete minden napján ezt teszi jóvá a műtőben, és ha leáll valakivel, az hős tűzoltó, aki most hozott ki egy kölyköt az égő padlásról, vagy rendőr, aki megmentette az alkoholista nejét a férji késeléstől. Kicsit bolond ez a hölgy. Talán ugyanolyan bolond, mint az egész családja.

1988 decemberében Kaliforniába utaztam. Januárban már jártam az Államokban Nancy Mayfair temetésén, és mélységesen bántam, hogy akkor nem mentem át a nyugati partra, hátha meglesheten Rowant. Akkor még senki sem sejtette, hogy fél éven belül Ellie és Graham is halott lesz.

Rowan most egy szál egyedül élt a tiburóni házban. Szerettem volna látni, még ha távolból is. Szerettem volna véleményt alkotni, amihez az kellett, hogy testi valójában találkozzam vele.

Hála istennek, további halálesetek nem kerültek elő Rowan múltjából. Idegsebészeti vezető rezidensként embertelenül zsúfolt munkarendje volt, így sokkal nehezebben tudtam megfigyelni, mint vártam. A kórház fedett garázsából távozott, és a ház alatti, zárt garázsba tért haza. A küszöbénél horgonyozó *Édes Christine*-t tökéletesen elrejtette egy magas, vörösfenyő kerítés.

Végül bementem az egyetemi kórházba, megkerestem az orvosok kávézóját, és majdnem hét órán át húztam az időt a látogatóknak

engedélyezett területen. Tudomásom szerint Rowan egyszer sem járt arra.

Úgy döntöttem, a kórházból fogom követni, de képtelen voltam kideríteni, mikor távozik. Érkezése hasonlóképpen rejtély volt. Felvilágosítást nem kérhettem a diszkréció sérelme nélkül. Nem kockáztathattam, hogy a műtők közelébe merészkedjek, mert oda tilos volt belépni. Az operáltak családtagjainak várótermét szigorúan figyelték, a kórház többi része valóságos útvesztő volt. Nem tudtam, mitévő legyek.

Le voltam sújtva. Látni akartam Rowant, de borzadtam attól, hogy fölzaklassam. A gondolatát se bírtam elviselni, hogy sötétséget hozzak az életébe, hogy megtörjem az elszigeteltséget, amely legalábbis kívülről nézve olyan jól megvédte a múlttól. Másreszt lehet, hogy ez a nő hat ember halálát okozta! Látnom kell, hogy dönthessek! Látnom kell!

Miután sehogy se tudtam, mit tegyek, meghívtam Gandert egy italra a szállodába. Gander úgy vélte, hogy Rowan rettenetesen föl van dúlva. Több mint tizenöt éve figyelte. Azt mondta, Rowant kikészítette a szülei halála, és most már azt is biztonsággal leszögezhetjük, hogy az utóbbi hónapokban nagyon lecsökkentek a kapcsolatok a „kékruhás fiúkkal”, ahogyan Gander nevezte Rowan szeretőit.

Megmondtam Gandernek, hogy addig nem távozom Kaliforniából, amíg nem látom Rowant, akkor is, ha a föld alatti parkolóban, a célnak legkevésbé megfelelő helyen kell lebzselnem az autója közelében.

– Én nem próbálkoznék vele, öregem! – intett Gander. – A föld alatti parkolók a legmajrésabb helyek a világon. Rowan okkult antennácskái rögtön kiszúrnák magát, és félreértené a maga érdeklődésének hőfokát. Akkor magának belehasítana a halántékába a fájás, aztán hirtelen...

– Kapiskálom a gondolatmenetét, Owen – mondtam szerencsétlenül. – De akkor is látnom kell valamilyen nyilvános helyen, ahol nincs tudomása a jelenlétemről.

– Hát provokálja ki – tanácsolta Gander. – Ördöngösködjön egy kicsit maga is. Szinkronicitás? Annak hívják?

A következő napot a rutinmunkának szenteltem. Kimentem a temetőbe, Graham és Ellie sírjához, hogy lefényképezzem a kövek feliratát. Kétszer is kértem Gandert, hogy tegye meg, de valamiért sohasem sikerült sort kerítenie rá. Szerintem sokkal jobban élvezte a nyomozással járó más feladatokat.

Amikor ott voltam, a legdöbbenetesebb dolog történt. Megjelent Rowan Mayfair.

A fényképezést már befejeztem, éppen a napfényben térdelve készítettem másolatot a feliratokról, amikor észrevettem, hogy jön fölfelé a dombon a tengerészkabátot és kopott farmert viselő langaléta, nyakigláb fiatal nő. Haja lobogott, és amilyen kedves, üde jelenség volt, ugyancsak nehezen lehetett elhinni róla, hogy már harmincéves.

Szinte ránctalan volt az arca. Pontosan olyannak látszott, mint az évekkel korábban készült fényképein, ugyanakkor mégis másnak, és ez annyira megzavart, hogy percekig nem tudtam eldönteni, kire hasonlít. Aztán belém hasított: Petyr van Abelre. Ugyanaz a szőke, világos szemű, erősen nordikus külső. Hallatlan erő és függetlenség áradt belőle.

Egyenesen a sírhoz jött, és akkor állt csak meg, amikor méternyire volt tőlem, aki a mostohaanyja sírfeliratát másoltam.

Rögtön beszélni kezdtem hozzá. Nem emlékszem pontosan, mit mondtam. Annyira zavarba jöttem, hogy nem is tudtam, mivel magyarázzam jelenlétemet, azonkívül ugyanolyan cáfolhatatlanul éreztem a veszélyt, mint sok éve Cortlandnél. Rettentő veszélyt éreztem. A sima, sápadt arc, a nagy, szürke szem hirtelen eltelt mérhetetlen rosszindulattal.

Majd mintha egy fal szökkent volna a magasba az arca mögött. Magába zárkózott, leginkább úgy, mintha egy óriási vevőkészüléket kapcsoltak volna ki váratlanul és hangtalanul.

Riadtan eszméltem rá, hogy a családját emlegetem. Elmondtam, hogy ismerem a New Orleans-i Mayfaireket. Ez volt gyatra indokom az ittlétemre. Nem lenne-e kedve elbeszélgetni régi családi dolgokról, egy pohár ital mellett? Uramisten! És ha igennel válaszolt volna?

De ő nem szólt semmit, az égvilágon semmit, legalábbis nem szavakkal, mindazonáltal megesküdtem volna rá, hogy a lekapcsolt vevőkészülék egyik pillanatról a másikra életre kelt, adókészülékké változottan, és félreérthetetlenül közölte, hogy valami sötét, fájdalmas és rettenetes dolog miatt nem élhet az ajánlatommal, aztán visszasüllyedt a dúlt kétségbeesésbe. Nem tudom, találkoztam-e valaha ehhez fogható szenvedéssel.

Tudja, hogy ölt, csapott belém hangtalan villámként a fölismerés. Tudja, hogy iszonyúan és végzetesen más, és ez a tudat úgy elzárja a világtól, mintha elevenen eltemették volna önmagába.

Talán nem is rosszindulatot éreztem néhány perce, de ami volt, az örökre lezárult. Elveszítettem Rowant. Már fordult is, hogy elmenjen. Sose fogom megtudni, miért jött, mit akart.

Rögtön felkínáltam a névjegyemet. A kezébe tettem. Visszaadta. Nem gorombán. Egyszerűen beletette a tenyerembe. A rosszindulat úgy lövellt ki belőle, mint fénypálca a kulcslyukon. Aztán eltompult. Izmai megfeszültek, elfordult és otthagyott.

Egy hosszú percig mozdulni se bírtam a megrendüléstől. Álltam a temetőben, és őt figyeltem, amint lesiet a dombról. Beült egy zöld Jaguárba, és elhajtott, vissza se nézett.

Rosszul lettem? Nagyon megfájdult valamim? Kerülgetett a halál? Természetesen nem, semmi ilyen nem következett be. Mégis tudtam, mire képes. Tudtam, ő is tudta, közölte is velem. De miért?

Tökéletesen összezavarodtam, mire megérkeztem a San Franciscó-i Campton Place szállodába. Úgy döntöttem, hogy egyelőre nem teszek semmit. Gandernek megmondtam:

– Folytassa a figyelést. Menjen annyira közel, amennyire mer. Lessen minden jelet, ami arra utalhat, hogy Rowan használja az erőt. Azonnal jelentse.

– Tehát nem létesít kapcsolatot vele?

– Most nem. Nem tudnám indokolni. Nem, amíg nem történik valami. Kétféle dolog történhet: vagy megöl valakit, véletlenül vagy szándékosan, vagy meghal New Orleansban az anyja, és ő úgy határoz, hogy hazamegy.

– Aaron, ez őrültség! Kapcsolatba kell lépnie! Nem várhatja ki, hogy a nő visszatérjen New Orleansba! Nézze, öregem, elégszer hallottam magától a sztorit az évek során. Nem merem állítani, hogy tudnám, miben mesterkednek maguk, de minden arra utal, hogy ennek a nőnek van a legfélelmetesebb okkult ereje a családban. Ki merné állítani, hogy nem félelmetes boszorkánynak is? Ha egyszer az anya meghal, miért hagyna ki ez a Lasher nevű mumus egy ekkora esélyt?

Erre csak azt tudtam válaszolni, amit Owen egyébként is tudott: eddig még senki sem látta Lashert Rowan közelében.

– Szóval kivár. A másik nő még mindig él. Nála a nyaklánc. De ha meghal, át kell adni az ékszert Rowannak. Abból, amit maga mesélt, úgy veszem ki, ez a törvény.

Felhívtam Scott Reynoldsot Londonban. Scott már nem volt az igazgatónk, de a rendben, rögtön utánam, ő tudott a legtöbbet a Mayfair-boszorkányokról.

– Egyetértek Owennel. Kapcsolatot kell létesítened. Muszáj. A temetőben pont azt mondtad, amit kell, és ezzel te is tisztában vagy. Azért árultad el, hogy ismered a családot. Azért adtad oda a névjegyedet. Beszélj vele. Beszélned kell.

– Nem értek egyet. Nincs jogom.

– Aaron, ez a nő lelkiismeretes orvos, mégis öl! Azt hiszed, örömében teszi? Viszont...

– Viszont?

– Ha ő is tudja, akkor ez a kapcsolat veszélyes lehet. Őszintén bevallom, nem tudom, hogyan érezném magamat a helyedben.

Jól átgondoltam a kérdést, és úgy döntöttem, hogy nem teszem.

Owennek és Scottnak szóról-szóra igaza van, de ez az egész csak feltételezés. Nem tudjuk, hogy Rowan ölt-e valaha szándékosan. Valószínűleg nem felelős a hat halálesetért. Nem tudhatjuk, fogja-e valaha a kezében tartani a smaragd nyakéket. Nem tudhatjuk, elutazik-e valaha New Orleansba. Nem tudtuk, ahhoz is van-e adottsága, hogy lássa a szellemeket, vagy megtestesüléshez segítse Lashert... Persze, feltételezhetjük, hogy erre is képes. De ez akkor is csak feltételezés, semmi több.

Tehát itt van ez a munkaszerető orvos, aki naponta ment meg emberéleteket egy nagyvárosi kórház műtőjében; egy nő, akire nem hullik az Első utcai ház sötét árnyéka. Igaz, hátborzongató ereje van, amelyet még használhat, szándékosan vagy véletlenül. Ha ez megtörténik, akkor majd kapcsolatba lépek vele.

– Látom már, újabb hullát akar a tepsibe – állapította meg Owen.

– Nem hiszem, hogy lesz újabb! – replikáztam haragosan. – Mellesleg, ha nem is tudja, mit csinál, miért hinne nekünk?

– Ez csak feltételezés – válaszolta Owen. – Mint minden.

ÖSSZEFOGLALÁS

1989 januárjáig Rowant nem lehetett kapcsolatba hozni újabb gyanús halálesetekkel. Fáradhatatlanul dolgozott – „valóságos csodákat művelt” – az egyetemi kórházban, ahol valószínűleg még az idén kinevezik oktató idegsebésznek.

New Orleansban Deirdre Mayfair továbbra is ül a hintaszékben, és bámulja a romos kertet. Lashert – „a csinos fiatalembert” utoljára két hete látták mellette.

Carlotta Mayfair a kilencvenhez közeledik. A haja, amelyet fél évszázada ugyanúgy fésül, immár hószínű. A bőre tejfehér, a bokája püffedten dagad ki az egyszerű, fekete bőrcipőből. Ám a hangja még erős, és még ma is minden reggel bemegy dolgozni négy órát. Néha a fiatalabb jogászokkal löncsöl, mielőtt hazavitetné magát a taxival.

Vasárnaponként gyalog jár misére az Örök Segedelem Anyja kápolnába. Az egyházközség felajánlotta, hogy hozzák-viszik autóval a kápolnához, egyáltalán mindenüvé, ahová a kisasszony menni akar. De Carlotta azt mondja, ő szeret sétálni. Szüksége van friss levegőre, az őrzi meg az egészségét.

Amikor 1987 őszén meghalt Bridget Marie nővér, Carlotta is részt vett a temetésen unokaöccsének (valójában unokatestvérének), Gerald Mayfairnek, Clay Mayfair egyik dédunokájának társaságában. A kisasszony állítólag kedveli Geraldot. Állítólag olyan félelmei vannak, hogy nem él addig, amíg Deirdre megtalálja az örök nyugodalmat. Talán majd Geraldnak kell gondoskodnia Deirdre-ről, ha Carlotta is meghal.

Legjobb tudomásunk szerint Rowan Mayfair senkit sem ismer ezek közül az emberek közül, a családi krónikában pedig semmivel sem tájékozottabb, mint kislány korában volt.

– Ellie úgy félt, hogy Rowan majd megpróbálja kinyomozni az igazi szüleit! – mesélte nemrég egy barátnő Gandernek. – Az az érzésem, valami rémtörténet lehet! Ám Ellie sose akart beszélni róla, kivéve, hogy Rowant mindenáron meg kell védeni a múlttól!

Beérem azzal, hogy figyelek és várok. Ésszerűtlenül talán, de úgy érzem, ennyivel tartozom Deirdre-nek, aki természetesen sohasem akart lemondani Rowanról, és kétségtelenül normális életet szeretett volna a kislányának. Időnként elfog a kísértés, hogy megsemmisítsem a Mayfair-boszorkányok aktáját. Hol van még egy krónika, amely ennyi erőszakkal és fájdalommal szembesített volna

bennünket? Ám ez persze elképzelhetetlen. A Talamasca sohasem engedné, és nem adna bocsánatot, ha önhatalmúlag megtenném.

Tegnap éjszaka, miután befejeztem a végleges változatot, Stuart Townsendről álmodtam, akivel mindössze egyszer találkoztam kisfiú koromban. Álmomban a szobámban volt, és órákig beszélt hozzám, ám ébredés után csak az utolsó szavaira emlékeztem:

„Hát nem látod? Én azt mondom, itt minden ki van tervelve!”

Rettentően haragudott rám.

– Nem látom! – mondtam hangosan, amikor fölébredtem. A saját hangomra riadtam föl. Megdöbbenve láttam, hogy üres a szoba, csak álmodtam, Stuart nem is járt itt.

Nem látom. Ez az igazság. Nem tudom, miért próbált megölni Cortland. Nem tudom, hogy egy ilyen ember mitől ragadtatná magát ilyen iszonyú szélsőségekre. Nem tudom, mi történt valójában Stuarttal. Még csak azt se tudom, miért követelte Stella olyan kétségbeesetten, hogy Arthur Langtry vigye magával. Nem tudom, mit művelt Carlotta Anthával, vagy hogy Cortland nemzette-e Stellát, Anthát és Deirdre kislányát.

Nem látom!

Ám egy dologban bizonyos vagyok. Egy napon, függetlenül attól, amit Ellie Mayfairnek ígért, Rowan Mayfair visszatérhet New Orleansba, és ha ezt teszi, válaszokat akar majd. Sok-sok választ. Attól félek, ma én vagyok az egyetlen – mi, a Talamascában vagyunk az egyetlenek –, akik egyáltalán remélhetjük, hogy szavakba tudjuk önteni Rowannak ezt a szomorú történetet.

Aaron Lightner
A Talamasca
LONDON
1989. január 15.

HUSZONHAT

ÉS ÍGY FOLYTATÓDOTT, egzotikumában még mindig álomszerűen a másik világból való furcsa és sötéten szépséges rítus, mikor az egész társaság kizúdult az utcára, ahonnan limuzinok légiója vitte őket halkan, zsúfolt, fátlan, szűk kis utcákon át.

Majd a hosszú, lomha, csillogó autók sorra megálltak egy téglafalú magas templom – a Mária Mennybemenetele – előtt, és senki sem törődött a bevert ablakú, lepusztult iskolákkal meg a dudvával, amely győzedelmesen magzott fel minden résből és repedésből.

Carlotta mereven, magasan állt a templom lépcsőjén, vékony, májfoltos kezével markolva fénylő fájú kampósbotját. Egy feszes mozdulattal elküldte a mellette álló fehér hajú, kékszemű férfit, aki nem sokkal lehetett idősebb Michaelnél, és intett Rowannak, hogy kövesse.

A férfi hátralépett a fiatal Pierce-hez, miután sietősen kezet rázott Rowannal. Valahogy tolvaj módra suttogta el a nevét – Ryan Mayfair miközben laposan pislogott az öregasszonyra. Rowan megértette, hogy ő Pierce apja.

Aztán valamennyien követték a gördülő ravatalon tolt koporsót a hatalmas hajóba. Halk és kongó léptek visszhangját verték vissza a kecses csúcsívek, szikrázott a fény a nagyszerű, színes üvegablakokon, a szentek csodálatosan festett szobrain.

Rowan még Európában is ritkán találkozott ehhez fogható eleganciával és fenséggel. Michael szavait hallotta a régi, gyermekkori plébániáról, a zsúfolásig megtelt templomokról, amelyek olyan nagyok voltak, akár a székesegyházak. Csak nem ez volt az?

Ezren is lehettek a templomban. A gyerekek sivalkodtak, mielőtt az anyák lecsendesítették volna őket, és a pap szavai dallamosan zengtek az óriási térben.

A merev hátú öregasszony, aki mellette ült, egyetlen szót sem szólt hozzá. Törékennyé aszott keze hihetetlen erővel tartott egy súlyos könyvet, amelyben borzalmas szentképek rikítottak. A karimátlan, fekete filckalap alatt a tarkón kontyba tűzött, fehér haj vastagon, súlyosan nehezedett az apró fejre. Aaron Lightner hátramaradt, a kapu mellett húzódott meg az árnyékban, bár Rowan most nem bánta volna, ha mellette áll. Beatrice Mayfair halkan sírdogált a második sorban. Rowan másik oldalán Pierce ült keresztbe font karokkal, és mélán bámulta hol az oltár szobrait, hol a magasban a festett angyalokat. Apja is ugyanilyen révületbe látszott süllyedni, bár egyszer megfordult, és leplezetlenül rábámult Rowanra szúrós, kék szemével.

Százával járultak áldozáshoz, öregek, fiatalok, apró gyermekek. Carlotta elutasította a segítő kezeket, miközben megtette az utat oda-vissza, tompán kopogva gumis végű botjával, majd ismét lesüllyedt a padra, és fejét lehorgasztva imádkozott. Olyan sovány volt, hogy sötét gabardin kosztümje üresnek rémlett, akár egy vállfára akasztott ruha, nem látszott benne a test, és a lába botként fúródott a szorosan befűzött, magas szárú cipőbe.

Tömjénillat gomolygott az ezüst füstölőből, miközben a pap körüljárta a koporsót. Aztán végre elindult a menet a fátlan utcán várakozó karavánhoz. Fekete rajkók tucatjai – ki mezítláb, ki kötésig csórén – lesték őket egy rozzant, elhanyagolt tornacsarnok repedezett gyalogjárójáról. Fekete asszonyok álltak, keresztbe fonva csupasz karjukat, és mérgesen hunyorogtak a napba.

Ez is Amerika?

A karaván, összeérő lökhárítókkal, belefúrta magát a Kertváros tömény árnyékába. Sűrű csapatok kísérték kétoldalról, a gyerekek valahol elöl fickándoztak, így haladt a menet a mélyzöld fényben.

A fallal körülvett temető igazi város volt; a csúcsos tetejű sírok némelyike külön kis kertben állt, ösvények kanyarogtak a düledező kripták mellett, egy másik kor tűzoltóinak, vagy egy ilyen és ilyen lelencház árváinak pompás emlékműve mellett, vagy a gazdagok sírjai mellett, akiknek volt pénzük és idejük verseket vésetni a kövekbe, amelyeken mára megfáradtan porlottak el a betűk.

A Mayfair-kripta óriási volt, és virágok habzották körül. Alacsony vaskerítés fogta körül a kis házat; oszlopokra támaszkodó, rézsútos tetejének négy sarkán márványból faragott urnák álltak. Három üregében tizenkét koporsó nagyságú fülkét képeztek ki; ezek egyikéről eltávolították a sima márványtáblát, odvasan, feketén tátongva várta, hogy beletolják Deirdre Mayfair koporsóját, mint egy hosszú veknit.

Rowan, akit udvariasan az első sorba noszogattak, az öregasszony mellett állt. Napfény villámlott az öregasszony ezüst keretes pápaszemének apró, kerek lencséin, miközben ő komoran bámulta a timpanon lapos háromszögébe vésett „Mayfair” szó irdatlan betűit.

Rowan is a szót nézte, a virágok és az arcok tengerétől káprázó szemmel, miközben a fiatal Pierce fojtottan tiszteletteljes hangon magyarázta, hogy bár csak tizenkét fülke van, számos Mayfairt temettek e kriptába, mint a feliratok bizonyítják. A régi koporsókat időként összetörik, hogy helyet csináljanak a következőknek, és a törmeléket a csontokkal együtt ledobják a síremlék alatti gödörbe.

Rowan levegő után kapott. – Szóval ott vannak lent mind – motyogta félig hüledezve. – Egymás hegyén-hátán, a mélyben.

– Nem, az égben vannak, vagy a pokolban – mondta Carlotta Mayfair. A hangja ugyanolyan fagyos és kortalan volt, mint a szeme. Még csak el se fordította a fejét.

Pierce úgy hátrált, mintha félne Carlottától, és gyorsan, kényszeredetten elmosolyodott. Ryan mereven bámulta az öregasszonyt.

De most megjelent a koporsó. Erőlködéstől vörös arcú, verejtékben ázó homlokú emberek hozták, a szó szoros értelmében a vállukon, majd elhelyezték a súlyos terhet a kerekes állványon.

Eljött az utolsó ima ideje. Ismét megjelent a pap és a ministráns. Hirtelen kibírhatatlan lett a mozdulatlan forróság. Beatrice összehajtogatott zsebkendővel törülgette kipirult arcát. Az öregebbek, az egyeden Carlotta kivételével, letelepedtek, ki hová tudott, a kisebb síremlékek peremére.

Rowan tekintete fölkalandozott a sír tetejére, az ékes timpanonba vésett „Mayfair" szóra, amely fölött lapos dombormű ábrázolt egy hosszúkás, nyitott ajtót. Vagy egy nagy kulcslyukat? Nem tudta eldönteni.

Igazi csodának tűnt az a nyirkos, lanyha szellő, amely végigborzolta az ösvény mellett a merev faleveleket. A távoli kapuban, a forgalom színes villanásai előtt Aaron Lightner állt Rita Mae Lonigannel, aki elsírta minden könnyét, és már csak olyan üresedettnek látszott, mint akik a kórtermekben virrasztanak a haldokló mellett egy hosszú éjszakán.

Rowanra festői agyrémként hatott még a záróakkord is, mert ahogy sodródtak ki a főbejáraton, egy kisebb társaság már készülődött is, hogy beüljön pontosan átellenben az elegáns étterembe, az utca másik oldalán!

Mr. Lightner súgva búcsúzkodott, és megígérte, hogy Michael jönni fog. Rowan kérdezett volna még többet is, de az öregasszony hideg dühvel meredt az angolra, aki nyilván észrevette ezt, mert sürgősen visszavonult. Rowan értetlenül integetett, megint rosszul érezte magát a hőségtől.

Rita Mae Lonigan szomorúan motyogott istenhozzádot. Századok búcsúztak sietve, századok ölelgették meg az öregasszonyt, úgy rémlett, sose lesz vége, a forróság letenyerelt, majd fölemelkedett, a hatalmas fák csipkés árnyékot hullattak a földre. – Majd még beszélünk, Rowan. – Maradsz, Rowan? – Isten áldjon, Carl néni. Vigyázz rá. – Viszontlátásra hamarosan, Carl néni. Okvetlenül ki kell jönnöd

Metairie-be. – Jövő héten telefonálok, Carl néni. – Jól vagy, Carl néni?

Aztán kiürült az utca, csupán a színes forgalom hömpölygött érzéketlenül, meg a nyilvánvalóan drága étteremből bújt elő néhány jól öltözött ember, és hunyorgott bele a váratlan, éles fénybe.

– Én nem akarok bemenni – mondta az öregasszony. Fagyosan nézett a kék-fehér napvető ponyvákra.

– De Carl néni, csak egy kicsit, kérlek! – könyörgött Beatrice Mayfair. Egy másik karcsú fiatalember, akit Geraldnak szólítottak, megfogta az öregasszony karját.

– Miért ne mennénk be pár percre? – kérdezte Carlottától. – Utána hazaviszlek.

– Most egyedül akarok lenni – közölte az öregasszony. – Egyedül akarok hazamenni. – A szemét nem vette le Rowanról. Hátborzongatóan kortalan értelem csapott ki a töppedt, nyűtt arcból. – Maradj velük, ameddig akarsz – mondta olyan hangon, mint aki parancsot ad –, utána gyere hozzám. Várni foglak. Az Első utcai házban.

– Hogyan akarja, mikor jöjjek? – fogalmazott Rowan óvatosan.

Gúnyos, hideg mosoly futott át az öregasszony száján, kortalan, akár a szeme és a hangja.

– Amikor te akarsz. Az épp időben lesz. Dolgokat kell mondanom neked. Ott leszek.

– Kísérd el, Gerald.

– Hazaviszem, Bea néni.

– Vezethetsz mellettem, ha úgy óhajtod – mondta Carlotta, miközben lehajtotta a fejét, és maga elé lökte a botját –, de én egyedül megyek.

Miután becsukódott mögöttük a Komtur Palotája nevet viselő étterem ajtaja, és Rowan megállapította, hogy az egyenruhás pincérek és fehérabroszok ismerősebb világába került, hátranézett a temetőre és a kripták apró, csúcsos tetejére, amelyeknek háromszögei látszottak a meszelt fal fölött.

Olyan közel vannak a halottak, hogy akár hallhatnának bennünket, tűnődött Rowan.

– Hát tudod – mondta a magas, fehér hajú Ryan, mintha csak olvasott volna a gondolataiban –, New Orleansban nemigen maradnak ki semmiből.

HUSZONHÉT

HAMUSZÍN SZÜRKÜLET sötétlett Tölgyes Rejtek fölött. Az ég alig látszott. A fák tömény feketék lettek, a szélesedő árnyékok fölnyalták a sápadt kavicsról a meleg nyári napfény utolsó cseppjeit.

Michael a homlokzati széles erkélyen ült a hátradöntött székben, szájában cigarettával, lábát a fa korlátra polcolva. Befejezte a Mayfair-krónikát, amely felhorzsolta, megrészegítette, és csendes ujjongással töltötte el.

Tudta, hogy róla és Rowanról szól majd a megíratlan, új fejezet, róla és Rowanról, aki egy ideje már a főszereplője a mesének.

Hosszú ideig szinte görcsösen kapaszkodott a cigaretta örömébe, miközben a fénytelen égbolt változásait figyelte. A messzeségben ráborult a földre a sötétség, a távoli töltés eltűnt, már nem látszottak az elrobogó autók, csak a lámpák sárga szikrája. Minden szag, hang, a színek minden változása drága emlékek özönét zúdította rá, olyanokat is, amelyeket nem lehetett helyhez kötni, nem volt jellegzetességük azonkívül, hogy ismerősek, és ez az otthon, mert sehol se énekelnek így a kabócák.

Ennek ellenére kínszenvedés volt így várakozni a csendben, az agyában nyüzsgő gondolatokkal.

Mögötte ragyogóbbak lettek a szobában a lámpák, ahogy körülötte meghalt a napvilág. Puha villanyfény hullott az övében heverő, nátronpapír iratgyűjtőkre.

Miért nem telefonál Aaron? Deirdre Mayfair temetése már bizonyosan véget ért. Aaronnak útban kell lennie ide, talán Rowan is vele van, Rowan talán azon nyomban megbocsátotta neki, amiért nem volt ott – ő még nem bocsátott meg magának –, és most jön Aaronnal, és ma éjszaka beszélgetni fognak, mindent megbeszélnek ezen a biztonságos, egészséges helyen.

Ám volt még egy elolvasásra váró iratgyűjtő, még egy köteg jegyzet, amelyet nyilvánvalóan neki szántak. Jobb lesz minél előbb túlesni rajta.

Elnyomta a cigarettát a mellette álló tábori asztalon levő hamutálban, a sárga fénybe emelte az iratgyűjtőt, és kinyitotta.

Összefűzetlen papírok, van közte kézzel írott, géppel írott, nyomtatott. Olvasni kezdett.

Távirat másolata – címzett: Talamasca anyaház, London
Feladó: Aaron Lightner
1989. augusztus Paiker Meridien Hotel New York

Itt, New Yorkban, épp most fejeztem be „alkalom szülte" beszélgetésemet Deirdre Mayfair 1983-as orvosával. Számos meglepetés.

Küldöm interjú átiratát (kazetta elveszett, orvos kérte, és én odaadtam), amelyet a kalitorniai gépen készítek el.

Ám addig is közölni akarok egy rendkívül fontos fejleményt, valamint állománykutatást és tanulmányt kérek.

Az orvos azt állítja, hogy nemcsak Deirdre közelében, de kétszer az Első utcai háztól valamivel távolabb is látta Lashert, és ezek közül legalább egy alkalommal Lasher cáfolhatatlanul testet öltött. (Leírja a forróságot, a levegő mozgását.)

Továbbá meg van győződve róla, hogy Lasher meg akarta akadályozni Deirdre nyugtatózását, és később azért jelent meg neki, mert arra akarta rábírni az orvost, hogy térjen vissza az Első utcába, és tegyen valamit Deirdre érdekében.

Az orvosban csak később alakult ki ez a meggyőződés; eredetileg megrémítették a jelenések. Lasher hangját nem hallotta; nem kapott érthető telepatikus üzenetet. Épp ellenkezőleg, azt érezte, hogy a szellem kétségbeesetten erőlködik a kapcsolatteremtésre, de csupán

néma megjelenésével képes kommunikálni. Az orvos egyáltalán nem mutatja a természetes médium tulajdonságait.

Teendő: összegyűjteni és alaposan tanulmányozni Lasher összes megjelenések 1958 óta. Olyan megjelenéseket keresni, amikor Deirdre nem volt a közelben. Listát írni megjelenésekről, megadva Deirdre hozzávetőleges távolságát.

Pillanatnyilag a vizsgálat előtt annyit mondhatok, hogy Lasher talán jelentős erőre tett szert az utóbbi húsz évben, vagy talán mindig erősebb volt, mint gondoltuk, és akkor ölt testet, amikor neki tetszik.

Nem akarom elsietni a következtetést, de ez több mint valószínűnek tűnik. Hogy pedig Lasher nem továbbíthatott érthető szavakat vagy javaslatokat az orvosnak, ez csupán azt a vélekedésemet erősíti meg, hogy az orvos nem volt természetes médium, tehát nem segíthette elő ezeket a megtestesüléseket.

Mint tudjuk, Petyr van Abelnél egy súlyos bűntudattól és önvádtól marcangolt lélek energiáját és képzeletét használta fel. Arthur Langtrynél képzett médiummal akadt dolga, és ezek a megjelenések/megtestesülések kizárólag az Első utcában, Antha és Stella közelében voltak megfigyelhetők.

Megtestesülhet-e Lasher ott és ahol akar? Vagy kizárólag a boszorkánytól nagyobb távolságra van ereje ehhez?

Ezt kell kiderítenünk.

Társatok a Talamascában;

Aaron

U.i. San Franciscó-i tartózkodásom alatt nem próbálom megkeresni Rowan Mayfairt. Ezen az úton fontosabb megkísérelni kapcsolatteremtést Michael Curryvel. Röviddel mai távozásom előtt Gander megtelefonálta, hogy Curry félig nyomorékon elzárkózik a házába. Ezzel együtt kérek tájékoztatást a Saint Francis hotelbe a Mayfair-ügy esetleges új fejleményeiről. Addig maradok San Franciscóban, amíg kapcsolatot tudok teremteni.

Útban vagyok egy 747-esen a nyugati partra. Most olvastam el az átiratot. Szilárd meggyőződésem, hogy van valami nagyon szokatlan ennek az orvosnak az elbeszélésében. A sietősen átnézett Mayfair-aktában az alábbiak szúrnak szemet:

Rita Mae Dwyer Lonigan 1955/56-ban hallotta Lasher hangját.

Ez az orvos azt állítja, hogy az Első utcai háztól jelentős távolságra látta Lashert.

Talán meg kellene kockáztatni egy véletlen találkozást Gander és Rowan között, és Gander megpróbálhatná kipuhatolni, látta-e Rowan Lashert. Ám olyan valószínűtlennek látszik...

Magam nem kísérelhetem meg. Most teljes képtelenség. Curry helyzete túlságosan fontos.

Curryvel kapcsolatos érzéseim... Továbbra is hiszem, hogy ennek az embernek nem ez a gyötrelmes élmény az egyetlen különlegessége.

Mivel indokolom ezt az érzést?

Többször átolvastam az élményével kapcsolatos újságcikkeket. Kimondatlanul bennük van, hogy Curry élete holtpontra jutott, amikor vízbe fúlt. Nagyon erősen olyan ember benyomását kelti, aki vár valamire.

Előélete, főleg képzettsége figyelemre méltó. Gander igazolja, hogy történész, különösen járatos az európai történelemben. Borzasztó szükségünk van ilyen emberre. Nyelvtudása gyönge, de hát manapság senki se beszél nyelveket.

Ám Curryvel kapcsolatban az a legfontosabb kérdés, hogy miként tudok majd találkozni vele? Nem bánnám, ha egy időre eltűnne a süllyesztőben az egész Mayfair-család. Nem akarok Rowanra gondolni, amíg Curryvel foglalkozom...

Michael sebesen átlapozta az utolsó iratgyűjtő hátraevő anyagait. Csupa róla szóló cikk, olyan cikkek, amelyeket már olvasott. Két nagy, tükörfényes United Press fotó. Gépelt életrajz, főleg a mellékelt anyagokból összenyírva.

Nos, a Michael Curry-aktát már ismeri. Félretolta az iratokat, új cigarettára gyújtott, és folytatta Aaron kézzel írott beszámolóját a találkozásról az orvossal a Parker Meridien szállodában.

A szép kézírást nagyon könnyű volt olvasni. Aaron pedánsan aláhúzta Lasher megjelenéseit. Michael úgy fejezte be a jelentés olvasását, hogy mindenben egyetértett Aaron megjegyzéseivel.

Aztán fölállt, fogta az iratgyűjtőt, és bement az erkélyről az asztalhoz. Bőrkötésű notesze ott hevert, ahol hagyta. Leült, egy darabig vakon bámulta a szobát, nem látta, hogy folyami szellő fodrozza a függönyöket, vagy hogy vakfekete az éjszaka. Vagy hogy a füles karosszékkel szemközt érintetlenül domborodnak a díványra tett tálcán a vacsorát rejtő ezüst kupolák. Fogta a tollát, és írni kezdett:

„Hatéves voltam, amikor láttam Lashert a templomban, a betlehem mellett. 1947 karácsonyán történhetett. Sőt, akár a velem nagyjából egyívású Deirdre is ott lehetett a templomban, de nagyon erősen érzem, hogy nem volt.

Lehetett volna Deirdre a Városi Zenecsarnokban is, amikor Lasher megmutatta magát nekem. De ismét csak nem tudhatjuk, hogy Aaron kedvenc kifejezését idézzem.

Mellesleg a megjelenéseknek önmagukban semmi közük Deirdre-hez. Tudomásom szerint őt egyszer se láttam az Első utcai kertben, se másutt.

Aaron már kétségtelenül lejegyezte, amit tőlem hallott, és ebből is ugyanaz a feltevés rajzolódik ki: Lasher akkor jelent meg nekem, amikor nem tartózkodott a közelben a boszorkány. Valószínűleg ott ölt testet, ahol akar.

Miért? Ez itt a kérdés. Miért nekem? De vannak ennél idegborzolóbb és felkavaróbb kapcsolódások is.

Például – bár lehet, hogy ez nem sokat számít – én ismerem Rita Mae Dwyer Lonigant. Mi is ott voltunk Marie Louise-zal a sétahajón azon az estén, amikor Rita Mae berúgott a fiújával, Terry O'Neill-lel.

Ezért adták be a Rózsiba, ahol megismerte Deirdre Mayfairt. Emlékszem, hogy Rita Mae beköltözött a Rózsiba. Jelent ez valamit?

És még valami. Akkor mi van, ha az őseim a Kertvárosban szolgáltak? Nem tudom, így volt-e, azt tudom, hogy apai nagyanyám árvagyerek volt, a Szent Margitban nevelték föl, ebből gondolom, hogy nem származhatott törvényes ágyból. Mi van, ha dédnagyanyám az Első utcai házban volt szobalány... de csak az eszem akar elszaladni.

De végül is, nézzük meg, mit műveltek a fajtanemesítés érdekében. Ha lovakkal és kutyákkal csinálják ugyanezt, akkor azt endogám keresztezésnek vagy beltenyészetnek hívják.

A legkiválóbb hímek sorra párzottak a fajtájukbéli boszorkányokkal, hogy a génkeverékben megerősödjenek bizonyos tulajdonságok, közöttük kétségtelenül az okkult hajlamok, de mi van a többiekkel? Ha jól olvastam ezt az átkozott valamit, Cortland nemcsak Stellának és Rowannak volt az apja, de lehetett Antháé is, holott őt mindenki Lionel lányának tartotta.

Mármost ha Julien volt Mary Beth apja, á, ezt számítógéppel kellene modellálni, diagramot kellene készíteni a beltenyészetről. Ha megvannak az ábrák, jöhet a genetika. Ezt el kell mondanom Rowannak, ő mindent meg fog érteni. Beszélgetés közben említette, hogy a génkutatás nagyon népszerűtlen. Nem akarják elismerni, hogy az emberek meghatározhatók genetikailag. Amivel elérkeztem a szabad akarathoz, és többek között a szabad akaratba vetett hitem miatt fogok megbolondulni.

Mindenesetre ennek az egésznek Rowan a genetikai haszonélvezője: magas, nyúlánk, szexi, makkegészséges, ragyogó eszű, erős és sikeres. Zseniális orvos, akinek telekinetikus hatalma van az ölésre, ehelyett az életmentést választja. Már megint itt az akarat. A szabad akarat.

De hogy illeszkedek én ebbe a szabad akaratommal? Ebbe, ami „kivan tervelve”, hogy az álombeli Townsend szavaival éljek? Uram Jézus!

Netán valamelyik véletlen ír cseléd kapcsol ezekhez az emberekhez? Vagy egyszerűen kívülállóval szoktak kereszteződni, ha felpezsdítésre van szükség? De hát erre Rowan akármelyik hős tűzoltója/rendőre alkalmas lett volna. Miért én? Miért kellett nekem vízbe fúlnom, ha tényleg ők fojtottak a tengerbe, amit még mindig nem hiszek – de hát Lasher kizárólag nekem mutatta meg magát, apró koromtól fogva.

Úristen, ezt képtelenség értelmezni! Lehet, hogy a vízbefúlás nem volt sorsszerű, ám Rowannak mindenképpen ki kellett mentenie, mert eleve neki születtem. De azt nem fogadhatom el, hogy a vízbefúlás sorsszerű volt, mert akkor túl sok minden másnak kellene sorsszerűnek lennie, és az túlságosan iszonyú.

Nem olvashatom ezt a krónikát azzal a gondolattal, hogy elkerülhetetlenek voltak a rettenetes tragédiák. Hogy Deirdre-nek így kellett meghalnia.

Teljes három napig firkálhatnék és dumálhatnék még, hol ebbe a pontba kötve bele, hol abba. Meg fogok bolondulni. Még mindig semmi támpontom sincs, mit jelenthet az ajtó. Semmi, amit olvastam, nem fejti meg ezt az egyetlen képet. Számot sem látok vele kapcsolatban. Hacsak nem egy ajtót jelöl a tizenhármas, és így van valami jelentése.

Bár lehet az ajtó egyszerűen csak az Első utcai ház bejárata; vagy maga a ház képezhet egy kapuzatot. Túlzás, nem is érzem igaznak.

Ami kezem pszichometriai erejét illeti, még mindig nem tudom, mire kell használni, hacsak nem arra, hogy a testet öltő Lashert megérintve derítsem ki, hogy ki is igazából ez a szellem, honnan jön, és mit akar a boszorkányoktól. De hogyan érinthetném meg Lashert, ha ő nem akarja?

Persze lehúzom a kesztyűmet, és megérintem a történettel vagy az Első utcával kapcsolatos tárgyakat, ha Rowan, aki most az Első utca úrnője, egyáltalán megengedi. Ám valamiért rettegek ettől a lehetőségtől. Nem látom benne céljaim valóra válását. Úgy látom, mint közösködést a tárgyakkal, felszínekkel, képekkel... továbbá...

először félek hozzányúlni olyan holmikhoz, amelyek a holtaké voltak. De meg kell kísérelnem. Mindent meg kell kísérelnem!

Majdnem kilenc. Aaron még mindig sehol. Kint sötét, csend és cidri. Nem akarok úgy beszélni, mint Marlon Brando a *Vízparton*-ban, de a kabócáktól is rinyálok, ebben a szobában pedig tiszta idegsokk vagyok, akármilyen szépek a rézlámpák. Nem merek ránézni a képekre vagy a tükrökre, nehogy olyat lássak, amitől megrémülnék.

Gyűlölöm, ha félnem kell!

Nem bírom itt tovább. Talán nem tisztességes azt várnom, hogy Aaron azonnal előálljon, mihelyt befejeztem az olvasást. Ám Deirdre-et rég eltemették, én pedig itt ülök Aaronra várva, miközben Mayfairek taposnak az agyamban és a szívemen, de akkor is várok! Várok, mert megígértem, mert Aaron nem telefonált, és nekem látnom kell Rowant.

Aaronnak ezt rám kell bíznia. Majd beszélünk éjszaka, holnap, vagy holnapután, de ma este Rowannál kell lennem!

Egy utolsó megjegyzés: ha itt ülök, behunyom a szememet, és a látomásokra gondolok, ha felidézem a benyomást, mert a tények már elmúltak, még mindig azt kell hinnem, hogy akiket láttam, jók voltak. Magasabb cél érdekében küldtek vissza, és én döntöttem úgy, szabad akaratomból, hogy elfogadom a küldetést.

Az ajtó és a tizenhármas szám eszméje se pozitív, se negatív benyomást nem kelt bennem, ami lehangoló, mélységesen lehangoló. Ám továbbra is azt érzem, hogy az enyéim, ott fent, jók voltak.

Azt nem hiszem, hogy Lasher jó. Egyáltalán nem az. Cáfolhatatlan bizonyíték van rá, hogy a nők közül többet is ő pusztított el. Talán mindenkit elpusztított, aki valaha is ellenállt neki. És itt jön be Aaron kérdése:

Mi a szándéka ennek a valaminek? Mert ez a teremtmény a maga feje után megy. De miért nevezem teremtménynek? És ki teremtette? Ugyanaz, aki engem? Az meg ki? Nevezzük teremtmény helyett entitásnak. Ez az entitás gonosz.

De miért mosolygott rám a templomban, amikor hatéves voltam? Nyilván nem akarhatta, hogy érintsem meg, és találjam ki a tervét. Vagy igen?

Már megint a „szükség” és a „terv” szavak kergetnek az őrületbe. Egész lényem fellázad ellenük. Tudok hinni a küldetésben, a rendeltetésben, a nagy célban, ezeknek a szavaknak a bátorsághoz, a vitézséghez, a szabad akarathoz van közük, de a „terv” és a „szükség” kétségbe ejt.

Most azonban nem kétségbeesett vagyok, hanem eszelős, nem bírok megmaradni ebben a szobában, borzasztóan vágyom Rowan után, és borzasztóan szeretném összeállítani a kirakóst, hogy teljesíthessem a küldetést, amelyet odakint bíztak rám, mert hiszem, hogy legjobb részem elfogadta, amivel megbízták.

Miért hallom annak a friscói ürgének a hangját, Gandernek vagy hogy hívták: „Feltételezés!”

Bárcsak itt lenne Aaron! Jelzem, bírom őt. Bírom őket. Megértem, amit tettek, igazán megértem. Senki sem szereti a gondolatot, hogy figyelik, írnak róla, lesnek rá, ilyesmi. De én megértem. Rowan is meg fogja érteni. Muszáj neki.

Mindebből olyan dokumentum állt össze, amely mondhatni páratlan és rendkívül fontos. Ha pedig elgondolom, milyen mélyen belegabalyodtam ebbe az egészbe, attól a perctől kezdve, hogy az az entitás kinézett rám a vaskerítés mögül, akkor hálát adok Istennek, hogy létezik a Talamasca, és „figyel”, ahogy ők mondják, és tudja, amit tud.

Különben... Rowan meg fogja érteni. Talán még jobban is érti, mint én, mert lát dolgokat, amelyeket én nem látok. És lehet, hogy ki van tervelve. Már megint itt tartok?

„Jöjjön már vissza, Aaron!”

HUSZONNYOLC

MEGÁLLT A VASKAPUNÁL, a zizegő, nehéz csendben. A taxi elcammogott. Képzelni sem lehetett kietlenebb, komorabb házat. Az utcai lámpa a teliholdnál könyörtelenebbül árasztotta az ágak között a világosságot a meghasadt kockakövekre, a márvány grádicsokon erjedő levélszőnyegre, a fehér festéküket pergető, fekete foltokban rothadó, vastag, borult oszlopokra, a tornác hepehupásra korhadt deszkáira a nyitott ajtó előtt, amelyből sápkóros fény pislogott.

Tekintete lassan átvándorolt a csukott zsalugáterekre, az elvadultan burjánzó kertre. Amikor kilépett a szállodából, eleredt a csendes eső, de mostanra alig volt több szitálásnál, amely csillogóra kente az aszfaltos utat, párásan lebegett a kerítésen kinyúló levelek fölött, és alig észrevehetően simogatta az ő vállát és arcát.

Itt élte le anyám az egész életét. Itt született az anyja, és a nagyanyja. Ebben a házban ült Stella koporsója mellett Ellie. Itt kellett lennie, bár a hosszú délutánon épp csak érintették ezeket a dolgokat, koktél, saláta és fűszeres falatok mellett. „Carlotta akarja elmondani... majd ha beszéltél Carlottával...”

Neki tárták ki az ajtót? Neki nyitották meg a kapuszárnyat? Az ajtó fából készült rámája olyan volt, akár egy gigászi kulcslyuk: lent hirtelen kiszélesedett, fölfelé keskenyedett. Hol is látta ugyanezt a kulcslyukforma ajtót? A sírkőre faragva, a Lafayette temetőben. Micsoda gúny, hiszen ez a ház volt az ő anyjának a kriptája.

Még a csendes, kedves eső sem hűtötte a hőséget. Ám most feltámadt a szellő, a folyami szellő, ahogy ők nevezték a búcsúzásnál, a szállodától néhány sarokra, és az esőszagú szellő oly gyönyörűségesen mosdatta, mint a víz. Mi ez a vad, tömény virágszag, amely olyannyira nem hasonlít korábbi élete virágüzleteinek illatára?

Nem tiltakozott ellene. Bódultan ácsorgott, könnyűnek és majdnem pőrének érezte magát az imént magára kapott, vékony selyemruhában, próbálta látni a sötét házat, próbált mély lélegzetet venni, próbálta lassítani a történések vágtatását, azt, amit látott és csak félig értett.

Kettétört az életem, gondolta, és a múlt, az eldobott része sodródik, akár az elvágott kötelű csónak, mintha víz lenne az idő, és a szemhatár mutatná, mi az, ami fontos marad.

Miért, Ellie? Miért voltunk kirekesztve? Miért, ha mind tudták? Ismerték a nevemet, a nevedet, tudták, hogy az ő lánya voltam! Mi ez az egész, hogy századok és századok mondják egymás után ugyanazt a Mayfair nevet!

– Gyere majd be az irodába, miután beszéltetek – kérte a fiatal Pierce, a rózsás arcú Pierce, aki máris partner volt a cégnél, amelyet a dédapja alapított réges-rég. – Aki Ellie-nek is nagyapja volt, tudod – magyarázta a fehér hajú, cizellált arcú Ryan, Ellie első unokatestvére. Rowan nem tudta. Nem tudta, ki kicsoda, vagy honnan való, vagy micsoda mit jelent, de legfőképp azt nem tudta, hogy neki miért nem szólt senki. Nyilalló keserűség. Ezt tette Cortland, meg azt tette Cortland... és Julien és Clay és Vincent és Mary Beth és Stella és Antha és Katherine.

Ó, az az édes déli muzsika, amelynek a szavai olyan titokzatosak és buják, mint ez az illat, amelyet belélegez, mint ez a tapadós meleg, amelytől hirtelen elnehezedik még a puha selyemszoknya is!

A nyitott ajtó mögött lapítanak a válaszok? A jövő várakozik a nyitott ajtó mögött? Végül is, miért ne lehetne ez mindennek dacára csak egy életfejezet, amelyet ritkán lapoz föl, miután visszatér a külvilágba, ahol ezekben az években tartották, el a kísértő bájolásoktól és a bűvölettől? Ó, de nem lesz az, mert az ilyen erős igézet örökre megváltoztatja az embert! Minden pillanat, amelyet a családnak, a Délnek, a történelemnek, az összetartozásnak, a két kézzel kínált szeretetnek ebben a világában töltött, ezer évvel távolította el attól a Rowantól, aki volt, vagy aki lenni akart.

Tudták-e, átélték-e csak egy másodpercre, milyen csábító ez? Mennyire elgyengült attól, ahogy elhalmozták meghívásokkal, látogatásokat és beszélgetéseket, családi tapasztalatokat, családi összetartást, családi meghittséget ígértek.

Rokonság! Van fogalmuk róla, milyen kimondhatatlanul különleges ez a kopár, önző világ után, amelyben élt, akár egy cserepes növény, amely sose látott igazi napot vagy igazi földet, és csak a dupla üveg mögül hallotta az esőkopogást?

– Néha csak úgy körülnézek – mondta Michael Kaliforniában –, és minden olyan sterilnek tűnik itt. – Ő aztán megértette. Megértette már akkor, mikor még nem is álmodott róla, hogy létezik ilyen város, ahol rád kiáltanak a színek és a textúrák, ahol minden illat egy kábítószer, ahol külön életet él a levegő.

A való világ kedvéért mentem orvosnak, és egyedül a várószobákban meg a baleseti osztályon láthattam törzsi gyűléseket, összebújó nemzedékeket, amint sírnak, nevetnek, sugdolóznak, miközben elszáll fölöttük a halál angyala.

– Úgy érted, Ellie sose mondta meg neked az apja nevét? Sose beszélt neked Sheffieldről és Ryanról és Gradyről és... – Ő pedig mindannyiszor azt felelte, hogy nem.

Pedig Ellie visszajárt, itt állt ebben a temetőben Nancy néni temetésén, (ki az ördög volt az a Nancy néni), aztán ugyanebben mutogatta a tárcájából előszedett fényképeket! Lányunk, a doktornő! És haldokolva, morfiumos álmában azt mondta Rowannak: „Bárcsak hazaküldhetnének, de nem tehetik. Azt nem tehetik.”

Miután búcsút vettek a szállodánál, és ő fölment zuhanyozni és átöltözni, hogy szabaduljon a fülledt melegtől, egy percre olyan keserűség fogta el, hogy nem bírt gondolkozni, érvelni, de még sírni sem. Persze tudta, olyan cáfolhatatlanul tudta, mint mindent, hogy rengetegen vannak közöttük, akik semmit sem szeretnének jobban, mint szabadulni a vérségi kötelékek és emlékek irdatlan hálójából, neki mégis elképzelhetetlen volt az ilyesmi.

Jó, ez volt a szép oldala, olyan ellenállhatatlan, mint ez a sötétben illatozó virág, ahogy kitárták neki a karjaikat.

De milyen igazságok bujkálnak az ajtó mögött, a koporsóban fekvő gyermekasszonyról? Sokáig az járt a fejében, miközben körülötte pezsgőként csobogtak a hangok: Valamilyen csoda folytán nem tudja valamelyikkőtök az apám nevét?

– Carlotta majd el akarja... nos, el akarja mondani a magáét.

– ...olyan fiatal, mikor te megszülettél.

– Apa tulajdonképpen sose mondta...

Innen, a csorba kockakövekre hulló mesterséges holdvilágnál nem láthatta az oldalerkélyt, amelyet Ryan és Bea leírt, a tornácot, ahol tizenhárom éven át ült az anyja egy hintaszékben. „Nem hinném, hogy szenvedett."

Most annyit kell tennie, hogy megnyitja a vaskaput, fölmegy a márványlépcsőn, keresztül a korhadó deszkákon, és belöki az ajtót, amelyet neki hagytak nyitva. Miért ne? Olyan iszonyúan kívánt egy kóstolót a benti sötétségből, hogy most még Michael sem hiányzott. Ezt csak egyedül csinálhatja.

Mintegy álomban látta, hogy hirtelen fölerősödik a fény. Az ajtó szélesebbre nyílt, és ott állt az összeszáradt öregasszony. Hangja pattogott a sötétségben, fénytelen komorságán is majdnem átütött az ír dallam:

– Most bejössz, Rowan Mayfair, vagy nem jössz be?

Rowan meglökte a kapuszárnyat, de az nem engedett, így hát megkerülte. Lassan kellett jönnie, mert síkosak voltak a lépcsőfokok, és a tornác deszkái szivacsosan süppedeztek a talpa alatt.

Carlotta eltűnt. Az előtérbe lépő Rowan valahol messze-messze pillantotta meg a sötét, apró alakot, egy tágas helyiség bejáratánál, amelynek magányos fényforrása küldte az egyetlen világosságot a magas mennyezetig érő homályba, amelyen át kellett kelnie.

Lassan követte az öregasszonyt.

Elhaladt a láthatatlanságba burkolózó, sötét emelet hihetetlenül hosszú, nyaktörő lépcsője mellett, ajtók mellett, amelyek a jobbján

terpeszkedő, óriási nappaliba nyíltak. A szoba ablakain bejött az utcai lámpák derengő, gyér fénye, megmutatott egy hosszú darab csillogó padlót és néhány fölismerhetetlen bútort.

Balról elmaradt egy csukott ajtó, Rowan belépett a fénybe, és látta, hogy egy tágas ebédlőbe érkezett.

Két gyertya állt egy ovális asztalon, remegő lángjuk jelentette az egyetlen világítást. Csodálatos módon még így is látni lehetett a falfestmények falusi jeleneteit: spanyolszakálltól fátyolos tölgyfákat, felszántott földeket. Az ajtók és az ablakok bő három méterre nyúltak Rowan feje fölé. Ahogy hátranézett, meglátta a hosszú előtér végében a bejáratot; óriásinak rémlett, az árnyékos mennyezetig betöltötte a falat.

Megfordult, rámeredt az asztalfőn ülő asszonyra. A sűrű, hullámos fehér haj, amely most nem volt olyan szorosan lesimítva, nagyon fehérnek látszott a sötétben. A gyertyák éles körvonalú, ijesztő lángokat rajzoltak a pápaszem kerek lencséire.

– Ülj le, Rowan Mayfair – parancsolta Carlotta. – Sok mindent kell mondanom neked.

Dacból hordozta körül ráérős lassúsággal a tekintetét, vagy csak nem volt kedve megtörni a varázst? Látta, hogy helyenként kirojtosodtak a bársonyfüggönyök, és kopott szőnyeg takarja a padlót. Por vagy penész szagát árasztotta a faragott székek párnázott ülése. Esetleg a szőnyegből jött, vagy a szomorú függönyökből?

Nem érdekes. Mindenen ez érzik. De érezni lehetett egy másik szagot is, gyönyörűséges szagot, amelyről erdőkre, napsütésre és különös módon Michaelre kellett gondolnia. Jó szag volt. Michael, az ács, megértené. A régi ház ácsolata illatozott az egész nap felgyűlt forróságtól, és kissé érezni lehetett benne a viaszgyertyák szagát.

A magasból a sötét csillár száz és száz, metszett üvegcseppje verte vissza a gyertyafényt.

– Gyertyával működik – mondta az öregasszony. – Én már túl öreg vagyok, hogy fölmásszak, és kicseréljem. Eugenia is öreg. Nem

képes megcsinálni. – Alig észrevehetően biccentett a túlsó sarok irányába.

Rowan hátrahőkölt. Karjait keresztbe fonva egy fekete asszony állt a sarokban, ritkás hajú, megsárgult szemű árnyék, vélhetőleg nagyon sovány, bár ezt nehéz volt megállapítani a sötétségben, amely csak a szutykos köténytt mutatta belőle.

– Most már elmehet, kedves – mondta Carlotta a fekete asszonynak. Hacsak nem inna valamit az unokahúgom, de ugye nem kérsz, Rowan?

– Nem, köszönöm. Nem kérek semmit, Mayfair kisasszony.

– Szólíts Carlottának, vagy Carlnak, ha úgy jobban tetszik. Nem érdekes. Mayfair kisasszonyból van vagy ezer.

A fekete öregasszony eljött a kandalló mellett, majd az asztalt megkerülve kiment a hosszú előtérbe. Carlotta úgy nézett utána, mint aki addig nem akar szólni, amíg nincs egyedül.

Váratlanul kondult valami, furcsán ismerős, mégis meghatározhatatlan hangon. Csukódó ajtó kattant, majd tompa, mély lüktetéssel életre kelt a ház gyomrában egy erőlködve forgó, nagy motor.

– Lift! – súgta Rowan.

Az öregasszony mintha ellenőrizte volna a hangot. Arca aszottnak, aprónak látszott a sűrű haj keretében. Látható örömmel nyugtázta, amikor a lift kongva megállt. Föltekintett Rowanra, és egy székre intett az asztal hosszabb oldalán.

Rowan a székhez ment, leült, háttal az udvarra nyíló ablakoknak. Úgy fordította a széket, hogy szemközt legyen Carlottával.

Ahogy följebb tekintett, újabb festményt talált a falon: egy fehér oszlopos, ültetvényes udvarházat, és mögötte dimbes-dombos vidéket.

Túlnézett a gyertyákon az öregasszonyra, és megkönnyebbülten látta, hogy már nem tükröződnek szemében az apró lángok. Csak a beesett arc látszott, a tisztán csillogó lencsék, a hosszú ujjú ruha sötét, virágos kelméje, a csipkés mandzsettából kinyúló vékony kéz,

és a bütykös ujjak egy bársonnyal bevont ékszerdoboz-félén, amelyet hirtelen Rowan felé tolt.

– Ez a tied – mondta. – Egy smaragd nyakék. A tied, mint ahogy tied a ház és a telek, amelyen áll, és minden fontosabb, amit benne találsz. Ráadásul akkora vagyon, amely legalább ötvenszerese a mostani tőkédnek, bár az is lehet, hogy százszorosa, én már nem is tudom. De hallgasd meg, amit mondok, mielőtt követelnéd, ami a tied! Jól figyelj mindenre, amit mondandó vagyok!

Elhallgatott, tekintetével pásztázta Rowan arcát, aki még erősebben érezte, mennyire kortalan a hangja, sőt, az egész lénye ennek az öregasszonynak. Már-már kísérteties volt, mintha egy ifjú szellem szállta volna meg a vén porhüvelyt, és töltötte volna el a tagadás ádáz tüzével.

– Nem – mondta Carlotta. – Vén vagyok, vénséges vén. Csupán az tartott életben, hogy vártam anyád halálát és azt, amit leginkább rettegtem: a te érkezésedet. Imádkoztam, hogy Ellie hosszú életű legyen, hogy addig kapaszkodjon beléd, amíg Deirdre elrohad a sírban, és megszakad a lánc. Ám a sors újabb kis meglepetést tartogatott nekem: Ellie halálát. Ellie meghalt, és én egy szót sem hallottam róla.

– Ő akarta így – felelte Rowan.

– Tudom – sóhajtott az öregasszony. – Tudom, igaz, amit mondasz. Nem az volt a csapás, hogy elhallgattad, hanem a halál. De már megtörtént, és nem lehet jóvátenni.

– Ellie mindent elkövetett, hogy távol tartson – mondta Rowan egyszerűen. – Aláíratott velem egy kötelezvényt, hogy sohasem jövök ide. Úgy döntöttem, hogy megszegem az ígéretemet.

Az öregasszony hallgatott.

– Jönni akartam – folytatta Rowan, majd azt kérdezte, olyan gyengéden, annyira esdekelve, amennyire tudta; – Miért akart távol tartani? Hát mi olyan rettenetes?

Carlotta szótlanul ült, és nézte.

– Erős teremtés vagy – mondta nagy sokára. – Úgy vagy erős, ahogy az anyám volt.

Rowan nem felelt.

– Olyan a szemed, akár az övé, mondták ezt neked? Volt ott olyan vén, aki emlékezhetett anyámra?

– Nem tudom – felelte Rowan.

– Mit láttál ezzel a szemeddel? – kérdezte az öregasszony. – Láttál olyat, amiről tudtad, hogy nem lenne szabad ott lennie?

Rowan összerázkódott. Először azt hitte, rosszul értette, majd villámgyorsan ráeszmélt, hogy jól értette; abban a pillanatban eszébe jutott a hajnali háromkor feltűnt fantom, és ezzel furcsán, érthetetlenül összekeveredve az álom a repülőgépen valamiről, ami huzzányúl és megerőszakolja.

Döbbenten látta, hogy Carlotta mosolyra húzza a száját. De nem epés mosoly volt, nem is diadalmas, csak rezignált. Aztán ismét elsimult, szomorú és töprengő lett az arca. Egy pillanatra olyannak látszott a szűrt fényben, akár egy halálfő.

– Szóval eljött hozzád – sóhajtott halkan –, és rád tette a kezét.

– Nem tudom – mondta Rowan. – Ezt magyarázza meg.

De az öregasszony csak nézett, és várt.

– Férfi volt, egy vékony, elegáns férfi. Hajnali háromkor jött. Az anyám halálának órájában. Olyan tisztán láttam, mint magát, de csak egy percre.

Carlotta lesütötte a szemét. Rowan azt hitte, be is hunyta, de aztán észrevette a csillanást a szemhéjak alatt. Az öregasszony összekulcsolta ujjait az asztal lapján.

– Az ember volt – mondta –, az ember, aki az őrületbe kergette az anyádat és a nagyanyádat. Az ember, aki szolgálta anyámat, mert anyám uralkodott mindenkin. Szóba hozták a többiek? Figyelmeztettek?

– Nekem nem mondtak semmit! – felelte Rowan.

– Mert nem tudnak, amit ők is belátnak végre, tehát meghagyják nekünk a titkokat, úgy, ahogy mindig is kellett volna.

– De mit láttam én? Miért jött hozzám? – Ismét az álomra gondolt a repülőgépen, és nem tudta, miért kapcsolja össze a kettőt.

– Mert azt hiszi, hogy most az övé vagy – felelte az öregasszony. – Az övé, hogy szerethessen, fogdoshasson és uralkodhasson rajtad, szolgaságot ígérve.

Rowan ismét zavarba jött, és tompa tűzbe borult az arca. Fogdoshasson. Megcsapta az álom kísértő hangulata.

– Ő azt fogja mondani, hogy nem így van ez – folytatta az öregasszony. – Ha majd a füledbe sugdos, mikor senki sem hallhatja, rabszolgádnak állítja magát, akit Deirdre testált rád. Csakhogy ez hazugság, drágám, gonosz hazugság. A magáévá tesz, és megőrjít, ha nem engedelmeskedsz az akaratának. Ezt művelte mindőjükkel. – Elhallgatott, homlokán mélyebbek lettek a ráncok, tekintete végigsuhant az asztal poros lapján. – Kivéve azokat, akik voltak olyan erősek, hogy megzabolázzák, és azzá a cseléddé tegyék, akinek állította magát, hogy őket szolgálja... Elvékonyodott a hangja. – ...az ő mérhetetlen romlottságukat.

– Ezt magyarázza meg.

– Megérintett téged, igaz?

– Nem tudom.

– Dehogynem tudod. Lángba borult az arcod, Rowan Mayfair. Hát hadd kérdezzem meg, lányom, független, ifjú lányom, aki oly sok magad választotta férfit ismertél, volt-e olyan jó, mint egy halandó? Gondolkozz, mielőtt válaszolnál! Ő azt fogja mondani, hogy senki élő férfi nem részeltethet abban a kéjben, amiben ő. De igaz volt-e? Mert szörnyű ára van ám annak a gyönyörnek.

– Azt hittem, álom volt.

– De láttad.

– Az előző éjszaka történt. Az érintés meg az álomban. Az két különböző dolog, – Anyádat holtáig fogdosta – mondta az öregasszony. – Akármennyi nyugtatót adtak neki. Akármilyen bután bámult, botlábbal csoszogott. Amikor este lefektették, ő jött és tapogatta. Anyád meg vonaglott az érintésétől, mint egy közönséges

szajha... – Elharapta a mondatot, majd ismét feltűnt a száján a fényként játszadozó mosoly. – Haragszol ezért? Haragszol rám, mert ilyeneket mondok? Azt gondolod, szép látvány volt?

– Azt gondolom, hogy anyám beteg volt, nem volt eszén, és ez emberi dolog.

– Nem, drágám, az ő közösülésük sohasem volt emberi.

– Azt akarja mondani, hogy kísértetet láttam, aki anyámmal hált, én pedig valamiképp örököltem tőle?

– Igen, és fojtsd vissza a haragodat. A te veszedelmes haragodat.

Rowan elhűlt. Zavarodott félelem hulláma csapott át rajta.

– A gondolataimban olvas! Egész idő alatt ezt csinálta!

– Ó igen, ezt teszem, legjobb tehetségem szerint. Bár jobban olvashatnám. Nem az anyád volt ebben a házban az egyetlen asszony, akinek hatalom adatott. Három emberöltővel ezelőtt én voltam kiszemelve a nyakláncra, mert láttam őt, mikor hároméves voltam, olyan tisztán és erősen láttam, hogy kezembe csúsztathatta meleg kezét, föl tudott kapni a levegőbe, igen, fölemelt a magasba, de én dacoltam vele, elfordultam tőle, megmondtam neki: „Menj vissza a pokolba, ahonnan jöttél!” És az erőmet használtam, hogy megküzdjek vele.

– Most pedig enyém a nyaklánc, mert én is látom őt?

– Tied, mert te vagy az egyetlen leánygyermek, és nem tehet mást. Reád szállna akkor is, ha gyengécske hatalommal bírnál, de itt szó sincs erről, mert a hatalmad erős, nagyon erős, és mindig is az volt. – Elhallgatott, és egy darabig pásztázta Rowant kifürkészhetetlen üres tekintetével. – Pontatlan, igen, változékony, természetesen, és talán fegyelmezhetetlen – de nagyon erős.

– Ne becsülje túl – szólt Rowan halkan. – Én sohasem teszem.

– Réges-rég tudok róla Ellie-től – folytatta az öregasszony. – Ellie mesélte, hogy el tudod hervasztani a virágokat. Ellie mesélte, hogy fel tudod forralni a vizet. „Erősebb, mint Deirdre vagy Antha volt valaha!” Ezt mondta nekem, sírt és könyörgött, adjak tanácsot, mit tegyen! „Tartsd távol innen!” – feleltem neki. „Úgy vigyázz, hogy

sose jöjjön haza, sose tudja meg! Úgy vigyázz, hogy sose tanulja meg a használatát!”

Rowan sóhajtott. Nem vett tudomást a tompa fájdalomról, amely elfogta Ellie nevére, Ellie-ére, aki megbeszélte őt ezekkel az emberekkel. Kitették a lakatlan szigetre, és közben itt voltak mind. Még ez a nyomorult vénasszony is itt lehetett.

– Igen, és újra érzem a haragodat! Haragszol rám, haragszol, mert azt hiszed, tudod, miket tettem az anyáddal!

– Nem akarok haragudni magára – mondta Rowan gyenge hangon. – Én csak meg akarom érteni, miket beszél, tudni akarom, miért vittek el...

Az öregasszony megint visszasüllyedt a töprengő hallgatásba. Ujjai megálltak a levegőben az ékszeres doboz felett, majd leereszkedtek, és összekulcsolódva elnyugodtak rajta, mint Deirdre petyhüdt keze a koporsóban.

Rowan elfordította a tekintetét. A túlsó falat nézte, a festett eget a kandalló fölött.

– Ó, hát még ez sem jelent számodra egy cseppnyi vigaszt? Sose fordult meg a fejedben az évek során, hogy nem él-e még valaki a földön, aki olvas a gondolatokban, és tudja, halálra van-e ítélve a mellette álló ember? Aki el tud űzni másokat, puszta haraggal? Látod a gyertyákat? El tudod oltani, és újra tudod gyújtani őket! Tedd meg!

Rowan nem tett semmit. Mereven bámulta az apró lángokat, és reszketett. Ha igazán tudnád, ha tényleg tudnád, mit tehetnék most veled...

– De hát én tudom! Érzem az erődet, mert én is nagyon erős vagyok, erősebb, mint Antha vagy Deirdre. Azzal tartottam sakkban őt ebben a házban, így akadályoztam meg, hogy bánthasson. Így választottam el harminc évre Deirdre gyermekétől. Oltsd el a gyertyákat! Gyújtsd meg őket! Látni akarom, ahogy megteszed!

– Nem teszem, és követelem, hogy hagyja abba a játszadozást. Mondja el, amit mondania kell, de mellőzze a vicceit. Ne gyötörjön

tovább. Sose ártottam magának. Mondja meg, kicsoda ez az ember, és hogy maga miért vett el az anyámtól.

– De hát ezt kellett tennem! Azért vettelek el az anyádtól, hogy megmentselek az embertől, ettől a nyaklánctól, az átok és a gazdagság e hagyatékától, amelyet az ő mesterkedése és hatalma hordott össze. – Egy pillanatig figyelte Rowant, aztán folytatta, a hangja elmélyült, de semmivel sem lett kevésbé éles. – Elvettelek anyádtól, hogy megtörjem az akaratát, és megfosszam a mankótól, amelyre támaszkodhatott volna, a válltól, amelyen elzokoghatta volna lelkének gyötrelmeit, a társtól, akit megronthatott és elsorvaszthatott volna gyengeségében és nyomorúságában.

Rowan válaszolni sem tudott jeges dühében. Látta a fekete hajú nőt a koporsóban. Látta a Lafayette temetőt, csak most az éjszaka szemfödelében, némán és kihaltan.

– Harminc év alatt erőssé és egyenessé kellett nőnöd, távol ettől a háztól, távol e gonosz históriától! És mi lett belőled, olyan orvos, akihez foghatóval még nem találkoztak a munkatársaid, és ha gonoszat cselekedtél a hatalmaddal, felháborodottan fordultál el magadtól, és a szégyen még feltétlenebb önfeláldozásra sarkallt!

– Honnan tud maga ilyeneket?

– Látom. Elmosódottan, de látom. Látom a gonoszt, bár magukat a tetteket nem, mert épp az a szégyen és bűntudat takarja őket, amely meglétükről árulkodik.

– Akkor mit akar tőlem? Gyónást? Maga mondta, hogy hátat fordítottam a gonosznak. Valami sokkal igényesebbet, sokkal nívósabbat kerestem.

– „Ne ölj!” – súgta az öregasszony.

Éles fájdalom hasított Rowanba. Döbbenten látta, hogy Carlotta gúnyosan elkerekíti a szemét. Most értette meg a trükköt, és bőszítően védtelennek érezte magát. A vénasszony, azzal, amit mondott, kiugratta a keresett képet az ő tudatából.

Öltél! Életet oltottál ki, haragból és indulatból! Szándékosan tetted. Ilyen erős vagy.

Mélyebbre vonult vissza önmagába. A villogó, lapos, kerek üvegeket nézte, aztán, aztán elengedte tekintetével a két lencsét, és mögöttük az alig látható, sötét szempárt.

– Megtanítottalak valamire? – kérdezte Carlotta.

– Próbára teszi a türelmemet – válaszolta Rowan. – Szeretném emlékeztetni, hogy én nem bántottam magát. Nem azért jöttem, hogy válaszokat követeljek. Nem ítélkezni jöttem. Nem azért jöttem, hogy követeljem az ékszert, vagy a házat, vagy akármit. Anyám végtisztességét látni jöttem, azon az ajtón pedig azért léptem be, mert maga hívott. Azért vagyok itt, hogy hallgassak, de nem tűröm, hogy továbbra is tréfát űzzenek belőlem. A földi pokol összes titkáért sem. A maga szellemétől pedig nem félek, akkor se, ha akkora farkat mereget, mint egy arkangyal.

Az öregasszony mereven nézte egy pillanatig, aztán fölvonta a szemöldökét, és váratlanul elnevette magát, meglepően nőies csengésű, kurta kis kacajjal. – Jól fogalmaztál, drágám! – dicsérte még mindig mosolyogva. – Hetvenöt éve anyám azt mondta, a görög istenek elsírnák magukat az irigységtől, olyan gyönyörű az ember, amikor belép a hálószobájába. Lassan elernyedt székében, csücsörített a szájával, majd ismét mosolygott. – De ő ettől még nem tartóztatta meg magát a jóképű halandóktól. Ugyanaz volt a zsánere, mint neked.

– Ezt is Ellie mondta?

– Sok mindent mondott ő nekem, csak azt hallgatta el, hogy beteg. Hogy meg fog halni.

– Az emberek megrémülnek, mikor haldokolnak – szólt Rowan. Nagyon egyedül lesznek. Senki sem halhat meg helyettük.

Az öregasszony lesütötte a szemét. Egy hosszú percig nem mozdult, aztán a keze elindult az ékszerdoboz félgömbjén, megragadta, felpattintotta. Kissé elfordította, hogy kigyúljon a gyertyafényben az aranyláncból csavart fészkében pihenő smaragd, a legnagyobb drágakő, amelyet Rowan látott valaha.

– Szoktam álmodni a halálról – mondta Carlotta a követ bámulva. Imádkoztam érte. – Lassan fölnézett, mérlegelte Rowant, megint elkerekedett a szeme, szürke szemöldöke fölött mély barázdák íródtak homlokának lágy, vékony húsába. Egy pillanatra mintha megfeledkezett volna róla, hogy az aljasság és a körmönfontság pajzsa mögé bújjon Rowan elöl. Most csak szomorú volt.

– Gyere! – mondta. Kászálódni kezdett. – Hadd mutassam meg, amit mutatnom kell. Úgy vélem, nincs már sok idő.

– Miért mondja ezt? – súgta Rowan ingerülten. Volt az öregasszony megváltozott viselkedésében valami ijesztő. – Miért néz rám így?

Carlotta csak mosolygott.

– Gyere! Hozd a gyertyát, ha akarod. Még működik néhány villanykörte, de a többi kiégett, vagy a drótok koptak el és lazultak meg. Kövess.

Felállt, körülményesen leakasztotta a szék támlájáról görbe botját, és meglepően biztos lépésekkel keresztülment a szobán, el az őt figyelő Rowan mellett, aki bal tenyerével védte a gyertya gyönge lángját.

A fényecske felszaladt az előtér falán, és megragyogtatott egy régi arcképet, amely ránézett Rowanra. Földbe gyökerezett a lába, odakapta a pillantását, hogy lássa, csakugyan érzékcsalódás volt-e.

– Mi az? – kérdezte Carlotta.

– Csak úgy rémlett... – Nézte az arcképet. Mesteri munka volt, egy mosolygó, fekete szemű férfit ábrázolt, aki egészen bizonyosan nem élt, hiszen mélyen el volt temetve a hajszálrepedéses lakk rétegei alá.

– Tessék?

– Nem érdekes – felelte Rowan. Elindult, tenyerével oltalmazva a lángot. – Olyannak látszott a fényben, mintha mozogna.

Az öregasszony hátranézett, rászögezte merev pillantását a portréra.

– Sok furcsa dologgal fogsz még találkozni ebben a házban – ígérte. – Visszatérsz majd üres szobákba, mert úgy rémlik majd, mozgó alakot láttál, vagy téged bámult valaki.

Rowan figyelmesen nézte. Carlotta most nem tűnt se ingerkedőnek, se gonosznak, csak magányosnak, értetlennek és töprengőnek.

– Nem félsz a sötétségtől? – kérdezte.

– Nem.

– Látsz a sötétben.

– Igen, jobban, mint a legtöbb ember.

Az öregasszony megfordult, a lépcső lábánál magasodó ajtóhoz ment, megnyomta a gombot. A lift kásásan kongva leereszkedett a földszintre, nehézkes zökkenéssel megállt. Carlotta elfordította a kilincsgombot, kinyitotta az ajtót, és nagy üggyel-bajjal félretolta a rézrácsot.

Beléptek a vedlett, apró szőnyegre, a sötét kelmével kárpitozott falak közé, a fém plafonon derengő villanykörte homályos fényébe.

– Csukd be az ajtót – utasította az öregasszony. Rowan engedelmesen behúzta a kilincsgombnál fogva az ajtót, majd helyretolta a rácsot.

– Akár meg is tanulhatod a használatát, úgyis a tied lesz – tette hozzá Carlotta. Finom illat áradt a ruhájából, valami édes, mint a Chanel, a púder félreérthetetlen aromájával elegyest. Megnyomott a jobbján egy apró, fekete kaucsukgombot. A lift akkora lendülettel rugaszkodott neki, hogy Rowan egészen meglepődött.

Az emeleti folyosóra még sűrűbb sötétség borult, mint a földszintre. Melegebb is volt. Ide egyetlen fényfonalat sem csempésztek be az utcáról ajtók vagy ablakok. A gyertyaláng betétes fehér ajtók sokaságát és egy újabb lépcsőt fogott be sápadt gömbjébe.

– Gyere be ebbe a szobába – mondta az öregasszony, megnyitva a bal kézre eső ajtót. Előrement, botja halkan kopogott a vastag szőnyegen.

Sötét, az ebédlőéhez hasonlóan málló függönyök, szűk faágy, magas félmennyezettel, amelybe mintha egy sast faragtak volna. A fejtámlát ugyanolyan mély vésetű, szimmetrikus dombormű díszítette.

– Ebben az ágyban halt meg az anyád – mondta Carlotta.

Rowan ránézett a csupasz, csíkos matracra. Nagy, sötét foltot látott, amely fénylett, valósággal villódzott az árnyékban. Bogarak! Parányi fekete rovaruk habzsoltak a pecséten. Amikor Rowan előrelépett, a bogarak ész nélkül iszkoltak a fénytől a matrac négy sarkának irányába. A nő felhördült, majdnem elejtette a gyertyát.

Az öregasszony annyira beburkolta magát a tűnődésbe, hogy észre sem látszott venni az ocsmányságot.

– Undorító! – szűrte a foga között Rowan. – Miért nem takarítják ki ezt a szobát?

– Majd te kitakaríttatod, ha akarod – felelte az öregasszony. – Most már a te szobád.

Rowannak felkavarodott a gyomra a melegtől és a svábbogarak látványától. Az ajtóhoz hátrált, a félfának támasztotta a fejét. Érzett más ‚szagokat is, és attól félt, hogy hányni fog.

– Mit akar még mutatni nekem? – kérdezte higgadtan. Uralkodj a magodon, súgta magának, miközben kószáló tekintete lesiklott a fakó tapétáról a gipszfigurákkal és gyertyákkal zsúfolt apró éjjeliszekrényre. Rikító, ocsmány, mocskos. Mocsokban halt meg. Itt halt meg. Elhanyagoltan.

– Nem – tiltakozott az öregasszony –, nem hanyagolták el. Különben is, mit érzékelt már a vége felé? Olvasd el a kórtörténetét. – Elfordult, visszatért a folyosóra. – Most pedig meg kell másznunk az a lépcsőt – közölte. – Mert a lift nem megy magasabbra.

Imádkozz, hogy ne legyen szükséged a segítségemre, mondta magában Rowan. Még a gondolattól is iszonyodott, hogy meg kelljen érintenie ezt az asszonyt. Megpróbált egyenletesen lélegezni, hogy lecsendesítse a belsejében kavargó szélvihart. A nehéz, pállott

levegő, amelyben még penetránsabb szagok sejlettek, valósággal ráragadt az arcára, a ruhájára.

Figyelte Carlottát, aki sorra győzte le a grádicsokat, lassan, de önállóan.

– Gyere utánam, Rowan Mayfair – szólt hátra. – Hozd a gyertyát. Fent réges-rég kikapcsolták a gázt.

Rowan követte. Egyre melegebb lett. Az apró pihenőről még egy rövid lépcsőszakasz vezetett a második emeletre. Mikor fölhágott rajta, az a gondolata támadt, hogy itt kell sűrűsödnie a ház egész forróságának.

Jobbra egy csupasz ablak beengedte a mélyben égő utcai lámpa színtelen fényét. Két ajtó látszott, az egyik balra, a másik szemközt. Az öregasszony a bal oldali ajtót nyitotta ki.

– Ott van az ajtó melletti asztalon a petróleumlámpa – mondta. Gyújtsd meg.

Rowan letette a gyertyát, és fölemelte a lámpa üvegburáját. Kissé szúrta az orrát a petróleumszag. A nagy, ragyogó láng még erősebb lett, amikor visszaengedte a burát. Fölemelte a lámpát, hogy a fény megtölthesse a poros, nyirkos, pókhálós, alacsony mennyezetű, tágas szobát. Itt is rovarok menekültek a fénytől. Rowan összerezzent a száraz percegéstől, ám itt erős volt a fa és a meleg szaga, erősebb, mint a rothadó szövet és a penész bűze.

Koffereket látott a falak mellett; a két szögletes ablak egyike alatt ládák szorítottak be a túlsó sarokba egy ócska rézágyat. Az üveget félig eltakarta a vadszőlő függönye, a nedvesre ázott levelek élesen kirajzolódtak, mert a víz magába gyűjtötte a fényt. A rég leszakadt függönyök gyűrött halomban hevertek az ablakpárkányon.

Baloldalt könyvespolcok borították a falat, plafonig érő polcok fogták közre a fából faragott párkányú kandallót. Rendetlenül szétdobált könyvek hevertek az ócska székeken, amelyeknek kárpitozását porhanyóssá puhította a kor és a nyirok. Tompán csillogott a lámpafényben a régi ágy és egy pár bőrcipő, amelyet csak

úgy odavetettek a használaton kívüli kandalló elé, egy csomós tekercsbe kötözött, hosszú, vastag szőnyeg végéhez.

Volt valami furcsa ebben a cipőben, az összetekert szőnyeg csomóiban. Tényleg rozsdás lánccal kötözték össze, és nem zsineggel, ahogy az ember várná?

Észrevette, hogy az öregasszony figyeli.

– Ez volt Julien nagybátyám szobája – mondta Carlotta. – Ezen az ablakon mászott ki Antha nagyanyád a tornác tetejére, ahonnan leesett, és halálát lelte a kockaköveken.

Rowan erősebben markolta a lámpa középen elkeskenyedő üvegtalapzatát, de nem szólt.

– Nyisd ki tőled jobbra az első utazóládát – utasította az öregasszony.

Rowan csupán egyetlen pillanatig tétovázott, maga sem értette, miért. Letérdelt a poros deszkára, a láda mellé helyezte a lámpát, szemügyre vette a födelet és a törött zárat. Vitorlavászonból készült, rézzel szegecselt bőrpántokkal megerősítve. Könnyű volt fölemelni a fedelét. Óvatosan visszahajtotta, hogy ne karcolja meg a vakolatot.

– Látod, mi van benne?

– Babák – felelte Rowan. – Babák, amik... hajból és csontból készültek.

– Igen, csontból, emberi hajból, emberi bőrből és emberi körmök nyesedékéből. Ősanyáid babái, olyan régi korokig, hogy az elsőknek már a nevét se tudjuk, és elporlanak az érintéstől.

Rowan végignézte őket, ahogy feküdtek az ócska csomagolóvászonból vetett ágyon, gondosan rajzolt arcukkal, hosszú hajukkal. Látott pálcikákból készült végtagokat, puha, csaknem formátlan törzseket. Az utolsó és a legkülönb selyemruhácskájára még néhány szem gyöngyöt is varrtak, a fénylő csont arcra sötétbarna tintával vagy talán vérrel festettek szemet, szájat, orrot.

– Igen, vérrel – mondta az öregasszony. – Ez Stella, a dédnagyanyád.

A baba rávigyorgott Rowanra. Valaki fekete hajat enyvezett a csont koponyára. Csontok kandikáltak ki a selyemruha alól.

– Honnan vették a csontokat?

– Stellából.

Rowan kinyújtotta a kezét, majd visszakapta. Ujjai begörbültek. Nem bírt hozzányúlni. Habozva fölhajtotta a csomagolóvászon szélét. Porladó-félben levő babák újabb sora feküdt alatta, mélyen belesüppedve a vászonba. Valószínűleg szétesnének, ha ki akarnák venni őket.

– Európáig vezetnek vissza. Nyúlj bele! Vedd ki a legrégibbet. Látod, melyik az?

– Reménytelen. Szertefoszlana az érintésemtől. Különben se tudom, melyik az. – Visszahajtotta a vásznat, vigyázva eligazgatta a felső réteget, és amikor hozzáért a csontokhoz, kellemetlen vibrálás futott végig rajta, mintha éles fényt villantottak volna a szemébe. Agya számba vette az orvosi lehetőségeket: halántéklebenyi zavar, érgörcs... bár bolondság diagnosztizálni egy másvilági okot.

Mereven nézte az apró arcokat.

– Milyen céllal? Miért?

– Hogy szólhass velük, amikor akarsz, hogy segítségüket kérhesd, ők pedig a pokolból teljesíthessék kívánságodat. – Gúnyos vigyorra húzta fonnyadt ajkát. A fény kíméletlenül eltorzította az arcát. – Mintha bárkinek a kedvéért is kijönnének a pokol tüzéből!

Rowan hosszan, gúnyos reszketegséggel sóhajtott, miközben még mindig a babákat és Stella visszataszítóan élethű arcát nézte.

– Ki csinálta ezeket?

– Mind csinálták. Cortland leosont éjszaka, és levágta anyám, Mary Beth lábát, aki a koporsóban feküdt. Cortland metszette ki a csontokat Stellából. Stella azt akarta, hogy itthonról temessék. Tudta, mit fog tenni Cortland, mert nagyanyád, Antha, még túl kicsi volt, hogy ő tehesse meg.

Rowan összeborzongott. Lecsukta a ládát, fogta a lámpát, fölállt, leporolta a térdét.

– Ki volt ez a Cortland, aki ezt művelte? Csak nem annak a Ryannek a nagyapja, aki ott volt a temetésen?

– Igen, drágám, ugyanaz! – felelte az öregasszony. – Cortland, a gyönyörű, Cortland, az elvetemült, Cortland, annak az eszköze, aki évszázadokon át irányította ezt a családot. Cortland, aki megbecstelenítette támaszt kolduló anyádat. Az az ember, aki Stellával nemzette Anthát, aki szülte Deirdre-et, akivel Cortland nemzett téged, ki egyszerre vagy lánya és dédunokája.

Rowan szótlanul állt, és megpróbálta elképzelni ezt a gubancos családfát.

– És anyámból ki készített babát? – meredt rá az öregasszonyra, aki hátborzongató volt a lámpafényben.

– Senki. Hacsak nem veszed a fáradságot, hogy lemenj a temetőbe, meglazítsd a követ, és elhozd anyád kezét a koporsóból. Mit gondolsz, képes leszel megtenni? Ő segíteni fog, az az ember, akit már láttál. Eljön, ha fölteszed a nyakláncot, és hívod.

– Milyen okból bánt? – kérdezte Rowan. – Nekem nincs közöm ehhez.

– Elmondom neked, amit tudok. Fekete mágiát űztek. Mindig. Elmondom neked, amit tudnod kell, hogy választhass. Lealacsonyodnál ehhez a szennyhez? Folytatnád? Megfognád ezeket az átkozott piszokcsomókat, és idéznéd a holtak szellemét, hogy a pokol ördögei babázhassanak veled?

– Én nem hiszek ebben – mondta Rowan. – Azt sem hiszem, hogy maga hiszi.

– Azt hiszem, amit láttam. Abban hiszek, amit érzek, ha megérintem őket. Úgy át vannak itatva gonoszsággal, mint az ereklyék szentséggel. Ám a hangok, amelyeken szólnak, mint az ő hangjai, az ördög hangjai. Azt sem hiszed, amit láttál, mikor eljött hozzád?

– Én egy sötét hajú férfit láttam. Nem ember volt, hanem valamilyen hallucináció.

– A sátán volt. Ő majd azt fogja mondani, hogy nem igaz. Gyönyörű néven szólít téged. Versekben beszél hozzád. De akkor is ő az ördög, abból az egyszerű okból, hogy hazudik és pusztít. Ha kell, téged is el fog pusztítani írmagostul, mert csak az a fontos, amit ő akar.

– És mit akar?

– Élni, ahogy mi élünk. Átjönni, látni és érezni, amit mi látunk és érzünk. – Elfordult, odakopogott a botjával a bal oldali falhoz, megállt a kandalló előtt, a göcsörtös tekerccsé göngyölt szőnyegnél, majd fölnézett a polcokra a faburkolatú kandalló két oldalán és a párkány fölött.

– Históriák – mondta –, mindazoknak a históriái, akik előttünk jártak, Julien megfogalmazásában. Ez volt Julien szobája, Julien menedéke.

Itt írta a vallomásait, hogy miként hált húgával, Katherine-el, és nemzette anyámat, Mary Bethet, majd miként hált leányával is, aki Stella húgomat foganta tőle. De mikor velem is hálni akart, az arcába köptem, körömmel estem a szemének, és megfenyegettem, hogy végzek vele. – Megfordult, merőn nézett Rowanra. – Fekete mágia, rontás, kicsinyes győzelmi jelentések, hogy miként büntette meg ellenségeit, csábította szeretőt. Az ég összes angyalai sem lakathatták volna jól a bujaságát.

– Ez itt mind le van írva?

– Ez és még több. De én sose olvastam a könyveit, és nem is fogom. Épp elég volt olvasni az agyában, miközben ült naphosszat a lenti könyvtárban, mártogatta a pennáját, és kuncogva engedte szabadjára a képzeletét. Sok-sok évtizeddel ezelőtt történt. Azóta várok erre a pillanatra.

– És miért vannak még mindig itt a könyvek? Miért nem égette el őket?

– Mert tudtam, hogy ha egyszer eljössz, a magad szemével kell látnod őket. Egy könyvnek sincs akkora hatalma, mint egy elégetett könyvnek! Nem... Magadnak kell elolvasnod, ki volt Julien, mert

semmi más nem lehet akkora vád és ítélet fölötte, mint a tulajdon szavai. – Egy pillanatra elhallgatott. – Olvass, és válassz! – súgta. – Antha nem volt képes választani. Deirdre nem volt képes választani. De te képes vagy! Te erős vagy, okos és bölcs, igen, már ily fiatalon is bölcs. Látom benned.

Két kézzel támaszkodott a görbe botra, és tűnődve figyelt valamit a szeme sarkából. Fehér haja ismét nagyon súlyosnak tűnt az apró archoz képest.

– Én választottam – szólt lágyan, szinte bánatosan. – Templomba mentem, miután Julien hozzám nyúlt, elénekelte dalait és elmondta hazugságait. Komolyan azt hitte, hogy igézete győzni fog fölöttem. Elmentem az Örök Segedelem Anyjának szentélyébe, térdre borulva imádkoztam, és megláttam az erős igazságot: nem számít, hogy Isten az égben katolikus, kálvinista vagy a hinduk istene. Ami számít, az sokkal mélyebb, ősibb és hatalmasabb minden képmásnál. Ez pedig a jóság, aminek tartópillére az élet igenlése, a pusztítás, a romlottság, a méltánytalanság, embertársunk bántalmazásának tagadása, az emberi és a természetes igenlése. – Fölnézett Rowanra. – Azt mondtam: „Istenem, állj mellém! Szentséges Szűzanya, állj mellém! Hadd használjam hatalmamat, hogy harcba szálljak velük, megverjem őket, győzzek fölöttük!”

Megint elkalandozott a tekintete, talán a múltba nézett vissza. Egy hosszú percre megállapodott az összetekert szőnyegen, amelyet körkörös dudorokba kényszerített a rozsdás lánc.

– Tudtam, mi vár reám, már akkor tudtam! Évekig tanultam, amit kellett. Eltanultam rontásaikat és titkaikat. Megtanultam idézni a legalacsonyabb állapotú szellemeket, akiknek parancsoltak. Megtanultam, hogyan harcoljak ellene, dicsőségének teljében, szolgáló szellemeimmel, kiket utána egy csettintéssel elküldhettem. Röviden, a tulajdon fegyvereiket fordítottam ellenük.

Mogorván leste Rowant, mit szól ehhez, bár ugyanakkor nem látszott érdekelni az eredmény.

– Megmondtam Juliennek, hogy én nem hordok vérfertőző magzatot! Nekem ne festegesse a jövőt, velem ne bűvészkedjen, ifjúnak mutatkozva karjaimban, mert úgyis érezném petyhüdt húsát! „Nekem akkor se kellenél, ha te volnál a legszebb férfi a világon! Se te, se a gonosz familiárisod! Mit képzelsz, engem is a hiúság vagy az élvezkedés irányít?” Ezt mondtam neki, és megfenyegettem, hogy ha még egyszer hozzám ér, hatalmammal fogom elűzni. Nem lesz szükségem emberkéz segítségére. És láttam a szemében a félelmet, noha akkor még nem sajátítottam el, miként kell valóra váltani fenyegetéseimet, ő mégis félt hatalmamtól, melyről már akkor tudott, amikor én még nem voltam biztos benne. Bár lehet, hogy csak attól az embertől félt, akit nem csábíthatott el, nem zavarhatott össze, nem győzhetett rajta. – Mosolyra húzta vékony ajkát, megvillantatva fénylő, hamis gyöngyfogsorát. – Ez pedig, tudod, maga a rettenet annak, aki egyedül a csábításért él.

Visszasüllyedt a hallgatásba. Talán az emlékeknek adta át magát. Rowan mélyen beszívta a levegőt. Nem törődött vele, hogy süti a lámpa, nem törődött arcának ragadós verejtékével. Nyomorúságot érzett, ha az öregasszonyra nézett, nyomoróságot, pocsékolást, hosszú, magányos éveket, sivár taposómalomban telt, üres éveket, és keserűséget, dühös hitet, olyan hitet, amely ölni tud...

– Igen, ölni – sóhajtott Carlotta. – Azt tettem. Hogy megvédjem az élőket tőle, aki sose volt élő, és megszállta volna őket, ha teheti.

– Miért mi? – kérdezte Rowan. – Miért mi vagyunk a játékszerei ennek a szellemnek, akiről beszél, miért éppen mi? Nem csak mi látjuk a szellemeket.

Az öregasszony nagyot sóhajtott.

– Beszélt vele valaha? – kérdezte Rowan. – Azt mondta, eljött, mikor maga még gyerek volt, szavakat sugdosott a maga fülébe, amelyeket senki más nem hallhatott. Kérdezte valaha tőle, kicsoda, és mit akar tulajdonképpen?

– Azt hiszed, elárulta volna az igazat? Neked se fogja elárulni, jól jegyezd meg, amit mondok! Csak eteted, ha kérdezel tőle. Te adod az

olajat neki, mintha a láng lenne ebben a lámpában! – Hirtelen közelebb lépett. – Azt a választ fogja kihalászni az agyadból, amely a legalkalmasabb a hitetésre és az ámításra! Olyan sűrű gubót sző hazugságokból, hogy nem fogod látni tőle a világot! Az erődet akarja, és azt fogja mondani, amit kell, hogy megkaparinthassa. Szakítsd meg a láncot, gyermek! Te vagy a legerősebb! Szakítsd meg a láncot, és ő visszatakarodik a pokolba, mert széles e világon nem találhat a tiedhez fogható erőt! Hát nem látod? Hiszen ő teremtette! Pároztatta a nővért a fivérrel, a nagybátyát az unkahúggal, a fiút az anyával, igen, azt is, ha kellett, hogy még erősebbé tenyéssze a boszorkányt, és ha botlott is néha, amit elveszített az egyik nemzedékben, tetézve kapta vissza a következőben. Ki sajnált egy Anthát és Deirdre-et, ha vehetett rajtuk egy Rowant?

– Boszorkány? Azt mondta, boszorkány? – kérdezte Rowan.

– Boszorkányok voltak egy szálig! Hát nem érted? Az anyád, az ő anyja, a nagyanyja, és Julien, az az alávaló, gonosz Julien, Cortlandnek, a te apádnak az apja. Engem is annak szántak, de föllázadtam.

Rowan olyan erővel szorította ökölbe a bal kezét, hogy a körmei a tenyerébe vágtak. Farkasszemet nézett az öregasszonnyal, undorodott tőle, de nem szabadulhatott.

– A vérfertőzés, drágám, csak a legcsekélyebb volt a bűneik, de a leghatásosabb a trükkjeik között, vérfertőzés, hogy izmosodjon a törzs, megduplázódjék a hatalom, tisztuljon a vér, szülessen egy fortélyos és félelmetes boszorkány minden nemzedékben, vissza az európai sötét századokig! Kérd csak meg az angolt, hogy mondja el, az angolt, aki veled jött a templomba, aki támogatott. Ő majd elsorolja az asszonyok neveit, akiknek bábjai e ládában fekszenek. Ő tudja, és majd rád sózza a családfát, a saját gyártmányú fekete mágiáját.

– Ki akarok menni innen! – suttogta Rowan, és megfordult. A lámpafény a lépcsőpihenőre hullott.

– Tudod, hogy igaz! – mondta mögötte az öregasszony. – A lelked mélyén mindig tudtad, hogy benned lakozik a gonosz!

– Rosszul választja meg a szavait. A gonosz lehetőségéről beszél.

– Nos tehát, tudd meg, hogy véget vethetsz neki! Épp erre kaphattad nagyobb erődet, hogy azt tehesd, amit én, és ellene fordíthasd! Fordítsd ellenük!

Átnyomakodott Rowan mellett, olyan közel, hogy szoknyája széle súrolta a fiatal nő bokáját. Botjával halkan kopogva kiment a lépcsőpihenőre, és intett Rowannak, hogy kövesse.

Átmentek a szomszédba, amelyen kívül nem is volt szoba a második emeleten. Olyan dögletes büdösség fogadta őket, hogy Rowan hátratántorodott. Aztán azt tette, amit tennie kellett: jól tüdőre szívta a bűzt, még le is nyelte, mert másképp úgysem viselhette volna el.

Magasra emelte a lámpát, és látta, hogy egy szűk raktárban áll, amelynek házilag barkácsolt polcait telezsúfolták üvegekkel és palackokkal.

Preparátumok úszkáltak zavaros, fekete lében. Büdösen rothadó preparátumok. Szeszbűz, vegyszerek bűze, és mindenekfölött az oszló hús bűze. Elgondolni is rettenetes, micsoda szag lenne akkor, ha felbontanák ezeket az üvegeket.

– Marguerite-é voltak – mondta az öregasszony. – Marguerite volt Julien anyja és Katherine anyja, az én dédnagyanyám. Nem várom el tőled, hogy megjegyezd ezeket a neveket. Megtalálhatod őket a naplókban, a másik szobában. Megtalálhatod őket a földszinti könyvtár régi nyilvántartásaiban. De jól jegyezd meg, amit mondok! Marguerite borzalmakkal töltötte meg ezeket az üvegeket. Majd meglátod, mikor kiüríted őket. De jól vigyázz, magad csináld, ha nem akarsz bajt. Borzalmak üvegekben... ő, a gyógyító! – Szinte köpte a szót a megvetéstől. – Ugyanazt a hatalmas tálentumot kapta, amit te, hogy kezeddel illeted a beteget, és a sejteket sarjadásra bírva gyógyítod a sebet, a rákot. Erre használta a tálentumát. Tartsd közelebb a lámpát!

– Most nem akarom látni.

– Nem? Te, az orvos? Hát nem boncoltál mindenféle korú hullát? Nem hasítottad fel őket?

– Sebész vagyok. Azért operálok, hogy megóvjam és meghosszabbítsam az életet. Most nem akarom látni ezeket a dolgokat...

De már beszéd közben is az üvegekre sandított, a legnagyobbra, amelyben még elég tiszta volt a lé, hogy látni lehessen a benne lebegő, felpuhult valamit, ami nagyjából olyan volt, mint egy félig árnyékba burkolózó gömb. De hát ez lehetetlen! Ez egészen olyan, mint egy emberi fej!

Úgy hátrált, mintha megégették volna.

– Mondd el, mit láttál!

– Miért teszi ezt velem? – kérdezte Rowan fojtottan, még mindig az üveget bámulva, amelyben oszladozó sötét szemek úszkáltak, és hínárként lebegett a haj. Elfordult tőle, vissza az öregasszonyhoz. – Ma temették az anyámat. Mit akar tőlem?

– Már megmondtam.

– Nem, maga büntet, mert visszajöttem, büntet, mert kérdezősködni merészelek, büntet, mert kereszteztem a terveit!

Vigyorgott volna az öregasszony?

– Nem érti, milyen egyedül vagyok odaát? Ismerni akarom a véreimet. Nem kényszeríthet, hogy azt tegyem, amit maga akar.

Csönd. Rekkenő forróság volt. Rowan nem tudta, meddig bírja még.

– Ezt művelte az anyámmal? – kérdezte haragtól szikkadt hangon. – Kényszerítette, hogy azt tegye, amit maga akar?

Úgy lépett hátra, mintha a düh lökné el az öregasszonytól. Már alig bírta tartani az üveglámpát, amelyet tüzesre hevített az égő kanóc.

– Rosszul leszek ebben a szobában!

– Szegény drágám – sajnálkozott Carlotta –, amit az üvegben láttál, az egy ember feje volt. Majd jól nézd meg, ha eljön az ideje. És a többit is.

– Elbomlottak, megromlottak, olyan régiek, hogy semmire sem lehet használni őket, ha ugyan volt hasznuk valaha is. Ki akarok menni innen!

Mégis visszanézett az üvegre. Letaglózta az iszonyat, úgy kapta a szájához a bal kezét, mintha az megvédhetné, és ismét látta a zavaros lében, a száj fekete üregében, a bomló ajkak között a fehéren csillogó fogakat, látta a szemek fényes kocsonyáját. Ne, ne nézz oda! De mi van a szomszéd üvegben? Valamik mozogtak a lében, férgek mozogtak. A pecsétviaszt feltörték.

Elfordult, kiment a szobából, a falnak dőlt és behunyta a szemét. Bőrét égette a lámpa. Fülében zakatolt a vér, és egy percig azt hitte, nem lesz képes legyűrni az émelygését, ide hány a padlóra, ennek az undorító lépcsőnek a tetején, ennek a nyomorult, gonosz asszonynak a szeme láttára. Tompán hallotta Carlotta lépteit, ahogy ereszkedik lefelé a lépcsőn, lassabban, mint mikor fölfelé jött, akkor gyorsult csak kissé, mikor a pihenőre ért.

– Gyere le, Rowan Mayfair! – mondta. – Oltsd el a lámpát, de előbb még gyújtsd meg a gyertyát, azt hozd magaddal. Rowan lassan fölegyenesedett. Beletúrt bal kezével a hajába, leküzdötte a hányinger újabb rohamát, visszabaktatott a hálószobába, letette a lámpát az ajtó melletti asztalkára, épp abban a pillanatban, amikor attól félt, ujjai nem bírják tovább a forróságot. Egy darabig a szájához szorította a jobbját, hogy enyhüljön a fájdalom. Aztán fogta a gyertyát, és letolta a csőbe, mert tudta, hogy a bura most megégetné a kezét, ha hozzányúlna. A viasztól csöpögő kanóc tüzet fogott. Rowan elfújta a lámpát, és mozdulatlanul állt egy pillanatig, az összecsavart szőnyeget és a melléje dobott cipőt nézve.

Nem, ezt nem dobták. Nem. Lassan elindult a cipő felé. Lassan addig nyújtotta a bal lábát, amíg a saját cipőjének az orra hozzáért az egyikhez. Akkor megrúgta, és érezte, hogy megakad valamiben,

mielőtt leesne, és látta a szőnyegbe tekert nadrágszárból előfehérlő fényes lábszárcsontot.

Bénultan bámulta a csontot. Az összecsavart szőnyeget. Aztán végigment mellette, és akkor meglátta, amit nem láthatott az előbb, a barna haj sötét csillámlását. Valaki bele van csavarva a szőnyegbe. Egy halott, egy réges-régi halott, nézd ott a deszkán a foltot, a feketés foltot a szőnyeg mellett, az aljánál, ahol a nedvek kifolytak és fölszáradtak, nézd, ott vannak még a széttaposott rovarok is, amelyek foglyul estek a ragacsban!

Rowan, ígérd meg, hogy sose mész vissza, ígérd meg!

Valahonnan a mélyből hallotta az öregasszony hangját, olyan halkan, hogy alig volt több, mint egy gondolat:

– Gyere le, Rowan Mayfair!

Rowan Mayfair, Rowan Mayfair, Rowan Mayfair...

Csak azért sem volt hajlandó sietni kifelé menet. Még egyszer visszanézett a szőnyegbe rejtett halottra, a szőnyegből előmeredő csont vékony, fehér küllőjére, aztán betette az ajtót, és levonszolta magát a lépcsőn.

Az öregasszony a nyitott liftajtóban állt, a felvonó ronda, sárga fényében, és őt figyelte.

– Ugye tudja, mit találtam? – kérdezte Rowan, belekapaszkodva az orsópillérbe. A gyertya táncolt egy kicsit, áttetsző, fakó árnyékokat dobott a plafonra.

– Megtaláltad a szőnyegbe csomagolt halottat.

– Isten szent nevére, mi folyt ebben a házban? – hebegte Rowan. Hát maguk mind bolondok?

Milyen hidegnek és fegyelmezettnek, milyen közönyösnek látszott az öregasszony! A liftre mutatott.

– Gyere velem – hívta. – Itt már nincs mit látni, és már csak egy kevés mondanivaló van hátra...

– De még mennyire hogy sok az elmondanivaló! – vágta rá Rowan. – Például, mesélt anyámnak ezekről a dolgokról? Megmutatta neki ezeket az iszonyú üvegeket és babákat?

– Nem én kergettem a tébolyba, ha erre célzol.

– Szerintem, aki ebben a házban nő fel, az csak megtébolyodhat.

– Szerintem is. Azért küldtelek el innen. Most pedig gyere.

– Mondja el, mi történt az anyámmal!

Belépett az öregasszony után a poros kis rekeszbe, dühösen behúzta az ajtót, elrántotta a rácsot. Mikor ereszkedni kezdtek, megfordult, rámeredt Carlotta arcélére. Igen, vénséges vén. A bőre pergamensárga, a nyaka vékony és törékeny, az erek dagadnak a törékeny bőr alatt. Igen, nagyon törékeny.

– Mondja el, mi történt vele! – követelte a padlót bámulva. Nem mert közelről ránézni az öregasszonyra. – Ne arról meséljen, hogyan nyúlkált hozzá a szellem, miközben anyám aludt, azt mondja, ami történt, ami igazából történt!

A felvonó zökkenve megállt. Carlotta elhúzta a rácsot, kitárta az ajtót, és kilépett az előtérbe.

Amikor Rowan becsukta az ajtót, úgy aludt ki a fény, mintha a lift és a csupasz villanykörte sohase létezett volna. Elöntötte a sötétség, amely egy kicsit hűvösebb volt, és az eső illatát hozta a nyitott ajtóból. Megnyugtató hangoktól zsongott a fénylő éjszaka.

– Mondja el, mi történt – ismételte halkan, keserűen.

Keresztülmentek a hosszú szalonon. Rowan türelmesen követte a botjára támaszkodó, kissé balra dőlő Carlottát.

A híg gyertyafény lassan felkúszott a mennyezetig. Csodaszép szoba volt még romlásában is, márványkandallói és fölöttük a magas tükrök ragyogtak a reménytelen árnyékok között. Csupa földig érő ablaka volt. A két végéből tükrök nézték egymást. Rowan látta a csillárok képét, amint ködösen ismétlődnek a végtelenségig. Ott volt az ő apró alakja is, addig sokszorozva, amíg el nem enyészett a sötétségben.

– Igen – mondta az öregasszony. – Érdekes illúzió. Darcy Monahan vásárolta ezeket a tükröket Katherine-nek. Darcy Monahan megpróbálta kiragadni Katherine-t a gonoszságból, de elvitte ebben a házban a sárgaláz. Katherine holtáig siratta. Ám a tükrök máig úgy

dőlnek meg, ott, és ott, és a kandallók felett, ahogyan Darcy beállította őket.

Sóhajtott, ismét két kézzel kapaszkodott a botjába.

– Az idők során... mindnyájunkat visszavertek... ezek a tükrök. Most pedig te láthatod magad ugyanebben a keretben.

Rowan nem felelt. Szomorúan, révedezve kívánta, hogy inkább fényben láthatná a szalont, a márványkandallók faragványait, a magas mennyezet gipsz medallionjait, a hosszú selyemfüggönyöket, olyannak, amilyenek a valóságban.

Az öregasszony a legközelebbi ablakhoz ment.

– Told fel ezt nekem – mondta. – Te elég erős vagy hozzá. – Elvette Rowantól a gyertyát, és a kandalló melletti apró asztalra tette.

Rowan fölnyúlt, megnyitotta az egyszerű zárat, aztán megemelte a kilenc táblára osztott súlyos ablakot, és könnyedén odáig tolta, hogy szinte magasabban volt a fejénél.

Ott volt a szúnyoghálós tornác, az egyszerre üde és meleg éjszaka, amelyben ismét az eső suhogott. Mély hála fogta el Rowant; szótlanul engedte át arcát és kezét a csókolgató levegőnek. Félreállt, hogy az öregasszony kijöhessen.

A hátrahagyott gyertya egy kósza légvonattal küzdött, aztán elaludt. Rowan kilépett a sötétségbe. Ismét azt a fullasztóan édes illatot hozta a szellő.

– Éjjeli jázmin – mondta az öregasszony.

Vadszőlő nőtte be a tornác korlátját, kacsokat táncoltatott a szellő, a finom levélkék úgy verdestek a szúnyoghálón, mint az apró bogárszárnyak. Fehér, törékeny, szépséges virágok derengtek a sötétben.

– Itt ült anyád nap mint nap – mondta az öregasszony. – És ott, a kockaköveken halt meg anyád anyja. Abból a szobából esett ki, amelyik Juliené volt. Magam kergettem ki azon az ablakon. Löktem is volna rajta, ha nem ugrik. A tulajdon kezemmel kapartam ki a szemét, úgy, ahogy Julienét akartam kikaparni.

Elhallgatott. Valamit nézett az éjszakában a rozsdás szúnyogháló mögött, talán a fák halvány, magas alakját a sápatag égen. Az utcai lámpa ragyogó, hideg fénysávot húzott a kert elejére, az elvadult, magas fűbe. Még a hintaszék magas támlájának fehérre festett fája is látszott.

Ellenségesnek, rettenetesnek látszott az éjszaka. Milyen ijesztő és gyászos ez a ház, ez a mindent behabzsoló örvény! Ó, hogy itt éljen valaki, hogy itt teljen el egy élet, ezekben a borzasztó, szomorú szobákban, hogy itt haljon meg, ebben az emeleti mocsokban! Égbekiáltó! Feketén, töményen, fojtogatással fenyegetve tolult föl Rowan torkán az iszonyat. Egyszerűen nem talált szavakat rá. Nem voltak szavai a gyűlöletre, amelyet az öregasszony iránt érzett.

– Én öltem meg Anthát – mondta Carlotta. Háttal állt Rowannak, tompa fahangon beszélt. – Ugyanolyan biztosan megöltem, mintha én, löktem volna le. Azt akartam, hogy meghaljon. Ringatta Deirdre-et a bölcsőben, és ő is mellette állt, a babát bámulta, nevettette a babát! Antha pedig engedte, és beszélt hozzá azon az affektáló, nyafka hangocskáján, azt mondta, ő az egyetlen barátja most, hogy a férje is meghalt, az egyetlen barátja széles e világon! Azt mondta: „Ez az én házam. Az utcára tehetlek, ha úgy akarom”. Ezt nekem mondta.

Mire azt feleltem: „Én meg kikaparom a szemedet, ha nem mondasz le róla. Majd ha nem lesz szemed, őt se láthatod, és nem mutathatod meg a gyerekednek.”

Az öregasszony elhallgatott. Rowan émelyegve, boldogtalanul várakozott a fojtottan neszező éjszakában. Valamik mozogtak és daloltak a sötétben.

– Láttál már kikapart szemgolyót vérző szálakon lógni? Én ezt tettem vele. Visított és zokogott, mint egy gyermek, de akkor is megtettem. Megtettem, és fölkergettem a lépcsőn, miközben ő a tenyerével próbálta óvni a szeme világát. Azt hiszed, az megpróbált visszatartani?

– Én megpróbáltam volna – felelte Rowan keserű, rekedt hangon. – Miért meséli ezt nekem?

– Mert tudni akartad! És hogy tudd, mi történt az egyikkel, azt is tudnod kell, mi történt előtte a másikkal! És mindenekfölött azt kell tudnod, hogy az egészet azért tettem, mert meg akartam szakítani a láncot! – Megfordult, rámeredt Rowanra. A hideg, fehér fény vak ikertükörré változtatta a szemüvegét. – Érted tettem, és magamért, és Istenért, ha ugyan van isten. Én kergettem ki azon az ablakon. „Na nézzük, látod-e, ha vak vagy!” – kiáltottam. – „Akkor majd hívhatod!” Anyád közben itt, ebben a szobában bőgött a bölcsőjében, mintha nyúznák. Meg kellett volna ölnöm. Ki kellett volna oltanom az életét, mialatt Antha holtan hevert a kockaköveken. Bár adott volna bátorságot az Isten!

Újra elhallgatott, kissé fölemelte az állát, vékony szája mosolyra húzódott.

– Érzem a haragodat. Érzem az ítéletedet.

– Tehetek róla? – súgta Rowan.

Carlotta lehorgasztotta a fejét. Az utcai lámpa fénye megült fehér haján, az arca eltűnt az árnyékban.

– Nem bírtam megölni ilyen apró lényt – szólt fáradtan. – Képtelen voltam fogni a párnát, és rányomni Deirdre arcára. Eszembe jutottak a mesék a régi boszorkányokról, akik csecsemőket áldoztak, csecsemőhájat kavargattak az üstben a boszorkányszombatokon. Mi, Mayfairek, mind boszorkányok vagyunk. Én is úgy áldozzam föl ezt az apróságot, ahogy ők tették? Ott álltam, és nem bírtam rászánni magamat arra, amit ők tettek: hogy elvegyem egy apró gyermek, egy síró csecsemő életét.

Csönd.

– Ő persze tudta, hogy nem bírom! Szét is rontotta volna a házat, ha megpróbálom!

Rowan várt, amíg várhatott, amíg azt nem érezte, hogy megfojtja a düh és a gyűlölet. Akkor megkérdezte kásás hangon:

– És később mit művelt az anyámmal, hogy megszakítsa a láncot, ahogy maga fogalmazott?

Csönd.

– Mondja el.

Az öregasszony sóhajtott. Kissé elfordította a fejét, kibámult a rozsdás szúnyoghálón.

– Apró korától – kezdte –, mikor még ott játszadozott a kertben, könyörögtem neki, hogy harcoljon ellene. Megmondtam, hogy ne nézzen rá. Arra oktattam, hogy űzze el! És győztem is, győztem, mélakóros és dührohamok, sírógörcsök és émelyítő gyónások közepette, hogy már megint elbukott, már megint az ágyába fogadta az ördögöt, győztem, amíg nem jött Cortland, aki megerőszakolta! Utána pedig azt tettem, amit tennem kellett, hogy lemondjon rólad, és sose kereshessen meg. Azt tettem, amit tennem kellett, hogy sose legyen ereje elszökni, megkeresni, magának követelni és visszahozni téged a tébolyba, a bűntudatba, a hisztériába. Ha nem akarták megsokkolni az egyik kórházban, vittem a másikba. És ha ebben a kórházban le akarták állítani a nyugtatózást, akkor is vittem a másikba. És azt mondtam nekik, amit mondanom kellett, hogy kötözzék az ágyához, és adjanak neki nyugtatót, adják az elektrosokkot. És hogy egész biztosan adják, anyádnak is azt mondtam, amitől visított!

– Ne folytassa!

– Miért? Te akartad tudni, nem? Igen, mikor úgy vonaglott a lepedőjén, akár egy tüzelő macska, akkor azt mondtam nekik, hogy injekciózzák csak, injekciózzák...

– Elég!

– ... naponta kétszer-háromszor. Az se érdekel, ha megölik vele, de adják neki, nem tűröm, hogy itt fetrengjen a sötétben, mint az ő játékszere, nem...

– Elég! Hagyja abba!

– Miért? Holta napjáig az övé volt. Az ő nevével a száján halt meg. Érted volt az egész, érted, Rowan!

– Hagyja abba! – sziszegte Rowan. Akaratlanul fölkapta a kezét, ujjai szétterpesztve feszültek. – Hagyja abba! Meg tudnám ölni ezekért, amiket mond! Hogy merészel istent és életet emlegetni maga, aki ezt tette egy lánnyal, egy fiatal lánnyal, akit ebben a mocsok házban nevelt föl, ilyet tenni vele, maga tette ezt vele, holott kiszolgáltatott volt, beteg volt, és maga... Isten irgalmazzon magának, maga a boszorkány, maga perverz, kegyetlen vénasszony, hogy képes volt ezt tenni vele, az isten irgalmazzon magának, az isten bocsássa meg magának, az isten verje meg magát!

Sértődött megütközés söpört végig az öregasszony arcán, majd egy pillanatra minden kifejezés eltűnt az arcáról a lanyha fénybe. Kerek pápaszeme ragyogott, mint két gomb, a szája lefittyedt.

Rowan felnyögött, a halántékára tapasztotta a tenyerét, ujjai a hajába kaptak, és összepréselte a száját, hogy megállítsa a szavakat, megállítsa a dühöt, a sérelmet és a kínt.

– Az ördög vigye el magát azért, amit művelt! – kiáltotta, félig elnyelve a szavakat, miközben kétrét görnyedt a visszafojthatatlan haragtól.

Az öregasszony elkomorodott. Előrenyúló kezéből kiesett a bot. Egyetlen csosszanó lépést tett. Jobbja lehanyatlott, az előtte álló hintaszék után kapott. Törékeny teste lassan elfordult, belehullott a székbe. Koppant a feje a magas karfán, aztán nem mozdult többé. A fej lecsúszott a karfáról, és kilógott a székből.

Egyetlen hang sem hallatszott az éjszakában, csupán a rovarok zsongtak, meg a békák daloltak, és velük daloltak a távoli járművek, akármerre jártak is. A közelben mintha vonat robogott volna el, szapora, ütemes kattogással festve alá a dalt. Nemsokára megjött a messzeségből a fütty is, fojtottan, akár egy torokhangú hüppögés.

Rowan állt, ernyedten lógatta a kezét, és bután bámulta a rozsdás szúnyogháló mögött a csipkés falevelek puha motozását az égen. A békák mély danája fokozatosan kifejtette magát az éjszaka hangjai közül, aztán elhalkult. A kerítésen túl autó közeledett a kihalt utcán, fényszórói átszúrták a sűrű, nedves lombot.

Érezte a borén a fényt. Látta, amint megcsillan a tornác padlóján heverő boton. Oda esett Carlotta magas szárú, fekete cipőbe sajtolt lába elé, amely olyan szögbe facsarodott, mintha eltört volna a vékony boka.

Látta-e valaki a bozóton át a hintaszékben heverő halott asszonyt? Hát mellette a magas, szőke nőt?

Egész testében reszketett. Megfeszítette a derekát, bal kezével belemarkolt a hajába, és addig húzta, míg szinte már elviselhetetlen fájdalom hasogatta a fejbőrét.

A harag elpárolgott. Kialudt az utolsó keserű szikra is; magányosan, kihűlten ácsorgott a sötétségben, a fájdalomba kapaszkodva, amelyet a tulajdon reszkető ujjai okoztak. Úgy fázott, mintha nem létezne a meleg éjszaka, olyan egyedül volt, mintha ez a sötétség a halál völgye lenne, ahol kihunyt a fény, a remény, a boldogság ígérete. Elmúlt a világ, az összes történelmével, hiú logikájával, minden álmával és vívmányával.

Lassan, gyerekes lompossággal megtörölte a száját a keze fejével, és hangosan vacogva nézte a halott öregasszony ernyedt kezét. A csontja is fázott. Letérdelt, megfogta Carlotta kezét, a pulzust kereste, bár tudta, hogy úgyse fogja érezni, aztán visszatette a kezet az öregasszony ölébe, és ránézett a fülből szivárgó vérre, amely lefutott a nyakon, bele a gallérba.

– Nem akartam... – súgta alig érthetően.

Mögötte ásított és várt a sötét ház. Képtelen lett volna megfordulni. Valami távoli, rettenetes, meghatározhatatlan hangot hallott, ami rémülettel töltötte el, soha életében nem félt még ennyire egy háztól, és amikor a sötét szobákra gondolt, egyszerűen nem tudott megfordulni. Vissza nem bírna menni! A zárt tornác fogva tartotta, akár a csapda.

Lassan fölegyenesedett, és kinézett a magas fűre, föltekintett a szúnyoghálót karmolászó vadszőlő cakkosan remegő levélkéin túl, a fák fölött vitorlázó felhőkre. Ijesztő kis hangot hallott, és ezt az ő szája adta, ezt a kétségbeesett nyögést:

– Nem akartam... – ismételte.

Ilyen az, mikor imádkozol, gondolta csendes nyomorúsággal. Ilyen az, mikor imádkozol a semmihez és a senkihez, hogy tegye semmissé a szörnyűséget, amit műveltél, tegye jóvá, csinálja vissza, úgy, mintha sose jöttél volna ide!

Látta Ellie arcát a kórházi ágyon. Ígérd meg, hogy soha, soha...

– Nem akartam ezt tenni! – Olyan fojtottra sikerült a suttogás, hogy ezt csak Isten hallhatta. – Istenem, nem akartam! Esküszöm! Nem akartam megtenni még egyszer!

Messze valahol emberek éltek egy másik tartományban: Michael, az angol, Rita Mae Lonigan, és a Mayfairek az étterem asztalánál. Még Eugenia is, aki a ház mélyén alszik, és talán álmodik. A többiek.

Ő pedig itt állt egyedül. Ő, aki megölte ezt az aljas és kegyetlen vénasszonyt, ugyanolyan kegyetlenül, ahogy a vénasszony ölt. Verje meg érte az isten! Taszítsa a kárhozatba mindenért, amit mondott és tett! Az isten verje meg! De én akkor se akartam, esküszöm...

Ismét megtörülte a száját. Keresztbe fonta a karját, meggörnyedt és didergett. Meg kell fordulnia, keresztül kell mennie a sötét házon. Menj az ajtóhoz, hagyj itt mindent!

De ezt nem teheti, hívnia kell valakit, el kell mondania, kiáltania kell azért az Eugenia nevű öregasszonyért, el kell végeznie, amit kell, ami helyes.

Ám hogy most idegenekhez beszéljen, hivatalos hazugságokat mondjon, az nagyobb kínszenvedés lenne, mint amit el tud viselni.

Feje a vállára csuklott, úgy bámulta a magatehetetlen, megtört testet a zsákszerű ruhában. Milyen tiszta a fehér haj, milyen puhának látszik. Micsoda silány, siralmas életet élt ebben a házban, micsoda savanyú, boldogtalan életet! És ez lett a vége.

Behunyta a szemét, fáradtan az arcához emelte a kezét, és már tudott imádkozni: segíts, mert nem tudom, mit tegyek, nem tudom, mit tettem, és nem tudom meg nem történtté tenni. Minden igaz, amit

a vénasszony mondott, mindig tudtam, hogy bennem van a gonosz, és bennük van a gonosz, azért hozott el innen Ellie. Gonosz.

Látta a sápadt, vékony kísértetet a tiburóni üvegfal mögött. Érezte a láthatatlan kéz érintését, mint a repülőgépen. Gonosz.

– Hát te hol vagy? – súgta a sötétségnek. – Miért kellene félnem visszamenni ebbe a házba?

Fölemelte a fejét. Mögötte ismét pattant valami a hosszú szalonban. Mintha régi padlódeszka roppanna egy talp alatt. Vagy csak egy gerenda sóhajtott? Olyan halk volt, lehetett patkány is, amely undok lábacskáin iszkol a sötétben. De Rowan tudta, hogy nem patkány. Minden ösztöne érezte, hogy van itt valami a közelben, valami a sötétségben, valami a szalonban. Nem az öreg fekete asszony. Nem az ő papucsa nyiszorog.

– Mutasd magad! – súgta, haragba átcsapó félelemmel. – Most!

Újra hallotta. Lassan megfordult. Csönd. Még egy pillantást vetett az öregasszonyra, aztán belépett a hosszú szalonba. A magas, keskeny tükrök egymást bámulták az árnyékos csendben. A poros csillárok mogorván gyűjtötték maguknak a fényt a homályban.

Nem félek tőled. Semmitől sem félek itt. Mutasd magad, ahogy eddig tetted!

Mintha a bútor kelt volna életre egy hajmeresztő pillanatra, mintha őt lesnék az alacsony székek, mintha az üvegezett könyvszekrények hallották volna a kihívást, és készek lennének tanúskodni bármiről, ami történni fog.

– Miért nem jössz? – kiáltotta súgva. – Félsz tőlem? – Üresség. Fojtott roppanás valahonnan fentről.

Halk, egyenletes lépésekkel kiment az előtérbe, abban a kínos tudatban, hogy fűrészelve kapkodja a levegőt. Bután bámult a nyitott bejáratra. Tejszínű fény az utcán, sötéten csillognak a tölgyfák csepegő levelei.

Hosszú sóhaj szakadt föl belőle, szinte akaratlanul, aztán elfordult a megnyugtató fénytől, és elindult az előtér sűrű árnyékai között az üres ebédlőbe, ahol a smaragd várakozott a bársonydobozban.

Itt volt. Itt kellett lennie.

– Miért nem jössz? – suttogta, és meglepődött, milyen vékony a hangja. Mintha mozogtak volna az árnyékok, de nem álltak össze alakká. Talán szellő fodrozta a poros függönyöket. Lába alatt megreccsent a padló.

Ott feküdt az asztalon az ékszerdoboz. Viaszgyertya szaga lengett a levegőben. Reszkető ujjakkal fölnyitotta a dobozt, és megérintette a követ.

– Mi lesz már, ördög? – kérdezte. Fölemelte a smaragdot, amelynek a súlya még ebben a nyomorúságos lelkiállapotban is enyhe izgalmat keltett benne, addig emelte, amíg megcsillant rajta a fény, és akkor a nyakába tette, könnyedén összekapcsolva hátul az erős kis csatot.

Majd egy nagyon furcsa pillanatig magát látta, miközben ezt csinálja. Eltévedt vándorként látta magát, a messzi távolban összefolyttá mosódott múltjából kiszakított Rowan Mayfairt, ebben a sötét, és különös módon ismerős házban.

Ismerős, ugye? Ismerősek ezek a magas, elkeskenyedő ajtók. A szeme mintha ezredszer látná ezeket a falfestményeket. Ellie járt itt. Az anyja itt élt, itt halt meg. Mennyire idegennek és visszakaphatatlannak rémlett a vörösfenyő- és üvegház a távoli Kaliforniában! Miért várt ilyen sokáig az eljövetellel?

Most kanyarodott rá végzetének sötéten csillogó ösvényére. Mik voltak egykori diadalai ehhez a titokhoz képest? És ha elgondolja, hogy ez a feketén tündöklő titok csak az övé! Évekig várt rá, hogy jöjjön el érte, és ő végre megérkezett!

A smaragd súlyosan nehezedett a blúz vékony selymére. Ujjai nem bírtak ellenállni a kőnek, úgy lebegtek fölötte, mintha mágnes lenne.

– Ezt akarod? – súgta.

Félreérthetetlen hang válaszolt a mögötte levő folyosóról. Az egész ház megérezte és visszhangozta, akár a zongora a kalapács

legparányibb érintését a húron. Megint hallatszott. Lágyan, de határozottan. Valaki van itt.

Annyira dobogott a szíve, hogy az már fájt. Lehorgasztott fejjel, tétován állt, aztán alvajáróként megfordult, fölnézett. Alig méternyire magas férfinak látszó, elmosódott alak sejlett.

Az éjszaka legparányibb nesze is elhalt, és ő ott maradt egy siket űrben. Fáradságosan próbálta kifejteni ezt a valamit a sötétség zavaros hálójából. Magát áltatja, vagy csakugyan egy arc vázlatát látja? Mintha sötét szempár figyelné, és az ott egy fej körvonala, megy egy keménygallér fehér íve?

– Ne játssz velem! – súgta, és megint az egész ház visszhangzott, pattogva-sóhajtozva. Majd csodásan fölragyogott, varázslatosan kiélesedett az alak, de rögtön halványodni is kezdett.

– Ne menj el! – könyörgött Rowan. Hirtelen kételkedni kezdett benne, hogy egyáltalán látott valamit.

Miközben reménytelenül keresgélt a fény és az árnyék összevisszaságában, váratlanul egy sötétebb alak rajzolódott ki a távoli ajtó fakó, fénytelen világosságában. Nehéz, határozott léptekkel közeledett a kavargó porban. Ezt a széles vállat, fürtős, fekete hajat nem lehetett összetéveszteni.

– Rowan! Itt vagy, Rowan?

Szilárd, ismerős, emberi.

– Ó, Michael! – kiáltotta reszketegen, és elbújt a kitárt karokban. Michael, hála istennek!

HUSZONKILENC

NAHÁT, gondolta, miközben némán és magányosan gunnyasztott az ebédlőasztalnál, mint a sötét ház borzalmainak feltételezett áldozata, én is olyan leszek, mint azok a nők, akik a férfi nyakába borulnak, és hagyják, hogy az intézzen mindent!

Akkor is gyönyörűség nézni Michaelt akció közben. Elintézte a telefont Ryan Mayfairnek, a rendőrségnek, a Lonigan és Fiainak. Beszélt a nyomozók nyelvén, akik feljöttek a lépcsőn. Senki se tette szóvá a fekete kesztyűjét, már ha észrevették egyáltalán, mert Michael túl gyorsan beszélt, magyarázott és tüstént kedett, hogy siettesse az elkerülhetetlen következtetést.

– Csak úgy idecseppent, halvány fogalma sincs róla, ki az ördög az az illető a padláson. Az öregasszony nem mondta el neki. Most sokkos állapotban van. Az öregasszony az imént halt meg odakint. Mármost az az illető elég régen halt meg, úgyhogy ha kérhetném, semmihez se nyúljanak a szobában, csak a maradványokat lennének olyan szívesek elvinni, és ő is pontosan annyira szeretné tudni, ki volt az az ember, mint maguk. Na nézzék, már jön is Ryan Mayfair! Ryan, ott van bent Rowan, de valami pokoli állapotban. Carlotta, mielőtt meghalt volna, egy hullát mutatott neki a padláson.

– Hullát? Komolyan beszélsz?

– El kell szállítaniuk. Nem mehetnétek föl, te vagy Pierce, nehogy hozzápiszkáljanak a régi írásokhoz meg a cuccokhoz? Rowan ott van bent. Halálosan kimerült, majd reggel képes lesz beszélni.

Pierce nyomban elfogadta a megbízatást. Lábak mennydörögnek fölfelé a régi lépcsőn.

Ryan és Michael fojtott hangon beszélgettek. Cigarettafüst szaga az előtérben. Ryan bejött az ebédlőbe.

– Holnap felhívlak a szállodában – súgta Rowannak. – Egészen biztos, hogy nem akarsz kijönni velem és Pierce-szel Metairie-be?

– A közelben kell lennem – felelte a nő. – Ide akarok jönni holnap délelőtt.

– Igazán kedves ember a kaliforniai barátod. Földi?

– Az. Köszönöm.

Michael oltalmába vette még a vén Eugeniát is – a vállát átkarolva vezette oda „az öreg Carl kisasszonyhoz”, hogy vethessen rá egy utolsó pillantást, mielőtt Lonigan kiemelné a halottat a hintaszékből –, a szegény Eugeniát, aki hangtalanul sírt.

– Akarja, kedves, hogy hívjak valakit? Ugye, nem akar ma éjszaka egyedül lenni a házban? Mondja meg, mit csináljak. Hívhatok valakit, hogy maradjon itt magával.

Lonigannel, régi haverjával rögtön ráállt a közös ritmusra. Minden kaliforniai íz eltűnt a hangjából, pont úgy beszélt, mint Jerry meg Rita, aki ugyancsak átjött a férjével „a verdában”. Régi cimboraság: Jerry harmincöt éve Michael apjával sörözgetett a veranda lépcsőjén; Ritával és a fiújával egy galerihez tartozott Elvis Presley napjaiban. Rita rögtön a nyakába is ugrott: – Michael Curry!

Rowan a ház elejében csellengett, onnan leste őket a vakuk lobogásában. Pierce a könyvtárból telefonált. Még nem is látta a könyvtárat, ahol most régi bőrökre és kínai szőnyegre csorgott a szürke villanyfény.

– ...mármost Mike – mondta Lonigan –, meg kell mondanod Mayfair doktornőnek, hogy az öregasszony kilencven éves volt, kizárólag Deirdre tartotta életben. Na már most tudható volt, hogy csak idő kérdése, ha egyszer Deirdre elmegy, úgyhogy a doktornő az égvilágon semmiért sem hibáztathatja magát, ami itt történt ma éjszaka, mert tudom, hogy orvos, Mike, de még ő se tehet csodát.

Bajosan, gondolta Rowan.

– Mike Curry? De csak nem Tim Curry fia! – szólal meg az egyenruhás rendőr. – Most hallom, hogy te voltál. Nahát, nahát, a te faterod meg az enyém harmadfokú unokatestvérek voltak, tudtad te ezt? Az bezony, a fater nagyon jól ismerte is a tiedet, együtt sörözgettek a Koronában.

A manzárdból végre elszállították a bezsákolt-felcímkézett tetemet, és az öregasszony aszott porhüvelyét fölfektették a kipárnázott, fehér hordágyra, mintha élne, holott csak a temetkezési vállalkozó furgonjába kerül – onnan meg talán ugyanarra a balzsamozó asztalra, amelyen Deirdre-et terítették ki tegnap.

Se templomi szertartás, se nagy temetés, mondta Ryan. Maga Carlotta közölte vele tegnap. Meg Loniganékkel is, csatlakozott a temetkezési vállalkozó.

– Egy hét múlva tartatunk egy gyászmisét – szólt Ryan. – Itt leszel még?

Hová mennék? Miért? Megtaláltam, hová tartozom. Ehhez a házhoz. Boszorkány vagyok. Gyilkos vagyok. És ezúttal szándékosan öltem.

– ...tudom, milyen borzasztó lehetett ez neked...

Amikor visszafelé csámborgott az ebédlőbe, hallotta az ifjú Pierce-et a könyvtárban:

– Fáradt vagyok, elmehetnénk innen?

– Ryan, felhívhatlak holnap?

– Amikor csak akarsz, Rowan.

Ryan megtorpant az ajtónál. Michael már indult volna, de Rowan megfogta a kezét. Összerezzent a kesztyűbőrtől.

– Figyelj rám, Rowan – mondta Ryan –, én nem tudom, mi az ördögöt mesélt neked Carl néni, nem tudom, hogy és milyen okból került a padlásra a hulla, vagy hogy mit mondott a hagyatékról, de ki kell takarítanod ezt az ócska házat, el kell égetned azt a padláson tárolt szemetet. Hívass embereket, talán Michael is segít, és dobd ki a cuccot, az összes ócska könyvet és üveget. Szellőztess és csinálj leltárt. Nem kell átfésülnöd ezt a házat, külön megvizsgálva minden porszemét, mocskát, rútságát. Ez örökség, de nem átok. Legalábbis nem kell annak lennie.

– Tudom – felelte.

Zaj a bejáratnál. Két fekete fiatalember állt az előtérben, akik Eugenia nagyiért jöttek. Michael fölment segíteni az öregasszonynak.

Ryan és Pierce sietős puszit adtak Rowannak. Mintha a holtat csókolnák, gondolta hirtelen a nő. Aztán észbe kapott, hogy fordítva van. Itt a holtakat csókolják meg úgy, mintha élnének.

Meleg kezek, Pierce búcsúmosolyának villanása a sötétben. Holnap telefon, löncs, eszmecsere, satöbbi.

A felvonó pokolra szálló hangja. A filmeken a pokolba szokott vinni a lift.

– Ott van magánál a kulcs, Eugenia, úgyhogy holnap jöjjön csak át nyugodtan, mint ahogy eddig jött, ha esetleg akarna valamit. Pénzre nincsen szüksége, kedves?

– Megkaptam a fizetésemet, Mike úr. Köszönöm, Mike úr.

– Köszönjük, Mr. Curry – mondta a fiatalabb fekete férfi. Kellemes, iskolázott hang.

Visszajött az öregebb rendőr. A hall elején beszélhetett, mert Rowan alig hallotta.

– ...ja, Townsend...

– ... útlevél, brifkó, minden az ingzsebben.

Ajtócsukódás. Sötétség. Nyugalom.

Michael közeledik a hallban.

Már csak ketten vagyunk, és a ház üres. A férfi az ebédlő ajtajában állt, és őt nézte.

Csönd. Michael cigarettát vett elő, majd visszagyűrte a csomagot a zsebébe. Nem lehetett könnyű kesztyűben, mégse lassultak le a mozdulatai.

– Mi a véleményed? – szólalt meg. – Ne húzzunk innen a fenébe ma éjszakára? – Megtámasztotta a cigarettát az órája számlapján. Gyufaszál sercent, a láng visszatükröződött a kék szempárban, amint föltekint, és még egyszer magába issza az ebédlőt, a falfestményeket.

Vannak kék szemek és kék szemek. Nőhetett ennyit a fekete haja ennyire rövid idő alatt? Vagy csak a meleg, párás levegőtől tűnik ennyire dúsnak és göndörnek?

Fülsiketítő csend volt. Tényleg elment mindenki.

A kiürült ház sebezhetően kínálta megszámlálhatatlan fiókját, íróasztalát, faliszekrényét, üvegét és ládáját, de Rowan még a gondolattól is borzadt, hogy itt hozzáérjen valamihez, ami nem az övé. Itt minden a vénasszonyé volt. Pállott, áporodott és iszonyú, akár a vénasszony. Neki pedig mozdulni sincs ereje, hogy megmássza a lépcsőt, vagy akár csak megnézzen valamit.

– Townsendnek hívták? – kérdezte.

– Ja, Stuart Townsendnek.

– Ki a csuda volt ő? Van valami fogalmuk róla?

Michael egy darabig töprengett, lepöckölt az ajkáról egy dohányszemcsét. Áthelyezte a testsúlyát az egyik lábáról a másikra. Címlapfotó, gondolta a nő. Tiszta pornográfia.

– Én tudom, ki volt – sóhajtott Michael. – Emlékszel Aaron Lightnerre? Ő mindent tud róla.

– Miről beszélsz?

– Itt akarsz diskurálni? – Tekintetének antennái újra kinyúltak a mennyezet felé. – Kint hagytam Aaron autóját. Visszamehetnénk a szállóba, vagy le az alsóvárosba.

Pillantása szerelmesen időzött a stukkó medallionon, a csilláron. Mintha bűntudata lett volna azért, mert a krízis kellős közepén legelteti a tekintetét. Pedig Rowan elől nem kellett titkolnia.

– Ez az a ház, ugye? – kérdezte. – Amelyikről Kaliforniában meséltél.

Michael tekintete lecsúszott a mennyezetről. Szemük összekapcsolódott.

– Ja, ez. – Bűs kis mosollyal megrázta a fejét. – Pont ez. – Beleütötte a cigarettáról a hamut a tenyere öblébe, és lassan elindult az asztaltól a kandalló felé. Bitangul erotikus volt csípőjének, széles bőrövének lassú mozgása. Rowan figyelte, hogyan pöccinti bele a kandallóba a hamut, a láthatatlan kis hamuszemcséket, holott se nem osztottak, se nem szoroztak volna, ha a poros padlódeszkára hullatják őket.

– Hogyhogy Mr. Lightner tud erről az emberről? – Michael feszengett. Kimondhatatlanul szexi volt és kimondhatatlanul feszélyezett. Slukkolt a cigarettából, körülnézett.

– Lightner egy szervezethez tartozik – mondta. Apró névjegyet halászott elő az inge zsebéből, és az asztalra helyezte. – Ők rendnek hívják. Olyan, mint egy szerzetesrend, de nem vallási jellegű. Úgy hívják, hogy Talamasca.

– Fuser boszorkánymesterek?

– Nem.

– Az öregasszony azt mondta.

– Akkor hazudott. A Talamasca hisz a fekete mágiában, de nem űzi, se a fuserek, se a mesterek szintjén.

– Rengeteget hazudott. Mondott igazat is, de minden igazságot körültövisezett gyűlölettel, epével, aljassággal és ocsmány, ocsmány hazugságokkal! – Összeborzongott. – Melegem van és fázom – mondta. – Láttam már ilyen névjegyet. Lightnertől kaptam Kaliforniában. Mesélte? Kaliforniában találkoztam vele.

– Ellie sírjánál – bólogatott Michael kényszeredetten.

– Tehát hogy is van ez, hogy barátja vagy Lightnernek, aki mindent tud a padlásszobában levő emberről? Fáradt vagyok, Michael. Attól tartok, mindjárt visítani fogok, és nem bírom majd abbahagyni. Attól tartok, ha nem kezded el mondani... – Elnémult, fásultan meredt az asztallapra. – Már azt se tudom, mit beszélek.

– Szóval ez a Townsend – kezdte Michael félénken – a rend tagja volt. 1929-ben jött ide, mert megpróbált kapcsolatba lépni a Mayfair-családdal.

– Miért?

– Mert háromszáz éve figyelték ezt a családot, írták a krónikáját – felelte a férfi. – Ezt most nehéz lesz megértened...

– És puszta véletlenségből a te barátod ez a Lightner?

– Nem. Nyugalom! Itt semmi sem volt véletlen. Ez előtt a ház előtt találkoztam vele, az első estén, amikor visszajöttem. San Franciscóban is láttam, te is láttad, emlékszel, azon az estén, amikor

fölszedtél a lakásomnál, de mindketten azt gondoltuk, hogy újságíró. Sose beszéltem vele, és azon az estén láttam először.

– Emlékszem.

– És aztán itt volt a ház előtt. Részeg voltam, berúgtam a gépen. Tudom, megígértem neked, hogy nem fogok, mégis megtettem. Aztán idejöttem, és megláttam ezt... ezt a másik embert a kertben. Épp csak nem igazi ember volt. Én annak néztem, később kaptam csak észbe, hogy nem az. Ezt a hapsit láttam kölyökkoromban. Láttam mindannyiszor, ha elmentem ez előtt a ház előtt. Meséltem is róla, nem emlékszel? Nos, itt most azt kell valahogy megmagyaráznom, hogy... nem igazi ember.

– Tudom – felelte Rowan. – Én is láttam. – Mintha áramütés érte volna. – Beszélj csak. Majd ha befejezted, én is mondani fogok valamit.

De Michael nem beszélt. Aggodalmasan kémlelte a nőt. Idegesnek, riadtnak látszott, ahogy támaszkodott a kandallónak, és figyelte Rowant.

Csak a fél arcát világította meg az előtér fénye, miközben a tekintete az asztal fölött cikázott, majd visszatért a nőhöz. Rowant mélyen megindította ez az oltalmazó gyöngédség, ez a hang, amelyben benne volt Michael félelme, nehogy bántania kelljen őt.

– Meséld el a többit – kérte. – Valamit meg kell értened: néhány rettenetes dolgot kell mondanom neked, mert te vagy az egyetlen, akinek elmondhatom. Úgyhogy add csak elő a történetedet, mert ezzel az én dolgomat könnyíted meg. Mert nem tudtam, miként mondjam el neked, hogy láttam azt az embert. Azután láttam, hogy elmentél, a tiburóni teraszon. Abban a pillanatban láttam, amikor meghalt New Orleansban az anyám, akiről azt se tudtam, hogy haldoklik. Semmit sem tudtam róla.

A férfi bólintott, de még mindig zavart volt, és tétovázott.

– Ha benned se bízhatom, akkor nem akarok beszélni senki mással. Mit hallgatsz el? Vágj már bele! Mondd el, miért volt olyan kedves hozzám ez az Aaron Lightner nevű ember a délutáni

temetésen, amelyre te nem jöttél el? Tudni akarom, ki ez, és honnan ismered. Jogom van föltenni ezt a kérdést?

– Nézd, kedves, bennem megbízhatsz. Ne haragudj rám, kérlek!

– Ó, ne izgulj, szerelmes veszekedésnél több kell nekem ahhoz, hogy kipukkasszam valakinek a nyaki verőerét!

– Rowan, nem arra gondoltam...

– Tudom, tudom! – súgta. – De te is tudod, hogy én öltem meg az öregasszonyt.

Michael tiltakozva legyintett, és megrázta a fejét.

– Tudod, hogy én tettem! – nézett rá Rowan. – Te vagy az egyetlen, aki tudja. – Szörnyű gyanú hasított belé. – Elmondtad Lightnernek, amit tőlem hallottál? Hogy mikre vagyok képes?

– Nem! – Tiltakozva ingatta a fejét, hangtalan ékesszólással könyörögve, hogy higgyen neki. – Én nem, de ő anélkül is tudja, Rowan.

– Mit tud?

Michael nem felelt. Kissé megvonta a vállát, újabb cigarettát húzott elő, aztán csak állt, és bámult maga elé, nyilván tépelődött, miközben elővarázsolta a gyufáját, és oda se figyelve végigcsinálta azt a csodálatos mutatványt, hogy kihajlított egy gyufaszálat a füzetből, összecsukta a füzetet, meghajlította, elrántotta a gyufaszálat és a cigarettához érintette a lángot.

– Nem tudom, hol kezdjem – szólalt meg. – Talán az elején. – Kifújta a füstöt, ismét rákönyökölt a kandalló párkányára. – Szeretlek. De komolyan. Hogy mitől lett így, nem tudom; gyanakszom egy csomó mindenre, és félek, de akkor is szeretlek. Ha ennek így kellett lennie, mármint sorsszerű volt, akkor elveszett ember vagyok. Tényleg elvesztem, mert nem tudom elfogadni a predesztinációt, de akkor se mondok le a szerelemről. Nem érdekel, mi lesz. Hallottad, mit mondtam?

Rowan bólintott.

– Mindent el kell mondanod ezekről az emberekről – sürgette. Ám azt is mondta szavak nélkül: Tudod, mennyire szeretlek és kívánlak!

Elfordult a székben, hogy szemközt legyenek. Ismét megdörgölte a felkarját, és beleakasztotta cipője sarkát a szék keresztlécébe. Ahogy fölnézett a férfira, ismét látta a csípőjét, az öv ferde csíkját, a mellén feszülő inget. Nem tudta nem kívánni. Nem lenne jobb átesni rajta? Együk már meg ezt a fincsi fagyit, csak hogy ne legyen gond vele! Azután elmondhatod, amit akarsz, és én is beszélhetek. Az emberről a repülőgépen. S az öregasszony kérdéséről. *Jobb volt egy halandónál?*

A férfi elsötétedő arccal nézte. Igen, szereti, ez a férfi a legkülönb ember, akit ismert, érintett vagy kívánt. Milyen lenne ez az egész nélküle!

– Michael, légy őszinte hozzám, kérlek.

– Jól van, Rowan, de ne légy rám pipás. Csak hallgasd végig, amit mondani akarok.

Elhozta a faltól az egyik ebédlői széket, megpördítette, úgy, hogy a támla nézzen Rowan felé, aztán meglovagolta, mint egy cowboy, és keresztbe fonta a karját a támlán. Ez is pornó volt.

– Az utóbbi két napban – kezdte – innen kábé hatvan mérföldre dekkoltam, és olvastam a Mayfairek krónikáját, amit ezek az emberek állítottak össze.

– A Talamasca.

Michael bólintott.

– Hadd magyarázzam meg. Háromszáz éve élt egy Petyr van Abel nevű illető. Az apja híres sebész volt Hollandiában, a leideni egyetemen. Máig léteznek a könyvek, amiket ez a Jan van Abel nevű doktor írt.

– Tudom, ki az – szólt közbe Rowan. – Anatómus volt.

A férfi elmosolyodott, megcsóválta a fejét.

– Nohát, ő az ősapád, babám. Úgy nézel ki, mint a fin. Legalábbis Aaron azt mondja. Mármost miután Jan van Abel meghalt, az elárvult Petyr tagja lett a Talamascának. Tudott olvasni a gondolatokban, látta a szellemeket. Az a típus volt, akit boszorkánynak neveztek volna, de a Talamasca befogadta. Később

dolgozni kezdett nekik, és az is a munkájához tartozott, hogy külföldön kellett megmentenie boszorkánysággal vádolt embereket. Ha pedig ezeknek igazi adottságaik voltak, tudod, olyan adottságaik, mint nekem és neked, és amilyen Petyr van Abelnek volt, akkor segített eljuttatni őket a Talamasca amszterdami anyaházába.

Na szóval, ez a Petyr van Abel elutazott Skóciába, hogy megpróbáljon megmenteni egy Suzanne Mayfair nevű boszorkányt. Ám későn érkezett, és már csak annyit tehetett – noha mint kiderült, az is elég volt –, hogy elszöktette Deborah-t, a boszorkány lányát a faluból, ahol előbb-utóbb a gyereket is megégették volna, és magával vitte Hollandiába. De mielőtt ez megtörtént volna, látta ezt az embert, a szellemet. Valamint észrevette, hogy a kis Deborah is látja, amiből arra következtetett, mint kiderült, helyesen, hogy a lány idézte meg a szellemet.

Deborah nem maradt a rendnél. Később elcsábította Petyrt, és fogant tőle egy Charlotte nevű lányt. Charlotte kivándorolt az Újvilágba, és ő alapította a Mayfair-dinasztiát. Ám miután Franciaországban meghalt a boszorkánysággal vádolt Deborah, ez a szellem, ez a barna hajú ember tovább ment Charlotte-hoz. Valamint a smaragd nyakék is, ami itt fekszik ezen az asztalon a dobozában. A szellemmel együtt Charlotte-ra szállt.

Az összes Mayfair ennek a Charlotte-nak a leszármazottja, és azóta miden nemzedékben legalább egy nő örökölte Suzanne és Deborah hajlamát, ami többek között azt jelenti, hogy látják ezt a barna hajú embert, szellemet. A Talamasca szóhasználatával élve ezek a nők a Mayfair-boszorkányok.

Rowan megnyikkant, félig ámuldozva, félig ideges jókedvvel. Följebb támaszkodott a széken, figyelte azokat az apró változásokat, amelyekben mondanivaló csoportosítása tükröződött Michael arcán, de inkább úgy döntött, hogy nem szól.

– A Talamasca a tudósok, történészek rendje – fogalmazott körültekintően Michael. – Több ezer olyan esetet tartanak nyilván, amikor ez a barna hajú ember megjelent a házban, vagy a ház körül.

Háromszáz éve, mikor Petyr van Abel Saint-Domingue-re utazott a lányához, Charlotte-hoz, a szellem az őrületbe hajszolta, aztán megölte.

Megszívta a cigarettáját. Tekintete megint körbejárta a szobát, de most mintha valami mást nézett volna, majd visszatért Rowanhoz.

– Mint kifejtettem – mondta –, hatéves korom óta látom ezt az embert. Láttam, ahányszor elmentem a ház előtt. És azzal a számtalan emberrel ellentétben, akit a Talamasca kikérdezett, én találkoztam vele más helyeken is. Na szóval, a lényeg... múltkor este, amikor visszatértem ide, annyi év után, ismét láttam az embert. És mikor elmeséltem Aaronnak, mit láttam, mikor beszámoltam róla, hogy vakarcs korom óta látom ezt az embert és azt is hozzátettem, hogy te mentettél meg, na szóval, akkor megmutatta a Talamasca aktáját a Mayfair-boszorkányokról.

– Nem tudta, hogy én húztalak ki az óceánból?

Michael megrázta a fejét.

– A kezem miatt jött San Franciscóba. Ez a szakterületük, hogy úgy mondjam, a különleges adottságok. Rutinmunka. Olyan rutinszerűen akart megkeresni, ahogy talán Petyr van Abel próbálta megmenteni a halálra ítélt Suzanne Mayfairt. Aztán meglátott téged a házam előtt. Látta, hogy elviszel magaddal, és tudod, mire gondok? Fölfogadtál, mint médiumot, hogy jöjjek ide vissza, és nézzek utána a hátterednek.

Még egyet szívott a cigarettáján, majd a kandallóba dobta.

– Nohát, legalábbis egy ideig ezt gondolta. Amíg nem közöltem vele, hogy miattam jöttél oda, ezt a házat pedig sose láttad, még képen sem. Pedig hát a tied.

Most pedig annyit kell tenned, hogy te is elolvasod a Mayfair-boszorkányok aktáját. De ez nem minden... legalábbis ami engem illet. Nekem több közöm van hozzá.

–A látomások.

– Azok bizony. – Elmosolyodott, amitől gyönyörűen átmelegedett.

– Pontosan. Emlékszel, mondtam, hogy láttam egy nőt, és volt egy ékszer...

– Mégpedig a smaragd, mondod te.

– Nem tudom, Rowan! Nem tudom! Aztán meg tudom, olyan bizonyosan tudom, mint ahogy itt ülök, hogy Deborah Mayfairt láttam odakint, Deborah-t, aki a smaragdot viselte a nyakán, ide pedig azért küldtek, hogy elvégezzek valamit.

– Hogy harcolj a szellemmel?

– Ez annál bonyolultabb – csóválta a fejét a férfi. – Ezért kell elolvasnod az aktát. Muszáj, Rowan. Nem szabad megsértődnöd attól, hogy van egy ilyen akta. El kell olvasnod.

– Mit nyer ezen a Talamasca? – kérdezte a nő.

– Semmit – felelte Michael. – Tudást. Igen, szeretnek tudni. Szeretik érteni a dolgokat. Olyan ez, tudod, mintha okkult nyomozók lennének.

– És persze, gondolom, kőgazdagok.

– Ja – bólintott Michael. – Kőgazdagok. Ajserok.

– Viccelsz?

– Dehogy. Úgy jutottak a pénzhez, ahogy te. Ahogy a katolikus egyház. Mint a Vatikán. Figyelj, ettől még semmit sem akarnak tőled...

– Oké, elhiszem! De akkor is olyan naiv vagy, Michael. Komolyan. Nagyon naiv vagy.

– Mi az ördögért mondod ezt, Rowan? Honnan a pokolból szeded, hogy én naiv vagyok? Korábban is mondtad már, de ez kész őrültség!

– Pedig az vagy, Michael. Tényleg. Oké, mondd meg az igazat, még mindig hiszed, hogy azok a látomások jók voltak? Hogy azok az emberek, akik megjelentek neked, magasabb rendű lények?

– Igen, hiszem!

– Ez a fekete hajú, ékköves nő, ez az elítélt boszorkány, ahogy te nevezted, ez jó... aki belelökött a szikláról a Csendes-óceánba, ahol...

– Rowan, senki sem igazolhatja, hogy ezek az események összefüggnek! Annyit tudok...

– Láttad a szellem-embert hatéves korodban! Hadd mondjak neked valamit, Michael: ez az ember nem jó. És két napja is láttad itt? Valamint a fekete hajú nő sem jó.

– Rowan, még korai lenne ítélkezni.

– Oké, na! Nem akarlak fölmérgesíteni. Egyetlen másodpercre sem akarlak. Annyira örülök, hogy itt vagy, nem tudhatod, mennyire örülök, hogy itt vagy, hogy itt vagy velem ebben a házban, és megérted mindezt, s hogy te... ó, borzasztó dolog ilyet mondani, de örülök, hogy nem vagyok egyedül. És azt akarom, hogy itt légy, ez az igazság.

– Tudom, megértem. Az a fontos, hogy itt vagyok, és te nem vagy egyedül.

– De te se siesd el az ítélkezést! Valami szörnyű gonosz van itt, ugyanúgy érzem, mint a bennem levő gonoszságot. Ne, ne szólj semmit, csak figyelj! Olyan gonosz, ami egyszer csak kiárad, és nagyon sok embernek fog ártani, többnek, mint a múltban. Te meg úgy viselkedsz, mint egy Parsifal, aki most vágtatott ki a felvonóhídon a várból!

– Rowan, ez nem igaz!

– Jó, jó! Nem ők fojtottak a tengerbe odaát. Nem ők tették, és az egésznek semmi köze ahhoz, hogy ismered mindezeket az embereket, Rita Mae-t és Jerry Lonigant.

– Van köze, csak az a kérdés, hogyan? Életfontosságú, hogy ne hamarkodjuk el a következtetéseket.

Rowan elfordult a székben, az asztalra könyökölt, a tenyerébe hajtotta a fejét. Fogalma sem volt, hány óra van. Az éjszaka csendesebb volt, mint valaha; időnként pattant vagy reccsent valami a házban. Egyébként egyedül voltak, teljesen egyedül.

– Tudod – mondta –, ha arra a vénasszonyra gondolok, valóságos felhőként borít be a gonoszság. Olyan volt, akár a testet öltött rossz.

És még ő tartotta magát jónak! Azt képzelte, az ördöggel harcol! Szörnyű kusza ez.

– Ő ölte meg Townsendet – mondta Michael.

Rowan megfordult, ránézett.

– Biztosan tudod?

– Megérintettem. Megfogtam a csontot. Carlotta csinálta. Ő kötözte bele abba a szőnyegbe Townsendet, aki talán el volt bódítva, ezt nem tudom, de tény, hogy ott halt meg, abban a szőnyegben, amibe lyukat rágott.

– Uramisten! – Be kellett hunynia a szemét, a képzelete olyan élénken rajzolta elé a helyzetet.

– És egész idő alatt emberek voltak a házban, mégse hallották! Nem tudták, hogy a padláson haldoklik, vagy ha tudták is, a kisujjukat se mozdították érte.

– De miért tett ilyet!

– Mert gyűlölt minket. Mármint a Talamascát.

– Azt mondtad: „minket."

– Nyelvbotlás volt, de nagyon sokatmondó. Úgy érzem, mintha hozzájuk tartoznék. Eljöttek hozzám, és fel is kértek rá, többé-kevésbé. A bizalmukba fogadtak. Bár meglehet, úgy értettem, hogy Carlotta gyűlölt minden kívülállót, aki bármit is tudott róluk. A kívülállók máig veszélyben forognak. Aaron is. Kérdezted, mit nyer ezen a Talamasca? Csak veszíthet: elveszíti a rend újabb tagját.

– Ezt magyarázd meg.

– A temetés után, amikor épp jött volna ki értem vidékre, egy embert pillantott meg az országúton. Félretekerte a kormányt, a kocsi kétszer átfordult, és Aaronnak épp egy perccel azelőtt sikerült kikecmeregnie, hogy felrobbant volna a nyavalyás. A szellem volt. Tudom, hogy az volt! Aaron is tudja. Úgy vélem, akármi legyen is ez a nagyon komplikált nagy terv, Aaron már betöltötte a küldetését.

– Megsebesült?

Michael megrázta a fejét.

– Abban a pillanatban tudta, mi történik, de nem kockáztathatott. Képzeld el, ha mégse látomás, és elgázol egy igazi embert! Nem kockáztathatta meg. Be is volt kötve. Azt hiszem, csúnyán beverte a fejét.

– Kórházba vitték?

– Igen, doktornő. Kutyabaja. Azért tartott ilyen sokáig idekeverednem. Aaron nem akarta, hogy jöjjek. Azt akarta, hogy te gyere ki hozzájuk vidékre, és ott olvasd el az aktát. De én akkor is idejöttem. Tudtam, hogy nem fog megölni az a dolog. Én még nem töltöttem be a küldetésemet.

– A jelenésekét.

– Nem. A szellem is tartogat valamire, a látomások is. És nem összedolgoznak, hanem egymás ellen.

– Mi történik, ha megpróbálsz elszökni Tibetbe? – kérdezte Rowan.

– Akarsz oda menni?

– Ha veled megyek, akkor nem szöksz el. De tényleg, mi lenne, ha megszöknél?

– Nem tudom. Nem áll szándékomban, így tehát nem számít. Azt akarják, hogy harcoljak vele, tépjem szét a kis hálóját, amit egész idő alatt szövögetett. Meg vagyok győződve róla.

– Azt akarják, hogy szakítsd meg a láncot – szólt Rowan. – Ezt mondta az öregasszony: „Szakítsd meg a láncot”, vagyis, gondolom, ezt a Charlotte-ig visszamenő örökséget, bár Carlotta nem emlegetett olyan régi neveket. Azt mondta, ő is megpróbálta. És hogy én képes vagyok rá.

– Igen, ez a magától értetődő válasz. De ennél többről van szó, aminek hozzá van köze, és ahhoz, hogy miért mutatkozott nekem.

– Oké – felelte Rowan. – Most te figyelj rám. El fogom olvasni az aktát, minden egyes oldalt. Ám én is láttam ezt a valamit. Ez nem csak egyszerűen megjelenik, hanem hatással van az anyagra.

– Mikor láttad?

– Anyám halálának órájában. Próbáltam telefonálni neked, felhívtam a szállodát, de nem voltál ott. A szívbaj jött rám. De nem a jelenés a fontosabb rész, hanem ami azon kívül történt. Hatással volt a vízre a ház körül. Olyan hullámokat kavart, hogy a ház imbolygott a pillérein. Azon az éjszakán nem volt vihar a Richardson-öbölben és a San Franciscó-i öbölben, sem földrengés, vagy más természetes ok, ami előidézhette volna. És még valami. A következő alkalommal hozzám nyúlt.

– Mikor történt ez?

– A repülőgépen. Álomnak hittem, de nem az volt. Fájtam utána, mintha egy drabális emberrel lettem volna.

– Úgy érted...

– Azt hittem, alszom. Arra próbálok kilyukadni, hogy ez a dolog nem korlátozódik a megjelenésekre, hanem valami nagyon sajátos kapcsolatban áll az anyagi világgal. A paramétereit kell megértenem.

– Ez már dicséretes tudományos magatartás! Megkérdezhetem, hogy keltett-e benned a nyúlkálása más, kevésbé tudományos reakciót?

– Természetesen keltett. Élvezetes volt, mert félig aludtam. De mikor fölébredtem, úgy éreztem magamat, mint akit megerőszakoltak, és azt nagyon utáltam.

– Bűbájos! – mondta Michael idegesen. – Egyszerűen bűbájos. Nő vagy, van hozzá hatalmad, hogy megakadályozd ezt a fajta erőszakoskodást.

– Tudom, és miután megtudtam, miről van szó, ezt is fogom tenni. De ha valaki azt próbálja mondani három nappal ezelőtt, hogy útban New Orleans felé, a repülőgépen, egy láthatatlan lény bújik be a szoknyám alá, ugyanúgy nem lettem volna felkészülve rá, mert nem hittem volna el. Mindenesetre tudjuk, hogy nem akar bántani, és nagyjából abban is bizonyosak lehetünk, hogy téged sem akar. Azt viszont észben kell tartanunk, hogy bántani akar mindenkit, aki látszólag keresztezi a terveit, ez pedig most már Aaron barátodra is vonatkozik.

– Igen – mondta Michael.

– Most te látszol olyan fáradtnak, mint akit vissza kell vinni a szállodába, és ágyba kell dugni – jegyezte meg a nő. – Miért nem megyünk?

Michael nem válaszolt. Kihúzta magát a széken, és megdörgölte a tarkóját.

– Van valami, amiről nem beszéltél.

– Tessék?

– És én se beszéltem.

– Akkor beszélj – biztatta Rowan szelíden, türelmesen.

– Nem akarsz beszélni vele? Nem akarod megkérdezni, ki és mi ő? Nem gondolod, hogy te talán jobban és valóságosabban szót érthetnél vele, mint a többiek? Lehet, hogy te nem akarsz, de én igen, én beszélni akarok vele! Tudni akarom, miért mutatkozott előttem, mikor kölyök voltam? Tudni akarom, miért jött olyan közel a múltkor este, hogy majdnem megérintettem, megérinthettem volna a cipőjét! Tudni akarom, mi ez! Akármit mondott vagy fog is mondani Aaron, úgy vélem, vagyok olyan dörzsölt, hogy utat találjak ahhoz a valamihez, és disputáljak vele. Hátha épp ezt a fajta önérzetet várja el mindenkitől, aki képes látni. Hátha erre számit. Na szóval, ha te nem ezt érezted, akkor messze dörzsöltebb és erősebb vagy nálam. Én még sose beszéltem rémmel, vagy szellemmel, vagy mi is ez. Öregem, ki nem hagynám az alkalmat, még így is, hogy tudom, amit tudok, és tudom, mit művelt Aaronnal.

– Ja – bólogatott Rowan –, jól összefoglaltad. Talán épp erre játszik, a hiúságunkra, hogy nem arra a srófra járunk, mint a többiek. Ám köztünk volt valami más. Ez a dolog hozzám nyúlt. Azt kellett éreznem, hogy megerőszakoltak, azt pedig nem szeretem.

Hallgattak egy darabig. Michael nézte Rowant, aki tisztán hallotta, miként forognak a férfi agyában a fogaskerekek.

Michael felállt, és maga elé húzta a sima asztallapon az ékszeres dobozt. Felnyitotta, ránézett a smaragdra.

– Rajta – biztatta Rowan. – Érintsd meg.

– Nem olyan, mint a rajzomon – súgta a férfi. – Képzeletből rajzoltam, nem emlékezetből. – Megrázta a fejét, és már csukta volna le a doboz fedelét, amikor egyszer csak lerántotta a kesztyűjét, és rátette a kezét a kőre.

Rowan szótlanul várakozott, ám a férfi arcából láthatta, hogy Michael csalódott és nyugtalan. Michael sóhajtott, lecsukta a dobozt. Rowan nem sürgette.

– Rólad volt egy kép – mondta a férfi –, amint a nyakadba akasztod. Magamat láttam, ahogy előtted állok. – Óvatosan felhúzta a kesztyűt.

– Az akkor volt, mikor jöttél.

– Ja – bólogatott a férfi. – Észre se vettem, hogy viseled.

– Sötét volt.

– Én csak téged láttalak.

– Mit számít? – vont vállat Rowan. – Levettem, és visszatettem a dobozba.

– Nem tudom.

– Most, mikor megérintetted, nem láttál semmi mást?

Michael a fejét rázta.

– Csak hogy szeretsz – mondta halkan. – Hogy igazán szeretsz.

– Ehhez engem kell megérintened, ha tudni akarod – felelte Rowan.

A férfi mosolygott, ám szomorú, zavart volt a mosolya. Úgy gyűrte zsebre a kezét, mintha szabadulni akarna tőlük, és lehorgasztotta a fejét.

Rowan sokáig várt. Nagyon utálta, hogy ilyen dúltnak kell látnia a férfit.

– Gyere, menjünk – javasolta. – Téged még jobban megvisel ez a ház, mint engem. Menjünk vissza a szállodába.

Michael bólintott.

– Innék egy pohár vizet. Mit gondolsz, akad egy kis hideg víz ebben a házban? Kitikkadtam, és melegem van.

– Nem tudom – felelte a nő. – Még csak azt se tudom, van-e konyha. Lehet, hogy kutat találunk, mohos vödörrel. Lehet, hogy bűvös forrást.

– Na gyere – nevetett Michael –, keressünk vizet.

Rowan fölállt, és kiment a férfi után az ebédlő hátsó ajtaján. Tálalószerűségbe jutottak, volt benne egy kis mosogató, és magas, üvegezett szekrények, tele porcelánnal. Michael nem sietett. Azt látszott méricskélni, milyen vastagok a falak.

– Erre! – mondta. Kiment a következő ajtón, és megnyomott a falon egy régimódi, fekete gombot. A mennyezeten kigyúlt egy koszos villanykörte, és lanyha, csüggedt fényt csorgatott egy hosszú, osztott szintű helyiségre, amelynek a felső része steril munkaterület volt, az alsó, két fokkal mélyebben, apró étkező, tűzhellyel.

Üvegajtók hosszú sora vezetett az elvadult kertbe. Itt mintha tisztábban, harsányabban danásztak volna a békák. Az északi sarokban egy faóriás fekete árnyalakja zárta el a kilátást.

A helyiségek habtiszták voltak, és a maguk ósdi módján nagyon hatékonyak és áramvonalasak.

A fele falat kitöltő, beépített hűtőszekrénynek olyan súlyos ajtaja volt, mint az éttermek belépős frizsiderjeinek.

– Ne mondd meg, ha van benne hulla, nem akarom tudni – kérte Rowan fáradtan.

– Nem, csak ennivaló – mosolygott a férfi –, és jeges víz. – Kivette a vizespalackot. – Hadd mondok neked a Délről egyet-mást! Itt mindig megtalálod a jeges vizet. – Keresgélt az egyik faliszekrényben a sarokmosogató fölött, fél kézzel kiemelt két színes poharat, és a patyolat pultra tette őket.

Csodálatos íze volt a hideg víznek. Rowannak eszébe jutott az öregasszony. Az ő háza, talán az ő pohara. Olyan pohár, amelyből a vénasszony ivott. Elfogta az undor, és beletette a poharat a rozsdamentes mosogatóba.

Igen, akár egy étterem, gondolta, miközben lázongva közönyt kényszerített magára. Ugyanolyan jól fölszerelték a konyhát azon a

régi napon, amikor valaki leverette a Friscóban manapság oly népszerű, viktoriánus szerelvényeket, és villogó acélt rakatott föl helyettük.

– Mit fogunk tenni, Michael? – kérdezte.

A férfi a kezében tartott poharat bámulta. Amikor fölnézett, annyi oltalmazó gyengédség volt a tekintetében, hogy Rowannak elszorult a szíve.

– Szeretjük egymást, Rowan. Szeretni fogjuk egymást. Amilyen biztos vagyok a látomásokban, annyira tudom, hogy a mi szerelmünk nem szerepelt senki terveiben.

Rowan hozzá lépett, és átkarolta a férfit. Érezte, amint Michael tenyere fölvándorol a hátán, majd forrón, szeretettel a tarkójára záródik. Isteni szorosan ölelte. Michael a nő nyakába fúrta az arcát, majd megcsókolta a száját.

– Szeress engem, Rowan! Szeress és bízzál bennem! – mondta szívet tépő nyíltsággal. Hátrahúzódott, mintha töprengett volna egy kicsit, aztán kézen fogta a nőt, és lassan elindult a franciaajtó felé. Megállt, nézte a sötétséget.

Aztán kinyitotta az ajtót. Nem volt rajta retesz. Talán egyiken sincs.

– Kimehetünk? – kérdezte.

– Hát persze hogy ki! Miért tőlem kérdezed?

Michael úgy nézett rá, mintha meg akarná csókolni, de mégse tette, ezért a nő csókolta meg, és olyan élvezetes íze volt, hogy attól Rowannak rögtön eszébe jutott a többi is. Egy hosszú percig rátapadt, majd ő lépett ki a konyhából elsőnek.

Szúnyoghálós tornácra jutottak, ami ugyanolyan volt, mint amelyiken az öregasszony meghalt, csak jóval kisebb, aztán kimentek az ajtón, ami még abban sem különbözött a többi ósdi szúnyoghálós ajtótól, hogy rugó zárta be mögöttük, és lesétáltak a deszkalépcsőn a kockakövekre.

– Ez oké – állapította meg Michael. – Tényleg nem is kell túl sokat javítani rajta.

– De mi van magával a házzal? Meg lehet menteni, vagy túlságosan lerobbant?

– Ez a ház? – Mosolyogva megrázta a fejét, kék szeme csodaszépen ragyogott, ahogy Rowanra nézett, majd a szűk, magas tornácra emelte a tekintetét. – Édes, ez a ház klassz, abszolút klassz! Ez a ház akkor is itt lesz, amikor te és én már rég elmentünk! Még sose jártam ilyenben! Egyben se, egész San Franciscó-i életem során! Holnap visszajövünk, és akkor majd megmutatom ezt a házat napvilágnál! Megmutatom, milyen vastagok ezek a falak. Megmutatom a szarufákat, ha akarod. – Úgy hallgatott el, mintha szégyellné, hogy már megint átcsábult Rowan mellől a boldogtalanságból és az öregasszony fölötti gyászból az örvendezésbe.

Aztán itt volt Deirdre, és a rengeteg megválaszolatlan kérdés Deirdre körül. Mennyi mindent elmesélt Michael a történetből, mégis olyan maradt, mint az utazás a legsötétebb éjszaka mélyére... Akkor már sokkal jobb őt nézni, az izgalmat, amellyel szemügyre veszi a falakat, az ajtókereteket, az ablakpárkányokat és a lépcsőt.

– Szereted, ugye?

– Szerettem már kölyökkoromban – válaszolta a férfi. – Szerettem, mikor megláttam tegnapelőtt este. Most is szeretem, holott tudom, mik történtek benne, mit műveltek azzal az illetővel a padláson. Szeretem, mert a te házad. És mert... és mert gyönyörű, akárki akármit csinált benne vagy vele. Gyönyörű volt, mikor építették, és még száz év múlva is gyönyörű lesz.

Magához ölelte Rowant, megcsókolta a hozzá tapadó nő haját, megsimogatta az arcát. Rowan szerette volna lerántani a kezéről a kesztyűt, de nem szólt.

– Mondok valami furcsát – folytatta Michael. – Kaliforniában sok ilyen házzal volt dolgom. Szerettem is mindet, de egyik mellett sem éreztem a halandóságomat. Sohasem kellett kicsinek éreznem magamat. Ettől a háztól viszont igen. Talán azért, mert ez akkor is itt lesz, amikor én már nem leszek.

Megfordultak, és beljebb sétáltak a kertbe. Megtalálták a lépőköveket, pedig sűrű volt a gaz, és a banáncserjék annyira elvadultak, hogy a hosszú levélpengék az arcukat cirógatták.

Mire megmászták a kockakövekből rakott alacsony lépcsőt, a bozót kioltotta a konyhai villany fényét. Olyan sötét volt, mintha valahol falun lennének.

Áporodott, zöld szag csapta meg őket, mocsárszag. Kockakövekből rakott peremen álltak, egy hosszú medence mellett, amelynek fekete tükre csak itt-ott csillant elő tompán a burjánzó növényzetből. A vízililiomok kelyhe kihívó ragyogással verte vissza a magas égbolt sápadt fényét. Láthatatlan rovarok zsongtak zsíros hangon. Zengett a békák dalárdája, mindenfélék mozogtak a vízben, váratlan cserepekre törve a fényt a káka között. Szorgos csörgedezés hallatszott, mintha szökőkutak táplálnák a medencét, és mikor Rowan hunyorgott, meg is látta a szikrázó, vékony sugarakat ontó csöveket.

– Stella építtette – szólalt meg Michael. – Ő építtette több mint ötven évvel ezelőtt. Nem ilyennek tervezték, eredetileg úszómedence volt, de legyőzte a kert. Visszavette a föld.

Milyen szomorúan csengett a hangja. Mintha igazolva látott volna valamit, amit nem egészen hitt el. Rowan a saját megdöbbenésére gondolt, mikor ezt a nevet hallotta a deliráló Ellie-től az utolsó, lázas hetekben:

„Stella a koporsóban”.

Michael a homlokzat irányába nézett, és mikor Rowan követte a pillantását, meglátta a második emelet magas manzárdtetejét, és az égen úszó ikerkéményt; hold- vagy csillagfénytől derengtek a szoba szögletes ablakai, ahol az az ember meghalt, és ahová Antha menekült Carlotta elől. Onnan zuhant le a kovácsoltvas ereszről, le a kockakövekre, amelyeken szétroppant a koponyája, és vér fecskendezett az összezúzott, puha agyszövetből.

Szorosabban simult Michaelhez, összekulcsolta ujjait a hátán, hogy a férfi hordozza az ő súlyát is.

Fölnézett a halvány égre, a ritkás, égő csillagokra. Újra eszébe jutott az öregasszony, és ez olyan volt, mintha nem akarná elengedni a gonosz felhő. Arra gondolt, milyen volt az öregasszony arca, mikor meghalt. A szavakra gondolt, és az anyja arcára, aki örök álmát alussza a fehér atlaszkoporsóban.

– Mi az, drágám? – kérdezte Michael, mély, morajló hangon.

Rowan a férfi ingéhez szorította az arcát. Ismét rájött a didergés, mint többször is ezen az éjszakán. Jó érzés, hogy Michael erősebben, csaknem kíméletlenül szorítja magához.

Békák zengtek ropogós, harsány erdei éneket, valahol messze madár kiáltott az éjszakában. Hihetetlen, hogy itt utcák vannak a közelben, emberek laknak a fákon túl, és azok a sárga szikrák, amelyek itt-ott áthunyorognak a csillogó levelek között, a szomszéd lakásokban égő villanyok!

– Szeretlek, Michael! – súgta. – De komolyan! Annyira szeretlek!

De így sem rázhatta le a gonosz igézetet. Mintha benne lett volna az égben, a feje fölött sötétlő, hatalmas fában, a sás között csillámló, állott vízben, de valójában egyikhez sem tartozott, mert benne rejlett a rontás, az ő része volt. És akkor megértette, hogy ez nemcsak a vénasszony, a gonosz, komisz vénasszony emléke, hanem előérzet is. Hiába fáradozott Ellie, mert Rowant rég didergeti ez a balsejtelem. Talán egész életében tudta, hogy szörnyű, sötét titok várakozik rá, egy irdatlan, kapzsi, sokrétű titok, és ha ezt egyszer megbontják, a végtelenségig bontogatja szét önmagát, amíg be nem tölti a világot, elsötétítve kinyilatkoztatásaival a józanság fényeit.

Ez a hosszú nap az ódon szertartások balzsamos, gáláns, trópusi városában csak a nyitány volt. Még az öregasszony titkai sem lépték túl az első stációt.

És ez a nagy titok ugyanabból a forrásból meríti az erejét, amelyből én merítem az enyémet, a jót és a rosszat, mert a kettő végső soron úgyis elválaszthatatlan.

– Rowan, hadd vigyelek el innen – kérte Michael. – Réges-rég el kellett volna mennünk. Én vagyok a hibás.

– Ne! – súgta a nő. – Minek mennénk? Én szeretek itt lenni. Ha úgyis mindegy, hová megyek, miért ne maradhatnánk itt, ahol minden sötét, csendes és gyönyörű?

Ismét megcsapta őket az édes, nehéz illat, azé a virágé, amelyet éjjeli jázminnak nevezett az öregasszony.

– Érzed ez, Michael? – A sötétségben parázsló vízililiomokat nézte.

– Ez a nyári éjszakák szaga New Orleansban – felelte a férfi. – A magányos csavargásoké, miközben fütyörészel, és egy gallyat húzogatsz a vaskerítések nyársain. – Rowan szerette a hangját, ahogy végigdübörög a mellkas üregeiben. – Ilyen szagúak ezek az utcák, ha sétálsz rajtuk.

Letekintett a nőre, és mintha az arcvonásokat próbálta volna kifejteni a sötétségből.

– Rowan, történjék akármi, ne engedd ki a kezedből ezt a házat! Még ha el is kell hagynod, úgy, hogy sohasem jöhetsz vissza, még akkor is, ha meggyűlölöd! Ne mondj le róla! Ne engedd, hogy olyasvalaki kezébe kerüljön, aki nem szereti! Olyan gyönyörű! Túl kell élnie mindezt, akárcsak nekünk!

Rowan nem felelt. Nem vallotta be sötét félelmét, hogy nem fogják túlélni, hogy elvész minden, ami valaha örömöt szerzett neki. Eszébe jutott a vénasszony arca, fent, a halál szobájában, ahol sok-sok éve meghalt az az ember. A vénasszony, amint azt mondja: „Választhatsz, megszakíthatod a láncot!” A vénasszony, ahogy próbál áttörni saját gonoszságának, aljasságának és ridegségének megkövesedett kérgén, és kínálgat valamit, amit fénylőnek és tisztának képzel. Ugyanabban a szobában, ahol szőnyegbe tekerten halt meg egy kiszolgáltatott ember, miközben alatta a szobákban zajlott az élet!

– Menjünk, drága életem! – kérte Michael. – Menjünk vissza a szállodába, ragaszkodom hozzá! Feküdjünk le egy olyan nagy, puha, szállodai ágyba, és bújjunk össze!

– Mehetünk gyalog, Michael? Sétálhatnánk lassan a sötétben?

– Igen, édes, ha akarod.

Nem volt kulcsuk, nem tudtak bezárni. Égve hagyták a villanyokat a koszos ablaküvegek és a függönyök mögött. Leballagtak az ösvényen, kiléptek a rozsdás kapun.

Michael kinyitotta az autót, és kivett egy aktatáskát. Ebben van az egész akta, mondta, de Rowan csak azután olvashatja el, ha ő megmagyarázott egyet-mást, mert olyan dolgok vannak benne, amelyek megdöbbentenék, sőt talán fel is dúlnák. Majd reggeli mellett megbeszélik. Megígérte Aaronnak, hogy nem adja oda az aktát magyarázat nélkül. Mindezt csak Rowan érdekében, mert Aaron azt szeretné, ha Rowan megértené.

Rowan bólogatott. Nem gyanakodott Aaron Lightnerre. Őt nem lehet bolonddá tenni, Lightnernek pedig semmi szüksége arra, hogy bárkit is bolondítson. Amikor az angolra gondolt, és eszébe jutott, hogyan fogta karon a temetésen, az a kényelmetlen érzése támadt, hogy ez is csak egy ártatlan, mint Michael. Az teszi őket ártatlanokká, hogy nem igazán fogják föl az emberi aljasságot.

Olyan fáradt volt. Akármit lát, érez vagy tud meg az ember, végül csak belefárad. Nem lehet órákig, napokig gyászolni egyfolytában. Ám ahogy visszapillantott a házra, megint az öregasszonyra gondolt, amint hidegen, töpörödötten hever a hintaszéken, a soha meg nem bosszulható, érthetetlen halálban.

Milyen szabadon gyűlölhettem volna, ha nem ölöm meg! Most aztán hurcolhatom miatta is a bűntudatot, akárcsak a többi rejtély és nyomorúság miatt, amelyeket rám zúdított!

Michael tétován ácsorgott, és a bejáratot bámulta. Rowan meghúzogatta az inge ujját, és hozzásimult.

– Olyan, mint egy hatalmas kulcslyuk, ugye? – kérdezte.

Michael bólogatott, de olyan szórakozottan, mint aki messze jár gondolatban.

– Úgy is hívták ezt, hogy kulcslyuk-ajtó – mormolta. – Az egyik stíluseleme volt annak az egyiptomi-görög-olasz kutyvasznak, amit annyira szerettek, mikor ez a ház épült.

– Hát, itt jó munkát végeztek – állapította meg a nő fáradtan. Beszélni akart a sírkőre faragott ajtóról, de olyan fáradt volt!

Lassan kanyarogtak a Philip és a Prytania utcákon a Jackson útig. Szép házak, falakkal körülvett házak olvadtak vissza a sötétségbe. Majd bezárt üzletek, bárok és nagy társasházak mellett sétáltak a szálloda felé a Szent Károly úton, ahol csak időnként suhant el egy autó; egyszer a villamos is feltűnt nagy csattogással, üres ablakaiból vajsárga fény ömlött, aztán dübörögve eltűnt a kanyarban.

Szeretkeztek a zuhany alatt, kapkodva csókolóztak, darabos mozdulatokkal simogatták egymást. Rowan szinte eszét vesztette a mellét simogató, majd a lábai közé csusszanó bőrkesztyű érintésétől. Most nem volt ház, eltűnt a vénasszony, el a szegény, szomorú, szépséges Deirdre. Most nem volt más, csak ez a kemény mellkas, amelyről álmodozott, és a sötét, fényes gyűrűkből kihajtott vastag vessző.

Még valamikor az egyetemen hallotta egy hülye barátnőjétől, hogy a férfitestnek nem kell szépnek lenni, elég, ha férfi. Nohát ő mindig egyformán szerette a férfiakban a testüket és a nemüket. Szerette ezt a testet is, szerette keménységét, apró, selyemsima mellbimbóját, szerette az izmos hasat és a vesszőt, amelyet a szájába vett. Szerette az erős combokat a tenyere alatt, szerette a keresztcsonton a puha szőrt. Selyem és kő, ezek a férfiak.

Végighúzta körmeit Michael térdhajlatán, megszorította a lábikráját. Milyen erős. A csempéhez nyomta, ráérősen kiélvezett minden szívást, miközben tenyere öble szoros csokorba fogta a golyókat és a vesszőt.

Michael gyöngéden próbálta fölemelni, de Rowan a szájába akarta, még erősebben magához szorította, és nem engedte el addig, amíg a férfi nyögve bele nem élvezett a szájába.

Később, mikor a légkondicionáló halk suhogása közepette bebújtak a száraz, meleg ágyba, Michael lehúzta a kesztyűjét, és újra kezdték.

– Nem bírok betelni veled – mondta –, nem bírok, és meg akarom kérdezni, milyen volt az a dolog, de tudom, hogy nem szabad ilyet kérdezni, és mintha látnám az ember arcát, aki hozzád nyúlt...

Rowan fölnézett rá a sötétségben, élvezte a gyönyörűséges súlyt, és a hajába markoló ujjakat. Ökölbe szorította a jobbját, és megdörgölte ujjperceivel a sötét borosta árnyékát a férfi állán.

– Olyan volt, mint magaddal csinálni – felelte halkan. Lehúzta magához Michael bal kezét, hogy megcsókolhassa a tenyerét. – Nem olyan, mint a másik ember villámlása-mennydörgése. Nem az élő sejt érintése az élő sejten.

– Hmm, de szeretem ezeket az élő sejteket! – mormolta a fülébe a férfi, és gorombán csókolgatni kezdte, Rowan pedig ugyanolyan szemérmetlenül, éhesen, követelően viszonzott minden csókot.

Négy órakor ébredt. Ideje indulni a kórházba. Nem! Michael olyan mélyen aludt, hogy nem érezte az arcára lehelt csókot. Belebújt a faliszekrényben talált vastag, fehér frottírköpenybe, és halkan átment a lakosztály nappalijába, ahol csak az utcai lámpák világítottak.

Lent sehol egy lélek. Akár egy díszlet. Szerette a hajnali utcákat, mindig úgy érezte, hogy ha akarna, le is mehetne táncot ropni, mint egy színpadon, úgyse jelentenek semmit a fehér neonok és a közlekedési lámpák. Tiszta volt a feje. Itt jó és biztonságos. A ház várja, de a ház várhat még egy kicsit.

A recepción azt mondták, hogy kávé még nincs, viszont jött egy üzenet neki és Mr. Currynek egy bizonyos Mr. Lightnertől, miszerint visszament a szállodába, reggeltől a menedékházban kereshetik. Rowan lefirkantotta a telefonszámot.

Átment az apró konyhába, ahol talált kannát és kávét. Megfőzte magának a kávét, visszaosont, nesztelenül becsukta a hálószoba és a hálószobát a nappalitól elválasztó, rövid folyosó ajtaját.

Hol a Mayfair-boszorkányok aktája? Hová tette Michael az autóból kivett aktatáskát?

Átkutatta az apró nappalit, ahol húzott fodrok takarták a székek és a dívány lábát. Átkutatta a parányi beugrót, a faliszekrényeket, még a konyhát is. Majd belopakodott a folyosóra, onnan leste az alvó Michaelt az utcai lámpa világosságánál, a tarkóján göndörödő fürtöket.

A faliszekrényben semmi. A fürdőszobában semmi.

Ügyes, Michael. De én akkor is megtalálom. Meg is pillantotta az aktatáska sarkát. A férfi a szék alá rejtette.

Hát, nem vagy valami bízó, de én is azt teszem, amitől többé-kevésbé tartózkodást fogadtam, gondolta a nő. Előhúzta a táskát, megállt, figyelte a férfi egyenletes lélegzésének ütemét, becsukta az ajtót, lábujjhegyen végigszaladt a folyosón, becsukta a másik ajtót, és a kávézóasztalra, a lámpa fényébe állította az aktatáskát.

Cigarettát, kávét hozott, leült a díványra, az órájára pillantott. Negyed öt. Imádta ezt az időt, egyszerűen imádta! Nagyon alkalmas olvasásra. Kórházba menni is legjobban szeretett ilyenkor, amikor rendre áthajthatott a piroson az üres csendben, miközben agya a reá váró műtétek józan részleteit pergette. De még jobb idő ez az olvasásra.

Kinyitotta az aktatáskát, kiszedegette az iratgyűjtők vastag kötegét. Mindegyikre ugyanazt írták: a Mayfair-boszorkányok aktája. Mosolyognia kellett, olyan könyvszagú volt.

– Ártatlanok! – dünnyögte. – Olyan ártatlanok mind, valószínűleg a padláson meghalt ember is. A vénasszony viszont a csontja velejéig boszorkány – Letüdőzte az első adag füstöt, miközben azon töprengett, mitől érti ezt olyan tökéletesen, és miért annyira biztos benne, hogy a többiek – Aaron és Michael – viszont nem értik?

Ezt a meggyőződését a továbbiakban sem veszítette el.

Gyorsan átlapozta a dossziékat, megállapította a terjedelmet, mint akkor szokta, ha egy ültő helyében akart fölhabzsolni egy tudományos szöveget, aztán találomra belenézett egy oldalba, hogy milyen arányban vannak az elvont és a konkrét kifejezések? Nagyon jó, az utóbbi a sokszorosa az előbbinek!

Simán elolvassa négy óra alatt. Egy kis szerencsével Michael épp addig alszik. Aludni fog a világ. Elhelyezkedett a díványon, fölpolcolta csupasz lábát a kávézóasztalra, és olvasni kezdett.

Kilenckor leballagott az Első utcán a Gesztenyefa utca sarkáig. A nap máris magasan járt, a madarak harciasan daloltak a lombkupolában. Nyers varjúkárogás hasított a lágyabb kórusba. Mókusok futkostak a kerítések és téglafalak mögül kinyúló vaskos, alacsony ágakon. Kihaltak voltak a tisztára söpört téglajárdák, mintha ez a hely a virágok, a fák, a házak birodalma lenne. Még a gyér közlekedés robaját is elnyelte a lomb és a nyugalom örvénye. A leveles ágak szövedékén átkéklett az égbolt, és még az árnyékban is tisztán csillogónak tetszett a fény.

A kapunál már várta a vékonypénzű Aaron Lightner. Világos tropikál öltönyében maga volt a nett brit elegancia, még a sétapálcája se hiányzott.

Rowan kérte nyolckor ezt a találkozót. Már messziről érezte, hogy az angol nyugtalanul várja, mit fog szólni az olvasottakhoz?

Lehajtott fejjel, ráérősen bandukolt keresztül az úttesten, agyában még mindig fortyogtak a sietősen fölkanalazott, hosszú történet részletei.

Aztán egyszer csak ott állt Aaron előtt, és megfogta az öregember kezét. Nem fogalmazta meg előre, amit mondani fog. Keserves megpróbáltatás lesz ez neki. Mégis jó volt itt lenni, kapaszkodni ebbe a kézbe, nézni a kedves, őszinte arcot.

– Köszönöm – mondta rá nem jellemző, gyenge, elakadó hangon. – Maga választ adott életem legszörnyűbb és legfájdalmasabb kérdéseire. Nem is tudhatja, mit tettek értem, maga és a maguk figyelői: megtalálták a legsötétebb részemet, magyarázatot adtak rá, megvilágították, és összekapcsolták valamivel, ami nagyobb, ősibb, de ugyanolyan valóságos. Megrázta a fejét, kapaszkodott az angol kezébe, mert nehezére esett a folytatás. – Nem is tudom, miként foglaljam szavakba – gyónta –, már nem vagyok egyedül! Én nem vagyok egyedül, nem csak a név és az a részem, amelyre a család

igényt tart. Tudom, ki vagyok. – Sóhajtott. Annyira nehézkesek a szavak, és a mögöttük rejtőző érzés olyan hatalmas, mint a megkönnyebbülése. – Köszönöm, hogy nem tartották meg a titkaikat! Szívem mélyéből köszönöm!

Látta az angol arcán a meghökkenést, az enyhe zavart. Lightner lassan bólintott. Rowan érezte, hogy ez az ember jó, és ami a legfontosabb, bízik benne.

– Most mit tehetek önért? – kérdezte az angol lefegyverző, feltétlen őszinteséggel.

– Jöjjön be – válaszolta. – Beszélgessünk.

HARMINC

TIZENEGY ÓRA. Felült a sötétségben, rámeredt az asztalon a digitális órára. Hogy bírt ilyen sokáig aludni? Nem húzta el a függönyt, hogy a fény fölébressze. Valaki összehúzta helyette. És a kesztyűje? Hol a kesztyűje? Megtalálta, felhúzta, aztán kimászott az ágyból.

Az aktatáska eltűnt. Tudta, mielőtt benézett volna a szék alá. Megfogták.

Magára kapta a fürdőköpenyét, és átment a rövid folyosón a nappaliba. Senki. Csak a teakonyhából jön az állott kávé pörkölt szaga, és a cigarettafüst lebeg a levegőben. Rögtön megkívánta tőle a nikotint.

És ott a kávézóasztalon az üres aktatáska, mellette két precíz oszlopban az akta nátronpapír iratgyűjtői.

– Ó, Rowan! – nyögte. Aaron ezt sose fogja megbocsátani neki. Azt a részt is elolvasta Karen Garfieldről és Lemle doktorról, akik azután haltak meg, hogy vele találkoztak! Elolvasta a zaftos pletykákat, amelyeket éveken át gyűjtöttek be Ryan Mayfairtől, Beától és a többiektől, akikkel bizonyosan találkozott a temetésen. És még ezer más dolgot is elolvasott, amik most nem is jutnak eszébe!

Ha most bemegy a hálóba, és azt látja, hogy Rowan ruhái ugyancsak eltűntek... De hát nem is itt vannak a ruhái, hanem a saját szobájában.

Állt, vakarta a fejét, maga se tudta, mit csináljon: csörögjön oda Rowan szobájába, hívja Aaront, ordítson dühében. Aztán észrevette a levelet.

Ott volt a két köteg iratgyűjtő mellett a szállodai levélpapír egyetlen lapja, és azon a határozott gyöngybetűk:

08.30

Michael!

Elolvastam az aktát. Szeretlek. Ne izgulj. Elmentem, mert kilenckor találkozom Aaronnal. Át tudnál jönni hozzám a házba háromkor? Szükségem van egy kis időre, hogy egyedül legyek ott. Háromtól várlak. Ha nem jössz, itt hagyj üzenetet. Az endori boszorkány.

„Az endori boszorkány.” Ki volt az endori boszorkány? Ó, az az asszony, akivel Saul király megidéztette az őseit? Ne túlozd el. Ez azt jelenti, hogy Rowan túlélte az aktát. A csodagyerek, az agysebész! Elolvasta az aktát! Neki két napjába került. Elolvasta!

Lehúzta a jobb kesztyűt, és megfogta a levelet. Egy villanás a felöltözött Rowanról a nappaliból nyíló beugróban, amint az asztal fölé hajol. Aztán egy villanás valakiről, aki – formaruhás szobalány – néhány napja bekészítette a levélpapírt, aztán más adattörmelékek zuhataga, amelynek semmi értelme sincs. Fölemelte a kezét, várt, amíg elmúlt a bizsergés.

– Add Rowant – parancsolta, és ismét megérintette a papírt. Rowan nem haragos, csak titkolózó, és... és mi? Egy kaland kellős közepén! Igen, különös, dacos izgalmat érzett. Mennyire megértette! Ismét látta Rowant, megdöbbentően éles képben, csak valahol másutt, és a kép rögtön kezdett is elmosódni. Visszahúzta a kesztyűt.

Üldögélt egy darabig, és utálta magát ezért a hatalomért. Mit is mondott akkor este Aaron? „Megtaníthatom magát, hogyan használja, de sohasem lesz pontos, mindig zűrzavaros marad.” Istenem, de gyűlölte! Utálta még azt az élességet is, amellyel Rowant tudatosította benne. Mennyivel jobban örülne a hálószoba zsigeri emlékeinek, és a puha, egyszerű, becsületes szavaknak azon a szép, mély, nyersselyem hangon. Mennyivel szebb lenne, ha az ő szájából hallaná! Még hogy izgalom! Felhívta a szobaszervizt:

– Küldjenek föl egy kiadós reggelit, buggyantott tojást hollandi mártással, kukoricakását, ja, egy nagy adag kukoricakását, plusz még sonkát, pirítóst, és egy kanna kávét. Szóljanak a pincérnek, hogy a saját kulcsát használja, mert öltözni fogok, és csapjanak hozzá húsz százalék borravalót a pincérnek, és hozzanak még, kérem, egy kis hideg vizet, de nagyon hideget!

Ismét elolvasta a levelet. Aaron és Rowan már együtt lehetnek. Nyugtalanító tudat. Most értette csak meg Aaron aggodalmát, amikor ő kezdte olvasni az aktát. Ő sem hallgatott Aaronra, mert mindenáron olvasni akart. Akkor most nem hibáztathatja Rowant.

Nem szabadulhatott a kínos szorongástól. Rowan nem érti Aaront, és Aaron bizonyosan nem érti a nőt. Rowan naivnak tartja. Megcsóválta a fejét. És itt van még Lasher. Mit gondol Lasher?

Tegnap este, mielőtt elhagyta volna Tölgyes Rejteket, Aaron azt mondta:

– Az ember volt! Láttam a reflektorfényben. Tudtam, hogy szemfényvesztés, de nem kocáztathattam.

– Akkor most mit fog tenni? – kérdezte Michael.

– Óvatos leszek – felelte az angol. – Mi mást tehetnék?

Rowan most azt akarja, hogy háromra jöjjön érte a házhoz, mert egyedül szeretne lenni egy darabig. Lasherrel? Hova meneküljön az indulatai elől háromig?

Hát nem New Orleansban vagy, öreg haver? Még nem is jártál a régi szomszédságban. Nem most lenne itt az idő?

Háromnegyed tizenkettőkor kilépett a szállodából az egyszerre meglepő és gyönyörűséges melegbe. Harminc friscói év után ösztönösen a didergésre és a szélre készült.

Ahogy elindult a felsőváros irányába, arra is rájött, hogy ugyanilyen tudat alatti módon arra készült, hogy dombokra kell fölmásznia, majd leereszkednie. Csodálatos dolog volt a széles, lapos járdákon gyalogolni. Itt valahogy könnyebbnek tűnt minden lélegzetvétel a langyos szellőből, minden lépés, az átkelés a Jackson úton, amelytől kezdve az egész városképet megváltoztatták a fekete

kérgű, öreg tölgyfák. Itt nem hasogatta az arcát a szél, nem vakította a Csendes-óceáni partvidék haragosan villogó ege.

A Philip utcát választotta, hogy kisétáljon az Ír Csatornához. Lassan ment, mint a régi napokban, mert tudta, hogy nemsokára elviselhetetlen lesz a forróság, nehéznek fogja érezni a ruháit, még a cipője belseje is átnyirkosodik, előbb-utóbb a khaki szafarikabátot is le kell vetnie, és a vállára kell dobnia.

De hamarosan elfelejtett mindent, mert túl sok boldog emléket tartogatott ez a táj. Elterelte figyelmét a Rowanért érzett aggodalmakról, az ember miatti szorongásáról. Bandukolt a repkénnyel befuttatott vén falak, a nagy, borzas virágaikat lógató, fiatal, vékony selyemmirtuszok között. Úgy kellett félrecsapkodnia őket az útjából. Ismét arra kellett gondolnia, hogy semmit sem szépített meg a honvágy. Hála Istennek, hogy még mindig ilyen sok minden megvan! Itt állnak a magas viktoriánus házak, sokkal nagyobbak a friscóiaknál, és a polgárháború előtt épített, vakolt falú, stukkós oszlopokkal díszített házak, ugyanolyan elpusztíthatatlanok és pompásak, mint az Első utcai.

Végül átkelt a forgalmas Raktár utcán, és megérkezett az Ír Csatornához. A házak összementek; az oszlopokat fölváltották a pillérek; a tölgyek eltűntek, és a tornyosra nőtt zelnicemeggyek is csak a Constance utca sarkáig kísérték. Semmi baj, így is jó. Ez az ő része a városból. Legalábbis ez volt.

Az Angyali Üdvözlet utcán azt hitte, mindjárt megszakad a szíve. Itt bezzeg nyoma sem volt a nívós restaurálásoknak, frissen festett házaknak, amelyeket a Constance és a Babér utcán látott. Az elhanyagolt utca üres telkein púposan állt a szemét és az ócska autógumi. Az ikerház, amelyben felnőtt, lakatlan volt, az összes ablakot és ajtót bedeszkázták viharvert furnérlemezzel; az udvar, amelyen játszott, a gyomok rút, rozsdás drótkerítéssel körülvett őserdejévé vadult. Nyoma se volt már csodatölcsérnek, amely télen-nyáron hajtotta illatos, rózsaszín virágait; eltűntek a sikátor végében, az ócska szín mellől a banánfák. A sarkon a kis vegyesboltot

lelakatolták, a régi sarki kocsma kihalt. Fokozatosan ráébredt, hogy sehol sem lát fehér embert.

Még mélyebbre merészkedett a rozzantságba és a csüggedésbe. Néha feltűnt egy-egy takaros, kifestett ház, ahol a kapu vaspálcáiba kapaszkodó, befont hajú, szép, fekete kislány nyugodtan nézett föl rá nagy, kerek szemével. De mindazok eltűntek, akik még emlékezhettek volna rá. Errefelé már siralmasan leromlott a Jackson út, de Michael azért csak ment tovább a Szent Tamás-telep téglaházainak irányába. Itt már nem laktak fehérek.

Mostanra fekete város lett belőle; hideg, méricskélő pillantások követték Michaelt, mikor befordult a Jozefin utcába a régi templomok és a régi iskola felé. Még több lett a bedeszkázott faház, az egyik bérkaszárnya földszintje kiégett. Bútorok halmozódtak a járdán víztől püffedt, rongyos kupacban.

De még ez a látvány sem készítette föl a régi iskola megrendítő romlására. Az osztályok ablakiból, ahol sok-sok éve tanult, kitört az üveg. És ott milyen nyűttnek, milyen ósdinak, milyen elfeledettnek tűnik a tornacsarnok, amelyet maga is segített építeni!

Csupán a Miasszonyunk és a Szent Alfonz magasodott büszkén, látszólag megtörhetetlenül, de az ajtajuk be volt zárva. És a Szent Alfonz sekrestyéjének udvarán térdig ért a dudva. A rozsdásan tátongó, régi kapcsolószekrényekből kitépték a biztosítékokat.

– Akarja látni a templomot?

Megfordult. Verejtékes, rózsás képű, kopaszodó, potrohos ember szólította meg.

– Mer bemehet a plebániára, és akkor beviszik – folytatta az ember.

Michael bólintott.

Még a plébánia is be volt zárva. Csengetni kellett, aztán meg kellett várni a berregőt, és a szódásüveg pápaszemet viselő, rövid, barna hajú, alacsony asszony is az üveg mögül szólt ki.

Michael előmarkolt egy csomó húszdollárost.

– Engedje meg, hogy felajánljak némi adományt – mondta. – Ha lehet, szeretném megnézni mindkét templomot.

– A Szent Alfonzot nem lehet – mondta az asszony. – Most nem használják. Veszedelmes. Omlik a vakolat.

A vakolat! A fenséges mennyezetfestményekre gondolt, a szentekre, akik a kék égből néztek le rá. Az alatt a tető alatt keresztelték, ott volt első áldozó, később ott bérmálkozott. Az utolsó estén a Szent Alfonz padjai között vonult a többi érettségizővel, fehér sapkában és talárban, és még csak eszébe se jutott alaposan körülnézni, annyira izgatott volt, hogy költöznek az anyjával Nyugatra!

– Hová lettek? – kérdezte.

– Elköltöztek – felelte az asszony, és intett, hogy kövesse a plébánián keresztül a Miasszonyunkba. – A színesek meg nem jönnek.

– De miért van bezárva minden? – Egyik rablás volt a másik után.

Ez egyszerűen felfoghatatlan volt Michael számára, hogy ne térhessen be egy árnyas, csendes templomba akkor, amikor akar; ne szökhessen el a forróságban párolódó, zajos utcáról a csendes félhomályba, szentekkel és angyalokkal beszélgetni, miközben körülötte virágos ruhájú, szalmakalapos, térdepelő öregasszonyok susogják fonnyadt szájjal a rózsafüzért.

A sekrestyében jártak. Itt volt ministráns. Itt készítette elő az áldozati bort. Boldogan lódult egyet a szíve, mikor meglátta a fából faragott szentek sorait, a hosszú, magas hajót, a csúcsíveket. Minden gyönyörű, sértetlen.

Hála Istennek, hogy ez még áll! Elszorult a torka. Zsebre gyűrte a kezét, leszegte a fejét, és csak lassan mert fölnézni. Teljesen összemosódtak benne az itteni misék emlékei más misékével, a másik oldalon, a Szent Alfonzban. Addigra nem volt ír-német pörpatvar, elkeveredtek az ír és a német nevek. Az általános iskola a másik templomba járt reggeli misére, a gimnazisták pedig a Miasszonyunkba.

Cseppet sem kellett erőltetni a fantáziáját, hogy lássa az áldozáshoz járuló, egyenruhás diákokat, a fehér blúzos, kék gyapjúszövet szoknyás lányokat, a khaki ingbe-nadrágba öltözött fiúkat. Ám az emlékezet végigszánkázott az éveken: nyolcévesen itt, ezeken a lépcsőkön lóbálta áldás közben a tömjénfüstölőt.

– Csak ráérősen – mondta az alacsony asszony. – Ha végzett, majd jöjjön vissza a plébánián keresztül.

Michael félórát ült az első padban. Maga se tudta pontosan, mit csinál. Talán azokat a részleteket memorizálta, amelyekre nem emlékezett. Hogy soha többé ne felejtse el az oltár alá temetett halottak márványpadlóba faragott nevét. A magasban a festett angyalokat. Vagy talán messze jobbra azt az ablakot, amelyen facipőt viselnek a szentek és az angyalok! De érdekes! El még valaki, aki tudna rá magyarázatot? Ha elgondolja, hogy sose tűnt föl neki, pedig hány órát töltött a templomban...

Gondolj Marie Louise-ra, keményített fehér egyenblúzát feszítő nagy mellére, ahogy olvassa a misekönyvét. Vagy Rita Mae Dwyerre, aki kész nőnek látszott már tizennégy évesen. Nagyon magas sarkú cipőt és hatalmas arany karikafülbevalót viselt a piros vasárnapi ruhájához. Michael apja is vitte az adománygyűjtő kosarat, amelyet hosszú rúdjánál fogva, kellően ünnepélyes arccal nyújtott be egyik sorba a másik után. Akkoriban még suttogni se mert az ember egy katolikus templomban, hacsak nem volt muszáj.

Mit képzelt, itt lesznek, rá várnak? Egy tucat Rita Mae, virágos ruhában, déli látogatáson?

– Mike, ne menj vissza! – mondta Rita Mae tegnap este. – Úgy emlékezz rá, amilyen volt!

Végre feltápászkodott, és odaballagott a padok között a fából faragott, régi gyóntatószékekhez. A falon tábla őrizte azoknak a nevét, akik a közelmúltban adakoztak a felújításra. Behunyta a szemét, és egyetlen pillanatra mintha gyerekeket hallott volna játszani az iskola udvarán, sok-sok hang déli harsogását.

Nem volt harsogás, nem suhogott a lengőajtó a jövő-menő hívők lépte nyomán; csak az ünnepélyes űr volt, és a koronás Szűzanya a főoltáron.

Kicsinek és távolinak tűn. Michael arra gondolt, hogy imádkozni kellene hozzá. Meg kellene kérdezni a Szent Szüzet vagy Istent, miért hozták vissza, mit jelent ez, hogy kitépték a halál hideg markából. Csakhogy ő nem hitt az oltárképekben, emléke sem élt már benne a gyermeki hitnek.

Egészen más emlék támadt föl benne: egy kellemetlen, kopott, középszerű emlék. Itt találkoztak Marie Louise-zal, a homlokzat egyik magas ajtajában, hogy megbeszéljék bizonyos titkaikat. Zuhogó esőben történt.

Marie Louise fanyalogva bevallotta, hogy nem, mégse terhes, és dühös volt, amiért be kell vallania, dühös volt, amiért Michael annyira megkönnyebbült. „Te nem akarsz megnősülni? Akkor egyáltalán mit csináljuk ezt a hülyéskedést?”

Mi lett volna belőle, ha Marie Louise-t veszi feleségül? Látta nagy, barátságtalan, barna szemét. Érezte savanyú csalódottságát. El sem tud képzelni ilyen dolgot.

Ismét Marie Louise hangja: „Pedig tudod, hogy előbb-utóbb úgyis elveszel feleségül! Mi egymásnak vagyunk szánva.”

Szánva. Arra volt szánva, hogy elhagyja a várost, hogy azokat a dolgokat tegye, amelyeket tett, hogy ilyen nagy utat járjon be? Hogy leessen a szikláról, és lassan lebegjen kifelé, el a szárazföld fényeitől?

Rowanra gondolt, nem csak a képre, hanem mindenre, amit Rowan jelentett neki: üdeségére, érzékiségére, titokzatosságára, vékony, izmos testére, ahogy ráfonódik a takaró alatt, bársony hangjára, hideg szemére.

Arra gondolt, ahogyan nézte őt szeretkezés előtt, természetes gátlástalanságára, amellyel belefeledkezett az ő testébe. Röviden, pont úgy nézte őt, ahogy a férfiak szokták a nőket, ugyanolyan éhesen, agresszíven, és mégis varázslatosan feloldódva az ölelésben.

Még mindig nem tudta levenni a szemét az oltárról, és az ékes, hatalmas templomról.

Bár tudna hinni valamiben! És rádöbbent, hogy tud. Még mindig hitt a látomásaiban, a látomások jóságában. Ugyanannyira hitte, mint ahogy mások hisznek Istenben, a szentekben, a választott út isteni igazságában vagy egy hivatásban.

Bár ez is olyan csacskaságnak tűnt, mint más hitek. „De én láttam, de én éreztem, de én emlékszem, de én tudom...” Egy merő dadogás. Hiszen máig nem emlékszik. Az egész Mayfair históriától se jutott eszébe több azokból a becses pillanatokból, mint Deborah, és bármennyire biztosra vette, hogy Deborah jött el hozzá, nem emlékezett igazi részletekre, pillanatokra, szavakra.

Még mindig az oltárt bámulva, hirtelen ötlettel keresztet vetett.

Hány évig is vetette, naponta háromszor? És, furcsa módon, most megismételte – az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében – továbbra is a Boldogságos Szűzre függesztve a tekintetét.

– Mit akarnak tőlem? – súgta. Megpróbálta felidézni azt a keveset, amire emlékezett a látomásokból, és kétségbeesetten állapította meg, hogy a krónika Deborah-jának képe elhomályosította a sötét hajú asszony képét. Kiradírozta! Nem nyert az olvasással, hanem veszített.

Zsebre gyűrt kézzel, lassan, némán elindult a padok között, a szentélyrácsnál felhágott a márványlépcsőre, és keresztülment a sekrestyén, majd a paplakon.

A nap a szokott kíméletlenséggel bombázta a Constance utcát. Itt nem nőttek fák. A magas téglafal mögé bújó plébániai kert és a Miasszonyunk melletti fű fáradtan, kiégetten porosodott.

A sarkon sem árulja már a kegyszerbolt a szép kis szobrokat és a szentképeket. Deszkák az ablakokban. „Eladó” tábla a festett deszkafalon.

Az izzadó, vörös képű, kopasz emberke a plébánia lépcsőjén ült. A térdére könyökölt, úgy nézte a Szent Alfonz hámló homlokzatáról felröppenő, szürke szárnyú galambrajt.

– Meg kell mérgezni ezeket a madarakat – közölte. – Mindent összerondítanak.

Michael rágyújtott, megkínálta az embert is. Az bólintott és elfogadta. Michael nekiadta a majdnem üres gyufásdobozt.

– Fiam, mér nem veszi le azt az aranyórát és dugja zsebre? – kérdezte az ember. – Errefelé ne mászkáljon ilyennel a csuklóján, hallja?

– Aki az órámat akarja, annak csuklóstul kell vinnie, és öklöstül, ami a csuklóból nő – világosította föl Michael.

Az öregember vállat vont, és a fejét csóválta.

A Raktár utca és a Jackson út sarkán Michael bement egy sötét, rossz külsejű kocsmába. A legsiralmasabb, legroggyantabb, legócskább faházban üzemelt, ami létezik. Egész friscói életében nem látott ehhez fogható lepra helyet. A kocsma végében lapító gyűrött, beesett képű fehér ember villogó szemmel nézte. A csapos is fehér volt.

– Adjon egy sört – mondta Michael.

– Milyet?

– Egál.

Tökéletesen időzített. Három előtt három perccel keresztülvágott a Tábor utcán, lassan, nehogy kiüsse a hőség, és már vissza is érkezett a Kertváros vigasztaló, üdítő árnyékába, szeszélyes szépségébe. Igen, itt minden olyan, mint volt! Rögtön jól érezte magát; ott van, ahol lenni akar, és ahol talán – ha az ember maga rajzolhatná meg az életpályáját lennie is kell.

Pontosan háromkor megállt a kapuban. Először látta a házat napfényben, és meglódult a szívverése. Igen, itt! Fenségesen lenyűgöző volt még elhanyagoltságában is; csupán szendergett a burjánzó vadszőlő alatt.

A hosszú zsalugáterekről pergett a zöld festék, de még mindig egyenesen tartották magukat a sarokvasakon. A ház várakozott.

Beleszédült a nézésébe. Micsoda gyönyörűség, hogy visszaérkezett, mindegy, milyen okból! Azt teszem, amit tennem kell...

Fölment, meglökte az ajtót, és belépett a széles, hosszú előtérbe. San Franciscóban sose járt ilyen házban, nem állt ilyen magas mennyezet alatt, nem tekintett föl ilyen elegáns, hosszú ajtókra.

A fenyőfa padló még mindig sötéten csillogott, a falak tövében körbefutó, szutykos porcsík ellenére. A magas koszorúpárkányról pergett a festék, egyébként ép volt. Michael imádott mindent, amit látott: a mesterember kezére valló, fölfelé keskenyedő kulcslyuk-ajtókat, a hosszú lépcső elegáns orsópillérét, korlátbábjait. Szerette a padló szilárdságát a talpa alatt, és hirtelen illattal töltötte el az ácsolatok jó, meleg szaga. Széles e világon nincs még egy ház, amelyik így illatozna!

– Michael? Gyere be, Michael!

Belépett a két szalonajtó közül az elsőn. Sötétség és árnyék fogadta, bár Rowan elhúzta az összes függönyt. Ferde fénypálcák döftek át a zsalugáterek résein, elmosódó, szűrt fény szivárgott be az oldalsó ablakok mögötti oldaltornác mocskos szúnyoghálóján. Lonc. Milyen édes, jó szag. És csak nem a királyné koronája pici hajtásai rózsállnak a szúnyoghálón? Mióta nem találkozott ezzel a kedves futónövénnyel!

Rowan kicsinek és nagyon szépnek látszott a bejáratnak háttal álló, hosszú, barna bársonypamlagon. Haja gyönyörűen simult az arcához. Selyemkönnyű gyűrött pamutból készült, hosszú, bő tunikát viselt, alatta fehér pólót, amely érvényre juttatta napbarnított nyakát és arcát. Fehér nadrágja még hosszabbnak mutatta fehér szandálos, hosszú lábát, amelyen a körmöket meghökkentően szexivé varázsolta a cseppnyi piros lakk.

– Az endori boszorkány! – mondta Michael. Lehajolt, csókot lehelt az arcára.

Rowan belekapaszkodott a csuklójába, és édesen, erőszakosan szájon csókolta. Michael érezte lázas reszketését.

– Te egyedül voltál itt?

Leült mellé. Rowan hátradőlt a díványon.

– Miért ne? – kérdezte lassú, mély hangján. – Ma délután hivatalosan kiléptem a kórházból. Majd keresek magamnak állást. Itt maradok, ebben a házban.

Michael füttyentett és elmosolyodott.

– Komolyan?

– Miért?

– Nem is tudom. Idefelé... miközben jöttem vissza az Ír Csatornától, folyton arra gondoltam, talán becsomagolt bőrönddel vársz, és már mész is vissza.

– Ki van zárva. Már beszéltünk is három-négy kórházról a régi friscói főnökömmel. Majd telefonálgat az érdekemben. De mi van veled?

– Hogy érted, hogy mi van velem? – kérdezte Michael. – Tudod, miért vagyok itt. Hová mennék? Ők hoztak ide. Nem mondják, hogy menjek máshová. Semmit se mondanak. Még mindig nem emlékezem. Elolvastam négyszázoldalnyi krónikát, és nem emlékezem. Annyit tudok, hogy Deborah-t láttam, de nem tudom, mit mondott.

– Fáradt vagy, kimelegedtél – érintette meg Rowan a férfi homlokát. Bolondokat beszélsz.

Michael kurtán, meglepetten fölnevetett.

– No nézd, az endori boszorkány! Hát nem olvastad a históriát? Mi folyik itt, Rowan? Nem olvastál mindent? Beleragadtunk egy nagy pókhálóba, és nem tudjuk, ki szövi. – Kinyújtotta kesztyűs kezét, az ujjait nézte. – Nem tudjuk.

Rowan higgadtan, fegyelmezetten nézett rá, amitől kipirultan is nagyon hidegnek tűnt az arca. Szürke szeme csodálatosan szórta a tényt.

– Olvastad, nem? Mit gondoltál, mikor olvastad? Mire gondoltál?

– Nyugi, Michael – mondta a nő. – Téged nem az érdekel, mit gondolok, hanem hogy mit érzek. Már közöltem, mit gondolok. Nem

ragadtunk bele semmiféle pókhálóba, és senki sem szövi a hálót. Akarsz egy jó tanácsot? Felejtsd el őket. Felejtsd el, mit akar ez a népség, akiket a jelenésben láttál. Mostantól felejtsd el őket.

– Hogyhogy felejtsem el?

– Oké, figyelj ide! Órákig ültem itt és gondolkoztam, átgondoltam mindent, és úgy döntöttem: itt maradok, és azért maradok, mert ez az én házam, és tetszik. És tetszik a család, akikkel tegnap találkoztam: tetszenek. Meg akarom ismerni őket. Hallani akarom a hangjukat, látni akarom az arcukat, meg akarom tanulni, amire taníthatnak. Továbbá tudom, hogy akárhová mennék, akkor se felejthetném el a vénasszonyt, és amit mondott. – Elhallgatott, az arcán átvillanó indulat egy másodpercre megváltoztatta a vonásait, aztán eltűnt, csak a feszes hidegség maradt utána. Könnyedén keresztbe fonta karjait, egyik lábát fölpolcolta a kis kávézóasztal szélére. – Figyelsz rám?

– Ja, persze!

– Oké, azt akarom, hogy te is maradj itt. Szívből remélem, hogy maradsz. De nem e miatt a minta vagy pókháló vagy akármicsoda miatt. Nem a látomások vagy az ember miatt. Mert azt abszolúte nem lehet kihüvelyezni, hogy ezek a dolgok mit jelentenek, vagy mi a rendeltetésük, hogy a te kifejezéseddel éljek, illetve, hogy te és én miért kerültünk össze. Nem tudhatjuk meg. – Elhallgatott, szúrós szemmel kémlelte a férfit. Így tehát – folytatta kissé vontatottabban – én annak alapján döntöttem, amit tudhatok, láthatok, meghatározhatok és megérthetek. A döntésem pedig úgy szól, hogy ide tartozom, mert ide akarok tartozni.

– Hallgatlak – bólintott Michael.

– Azt akarom szavakba önteni, hogy az ember és a látszólagos minta ellenére maradok, vagyis annak ellenére, hogy véletlenül épp én húztalak ki az óceánból, és te az vagy, aki vagy.

Michael megint bólintott, némileg tétovázva. Majd mély lélegzetet vett, és hátradőlt, miközben a pillantása egyetlen pillanatra sem engedte el a nőét.

– De ugye nem azt akarod mondani nekem, hogy nem akarsz kapcsolatba lépni ezzel a dologgal, nem akarod megérteni, mit jelent ez az egész...

– Meg akarom érteni – válaszolta Rowan –, csakugyan meg akarom, de ez egymagában nem tartana itt. Mellesleg ennek a dolognak úgysem számítana, hogy a franciaországi Montcleve-ben, a kaliforniai Tiburónban vagy a skóciai Donnelaithben tartózkodunk-e. Ami pedig az általad látott dolgokat illeti, azoknak előbb-utóbb vissza kell jönniük, és közölniük kell veled, hogy mi a fontos! Mert te nem tudod.

Elhallgatott, látszott rajta, hogy tudatosan szelídebbre akarja fogni a szavait, nehogy túlságosan élesen beszéljen.

– Michael – mondta –, ha maradni akarsz, valami másnak az alapján készítsd föl magadat lelkileg. Például, hogy miattam akarsz maradni, vagy mert ebben a városban születtél, esetleg úgy véled, boldog leszel itt. Mert ez volt az első ház és környezet, amelybe beleszerettél, és talán meg tudod szeretni megint.

– Sohasem szűntem meg szeretni!

– De semmi másban ne engedj nekik! Dacolj velük a tetteidben!

– Rowan, én miattuk kerültem ebbe a szobába. Ezt azért ne téveszd szem elől. Mi nem a jachtklubban ismerkedtünk meg.

Rowan nagyot sóhajtott.

– Konokul szem elől akarom téveszteni – szögezte le.

– Beszélt neked Aaron erről? Ő mit tanácsolt?

– Nem kértem a tanácsát – mondta a nő türelmesen. – Két okból kértem a találkozót. Először, ismét beszélni akartam vele, hogy meggyőződhessem a tisztességéről.

– És?

– Pontosan az, aminek te mondtad. De ezzel együtt is viszont kellett látnom, ténylegesen beszélnünk kellett. – Egy pillanatra elhallgatott. – Ez az ember egy kicsit varázsló.

– Tudom.

– Éreztem a temetésen is, meg a másik alkalommal, amikor Ellie sírjánál találkoztunk.

– És most már semmi kifogásod ellene?

Rowan bólintott.

– Most már ismerem – mondta. – Nem nagyon különbözik tőled és tőlem.

– Hogy érted ezt?

– Elkötelezett – mondta Rowan, és kissé megvonta a vállát. – Mint ahogy én vagyok elkötelezett sebész, vagy te, mikor új életre keltesz egy ehhez hasonló házat. – Egy pillanatra eltűnődött. – Úgy vannak illúziói, ahogy nekünk.

– Értem.

– Másodszor, tájékoztatni akartam, hogy hálás vagyok azért, amit a históriával adott nekem, tehát nem kell aggódnia a neheztelésem miatt.

Michael annyira megkönnyebbült, hogy nem vágott a szavába, bár zavarba hozta a közlés.

– Aaron kiszínezte életem legnagyobb és legfontosabb fehér foltját mondta a nő. – Nem hinném, hogy egyáltalán felfogja, mit jelent ez nekem. Túlságosan gyanakvó. Azonkívül nem ismeri az igazi magányt. Fiú kora óta a rendben él.

– Tudom, mire gondolsz, de Aaron szerintem megérti a magányt.

– Akkor is gyanakvó. Ugye tudod, hogy ez a dolog, ez az elbájoló barna hajú jelenés vagy akármi, csakugyan bántani akarta?

– Tudom.

– Ezzel együtt megpróbáltam kifejezni a hálámat, és hogy semmilyen értelemben nem akarom provokálni. Két napja még nem volt se múltam, se családom. Most pedig megvan mindkettő. Választ kaptam életem leggyötrőbb kérdéseire. Szerintem még én se fogtam föl teljesen. Folyton eszembe jut a tiburóni ház, és mindannyiszor megállapítom: „Nem kell visszamenned, nem vagy magányos többé!” És mindannyiszor beleremegek a csodába.

– Be kell vallanom, álmomban sem hittem, hogy így fogsz reagálni. Arra gondoltam, megharagszol, talán még föl is háborodsz.

– Michael engem nem érdekel, milyen úton szerezte Aaron az adatokat. Nem érdekel, mit tesznek és tettek a kollégái. Az érdekel, hogy az információ nem létezne, ha ő nem gyűjti össze, és akkor itt állnék az öregasszonnyal meg a gonosz dolgokkal, amiket mondott, és az atyafiságosan mosolygó rokonok hadával, akik nem tudnák elmondani a teljes sztorit, mert nem ismerik, ők csak a flittereit látják. – Mély lélegzetet vett. – Nézd, Michael, vannak emberek, akik nem tudják, hogy kell ajándékokat elfogadni. Nem értenek hozzá, hogy kell kérni és használni az ajándékokat. Ezt még meg kell tanulnom. Ez a ház ajándék. Ez a krónika ajándék volt. A krónika lehetővé teszi, hogy elfogadjam a családot! Márpedig ők a legnagyobb ajándék!

Ismét egy kő esett le Michael szívéről. Rowan szavai megigézték. De még mindig maradt benne egy darab értetlen csodálkozás.

– No és az a rész, ami Karen Garfieldről szól? – kérdezte. – Meg Lemle doktorról? Annyira féltettelek ennek az olvasásától!

Ezúttal erősebb, élesebb fájdalom rázta meg a nő arcát, és Michael azonnal megbánta a nyerseségét. Hirtelen megbocsáthatatlannak érezte, ami kiszaladt a száján.

– Te nem értesz engem – mondta Rowan, változatlan higgadtsággal. – Te nem érted azt a típust, aki vagyok! Tudni akartam, megvan-e bennem az a hatalom! Azért mentem hozzád, mert azt hittem, ha megérintesz, meg tudod mondani, létezik-e a hatalom. Nem tudtad. De Aaron megmondta, Aaron megerősítette. Semmi, de semmi nem lehet rosszabb, mint a gyanú és a bizonytalanság!

– Értem.

– Valóban érted? – Nyeldekelt, hirtelen nehezére esett megőrizni a higgadt arckifejezést. Pillantása eltompult, és észre lehetett venni, hogy az akarat parancsára ragyog föl ismét. – Gyűlölöm, ami Karen Garfielddel történt! – suttogta szikkadt hangon. – Gyűlölöm! Lemle?

Ő eleve beteg volt. Előző évben már kapott egy agyvérzést. Lemleről nem tudok mit mondani, de Karen Garfield... az igen, az az én művem volt, de azért, Michael, mert nem tudtam!

– Értem – felelte a férfi halkan.

Rowan egy hosszú percig némán küszködött, hogy visszanyerje önuralmát, aztán fáradtan, kissé megtört hangon folytatta:

– De volt még egy oka, amiért látnom kellett Aaront.

– Mi?

Rowan tűnődött egy kicsit.

– Nem vagyok kapcsolatban ezzel a szellemmel, ez pedig azt jelenti, hogy nem parancsolhatok neki. Nem mutatkozott meg előttem, nem igazán. Lehet, hogy nem is teszi.

– Már láttad, Rowan. Különben is, csak rád vár.

A nő tépelődve morzsolgatta a tunikája széléből lógó rövid cérnaszálat.

– Nekem ellenszenves, Michael – mondta. – Nem kedvelem, és azt hiszem, tudja is ezt. Órákig ültem itt egyedül, hívtam, hogy jöjjön, ugyanakkor utáltam és féltem tőle.

Michael zavartan hallgatott.

– Lehet, hogy túlzásba vitte a taktikázást – mondta Rowan.

– Úgy éred, azzal, ahogy megérintett...

– Nem, úgy értem, hogy velem. Lehet, hogy megvalósuláshoz segítette a tökéletes médiumot, akit nem lehet elcsábítani vagy megőrjíteni. Michael, ha képes vagyok megölni egy hús-vér emberi lényt ezzel a láthatatlan hatalmammal, mit gondolsz, hogyan érzékeli az ellenszenvemet Lasher?

A férfi összeszűkülő szemmel nézett rá.

– Nem tudom – vallotta be.

Rowannak épp csak egy kicsit remegett a keze, ahogy hátrasimította a haját a homlokából. A napsugár beleakadt a hajába, amely egy pillanatra valódi szőkének látszott.

– Az én ellenszenveim nagyon mélyen gyökereznek. Mindig ilyenek voltak, nem változtat rajtuk az idő. Megátalkodottan utálom

ezt a dolgot. Ó, emlékszem arra, amit éjszaka mondtál, hogy beszélni, disputálni akarsz vele, mert tudni akarod, mit akar. Ám pillanatnyilag erősebb a viszolygás.

Michael sokáig nem szólt, csak nézte. Furcsán, majdnem megmagyarázhatatlanul felforrósodott benne a szerelem.

– Az előbb igazat mondtál – szólalt meg. – Nem igazán értem, ki vagy, miféle egyéniség vagy. Szeretlek, de nem értelek.

– Te a szíveddel gondolkozol – mondta Rowan, gyengéden megkoppantva öklével a férfi mellkasát. – Ettől vagy olyan jó. És olyan naiv. De én nem ezt teszem. Bennem ugyanannyi a gonoszság, mint a környezetemben. Ritkán lepődöm meg rajtuk, még akkor se, ha megharagítanak.

Michael nem akart vitatkozni. De ő akkor se naiv!

– Órákig töprengtem rajta – folytatta a nő –, ezen a hatalmon, amely véredényeket repeszt, és öl, akár egy elsuttogott átok. Ha ez a hatalom egyáltalán használható valami jóra, talán arra, hogy megsemmisítsem ezt az entitást. Talán ugyanúgy hat a lény energiájára, mint a hús-vér sejtekre.

– Ez meg se fordult a fejemben.

– Azért kell a magunk fejével gondolkozni – mondta Rowan. – Én elsősorban és mindenekfelett orvos vagyok, csak másodsorban asszony és ember. Orvosként teljesen tisztán látom, hogy ez a lény folyamatos kapcsolattélében áll fizikai világunkkal, tehát meg lehet ismerni. Ugyanúgy meg lehet ismerni, mint ahogy a Krisztus utáni hétszázadik évben is megismerhető volt már az elektromosság titka, mégsem értette senki.

– A paraméterei – bólintott Michael. – Éjszaka használtad ezt a szót. Egyfolytában a paraméterem töröm a fejemet. Hogy tapinthatóan szilárd-e, amikor materializálódik.

– Pontosan így van. Micsoda akkor, ha materializálódik? Ki kell tanulnom a paramétereit. Az én hatalmam ugyancsak fizikai világunk törvényei szerint működik. A saját hatalmam paramétereit is meg kell tanulnom.

Ismét átcikázott az arcán a fájdalom villáma, ezúttal olyan erősen, hogy a sima arc majdnem eltorzult, összegyűrődött, mint a játékbabáé a lángban. Csupán apránként simult ki, nyerte vissza halk, nyugodt szépségét.

– Ez az én keresztem – folytatta suttogássá tompult hangon –, ez a hatalom. Mint ahogy a te kereszted a kezed ereje. Meg fogjuk tanulni a fegyelmezésüket, tehát el kell döntenünk, mikor és hol használjuk őket.

– Ja, pontosan ezt kell tennünk.

– Mondani akarok neked valamit az öregasszonyról, Carlottáról és a hatalomról...

– Nem kell, ha nem akarod...

– Tudta, hogy ezt fogom tenni vele. Megérezte, és számító tudatossággal provokált. Esküdni mernék, hogy ezt tette!

– Miért?

– Ez is benne volt a pakliban. Többször körüljártam már. Lehet, hogy meg akart törni, alá akarta aknázni az önbizalmamat. Deirdre-et mindig az önvádon át sebezte meg, és valószínűleg ugyanezt használta Antha ellen. De most nem akarok elmélyedni Carlotta ármányosságában. Tévedésbe esnénk, ha most őket kezdenénk elemezgetni, meg hogy mit akarnak, Lasher, a látomások, az öregasszony. Rajzoltak nekünk egy csomó kört, és én nem akarok körbe-körbe járni.

– Ja, értem, mire célzol.

Lassan elszakította a pillantását a nőétől, és cigaretta után kotorászott a zsebében. Három szál maradt. Megkínálta Rowant, de ő nem kért, csak figyelte merőn a férfit.

– Egy napon – mondta – majd leülünk az asztalhoz, és megbeszéljük őket, fehérbor, sör, akármi mellett. Beszélgetünk Petyr van Abelről, Charlotte-ról, Julienről, mindenkiről. De most nem. Most el akarom választani a búzát a konkolytól, a reálisat a misztikustól. Szeretném, ha te ugyanezt tennéd.

– Követlek – mondta Michael, a gyufája után kotorászva. Hiszen nincs is gyufája. Az öregembernek adta.

Rowan a zsebébe nyúlt, előhúzott egy karcsú, arany öngyújtót, tüzet adott.

– Kösz – mondta Michael.

– Valahányszor rájuk összpontosítunk, mindig ugyanaz a vége – szögezte le Rowan. – Összezavarodunk, és passzívak leszünk.

– Igazad van – helyeselt Michael. A Liberty utcai elsötétített hálószobában átvívódott időre gondolt, amikor emlékezni, megérteni próbált. De most itt van ebben a házban, és az éjszakai két alkalmat leszámítva – amikor Townsend maradványait, majd a smaragdot érintette meg– nem húzta le a kesztyűjét. Már a gondolattól is megrémült, hogy megérintse a Mayfairek ajtófélfáit, asztalait, székeit, hát még a régebbi dolgokat, a babásládát a padláson, amelyről Rowan mesélt, és az üvegeket, azokat a bűzlő üvegeket...

– Passzívak leszünk, összezavarodunk – ismételte Rowan nyomatékosan –, és nem a magunk fejével gondolkozunk, holott épp ezt kell tennünk.

– Egyetértek – mondta Michael. – Bár én lehetnék ilyen higgadt, mint te. Bár felismerhetném a féligazságokat, és ne kellene pörögnöm a sötétségben, miközben azt próbálom kitalálni, mi volt, hogy volt.

– Ne légy gyalog a más tábláján! – figyelmeztette Rowan. – Keresd meg az álláspontot, amelyből a legtöbb erőt és méltóságot merítheted. A többi nem számít.

– Vagyis törekedjek a tökéletességre – összegezte a férfi.

– Hogy?

– Kaliforniában mondtad, hogy szerinted mindenkinek tökéletesnek kellene lennie.

– Ezt mondtam volna? Nos, én hiszek is benne. Mindig megpróbálom elképzelni, mi a tökéletes. Tehát ne viselkedj velem úgy, mint egy szörnyszülöttel, ha most nem itatom az egereket. Ne gondold, hogy nem fogom fel, mit műveltem Karen Garfielddel vagy

Lemle doktorral vagy azzal a lánnyal. Felfogom. A legteljesebb mértékben.

– Nem akartam...

– Ja, persze – mondta a nő némileg csípősen. – Ne találj szebbnek sírva, mint könnytelen szemmel.

– Rowan, én nem...

– Már egy teljes éve sírtam, amikor megismerkedtünk. Ellie halálakor kezdtem el. Aztán sírtam a karjaidban. Sírtam, mikor felhívtak New Orleansból, hogy meghalt Deirdre, akit sose láttam, sose ismertem, sose beszéltem vele. Csak sírtam és sírtam. Sírtam, mikor megláttam tegnap a koporsóban. Megsirattam tegnap éjszaka. És elsirattam a vénasszonyt is. Nos, nem akarok tovább sírni. Van egy igazi házam, egy családom és egy históriám, amelyet Aarontól kaptam. Itt vagy nekem te, és egy igazi esély veled. Szeretném tudni, min lehet itt még sírni?

Kihívóan meredt a férfira, valósággal sistergett a haragtól és a vívódástól, szürke szeme lángolt a félhomályban.

– Mindjárt engem ríkatsz meg, Rowan, ha nem hagyod abba – figyelmeztette Michael.

A nő akaratlanul elnevette magát, amitől igézően megszelídült az arca.

– Na jó! És még valami van, ami megríkathatna. Ezt is el kell mondanom, a teljes őszinteség kedvéért, mégpedig azt, hogy... sírnék, ha elveszítenélek.

– Helyes! – súgta a férfi, és gyorsan megcsókolta, mielőtt Rowan megakadályozhatta volna.

A nő intett, hogy üljön vissza, őrizze meg a komolyságát és figyeljen. Michael megvonta a vállát, bólintott.

– Azt mondd meg, hogy te mit akarsz tenni? Mi az, amit akarsz? Nem azt kérdezem, mit akarnak csináltatni veled ezek a lények, hanem azt, hogy mi van benned most?

– Itt akarok maradni – felelte Michael. – Marhára bánom, hogy nem jöttem vissza már hamarabb. Nem is értem, hogy miért nem tettem.

– Na, most végre beszélsz! – állapította meg Rowan. – Valami valóságosról beszélsz!

– Kétség nem fér hozzá – felelte Michael. – Sétáltam – visszamentem oda, a régi utcákra, ahol felnőttem. Nem olyan, mint régen. Sose volt de most koszos, romos és... és vége. – Rögtön észrevette Rowan szemében a nyugtalanságot. – Na jó, hát megváltozott! – mondta kissé fáradtan beletörődő mozdulattal. – De nekem sohasem kizárólag az a környék jelentette New Orleanst. Sohasem az Angyali Üdvözlet utca, hanem ez, a Kertváros itt fent, a Francia Negyed az alsóvárosban meg a többi szép rész. Szeretem, boldog vagyok, hogy visszajöttem, és soha többé nem akarok elmenni.

– Oké – mosolygott Rowan. A fény megcsillant arca ívén és a szeme szögletében.

– Tudod, folyton azt gondolom: itthon vagyok! Itthon vagyok! Nem érdekel, mi történik egyébként – sose akarok elmenni többé.

– Menjenek a pokolba, Michael – mondta Rowan. – Menjenek a pokolba, akárkik legyenek, addig, amíg nem adnak rá okot, hogy másképp érezzünk irántuk.

– Jól fogalmaztál – mosolygott a férfi.

Mennyire titokzatos volt, milyen meghökkentő keveréke a keménységnek és a lágyságnak! Talán abban tévedett Michael, hogy a nőknél mint összetévesztette a hidegséget és az erőt. Talán a legtöbb férfival így van.

– Vissza fognak jönni – vélekedett Rowan. – Kénytelenek. És ha ezt teszik, akkor majd gondolkozunk, és eldöntjük, mit csináljunk.

– Ja – helyeselt Michael. – Mi lenne, ha lehúznám a kesztyűt? Akkor most idejönnének?

– De addig se fogjuk visszafojtani a lélegzetünket.

– Nem. – Michael kurtán fölnevetett, aztán elcsendesedett. Fölvillanyozva, de ugyanakkor szorongott is, holott örült Rowan minden szavának, amelyek bármikor szertefoszlathatták ezt a szorongást. Azon kapta magát, hogy saját apró alakjukat bámulja a túlsó tükörben, meg az átellenes tükrökben megakadt csillárokat, amelyek addig ismétlődtek, míg bele nem vesztek az ezüst homályba.

– Szeretsz szeretni engem? – kérdezte Rowan.

– Hogy?

– Jó szeretni engem? – Először remegett meg a hangja.

– Ja, szeretlek szeretni. De ugyanakkor félek is, mert te senkihez sem hasonlítasz, akit ismertem. Olyan erős vagy.

– Igen, az vagyok – felelte Rowan rekedten. – Mert téged is meg tudnálak ölni ebben a szent pillanatban, ha akarnám. Összes férfias erőd sem, védhetne meg.

– Nem, nem erre céloztam! – tiltakozott Michael. Megfordult, nézett Rowanra, akinek az arca hihetetlenül alattomosnak és hidegnek rémlett az árnyékban, félig lebocsátott pilláival, villogó szemével, olyan rosszindulatúnak, mint annak idején a tiburóni házban, a sötét szobában hulló hideg fényben.

Rowan lassan kiegyenesedett ültében, a ruhája halkan suhogott. Michael ösztönösen hátrahőkölt, haja égnek meredt a tarkóján. Az a fagyos gyanakvás fogta el, amit akkor érzünk, ha a cipőnk orrától kétujjnyira kígyót pillantunk meg a fűben, vagy meglátjuk a szomszédos bárszéken ülő ember kezében a rugós kést.

– Mi az ördög van veled? – suttogta.

Aztán meglátta. Látta, hogy Rowan reszket, az arca halálsápadt, mégis tele van rózsaszín foltokkal, a kezét kinyújtja, majd visszarántja, rájuk mered, és úgy kulcsolja össze őket, mintha valami rettenetes dolgot próbálna visszatartani.

– Úristen – suttogta –, még csak nem is gyűlöltem Karen Garfieldet! Nem gyűlöltem! Isten engem úgy segéljen, én...

– Nem, csak tévedés volt – nyugtatta Michael –, szörnyű tévedés, amelyet soha többé nem fogsz elkövetni.

– Soha! – fogadkozott Rowan. – Esküszöm, hogy még annál a vénasszonynál se hittem el igazán.

Michael kétségbeesetten szeretett volna segíteni, de nem tudta, mit tegyen. Rowan úgy reszketett az árnyékban, akár egy láng, az alsó ajkát harapdálta, jobbja kegyetlenül markolta a bal kezét.

– Hagyd abba, édes, hagyd abba! – kérte a férfi. – Csak fájdalmat okozol magadnak! – Megérintette Rowant, de mintha merev acélba ütközött volna a keze.

– Esküszöm, nem hittem el! Olyan, tudod, mint egy hirtelen fellobbanás, igazából nem is hiszed el, hogy képes vagy... Olyan dühös voltam Karen Garfieldre! Egyszerűen vérlázító volt, hogy így képes beállítani Ellie házába, ostobán vérlázító!

– Tudom, megértem.

– Mit tegyek, hogy semlegesítsem? Vissza fog térni, és belülről éget majd?

– Nem.

Rowan elfordult tőle, felhúzta a térdeit, és tompán bámult maga elé, most már kissé nyugodtabban, bár a szeme természetellenesen tágra nyílt, és az ujjai még mindig kényszeresen mozogtak.

– Meg vagyok lepve, hogy nem trafáltál bele a megfelelő válaszba mondta. – Abba, ami olyan tiszta és egyértelmű.

– Mire célzol?

– Talán nagyon egyszerű a küldetésed. Engem kell megölnöd.

– Uramisten, egyáltalán hogy jut eszedbe ilyesmi! – Közelebb csúszott, hátrasimította Rowan arcából a tincseket, és magához ölelte a nőt. Rowan úgy nézett föl rá, mintha nagyon messze lenne.

– Hallgass rám, kedves! – kérte Michael. – Életet bárki elvehet. Az könnyű, nagyon könnyű, egymillió mód van rá. Te olyan módokat ismersz, amiket én nem, mert te vagy a doktor. Az a Carlotta nevű némber, kicsi létére, megölt egy férfit, aki fél kézzel megfojthatta volna. Ha lefekszem egy nővel, megölhetne, ha akarna. Te is tudod. Egy szike, egy kalaptű, egy csepp méreg. Könnyű. Mégse teszünk ilyet. A többséget az égvilágon semmi sem bírhatná

rá, hogy még csak gondoljon is ilyenre, és ez veled is így volt egész életedben. Most rájöttél, hogy van valamiféle mutáns erőd, amire nem érvényesek az akarat, az ösztön, az önfegyelem törvényei, amihez rafináltabb tudás szükséges, és benned megvan ez a tudás.

Vagy olyan erős, hogy ismerd a tulajdon erődet. Rowan bólogatott, de még mindig reszketett egész testében, és Michael látta rajta, hogy nem hisz neki. Bizonyos értelemben maga se tudta, hiszi-e, amit mond. Mi értelme lett volna tagadni? Ha Rowan nem tudja fegyelmezni ezt az erőt, előbb-utóbb használni fogja ismét. Mondania kellett még valamit, aminek a látomásokhoz és a kezében rejtőző erőhöz volt köze.

– Rowan, az első estén, amikor megismertelek, arra kértél, húzzam le a kesztyűmet, és fogjam meg a kezedet. Kesztyű nélkül szeretkeztél velem. Csak a tested és a testem, a kezünk összeért, a kezem megismerte az egész testedet, és mit látok, Rowan? Mit érzek? Jóságot és szeretetet.

Megcsókolta a nő arcát, megcsókolta a haját és hátrasimította Rowan homlokából.

– Sok dologban igazat mondtál, Rowan, de ebben nem. Nem arra születtem, hogy bántsalak. Az életemet köszönhetem neked. – Maga felé fordította a nő arcát, és megcsókolta. Rowan még mindig vacogott, és hozzáférhetetlen volt.

Megfogta a férfi kezét, gyöngéden bólogatva levette magáról, aztán megcsókolta Michaelt, de nem akarta, hogy most megérintsék. Ugyse lenne értelme.

Michael üldögélt egy darabig, és töprengve nézte a díszes, hosszú szobát. Nézte a sötét, faragott keretbe foglalt magas tükröket, a poros, vén Bösendorfer zongorát a szalon végében, a függönyök hosszú, fakó csíkjait a félhomályban.

Aztán feltápászkodott. Nem bírt tovább ülni. Átment a pamlag előtt az oldalsó ablakhoz, és kinézett a poros, szúnyoghálós tornácra.

– Mit is mondtál az előbb? – fordult vissza. – Valamit mondtál a zűrzavarról és a passzivitásról. Ez a zűrzavar, Rowan?

A nő nem felelt. A pamlagon gubbasztott, és a padlót bámulta.

Visszament hozzá, fölemelte a pamlagról, és magához ölelte. Rowan falfehér arca még mindig tele volt rózsaszín foltokkal. Lesütött pillája nagyon sötétnek, nagyon hosszúnak tűn.

A férfi puhán rásimította az ajkát a nő szájára, amely engedelmes, már-már ernyedt volt, mintha egy ájultat, vagy egy mélyen alvót csókolna. Majd lassan magához tért. Átölelte a férfi nyakát és visszacsókolta.

– Rowan, van minta! – súgta a fülébe a férfi. – Van egy hatalmas háló, és mi benne vagyunk, de most is ugyanúgy hiszem, mint akkor hittem, hogy jók voltak azok az emberek, akik összehoztak bennünket. És az is jó, amit akarnak tőlem! Ki kell találnom, Rowan. Kell. De tudom, hogy jó. Mint ahogy azt is tudom, hogy te jó vagy.

Hallotta Rowan sóhaját, érezte mellének meleg, puha rezdülését. Nagyon gyöngéden bontakozott ki a férfi karjaiból, és mielőtt elengedte volna Michael kezét, megcsókolta az ujjait.

Elindult a hosszú szoba közepe felé. Megállt a széles, magas boltív alatt, amely két szalonra osztotta a teret, fölnézett a gyönyörű stukkóra, az ív és a koszorúpárkány találkozására. Valósággal belefeledkezett a ház tanulmányozásába.

Michael sebzettnek érezte magát. Fájdalmat okozott neki a beszélgetés. Nem volt benne gyanú, de nem szabadulhatott a bánattól és a gyanakvástól.

– Kit érdekel! – motyogta Rowan, mintha magával vitatkozna, de sebezhetőnek és bizonytalannak látszott. A szúnyoghálós tornácról belopózott a poros napfény, és megmutatta a régi padló borostyánsárgáját. Porszemcsék örvénylettek Rowan körül.

– Szó, szó, szó! – mondta Rowan. – A következő dobás az övék. Te megtetted, amit tehettél. Én szintúgy. Itt vagyunk. Akkor hát jöjjenek!

– Igen, jöjjenek.

A nő megfordult, és könyörgő, csaknem bánatos arccal hívta, hogy jöjjön közelebb. Olyan rettegés nyilallt bele Michaelbe, hogy

egy töredék másodpercre kiürült tőle. Rendkívül drága volt neki ez a szerelem, mégis félt.

– Mit fogunk tenni, Michael? – kérdezte a nő, és hirtelen elmosolyodott, meleg, gyönyörű mosollyal.

– Nem tudom, kedves – mondta a férfi halkan nevetve. Vállat vont, megcsóválta a fejét. – Nem tudom.

– Tudod, mit szeretnék kérni tőled most?

– Nem, de akármit is, előre megkaptad.

Rowan a férfi keze után nyúlt.

– Mesélj nekem erről a házról! – nézett föl Michaelre. – Mondj el nekem mindent, amit egy ilyen házról tudsz, és mondd el, hogy valóban meg lehet-e menteni.

– Édes, hiszen csak arra vár! Olyan erős ez, mint akármelyik várkastély Montcleve-ben vagy Donnelaithben.

– Meg tudod csinálni? Nem úgy értem, hogy a kezeddel...

– Pedig a kezemmel szeretném csinálni. – Hirtelen ránézett a kezére, a nyomorult kesztyűbe bújtatott kezére. Milyen régen fogott szöget és kalapácsot, fűrészt, milyen régen darabolt fát! Aztán a festett boltívet nézte, a hosszú mennyezetet, amelyről mállott és pergett a festék. – Ó mennyire szeretném!

– Mi lenne, ha korlátlan felhatalmazást kapnál, ha felfogadhatnál mindenkit, akit akarsz, vakolókat, festőket, tetőfedőket, hogy minden olyan legyen, mint volt, hogy megújuljon minden zegzug...

Tudja-e igazán, gondolta Michael, mit jelent ez? Egész életében arról álmodozott, hogy egy ilyen házon dolgozhasson, de nem akármilyenen, hanem ezen a házon! Addig utazott vissza az emlékekkel, míg kisfiú volt megint a kapu előtt, kisfiú, aki a könyvtári polcról szedegette le a régi képeskönyveket, amelyekben ez a ház, ugyanez a szalon és ez az előtér szerepelt, hiszen úgyse remélhette, hogy másképp is láthatná ezeket a szobákat.

A látomásban a nő azt mondta: Minden ebben a pillanatban, ebben házban, ebben a sorsdöntő pillanatban fut össze.

– Michael! Akarod megcsinálni?

Mintegy fátylon át látta az arcát, amely fölragyogott, mint egy gyermeké. Olyan távolinak látszott, olyan csillogónak és távolinak. *Te vagy az, Deborah?*

– Michael, húzd le a kesztyűdet! – mondta Rowan váratlan élességgel. – Térj vissza a munkádhoz! Térj vissza önmagadhoz! Ötven éven át senki sem volt boldog ebben a házban, senki sem szeretett itt lakni, senki sem győzött! Ideje már, hogy szeressünk és győzzünk, ideje, hogy visszahódítsuk a házat önmagának. Már akkor tudtam, amikor befejeztem a Mayfair-boszorkányok aktáját. Michael, ez a mi házunk!

De te megváltoztathatod... Percre se hidd, hogy nincsen hatalmad, mert a hatalom forrása a...

– Felelj már, Michael!

Mit változtathatok meg? Ne hagyjatok itt így! Mondjátok el!

De már elmentek, mintha sose lettek volna itt, ő pedig ott állt Rowannal a napfényben, a borostyánsárga padlón, és a nő azt várja, hogy válaszoljon.

Várt a ház is, a gyönyörű ház, a rozsda- és mocsokréteg alatt, árnyékok és gubancos futónövények hálójában, nyirkos forróságban.

– Ó, igen, édes, igen! – felelte Michael, mintha álmából ébredne. Érzékeit hirtelen elöntötte a lonc illata, a madárdal, és a nap záporozó melege. Sarkon fordult a hosszú szoba közepén.

– A fény, Rowan! Be kell engednünk a fényt! Gyere! – fogta kézen a nőt. – Nézzük, nyílnak-e még ezek a régi spaletták!

HARMINCEGY

HALKAN, tisztelettel kezdtek a ház felfedezéséhez. Először olyan volt, mintha kicselezték volna az őröket egy múzeumban, és nem mertek visszaélni véletlen szabadságukkal.

Túlságosan meg voltak illetődve, hogy hozzá merjenek nyúlni a hajdani lakók személyes tárgyaihoz: a napozótornác üveglapos asztalán felejtett kávéscsészéhez, a széken az összehajtogatott képeslaphoz.

Inkább csak vándoroltak a szobákban és a folyósokon, elhúzták a függönyöket, kinyitogatták a zsalugátereket, csupán alkalmilag és a legnagyobb körültekintéssel kukkantottak be az íróasztalokba, beépített szekrényekbe, fiókokba.

Aztán ahogy megszokták az árnyékos meleget, mind jobban fölbátorodtak.

Egy óráig böngésztek egyedül a könyvtárban, belenézegettek a bőrkötésű klasszikusokba és a régi riverbendi naplókba, elszontyolodtak, mikor látták, hogy a lapok szivacsossá korhadtak. Szinte olvashatatlanokká lettek a számadások.

Az asztalon levő papírokhoz nem nyúltak; azokat majd Ryan Mayfair viszi el és vizsgálja meg. Megszemlélték az arcképeket a falakon.

– Az Julien, annak kell lennie! – Sötét szépségében mosolygott rájuk az előtér faláról. – Hát az mi ott a háttérben? – Annyira elsötétedett, hogy Michaelnek a szemét kellett erőltetnie. Végre megállapította, hogy Julien a ház homlokzati verandáján áll.

– Igen, és ez a fénykép nyilván Julient ábrázolja a fiaival. Aki a legközelebb áll hozzá, az Cortland. Ez az én apám.

– Itt is a tornácon állva mosolyogtak a megfakult szépiában, és milyen nyájasnak, sőt élettelinek látszottak!

Akkor mit látnál, Michael, ha megérintenéd őket? Honnan tudod, hogy Deborah nem azt akarja?

Gyorsan elfordult. Rowant akarta követni. Szerette, ahogy megy hosszú, hanyag lépéseivel, és a haja libeg a járása ritmusára. Az ebédlő ajtajában megfordult és mosolygott. Jössz?

A magas mennyezetű kis tálalóban isteni porcelánokat találtak sok-sok polcon: Mintont, Lenoxot, Wedgwoodot, Royal Doultont, virágmintásakat, keleti mintásakat, arany- és ezüstszegélyűeket. Régi mázatlan porcelánt, keleti porcelánt, antik kék szomorúfűzeset, régi csontporcelánt.

Volt rengeteg doboz ezüst étkészlet, filcágyba süppedt, nehéz darabok, százszámra, köztük nagyon régi készletek angol fémjelzéssel, európai stílusú, vésett M monogrammal.

Michael ismerte az ilyesmit; most jól jött a régi szerelem a viktoriánus tárgyak összes fajtái iránt. Felismerte a halkéseket, az osztrigavillákat, a zselés kanalakat és a számtalan egyéb apró különlegességet, amelyekből ugyancsak volt legalább tizenkét sorozat.

Találtak gyönyörűen trébelt ezüst gyertyatartókat, cifra puncsos tálakat, tálcákat, kenyérkosarakat, vajtartókat, kávéskannákat, teáskannákat, vizeskancsókat. Nem volt olyan sötét oxid, amely alól, ha erősen megdörgölték, ki ne villant volna a tiszta, régi ezüst.

A faliszekrények hátuljában metszett üvegtálak, ólomkristály tányérok és tálcák álltak mindenféle méretben.

Csupán az abroszok és a szalvéták sokasága ment tönkre, a finom lenvászon és a csipke szétmállott a nedvességtől, bár itt-ott még mindig büszkén domborodott a sötét penész alatt az M betű.

Ám még így is megmaradt egy cédrus belsejű, száraz fiókban néhány kék papírba burkolt asztalkendő, amelyeken gyönyörűen megsárgult a vastag, régi csipke. Csont, ezüst és arany szalvétagyűrűk hevertek közöttük.

Megérintse őket? Mary Beth Mayfairt jelentene az MBM? Itt egy monogramos gyűrű, amelyről tudjuk, kié lehetett. Visszatette,

kesztyűs ujjai olyan ügyesen mozogtak, mintha csupaszok lennének, pedig kényelmetlenül melege volt a kesztyűben, és már alig bírta cipelni a keresztet, ahogy Rowan nevezte.

Az alkonyatra hajló nap hosszú, ferde sugarakat küldött be az ebédlő ablakain. Nézd meg még egyszer ebben a díszletben Rowan Mayfairt.

A falfestmények hirtelen életre keltek, apró alakok egész raja jelent meg az álmodó ültetvényeken. A hosszú asztal majdnem száz év után is erős, elegáns maradt. Szövevényesen faragott támlájú Chippendale székek sorakoztak a falak mellett.

Fogunk-e együtt vacsorázni libegő, hosszú gyertyák mellett?

– Igen! – súgta Rowan. – Igen!

A tálalóban annyi finom üvegholmit találtak, hogy egy királyi lakomára is elég lett volna. Voltak itt leheletvékony kelyhek, metszett virágmintás, vastag talpú, öblös poharak, sherryspoharak, konyakospoharak, pezsgőspoharak, fehér- és vörösborospoharak, likőröspoharak, hozzájuk illő palackok üvegdugóval, metszett üvegkancsók és a gyönyörű tányérok fénytől szikrázó tornyai.

Mennyi kincs, gondolta Michael, és valamennyi csak a varázspálca intésére vár, amely újra szolgálatba állítja őket.

– Összejövetelekről álmodom – szólalt meg Rowan –, olyanokról, mint a régi napokban, amikor mindenki összejött, és ennivalótól roskadoztak az asztalok. Sok-sok Mayfairről.

Michael szótlanul gyönyörködött az arcélében. Rowan egy törékeny talpaspoharat csillogtatott a szikrázó napsugárban.

– Milyen kecses, milyen csábító! – mondta a nő. – Nem tudtam, hogy ilyen is lehet az élet. Nem tudtam, hogy Amerikában léteznek még ilyen házak. Milyen különös. Beutaztam a világot, és még sose jártam ilyen helyen. Ez a ház olyan, mintha megfeledkezett volna róla az idő.

Michael akaratlanul elmosolyodott.

– Errefelé nagyon lassan változnak a dolgok – mondta. – Hála Istennek.

– Mégis olyan, mintha álmodtam volna ezekről a szobákról, arról az életről, amely itt élhető, de ébredés után mindent elfelejtettem. Hát valaminek mégis kellett emlékeznie. Valamint elveszettnek és idegennek érezte magát abban a világban, amit odaát csináltunk magunknak.

Kisétáltak a napfénybe, megkerülték a régi úszómedencét, keresztül mentek a romos fürdőházon.

– Itt minden stabil – állapította meg Michael, miután megvizsgálta a tolóajtókat, a kézmosókagylót és a zuhanyt. – Meg lehet javítani. Ide nézz, cédrusfából készítették! A csövek pedig rézből vannak. A cédrus elpusztíthatatlan. Két nap alatt meg tudnám javítani ezt a vízvezetéket.

Hátrasétáltak a magas fűben oda, ahol az egykori melléképületek álltak. Azokból már semmi sem maradt, csak egy bánatos, rozzant deszkaépítmény a telek szélén.

– Nem rossz, egyáltalán nem olyan rossz! – kukkantott be Michael a poros zsalugáteren. – Talán a férfi szolgák laktak benne. Ez afféle gargonniére.

Itt nyúlt talán huszonnégy méter magasra a tölgyfa, amelyen Deirdre keresett menedéket. Lombja sötét és poros volt a nyári forróságtól. Tavasszal majd sugárzó, mentazöld leveleket hajt. A napfényfoltokban sűrű banánfacsoportok meredeztek, mint valami monstruózus fű. A telket hosszú, gyönyörűen megépített téglafal határolta, amelyet a Gesztenyefa utcára nyíló hátsó kapuig benőtt a loboncos repkény és a glicínia.

– Még mindig virágzik a glicínia! – mondta Michael. – Hogy szeretem ezeket a lila virágokat! Ha sétálni mentem, mindig megsimogattam, hogy lássam a szirmok borzongását!

Mi a fenének nem húzod le a kesztyűdet egy percre, csak hogy érezd a tenyeredben a gyöngéd kicsi szirmokat?

Rowan behunyt szemmel állt. A madarakat hallgatná? Michael a hosszú, hátsó szárnyépületet nézte, a szolgaszállás tornácainak fehér

fakorlátját, a fehér rácsokat. Már maga az is boldogság volt, látni ezeket a rácsokat. Ezek az otthon szeszélyes színei, mintái.

Az otthon. Mintha mindig ilyen házban lakott volna. Volt-e kósza leskelődő, aki jobban szerette, mint ő? Bizonyos értelemben itt is lakott, mert ez után vágyott, mikor elutazott, ez volt a ház, amelyről álmodott...

Fogalmad sincs a támadás erejéről...

– Michael?

– Mi az, kedves? – Megcsókolta, beszívta hajának isteni napszítta illatát. Rowan bőrét csillogóvá tette a meleg. Ám a látomások didergése nem múlt el. Nagyra nyitotta a szemét, megtöltötte a sötét, délutáni fénnyel, engedte, hogy elzsongítsa a rovarok halk zümmögése.

... hazugságok szövevénye...

Rowan előtte ment a magas fűben.

– Itt kockakövek vannak, Michael. – Hangja egészen vékonynak tűnt a nyílt téren. – Csupa kockakő. Ezzel burkolták a kertet.

A férfi utána baktatott, vissza a kert elejébe. Találtak görög szobrocskákat, gyönyörűségesen viharvert, cement szatírokat, amelyek vak szemekkel leselkedtek az elvadult puszpáng alól, egy rejtőzködő márványnimfát a sötét, viaszos kaméliák között, és pici, sárga, csodaszép lantanát mindenütt, ahová behatolt a nap.

– Szalonnás tojás, így hívtuk ezt a kis virágot – magyarázta Michael, miközben tört Rowannak egy ágat. – Nézd csak ezeknek az apró szirmoknak a narancsszínbe átmenő sárgáját és a barnáját! Ez pedig itt a kék változata. Látod azt ott, ne nyúlj hozzám, az a nagy kék virág a tornác mellett, az meg a mályvarózsa, de mi csak ziliznek hívtuk.

– Ziliz. De szép.

– Az a futó meg a királyné koszorúja, vagy korallkorona, de nálunk csak montanai rózsának hívták.

A futónövény szövedéke fölött egy fehér csík látszott Deirdre régi hintaszékéből.

– Neki nyilván megmetszették, hogy kilásson – vélte Michael. – Látod, milyen magasra nő a másik oldalon, ahol birokra kel a bougainvilleával? Ez csak a fal királynője, nem igaz?

Szinte rikítóan harsogtak a foszforeszkálóan lila murvalevelek, amelyeket mindenki virágnak hisz.

– Uramisten, hányszor próbáltam odaügyeskedni kulcsátadás előtt a kaliforniai szűk hátsó udvarokba, miután felakasztottam az ablakra a kvéker csipkefüggönyöket, beeresztettem a padlót Minwax Golden Oakkal, és elhoztam az ócskavastelepről a karmos lábú fürdőkádat! És itt az igazi, az eredeti, bőséges változatban...

– És ez is a tied – mondta Rowan. – A tiéd és az enyém. – Milyen ártatlannak tűnt most, mennyi lelkes őszinteség volt szelíd mosolyában! Ismét átölelte Michaelt, megszorította a férfi kesztyűs ujjait. – De akkor mi van, ha a belül korhadt? Mennyi munkába kerülne kijavítani minden hibát?

– Gyere csak ide, húzódj hátrább és figyelj! – mondta Michael. – Látod, milyen egyenes a szolgaszállás tornáca? Ennek a háznak az alapja olyan, mint a vas! A földszinten sehol sincs beázás, nem szivárog a nedvesség. Sehol! A régi időkben az ilyen tornác volt a folyosó, amelyen a személyzet jött-ment. Azért van annyi földig érő ajtó és ablak. Mellesleg egyetlen ablakot vagy ajtót se találtam, amely meg lenne vetemedve. Ezen az oldalon a ház teljesen nyitott, hogy érje a folyami szellő. Majd meglátod, hogy az egész városban nyitottak a házak a folyóra, hogy érje őket a szellő.

Rowan fölnézett Julien régi szobájának ablakaira. Megint Anthára gondol?

– Érzem, hogyan törik meg a házra nehezedő átok! – suttogta. – Ezért kellett találkoznunk, és megszeretnünk egymást!

Igen, én is ezt hiszem, gondolta Michael, de valamilyen okból nem mondta ki. Talán túlságosan élőnek tűnt a csend; talán félt provokálni valami, ami láthatatlanul figyel és fülel.

– Ezek a falak tömör téglából készültek, Rowan – magyarázta –, és van közöttük, ami negyven centiméter vastag. Kézzel megmértem

az ajtófélfáknál. Negyven centiméter! Kívülről bevakolták, hogy olyannak látsszék, mintha kőből készült volna, mert az volt a divat. Látod a rovátkolást a festésben? Hogy olyan legyen, mint egy sziklatömbökből épített villa. Eklektikus ház. Kovácsoltvas csipke, korinthoszi, dór és ión oszlopok, kulcslyuk-ajtók...

– Ja, kulcslyukak – mondta Rowan. – Tudod, hol láttam ilyen ajtót? A kriptán. A Mayfair-síremlék tetején.

– Hogyhogy a tetején?

– Egy faragott ajtó, ugyanolyan, mint ennek a háznak az ajtói. Biztosra veszem, hogy ajtó volt, hacsak nem kulcslyukat akart ábrázolni. Majd megmutatom. Ma vagy holnap átmehetünk. Közvetlenül a főút mellett.

Miért érzi ezt a kínos szorongást? Faragott ajtó egy sírkövön? Michael utálta a temetőket, utálta a kriptákat. Ám előbb-utóbb csak meg kell néznie. Elfojtotta az érzést, beszélt tovább, csak a kedves napfényben fürdő házat akarta látni.

– Aztán itt vannak az északi oldalon ezek a boltíves, reneszánsz ablakok. Ez megint egy másik építészeti stílus. De akkor is remekmű. Hatásos, mert hatékony. Ehhez az éghajlathoz építették, az öt méter magas szobáival. Hatalmas verem a fénynek és a hűvös szellőnek, erőd a hőség ellen.

Rowan átkarolta a derekát. Visszamentek a házba, föl a hosszú, félhomályos lépcsőn.

– Nézd, milyen tömör ez a habarcs! – magyarázta a férfi. – Majdnem biztos, hogy még az eredeti. Mesterek készítették! Valószínűleg kézzel mintázták azt a koronapárkányt. Még hajszálrepedést sem láthatsz rajtuk, ami együtt járna a süppedéssel. Ha megvizsgálom az alapokat, bizonyosan teherelosztó falat találok, amely mélyen belenyúlik a földbe. Óriási párnafái lehetnek ennek a háznak! Minden egyenes, szilárd.

– Én meg azt hittem, mikor először láttam, hogy reménytelen.

– Hántsd le képzeletben ezt a régi kárpitot – mondta Michael. – Fesd a falat élénk, meleg színekre. Lássad csillogó fehérnek és tisztának a fát.

– A miénk – súgta Rowan. – A tied és az enyém. Mostantól mi írjuk az aktát.

– Az aktát Rowanról és Michaelről – mosolygott halványan a férfi. Megállt a lépcső tetején. – Itt az emeleten egyszerűbb. A mennyezet körülbelül harminc centiméterrel alacsonyabbak, hiányzik a díszes koronapárkány. Minden szimplább.

Rowan nevetett, megrázta a fejét.

– És milyen magasak ezek a kisebb szobák? Talán négyméteresek?

Megfordultak, lementek a folyosón az első hálószobáig, amelynek ablakai a homlokzati első erkélyre és az oldalerkélyre nyíltak. A fiókos szekrényen imakönyv, rajta arany betűkkel Belle neve. Homályos üveg mögé zárt, aranyfüstös keretű fényképek lógtak fényüket vesztett, rozsdás láncokon.

– Megint Julien, ő kell, hogy legyen – állapította meg Michael. – És Mary Beth. Nézd csak, Rowan, ez az asszony tisztára olyan, mint te.

– Nekem is mondták – felelte halkan.

A mennyezetes ágyon hevert Belle rózsafüzére, a kereszt hátuljába belevésték a nevét. Por gomolygott a pehelypaplanból, amikor Michael megérintette. Rózsakoszorú nézett le rá a szatén mennyezetről.

Nagyon bús összbenyomást keltett a fakuló, virágos tapéta, a kissé előredőlő, nehézkes szekrények, a porszínre kopott szőnyeg. A tölgyfák kísértetiesen derengtek a nyersselyem függönyök mögött. A fürdőszoba tiszta és nagyon egyszerű volt – Stella idejében csempézhették ki, gondolta Michael. Osdi, nagy kád, amilyennel hébe-hóba még találkozhatni régimódi szállodákban, magas, talapzatos kézmosó, porlepte törülközők egy kosárfonott állványon.

– Jé, Michael, ez a legjobb szoba! – mondta mögötte Rowan. – Egyszerre nyílik délre és nyugatra. Segíts már ennél az ablaknál!

Nagy nehezen föltolták a makacskodó ablakot.

– Mintha a fákon laknánk! – állapította meg Rowan, kilépve a széles homlokzati erkélyre. Megfogta a hornyolt korinthoszi oszlopot, és a göcsörtös tölgyeket nézegette. – Nézd már, Michael, páfrányok nőnek az ágakon, száz és száz, pici, zöld páfrány! Ott egy mókus! Nem, kettő! Elijesztettük őket! De különös. Olyan, mintha az erdőben lennénk, akár ki is ugorhatnánk innen, és mászva mehetnénk tovább. Ezen a fán föl lehetne kapaszkodni az égig!

Michael a gerendákat próbálgatta. – Szilárd, mint minden. És a kovácsoltvas se rozsdásodott el, nem igazán. Csak festeni kell. – A plafonon sem volt beázás.

Csak várt, egész idő alatt várta, hogy felújítsák. Michael kibújt khaki zubbonyából. Végül csak erősebb lett a meleg, még itt is, ahol szabadon érte a folyami szellő. A mutatóujjára akasztotta a kabátot, és a vállára dobta.

Rowan keresztbe fonta a karját, és a kovácsoltvas korlátnak támaszkodva figyelte a nyugodt, csendes zugot.

Michael lenézett a kedves kis olajfák szövedékén át a kapura. Magát látta kisfiúként, kristálytisztán látta. Rowan hirtelen megragadta a kezét, és maga után húzta a szobába.

– Nézd csak, azon az ajtón át lehet jutni a következő hálószobába! Abból lehetne a nappali. Mindkettő arra az oldalerkélyre nyílik.

Michael az egyik ovális fényképet bámulta. Stella? Stellának kell lennie.

– Hát nem csodálatos? – kérdezte Rowan. – Ebből lesz a nappali!

A férfi megint a fehér borkötésű imakönyvet nézte, amelyre arannyal írták föl Belle Mayfair nevét, és egy pillanatra azt gondolta: érintsd meg! És még azt: Belle olyan szelíd, olyan jó volt. Hogy bánthatna téged Belle? Itt vagy ebben a házban, és nem használod az erőt!

– Michael?

Nem tudta rászánni magát. Ha egyszer elkezdte, hogy bírja abbahagyni? Akkor pedig megölnék a sorozatos áramütések, a képek zavaros örvényével járó vakság, az elkerülhetetlen vakság és a hangzavar. Nem, nem kell! Senki se mondta, hogy ezt tedd!

Összerándult a gondolattól, hogy létezik erő, amely rákényszeríthetné, hogy tépje le a kesztyűjét, és fogja meg ezeket a tárgyakat. Félt. Rowan különben is hívja. Még egyszer ránézett az imakönyvre, aztán otthagyta.

– Michael, ez lehetett Millie szobája. Kandalló is van benne! – Rowan egy magas fiókos szekrény előtt állt, apró, monogramos zsebkendővel a kezében. – Ezek a szobák olyanok, mint a szentélyek.

A hosszú ablak előtt annyira megsűrűsödött a bougainvillea, hogy nem látszott tőle a korlát alsó része. Az erkély alatt volt Deirdre tornáca, amelyre szúnyoghálókat szereltek.

– Igen, mindegyikben van kandalló – felelte szórakozottan a férfi, a bougainvillea foszforeszkáló liláját nézve. – Majd ellenőriznem kell a kémények samottbélését. Ezekben a sekély kis tűzhelyekben sohasem égettek fát, csak szenet.

Most gázégők voltak a kandallókban, de Michaelnek ez is tetszett, mert időtlen idők óta nem látott ilyen gázzal működő, kis hősugárzókat, amelyek parányi kék-arany lángokkal vidámítják a téli sötétséget.

Rowan megállt a beépített szekrény ajtajánál.

– Mi ez a szag, Michael?

– Egek ura, Rowan Mayfair, te még sose szagoltál kámfort egy régi faliszekrényben?

– Nem is láttam régi faliszekrényt, Michael Curry – nevetett lágyan a nő. – Sose éltem régi házban, és nem jártam régi szállodában. Örökbefogadó apámnak a hipermodern volt a jelszava. Tetőéttermek, réz, üveg. El nem tudod képzelni, mi mindenre volt képes az elvhűség kedvéért. Ellie pedig látni se bírta, ami régi vagy kopott. Egy évig használta a ruháit, aztán kidobta őket.

– Akkor most nyilván úgy gondolod, hogy egy másik bolygóra kerültél.

– Nem, nem igazán, csak egy másik értelmezésbe – felelte Rowan halkan, és töprengve megérintette a régi ruhákat. Michael mindenütt csak árnyékokat látott.

– Ha elgondolom – súgta a nő –, hogy végefelé jár a huszadik század, Millie pedig itt élte le az egész életét, ebben a szobában. – Hátralépett. Jaj, de utálatos ez a kárpit! Nézd, ott meg egy beázás!

– Semmi súlyos, édes. Az csak egy kicsi. Ekkora házban úgyszólván kötelező egy-két beázás. Semmi ez. Viszont azt hiszem, hogy itt meghalt a malter.

– Meghalt? A malter is meghal?

– Túlságosan régi, hogy megtartsa a javítást. Látod, milyen töredezett? Újravakoljuk a plafont – mondta, és vállat vont. – Két nap munka.

– Zseni vagy!

Michael nevetve rázta a fejét.

– Nézd, egy régi fürdőszoba! – mutatta Rowan. – Minden hálószobához volt egy külön fürdőszoba. Próbálom látni, milyen lesz késznek és tisztának...

– Én látom – mondta a férfi. – Látok minden lépést.

A folyosón Carlotta szobája volt az utolsó: borongós hodály, fekete, mennyezetes ágy, megfakult tafota bodrok, néhány, huzattal borított, unalmas szék. Pállott szag. Egy polcon törvénygyűjtemények és szakkönyvek. Ott pedig a rózsafüzér és az imakönyv, mintha csak az imént tette volna le őket. Carlotta gyűrötten odadobott, fehér kesztyűje, egy pár kámeás fülbevaló, egy fekete borostyángyöngy.

– Nálunk ezt nagyanyó gyöngyeinek hívták – álmélkodott Michael. – Tisztára elfelejtettem, hogy létezik ilyesmi! – Már nyúlt volna, hogy megérintse, de úgy kapta vissza kesztyűs kezét, mintha valami megsütötte volna.

– Nekem sem tetszik – súgta Rowan. Megint azzal a didergő, elanyátlanodott – talán riadt – mozdulattal markolászta a karjait. – Semmihez sem akarok hozzányúlni, ami az övé volt! – Úgy nézett a tükörasztalon szétszórt apróságokra, a régi bútorra, mintha egy kissé viszolyogna tőle, legyen bármilyen szép. – Ryan majd elintézi – mormolta egyre feszélyezettebben. – Szólt, hogy Gerald Mayfair átjön, és elviszi ezeket a cuccokat. Az öregasszony Gerald nagyanyjára hagyta a holmiját. – Úgy fordult el, mintha valami ráijesztett volna, és csaknem haragosan bámult a tükörbe. – Már megint az a szag, az a kámfor! És még valami.

– Verbéna és rózsavíz – magyarázta Michael. – Látod a flakont? Mostanában Észak-Kaliforniában ilyesmikkel rendezik be az originál panziókat. Hány ilyet helyeztem el én is, márványlapos asztalokon! És itt az eredeti, az igazi!

– Túlságosan is igazi – mormolta Rowan. – Kietlen és örömtelen.

Kimentek a szoba hátsó ajtaján egy kis folyosóra, ahonnan rövid lépcső vezetett két szomszédos szobácskához.

– A régi időkben a szobalányok aludtak itt – mondta Michael. – Az a szoba ott hátul most Eugeniáé. Innen egyenesen belátunk a szolgaszállásba. A személyzet sohasem használta az összekötő ajtót, mert ezt csak nemrég alakították ki. Át kellett törni miatta a téglafalat. A régi cselédek a tornácokon át jutottak be a nagy házba.

A szárnyépület végén fakó fény derengett.

– Az a lépcső, amely a konyhába vezet. És ott hátul, az volt Eugenia régi fürdőszobája. Egykor délen másfajta fürdőszoba járt a fekete cselédségnek, de gondolom, erről épp eleget hallottál.

Visszatértek Carlotta nagy szobájába. Rowan gyanakodva lépkedett a kopott szőnyegen, Michael követte az ablakhoz, és kíméletesen félrehúzta a foszlott függönyt, hogy láthassák a Gesztenyefa utcai, téglával burkolt járdát, és a másik oldalon a nagyszerű udvarház művészi homlokzatát.

– Nézd, az is a folyóra nyílik! – mutatta Michael. – Nézd azon a telken a tölgyfákat! Náluk még mindig áll a régi istálló. Látod a

leomlott vakolat alatt a téglát? Azt is úgy csinálták, hogy faragott követ mutasson.

– Minden ablakból a tölgyekre lehet látni – mondta a nő, olyan halkan, mintha nem akarná felkeverni a port. – És milyen sötétkék az ég! Itt még a fény is más. Olyan puha, mint Firenzében vagy Velencében.

– Pontosan – helyeselt Michael.

Már megint azon kapta magát, hogy aggodalmasan kémleli az öregasszony holmiját. Talán átragadt rá Rowan kínos feszengése. Hirtelen elképzelte, amint lehúzza a kesztyűjét, és megfogja Carlotta tárgyait.

– Mi az, Michael?

– Menjünk! – morogta. Kézen fogta a nőt, visszatértek a folyosóra.

Rowan meglehetősen vonakodva követte Deirdre régi szobájába. Itt még jobban kiütközött rajta a zavar és a viszolygás, mégse bírta megállni, hogy végig ne járja az utat. Michael látta, hogy a tekintete valósággal falja a bekeretezett fényképeket és a fonott ülésű, apró, viktoriánus székeket. Magához ölelte Rowant, miközben a nő az ocsmány foltot bámulta a matracon.

– Rémes! – mondta. – Ide kell rendelnem valakit, hogy eltakarítsa.

– Majd én – felelte Rowan.

– Nem, ezt én csinálom. Azt kérdezted a földszinten, átveszem-e az irányítást, megkeresem-e a felújításhoz a mesterembereket. Nohát akkor ezt is el tudom intézni.

A foltot nézte. Nagy, tojásdad pecsét volt, a közepe ragacsos. Vérzett volna a haldokló? Vagy csak itt hagyták főni a saját salakjában, ebben a rettenetes, régi szobában?

– Nem tudom – súgta Rowan, bár Michael nem kérdezett semmit, és reszketegen sóhajtott. – Már kértem a kórtörténetét. Ryan majd mindent beszerez törvényes úton. Ma beszéltem vele. Felhívtam az orvost. Beszéltem az ápolónővel, Violával. Bájos öregasszony, úgy elmesélte, mint egy Dickens. Az orvos annyit mondott, hogy nem lett

volna értelme kórházba vinni. Tiszta őrület volt az egész. Nem tetszett neki a faggatás, pedzegette, hogy rosszul teszem. Azt mondta, az emberség is azt diktálta, hogy hagyják anyámat meghalni.

Michael szorosabban ölelte magához, végigsúrolta ajkával a nő arcát.

– Mik ezek a gyertyák? – meredt rá Rowan az éjjeliszekrényen álló apró oltárra. – És ez a borzalmas szobor! Mi ez?

– A Boldogságos Szűzanya – magyarázta Michael. – Ha a csupasz szívét is lehet látni, mint ezen, akkor Mária Szeplőtelen Szívének hívják. Nem emlékszem valami jól. A gyertyák pedig szentelt gyertyák. Láttam a hunyorgásukat, amikor kint álltam az első éjszakán. Álmomban sem hittem volna, hogy anyád haldoklik. Ha sejtem, akkor, akkor... nem tudom. Még azt se tudtam, ki lakik a szobában.

– De miért égették ezeket a szentelt gyertyákat?

– A haldoklók vigasztalására. Jön a pap, feladja az úgynevezett utolsó kenetet. Én is elkísértem néhányszor, ministráns koromban.

– Ezt megtették érte, de a kórházba nem vitették be?

– Gondolod, Rowan, hogy ha tudsz róla, és idejössz, akkor magához lehetett volna téríteni? Én nem hiszem, kedves. Továbbá most már úgysem számít.

– Ryan szerint sem. Azt mondja, nem volt remény. Azt mondja, egyszer, úgy tíz éve, Carlotta leállíttatta a nyugtatókat, de anyám akkor csak reflex-szinten reagált az ingerekre. Ryan azt mondja, megtettek mindent, bár ő persze magát fedezi. Majd megtudom, ha láttam a kórelőzményt.

Otthagyta az ágyat, tekintete húzódozva pásztázta a szobát. Valósággal kényszerítenie kellett magát, hogy ezt is fölbecsülje, úgy, mint a többi helyiséget.

Michael megpróbálta elterelni a figyelmét. Elmagyarázta, hogy ez az egyetlen szoba, amelynek a díszítése megegyezik a földszintével. Voluták szegélyezik az ablakokat, a poros kristálycsillárt ékes gipszmedalion keretezi. Viszont az óriási ágy nem volt valami szép.

– Nem olyan, mint a többiek – állapította meg Rowan.

– Újabb, géppel készült – mondta a férfi. – A múlt század vége felé millió ilyet adtak el. Valószínűleg Mary Beth vásárolta.

– Megállította az időt, igaz?

– Mary Beth?

– Nem, az a gyűlöletes Carlotta. Megállította itt az időt. Csikorogva befékezett mindent. Képzeld el azokat a fiatal lányokat, akiknek ebben a házban kellett felnőniük! Sehol semmi jele, hogy valaha is lett volna valamijük, ami szép, különleges vagy korszerű!

– Plüssmacik – motyogta Michael. Deirdre mintha mackókat emlegetett volna a texasi kertben. Rowan nem hallotta.

– Nohát, az ő uralmának vége – állapította meg egy cseppnyi diadal nélkül.

Az éjjeliszekrényhez ugrott, fölkapta a pőre, piros szívű Máriát, és földhöz csapta. A gipsz három darabra tört a nyitott fürdőszoba márványpadlóján. Rowan úgy bámulta, mintha megrendült volna a saját tettétől.

A férfi elhűlt. Valami teljesen ésszerűtlen, babonás reszketés rázta. A Boldogságos Szűzanya darabokban, a fürdőszoba kövén! Imádkozni szeretett volna, vagy csinálni valamilyen ellenvarázst, mint mikor az ember sót dob át a vállán, vagy lekopogja a fán. Ekkor megakadt a szeme valami csillogón. Mindenfélék villództak a másik éjjeliszekrényen.

– Nézd, Rowan! – mondta halkan. – Nézd csak, mik vannak ott a másik asztalon!

A nyitott ékszereskazetta volt, és a bársony erszény. Aranypénzek halmai, gyöngysorok és ékkövek, villogó kis ékkövek, százszámra.

– Úristen! – hebegte Rowan. Megkerülte az ágyat, és úgy bámulta a drágaságokat, mintha élnének.

– Nem hitted el? – kérdezte Michael. Bár most abban sem volt bizonyos, hogy ő elhitte-e. – Olyan hamisnak látszanak, nem? Mint a filmeken az ékszerek. Lehet, hogy nem is igaziak.

Rowan ránézett a sivár, üres ágy fölött.

– Hajlandó lennél megérinteni őket, Michael? – kérdezte halkan. – Hajlandó lennél... a kezeddel illetni őket?

– Nem akarom, Rowan! – rázta meg a fejét a férfi.

A nő némán állt. Mintha visszafordult volna önmagába; a pillantása is megzavarosodott, elveszítette a fényét. Most is a karjait markolászta, ahogy akkor szokta, ha fölzaklatta valami. Olyan volt, mintha fázna a kétségbeeséstől.

– Michael – kérdezte ugyanazon a lágy hangon –, nem akarnál megérinteni valamit a holmija közül? A hálóingét vagy az ágyát?

– Nem akarom, Rowan! Azt mondtuk, nem fogunk...

Rowan lehajtotta a fejét. A haja a szemébe hullott, a férfi nem láthatta a tekintetét.

– Rowan, nem tudom értelmezni! Mindig megmaradna a zűrzavar. Látnám az ápolónőt, aki segített öltözködnie, esetleg az orvost, vagy talán egy autót, amely akkor húzott el erre, amikor kint ült és nézett. Nem tudom, hogyan használjam. Aaron tanítgatott egy kicsit, de még mindig nem vagyok elég jó. Valami rondát fogok látni, valami gyűlöleteset. És félek tőle, Rowan, hiszen halott! Az elején összevissza fogdostam mindenféle népnek a vacakjait, de most már nem bírom! Hidd el, hogy... hogy mikor Aaron tanít...

– És mi van, ha boldogságot látnál. Mi van, ha valami olyan gyönyörűt látnál, mint az a londoni nő, aki megérintette Aaron kérésére a pongyolát.

– Te elhitted ezt, Rowan? A talamascások sem csalhatatlanok. Ők is csak emberek.

– Nem, nem csak emberek – tiltakozott a nő. – Olyan emberek, mint te meg én. Természet fölötti erejük van, mint neked és nekem.

Gyöngéd, türelmes volt a hangja, de Michael nagyon jól megértette az érzéseit. Megint rámeredt a szentelt gyertyákra, majd a törött szoborra, amelyek épp, hogy sejlettek Rowan mögött, a fürdőszoba padlóján, az árnyékok között. Villanás a májusi körmenetből; a Szűzanya óriási képmása kissé megdől, ahogy viszik az utcák során. Virágok ezrei. Újból Deirdre jutott az eszébe, Deirdre

a sötét füvészkertben, ahogy mondja Aaronnak: „Normális életet akarok!”

Az ágyat megkerülve odament a régimódi tükörasztalhoz. Kihúzta a felső fiókot. Puha fehér flanel hálóingek, illatszeres tasakok mézes aromája. Könnyebb nyári hálóruhák, tisztaselyemből.

Egy ilyet vett elő, egy pasztellszínű virágokkal hímzett, vékony, ujjatlan inget. Gyűrött halomban a tükörasztalra ejtette, és lehúzta a kesztyűjét.

Egy pillanatra görcsösen összekulcsolta az ujjait, majd két kézzel fölemelte a hálóinget. Behunyta a szemét.

– Deirdre-et– parancsolta. – Egyedül Deirdre-et.

Iszonyú űr ásított előtte. Arcok százait látta, vérvörös, vibráló tüzeken át, jajgatást, sivalkodást hallott, elviselhetetlen hangot. Egy ember közeledett, átlépkedve a többiek testén! – Ne, elég! – Elejtette a hálóinget. Behunyt szemmel próbált emlékezni arra, amiből most kapott egy pillantásnyi ízelítőt, bár nem bírta volna ki, hogy még egyszer körülvegyék. Sok száz ember tolong és forgolódik, valaki beszél, csúnya, hadaró, csúfolódó hangon.

– Jézusom, mi volt ez? – Rámeredt: a kezére. Mindenen túl dob dübörgött, verte a marsot. Ezt ismerte.

Húshagyókedd, évekkel ezelőtt. Amikor az anyjával siettek a téli utcákon, hogy megnézzék a Comus Misztikus Zenéjét. Igen, akkor doboltak így. Az izzás pedig a lobogó-csöpögő fáklyák lángjaiból állt össze.

– Nem értem! – mondta.

– Miről beszélsz?

– Nem láttam semmi olyat, aminek értelme lett volna. – Ingerülten nézte a hálóinget, majd lassan kinyújtotta a kezét. – Deirdre az utolsó napjaiban – mondta. – Kizárólag Deirdre-et, az utolsó napokon. – Nagyon szelíden megérintette a gyűrött, puha kelmét. – A tornácról nézem a kertet – súgta. Igen, itt a királyné koszorúja, egy pillangó mászik a szúnyoghálón, és az ő jobbja a nő mellett pihen. – Itt van Lasher, Deirdre örül neki, itt áll, közvetlenül Deirdre mellett. – Ha

megfordítaná a fejét, és fölnézne a hintaszékről, meglátná Lashert. Letette a hálóinget. – Csupa napsütés volt meg virág, és anyád... anyád jól volt.

– Köszönöm, Michael.

– Nem akarom megismételni, Rowan. Ne haragudj, de nem bírom, nem akarom.

– Megértem – mondta Rowan. A férfihoz lépett. – Ne haragudj. – Fojtott, őszinte, csitító volt a hangja, de a pillantásából sugárzott a rémület. Tudni akarta, mit látott Michael az első alkalommal. Azt Michael is szerette volna tudni. De mi az esélye, hogy kiderítheti?

Akkor is itt van a házban, bír a hatalommal, amelyet vélhetőleg ők adtak neki! Ő pedig gyáváskodik a hatalommal, ő, Michael Curry, gyáva nyúl, holott egyfolytában azt hajtja, hogy azt akarja tenni, amiért ideküldték!

Nem ők akarták, hogy ide jöjjön? Nem azt akarták, hogy megérintsen dolgokat? Rowan is ezt akarja. Mit is akarhatna mást?

Kinyújtotta a kezét, és megérintette Deirdre ágyának lábát. Déli lobbanás, ápolónők, takarítónő tol egy fáradt porszívógépet, valaki szüntelenül lamentál, nyivákoló hangon. A végén annyira felgyorsult, hogy egybe mosódtak a képek. Végigfuttatta ujját a matracon: Deirdre fehér lába, mintha kelt tésztából gyúrták volna, itt van Jerry Lonigan, megemeli, fojtottan morogja a segédjének, hogy nézd csak meg ezt a helyet, de jól nézd meg! Mikor a falat érintette meg, beléhasított Deirdre arca: hülyén mosolyog, állán folyik a nyál. Megérintette a fürdőszoba ajtaját, fehér ápolónő szidja Deirdre-et, hogy jöjjön, mozgassa a lábát, úgyis tudja, hogy képes, fájdalom Deirdre-ben, fájdalom eszi a belsejét, férfihang, takarítónő jön-megy, zubog a vízöblítő, szúnyogok zümmögése, fekély Deirdre hátán, jóságos Isten, ott, ahol évekig a hintaszékhez dörgölte, babahintőportól kérges, gennyedő fekély, hülyék maguk, és az ápolónő csak tartja a vécécsészén! Nem bírom...

Megfordult, elcsörtetett Rowan mellett, lesöpörte magáról a kezét, amikor a nő megpróbálta visszatartani. Megérintette az orsópillért.

Kartonruha suhant el mellette, lépések kopogása az ócska szőnyegen. Valaki óbégat, bömböl.

– Michael!

Rohant föl utánuk a lépcsőn. A csecsemő úgy sivalkodott a bölcsőben, hogy fölhallatszott a szalonból.

Vegyszerek bűze, rohadó szenny az üvegekben. Éjszaka látta egy pillanatra, Rowan mesélt róluk, de most meg is kell néznie, igaz? És meg kell érintenie. Meg kell érintenie Marguerite szennyes köcsögeit. Beszívta éjszaka a szagát, amikor feljött megkeresni Townsend tetemét, csakhogy ez nem a tetem. Amint megfogta a korlátot, felvillant a lámpát tartó Rowan, kétségbeesett dühvel próbált menekülni a vénasszony elől, aki szavakkal, aljassággal ostorozta, aztán a fekete asszony, tollseprővel, és az üveges, aki üvegtáblát illeszt a tornáctetőre nyíló ablak keretébe. Naccsága, ezt a bűzt. Maga csak tegye a dolgát. Deirdre hálószobája, hangok éles csörömpölése, felcsap, elmosódik, új hullám közelít, és az ajtó, szemközt az ajtó, valaki nevet, egy férfi franciául beszél, mit is mond, hadd halljak legalább egyetlen érthető szót, a büdösség az ajtó mögött!

De nem, előbb Julien szobáját, Julien ágyát. A nevetés hangosodott, ám csecsemősírás keveredett belé, a nyomában fölfelé rohan a lépcsőn valaki. Az ajtó ismét feldobta Eugeniát, port töröl, a szagra panaszkodik, Carlotta érthetetlen dongása, majd az az iszonyú folt a sötétségben, ahol Townsend meghalt, kilehelte a lelkét a szőnyegbe rágott lyukon, és a kandalló párkánya, vibráló kép Julienről! Ugyanaz a férfi, igen, ugyanaz a férfi, akit akkor látott, amikor Deirdre hálóingét fogta, igen, maga, Julien, látlak, majd futó lábak dobogása, nem, ezt nem akarom látni, de azért az ablakpárkány felé nyúlt, megragadta a rövid zsinórt, a roletta kattogva fölszaladt a szennyes ablaküvegen.

Antha rohant el mellette, ki az üvegen át az ereszre, haja csapzottan lóg nedves arcába, a szeme, nézd a szemét, az arcán fityeg, jóságos isten!

Antha zokog: „Ne bánts, ne bánts! Lasher, segítség!”

– Rowan!

De Julien miért nem tesz valamit, miért, hogy csak áll ott, némán sírva, és nem csinál semmit? „Hívd csak nyugodtan a pokolbéli ördögöket, és a szentek seregeit, úgyse fognak segíteni!” – acsarogja Carlotta, miközben mászik ki az ablakon.

Julien tehetetlen: „Megöllek, te dög, megöllek, ne merd...” Eltűnt, lezuhant, hólyagosan lobogó, piros, hosszú sikolyzászlót húzva maga után a kék égen. Julien a tenyerébe temeti az arcát. Tehetetlen. Vibrál és elenyészik a hazajáró szemtanú. Ismét a káosz, Carlotta fakul. Megmarkolta a vaságyat, Julien ül rajta, remegő, de tisztán látható kép, ismerlek, sötét szem, mosolygó száj, fehér haj, igen, te vagy az, ne nyúlj hozzám! „Eh bien, Michael, na végre!”

Lecsapott az ágyon a dobozokra, de nem látta őket, semmit sem látott, csak a reszkető fényt, amely felölti egy betakarózott ember alakját.

Szertefoszlott, visszatért, Julien megpróbált kiszállni az ágyból... Ne, távozz tőlem!

– Michael!

Lelökdöste a dobozokat az ágyról. Botladozott a könyveken. A babák, hol vannak a babák? Az utazóládában. Julien mondta, nem? Franciául mondta. Kacagás, kacagó kórus. Szoknyák suhogása. Valami eltört. Valami megütötte a térdét, de ő mászott tovább a láda felé. Rozsdás retesz, nem gond, csapd föl a fedelét. Ott állt Julien, rezegve, illékonyan, bólogatott, és a ládára mutogatott.

A rozsdás pántok elpattantak, amikor a fedél az ócska vakolásnak csapódott. Mi ez a suhogás körülötte, mint a tafota, lépésektől nyikorog a padló, alakok magasodnak föléje, mint mikor fény lobban a zsalugáter réseiben, feltűnnek, és rögtön eltűnnek, hadd kapjak levegőt, hadd lássak! Olyan volt, mint az apácák szoknyájának suhogása az iskolában, mikor dübörögtek a folyosón, hogy felképeljék a rossz fiúkat, gyöngyök csörgése, szövet és alsószoknyák suhogása...

De itt vannak a babák!

Odanézz, a babák! Ne tégy kárt bennük, olyan régik és törékenyek, ahogy bámulnak föl rád a buta, elnagyolt arcukkal, azt nézd, a gombszeműt, a szürke copfjaival, tökéletesen szabott tweed-öltönyében, úristen, hiszen ebben csontok vannak!

Megfogta. Mary Beth! Ismét súrolta lobogó szoknyája; ha fölnézne, láthatná az asszonyt, ahogy letekint rá; látja is, látásának nem voltak határai, a tarkójukat is látta, ahogy körülvették, de mindent csak egy pillanatra. Egyetlen másodpercre tartott ki pókhálóvékonyságuk, hol üres volt, hol zsúfolásig megtelt a poros szoba. Rowan úgy jött át rajtuk, mintha szövetet hasítana, megragadta a karját, és akkor fölvillant Charlotte, tudta, hogy Charlotte az! Hozzáért volna a babához? Lenézett és látta, hogy a törékeny babák egymás hegyén-hátán hevernek a csomagolóvásznon.

De hol van Deborah? Deborah, meg kell mondanod... Visszahajtotta a csomagolóvásznat, egymásra borítva az újabb bábokat, sírtak-e, valaki sír, nem, a csecsemő jajveszékel a bölcsőjében, vagy Antha a tetőn, vagy mindketten. Ismét Julien, fél térdre ereszkedve hadar franciául, nem értelek! Töredék másodperc, aztán sehol. Az őrületbe kergetsz, mi hasznomat veszed vagy veszitek, ha megbolondulok? Vigyétek innen ezt a szoknyát! Annyira olyan, mint az apácáké!

– Michael!

Turkált a csomagolóvászon alatt – hol? – könnyű megtalálni az elsőt, néhány csontpálcika, eggyel arrébb Charlotte szőke haja, akkor ez azt jelenti, hogy közöttük az a töredékeny cseppség az ő Deborah-ja. Parányi rovarok iszkoltak alóla, amikor megérintette. A haja levált, úristen, ez szétesik, még a csontja is elporlad! Iszonyodva hőkölt hátra, de ujjlenyomata megmaradt a baba csontarcán. Forró tűz csapta meg, érezte a szagát; Deborah viaszként zsugorodó teste a máglyán, és egy hang, amely franciául parancsolja, hogy tegyen meg valamit, de mit?

– Deborah! – szólította, és újra megérintette, megfogta a rongyos kis bársonyruhát. – Deborah! – Olyan régi, hogy a lélegzete is elfújja. Stella kacagása. Stella fogja a babát. „Beszélj hozzám!” – biztatja, szorosan behunyva a szemét. „De csak nem képzeled, hogy működni fog!” – nevet a mellette álló fiatalember.

Mit akartok tőlem?

Körülötte szorosabbra tárulnak a szoknyák, francia és angol beszéd elegyedik. Most Julient próbálta kiemelni. Mintha egy gondolatot, egy emléket akarna elkapni, olyasmit, ami zenehallgatás közben cikázik át az agyunkon. Ujjai rálapultak az apró Deborah-babára, belesajtolták a csomagolóvászonba, a mellette levő szőke báb a kezére borult. Elpusztítom őket!

– Deborah!

Semmi, semmi.

Mit tettem, hogy nem akarod megmondani?

Rowan szólongatta, rázta. Michael kis híján megütötte.

– Hagyd abba – ordította. – Mind itt vannak, ebben a házban! Nem látod? Itt várakoznak, itt vannak... van erre egy szó, hozzá vannak kötve... a földhöz!

Milyen erős volt Rowan! Nem hagyta abba, talpra rángatta a férfit.

– Engedj el! – Ahová nézett, mindenütt őket látta, mintha fátyolba lennének szőve, amelyet a szél lobogtat.

– Michael, ne csináld, elég már, elég...

Ki kell jutnia innen! Az ajtófélfa után kapkodott. Mikor visszanézett az ágyra, már csak a dobozokat látta. Mereven nézte a könyveket. A könyvekhez nem nyúlt. Arcáról patakzott a verejték, a ruhája, végighúzta reszkető kezét az ingén, felvillan Rowan, megint körülötte derengenek mindannyian, csak most nem látja az arcukat, már belefáradt, hogy az arcukat keresse, belefáradt az idegőrlő nyilallásokba. – Nem bírom, az istenit! – üvöltötte. Olyan volt, mintha víz alatt lenne, még a hangok is, amelyeket hallott, ha a fülére tapasztotta a tenyerét, azok is olyanok voltak, mintha a víz tompítaná

őket reszketővé és érctelenre. És a bűz, lehetetlen nem venni tudomást róla! A várakozó üvegek büdössége, az üvegeké...

Ezt akartad, hogy jöjjek vissza, érintsem meg a dolgokat, belőlük derítsem ki? Deborah, hol vagy? Kikacagják? Eugenia a tollseprűjével. Nem maga! Menjen innen! A holtakat akarom látni, nem az élőket! Most Julien nevet, ugye? Itt cáfolhatatlanul sír valaki, csecsemő sír a bölcsőjében, és egy tompa, fojtott hang átkozódik, megöllek, megöllek, megöllek!

– Elég, hagyd abba, ne...

– Nem, nem elég! Ott vannak az üvegek. Nem elég! Hadd csináljam, végezzünk vele egyszer s mindenkorra!

Félrelökte Rowant, ismét elcsodálkozva az erőn, amellyel a nő megpróbálta visszatartani, és belökte az üveges szoba ajtaját. Fognák már be, hagyná már abba a baba a bőgést, a vénasszony az átkozódást, és az a francia a lamentálást: „Nem bírom...”

Az üvegek.

Széllökés rohant föl a lépcsőn, és egy pillanatra megmozgatta a kásás büdösséget. Tenyerét a fülére tapasztotta, és nézte az üvegeket. Mély lélegzetet vett, a bűz a tüdejére szaladt. Rowan figyelte. Azt akarod, hogy ezt fogjam meg? Vissza akartak jönni, újra össze akart zárulni a lomha nagy függöny, de úgyse fogja engedni! Élesebben összpontosított. Csak az üvegek. Még egy lélegzetet vett.

Dögletes szag, de nem lehet belehalni, nem árthat igazán. Nézz! A káprázó, undok fényben rátette szétterpesztett ujjú kezét a koszos üvegre, és két ujj közül egy szem nézett ki rá. Jézusom, ez egy emberi fej, de hát mit fognak föl az elgyötört ujjak az üvegből, semmit, semmit, a képek olyan folyósak, mint az üvegben az a valami, felhő gomolyog körülötte, amelyben szüntelenül összeolvad, majd elválik, szilárdulni próbál, de széthasad az auditív és a vizuális. Itt ragyog az üveg.

Az ő ujjai törik a viaszpecsétet.

Az a gyönyörű hús-vér nő az ajtóban pedig Rowan.

Feltörte a pecsétet, belenyomta kezét az üvegbe. A szag mérges gázként csapott az orrába. Öklendezett, de ez nem tartotta vissza. Megmarkolta a benti dolog haját, bár az úgy csúszkált az ujjai között, akár a síkos alga.

A dolog nyálkásan mállott. Darabjai Michael csuklójának ütődtek, belefúrta ujjait a rothadó arcba, kirántotta az üvegből. Az üveg a padlóra esett, és telefröcskölte bűzhödt lével. Tartotta a fejet – fakó villanás a fejről, amely beszél, a fejről, amely nevet, a vonásai mozognak, holott a fej halott, a haja barna, a szeme vérben úszik, de az is barna, és vér csöpög a halott fej szóra nyitott száján:

Úgy bizony, Michael, hús és vér, mikor te már csak csont leszel!

Az egész ember az ágyon ült, pőrén és holtan, mégis élt, csapkodott és tátogott, mert benne volt Lasher. A torzonborz Marguerite, taftszoknyája széles piros fénykörében úgy kapaszkodott a halott dolog vállába, mint ahogy Rowan próbálja visszatartani őt.

A fej kisiklott a kezéből, és elszánkázott a nyálkás padlón. Michael letérdelt. Úristen, de rosszul van, mindjárt elhányja magát! Érezte a rándulást, és a fájdalom abroncsát a bordáin. Hányni fogok, nem tehetek róla! A sarok felé fordult, igyekezett arrébb mászni... Kijött belőle.

Rowan a vállánál fogva tartotta. Ilyen rosszullétnél francokat érdekel, ki fogja az embert, ám akkor ismét látta az ágyon a holtat, és meg akarta mondani Rowannak, de a száját eltömeszelte a keserű okádék. Úristen, és a keze! Csupa mocsok a ruhája és a padló! Mégis feltápászkodott, ujjai lecsúsztak a kilincsről. Félrelökte Julient, Mary Bethet, végül Rowant, és a hallott fej mállott gyümölcse, meghasadó dinnyéje után kapott.

– Lasher! – mondta a nőnek, a száját törülgetve. – Lasher abban a fejben, a testben, amely a fejhez tartozott!

Hát a többiek? Nézd csak meg őket, tele vannak fejekkel. Nézd meg!

Lekapott egy másikat, feltörte a polc fáján, lágyan és rothadtan szánkáztak a padlóra a zöldes maradványok, mint egy óriási,

megzöldült tojássárgája, és felböffentették a sötét, összetöppedt koponyát, amelyről lecsurgott az arc, amikor Michael megfogta.

Úgy bizony, Michael, mikor te már csak csont leszel, olyan csont, amilyet a kezedben tartasz!

– Ez hús! – kiáltotta. – Ez hús! – Arrébb rúgta az oszló fejet. Földhöz vágta a koponyát, abba is belelógott. Akár a gumi. – Őt nem kaparintod meg, se erre, se másra!

– Michael!

Ismét elfogta a hányinger, de most nem engedett neki. Megragadta a polcot. Villanásnyi Eugenia.

„De utálatos egy szag van itt a padláson, Carl kisasszony! – Hagyja, csak, Eugenia.”!

Megfordult, eszeveszetten dörgölte a kezét a kabátjába.

– Belebújt a halottakba – mondta Rowannak. – Megszállta őket. Kinézett a szemükön, a hangszálaikkal beszélt, és használta őket, de nem bírta életre kelteni őket, nem parancsolhatta meg a sejteknek, hogy ismét osztódjanak. Marguerite lenyakazta a hullákat, Lasher bebújt a fejekbe, amikor a törzseket már rég elrekkentették, és nézett a szemükkel.

Visszafordult, sorra kapkodta le az üvegeket. Rowan mellette állt. A képek villogása kis híján megvakította Michaelt arra, amit látnia kellett, de ő konokul elszánta magát, hogy látni fog. Barna hajú fejek, nézd ebben a szőke hajban a barna csíkokat, nézd a fekete férfi arcán a fehér pörsenéseket, a világos pászmákat a hajban, nézd ezt a másikat, a fehér hajba elegyedő, barna szálakat!

– Úristen, látod? Nem csak beléjük bújt, de megváltoztatta a szöveteket, reakcióra kényszerítette a sejteket!

Fejek, fejek, fejek. Legszívesebben szétverte volna az üvegeket.

– Látod ezt? Mutációt idézett elő, sarjadzást indított el, de mi ez az élethez képest! A fejek elrohadtak, és ő nem akadályozhatta meg a bomlást. Nekem pedig nem akarják elárulni, hogy mit akarnak tőlem!

Ökölbe szorította nyálkás kezét, rávágott az egyik üvegre. Az leesett. Rowan nem próbálta visszatartani, de nem is engedte el.

Könyörögni kezdett, hogy jöjjön innen, húzta volna magával. Ha nem vigyáz, elvágódnak ebben a mocsokban, ebben az undok mocsokban!

– Odanézz! Látod ezt? – A polc hátulján, az imént eltört üveg mögött. A legkülönb példány, a folyadék tiszta, a kátrányszerű vastag pecsét érintetlen. Összefolyó, értelmetlen képek és hangok villogása között hallotta Rowan hangját:

– Nyisd ki, törd fel – mondta.

Megtette. Az üveg nesztelenül merült el a susogó hangok pernyerétegében, a fej a kezében maradt. Már oda se figyelt a bűzre, vagy a markában levő dolog szivacsos, mállatag tapintására.

Ismét a hálószoba. A tükörasztalnál a darázsderekú, krinolinos Marguerite, megfordul, rámosolyog fogatlan szájával, szeme sötéten villog, haja, akár a fátyolmoha undok zuhataga. Julien, keresztbe font karokkal, őszen, fiatalon, pengevékonyan, te ördög! Mutasd magadat, Lasher! Az ágyon a hulla Marguerite-nek integet, hogy jöjjön, Marguerite melléje fekszik, a foszló ujjak feltépik a ruhaderekát, élő mellét fogdossák. A halott vessző fölmered a lábak között. „Nézzél engem, változtass meg engem, nézzél engem, változtass meg engem!”

Elfordult Julien? Ki van zárva. Az ágy végében áll, a tartóoszlopokba kapaszkodva, arcán úgy lüktet a sápadt gyertyafény, ahogy a nyitott ablakból fújdogáló szél lobogtatja a lángot. Megigézve, félelem nélkül.

Nézd meg a valamit a kezedben, ez volt az ő arca, igaz? Az ő arca! Az arc, amelyet a kertben láttál, a templomban láttál, a hangversenyteremben láttál, az arc, amelyet ezerszer láttál! És a barna haj, ó, igen, a barna haj!

A padlóra ejtette, a többi közé, hátrált előle, ám a szemüregek fölbámultak rá, a száj mozgott. Látta ezt Rowan?

– Hallod, hogy beszél?

Körös-körül hangok, de ő csak egyet érzékel, egy tiszta, égető, hangtalan hangot:

Nem állíthatsz meg. Nem állíthatod meg. Azt teszed, amit parancsolok. Türelmen olyan, mint a Mindenlátóé. Látom a befejezést. Látom a tizenhármat. Testben! És leszek, amikor te halott leszel.

– Beszél hozzám, az ördög beszél hozzám! Hallod?

Kivágódott az ajtón, és rohant le a lépcsőn, mielőtt ráeszmélt volna, mit művel, vagy hogy a szíve dübörög, és nem kap levegőt. Nem bírta tovább, mindig tudta, hogy ilyen lesz a fejesugrás a lidércnyomásba, most már elég, mit akarnak tőle, mit akar Rowan? Szólt hozzá a strici! Szólt hozzá a lény, amelyet a kertben látott, szólt, abból a rohadó fejből! Ő nem gyáva nyúl, ő ember, de nem bírja tovább!

Letépte kabátját, és a folyosó sarkába vágta. Ó, ez a szenny, ez a letörölhetetlen szenny az ujján!

Belle szobája. Tiszta és csendes. Elnézést a mocsokért, hadd dőljek le a tiszta ágyra. Rowan segített, hála istennek, nem próbálta visszatartani.

Csupa por a tiszta, fehér ágytakaró, de ez a por is tiszta, és gyönyörű a nyitott ablakból ömlő, porszemeket táncoltató napfény. Belle. Most Belle-t érintette meg, Belle szelíd, kedves lelkét.

Hanyatt feküdt. Rowan hozta a kesztyűjét. Gyöngéden törülgette a kezét a meleg vizes mosdókesztyűvel, csupa aggodalom volt az arca. Megfogta a férfi csuklóját.

– Feküdj nyugodtan, Michael. Itt vannak a kesztyűk. Te csak ne mozogj.

Mi az a kemény, hideg dolog az arca mellett? Megfogta. Belle olvasója, fájdalmasan húzta a haját, amíg kibogozta. De semmi baj. Legyen csak nála.

És itt volt Belle. Ő, a kedves.

Mondani próbálta a pulzusát mérő Rowannak, hogy itt van, de Belle addigra elment. Michael az arcához szorította az olvasó hűvös gyöngyeit, és eljött Belle, aki szólt hozzá. Itt volt.

– Pihenjen, Michael! – kérte Belle, édes, reszketeg hangja volt, mint Viv néninek. Már halványodott, de a férfi még mindig látta. – Ne féljen tőlem, Michael. Nem tartozom közéjük, nem azért vagyok itt.

– Bírja rá őket, hogy szóljanak hozzám, mondják meg, mit akarnak! Nem ezeket, hanem akik hozzám jöttek. Deborah volt.

– Kérlek, Michael, feküdj már nyugodtan!

– Mit mondtál, Rowan? – Nem mozgott a szája. – Mi nem ezekre az erőkre születtünk. Ezek megölik bennünk az embert. Te akkor vagy ember, ha a kórházban vagy. Én akkor voltam, mikor szöget és kalapácsot fogtam a kezemben.

Minden csúszik. Miként magyarázza meg Rowannak, hogy olyan volt mint a hegymászás, mintha egyetlen óra alatt végezte volna el élete összes fizikai munkáját? De Rowan nem volt itt. Megcsókolta, ráterített egy tűzött takarót, és kiment, mert Michael elaludt. Belle a tükörasztalnál ült, milyen kedves kép. Aludjon, Michael.

– Itt lesz velem, ha majd fölébredek?

– Nem, kedves, most se vagyok itt igazán. Ez az ő házuk, és én nem tartozom közéjük.

Aludj!

Kapaszkodott a rózsafüzérbe. Ideje indulni a templomba, mondta Millie drága. Milyen tiszták és csendesek ezek a szobák. Szeretik egymást. Gyöngyszürke gabardin. A mi házunknak kell lennie. Azért szerettem ennyire, mikor kicsi voltam, és erre sétáltam. Szerettem. A mi házunk. Belle és Millie drága sose veszekedett. Olyan bájos... Imádni való ez a Belle, milyen szép az arca öregségében is, akár a préselt virág, még mindig színes és illatos.

...felmérhetetlen erő az átváltoztatásra... – mondta Deborah.

Összerázkódott.

...nem könnyű, szinte elképzelhetetlenül nehéz, talán a legnehezebb. Ám valaha...

Meg tudom tenni!

Aludj.

Álmában üvegtörés megnyugtató hangját hallotta.

Mire felébredt, Aaron is ott volt. Rowan hozott egy váltás ruhát a szállodából, Aaron eltámogatta a fürdőszobáig, hogy mosakodhasson és átöltözhessen. Tágas, kényelmes fürdőszoba volt.

Minden izma sajgott. Fájt a háta. A keze égett. Azok a rémséges hangyák mászkáltak benne, amelyek hetekig gyötörték a Liberty utcában, amíg vissza nem húzta a kesztyűt, és meg nem húzta a sört, amit Aaron hozott. Izmai iszonyúan fájtak, még a szeme is elfáradt, mintha órákig olvasott volna rossz megvilágításnál.

– Nem fogok berúgni – ígérte nekik.

Rowan elmagyarázta, hogy őrülten vert a szíve, akármi történt is vele, annyira kimerítette fizikailag, mintha négy perc alatt futotta volna a mérföldet. Most az a fontos, hogy pihenjen, és ne húzza le a kesztyűt.

Neki oké. Legszívesebben cementbe öntötte volna a kezét.

Visszamentek a szállodába, vacsorát rendeltek a lakosztály nappalijába, és Michael két órán át mesélte, mit látott.

Mesélt a látomások törmelékeiről, amelyek előbb villogtak előtte, semhogy lehúzta volna a kesztyűt. Mesélt az első látomásról, amely Deirdre hálóingének érintésétől rohanta meg, mesélt Julienről, akit abban a pokoli szobában és a padláson látott.

Mesélt és magyarázott. Szerette volna, ha Aaron is mondana valamit, de megértette a hallgatását.

Beszámolt Lasher ocsmány jóslatáról, és a hátborzongatóan bensőséges érintésről, holott nem is a lényt érintette meg, csak a bűzösen oszladozó fejet.

Belle-ről beszélt utolsónak, aztán a meséléstől kimerülten csak ült, szeretett volna még egy sört, de félt, hogy részegesnek tartanák, majd végül föladta, kiment, és vett magának egyet a hűtőből, gondoljanak, amit akarnak.

– Most se tudom jobban, miért keveredtem bele, mint azelőtt – mondta. – De azt tudom, hogy ők itt vannak a házban. Emlékszik, Cortland is azt bizonygatta, hogy nem tartozik közéjük. Belle is azt

mondta, nem tartozik közéjük... nem mintha bármikor is azt hittem volna... viszont a többiek, akik beletartoznak, itt vannak! Az a valami pedig megváltoztatta az anyagot, csak egy kicsit, de akkor is, megszállta a holtakat, és módosított a sejteken. Rowant akarja, tudom, hogy őt akarja! Rowant akarja, és az ő hatalmát az anyag megváltoztatására! Rowannak több jutott a hatalomból, mint bármelyik ősének. Tudja, mik a sejtek, hogyan működnek, miből épülnek fel!

Rowan megrendülni látszott ezektől a szavaktól. Aaron elmagyarázta, hogy miután Michael álomba merült, és a pulzusa is normális üteműre lassult, Rowan telefonált neki, és megkérte, hogy jöjjön át. Aaron hűtőládákat hozott, hogy legyen mibe tenni a padlásszoba preparátumait. Közösen felbontották az üvegeket, lefényképezték a tartalmukat, majd elcsomagolták őket.

A preparátumok már Tölgyes Rejtekben vannak, lefagyasztva. Reggel Amszterdamba szállítják őket. Rowan így akarja. Aaron ugyancsak elvitte Julien könyveit és a babás ládát, azok is az anyaházba kerülnek, ám előbb le akarja fényképezni a babákat, és át akarja nézni a könyveket, természetesen Rowan beleegyezésével.

A könyvek szimpla határidőnaplóknak tűnnek, amelyekbe mindenféle rejtélyes dolgot írtak franciául. Ha létezik is az életrajz, amelyre Richard Llewellyn célzott, azt nem a padláson rejtették el.

Irracionális megkönnyebbülés öntötte el Michaelt a hírre, hogy ezek a dolgok már nincsenek a házban. A bársony pamlagon üldögéltek, ő már a negyedik sörénél tartott, és fütyült rá, mit gondolnak róla. Csak egy nyugodt éjszakát, a Krisztus öt sebére! És le kell lassítania az agyát, hogy végiggondolhassa. Különben se részegedik le, mert nem akarja leinni magát. Mit számít még egy sör? Különben is, itt biztonságban vannak.

Végül elhallgattak. Rowan merően nézte a férfit, aki hirtelen borzasztóan elszégyellte magát az egész kalamajkáért.

– Hát te hogy vagy, drágám? – kérdezte. – Nem sok hasznomat vetted abban a tébolydában, ugye? Nyilván halálra ijesztettelek.

Bánod már, hogy nem fogadtad meg a nevelőanyád tanácsát, és nem maradtál Kaliforniában?

– Nem ijesztettél meg – válaszolta szeretettel a nő –, és jól esett, hogy pátyolgathattalak. Megmondtam már. De most gondolkozom. Forognak a kerekeim. Ebben a dologban a legfurcsább elemek keverednek.

– Magyarázd meg.

– Akarom a családomat – mondta Rowan. – Akarom az unokatestvéreimet, mind a kilencszázat, vagy hányan vannak. A házamat akarom. A történetemet akarom, mármint azt, amelyet Aarontól kaptunk. De nem akarom ezt az átkozottat, ezt a titokzatos gonoszt. Nem akarom, és mégis olyan... olyan csábító!

– Megmondtam az éjszaka – ingatta a fejét Michael. – Ellenállhatatlan!

– Nem, nem ellenállhatatlan – vitatkozott Rowan –, de csábító.

– És veszélyes? – vetette föl Aaron. – Úgy vélem, ebben biztosabbak lehetünk, mint valaha. Úgy vélem, tudjuk, hogy egy olyan teremtményről beszélünk, amely képes megváltoztatni az anyagot.

– Ebben nem vagyok olyan biztos – mondta Rowan. – Megvizsgáltam azokat a büdös valamiket, már amennyire tudtam. A változások jelentéktelenek, csak a felhámra terjednek ki. Bár persze a preparátumok reménytelenül ócskák, és tönkrementek...

– De mi van a Lasher-arcával? – kérdezte Michael. – A hasonmással?

Rowan megrázta a fejét.

– Semmi sem cáfolja, hogy ne lehetett volna hasonmás. Julien is hasonlított Lasherre. Feltűnően. Bár itt is lehetett szó felszínes változásról, csak ezt nem lehetett megállapítani.

– Oké, és ha felszínes? – makacskodott Michael. – Hallottál már dologról, ami képes az ilyesmire? Nem pirulásról beszélünk, hanem maradandó változásról, ami száz év után is megmaradt!

– Tudod, mire képes az elme – mondta Rowan. – Nem tőlem kell hallanod, milyen elképesztően uralkodhat a testen a gondolat. Emberek megölhetik magukat, puszta akarattal. Lebeghetnek, ha hitelt adsz a meséknek. Lelassíthatják a szívverésüket, megemelhetik a testhőjüket, amire viszont tudományos dokumentáció létezik. Az önkívületbe esett szentek tenyerén fölfakadnak a stigmák, hogy aztán beforrjanak, az akarat parancsára. Az anyag alá van vetve az elmének, csak most kezdjük felfogni, mennyire! Különben tudjuk, hogy amikor ez a lény materializálódik, szilárd teste van. Legalábbis szilárdnak látszik. Tehát megváltoztatta egy hulla szubkután, bőr alatti szöveteit. Na és? Mint hallom, még csak nem is egy élőét. Elég pontatlan és kezdetleges munka volt.

– Ámulatba ejtesz – mondta Michael csaknem hidegen.

– Miért?

– Nem tudom. Bocs. De az a borzalmas érzésem van, hogy itt minden ki van tervelve, az is, hogy ilyen briliáns orvos vagy. Minden ki van tervelve.

– Nyugi, Michael. Túl sok szeplő van ebben a sztoriban, hogy minden ki legyen tervelve. Ebben a családban semmi sincs kitervelve. Gondolj a krónikára.

– Ember akar lenni, Rowan! – mondta Michael. – Ez a jelentése annak, amit Petyr van Abelnek és nekem mondott. Ember akar lenni, és tőled akar segítséget hozzá. Aaron, mit is mondott magának Stuart Townsend szelleme, Azt mondta: „Minden ki van tervelve.”

– Igen – töprengett Aaron –, mindazonáltal hiba lenne túlzott jelentőséget tulajdonítani annak az álomnak. Szerintem Rowannak van igaza. Nem lehetünk biztosak a tervben, és véleményem szerint, már amennyit az nyom a latban, ez a dolog nem lehet ember. Akarhat testet, de nem hiszem, hogy valaha is emberré lehetne.

– Hát ez gyönyörű! – mondta Michael. – Egyszerűen tüneményes! Szerintem meg kitervelt mindent. Kitervelte, hogy Rowant elvegyék Deirdre-től. Azért ölte meg Cortlandet. Kitervelte, hogy Rowant távolt tartsák addig, amíg nemhogy boszorkány lesz belőle, de

mindjárt boszorkánydoktor! Kitervelte még a visszatérése pillanatát is!

– De akkor miért mutatkozott meg neked? – értetlenkedett Rowan. – Ha neked kell közbelépned, miért éppen előtted jelent meg?

Michael sóhajtott. Elszoruló szívvel gondolt rá, menyit könyörgött Deborah-hoz, hogyan szorította a régi Deborah-babát, mégsem látta, nem is hallotta. Visszatért a lázálom, a szoba pestises bűze, az ocsmány, oszló preparátumok. Az ajtó rejtélyére gondolt, és a szellem szavaira: *Látom a tizenhármat!*

– Én mindenesetre nem állok le a magam tervével – közölte higgadtan Rowan. – Bejelentem igényemet a hagyatékra és a házra, mint már említettem. Továbbra is fel akarom újíttatni a házat, mert ott akarok élni. Nem hagyom elijeszteni magamat. – Michaelre pillantott, várta, hogy szóljon valamit. – És ez a lény, legyen bármilyen titokzatos, nem fog megakadályozni benne, ha nekem is lesz szavam a dologban. Már mondtam, hogy szerintem túlzásba vitte a blöffölést. – Már-már haragosan nézett a férfira. – Velem tartasz? – kérdezte.

– Igen, veled, Rowan. Szeretlek. Azt hiszem, jól teszed, hogy nem állsz le. Akkor kezdjük a házat, amikor jónak látod. Én is akarom.

Rowan örült, mérhetetlenül örült, de Michaelt továbbra is nyugtalanította, hogy a nő ennyire flegma lehessen. Az angolhoz fordult.

– Hát magának mi a véleménye, Aaron? – kérdezte. – Arról, amit a teremtmény mondott, meg az én szerepemről. Nyilván megvan a maga értelmezése.

– Michael, itt az a fontos, hogy maga értelmezze, maga próbálja megmagyarázni a történteket. Nekem semmire sincsen precíz okfejtésem. Lehet, hogy ijesztően furcsa lesz, amit mondok, de én, mint a rend tagja, mint Petyr, Arthur és Stuart testvére a Talamascában, már megvalósítottam legfontosabb céljaimat: kapcsolatot létesítettem mindkettejükkel. Átadtam a Mayfair-

krónikát Rowannak. Szert tettek valamilyen tudásra, amelyre töredékes voltában is támaszkodhatnak.

– A maguk szerzetesrendje! – morogta Michael. Hanyag üdvözlésre emelte a sörös dobozt. – „Figyelünk, és mindig itt vagyunk!„ Aaron, miért történt ez?

Aaron szívélyesen nevetett, de megrázta a fejét.

– Michael, a katolikusok folyton az egyház vigasztalását ajánlgatják. Mi nem tehetjük ezt. Nem tudom, miért történt. Annyit tudok, hogy megtaníthatom, miként szabályozza a keze erejét, miként kapcsolja le, hogy ne gyötörje tovább.

– Meglehet – hagyta rá Michael fáradtan. – Pillanatnyilag akkor se húznám le a kesztyűt, ha az Egyesült Államok elnökével kellene jattolnom.

– Ha foglalkozni akar vele, állok rendelkezésére – mondta Aaron. – Mindkettőjükére. – Egy hosszú percig nézte Rowant, majd visszatért a tekintete Michaelhez. – Ugye, nem kell fölhívnom a figyelmet az elővigyázat fontosságára?

– Nem – válaszolta Rowan. – De mi lesz magával? Előfordult valami a baleset óta?

– Apróságok – mondta Aaron. – Nem jelentősek. Nagyon lehetséges az is, hogy csak képzeltem őket. Én is ember vagyok. Állandóan úgy érzem, hogy figyelnek, és valamilyen ármányos módon fenyegetnek.

Rowan már nyitotta volna a száját, de az angol csöndre intette.

– Vigyázok magamra. Voltam már hasonló helyzetekben. És van a dolognak még egy furcsasága: ha maguk mellett vagyok – mindegy, melyikükkel – nem érzem ezt a... ezt a jelenvalót a közelemben. Tökéletes biztonságban érzem magamat.

– Ha bántja magát – mondta Rowan –, az lesz az utolsó tragikus tévedése, mert akkor nem hívom, és soha többé nem állok szóba vele. Megpróbálom megölni, ha látom, és akkor hiába fondorkodott.

Aaron tűnődött egy darabig.

– Mit gondol, tudja ezt? – kérdezte Rowan.

– Meglehet – válaszolta az angol. – De ez is olyan, mint az egész. Fejtörő. A minta is lehet fejtörő. Lehet bonyolult, szövevényes rajza; lehet útvesztő. Komolyan nem tudom, mit tud ez a lény. Azt hiszem, Michaelnek van igaza: emberi testet akar. Ehhez, úgy veszem észre, nem fér kétség. De hogy mit tud, és mit nem tud... ezt meg nem mondhatom. Azt se tudom, micsoda igazából, és véleményem szerint ebben a tudatlanságban nem vagyok egyedül.

Ivott egy korty kávét, eltolta a csészét, és Rowanra nézett.

– Közeledni fog, ez kétségtelen. Maga is tisztában van vele. A maga ellenszenve nem fogja örökre sakkban tartani. Mindössze a megfelelő alkalmat várja.

– Úristen! – súgta Michael. Mintha azt hallotta volna, hogy azt, aki neki a legdrágább, hamarosan megtámadja egy szatiriázisos. Bénító féltékenység és harag fogta el.

Rowan merően nézte az angolt. – Maga mit tenne az én helyemben? kérdezte.

– Nem tudom bizonyosan – felelte Aaron –, de nem hangsúlyozhatom eléggé, hogy ez veszedelmes.

– Ezt a krónikából is megtudtam.

– És álnok.

– Ezt is megtudtam a krónikából. Mit tanácsol, próbáljak kapcsolatba lépni vele?

– Nem, nem tanácsolom. Úgy vélem, a legbölcsebb, amit tehet, ha bevárja, amíg jön, és az isten szerelmére, úgy igyekezzen, hogy mindig a maga kezében legyen a gyeplő!

– Ugye, nem lehet elfutni előle?

– Nem hiszem. Továbbá van egy elképzelésem, hogy mit fog tenni, amikor közelít.

– Mit?

– Segítséget és titoktartást követel, különben nem lesz hajlandó maradéktalanul feltárni, kicsoda, és milyen céllal jött.

– El fog választani tőlünk – mondta Michael.

– Pontosan – helyeselt Aaron.

– Miből gondolja, hogy ezt fogja tenni?

– Mert a helyében én is ezt tenném – vont vállat az angol.

– Mi az esély arra, hogy elkergessem? Vagy egy szabályos ördögűzésre?

– Nem tudom – felelte Aaron. – Ezek a szertartások bizonyosan beválnak, csak fogalmam sincs, hogyan kell működtetni őket, továbbá azt sem tudom, miként hatnának egy ennyire hatalmas entitásra. Mert látják, ez az érdekes: ez a lény a maga fajtájában fejedelem. Afféle géniusz.

Rowan halkan fölnevetett.

– Fortélyos és kiszámíthatatlan – folytatta az angol. – Ha azt akarná, hogy meghaljak, itt helyben holtan esnék össze. Mégse öl meg.

– Az ég áldja meg, Aaron! Legalább ne provokálja! – riadt meg Michael.

– Tudja az, hogy meggyűlölném, ha bántaná magát – vélekedett Rowan.

– Igen, ez indokolhatja, hogy miért nem ment messzebb. És visszaértünk a kiindulóponthoz. Rowan, akármit is tesz, egy pillanatra se feledje a históriát! Tarcsa észben, milyen sorsra jutott Suzanne, Deborah, Stella, Antha és Deirdre! És talán akkor is ilyen tragédiákkal szembesülnénk, ha ismernénk Marguerite, Katherine, Marie Claudette vagy a haitiak életének minden részletét. Ha pedig van szereplője a drámának, akiben e tenger szenvedés oka kereshető, akkor az Lasher.

Rowan elmerülten töprengett egy darabig.

– Istenem, de szeretném, ha eltakarodna – mormolta.

– Hitem szerint ez túl nagy kérés – mondta Aaron. Sóhajtott, elővette zsebóráját, majd fölállt a pamlagról. – Most távozom. Ha szükség lenne rám, fönt leszek a lakosztályomban.

– Hála az égnek, hogy marad! – szólt Rowan. – Attól tartottam, visszatér Tölgyes Rejtekbe.

– Nem. Fönt vannak nálam Julien könyvei, és egy időre szeretnék a városban maradni, már amíg nem feszélyezem magukat.

– Maga sose feszélyez minket – közölte Rowan.

– Csak egyvalamit hadd kérdezzek még – szólalt meg Michael. – Milyen érzés volt a házban lenni?

Aaron kurtán fölnevetett, megcsóválta a fejét, és egy percig gondolkozott.

– Azt hiszem, ezt maga is el tudja képzelni – válaszolta szelíden. – Ám volt egy dolog, amin meglepődtem: hogy milyen gyönyörűnek, nagystílűnek és mégis hívogatónak tetszik az ablakokból özönlő napfényben. Nyilván arra számítottam, hogy vészjósló lesz. Mi sem állhat messzebb az igaságtól.

Michael ebben a válaszban reménykedett, ám a délutáni hosszú megpróbáltatás még mindig annyira nyomasztotta, hogy örülni sem tudott neki.

– Csodálatos ház – mondta Rowan –, és máris változik. A magunkévá tesszük. Michael, mennyi időt igényel, hogy visszavarázsoljuk annak aminek szánták?

– Nem sokat, Rowan, két-három hónapot, talán még annál is kisebbet. Karácsonyra elkészülhet. Már viszket a markom. Csak ettől az érzéstől szabadulhatnék...

– Miféle érzéstől?

– Hogy minden ki van tervelve.

– Felejtsd már el! – zsémbelt Rowan.

– Hadd javasoljak valamit – szólalt meg Aaron. – Alaposan aludják ki magukat, aztán lássanak neki annak, amihez igazán kedvük van, a jogi kérdésekhez, az ingatlannal, esetleg a házzal kapcsolatos, függő ügyek rendezéséhez, tehát ahhoz, ami jó! És legyenek résen. Mindig legyenek résen, és úgy vigyázzanak, hogy maguk diktálhassanak, ha titokzatos barátunk közeledik.

Rowan kikísérte az angolt, majd leült a pamlagra, és átkarolta Michaelt, aki mogorván bámulta a sörét.

– Rettegek, Rowan – mondta a férfi –, és utálom a rettegést. Gyűlölöm.

– Tudom, Michael, de mi fogunk győzni.

Éjszaka, amikor Rowan már órák óta aludt, Michael fölkelt, átment a nappaliba, és elővette bőröndjéből a noteszt, amelyet Aarontól kapott a menedékházban. Most normálisnak érezte magát, furcsán távolinak rémlettek a nap eszelősségei. Pihent volt, noha még mindig sajgott minden porcikája. Megnyugtatta a tudat, hogy Rowan alig pár méternyire van, és Aaron valahol fölöttük alszik.

Leírt mindent, amit elmondott, most írásban vette át, amit korábban szavakban, csak lassabban, talán figyelmesebben, és úgy beszélgetett róla önmagával a noteszben, akár egy naplóban, mert azzá lett számára a jegyzetfüzet.

Leírta emlékeit a töredékekről, amelyek azelőtt villogtak előtte, hogy lehúzta volna a kesztyűt, és nem ütődött meg azon, hogy jóformán semmi sem jut eszébe. Majd leírta, hogyan kezdődött az összeomlás, mikor megfogta Deirdre hálóingét:

„Ugyanaz a dohszó, mint a húshagyókeddi parádén. Vagy akármilyenen. Pocsék, vérfagyasztó hang, egy pusztítással fenyegető, sötét energia hangja.”

Tolla megtorpant, aztán újra siklani kezdett: „Most jutott eszembe valami. Még Rowan tiburóni házából. Miután szeretkeztünk. Azzal ébredtem, hogy tűz ütött ki, és egy csomó ember van lent. Most már tisztán emlékezem. Ugyanaz a hangulat, ugyanaz a vérvörös, baljós fény. Holott csak Rowan volt lent a tűznél, amelyet ő gyújtott a kandallóban. De akkor is ugyanaz az érzés. Tűz és tömeg, rengeteg ember, akik egymás lábát tapossák az ugráló fényben.

És nem volt bennem felismerés, amikor megláttam az emeleten Julient, vagy Charlotte-ot, Mary Bethet, vagy Anthát, a szegény Anthát, ahogy szánandóan vergődik a tetőn. Az ilyen látvány szőröstül-bőröstül bekapja az embert; semmi se marad benne, ha ilyet lát. Csakhogy nem ők szerepeltek a látomásomban. Egyikük

sem. Deborah csupán egy üszkösödő tetem volt a máglyán, de nem állt közéjük. Ez egymagában jelent valamit."

Átolvasta, amit írt. Szerette volna kiegészíteni, de gyanakodott a stilizálásra. Gyanakodott a logikára. Deborah nem tartozott volna közéjük? Azért nem volt ott?

Folytatta. „Antha kartonruhát viselt. Láttam lakk övét. Miközben mászott a tetőn, eltépte a zokniját. Vérzett a térde. Ám az arca, azt nem lehet elfelejteni, az üregéből kitépett szemgolyót. És a hangja a síromba is elkísér. Hát Julien? A figyelő Julien ugyanolyan szilárdnak tűnt, mint Antha. Feketét viselt, és fiatal volt. Semmi esetre sem suhanc, de élete virágjában levő férfi, nem vénember. Még az ágyban sem volt öreg."

Újabb szünetet tartott. „És mit mondott: még Lasher, ami új volt? Valamit a türelemről, a várásról... majd a tizenhármat említette. De tizenhárom mit? Ha házszám, akkor nem láttam még ilyet. Üveg? Nem tizenhárom volt, inkább húsz, de ezt még egyeztetem Rowannal."

Ismét megállt, gondolkozott, szépítsen-e rajta, aztán mégse tette.

„A kedélyes ördög" – írta – „egy büdös szót se mondott ajtóról. Nem, csak fenyegetőzött, hogy ő még javában élni fog, mikor én már halott leszek."

Halott. Sírboltok. Rowan mondott valamit, mielőtt széttört a nap, mint egy ablak. Vagy mint egy preparátumos üveg. Valamit a Mayfair-kriptára faragott kulcslyuk-ajtóról.

„Holnap magam nézek utána. Ha arra az ajtóra vésték rá a tizenhármast, nagyon remélem, hogy tisztábban fogok látni abban a dologban, ami délután történt.

Akármi történjék, akármit lássak vagy feltételezzek, holnap elkezdem a komoly munkát. Rowan szintén. Korán reggel eljön érte Ryan és Pierce, hogy megbeszéljék a hagyatékot, én pedig beindítom a tárgyalásokat a városi építésvezetőkkel, és tisztességesen nekilátunk a háznak.

Ezt a cselekvést érzem a legjobbnak. Olyan, mint egyfajta megváltás. Majd meglátjuk, hogy fog ízleni Lashernek! Meglátjuk, mit lép!”

A noteszt az asztalon hagyta, és lefeküdt.

Az alvó Rowannak majdnem olyan sima és kifejezéstelen volt az arca, mintha egy tökéletesen kidolgozott viaszbáb feküdne az ágyban. Bőre meglepően forró volt a férfi ajka alatt. Mocorgott, megfordult, átkarolta Michael nyakát, hozzábújt.

– Michael... – súgta álmos hangon. – Szent Mihály úr, az arkangyal... – Ujja megérintette a férfi ajkát, mintha azt keresgélné a sötétben, valóban ott van-e. – Úgy szeretlek...

– Én is szeretlek, szívem – súgta Michael. – Az enyém vagy, Rowan. Érezte karján a nő mellének melegségét, ahogy közelebb húzta magához.

Rowan megfordult, pihés öle apró lángként sütötte a férfi combját, és visszamerült az álomba.

HARMINCKETTŐ

A HAGYATÉK.

Valamikor éjszakai félálomban jött el hozzá a gondolat, kórházakról, klinikákról, pompás laboratóriumokról, ahol fényes értelmű kutatók dolgoznak...

És mindezt megteheted!

Nem fogják megérteni. Aaron megérti, és Michael is megérti, de a többiek nem, mert ők nem ismerik az akta titkait. Nem tudják, mi volt az üvegekben.

Tudnak dolgokat, de nem ismerik a visszautat Májustündér Suzanne-ig, a mosdatlan skót falu vajákos bábaasszonyáig, és a leideni Jan van Abelig, aki nyúzott hullák izmait és ereit ábrázolta precíz tusrajzokon.

Nem tudtak Marguerite-ről és az ágyon hánykolódó, szellemhangon üvöltő hulláról, se Julienről, a figyelőről, aki majdnem száz éve elraktározta a padláson az üvegeket, ahelyett hogy elpusztította volna őket.

Aaron tudja, Michael tudja. Ők meg fogják érteni az álmot a kórházakról, klinikákról, laboratóriumokról, a beteg, fájó testek ezreit gyógyító kezekről.

Mekkora fricska ez neked, Lasher!

Rowannak nem volt titok a pénz, nem ijedt meg a hagyatéktól. Úgyszólván máris tudta, meddig mehet el. A vagyon sohasem igézte meg úgy, mint az anatómia, a mikrosebészet, a biofizika vagy a neurokémia. Foglalkozott már pénzügyekkel, majd most is kitanulja. Ezt is el lehet sajátítani, ugyanúgy, mint mindent... és át lehet alakítani kórházakká, klinikákká, laboratóriumokká... életmentéssé.

Csak a halott öregasszony emlékét űzhetné ki a házból! Neki ez volt az igazi kísértet, nem azok a rémek, amelyek Michaelnek jelentek meg.

Alig bírta elviselni a szenvedése látványát. Olyan volt, mintha a férfiban most halna meg minden, amit Rowan szeretett. A pokol összes ördögét elkergette volna Michael közeléből, ha tudta volna, hogyan csinálja!

De a vénasszony, az még mindig úgy hevert a hintaszékben, mintha sose akarna fölkelni, és ocsmányabbul szaglott, mint az üvegek, mert Rowan gyilkosságának, a tökéletes bűnténynek a bűze párolgott belőle. A bűz megrontotta a házat, megrontotta a krónikát. Megrontotta az álmot a kórházról. Rowan az ajtóban toporgott.

Be akarunk menni, vénasszony! A házamat akarom, és a családomat akarom! Az üvegeket összetörtük, a tartalmuk nincs sehol. Kezemben a krónika, ragyogóan, mint egy drágakő. Jóváteszek mindent. Engedj be, hogy megharcolhassam a harcot!

Miért nem lehet barátság közte és a vénasszony között? Rowan csak gyűlölni tudta a gonosz, fullánkos hangot, amely a törött üvegekből ingerkedett Michaellel.

És a szellem tudja, hogy gyűlöli. Az emlékét is gyűlöli a titokzatos érintésnek.

Tegnap, Michael érkezése előtt órákig várt Lasherre, fülelt a vén falak minden suttogására, pattogására.

Ha azt képzeled, hogy megijeszthetsz, súlyos hibát követsz el! Nem félek tőled, és nem is szeretlek. Igen, rejtélyes vagy, én pedig kíváncsi vagyok, de a magamfajta tudományos koponyának nagyon hideg a kíváncsisága. Jéghideg. Elválaszt a dolgoktól, amelyeket forrón tudnék szeretni!

Akkor kellett volna elpusztítania az üvegeket. Sohasem lett volna szabad unszolnia Michaelt, hogy húzza le a kesztyűjét, és nem is tesz ilyet soha többé! Michael nem bírja, hogy ez az erő van a kezében. Tulajdonképpen a látomásai emlékét sem bírja. Szenved tőle, Rowan pedig iszonyodott a szenvedése látványától.

A vízbefúlás hozta össze őket, és nem a házban lappangó titokzatos, sötét erők, az üvegekben oszló fejek hangjai, a taftszoknyás rémek. Michael ereje és az ő ereje, ebből lett a szerelem, a jövő pedig a ház és a hagyaték, amely ezreket, talán milliókat képes megajándékozni az orvostudomány csodáival!

Mi a világ összes fekete legendája és fantomja ezekhez a keményen villogó tényekhez képest? Álmában látta nőni a falakat. Látta hatalmasságukat. A krónika szavai szőtték át az álmait. Nem, sose akartam megölni a vénasszonyt, ez az egyetlen, borzasztó hiba. Ölni. Ilyen rosszat tenni...

Hatkor az újságot is behozták a reggeli mellé.

CSONTVÁZ EGY NEVEZETES KERTVÁROSI HÁZBAN

Hát ez elkerülhetetlen volt. Úgy rémlik, Ryan említette is, hogy nem tussolhatják el. Révetegen futotta át a bekezdéseket, és akarata ellenére is mulatott a furán régies újságírói stílusban kibontott rémtörténeten.

Ki szállhatna vitába azzal az állítással, hogy a Mayfair-udvarházat mindig a tragédiával kötötték össze. Vagy hogy az egyetlen személy, aki magyarázatot adhatott volna Stuart Townsend elhalálozására, az a Carlotta Mayfair volt, aki pontosan a maradványok megtalálásának éjszakáján szenderült örök nyugalomra, hosszú és érdemdús jogászi pályafutás után?

A cikk hátralevő része Carlottát magasztalta, hideg bűntudattal töltve el Rowant.

Valaki a Talamascánál bizonyosan kivágja ezt az újságcikket. Aaron talán épp most olvassa az emeleten. Vajon mit ír majd róla az aktában? Azért vigasztaló, hogy van ez az akta.

Ma sokkal jobban érezte magát, úgy, ahogy egy normális embernek kell. Akármi történt, attól ő még Mayfair marad a Mayfairek között, akinek titkos bánatai régibb, szövevényesebb bánatokba fonódnak.

Még az a tegnapi nap sem volt olyan szörnyű, amikor Michael szétverte az üvegeket, és a hatalommal birkózott, távolról sem! Ott volt neki Michael, ott volt Aaron, ott az egész rokonság. Nem volt egyedül. Annak ellenére sem volt egyedül, hogy megölte az öregasszonyt.

Miután elolvasta a cikket, sokáig ült mozdulatlanul, ujjait összekulcsolva az újságon. Zuhogott az eső, és a reggeliző asztalon kihűlt az étel.

Mindegy, mit érez, némán kell meggyászolnia az öregasszonyt. Ki kell várnia, hogy megalvadjon benne a keserűség. Carlotta különben sem támad föl, ugye?

Igazság szerint annyi minden történt vele, és olyan sebesen, hogy már nem osztályozhatta reakcióit, sőt, nem is reagált, csak hullott indulatból indulatba. Tegnap, amikor Michael lázvörös arccal és nyargaló pulzussal feküdt az ágyon, őrjöngött a félelemtől. Ha elveszítem ezt a férfit, gondolta, esküszöm, én is meghalok vele! Egy órával később sorra törte fel az üvegeket, öntötte tartalmukat a fehér mosdótálba, és megszurkálta őket egy jégtörő késsel, mielőtt továbbadta volna Aaronnak, hogy jegelje be. Szigorú objektivitással, ahogy orvoshoz illik.

A kritikus pillanatok között lebegett, figyelt, emlékezett, mert mindez túlságosan eltérő volt, túlságosan szokatlan. És túlságosan sok.

Ma reggel, amikor négykor fölébredt, nem tudta, hol van. Aztán rázúdult az átok és az áldás vegyes árja, az álom a kórházakról, a mellette fekvő Michael és a vágy a férfi iránt, mely olyan volt, mint a narkotikum.

Igazán nem Michael hibája, ha a helyzettől függetlenül minden mozdulata, szava, arckifejezése fölvillanyozza az ő érzékeit. Kéjmámor, hogy valaki ennyire ne legyen tisztában azzal, hogy ő szexuális játékszer. Amilyen ártatlan, fogalma sincs Rowan farkaséhségéről.

Felült az ágyban, átkulcsolta a térdét, és azon mélázott, nem rosszabb-e a sorsa a nőknek, mint a férfiaknak, mert egy nő gerincsorvasztóan bujának találhat minden apróságot egy férfiban, például ahogy a tincsei a homlokába tapadnak, vagy göndörödnek a tarkóján.

A férfiak direktebbek. Megőrül egy férfi egy női bokától? Dosztojevszkij szerint igen. Rowan speciel kételkedett benne. Észbontó volt még csak rá is nézni a sötét pihére Michael csuklóján, látni rajta a karóra aranypántját, elképzelni a kart később, fehér ingben, felgyűrt kézelővel, amitől valamiért még szexibb, mint meztelenül, elképzelni ujjai cikázását rágyújtás közben. Mindene övön alul hat, üt és ráz, mint az a morajló mély hangja, még akkor is, ha szeretett Viv nénijének telefonál.

Ellenállhatatlan volt abban a dögletes szobában is, amikor térdre esve küzdött, viaskodott, és később a poros ágyon, a takarón elnyúlva, amikor nagy, erős kezének ujjai ernyedten hajlottak be a kimerültségtől. Tiszta erotika volt kicsatolni a vastag bőrövet, lehúzni a farmer cipzárját ezen a hirtelen elgyámoltalanodott, hatalmas emberen. Ám amikor Rowan megfogta a csuklóját, úrrá lett rajta a rémület.

Hosszú, zaklatott időt töltött mellette, amíg az érverés visszazökkent a normális ütembe, a bőr lehűlt, és Michael egyenletesen lélegezve átcsúszott az alvásba. Milyen érdesen, tökéletesen szép volt a mellkasán feszülő fehér trikóval, igazi férfi, és milyen elbűvölő azokkal a fekete bolyhokkal a mellén és a karján, és a kezével, amely annyival nagyobb az övénél!

Csupán Michael félelme hűthette le a szenvedélyét, és ez a félelem sohasem tartott soká.

Ma azzal akarta ébreszteni, hogy bekapja a farkát, ám a férfinak a történtek után alvásra volt szüksége, méghozzá rettentő nagy szüksége. Rowan csak azért imádkozott, hogy békés álmai legyenek. Különben is, feleségül megy hozzá, mihelyt a jólneveltség

megengedi, hogy megkérje Michael kezét. Akkor pedig életük végéig csinálhatnak ilyesmiket az Első utcai házban, nem igaz?

Az pedig valamiért nem tűn helyesnek, hogy azt csinálja, amit több reggelen is megtett arany bőrű szeretőjével, Chase-zel, a Marin megyei rendőrrel, vagyis hogy mellé gurult, az oldalához nyomta a csípőjét, napbarnított felkarjához szorította az arcát, és addig préselte össze a combjait, amíg vakító fényhullámban hömpölygött át rajta a kielégülés.

Igazán nem lett volna különösebben mulatságos, sőt, semmi se lett volna ahhoz képest, hogy a matracba sajtolja egy bűbájos dúvad, akinek láncra főzött, apró aranykereszt lóg a nyakából.

Michael meg se moccant, amikor a fejük fölött zengett az ég, amikor olyan hirtelen csapott le a mennykő, mintha ágyú tépné le a tetőt.

Most pedig, két órával később, miközben hullott az eső és hűlt a reggeli, Rowan agya álmatagon őrölte a múltat, a lehetőségeket, és ezt a kulcsfontosságú találkozót, amely hamarosan elkezdődik.

Telefoncsörgésre rezzent össze. Ryan és Pierce az előcsarnokban várták, hogy elvigyék a belvárosba.

Gyors üzenetet firkantott Michaelnek, hogy elment hivatalos ügyekben, vacsorára itt lesz, legkésőbb hat órára. „Kérlek, tartsd magad mellett Aaront, és ne menj át egyedül a házba!” Azt írta alá, hogy szeretlek.

– A feleséged akarok lenni – mondta fennhangon, miközben elhelyezte az üzenetet az éjjeliszekrényen. Michael halkan hortyogott a párnába. – Az arkangyal és a boszorkány – szólt még hangosabban, de a férfi csak aludt. Rowan csókot nyomott a csupasz vállára, gyöngéden megszorongatta felkarján az izmot, annyira, amitől az ágyba zuhant volna, ha még egy percig marad, aztán kiment és becsukta az ajtót.

Kihagyta az ékes faburkolatú liftet, a szőnyeges lépcsőn ment le, és egy darabig úgy meredt a sima arcú Ryanra és jóképű fiára, mintha földönkivüliek lennének tropikál öltönyükben, cukorédes déli

hangjukkal, akik azért jöttek egy másik világegyetemből, hogy egy limuzinnak álcázott űrhajóhoz kalauzolják.

Furcsa szótlansággal suhantak a Carondelet utcán a mulatságosan ódon téglaházikók, az égbolt köve csiszoltan fénylett a pazar felhőszakadás fölött, a villám eret nyitott a kőben, a mennydörgés fenyegetően ropogott, aztán elhalt.

Polírozott felhőkarcolók vidékére érkeztek. A két háztömbnyi, villogó Amerikát föld alatti garázs követte, amely akárhol lehetett volna.

Nem várták meglepetések a Mayfair és Mayfair hagyományosan berendezett, vastagon felszőnyegezett, huszonkilencedik emeleti, tágas irodájában; nem lepte meg, hogy az összegyűlt Mayfair jogászok között két nő és egy aggastyán van, vagy hogy a magas ablakból éghez hasonlóan szürke folyóra lehet látni, amelyen érdekes uszályok és vontatóhajók csühögnek az ezüst esőfátyol alatt.

Azután kávé és a lehető legáltalánosabb, legidegesítőbb társalgás a fehér hajú Ryannel, akinek a kék szeme átlátszatlan, mint a játékgolyó, és végeérhetetlenül beszél „jelentős beruházásokról”, „hosszú távú aktívákról”, „több mint száz éve birtokolt ingatlanokról”, és „következetesen konzervatív befektetésekről”, amelyeknek a nagyságát „el se tudnád képzelni!”

Várt. Ennél többet kell adniuk neki. Muszáj. Ryan végre adagolni kezdte a fontos neveket és részleteket, Rowan pedig elemzett, akár egy számítógép.

Végre a tárgyra tértek. Már látta az álmok szemhatárán a kórházak és klinikák délibábját, noha mozdulatlanul, kifejezéstelen arccal ült, és hagyta, hogy Ryan beszéljen.

Háztömbök Manhattanben és a Los Angeles-i belvárosban. Többségi tulajdon a Markham Harris Resorts szállodaláncban. Bevásárlóközpontok Bevedy Hillsen, Coconut Grove-ban, Boca Ratonban, Palm Beachen. Társasházak Miamiban és Honolulun. Ismételt hivatkozások „nagyon nagy méretű” befektetésekre kincstári jegyekben, svájci frankban és aranyban.

Rowan elméje csapongott, de sohase kószált messze. Szóval Aaron leírása az aktában tökéletesen megfelelt a valóságnak. Az angol megadta a hátteret és beültette Rowant a proszcénium páholyba, hogy maradéktalanul méltányolhassa ezt a kisded színjátékot. Olyan tudással ajándékozta meg, amelyről ezek a pasztellszín egyenöltönyös, csillogó arcú jogászok nem is álmodnak.

Ismételten csak csodálkozni tudott rajta, hogy Aaron és Michael, akik ily hatalmas fegyvert adtak a kezébe, egyáltalán tarthattak a nehezteléséétől. Nem értik a hatalmat, ez az ő bajuk. Sose metszettek bele egy kisagyba. Ez a hagyaték pedig egy kisagy, nem igaz?

Szótlanul iszogatta a kávét, és pásztázta a tekintetével a többi Mayfairt, akik hasonló szótlansággal hallgatták Ryant, miként emleget nagy vonalakban államkötvényeket, olajkoncessziókat, óvatos befektetéseket a szórakoztatóiparba, egy idő óta a számítógépgyártásba. Időnként bólogatott, és rövid jegyzeteket készített ezüst tollával.

Igen, persze, megérti, hogy a cég több mint száz éve kezeli a vagyont. Ez megérdemelt egy bólintást, és egy hálás dünnyögést. Julien erre a vagyonkezelésre alapította a céget. És persze azt is megérti, hogy a hagyaték összefonódott a család pénzügyeivel.

– ... természetesen a hagyaték érdekében. Természetesen a hagyaték az első, de sohasem került sor konfliktusra, konfliktust emlegetni annyi lenne, mint félreismerni a dimenziókat...

– Értem.

– Mi mindig konzervatív felfogást vallottunk, de mondanivalóm maradéktalan megértéséhez azzal is tisztában kell lenni, mit jelent ez a felfogás ekkora nagyságú vagyon esetében. Reálisan, túlzás nélkül vehetünk egy kisebb olajhatalmat, amelynek politikája nem annyira a terjeszkedésre és a fejlesztésre, mint a megőrzésre és fenntartásra irányul, mert ha ekkora tőkét kellően védenek az inflációtól, az eróziótól és a külső hatásoktól, a növekedés gyakorlatilag megállíthatatlan, megszámlálhatatlanul sok irányba kell fejleszteni,

az embernek napról-napra meg kell birkóznia a feladattal, hogy befektessen akkora jövedelmeket...

– Milliárdokat – mondta Rowan nyugodtan.

Néma hullámgyűrűk fodrozzák a gyülekezetet. Ajtóstul rontott a házba? A rezgésekben nem érzékelt tisztességtelenséget, csupán zavart és félelmet, tőle, és attól, amit tehet. Végül is ezek ugyanolyan Mayfairek, mint ő. Ugyanúgy szondázták őt, mint Rowan őket.

Pierce az apjára sandított, Pierce, aki a legtisztább idealista és a legkevésbé szennyezett. Ryan a többiekre sandított, Ryan, aki talán a legjobban tudta, mi forog kockán.

Nem jött válasz.

– Milliárdok – ismételte Rowan. – Egyedül ingatlanban.

– Hát igen, igen, ki kell jelentenem, hogy ez megfelel a tényeknek, igen, milliárdok, egyedül ingatlanban.

Milyen zavartan feszengtek, mintha egy államtitkot szellőztettek volna!

Rowant hirtelen megcsapta a félelem szaga, a bársonyosra púderezett, ráncos arcú, szőke Lauren Mayfair, a hetvenes éveiben járó, öregebb jogásznő ellenszenvének szaga, aki az asztal végéről figyelte, és elkényeztetettnek, sekélyesnek képzelte, aki eleve hálátlan a cég erőfeszítéseiért.

Tőle jobbra a sötét hajú, mutatós, művésziesen rúzsozott, negyven-egynéhány éves Anne Marie Mayfair, szürke kosztümjének, sáfránysárga selyemblúzának sima eleganciájában, őszintébb kíváncsisággal leste Rowant szarukeretes szemüvege mögül, de meg volt győződve róla, hogy ebből valamiféle katasztrófa sül ki.

Randall Mayfair, Garland sovány, deres üstökű unokája meg csak ült figyelmesen, gallérjára fittyenő puha bőrnyéjével, álmosan pislogva bozontos szemöldöke, lilás szemhéjai alól, és eleve beletörődött mindenbe.

Mikor találkozott a tekintetük, Randall némán üzente: Persze hogy nem érted. Miként is érthetnéd! Hányan érthetnék? Tehát dirigálni akarsz, akkor pedig szamár vagy.

Rowan megköszörülte a torkát, és nem vett tudomást a sokatmondó mozdulatról, amellyel Ryan háztető-alakzatba rendezte ujjait az álla alatt, miközben szúrósan bámulta őt kék üveggolyó-szemével.

– Ti alábecsültök – mondta egykedvűen, és végigjártatta pillantását a csoporton. – Holott én nem becsüllek alá titeket. Csak azt szeretném tudni, milyen tényezők játszanak szerepet itt. Nem maradhatok passzív. Felelőtlenség lenne a passzivitás.

Percekig tartó csend. Pierce fölemelte a kávéscsészéjét, és nesztelenül ivott.

– De most éppen arról van szó – mondta Ryan udvarias higgadtsággal –, hogy egészen gyakorlatiasan fejezzem ki magamat, ugye megérted, hogy királynői módon meg lehet élni csak a töredékéből az újra befektetett kamat kamatja kamatjának a kamatjából, satöbbi, ha érted, anélkül, hogy bármilyen okból hozzányúlnánk a tőkéhez...

– Ismétlem, nem lehetek passzív, önelégült, nemtörődöm vagy tudatlan. Nem hiszem, hogy bármelyiknek is lennem kellene.

Csönd, amelyet újra csak Ryan tört meg. Engesztelően, úri modorban.

– Egészen pontosan mit szeretnél tudni?

– Mindent, ától cettig. Vagy mondjam inkább, hogy az anatómiáját? Úgy akarom látni az egészet, mint a tetemet a boncasztalon. Tanulmányozni akarom a szervezetet.

Randall és Ryan tekintete összevillan. Ismét Ryan:

– Nos, ez teljesen ésszerű, de talán nem lesz olyan egyszerű, mint képzeled...

– Csak kell lennie két pontnak, ahol elkezdődik, és ahol véget ér.

– Kétség nem fér hozzá, mindazonáltal úgy vélem, hogy te, ha szabad így mondanom, rossz felől nézed.

– Egészen pontosan – mondta Rowan – mennyi megy ebből a pénznek az orvoslásba? Kapnak belőle gyógyintézetek?

Hogy meghökkentek! Hadüzenet, látszott kiáltani Anne Marie arca miközben Laurenre, majd Randallra nézett. Rowannak, amióta visszatért, először szúrt a szemébe az ellenszenv leplezetlen szikrája. Az elkeskenyedő szemű, idős Lauren, aki begörbített mutatóujjával polcolta az alsó ajkát, túlságosan csiszolt volt indulatai kimutatásához. Merőn nézte Rowant, majd a pillantása nagyon lassan lecsúszott róla, és megállapodott Ryanen, aki újra beszélni kezdett:

– Emberbaráti tevékenységünk eddig nem terjedt ki a szó szoros értelmében vett orvostudományra. A Mayfair Alapítvány inkább művészeti oktatási irányultságú: főleg az iskolatelevíziót támogatja, ösztöndíjat folyósít számos egyetemen, és természetesen az alapítványtól független! Hatalmas összegeket adományozunk jótékonysági célokra, de mindig gondosan fel van építve, és semmi esetre sem jelenti a tőke, illetve a nyereségek felszabadítását...

– Tudom, hogyan működik – közölte Rowan nyugodtan. – De itt most milliárdokról beszélünk, és a kórházak, klinikák, laboratóriumok jövedelmező intézmények. Nem a jótékonyságra gondoltam, hanem egy egészen új vállalkozási területre, amely kivételesen üdvös hatást gyakorolhatna emberi életekre.

Milyen különösen hideg és izgalmas volt a pillanat! És mennyire magányos! Emlékeztetett az első alkalomra, amikor úgy lépett a műtőasztalhoz, hogy az ő kezében volt a mikroszike.

– Nem szándékoztunk nyitni az orvostudomány irányába – közölte eltökélten Ryan. – Az a terület beható tanulmányozást, teljes újrastrukturálást igényelt volna... tudod-e, Rowan, hogy a befektetéseknek ez a hálózata, ha nevezhetem így, több mint száz év alatt alakult ki? Ez nem olyan vagyon, amely elvész, ha összeomlik az ezüstpiac, vagy Szaúd-Arábia elárasztja a világot ingyen olajjal. Itt a pénzügyi évkönyvekben úgy szólván páratlan differenciálásról és gondosan kitervelt manoverekről van szó, amelyek hasznot hajtónak bizonyultak két világháborún és számos kisebb zavargáson át.

– Megértem – szólt Rowan. – Komolyan. De akkor is adatokat akarok. Mindent tudni akarok. Kezdhetném az adóbevallással, és innen haladhatnék tovább. Afféle tanonckodásra gondolok, megbeszélésekre, amelyeket napirendre tűzhetnénk különböző vállalkozási területeket. De leginkább statisztikákat akarok, mert végső soron azok jelentik a valóságot.

Ismét a csend, a belső zűrzavar, a gellert kapott pillantások. Milyen szűknek, zsúfoltnak rémlett a szoba.

– Akarsz egy tanácsot? – kérdezte Randall. A hangja mélyebb és éretebb volt Ryanénál, de ugyanazzal a mézes, délies türelemmel csengett. – Te fizetsz érte, miért ne kaphatnál?

Rowan kitárta a tenyerét. – Kérlek!

– Menj vissza agysebésznek, keresd a pénzedet azzal, amire szükséged van, és ne akard megérteni, honnan származik a pénz. Hacsak nem akarsz elhagyni az orvoslással, és az lenni, akik mi vagyunk, hogy az egész életed azzal teljék, amiért minket fizetsz: igazgatósági tanácsüléseken és tárgyalásokon, befektetési tanácsadókkal, tőzsdei alkuszokkal, más jogászokkal és zsebszámológépes könyvelőkkel.

Rowan jól megnézte magának a torzonborz, deres hajat, a lefittyenő szemhéjakat, az asztal lapján összekulcsolt, nagy, ráncos kezeket. Rendes ember. Igen, rendes ember. Olyan, aki nem hazudik. Egyik sem hazudik. Nem is tolvajok. Minden eszükre szükségük van ennek a pénznek a kezeléséhez, és akkora hasznuk van rajta, amiről a tolvajok nem is álmodnak.

Csakhogy ugyanakkor jogászok, még a porcelán arcú, szemrevaló ifjú Pierce is jogász, márpedig a jogászok meghatározása az igazságról feltűnően rugalmas, s ellentétben állhat a mások meghatározásaival.

Mégis van erkölcsük. Ennek az embernek is van. Ám ez az ember mélységesen konzervatív, és a mélységesen konzervatív emberek ellenzik a beavatkozást. Nem sebészek.

Meg se fordul a fejükben, milyen jó lenne megmenteni ezrek, sőt akár milliók életét. Sejtelmük sincs róla, mit jelentene az, ha a hagyatékot, ezt a minden képzeletet felülmúló vagyont vissza lehetne adni a beteg ágyához közeledő, skót füvesasszonynak és a holland orvosnak.

Elfordította a tekintetét, a folyót nézte, de nem látta, mert olyan lángoló lelkesedés fogta el, hogy egy pillanatig egészen belevakult. Megváltás, súgta a lélek. Nem fontos, értik-e. Lényeg, hogy ő értse, hogy a rokonok semmit se titkoljanak előle, hogy ne sértődjenek meg, ha kiveszik a kezükből az irányítást, ami az ő szabadulásukat is szolgálja.

– Mekkora ez az összeg? – kérdezte a folyót bámulva, amelyen turcsi orrú, koszlott gőzös tolt egy hosszú uszályt.

Csönd.

– Rosszul képzeled el – mondta Randall. – Ez egy több darabból álló, hatalmas háló...

– El tudom képzelni, de tudni akarom, és nem hibáztathattok érte. Mekkora a vagyonom?

Semmi válasz.

– Csak meg tudjátok saccolni!

– Nos, én nem szívesen tenném, mert egészen irreális...

– Hét és fél milliárd – közölte Rowan. – Ez az én saccom.

Hosszas csönd. Mérsékelt sokk. Nagyon közel járhatott a célkarikához, vagy a bevallott jövedelemhez, ami fölmerült az egyik ellenséges, részben elzárt agyban.

Lauren felelt, Lauren, akinek az arca egy icipicit megváltozott. Közelebb húzódott az asztalhoz, és két kézre fogta a ceruzáját.

– Jogod van erre az információra – mondta már-már közhelyes nőiességgel csilingelő hangon, ami illett gondosan ápolt szőke hajához, gyöngy fülbevalójához. – Minden törvényes jogod megvan rá, hogy tudomással bírj arról, ami a tied. Nemcsak a magam nevében szólok, amikor közlöm, hogy feltétlenül együttműködünk veled, hiszen ez erkölcsi kötelességünk. Ám személyesen le kell

szögeznem, hogy erkölcsileg egészen érdekesnek találom az álláspontodat. Szívesen élek az eséllyel, hogy a legapróbb részletig megbeszéljem veled a hagyaték összes vetületét, csupán attól félek, hogy el fog fárasztani ez a játék, jóval előbb, semhogy az összes kártya az asztalra kerülne. Mindazonáltal készséggel vállalom a kezdeményezést.

Volt róla fogalma, mennyire vállveregetően beszél? Rowan kételkedett benne. Bár végül is, több mint félszáz évig az övék volt a hagyaték, megérdemelnének egy kis türelmet. Belőle mégis hiányzik a kellő béketűrés.

– Más módon valóban nem vághatunk bele – mondta. – Erkölcsi szempontból nemcsak érdekes, de okvetlenül szükséges is megtudnom, mik játszanak itt szerepet.

Lauren inkább nem válaszolt. Finom arca higgadt maradt, világos, apró szeme valamicskét elkerekedett, vékony kezében épp csak megrezzent a két végénél tartott ceruza. A többiek az asztalnál őt figyelték, bár ezt ki-ki a maga módján próbálta álcázni.

Rowan pedig rádöbbent, hogy ez az asszony, ez a Lauren a cég esze. És ő még egész idő alatt Ryant gondolta! Némán belátta a tévedését, miközben arra gondolt, érzékeli-e Lauren, hogy mi jár a fejében? Tévesen ítéltük meg egymást...

Bár ilyen szenvtelen arcból és kellemesen ráérős modorból akármit ki lehet olvasni.

– Föltehetek neked egy kérdést? – folytatta Lauren. – Kizárólag üzleti jelleggel, ugye megérted.

– Természetesen.

– El tudod viselni a gazdagságot? Úgy értem, az igazi gazdagságot? Megbirkózol vele?

Rowan legszívesebben elmosolyodott volna. Olyan üdítő kérdés volt, bár ugyanakkor olyan sértő és leereszkedő. Sokféle válasz jutott eszébe, de a legegyszerűbb mellett döntött:

– Igen – mondta. – És kórházakat akarok építeni.

Csönd.

Lauren bólintott. Keresztbe fonta karjait az asztalon, pillantása befogta az összegyűlteket, – Nos, ennek nem látom semminemű akadályát – jegyezte meg higgadtan. – Egészen érdekes idea. Mi pedig természetesen azért vagyunk itt, hogy azt tegyük, amit mondasz.

Igen, ő a cég esze, csak megengedi Ryannak és Randallnak, hogy ők beszéljenek. Ám itt Lauren lesz a tanár, és esetleg az akadály.

Nem számít. Rowan megkapta, amit akart. A hagyaték olyan valóságos, mint a ház, mint a család. Az álom valóra fog válni. Tudja, hogy meg lehet csinálni!

– Úgy gondolom, a sürgetős kérdéseket már most megbeszélhetnénk – mondta. – Leltárra van szükségetek a házról? Valaki mintha említette volna. Meg Carlotta dolgairól. Van valaki, aki hajlandó elvinni őket?

– Igen – felelte Ryan. – Ami a házat illeti, döntöttél már?

– Helyre akarom hozatni. Benne akarok lakni. Hamarosan feleségül megyek Michael Curryhez. Valószínűleg még az idén. A ház lesz az otthonunk.

Mintha fény gyulladt volna ki, elárasztva mindenkit melegséggel és ragyogással.

– Hiszen ez nagyszerű! – mondta Ryan.

– Őszintén örülök! – mondta Anne Marie.

– Te nem tudod, mit jelent nekünk az a ház! – mondta Pierce.

– Tudod-e, mekkora boldogság lesz mindenkinek ez a hír? – kérdezte Lauren.

Csupán Randall hallgatott, Randall a lefittyenő szemhéjaival, a húsos kezével. Végül annyit mondott, majdnem szomorúan:

– Hát igen, maga lesz a csoda.

– De nem vihetné el valaki az öregasszony dolgait? – kérdezte Rowan. – Addig nem akarok oda menni, amíg a házban vannak.

– Dehogynem – mondta Ryan. – Holnap kezdjük a leltározást, Gerald Mayfairt pedig rögtön átküldöm Carlotta holmijáért.

– És egy takarítóbrigádot. Szükségem van egy takarítóbrigádra. Le kell sikálni egy szobát a második emeleten, és el kell szállítani az összes matracot.

– Meg azokat az üvegeket – mondta viszolyogva Ryan. – Azokat az undorító üvegeket.

– Kiürítettem őket.

– Mi volt bennük? – érdeklődött Pierce.

Randall félárbocra eresztett, súlyos szemhéja alól figyelte Rowant.

– Mindenféle rothadt dolog. Ha meg tudják szüntetni a bűzt, és elszállítják a matracokat, kezdhetjük a felújítást. Minden matracot...

– Igen, tiszta lapot kell nyitni. Majd gondom lesz rá. Pierce máris átmehet.

– Nem, magam megyek – tiltakozott Rowan.

– Badarság! Engedd meg, hogy ezt én intézzem – mondta Pierce, aki már föl is állt. – Akarsz új matracokat? Ezekhez az antik ágyakhoz duplát használnak, ugye? Lássam csak, négy van belőle. Még délután átszállíttathatom.

– Nagyszerű! – örült Rowan. – Az alkalmazott szobájához nem kell nyúlni. Julien régi ágyát szét lehet szerelni, és el lehet vinni raktárba.

– Értem. Mit tehetek még érted?

– Így is épp eleget tettél. Michael elintézi a többit. Személyesen vezeti a felújítást.

– Igen, ő nagyon sikeres ebben, igaz? – kérdezte halkan Lauren. Késve kapott észbe, hogy mi csúszott ki a száján. Lesütötte a szemét, majd úgy tekintett föl Rowanra, mint aki enyhe zavarát próbálja leplezni.

Már utánanéztek Michaelnek. A kezéről tudnak vajon?

– Még szeretnénk tartóztatni egy kicsit – szólalt meg gyorsan Ryan. Csupán néhány papírt kell megmutatnunk a házzal kapcsolatban, és talán néhány alapvető okmányt a hagyatékról...

– Igen, persze, lássunk munkához. Mit sem szeretnék jobban.

– Akkor ez rendben is volna. Utána elviszünk villásreggelizni. Ha nincs más terved, a Galatoire-ba mennénk.

– Kitűnő.

Így kezdődött.

Három óra lett, mire a házhoz ért. Rekkenő hőség volt, noha még mindig nem szakadtak fel a felhők. A tölgyek alatt pangott a tömény meleg. Amikor Rowan kilépett a taxiból, látta az árnyéktömbökben hemzsegő parányi rovarokat. Ám a ház rögtön megbabonázta. Ismét egyedül lehet! Eltűntek az üvegek, hála istennek, meg a babák, és hamarosan eltűnik minden, ami Carlottáé volt. Örökre!

Kezében volt a kulcs. Látta a papírokat, amelyek szerint a ház 1888-ban Katherine-ra szállt a hagyatékkal együtt. Most pedig az övé, egyedül az övé, a milliárdokkal együtt, amelyekről nem akartak fennhangon beszélni. Minden az enyém!

A házból kilépett Gerald Mayfair, egy kellemesen jelentéktelen fiatalember. Sietett elmagyarázni, hogy éppen távozik, most tette be a csomagtartóba az utolsó dobozt, amelybe Carlotta holmiját csomagolta.

A takarítók körülbelül félórája végeztek.

Gerald némileg aggodalmasan sandított Rowanra, aki a kezét nyújtotta. Legföljebb huszonöt éves lehetett, és nem hasonlított Ryan családjára. A vonásai erélytelenebbek voltak, és hiányzott belőle a tartás, amelyet Rowan a többieken figyelt meg. Ezzel együtt is rokonszenves volt, az a fajta, akire azt mondják, hogy rendes srác. A hangja mindenesetre kellemesen csengett.

Carlotta, magyarázta a fiatalember, azt akarta, hogy az ő, Gerald nagyanyja kapja a holmiját. A bútor persze marad. Az Rowané. Egész régi, még abból a garnitúrából való, amellyel Katherine, Carlotta nagyanyja rendezte be a házat.

Rowan megköszönte Geraldnak a gyors intézkedést, és megígérte, hogy ott lesz Carlotta gyászmiséjén.

– Nem tudod, hogy... eltemették már?

– Ez a megfelelő kifejezés arra, ha valakit bedugnak egy olyan kőfiókba?

Igen, felelte Gerald, ma reggel. Ő és az anyja is ott voltak. Hazaérve kapták meg Rowan üzenetét, hogy lehet jönni Carlotta dolgaiért.

Rowan kifejtette, mennyire hálás, és mennyire szeretne megismerkedni az egész családdal. Gerald bólogatott.

– Kedves volt a barátaidtól, hogy eljöttek – mondta.

– Az én barátaim? Hova?

– Ma reggel, a temetőbe. Mr. Lightner és Mr. Curry.

– Ja, persze! Nekem... nekem is ott kellett volna lennem.

– Semmi baj. Carlotta nem akart felhajtást, és őszintén szólva...

Egy percig némán állt a kikövezett ösvényen, nézett föl a házra. Nagyon kikívánkozott valami belőle, de sehogy se tudta szavakba önteni.

– Mi az? – kérdezte Rowan.

Hátha Gerald föllopózott az emeletre, és látta azt a sok üvegcserepet a takarítók érkezése előtt. Biztos, hogy látni szerette volna, hol találták „a csontvázat”, mármint ha olvasta az újságot, vagy a többi Mayfair közölte vele, ami valószínű.

– Azt tervezed, hogy itt fogsz lakni? – bökte ki Gerald.

– Helyreállíttatom, visszaadom a régi fényét. A férjem... a férfi, akihez feleségül megyek, szakértője a régi házaknak. Azt mondja, tökéletesen megbízható. Alig várja, hogy elkezdhesse.

Gerald még mindig nem mozdult. Az arca tompán fénylett a vibráló hőségben, a szeme tele volt várakozással és tétovázással. Aztán csak kimondta:

– Azt ugye tudod, hogy ez a ház sok tragédiát látott? Carlotta néni mindig ezt mondta.

– A reggeli újság is – mosolygott Rowan. – De látott sok örömet is, nem igaz? A régi szép időkben, évtizedeken át. Azt akarom, hogy megint örömet lásson. – Türelmesen várt egy darabig. – Mit akarsz mondani igazából?

Gerald rásandított. Kicsit megvonta a vállát, sóhajtott, és visszafordult a házhoz.

– Úgy gondolom, közölnöm kell veled, hogy Carlotta... Carlotta azt akarta, hogy miután meghalt, gyújtsam föl a házat.

– Komolyan beszélsz?

– Egy pillanatig se akartam megtenni. Szóltam Ryannak és Laurennek. Szóltam a szüleimnek. És úgy gondoltam, szólnom kell neked is. Carlotta ragaszkodott hozzá. Kioktatott, miként csináljam. Elsőnek a manzárdot kellett volna felgyújtanom az oda készített petróleumlámpával, aztán az emeleten kellett volna meggyújtanom a függönyöket, és a földszinten kellett volna befejeznem. Megígértette velem. Kulcsot is adott. – Átnyújtotta a kulcsot Rowannak. – Igazából nincs szükség rá, félszáz éve nem zárták a bejáratot, de Carlotta félt, hogy valaki mégis megteszi. Tudta, hogy addig él, amíg Deirdre. Ezek voltak az utasításai.

– Mikor mondta ezt neked?

– Sokszor. Utoljára egy hete, vagy annyi ideje sem. Pont mielőtt Deirdre meghalt... mikor kiderült, hogy meg fog halni. Éjszaka felhívott, és emlékeztetett. „Porrá égesd!” – mondta.

– Mindenkit megsebezett volna, ha ezt teszi! – suttogta Rowan.

– Tudom. A szüleimben meghűlt a vér. Attól féltek, hogy maga gyújtja föl. De mit tehettek? Ryan azt mondta, nem csinál ilyet. Nem tőlem kérné, ha képes lenne rá. Azt mondta, járjak Carlotta kedvében, mondjam, hogy megteszem, nehogy valami szélsőséges dologra vetemedjék.

– Bölcs dolog volt.

Gerald biccentett. Szeme visszavándorolt a házra.

– Csak azt akartam, hogy tudd. Azt gondoltam, így kell.

– És mit mondhatsz még nekem?

– Mit? – Gerald megvonta a vállát. A nőre nézett, látszott rajta, hogy szeretne elfordulni, aztán mégse tette. – Vigyázz – mondta. – Nagyon vigyázz. Régi, és sötét, és... és talán nem az, aminek látszik.

– Hogyhogy?

– Egyáltalán nem egy nagyúri ház. Inkább valaminek a barlangja. Úgy is mondhatnám, csapda. Mindenféle mintát építettek bele, és a minták egy csapdát alkotnak. – Megrázta a fejét. – Azt se tudom, mit beszélek! Összevissza jár a szám. Csak hát... na szóval, mindannyiunknak van egy kis tehetsége ahhoz, hogy megérezzünk dolgokat...

– Tudom.

– Na szóval, csak figyelmeztetni akartalak. Te semmit sem tudsz rólunk.

– Mondott Carlotta valamit a mintákról, a csapdáról?

– Nem, ez csak az én véleményem. Gyakrabban jártam ide, mint a többiek. Az utolsó néhány évben az egyetlen voltam, akit Carlotta beengedett. Kedvelt, én ugyan nem tudom, miért. Időnként csak kíváncsiságból jöttem, bár igazán szerettem volna lojális lenni. De úgy nehezedett az életemre, mint egy viharfelhő.

– Tehát örülsz, hogy véget ért.

– Örülök. Rémes ilyet mondani, de már Carlotta se akart élni. Maga mondta. Elfáradt. Meg akart halni. Ám egy délután, amikor egyedül vártam itt rá, egyszer csak belém hasított, hogy ez egy csapda. Egy irtó nagy csapda. Illetve nem is tudom, jól értem-e, talán csak azt akarom kifejezni, hogy ha érzel valamit, ne intézd el egy legyintéssel...

– Te láttál valaha is valamit, amikor itt voltál?

Gerald töprengett egy kicsit. Láthatólag nem esett nehezére megfejteni, mire céloz a nő.

– Talán egyszer – válaszolta. – Az előtérben. Bár lehet, hogy csak képzeltem.

Elhallgatott. Rowan is. Nem maradt több mondanivaló, Gerald menni szeretett volna.

– Nagyon örülök, hogy beszélgethettünk, Rowan – szólt fázós mosollyal. – Hívj fel, ha szükséged lenne rám.

Rowan bement a kapun, onnan leste, hogyan gurul el komótosan Gerald a nagy, ezüst Mercedes kupéval. Most már csendes a ház. És kihalt.

Érezte a fenyőolaj szagát. Felment a lépcsőn, sietve végigjárta a szobákat. Minden ágyon új matrac, még mindig fényes, műanyag fóliában. A lepedők és ágytakarók szépen összehajtogatva, félretéve. A szobákat kiporszívózták. A padláson fertőtlenítő szaga.

Fölkapaszkodott a lépcsőn. A pihenő ablakából szellő fújdogált. Az üveges kamra padlóját makulátlanul tisztára súrolták, leszámítva egy sötét pecsétet, amelyet valószínűleg nem is lehet fölsikálni. Sehol egy üvegszilánk.

Julien szobájában porszívóztak, rendet raktak, a dobozokat feltornyozták, a rézágyat szétszerelték, és a falnak támasztották az ablak alatt, amelyet ugyancsak megpucoltak. A könyveket takarosan sorba állították. Onnan, ahol Townsend meghalt, fölvakarták a fekete alvadékot.

Egyébként semmihez sem nyúltak.

Visszament Carlotta szobájába. A fiókokban semmi, a tükörasztalt lekopasztották, a szekrényben néhány vállfa. Kámforszag.

Nagy csend volt. Meglátta magát a szekrény tükrös ajtajában és összerezzent. A szívverése meglódult egy pillanatra. Nincs itt senki!

Lesétált a földszintre, hátrament a konyhába. A padlókat felmosták, a szekrények üvegajtaját fényesre tisztították. Megint az a jó szag, viasz, fenyőolaj, fa. Az a finom szag.

Régi fekete telefon állt a tálaló asztalán. Tárcsázta a szállodát.

– Mit csinálsz? – érdeklődött.

– Fekszem az ágyban magányosan, és sajnálom magamat. Reggel átmentem Aaronnal a temetőbe, ki vagyok dögölve. Még mindig fáj mindenem, mintha verekedtem volna. Hol vagy? Ugye, nem odaát?

– De igen. Meleg és üres a ház, az öregasszony holmiját elvitték, a matracokat is elvitték, és a padlásszobát tisztára csutakolták.

– Te vagy ott egyedül?

– Igen – felelte Rowan –, és gyönyörű. Besüt a nap. – Nézte a fényt, ahogy ömlik be a konyha franciaablakain, megvilágítja az ebédlő parkettjét. – Én vagyok itt az egyetlenegy.

– Át akarok jönni – mondta Michael.

– Ne. Már indulok is vissza a szállodába. Azt akarom, hogy pihenj, és majd menj el felülvizsgálatra.

– Ne viccelj!

– Csináltattál valaha elektrokardiogramot?

– Majd addig ijesztgetsz, hogy attól kapok szívrohamot. Minden ilyet megcsináltak rajtam a vízbefúlásom után. Az én szívem tökéletes. Erotikus testedzésre van szükségem, nagy adagokban, meghatározatlan ideig.

– Attól függ, milyen lesz a pulzusod, ha odaérek.

– Ugyan már, Rowan! Nem megyek semmiféle felülvizsgálatra. Viszont ha nem vagy itt tíz percen belül, magam megyek érted.

– Annál hamarabb ott vagyok.

Letette.

Egy darabig azon töprengett, amit az aktában olvasott; Arthur Langtry írta valahol, hogy Lasher láttán veszedelmesen kihagyott a szíve, utána pedig szédült. De Arthur nagyon idős ember volt.

Itt békesség van. Egyedül a madarak kiáltoznak a kertben.

Lassan keresztülvágott az ebédlőn, kilépett a magas kulcslyuk-ajtón az előtérbe. Hátranézett, elgyönyörködött az ajtó szárnyaló magasságában, amely mellett ő is aprónak tetszett. Ömlött be a fény a napozótornácon át, ragyogott a vikszelt padló.

Édes elégedettség öntötte el. Minden az enyém!

Mozdulatlanul állt néhány pillanatig, hogy hallja, érezze, magába építse a pillanatot, emlékezzen a tegnap és a tegnapelőtt bánatára, átélhesse az összehasonlítást ezzel a csodálatos ujjongással. És megint vigaszt talált az egész rémtörténetben, mert neki is megvolt benne a helye, a maga sötét titkaival. Majd ő jóváteszi, és ez a lényeg.

Megfordult, hogy kilépjen a házból, és akkor vette észre a magas vázába állított rózsákat az előtér asztalán. Gerald tette volna ide? Biztos elfelejtett szólni.

Megállt, szemügyre vette a gyönyörű, álmos virágokat. Mind vérvörös. Olyan tökéletesek, mintha egy halottnak köttették volna őket. Mintha egy temetői sírcsokorból húzgálták volna ki őket.

Lasherre gondolt, és végigfutott rajta a hideg. Virágok Deirdre lábánál. Virágok a síron. Annyira megdöbbent, hogy egy pillanatig még a szívverését is hallotta a csendben. Micsoda képtelen ötlet Nyilván Gerald tette ide a rózsákat, vagy Pierce, mikor elintézte a matracokat. Ez egy közönséges váza, félig vízzel, ezek pedig egyszerű rózsák a virágüzletből.

Akkor is hátborzongató ez a csokor. Amikor csitult a szívdobogása, megállapította, hogy kimondottan furcsák a virágok. Ő ugyan nem rózsa szakértő, de nem kisebbek szoktak lenni a rózsák? Ezek milyen nagyok és ernyedtek. És ez a sötét vérszín! Hát a szárak és a levelek? A rózsalevél mandula alakú, ezek viszont cakkosak. Ráadásul nincs a csokorban két levél, amelynek egyenlő számú cakkjai vagy azonos formája lenne. Furcsa. Mintha egy elvadult növényt, egy genetikai burjánzást látna, tele szeszélyes mutációkkal.

Csak nem mozognak? Megduzzadtak. Nem, csak feslenek, ahogy a rózsák szokták, fokozatosan tárják ki a kelyhüket, míg szét nem hullnak sebzett sziromzáporban. Rowan megrázta a fejét. Kicsit szédült.

Nyilván Pierce hagyta itt. Különben mit számít? Majd felhívja a szállodából, csak hogy biztos legyen, és megköszöni.

Kiment a ház elé, és próbálta visszavarázsolni magába azt a jó érzést. Belélegezte a pazar meleget. Egészen olyan ez a ház, mint egy templom. Visszanézett a lépcsőre. Arthur annak a tetején látta Stuart Townsendet. Nos, most már senki sincs ott.

Senki. Senki sincs a hosszú szalonban. Senki sincs a tornácon, ahol kacsok fonják be a szúnyoghálót.

Senki.

– Félsz tőlem? – kérdezte hangosan. Furcsán bizsergették a szavak. Vagy azt vártad, hogy én féljek, és most haragszol, amiért nincs így? Erről van szó?

Csak a csend válaszolt. Meg a márványasztalra hulló rózsaszirmok sóhajtása.

Halvány mosollyal visszatért a rózsákhoz, kihúzott egyet a vázából, az ajkához simította a selymes szirmot, aztán kiment az ajtón.

Ez csak egy hatalmas rózsa, nézd, mennyi szirom, és milyen furcsán zűrzavarosnak tűnnek! Különben máris hervad.

Csakugyan, a szirmok széle barnult és pöndörödött. Rowan még egy hosszú pillanatig élvezte az édes illatot, aztán eldobta a rózsát a kertben, miközben kilépett a kapun.

MÁSODIK RÉSZ
LÉPJ BE SZALONOMBA

HARMINCHÁROM

CSÜTÖRTÖKÖN REGGEL beindult az eszelős ütemű felújítás, amelynek szakaszait Michael szerdán este, vacsora közben vázolta fel Tölgyes Rejtekben Rowannak és Aaronnak. A kriptával, az ajtóval és a tizenhármas számmal kapcsolatos gondolatait bezárta a noteszbe, és a továbbiakban nem óhajtott foglalkozni velük.

Lehangoló volt az egész utazás a temetőbe. Borús, de természetesen gyönyörű reggel volt, jólesett a séta Aaronnal, aki megmutatta, hogyan blokkoljon bizonyos érzékleteket. Michael gyakorlásból lehúzta a kesztyűjét, itt-ott megérintett egy kapufélfát, ágakat tört a vad lantanából, majd lekapcsolta a képeket, úgy, ahogyan kizárjuk az agyunkból a rossz vagy nyomasztó gondolatokat, és meglepetésére ez többé-kevésbé be is vált.

Hanem a temető! Utálta, gyűlölte roskatag, romantikus báját, utálta a Deirdre temetéséről maradt, nagy boglya virágot, amely a kripta körül hervadozott, és a tátongó üreget, ahol Carlotta Mayfair fogja elnyerni, hogy úgy mondjuk, az örök nyugodalmat.

Miközben nyomorultul ácsorgott, és bambán számolgatta, hogy a tizenkét üreg és a síremlék tetejére vésett ajtó, az éppen tizenhárom, megjelent öreg cimborája, Jerry Lonigan, néhány rendkívül sápadt Mayfairrel és egy kerekes állványon gurított koporsóval, amely csakis Carlottáé lehetet, és amelyet a legminimálisabbra fogott szertartás után becsúsztattak a megnyitott üregbe.

Tizenkét sírüreg, a kulcslyuk-ajtó, az a helyére csusszanó koporsó, bumm! Michael tekintete ismét fölkúszott arra a kulcslyuk-ajtóra, amely ugyanolyan, mint a házban az ajtók, de miért? A temetés végeztével mindenki elment, némi udvariaskodás után, mert a

Mayfairek azt hitték, hogy ő és Aaron a temetésre jöttek, így tehát megköszönték a részvétüket, mielőtt távoztak volna.

– Gyere át egyszer egy sörre – mondta Jerry.

– Üdvözlöm Ritát.

Zizegő, bódító csend borult a temetőre. Amióta elkezdődött ez az odisszea, semmi, még az üvegekből fölrémlő képek sem töltötték el akkora rettegéssel, mint ennek a sírnak a látványa.

– Itt a tizenhárom – mondta Aaronnak.

– De hát sokkal több embert temettek ezekbe a kriptákba – érvelt Aaron. – Tudja, hogy történt.

– Minta – mormolta Michael félszívvel, és érezte, hogy kifut az arcából a vér. – Figyelje meg, tizenkét sírüreg és az ajtó. Ez minta, én mondom magának. Tudtam, hogy kapcsolatban van az ajtó és a szám! Csak azt nem tudom, mit jelent.

Délután, Rowanra várva, miközben Aaron az első szobában gépelt valamit a számítógépnél, vélhetőleg a Mayfair-krónikát, Michael lerajzolta a noteszébe az ajtót. Gyűlölte. Gyűlölte az ásító közepét, mert a lapos domborművön olyanná faragták, hogy nem annyira ajtót formázott, mint kapuboltot.

„Már láttam valahol ezt a kapuboltot, más környezetben” – írta. „Csak nem tudom, hol.”

Gyűlölte még a gondolatát is. Az emberi testbe kívánkozó dolog sem keltett benne ilyen rettegést.

De mikor Tölgyes Rejtek teraszán vacsoráztak, üvegburák alatt libegő gyertyalángok között a hamuszín szürkületben, ismét eldöntötték, hogy nem pazarolnak több időt az értelmezésekre, hanem továbbmennek az úton. Michael és Rowan az udvarház homlokzatára nyíló hálószobában töltötték az éjszakát, ami kellemes változatosság volt a szálloda után. Mire Michaelt fölébresztette hat órakor az arcába tűző napfény, Rowan már a második csésze kávéját itta az erkélyen, és türelmetlenül várta, hogy induljanak.

Ahogy kilencre visszatért New Orleansba, nyomban elkezdődött a munka.

Michael még soha életében nem szórakozott ilyen remekül. Autót bérelt, bebarangolta a várost, följegyezte a legelegánsabb felsővárosi házakon és a Francia Negyed korhű felújításain dolgozó munkacsapatok nevét. Kiszállt a kocsiból, beszédbe elegyedett a pallérokkal és a munkásokkal; időnként, ha közlékenyebb emberekkel hozta össze a véletlen, akik hajlandók voltak megmutatni a munkálatok állását, be is ment a házakba, megvitatta a helyi bértáblázatot és az elvárásokat, érdeklődött, kik azok a festő-mázolók és ácsok, akik munkát keresnek.

Felhívta a helyi építészeti irodákat, amelyek a régi udvarházak felújításában tettek szert hírnévre, és ajánlásokat kért. Megdöbbentette a szíves jóindulat, amellyel fogadták. A Mayfair-ház puszta említése fellobbantotta az izgalmat. Az emberek azt se tudták, hogy osztogassák a tanácsaikat. A pezsgő tevékenység ellenére New Orleans tele volt állástalan mesteremberekkel. A hetvenes években és a nyolcvanas évek elején bekövetkezett olajkonjunktúra hatalmas lendületet adott a felújításoknak míg viszont most a válság felhője alatt gubbasztott a város; a gazdasági csődeljárásoktól csonkoltan vánszorgott. A pénzt be kellett osztani. Piti áron lehetett udvarházat kapni a piacon.

Egy órára Michael felfogadott három remek festő-mázoló brigádot egy csapatot a város legprimább fehérmunkásaiból, azoknak a negyedeknek a leszármazottaiból, akik már jóval a polgárháború előtt szabadok voltak, és a családjuk hat-nyolc nemzedék óta vakolta és ékesítette gipszöntvényekkel a New Orleans-i házak mennyezetét és falait.

Továbbá szerződést kötött két vízvezetékszerelő-brigáddal, egy kiváló tetőfedő vállalkozással, és megbízott egy ismert felsővárosi tájkertészt, hogy takarítsa ki és újítsa föl a kertet. Délután kettőkor megérkezett a kertészmérnök, és fél órán át mutogatta Michaelnek az óriásira nőtt kaméliákat és azaleákat, a spireát és a rózsákat, amelyeket meg lehet menteni.

Beatrice Mayfair ajánlására felfogadtak két takarítónőt, akik nekiláttak bútort porolni, ezüstöt tisztítani, és lemosni a porcelánokról az évek porát.

Péntek reggelre várták a különleges munkabrigádot, amely lecsapolt a medencét, és megvizsgálja, miként lehet életre kelteni és kipofozni ódon uszodai kellékeket. Ugyancsak péntekre volt esedékes a konyha-lakberendező. Statikusokat bíztak meg az alapok és az erkélyek ellenőrzésével, és egy Dart Henley névre hallgató, nagyszerű ács-ezermester boldogan vállalta Michael alvezérének szerepét.

Ötkor, amikor még javában sütött a nap, a zseblámpával fölfegyverzett, pormaszkos Michael bemászott a ház alá, és háromnegyed órai szorgos mászkálás után jelentette, hogy a belépő falak valóban üregesek, közöttük tiszta, száraz a föld, és bőven van hely a légkondicionálás és központi fűtés számára.

Időközben átjött Ryan Mayfair, hogy hivatalos leltárt készítsen Deidre és Carlotta Mayfair ingóságairól. Fiatal jogászok falkája – köztük Pierce, Franklin, Isaac és Wheatfield Mayfair, valamennyien a cégalapi testvérek leszármazottai – kísérték a becsüsöket és régiségkereskedők, akik azonosították és megbecsülték az összes csillárt, képet, tükröt.

Felbecsülhetetlen értékű francia régiségeket hoztak le a padláson köztük finom vonalú székeket, amelyeket csak újra kellett kárpitozni, máris használható, hibátlan asztalokat. Előkerültek, ugyanilyen kiváló; megőrzött állapotban, Stella törékeny art deco kincsei.

Rátaláltak régi olajfestmények tucatjaira, kámforgolyókkal elcsomagolt, összecsavart szőnyegekre, ódon tapétákra, és Riverbend összes csillárjára, beládázva, fölcímkézve.

Besötétedett, mire Ryan végzett.

– Drágám, örömmel jelenthetem: nincs több hulla!

Este áttelefonált, és megerősítette, hogy az irdatlan leltár csaknem mindenben azonos azzal, amit Antha halála után készítették. Azóta arrébb se tették a bútorokat.

– Többnyire csak ki kellett pipálnunk őket – mondta Ryan. Még az aranytárgyak és az ékszerek is egyeznek. Nemsokára hozza Rowannak a listát.

Addigra Michael visszatért a szállodába, nagy lakomát hozatott a szobapincérrel a Karibi-terem ínyencségeiből, és elmerült a helyi boltokban összeszedett építészeti könyvekbe, azokból mutogatta Rowannak a szomszéd házakat, és a Kertvárosban szétszórt kúriákat.

A Louisiana úti K & B drogériában vásárolt egy külön noteszt „a háznak", abba írta tennivalóinak listáját. Reggel telefonálnia kell a burkolóknak, és alaposabb szemlét kell tartania a régi fürdőszobákban, mert a szerelvények egyszerűen csodálatosak, és csak azon akar változtatni, amin muszáj.

Rowan különböző papírokat olvasott, amelyeket alá kellett írnia. Délután háromszázezer dolláros, közös számlát nyitott a Whitney Banknál a felújításokra, és kiváltotta a hitelkártyákat meg a csekk-könyvet.

– Erre a házra nem lehet eleget költeni – jegyezte meg. – A legkülönbet érdemli.

Michael boldogan kuncogott. Ez volt az ő álma, hogy úgy dolgozhasson, mint egy műalkotáson, és ne a költségvetés szabja meg a döntéseit.

Nyolckor Rowan lement a bárba, ahol Beatrice és Sandra Mayfair várta egy pohár italra. Egy óra múlva már vissza is jött. Holnap két másik unokatestvérrel reggelizik. Nagyon kellemes volt, és ment, mint a karikacsapás, mert a rokonok beszéltek, Rowan pedig szerette a hangjukat.

Mindig szívesen hallgatott másokat, főleg azokat, akik annyit karattyolnak, hogy neki ne kelljen túl sokat beszélnie magáról.

– De mondok én neked valamit! – szólt Michaelhez. – Ezek tudnak dolgokat, amelyeket nem közölnek velem. Valamint azt is tudják, hogy az öregek ismernek egyet-mást. Azokkal kell beszélnem, el kell nyernem a bizalmukat.

Pénteken, mikor a házat ellepték a vízvezeték-szerelők meg a tetőfedők, és festők futkostak vödrökkel, létrákkal, bútorvédő ponyvákkal, és egy csöbögő nagy masina szivattyúzta az úszómedencét, Rowan átment a belvárosba, hogy aláírja a papírokat.

Michael a burkolókkal dolgozott az első fürdőszobán. A homlokzati hálószobát és a hozzá tartozó fürdőszobát akarták felújítani elsőnek, hogy ő és Rowan minél előbb visszaköltözhessenek. Rowan pedig olyan zuhanyt akart, amivel nem bolygatják meg a régi fürdőkádat. Így hát le kellett verni valamennyi csempét, föl kellett tenni valamivel többet, és üvegfalat kellett szerelni a kád mellé.

– Három nap alatt kész! – fogadkoztak a munkások.

A gipszművesek már hántották a régi kárpitot a hálószoba mennyezetéről. Ki kell majd hívni a villanyszerelőt, mert az ódon rézcsillár vezetékeit sohasem szigetelték tisztességesen. Továbbá Rowan és Michael ventilátort akart a csillár helyére. Újabb jegyzetek.

Tizenegy tájban Michael kinézett a szalonból a szúnyoghálós tornácra. Mögötte két lármás és nyájas takarítónő dolgozott a nagy szobában. A lakberendező, akit Bea ajánlott, az ablakról vett méretet az új függönyökhöz.

El is felejtettem az ócska szúnyoghálót, gondolta Michael, és följegyezte az emlékeztetőt. A régi hintaszéket patyolatra sikálták, a tornácon is felsöpörték. Méhek zsongtak a vadszőlő között. Baloldalt át-átvillantak a sűrű banáncserjék között az úszómedence körül szorgoskodó munkások színes foltjai. Félméternyi földet lapátoltak ki a kockaköves teraszról. A burkolat sokkal jobb állapotban volt, mint gondolták.

Michael mély lélegzetet vett, miközben a selyemmirtuszt bámulta a gyep másik oldalán.

– Eddig semmi felborított létra, igaz, Lasher? – mormolta, ám szavaira nem jött visszhang.

Csak a méhzümmögés elegyedett a munkások lármájával, a most bekapcsolt fűnyíró mély berregésével, az ösvényeket pásztázó avarporszívók hangjával. Az órájára pillantott. Bármelyik percben itt kell lenniük a klímaszerelőknek. Michael nyolc hűtő-fűtő szivattyúból álló rendszert tervezett. Itt az lesz a legfőbb gond, miként helyezzék el a bútorokkal és ládákkal zsúfolt padláson. Talán egyenesen a tetőre kellene szerelni.

És ott vannak a padlók! Igen, most rögtön ellenőriznie kell a padlókat! A szaloné még mindig pompás állapotban volt, nyilván akkor csiszolták, amikor Stella használta táncparkettnek. Ám a többi szobában vastag, szürke piszokréteg borította a deszkákat. Addig persze nem lehet szobát festeni vagy padlót csiszolni, amíg nincs vége a vakolásnak, mert az nagy porral jár. Ja, kint is utána kell néznie, hogy áll a helyzet a festéssel. Nem festhetnek, amíg a tetőfedők le nem zárják a mellvédfalakat. Ám a festők addig sem tétlenkednek: az ablakkereteket meg a zsalugátereket csiszolják és készítik elő a mázoláshoz. Mi van még? Ó, igen, a telefon: Rowan valami szupermodernet akar, ha már ekkora ez a ház. És ott van még a fürdőház, és hátul a régi szolgaszállás. Michael fontolgatta, hogy rászabadít egy kisvállalkozót, és mindenestül felújíttatja.

Remek mulatság volt! De hogyhogy senki se zavarja meg? Ez itt a kérdés. Ki vár itt az alkalmas pillanatra?

Ezt nem akarta bevallani Rowannak, de nem tudott szabadulni attól a lappangó félelemtől, attól a bujkáló bizonyosságtól, hogy figyelik őket, hogy maga a ház is él. Talán csak a padlásszobában látott képek maradandó lenyomata tette, ahogy körülveszik suhogó szoknyában ők, akik a házhoz és a földhöz vannak kötve. Tulajdonképpen nem hitt a kísértetekben, de a ház magába szívta a Mayfairek egyéniségét, úgy, ahogyan régi házaknak kell. Valahányszor megfordult, mindig azzal az érzéssel tette, hogy most mindjárt meglát valamit, ami igazából nincs ott.

Ezek után mekkora meglepetés a szalonba lépni, és nem látni mást, mint a napfényt és az ünnepélyes, elhanyagolt bútorokat! A

hatalmas tükrök oltalmazón hajoltak a terem fölé. A régi képek élettelenül fakultak az üveg mögött. Michael sokáig bámulta Stella elmosódó portréját, kiszínezett fényképet, az édes mosolyt, az ondolált, feketén csillogó hajat. Stella dévajul kacsintgatott a homályos üvegre tapadt szutyokra.

– Akart valamit, Mr. Mike? – kérdezte a fiatalabb takarítónő. Michael megrázta a tejét.

Megfordult, az üres hintaszéket nézte. Mozgott? Szamárság! Ő provokálja, hogy történjék valami! Összecsukta a noteszét, és visszament dolgozni.

Joseph, a lakberendező, az ebédlőben várta.

Itt volt Eugenia is. Eugenia dolgozni akart. Csak van valami, amit ő is el tud látni. Úgy, mint ő, senki se ismeri ezt a házat, öt teljes évet dolgozott benne, úgy bizony. Mondta is ma reggel a fiának, hogy nem olyan vén még ő a munkára, ő bizony dolgozni fog holta napjáig!

Csakugyan selyemfüggönyt szeretne Mayfair doktornő, kérdezte a lakberendező. Biztos? Joseph a damasztok és a bársonyok széles választékát tudná proponálni, ami feleannyiba nem kerülne.

Rowan még akkor sem ért a végére az aláírnivalóknak, amikor átment érte a Mayfair és Mayfairhez, hogy ebédelni vigye. Michaelt meglepte az a fesztelen bizalom, amellyel Ryan köszöntötte.

– Antha és Deirdre előtt az volt a szokás – magyarázta –, hogy ilyen alkalmakkor ajándékokat osztogattunk, és Rowan fel akarja támasztani ezt a hagyományt. Most írjuk a listát azokról a Mayfairekről, akik elfogadnák, és Beatrice máris elkezdte a családi körtelefont. Kérlek, értsd meg, ez nem is olyan esztelenség, mint ahogy hangzik. A Mayfairek többségének volt és van pénze, viszont vannak a rokonságban egyetemisták, köztük két medikus, mások az első házukra meg ilyesmikre spórolnak. Szerintem nagyon dicséretes, hogy Rowan föl akarja támasztani ezt a szokást, és persze, ha figyelembe vesszük a vagyon nagyságát...

Akkor miért van Ryanben ez a számító, agyafúrt éberség? Bár különben természetes. Michaelt akarta próbára tenni ezekkel az információs futamokkal. De Michael csak bólogatott és a vállát vonogatta:

– Klassz!

Késő délután Michael és Rowan a medence mellett tartottak megbeszélést. Az egy szál nadrágra vetkőzött, mezítlábas munkások talicskaszámra szállították el az iszonyúan bűzlő, kiszivattyúzott sarat. A régi cementen nem voltak komolyabb repedések. Abból lehetett látni, hogy sehol sem iszaposodott el a talaj. Az előmunkás azt mondta Michaelnek, hogy a következő hét közepére kijavítják a hibákat, és lefedik egy friss réteg cementtel.

– Inkább hamarabb, ha lehet – kérte Rowan. – Szívesen fizetek pótlékot a hétvégi munkáért. Hozzák helyre gyorsan. Látni se bírom a mostani formájában.

Nagy öröm fogadta az extra prémcsit, és mindenki készségesen vállalta, hogy ráver a hétvégén.

A medencébe vadonatúj szűrőt és fűtőberendezést szereltek. A gázbekötések jók voltak, és az új villanyvezeték máris működött.

Michael felhajtott telefonon egy újabb festő-mázoló brigádot a fürdőházhoz. Persze, hogy dolgoznak szombaton, másfélszeres bérért. Igazán nem nagy munka átmázolni az ajtókat, és kipofozni a zuhanyozót, a mosdót és az apró kabinokat.

– Milyen színűre szeretnéd a házat? – érdeklődött Michael. – Sokkal gyorsabban haladnak a külső festéssel, mint vártam. Ugye, a fürdőházat és a szolgaszállást is ugyanolyan színűre akarod?

– Te mondd meg, milyet akarsz – szólította föl Rowan.

– Én hagynám ilyen lilásra. Pont megy hozzá a sötétzöld zsalugáter. Sőt, mindenben megtartanám a régi színeket: a tornácok ereszét kékre, a padlójukat szürkére, a kovácsoltvasat feketére. Jut eszembe, találtam egy kis embert, aki pótolni tudja a hiányzó vasdarabokat. Már készíti is az öntőmintát. Arra lejjebb, a folyónál van az üzlete. Hallottál már a telek vaskerítéséről?

– Mesélj!

– Még a háznál is régibb. Ez volt a drótkerítés előfutára a tizenkilencedik század elején, vagyis előre-gyártott elemekből készült. Végigfut az Első utcán, és a Tábor utcánál fordul be, mert valamikor akkora volt a telek. Ha festeni kell, elég lesz egy réteg, szép fekete festék, ugyanolyan, mint a korlátokra...

– Trombitálj össze minden munkást, aki kell – mondta Rowan. – A lila direkt tökéletes. Ha pedig nélkülem kell döntened, akkor tedd azt. Olyan legyen, amilyennek szerinted lennie kell, és költs rá annyit, amennyit jónak látsz.

– Te vagy az építésvezetők álma, angyalom! – dicsérte Michael. – Tehát repülőstart. Na, mennem kell. Látod azt az embert, aki most jött ki a hátsó ajtón? Azt fogja mondani, hogy gond van az emeleti fürdőszobák falával, tudom, hogy azt fogja!

– Agyon ne dolgozd magadat – súgta Rowan a fülébe, borzongató bársony hangján, és a férfi karjához dörgölte a mellét, kellemes kis lábközi lüktetést indukálva. Csak most nincs rá idő.

– Én agyondolgozom magamat? Ez még csak a bemelegítés. Van itt a városban néhány istentelenül szép ház, amelyeket szeretnék megcsípni, ha majd túl leszünk ezen. Már látom a jövőt, Rowan! A Nagy Várakozásoknak a Raktár utcán lesz az irodája. Lassan, ráérősen felújítom a házakat. Kiböjtölöm én a pangó piacot! Ez a ház csak az első.

– Mennyi pénzre van szükséged, hogy elmard őket?

– Kedves, megvan nekem arra a saját pénzem – közölte Michael egy futó csók kíséretében. – Egy csomó pénzem van. Ha nekem nem hiszel, kérdezd meg Ryan kuzinodat. Nagyon meglepne, ha nem ellenőrizte volna máris a hitelképességemet!

– Michael, ha egyetlen rossz szót merészel szólni rád...

– Rowan, én fenn vagyok az égben. Nyugi!

Ugyanebben az ütemben dübörgött tova a szombat és a vasárnap. A kertészek sötétedés után se hagyták abba a gyomirtást, és kiásták a régi öntöttvas garnitúrát a bozótból.

Rowan, Michael és Aaron a pázsit közepére állították a régi asztalt meg a székeket, és mindennap ott költötték el a villásreggelit.

Aaron felmutathatott némi haladást Julien könyveiben, de leginkább csak névsorokat, és rövid, talányos bejegyzéseket talált bennük. Nem igazi életrajz volt.

– Ha nagyon gyengédtelenül akarok fogalmazni, akkor a sikeres vendetták lajstroma. – Szemléltetésül tartott egy kis felolvasást:

– „1889. április 4. Hendrickson megkapta, amit érdemelt.

– 1889. május 9. Carlos ugyancsak.

– 1889. június 7. Haragudtam Wendellre, mert elragadtatta magát az éjszaka. Mutattam neki egy-két dolgot. Itt nincs több ok aggodalomra."

– És így tovább – mondta Aaron –, lapról lapra, könyvről könyvre. Helyenként előfordulnak kis rajzok, térképek, számvetések, de többnyire csak ennyi. Évente átlagosan huszonkét ilyen bekezdés. Még nem találtam egyetlen összefüggő szakaszt. Nem, ha létezik önéletrajz, akkor az nem itt van.

– Hát a manzárd? Ott járt már? – érdeklődött Rowan.

– Most ne. Tegnap este elestem.

– Miről beszél?

– A szálloda lépcsőjén. Nem volt türelmem megvárni a liftet. Legurultam az első pihenőre. Rosszabbul is járhattam volna.

– De Aaron, miért csak most mondja?

– Nos, még nem késtem el. Nem volt benne semmi rendkívüli, azt leszámítva, hogy emlékezetem szerint nem csúsztam meg. De a bokám fáj, és inkább elhalasztanám a padlásjárást.

Rowan kétségbeesett haraggal tekintett föl a ház homlokzatára. Munkások mindenütt: a mellvédfalakon, a tornácokon, a hálószoba nyitott ablakaiban.

– Ne nyugtalankodjon indokolatlanul – kérte Aaron. – Szeretném, ha tudna róla, de ne emésszé magát miatta.

Rowan szólni sem tudott. Michael érezte a dühét. Az arca eltorzult az indulattól.

– Mi semmit sem láttunk itt – mondta Michael az angolnak. – Egyáltalán semmit. Más se, legalábbis olyasmit nem, hogy érdemesnek tartották volna említeni nekünk.

– Meglökték, ugye? – kérdezte Rowan fojtottan.

– Lehet – válaszolta Aaron.

– Hecceli magát.

– Gondolom – biccentett az angol. – Szívesen dobálja szét Julien könyveit is, ha alkalom kínálkozik, vagyis ahányszor kilépek a szobából. Megint csak arra gondoltam, hogy tudniuk kell róla, de nem szeretném, ha fájdítanák a fejüket miatta.

– Miért csinálja ezt?

– Talán azért, hogy figyeljenek rá – vélte Aaron –, bár nem szívesen mondok ilyet. Bármint legyen, biztosra vehetik, hogy én meg tudom védelmezni magamat. Remekül halad itt a munka.

– Csont nélkül – bizonygatta Michael borúsan.

Villásreggeli után a kapuhoz kísérte Aaront.

– Túlságosan is jól szórakozom, ugye? – kérdezte.

– Ugyan már – tiltakozott Aaron. – Hogy mondhat ilyeneket?

– Bárcsak kenyértörésre kerülne a dolog – szólt Michael –, mert akkor győzhetnék. De ebbe a várakozásba belehülyülök. Mire vár ez?

– Mi van a kezével? Nagyon örülnék, ha megpróbálna kesztyű nélkül élni.

– Azt teszem. Mindennap lehúzom pár órára. De ha blokkolom is a képeket, a forróságot és azt az avétos érzést nem lehet megszokni. Ide figyeljen, nem akarja, hogy visszakísérjem?

– Természetesen nem. Viszontlátásra ma este a szállodában, ha lesz idejük egy pohár italra.

– Ja, olyan, akár egy megvalósuló álom, igaz? – kérdezte Michael szomorkásan. – Legalábbis nekem.

– Mindkettőnknek – felelte Aaron.

– Bízik bennem?

– Mi a manóért kérdi?

– Mit gondol, győzhetek? Mit gondol, képes leszek megtenni, amit várnak tőlem?

– Maga mit gondol?

– Azt gondolom, hogy Rowan szeret, és csupa csodálatos dolog fog történni.

– Én is.

Minden óra bizonyította valamivel, hogy Michael mennyire jól érzi magát. Az emlékezet nem vetette föl víziók roncsait, és nem lehetett kísérteteket érezni a házban.

Megnyugtató volt Rowannal tölteni az éjszakákat, szeretkezni a tágas, ódon lakosztályban, utána ismét fölkelni, visszatérni a jegyzetekhez és a könyvekhez. Megnyugtató volt az átdolgozott napok végén a fáradtság, a test fölvillanyozódása a kéthónapi renyheség és túl sok sör után.

Most keveset sörözött, vagy semmit, és az elbutító alkohol hiánya pattanásig ajzotta minden érzékét; nem bírt betelni Rowan vékony, szűzies testével, kifogyhatatlan energiájával. Magakelletéstől mentes gátlástalansága egyfajta kíméletlenséget ébresztett Michaelben, ami láthatólag tetszett Rowannak. Szerelmi játékaik sokszor fajultak valóságos dulakodássá, de mindig olyan gyöngéd és forró öleléssel végződtek, hogy Michael nem értette, hogyan bírta ki évekig az ágyban Rowan nélkül.

HARMINCNÉGY

ROWANNAK MÉG MINDIG a hajnal volt a maga külön ideje. Akármilyen sokáig olvasott, négykor kinyílt a szeme. Michael viszont, ha a tyúkokkal feküdt is, úgy aludt kilencig, mint akit agyonvertek, hacsak meg nem rázták, vagy a fülébe nem ordítottak.

Jó volt ez így. Megadta Rowannak azt a zavartalan időszakaszt, ami kell a léleknek. Még sohasem ismert férfit, aki ennyire feltétlenül elfogadta volna; ennek dacára voltak percek, amikor egyedül kellett lennie.

Az utóbbi néhány napban értette meg, miért mindig csak kis adagokban fogyasztotta a férfiakat. Hiszen ez rabszolgaság, ez a kitartó szenvedély, hogy még csak a sima hátára, az izmos nyakában aranyló, vékony láncra se nézhet rá anélkül, hogy meg ne kívánja, hogy ne kelljen a fogát összeszorítva arra gondolnia, hogy milyen lenne átnyúlni a takaró alatt, és addig turkálni a sötét szőrben, amíg a vessző meg nem keményedik a markában?

A korkülönbség fölénye – hogy ki tudta mondani a második után, gyengéden, de határozottan: nem, nem bírok többet – csak még izgatóbbá tette, talán még egy suhancnál is izgatóbbá, bár Rowan ezt nem nagyon tudta, mert sose jött izgalomba suhancoktól. Ám ha mérlegre tette a jóságot, a kedvességet, az ifjonti undok önimádat teljes hiányát, úgy érezte, príma üzletet csinált, mikor a parttalan energia helyett a kort választotta.

– Veled akarom leélni, amim még hátra van – súgta ezen a reggelen, végighúzva ujját a fekete torzsán, amely nemcsak az állon, de a torkon is kiütött, abban a tudatban, hogy Michael meg se fog moccanni. – Igen, a lelkemnek és a testemnek szüksége van rád. Mindennek, ami leszek, szüksége van rád.

Meg is csókolhatta, még azzal sem ébresztette föl.

Ám ez most az ő ideje, amikor nem kell látnia a férfit, és nem is kell gondolnia rá.

De micsoda nagyszerű dolog is most járni a kihalt utcákat, mikor kelőben a nap, nézni a tölgyek ágain cikázó mókusokat, fülelni a madarak harcias, sőt, nekikeseredett hangicsálására!

Néhol köd osont a gyalogjárók tégláján. A vaskerítések harmatosan ragyogtak. Az ég alkonyatiasan véres-vörös lángjai lassan kialudtak a kék nappalban.

Ilyenkor hűvös volt a házban. Örült neki, mert kezdte megviselni a hőség, és most nemszeretem dologban járt.

Már el kellett volna intéznie, de ez is azok közé az apróságok közé tartozott, amelyekről inkább nem vesz tudomást az ember, megpróbálja kigyomlálni a kínálkozó lehetőségek sokaságából.

De most szinte lelkesen hágott föl a grádicsokon, sőt, nyilallásnyi meglepő izgalmat érzett. Bement anyja egykori, ódon hálószobájába, megkerülte az ágyat, odalépett az éjjeliszekrényhez, amelynek márványlapján elfelejtetten hevert az aranypénzes bársonyerszény. Ott volt az ékszereskazetta is. Ebben a felfordulásban se mert hozzájuk nyúlni senki.

Ellenkezőleg, legalább hat munkás figyelmeztette őket, hogy vannak itt ezek a dolgok, nem kéne tenni velük valamit? Igen, tenni valamit.

Merőn bámulta az aranyakat, amelyek szurtos kupacban hevertek az ócska bársonyszütyő mellett. Ki tudja, honnan származhatnak?

Beleszórta az érméket a bársonyzacskóba, fogta az ékszereskazettát is, és levitte őket a kedvenc szobájába, vagyis az ebédlőbe.

A maszatos ablakok mögött akkor kezdett el derengeni a reggel. A fele padlót eltakarta a festők ponyvája, és egy nyakigláb létra ácsorgott a félkész mennyezet alatt.

Rowan félrelökte az asztalra terített ponyvát, leemelte a székről a huzatot, leült, és maga elé tette a kincseket.

– Itt vagy! – súgta. – Tudom, hogy itt vagy és figyelsz! – Fázott, miközben mondta. Markolt az aranyakból, széttologatta őket, hogy jobban lásson az erősödő fényben. Római pénzek. Nem kell numizmatikusnak lennie, hogy megállapítsa. Ez pedig spanyol arany, de milyen döbbenetesen élesek a számok és a betűk! Megint kimarkolt egy apró kincset. Görög? Ebben nem volt biztos. A pénzek ragadtak a párától és a portól. Szívesen kifényesítette volna őket.

Hirtelen eszébe jutott, hogy ez lenne Eugeniának való munka, kifényesíteni ezeket az aranyakat.

És alighogy elmosolyodott a gondolatra, hangot hallott a házban. Surrogás félét. Csak a deszkák énekelnek, mondaná Michael, ha itt lenne. Nem figyelt oda.

Összesöpörte az aranyakat, visszagyömöszölte a zacskóba, félretolta, maga elé húzta az ékszeres-dobozt. Négyszögletes, nagyon régi tárgy volt, sarokvasai sötétre patinásodtak. Helyenként annyira elkopott a bársony, hogy átlátszott a fa. Belül hat mély rekeszre volt osztva.

Ám az ékszerek között a legnagyobb rendetlenség uralkodott: összevissza gabalyodtak fülbevalók, nyakékek, gyűrűk, brossok. A doboz fenekén tompán csillogó kavicsréteg; mintha csiszolatlan drágakövek lennének. Ezek tényleg igazi rubinok? Smaragdok? Képtelen volt elhinni. Nem tudta megkülönböztetni az igazgyöngyöt a hamistól. Ám a nyakláncok mesterkézre vallottak, olyan finom ékességek voltak, hogy Rowan önkéntelen, szomorkás tisztelettel érintette meg őket.

Anthára gondolt, ahogy rohant New York utcáin, markában eladni való aranyakkal, és belenyilallt a fájdalom. Az anyjára gondolt, ahogy elterül a tornácon a hintaszékben, az állán csorog a nyál, a keze ügyében itt ez a rengeteg gazdagság, a nyakában pedig vásári gagyiként lóg a Mayfair-smaragd.

A Mayfair-smaragd. Eszébe se jutott az első éjszaka óta, amikor eldugta a tálaló porcelánjai között. Felállt, átment a tálalóba – az se

volt bezárva – és ott is volt a kis bársonydoboz a polcon, a Wedgwood csészék és csészealjak között, ahol hagyta.

Az asztalhoz vitte, letette, óvatosan kinyitotta. A kövek köve hatalmasan, négyszögletesen, gyönyörűen villódzott az óarany foglalatban. Mennyire másképp látja, amióta ismeri a történetét!

Az első éjszakán valószínűtlennek, kissé visszataszítónak látszott. Most élőnek tűnt, saját története volt. Rowannak nem akaródzott fölemelnie a szennyes bársonyról. Ez, természetesen, nem az övé. Azoké volt, akik hittek benne, akik büszkén viselték, akik azt akarták, hogy eljöjjön hozzájuk ő.

Egyetlen pillanatig szeretett volna közéjük tartozni. Hiába próbálta tagadni, elfogta a vágy, hogy mindenestül elfogadja az örökséget.

Csak nem pirul? Ég az arca. Bár lehet, hogy csak a párás levegő teszi, és a nap, amely lassan kúszik feljebb az égen, a kertet telítő, ragyogó fény, amitől életre kelnek az üvegen túl a fák, és hirtelen megkékül az ég az ablak felső üvegszemeiben.

Valószínűbb, hogy szégyenkezik. Szégyellné, ha Aaron vagy Michael megtudná, mire gondolt.

Vágyott az ördög után, mint egy boszorkány. Puhán elnevette magát.

Hirtelen olyan méltánytalannak, olyan nagyon méltánytalannak tűn, hogy ő legyen az esküdt ellensége, holott még nem is találkoztak.

– Mire vársz? – kérdezte fennhangon. – Olyan vagy, mint a legendák szégyellős vámpírja, akit invitálni kell, hogy jöjjön be? Nem gondolnám. Ez az otthonod. Most is itt vagy. Hallgatsz és figyelsz.

Hátradőlt, tekintete végigfutott a falfestményeken, amelyek lassan életre keltek a sápadt napsugártól. Most fedezte föl, hogy apró meztelen asszony néz ki az elmosódott ültetvényes ház ablakán. A másik megfakult akt a kicsi lagúna sötétzöld partján üldögélt. Mosolygott a láttukon.

Mintha titkot fedezett volna föl. Michael látta vajon a két bronzbőrű népséget? Ó, tele van felfedezésre váró dolgokkal a ház és a bánatos, méla kert!

Az ablak előtt hirtelen meglibbent a babérmeggy, sőt, táncra is perdült, mintha szél motozna a merev, fekete ágak között. Rowan hallotta, amint a babérmeggy a korlátot ostorozza, a tetőt karistolja. Aztán vissza süppedt önmagába, mert a szél átment a távoli selyemmirtuszhoz.

Volt valami delejező a látványban, ahogy a rózsaszín virágokkal zsúfolt, magas, ösztövér ágak átadták magukat a táncnak. A fa vonaglott a szomszéd ház szürke fala előtt, foltosan remegő levelek záporoztak róla, mintha törmelékes fényt ontana.

Rowan tekintete bepárásodott, teste álmatagon elernyedt. Igen, nézd csak, hogyan táncol a fa! Nézd megint a babérmeggyet, a tornác padlójára omló zöldet! Nézd, hogy nyújtóznak az ablakot karmoló vékony gallyak!

Tompa zökkenéssel élesre állította a szemét. Az ágak tudatosan összehangolt mozgással cirógatták az üveget.

– Te! -súgta.

Lasher a fákban, Lasher abban az alakban, ahogy Deirdre hívta volna az internátusba. Rita Mae nem tudta, mit írt le Aaron Lightnernek.

Mereven ült a széken. A fa közeledett, kecsesen visszahajlott, az ágak most valóban kioltották a napfényt, a levelek örvénylő hullámként mosták az üveget. A szoba meleg és levegőtlen volt.

Nem emlékezett rá, mikor állt föl. Igen, itt van! Ő mozgatja a fákat, mivel nincs más erő, amely így mozgathatná őket. Rowan karján égnek meredtek a pihék, fejbőre libabőrös lett, mintha simogatnák.

A levegő megváltozott. Ez nem szellő. Inkább mintha egy függöny súrolná. Megfordult, kibámult az ablakon a Gesztenyefa utcára. Volt ott valami, egy pillanatnyi hatalmas árnyék, amely összehúzódott, majd kitágult, akár egy tengeri sötét lény, amelynek

csápjai vannak? Nem. Csak a tölgyfa az, az utca másik oldalán, és az ég, az egyre fényesebben ragyogó.

– Miért nem szólsz? – kérdezte. – Egyedül vagyok!

Milyen különösen csengett a hangja!

De most más hangok is rátörtek: megállt egy teherautó, csikorgott a kapu a kockaköveken a munkások keze alatt. Rowan még lehorgasztott fejjel várakozott, mikor fordult a kilincsgomb.

– Jó reggelt, Mayfair doktornő!

– Reggelt, Darc. Reggelt, Rob. Reggelt, Billy.

Nehéz léptek dobrokolnak a lépcsőn. Mély vibrálással életre kel az apró lift, és az ismerős, tompa kondulással tárul ki a rézajtó.

Igen, most már az övék a ház.

Vontatottan, kedvetlenül megfordult, összeszedte a kincseket, kivitte őket a tálalóba, és betette a nagy fiókba, ahol az ócska abroszok penészedtek, mielőtt kidobták volna őket. Még mindig a zárban volt a régi kulcs. Rowan elfordította a kulcsot, kihúzta, zsebre vágta.

Aztán lassan, zavartan távozott, átengedve a házat a többieknek.

A kapunál megfordult, visszanézett. Egyáltalán nem járt szellő a kertben. Csak hogy megbizonyosodjon, fölment az ösvényen, elballagott anyja hajdani tornáca mellett, vissza a szolgaszállás fedett folyosójáig az ebédlő mentén.

Igen, mindent beterített a pöndörödő levelek zöld szőnyege. Ismét súrolta valami. Sarkon fordult, úgy kapta föl a karját, mintha lengő pókháló ellen védekezne.

Mély csend hullott köréje. Ide nem követték hangok. A korlát fölött vastagon burjánzottak a magasra nőtt lombok.

– Mi tart vissza, hogy szólj hozzám? – súgta. – Csakugyan félsz?

Semmi se mozdult. Talpa alatt mintha forró szél csapott volna ki a kockakövekből. Muslinca felhők lebegtek az árnyékban. Az arcához hajoltak a nagy, álmos, fehér gyömbérliliomok. Valami zörrent, Rowan pillantása lustán vándorolt a kerti ösvényen egy sötét bozótig, amelyből előugrott egy magányos, lila írisz, egy remegve tátogó,

primitív száj, majd úgy pattant vissza a szárán, mintha a bozótban szökdécselő macska hajlította volna meg.

Az írisz egyenes helyzetbe hintázta magát, és mozdulatlanul megállt, csupán a cafrangos szirmok remegtek. Hátborzongató volt. Rowan hirtelen szerette volna belenyomni az ujját, akár egy vaginába. Most mi van?

Hőségtől ónos szemmel nézte, miközben jobbjával csapkodva verte vissza a muslincák rohamát. Tényleg növekszik a virág?

Nem. Valami megsebezhette, mert letört a száráról. Szörnyűségesen nagynak rémlett. De nyilván csak ő látja annak, a forróságtól, a csendtől, az emberektől, akik a legmélyebb békesség pillanatában törtek be a birodalmába. Semmiben sem lehet bizonyos.

Elővette a zsebkendőjét, megtörülgette az arcát, aztán lement az ösvényen a kapuhoz. Összezavarodott, bizonytalan volt, furdalta a lelkiismeret, amiért egyedül jött, maga se tudta, történt-e valami szokatlan.

Eszébe jutott, mi mindent tervezett mára. Sok dolga lesz, igazi dolgok. Michael most ébredezik. Ha siet, együtt reggelizhetnek.

HARMINCÖT

HÉTFŐN REGGEL Michael és Rowan átmentek a belvárosba a louisianai jogosítványukért, mert anélkül Louisianában nem lehet autót vásárolni.

Leadni a kaliforniai jogosítványt, hogy megkapják helyette a louisianait, ez olyan volt, akár egy furcsán izgalmas, végleges szertartás. Talán ahhoz lehetett volna hasonlítani, amikor az ember az útlevelét adja be, vagy lemond az állampolgárságáról. Michael Rowanra sandított, és látta, hogy a nő elragadtatottan, titokzatosan mosolyog.

Hétfő este betértek egy könnyű vacsorára a Desire Osztrigabárba. Rákos-kolbászos, tűzforró gombócot ettek, jéghideg sört ittak rá. Az ajtókat kitárták a Bourbon utcára, a magasban ventillátorok kavarták a hűvös levegőt, az utca másik oldala felől, a Mahagónicsarnok bárból édes, könnyű dzsessz ömlött.

– Az New Orleans hangja – mondta Michael –, az a dzsessz, amiben dallam van, életöröm. Semmi sötétség, semmi gyász. Még akkor se, ha temetésen játszanak.

– Sétáljunk – javasolta Rowan. – Meg akarom nézni ezeket a késdobálókat.

Egész este a Francia Negyedben csavarogtak. Egy idő után otthagyták a Bourbon utca ordító neonjait, elsétáltak a Royal és a Chartres utca elegáns kirakatai mellett, majd visszatértek a Jackson térrel átellenben a kilátóhoz.

Rowan leplezetlenül álmélkodott a Francia Negyed nagyságán és eredetiségén, amely túlélte a felújításokat és korszerűsítéseket. Michaelt egészen ellágyították a vasárnapok emlékei, amelyeket az anyjával töltött itt.

Nem kifogásolhatta a járdák meg a lámpák felújítását, és a Jackson tér új kockakő-burkolatát. A város legalább életerősebbnek látszott, mint a vedlett és romlékony múltban.

Olyan jó volt leülni a hosszú séta után a parti padra, és csak nézni a folyó sötét villódzását, a lámpafüzérekkel nagy esküvői tortákká díszített hajókat, ahogy ringatózva elhúznak az elmosódó túlpart mellett!

Jókedvű turisták jöttek-mentek a kilátóban, kitörő kacajok tagolták a halk diskurálást. Az árnyékban párok csókolóztak. Bánatos, disszonáns dalt fújt egy magányos szaxofonos, és az emberek negyeddollárosokat dobáltak a kalapjába.

Michael és Rowan végül visszasoroltak a gyalogos emberfolyamba, és utat törtek maguknak a szurtos vén Café du Monde-hoz, egy tejeskávéra és cukros fánkra. Egy darabig üldögéltek a melegben, nézték a jövő-menő vendégeket, aztán átfurakodtak a maszatos asztalkák között a Decatur utca mélázó, kecses házai között, a vékony öntöttvas oszlopokra támaszkodó csipkés erkélyekkel átellenben a régi francia piactérre, amelyet teleépítettek csillogó butikokkal.

Rowan kérésére Michael keresztülhajtott az Ír Csatornán, megkerülve a Szent Tamás lakótelep gyászos, bús romjait, és addig ment a parton, az üres raktárházak mellett, ameddig tudott. Az Angyali Üdvözlet utca kissé kellemesebbnek látszott éjszaka, amikor barátságos lámpák égtek a házikók ablakaiban. Egy fákkal szegélyezett, szűk utcán áthajtottak a viktoriánus negyedbe, ahol lombfűrészelt cifraságok díszítették a zegzugos házakat. Michael megmutatta régi kedvenceit, és azokat az épületeket, amelyeket szeretne felújítani.

De jó, ha az ember pénzzel a zsebében tér haza a szülővárosába! De jó tudni, hogy megvásárolhatja ezeket a házakat, úgy, ahogy megálmodta a gyermekkor régi reménytelen elkeseredésében!

Rowan mindennek örült, mindenért lelkesedett, mindenre kíváncsi volt. Láthatólag nem bánt meg semmit. De hát még olyan kevés idő telt el...

Ha megszólalt, mély, nyersselyem hangjának bűbája mindig elterelte egy kicsit a férfi figyelmét arról, amit mondott. Egyetértett Michaellel abban, hogy a városiak rendkívül barátságosak. Semmiben sem hagyták siettetni magukat, viszont annyira hiányzott belőlük a komiszság, hogy az már elképesztő. Rowan odáig volt a rokonai beszédmódjáért. Beatrice és Ryan enyhe New York-i ízzel beszélt, Louisa egész másképp, már Pierce kiejtése is különbözött az apjáétól, de valamelyik szavukban előbb-utóbb kibukott Michael akcentusa.

– Ezt nehogy közöld velük, édes! – figyelmeztette Michael. – Én a Raktár utca másik oldaláról származom, és ezt ők is tudják. Ne gondold, hogy nem!

– Remek valakinek tartanak – hengerelte le a megjegyzést Rowan. – Pierce azt mondja, régimódi ember vagy.

Michael nevetett.

– Hát a mindenit – mondta –, talán az is vagyok.

Sokáig fent maradtak, elbeszélgették az időt sör mellett. Michael mostanában nem részegedett le. Tudta, hogy ezt Rowan is nyilvántartja, noha nem teszi szóvá. A házról beszélgettek, és a terveikről.

Hiányzik Rowannak a kórház? Igen, hiányzik. De ez most nem fontos. Van egy terve, hatalmas nagy terve, amellyel rövidesen előáll.

– De a gyógyítást nem adhatod fel. Ugye, nem?

– Természetesen nem! – válaszolta Rowan türelmesen, kissé le is fojtva a hangját a hatás kedvéért. – Épp ellenkezőleg. A gyógyításról gondolkozom, csak egészen más szempontból.

– Hogy érted ezt?

– Egyelőre korai elmagyarázni. Magam sem vagyok biztos benne. Ám a hagyaték megváltoztat dolgokat, és minél többet tudok meg a

hagyatékról, annál jelentősebbek lesznek a változások. Most új szigorlóidőmet töltöm pénzügyi témában a Mayfair és Mayfairnél. – Az asztalon heverő papírokra mutatott. – Szépen haladunk.

– Csakugyan ezt akarod tenni?

– Michael, akármit is teszünk, bizonyos elvárásokkal tesszük. Nekem sohasem kellett nélkülöznöm, ezért mehettem az orvosi egyetemre, és engedhettem magamnak a hosszas idegsebészeti rezidentúrát. Nem kellett férj vagy gyerekek miatt idegeskednem. Semmiért se kellett idegeskednem. Ám a pénz nagysága most gyökeresen megváltozott. A Mayfair-vagyonhoz fogható tőkéből kutatási programokat lehet finanszírozni, egész laboratóriumokat lehet építtetni. Klinikával kombinált orvosi kutatóintézetet lehet létrehozni, kizárólagos idegsebészeti profillal. – Vállat vont. – Érted, mire gondolok?

– Ja, értem, de ha ezen az úton indulsz el, akkor ott kell hagynod a műtőt, nem? Igazgatnod kell.

– Lehet – válaszolta Rowan. – A lényeg, hogy a hagyaték kihívást jelent. Használnom kell a képzeletemet, ahogy a közhely mondja.

– Értem – bólogatott a férfi. – De nem fogják megnehezíteni a dolgodat?

– Azt fogják tenni, de nem érdekes. Ugyse számít, amikor majd én lépek. Azonkívül olyan simán és tapintatosan hajtom végre a változtatásokat, amennyire tudom.

– Miféle változtatásokat?

– Ezt ismét csak korai lenne elmondani. Egyenlőre nem dolgoztam ki a tervet. Egy idegsebészeti központra gondolok, itt, New Orleansban, a létező legjobb fölszereléssel, és önálló kutatólaboratóriumokkal.

– Egek ura, nekem álmomban se jutott volna eszembe ilyesmi!

– Azelőtt én se gondolhattam kutatási programra, amelyet én kezdeményezek és irányítok, tudod, úgy, hogy én határozom meg a célokat, a szintet, a költségvetést. – Pillantása elrévedt. – Az a

lényeg, hogy a terv megfeleljen a hagyaték méretének, és önállóan dönthessek benne.

Bizonytalan aggodalom mocorgott Michaelben, bár maga se értette, miért lesz libabőrös a tarkója, amikor Rowan azt mondja:

– Hát nem ez lenne a megváltás, Michael? Ha a gyógyítást szolgálná a Mayfair-vagyon? Ugye, megérted? Suzanne-tól és Jan van Abeltől, a sebésztől, egy életmentésnek szentelt, hatalmas, úttörő gyógyintézetig!

Michael szólni se tudott. Rowan kissé megvonta a vállát, és a halántékához emelte a kezét.

– Ó, annyi mindent kell még tanulnom, és tudnom! De látod a folyamatosságot?

– Ja, a folyamatosságot – felelte halkan a férfi.

Mint azt a folyamatosságot, amelyben olyan bizonyos volt, amikor a vízbefúlás után magához tért a kórházban: hogy minden összefügg. Azért választottak, mert az vagyok, aki vagyok, és minden összefügg...

– Lehetséges – mondta Rowan, a férfit figyelve. Lángocskák vibráltak az arcán, a szemében.

– Majdnem tökéletes – felelte Michael.

– Akkor miért vágsz ilyen arcot? Mi baj?

– Nem tudom.

– Michael, ne gondolj már a látomásokra! Ne gondolj égi láthatatlanokra, akik értelmet adnak az életünknek! Nincsenek szellemek a padláson! Gondolkozz már a magad fejével!

– Azt teszem, Rowan, azt teszem. Ne haragudj. Szédületes ötlet. Tökéletes. Nem is tudom, miért szorongok tőle. Kedves, légy egy kis türelemmel hozzám. Te mondtad, hogy álmainknak arányban kell lenniük a forrásainkkal, úgyhogy nekem ezt némileg nehéz felfognom.

– Annyit kell tenned, hogy szeretsz, figyelsz rám, és hagyod, hogy fennhangon gondolkozzam.

– Veled vagyok, Rowan. Mindig. Szerintem klassz.

– Nehezen tudod elképzelni – mondta a nő. – Megértem. Magam is csak most kezdem fölmérni. De az ördög vigye el, Michael, a pénz itt van! Annyi pénz, hogy az már disznóság. Ezek a vállalati jogászok két emberöltő hosszat csucsujgatták a vagyont, amely magából zabálva püffedt szörnyeteggé.

– Aha – mondta a férfi.

– Réges-rég szem elől tévesztették a tényt, hogy ez a vagyon eredetileg egy személynek a tulajdona volt. Valamilyen horrorisztikus értelemben most már csak önmagáé, hatalmasabb, mint amit ember valaha is birtokolhat vagy kezelhet.

– Sokan egyetértenének veled – jegyezte meg Michael.

De továbbra se tudta elűzni az emléket, amelyben fekszik a friscói kórházi ágyon, és arra gondol, hogy rendeltetett valamire, mert mindennek, amit tett és tenni fog, egyetlen célja van: a megváltás.

– Igen, ez jóvátenne mindent – mondta. – Ugye?

Akkor miért látja lelki szemével a kriptát, a tizenkét üreget, a tetején az ajtót, a nagy betűs Mayfair nevet, és a tikkasztó hőségben fonnyadó virágokat?

Ki kellett vernie a fejéből. A legjobb elterelő művelethez folyamodott, amelyet ismert. Csak rá kell nézni Rowanra, nézni kell, és azt kell gondolni, hogy megérinti, és le kell küzdeni az érintés vágyát, bár a nő ujjnyira van csak tőle, és akarja, úgyszólván biztosan akarja, hogy megérintsék.

Bevált. Apró kapcsoló kattant az agy könyörtelen gépezetében. Arra gondolt, milyen Rowan meztelen lába a lámpafényben, milyen gyöngéden kerekedik a melle a rövid selyemköntös alatt.

Mindig csodaként hatott rá, hogy a nőknek melle van; túlságosan ínycsiklandónak tűnt, hogy tartós lehessen, az ember azt várta, hogy elomlik a szájában, mint a szörbet vagy a tejszínhab. Hogy a mell marad naprakészen, ez is azt bizonyítja, milyen fantasztikus a női nem. Ebből állt Michael tudománya. Előrehajolt, Rowan nyakára tapasztotta a száját, és figyelmeztetően felmordult.

– Essünk át rajta – súgta a nő.

– Ja, ideje – felelte Michael ugyanolyan fojtottan. – Mit szólnál hozzá, ha az ágyba vinnélek?

– Imádnám – dorombolta Rowan. – Az első alkalom óta nem csináltad.

– Jesszus, hogy lehettem ilyen figyelmetlen! – súgta Michael. – Hát micsoda régimódi ember vagyok én? – Bal karját beakasztotta Rowan selymes, forró térdhajlatába, jobbjával átfogta a vállát, aztán fölkapta, miközben a szájára tapasztotta a száját, titokban örvendezve, hogy sikerült megőriznie az egyensúlyát, és nem terült el, mint egy gyalogbéka. De most itt volt a karjában Rowan, puhán, könnyedén, a hirtelen engedelmesség lázától forrón. Semmiség volt odavinni az ágyhoz.

Kedden munkához láttak a klímaszerelők. A berendezés minden darabjának jutott egy tornáctető. Joseph, a lakberendező elszállította a bútorokat, amelyeket restaurálni kellett. Az ültetvényes napokból maradt gyönyörű, régi, hálószobai garnitúrákat csak vikszelni kellett, azt a takarítónők is elintézhetik.

A festők végeztek az első hálószoba stukkóival. Lefüggönyözték a helyiséget műanyag fóliával, hogy a ház többi részében kavargó porfelhők ne piszkolják be a munkájukat. Rowan világos pezsgőszínt akart a hálószoba falainak, a mennyezetnek és a faburkolatnak fehéret. A szőnyegesek mértéket vettek az emeletről. A padlócsiszolók fölcsiszolták az ebédlőt, ahol csak lakkozni kellett az elegáns tölgyfa parkettát, amellyel valamilyen okból lefedték az eredeti csomós fenyőt.

Michael maga ellenőrizte a tetőről a kéményeket. A könyvtár és a kettős szalon fafűtésű kandallóinak kéményei jó állapotban voltak, pazarul húztak. A többi kandallót régen átalakították gázüzeművé, néhánynak a kéményét lezárták. Úgy döntöttek, hogy a gázégőket kicserélik arra a tetszetősebb változatra, amely olyan hatást kelt, mintha szén égne.

Közben kicserélték a konyhai szerelvényeket. A régi húsvágó pult fából készült tetejét lecsiszolták, hogy majd a következő hét végén belakkozzák.

Rowan és Joseph törökülésben kuporogtak az ebédlő padlóján, anyagminták szivárványló körében. Rowan bézs selymet választott az első szoba függönyeihez. Az ebédlőhöz valami sötétebb damasztot akart, hogy ne üsse a megfakult falfestményeket. Az emeleten mindennek világosnak és derűsnek kell lennie.

Michael festékkatalógusokat böngészett, puha barackszín árnyalatokat választott a földszinti parketthez, az ebédlőbe sötét bézst, ami érvényre juttatja a falfestmények alapszínét, a tálalóba és a konyhába fehéret.

Árajánlatokat kért ablakmosóktól és csillártisztításra szakosodott vállalkozásoktól. A szalon állóóráját beadták javíttatni.

Trina, Beatrice házvezetőnője péntek délelőttre az összes emeleti hálószobába megvásárolta – a pehelypárnákat– és takarókat is beleértve – az új ágyneműt, amit illatosító zacskók kíséretében elhelyeztek a szekrényekben és a komódok fiókjaiban. A manzárdban befejezték a csatornázást. Millie szobájában, a hajdani betegszobában, Carlotta szobájában eltávolították a régi tapétát, és a vakolók már csaknem teljesen előkészítették a falakat a festésre.

Beszerelték a riasztóberendezést is: a füstjelzőket, az üvegvédő fóliát, a gombokat, amelyekkel a mentőket lehetett hívni. A szalonban munkához látott a második festő-mázoló brigád.

A napnak az a telefonos veszekedés volt az egyetlen szépséghibája, amelyet Rowan délben folytatott a San Franciscóban tartózkodó Larkin doktorral. Rowan közölte, hogy meghatározatlan idejű szabadságot vesz ki, Larkin közölte, hogy eladta magát; engedi, hogy az örökség és egy New Orleans-i cifra palota eltérítse a hivatásától, és csak még dühösebb lett, mikor Rowan elmosódó célzásokat tett céljaira és jövőjére. Végül Rowan is kijött a béketűrésből. Nem fog hátat fordítani élete munkájának, csak most új

szempontok szerint gondolkozik. Majd értesíti Larkint, ha tud beszélni róla.

Teljesen kimerült, mire letette a kagylót. Még csak arról sem akart hallani, hogy elutazzon Kaliforniába, és lezárja a tiburóni házat.

– A hideg ráz, ha rágondolok! – mondta. – Nem értem az okát, de soha többé nem akarom betenni a lábamat oda! Nem is hiszem, hogy sikerült megszöknöm. Meg kell csípnem magamat, hogy tudjam, nem álmodom!

Michael megértette, ennek ellenére azt tanácsolta, csak bizonyos idő eltelte után adja el a házat.

Rowan vállat vont. Már holnap piacra dobná, ha nem adta volna bérbe Slattery doktornak, aki San Franciscóban helyettesíti, rendkívül alacsony bérleti díjért, még csak a bánatpénzhez sem ragaszkodva. Az ezen felvidult Slattery készséggel vállalta, hogy becsomagolja a személyes használati tárgyakat, és átküldi délre. Ryan már meg is szervezte a raktározást.

– Valószínűleg ott is maradnak a ládák a következő húsz évben – jósolta Rowan.

Pénteken, két óra tájban Michael és Rowan átmentek a Szent Károly útra, a Mercedes márkakereskedésbe. Hát ez volt csak egy mulatság.

A márkakereskedés ugyanabban a háztömbben volt, mint a szálloda. Mikor kölyökkorában hazafelé jött a Lee körtéri, öreg könyvtárból, mindig beugrott a nagy bemutatóterembe, és addig nyitogatta alélt gyönyörűséggel a szépséges német autók ajtaját, míg észre nem vette valamelyik eladó. Ezt inkább nem említette. Tulajdonképpen akárhová mentek, bármit csináltak, minden háztömbről voltak emlékei.

Csak figyelte Rowant, magában mulatva, amint kiállítja a csekket a hetyke kis kétüléses 500 SL sportkocsira, és a nagy, elegáns, négyajtós szedánra. Mindkettő csontszín, karamellszínű bőrkárpitozással, mert éppen , ilyen volt a szalonban.

Előző nap Michael is meglepte magát egy sikkes, fényes amerikai kisbusszal, amibe mindent be lehetett rámolni, mégis vígan repeszthetett, légkondicionálással, bőgő sztereó hangzás mellett. Mulattatta, hogy Rowan semmi különöset nem talál az autóvásárlásban. Mintha nem is érdekelte volna.

Megkérte az eladót, hogy vigye a szedánt az Első utcába, hagyja a hátsó kapu előtt, a kulcsokat adja be a Pontchartrainbe. A sportkocsit magukkal viszik.

Kihajtott a bemutatóteremből, végigment a Szent Károly úton, a szálloda előtt megállt.

– Szabaduljunk ki innen a hétvégére – vetette föl. – Felejtsük el a házat és a családot.

– Máris? – csodálkozott Michael. Azt tervezte, hogy ma este valamelyik sétahajón vacsoráznak.

– Megmondom, miért. Fölfedeztem egy érdekes dolgot: Florida legfehérebb homokpartjai nem egészen négy óra járásra vannak innen. Tudtad te ezt?

– Tudtam.

– Egy floridai városban, amelyet úgy hívnak, hogy Destin, két házat kínálnak eladásra, és az egyiknek saját csúsztatósólyája van. Wheatfieldtől és Beatrice-től szereztem az értesüléseimet. Wheatfield és Pierce Destinben szokták tölteni a tavaszi szünetet. Beatrice állandóan lejár. Ryan felhívta a nevemben az ingatlanközvetítőt. Mit szólsz hozzá?

– Naná, miért ne?

Újabb emlék, gondolta Michael: tizenötödik nyara, amikor a család lement autóval a floridai habfehér homokra. Zöld víz a vörös alkonyatban. Azon a napon is ezen járt az esze, mikor a tengerbe esett Ocean Beachen, nagyjából egy órával azelőtt, hogy találkozott Rowan Mayfairrel.

– Én nem tudtam, hogy ilyen közel vagyunk a Mexikói-öbölhöz mondta Rowan. – Mármost az öböl, az komoly víz. Ugyanolyan komoly, mint a Csendes-óceán.

– Tudom – nevetett Michael. – Én aztán fölismerem a komoly vizet.

– Nézd, majd meghalok, hogy láthassam az öblöt.

– Na persze.

– Gimnazista koromban jártam ott utoljára, amikor antillai utazásra mentünk. Ha olyan meleg, amire emlékszem...

– Akkor csakugyan megér egy utat.

– Valószínűleg találnék valakit, aki áthozná *Édes Christine*-t, vagy ami még jobb, vásárolhatnék új jachtot. Sőt, hajózhatnék is az öbölben vagy az Antillákon.

– Ne! – rázta a fejét a férfi. – Rögtön tudnom kellett volna, mikor megláttam Tiburónban a házat!

– Mindössze négy óra, Michael – mondta a nő. – Ugyan már, negyedóra sincs a csomagolás!

A háznál még megálltak. Eugenia a konyhai asztalnál ülve tisztította az ezüstöt.

– Jó nézni, hogy ez a ház így összeszedi magát! – mondta.

– Ugye? – örült Michael, és könnyedén átkarolta az öregasszony keskeny vállát. – Nem költözne vissza a régi szobájába, Eugenia? Akarja?

Ó, igen, nagyon szívesen, mondta Eugenia. Most hétvégére feltétlenül. Túl öreg ő már azokhoz a gyerekekhez a fia házában. Folyton kajabál azokra a gyerekekre. De milyen szívesen visszajön! Igen, megvannak még a kulcsai.

– Bár itten sose nem kell kulcsolni semmit.

A festők hosszúztak az emeleten. A kertészek sötétedésig maradnak. Dart Henley, Michael alvezére készséggel vállalta a felügyeletet a hétvégére.

– Nézd, a medence már majdnem kész! – mutatta Rowan. Valóban, befoltozták rajta a repedéseket, és már az utolsó festékréteget hordták föl. A perem kockakövei közül kigyomlálták a dudvát, az ugródeszkákat fölújították, előkerült a mészkőből faragott, kecses balusztrád. Az elvadult puszpángot kiirtották, a visszavonuló

bozót újabb ódon öntöttvas asztalokat-székeket hagyott maga után. Felbukkantak a szúnyoghálós oldaltornác alsó lépcsőfokai, bizonyítva, hogy Deirdre ideje előtt a tornác még nyitva állt. Újra ki lehetett menni a szalon franciaablakain a kockaköves burkolatra, és onnan a pázsitra.

– Így kellene hagynunk, Rowan – mondta Michael. – Ennek nyitva kell maradnia. Hátul a konyhánál különben is ott az a kedves kis tornác. Már föl is szerelték rá az új szúnyoghálót. Gyere, nézd meg!

– Mit gondolsz, képes leszel elszakadni innen? – kérdezte Rowan, és odadobta a férfinak az autó kulcsait. – Vezess te, én csak idegesítelek.

– Csakis akkor, ha ilyen gyorsan mész át a piroson és nem tartod be a kötelező megállást – mondta Michael. – Egyszerre két szabályt megszegni, az már idegesítő.

– Oké, szépfiú, csak odaérjünk négy óra alatt!

Michael még egy pillantást vetett a házra. A fény valóban olyan itt, mint Firenzében, ebben igaza volt Rowannak. Ahogy lefolyik a déli magas homlokzaton, muszáj a régi olasz palazzókra gondolni tőle. Milyen jól megy minden, milyen csodálatosan jól!

Furcsa nyilallást érzett, amiben szomorúság keveredett a legtisztább boldogsággal.

Itt vagyok, valóban itt vagyok! Már nem csak a messzeségben álmodom róla! A látomások is kezdtek valószínűtlenné fakulni. Régóta nem villantak föl előtte.

De Rowan vár, és várják a habfehér déli partok. Megint visszanyer egy darabot a régi, csodás világból. Hirtelen arra gondolt, milyen ínycsiklandó lesz megint egy jó ágyban szeretni Rowant.

HARMINCHAT

Nyolc órára érkeztek Fort Waltonba, mert Pensacola után csak mászni lehetett. A lökhárítók összeértek, ma este mindenki strandolni akart. Ha tovább erőltették volna Destint, azt kockáztatják, hogy nem kapnak szállást.

Így is egy Holiday Inn régebbi részével kellett beérniük. A világ minden pénzéért sem kaphattak volna lakosztályt egy divatosabb szállodában. A neonokkal megtűzdelt, rendetlen kisváros elég lehangolónak tűnt útszéli szutykosságában.

A szobát végképp alig lehetett elviselni: büdös volt, félhomályos, a bútor lepusztult, a matrac göcsörtös. Ám amikor fürdőruhára vetkőzve kisiettek a folyosó végén nyíló üvegajtón, a parton találták magukat.

Kitárult a világ, melegen, csodálatosan nyúlt el a tündöklő csillagok alatt. Még a víz üvegzöld színét is látni lehetett az áradó holdfényben.

A szellőben nyoma sem volt hidegnek. Selymesebben simogatott a New Orleans-i folyami szellőnél. A homok, amely olyan fehér volt, hogy olyan nincs is, porcukorként omlott a talpuk alatt.

Lesétáltak a hullámverésbe. Michael egy darabig nem is hitte, hogy létezhet ilyen fénylő, simogató víz, amely üveges csillogású, meleg örvényekben habzik a bokája körül. Az idő különös körforgásában magát látta Ocean Beachen, a kontinens másik végén, kezét-arcát megdermeszti a Csendes-óceán zord szélostora, és pontosan erre a helyre gondol, erre a fantasztikus, mesebeli helyre a Dél csillagai alatt.

Bárcsak magukba szívhatnák, a szívükre ölelhetnék, úgy, hogy ott is maradjon, és kivethetnék magukból a feketén lapító dolgokat, amelyek előbb-utóbb megmutatják magukat!

Rowan a vízbe vetette magát, és mély, édes hangon nevetett. Megbökte lábujjával Michaelt, aki mellézuhant a sekély, meleg hullámokba, majd a könyökére támaszkodott, és fürdette arcát a tengerben.

Hosszú, ráérős csapásokkal szelték az enyhe hullámokat odáig, ahol a lábuk még érte a földet, de a víz vállig elborította őket.

A parti fehér dűnék havasan csillogtak a holdfényben, a távoli nagyobb szállodák ablakai némán, bársonyosan hunyorogtak a csillaghímes fekete ég alatt. Michael magához szorította Rowant, aki körülfonta vizes tagjaival. Hihetetlen világba kerültek; csak a mesékben létezik ehhez fogható derű, azokból hiányoznak ennyire a korlátok, a ridegség, a test és az érzékek elleni merényletek.

– Ez a paradicsom – mondta Rowan. – Tényleg az! Úristen, Michael, hogy tudtál eljönni innen? – Válaszra sem várva levált a férfiról, és gyors, erőteljes csapásokkal elindult a láthatár felé.

Michael maradt, ahol volt, az égboltot pásztázta, megkereste az Orion ékköves övű, fenséges csillagzatát. Nem emlékezett olyan időkre, mikor ennél boldogabb lett volna. Tényleg nem emlékezett. Még senki sem tette olyan boldoggá, mint Rowan, és ez az üde szépségű, anyásan meleg pillanat.

Igen, itt lenni, ahova tartozom, Rowannal. A többi nem érdekel. Most nem.

Szombaton eladó házat kerestek. Waltontól Seaside-ig a part nagy részét elfoglalták a hatalmas szállodák és a felhőkarcoló társasházak. Az önálló nyaraló kevés volt és drága.

Három óra tájban találták meg „a házat”, egy alacsony mennyezetű, szigorúan fehérre festett, spártai, modern építményt. A négyszögletes ablakok egyszerű keretbe foglalt festménysorozattá szabdalták a Mexikói-öbölt. A szemhatár pontosan kettéosztotta a festményeket. A homlokzati magas terasz alatt fodrozódtak a dűnék, amelyeket, mint elmagyarázták nekik, meg kell őrizni, mivel ezek jelentik a védelmet a hurrikánokkal érkező, tornyos hullámokkal szemben.

Egy kövekből rakott, hosszú mólón átsétáltak a dűnék között, majd egy viharvert deszkalépcsőn leereszkedtek a partra. A fehér homok elképesztően vakított a napsugárban, a tenger zölden habzott.

Jobbra-balra messze-messze a magasházak zárták le a kilátást; fehér tornyaik ugyanolyan tisztának és mértaniasnak tetszettek, mint a kis nyaraló. Innen hiányoztak Kalifornia szirtjei, kövei, fái. Egészen más vidék volt, kápráztató, merev vonalú kubista táj, amely laposssága ellenére is a görög szigetekre emlékeztetett.

Michaelnek tetszett. Rögtön meg is mondta Rowannak, hogy neki ez nagyon tetszik, ez a ház épp jó lenne.

Leginkább azért tetszett, mert annyira ellentéte volt a New Orleans-i bujaságnak. Jól megépített ház volt, vastag szőnyegek a padló korallszín csempéjén, villogó, rozsdamentes acél konyha. Kubista szigor, a maga módján mégis gyönyörű.

Rowannak az volt az egyetlen csalódása, hogy itt nem tarthat hajót, ezért két mérföldet kell majd autóznia a jachtok horgonyzóhelyéig, és a destini kikötőn keresztül kell kifutnia az öbölbe. Ez azonban igazán nem nagy kényelmetlenség, a hosszú, romlatlan partszakasz fényűzéséhez képest.

Míg Rowan és az ügynök aláírták a vételi ajánlatról szóló okmányt, Michael kisétált a viharvert teraszra, elernyőzte a szemét, és a vizet bámulta. Próbálta elemezni a mélységes derűt, amit a tenger ébresztett benne; bizonyára a meleg, a telten tündöklő színek teszik. Innen nézve úgy rémlett, hogy San Francisco színeibe és árnyalataiba hamut kevertek, és az eget mindig csak fele részben lehetett látni a köd, a sűrű pára vagy egy elmaszatolt felhőnyáj miatt.

Sehogy se tudta összekötni ezt a kápráztató tengerpartot a hidegszürke Csendes-óceánnal, vagy a rémes emlékekkel a mentőhelikopterről? Önmagáról, amint bőrig ázottan, fájó testtel vacog a hordágyon.

Ez itt az ő partja, az ő vize; ezek nem bántanák. A fenébe, talán még *Édes Christine*-en is jól érezné magát, ha ezen a tengeren hajózhatna.

Ám ettől a gondolattól, ezt be kellett vallania magának, kissé megmozdult a gyomra.

Késő délután betértek ebédelni egy apró halvendéglőbe a destini jachtkikötő közelében, egy lármás és érdes helyre, ahol műanyag pohárba mérték a sört, viszont a friss halra egyszerűen nem volt szó. A naplemente a motel strandján, rozzant nyugágyakban elterülve találta őket. Michael jegyzeteket készített az Első utcai tennivalókról, Rowan aludt. Bőrét: még a szokottnál is sötétebbre barnította az utolsó hét, amikor sok időt töltött szabad levegőn, meg ez az egyetlen óra a perzselő parton. Hajában arany pászmák csillogtak. Michaelnek összeszorult a szíve, ha ránézett, mert mindig arra kellett gondolnia, mennyire fiatal.

Gyöngéden felébresztette, amikor a nap süllyedni kezdett. A hatalmas, vérszín gömb lélegzetelállító hidat vert a villogó smaragd tengeren.

Ez már túl sok volt. Michaelnek be kellett hunynia a szemét, el kellett szakadnia a látványtól, majd vissza kellett térnie hozzá, miközben meleg szellő motoszkált a hajában.

Kilenckor, miután elköltötték meglehetős vacsorájukat egy öbölparti étteremben, telefonált az ingatlanügynök. Rowan vételi ajánlatát feltételek nélkül elfogadták. Marad a festett fa és fonott bútor, a kandalló tartozékai, edény, minden. Amint lehet, megkötik az adásvételi szerződést, és Rowan úgy két hét múlva megkaphatja a kulcsot.

Vasárnap délután meglátogatták a destini jachtkikötőt. Pazar választék volt hajókból, de Rowan még mindig azon morfondírozott, hogy áthozatja *Édes Christine*-t. Viharálló hajót akart, és itt úgyse látott semmit, ami szilárdságban és kényelemben fölért volna az öreg *Édes Christine*-nel.

Késő délután indultak haza, Vivaldi hangjaira. Mobile Baynél érte őket a naplemente. Varázsfényben úszott a határtalan ég a sötétedő felhőszőnyeg fölött. Eső szaga érzett a forró levegőben.

Otthon. Ahova tartozom. Ahol az ég olyan, amilyenre emlékezem. Ahol nincs vége a lapálynak, és barátságos a levegő.

Gyorsan, csendesen áramlott a forgalom a sztrádán; az alacsony, kényelmes Mercedes simán futotta a nyolcvanöt mérföldet. Vivaldi vonósai magas, tiszta glissandókkal hasogatták a levegőt. Mikor átsuhantak Mississippibe, káprázató aranytengerbe fúlt a nap, és közelebb jöttek a sötét, mocsári erdők. Kamionok robajlottak mellettük, felvillantak, majd kialudtak a kis települések lámpái, miközben az utolsó oxidált-fényfolt is lepergett az égről.

Michael megkérdezte, hogy hiányzik-e Rowannak a kaliforniai színpad, a sárga dombok és a sziklaszirtek?

Rowan ugyanúgy az eget figyelte, mint ő. Odaát sohase ilyen az ég. Nem, felelte halkan a nő, semmi sem hiányzik. Mostantól más vizeken hajózik, meleg vizeken.

Mire ismét megszólalt, már annyira besötétedett, hogy semmit sem lehetett látni a vörösen izzó féklámpákon kívül:

– Ezek a mi mézesheteink, ugye?

– Asszem.

– Mármint a könnyű része. Mielőtt rájönnél, ki vagyok igazából.

– És ki?

– Tönkre akarod tenni a mézesheteinket?

– Nem fogja tönkretenni. – A nőre pillantott. – Miről beszélsz, Rowan? – Semmi válasz. – Tudod, hogy te vagy az egyetlen, akit igazán ismerek. Az egyetlen, akivel, és ezt szó szerint értsd, nem kell kesztyűs kézzel bánnom. Jobban ismerlek én, mint gondolnád.

– Mire mennék nélküled? – suttogta a nő. Befészkelte magát a puha ülésbe, kinyújtotta hosszú lábát.

– Azaz?

– Nem tudom. De kitaláltam valamit.

– Félek megkérdezni, hogy mit.

– Akkor mutatkozik csak meg, ha felkészült.

– Tudom.

– Most azt akarja, hogy itt légy. Félreáll az utadból. Azon az első estén csak azért mutatkozott, hogy elámítson.

– Ettől rám jön a frász. Miért osztozik ilyen készségesen rajtad?

– Nem tudom, de adtam neki lehetőségeket, mégse mutatkozik igazán. Történnek különös dolgok, bolond dolgok, de sose vagyok biztos...

– Milyen dolgok?

– Ah, nem érnek annyit, hogy beszéljünk róluk. Nézd, fáradt vagy. Akarod, hogy vezessek egy darabig?

– Jajistenem, dehogy. Különben sem vagyok fáradt. Csak nem akarom, hogy most itt legyen velünk, ebben a beszélgetésben. Van egy olyan érzésem, hogy különben is hamarosan el fog jönni.

Michael egyedül ébredt éjszaka a nagy szállodai ágyban. Rowan a nappaliban ült és sírt.

– Mi az, Rowan?

– Semmi, Michael. Semmi olyan, ami ne történne meg havonta egyszer a nőkkel – válaszolta. Kényszeredetten, kissé keserűen mosolygott. – Csak éppen... nos, nyilván azt fogod gondolni, hogy elment az eszem, de abban reménykedtem, hogy állapotos vagyok.

Michael kézen fogta. Nem tudta, helyénvaló lenne-e most megcsókolni. Őt is elfogta a keserűség, de ennél sokkal nagyobb volt a boldogsága, hogy Rowan gyereket akar. Mindeddig félt megkérdezni, hogy mi az álláspontja a témában. Azon is aggódott, hogy ő maga mennyre elővigyázatlan.

– Pedig milyen klassz lenne, életem! – mondta. – Állatira.

– Így gondolod? Örülnél neki?

– Abszolúte.

– Hát akkor vágjunk bele, Michael! Vágjunk neki, és házasodjunk össze.

– Rowan, semmi sem tehetne boldogabbá – mondta egyszerűen a férfi. – De biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

Rowan lustán, türelmesen mosolygott.

– Ugyse úszod meg, Michael – mondta, és játékosan összevonta a szemöldökét. – Mi értelme várni?

Erre csak nevetni lehetett.

– No és mi lesz a Mayfair Milliáddal, Rowan? A unokatestvéri szindikátussal? Képzelheted, miket fognak mondani, kedves!

Rowan ugyanazzal a mindentudó mosollyal csóválta a fejét.

– Akarod hallani, hogy én mit mondok? Bolondok vagyunk, ha nem tesszük meg.

Szürke szemét még mindig piros gyűrű övezte, de az arca olyan nyugodt volt, olyan szép és bársonyos, annyira nem hasonlított egyetlen ismert, szeretett vagy akár megálmodott arcra sem.

– Ó, én nagyon akarom! – súgta Michael. – Csakhogy negyvennyolc éves vagyok, Rowan. Abban az évben születtem, mint az anyád. Igen, akarom, teljes szívből akarom, de itt rád kell gondolnom.

– Esküdjünk az Első utcában, Michael – mondta Rowan az ő fátyolos, meleg hangján. Apró redők gyűrődtek a szeme sarkába. – Mit szólsz hozzá? Hát nem csodálatos lenne? Oldalt, azon a gyönyörű pázsiton. Tökéletes. Mint a Mayfair-hagyatékból épülő kórházak tervei. Tökéletes.

Maga sem értette, miért készteti habozásra egy ilyen ellenállhatatlan ötlet. De akkor is, túl szép ez, hogy igaz legyen, Rowan odaadása, szerelme, és az ő büszkesége erre a szerelemre – hogy épp ez a nő szeresse annyira, épp neki legyen akkora szüksége rá, mint amennyire Michael szereti, mint amennyire neki kell Rowan.

– A rokonaid majd kiállítják az összes papírt a védelmedre... tudod, hogy megvédjék a házat, a hagyatékot, az összes mindenséget.

– Ez automatikus. Az egész elidegeníthetetlen, vagy micsoda. De akkor valószínűleg külön raktárházat kell nyitniuk a papírok tárolására.

– Biankó aláírom.

– Michael, ezek a papírok igazán nem számítanak. Amim van, a tied.

– Nekem te kellesz, Rowan.

A nő arca felragyogott. Maga alá húzta a lábát, elfordult a pamlagon, szembe a férfival, és megcsókolta.

Michael csak most fogta föl ezt az isteni, gyönyörűséges gondolatot.

Összeházasodni! Feleségül venni Rowant! És az ígéret, a gyermek részegítő ígérete! Annyira szokatlan volt neki ez a boldogság, hogy majdnem megijedt tőle. De nem túlságosan.

Ez az, amit tenniük kell, mindenáron. Megőrizni azt, amijük van, és amit akarnak, a sötét ár ellenében, amely egymáshoz sodorta őket. Ha pedig az előtte álló évre gondolt, egyszerű és szívszorítóan fontos lehetőségeivel, nem talált szavakat a boldogságára.

Több esze volt, hogy próbálkozzon, inkább hallgatott. Néhány perc után verstörmelékek villantak föl benne, apró mondatok, amelyek annyira tükrözték csak a boldogságát, mint egy üvegcserép a napot. Aztán kialudtak a sziporkák, Michael ott maradt a boldog ürességben, amelyet semmi más nem tölthetett be, mint a szavakat nem ismerő, nyugodt szerelem.

Amikor átmentek a hálószobába, Rowan azt mondta, hogy a nászéjszakát a háznál akarja tölteni, utána pedig Floridában akar nászutazni.

Nem ez lenne a legjobb módja? Nászéjszaka otthon, utána szökés.

A munkások biztosan rendbe tudják szedni pár hét alatt az első hálószobát.

– Ezt én garantálom – mondta Michael.

Az első szoba nagy, antik ágyában! Szinte hallotta Belle szellemét:

„Milyen szép lesz mindkettőtöknek!”

HARMINCHÉT

ROSSZ ÁLOM. Hánykolódott, forgolódott, átkarolta Michael hátát, bedugta a térdét a térde alá, hogy ismét melegben és biztonságban legyen. A légkondicionálás majdnem olyan jó volt, mint a Mexikói-öböl szellője.

De mi gabalyodott bele a hajába, mi az, ami ilyen fájdalmasan húzza? Le akarta söpörni, ki akarta szabadítani a haját. Valami nemszeretem hideg dolog nyomta a mellét.

A hátára fordult, visszamerült a félálomba. A műtőben állt, ahol rendkívül nehéz operációt kellett végrehajtania. El kellett képzelnie, mit akar tenni, úgy kellett irányítani a kezét, hogy egyszerre lépjen az agyával; parancsolnia kellett a vérnek, hogy ne folyjon, a szöveteknek, hogy forrjanak össze. Az ember az ágyékától a feje tetejéig fölhasítva feküdt az asztalon, közszemlére téve a termetéhez képest hihetetlenül parányi, vörösen remegő szerveit, Rowantól várva, hogy növessze meg őket.

– Túl sok, nem bírom megtenni – mondta ő. – Agysebész vagyok, nem boszorkány!

Úgy látta az összes eret a tagjaiban, mintha vörös rostokkal teleszőtt, átlátszó műanyag bábu lenne, amilyeneken a gyerekeknek tanítják a vérkeringést. A láb remegett. Az ember a lábujjait mozgatta, hátha sikerült megnövelni őket, és teljesen üres arccal nézte Rowant.

Már megint tépi a haját valami, már megint húzza! Megint odacsapott, és ezúttal beleakadt az ujja. Mi ez, lánc?

Nem akart kiesni az álomból. Most már tisztában volt vele, hogy álom, de tudni akarta, mi fog történni ezzel az emberrel, mivel ér véget az operáció.

– Mayfair doktor, tegye le azt a szikét – utasította Lemle. – Nincsen szüksége rá többé.

– Nem, Mayfair doktor – csatlakozott Lark. – Azt itt nem használhatja.

Igazuk van. Az ilyen otrombaságon, mint a villogó pici acélpenge, ezen már túl vannak. Itt nem vágni kell, hanem építeni. Mereven bámulta a hosszú sebet, a puha szerveket. Reszketnek, akár a növények. Akár az a szörnyeteg írisz a kertben. Agya meghatározásról meghatározásra száguldott, miközben a sejteket vezényelte, magyarázva, hogy a fiatal orvosok is értsék:

– Látják, itt elegendő mennyiségben, sőt, bőségesen állnak rendelkezésünkre sejtek. Az a lényeg, hogy az úgynevezett felsőbbrendű DNS eddig ismeretlen ösztökéjével serkentsük őket a megfelelő méretű szervek létrehozására. – És lám, a seb összezárult a megfelelő méretű szervek fölött, és az ember elfordította a fejét, és a szeme úgy nyílt és csukódott, akár a játékbabáé!

Tapsoltak körülötte, és mikor fölnézet, megdöbbenten látta, hogy csupa leideni hollandus veszi körül, még ő is a nagy kalapot, és a pompás, széles kézelőt viselte, és persze ez egy Rembrandt-kép, a Tulp doktor anatómiája, ezért olyan tökéletesen tiszta a hulla, bár ez aligha magyarázza meg, hogy ő miért lát át rajta.

– Ah, de hiszen önben megvan az adomány, gyermekem, ön egy boszorkány! – mondta Lemle.

– Úgy van! – helyeselt Rembrandt, a kedves öregember. A fejét félrehajtva ült a sarokban, rőtes haja szöszösre kopott a kortól.

– Csak Petyr meg ne hallja! – figyelmeztette ő.

– Rowan, vedd le a smaragdot! – parancsolta Petyr. Az asztal végénél állt. – Vedd le, Rowan, a nyakadon van! Távolítsd el!

A smaragd?

Kinyitotta a szemét. Az álom elveszítette az élességét, mint mikor a feszes selyemfátyol elszakad és összecsavarodik. Sötétség hemzsegett körülötte.

Nagyon lassan kirajzolódtak az ismerős dolgok: a szekrény ajtaja, az éjjeliszekrény, a mellette alvó Michael, az ő drága Michaelje.

Ismét érezte meztelen mellén a hidegséget, a hajába gabalyodott valamit, és már tudta, mi az.

– Úristen! – Későn csapta a bal kezét a szájára, már kiszaladt rajta a kurta sikoly. Jobbjával úgy tépte le magáról a dolgot, akár egy undorító bogarat.

Görnyedten ült az ágyban, és bámulta a tenyerét. Mintha zöld vér alvadna benne. A lélegzete elakadt. Látta, hogy elszakította a régi láncot, és a keze fékezhetetlenül reszket.

Hallotta vajon a sikolyát Michael? Akkor se mozdult meg, mikor Rowan hozzásimult.

– Lasher! – suttogta. Szeme úgy mozgott, mintha megláthatná az árnyékban. – Azt akarod, hogy meggyűlöljelek? – sziszegte. Egy pillanatra kitisztult az álom szövedéke, mintha megint leereszkedett volna a selyem.

Az orvosok éppen távoztak az asztaltól.

– Sikerült, Rowan! Nagyszerű, Rowan!

– Új korszak, Rowan!

– Egyszerűen csodálatos, drágám! – mondta Lemle.

– Dobd el, Rowan! – parancsolta Petyr.

Elhajította a smaragdot. Tompán, tehetetlenül koppant a rövid folyosó szőnyegén.

A tenyerébe hajtotta az arcát, majd lázasan kapott a nyakához, a melléhez, mintha az az átkozott összekente volna, porral vagy mocsokkal.

– Ezért gyűlöllek! – suttogta a sötétségnek. – Ezt akartad?

Valahonnan mintha sóhajtást, suhogást hallana. A folyosó ajtajából éppen láthatta a nappali függönyeit az utcai világítás fényében; mozogtak, mintha a huzat fodrozná őket, nyilván azoknak a hangját hallotta.

Meg Michael lassú, egyenletes lélegzését. Szamárság, hogy eldobta a követ. Térdét felhúzva, kezét a szájára tapasztva meredt a sötétségbe.

De csak nem hiszed el a régi meséket? Miért reszketsz így? Ez is csak egy trükk, nem nehezebb, mint széltáncot járatni a fákkal. Vagy mozgatni azt az íriszt a kertben. Mozogni. Az írisz nemcsak mozgott, hanem... Ekkor eszébe jutottak a rózsák, azok a furcsa, nagy rózsák az előtér asztalán. Egyszer se kérdezte Pierce-től, honnan vannak. Egyszer se kérdezte Geraldot.

Miért rémültél meg ennyire?

Felkelt, pongyolát vett, kiment a folyosóra. Mögötte Michael zavartalanul aludt az ágyon.

Fölemelte a követ, és gondosan rátekerte a szakadt lánc két darabját. Borzasztó, hogy így elszakadjanak a törékeny, antik láncszemek.

– Te voltál az ostoba, hogy ezt művelted! – súgta. – Most már sose fogom föltenni szabad akaratomból!

A rugók fojtottan nyekkentek; Michael megfordult. Suttogott volna valamit? Talán az ő nevét?

Nesztelenül visszaosont a hálószobába, letérdelt, megkereste a beépített szekrény sarkában a kézitáskáját, betette a láncot a villámzáras oldalzsebbe.

Már nem reszketett, viszont a félelme az utolsó cseppig szublimálódott haraggá. Tudta, hogy egy szemhunyást sem bír aludni többé.

Magányosan nézte a nappaliból a hajnalt, és a régi arcképekre gondolt a házban, amelyeket maga nézett át, törülgetett tisztára, hogy fölakaszthassák őket, a nagyon régieket, amelyekről őt leszámítva senki sem tudta, kit ábrázolnak: a szőke Charlotte-ot, aki jelenéssé fakult a lakkréteg alatt.

És Jeanne Louise-t, aki mellett az ikerfivére áll. És Marie Claudette-et, akinek ősz feje fölött a Riverbendet ábrázoló apró festmény függ a falon.

Mindnyájan viselték a smaragdot. Mennyi kép, ugyanarról az ékszerről! Behunyta a szemét, és elbólintott a bársonypamlagon; kávét kívánt, de túlságosan álmos volt, hogy megfőzze. Álmodott,

mielőtt ez történt volna, de miről is – kórház és műtét szerepelt benne, de már nem emlékszik. Lemle volt ott. Lemle, akit annyira gyűlölt...

És az a sötét szájú írisz, amelyet Lasher alkotott...

Igen, ismerem a fortélyaidat! Megduzzasztottad, és letörted a száráról, ugye? Ó, senki sem érti igazán, mily hatalmas vagy! Leveleket sarjasztasz a halott rózsa szárából. Honnan veszed szép alakodat, amikor megjelensz, és miért nem teszed meg értem? Attól félsz, hogy szétszórlak a szélrózsa négy irányába, és soha többé nem lesz erőd összeszedni magadat?

Ismét álmodik, ugye? Ezt képzeld el, ahogy egy virág változik, mint az az írisz, a szemed láttára módosul, a sejtjei valóban osztódnak és mutálnak...

Hacsak nem szemfényvesztés volt. Trükk. Mint az ő nyakába akasztani a láncot, miközben alszik. Vagy nem trükk volt minden?

– Na, fiúk, lányok – mondta Lark egyszer, amikor megálltak egy kómás állapotú haldokló ágyánál –, bedobtuk az összes trükkjeinket, nem igaz?

Mi lett volna, ha ő is bedobott volna párat a sajátjaiból? Például megparancsolta volna a sejteknek, hogy osztódjanak, mutáljanak, épüljenek újjá, rekesszék ki a sérült szövetet. De nem tudta. Még mindig nem tudta, meddig mehet el.

Igen, álmodj. Sétáljunk a leideni folyosókon. Tudja, mit műveltek a kálvinista Genfben Szervét Mihállyal, aki 1553-ban szabatosan leírta a vérkeringést? Máglyán égették meg, eretnek könyveivel együtt. Legyen óvatos, van Abel doktor!

Nem vagyok boszorkány!

Hát persze, egyikünk sem az. Mindössze arról van szó, hogy a természet alapelvei folyamatos átértékelés tárgyát képezik.

Azokban a rózsákban nincs semmi természetes.

Most meg a levegő mozog, elkapja, táncoltatja a függönyöket, zizegteti előtte a papírokat a kávézóasztalon, hűsítőn fújkálja még az

ő tincseit is. A te trükkjeid! Nem akar ilyet álmodni többé. Leidenben mindig fölállnak és elsétálnak a páciensek az anatómia lecke után?

Nem mered mutatni magadat, ugye?

Tízkor találkozott Ryannal, és beszámolt házassági terveiről, a lehető legtárgyilagosabb és legvéglegesebb hangnemben, hogy elejét vegye a kérdéseknek.

– Szeretnék kérni még valamit – mondta. Kivette kézitáskájából a smaragdot. – Nem tudnád elzárni ezt valamilyen széfbe? Olyan helyre, hogy más ne férjen hozzá.

– Természetesen, tarthatom itt az irodában – felelte Ryan –, csakhogy Rowan, ezzel kapcsolatban több dolgot is el kell magyaráznom. Ez a hagyaték nagyon régi, úgyhogy kérlek, legyél most egy kis türelemmel. Előírása és meghagyásai, hogy úgy mondjam, elég szeszélyesek és sajátosak, mindazonáltal egyértelműek. Kénytelen vagyok közölni, hogy az esküvőn viselned kell a smaragdot.

– Ezt nem mondod komolyan!

– Természetesen ezek az apró kikötések aligha állnák meg a helyüket egy bíróság előtt, viszont szó szerinti betartásuk révén lehet – és lehetett – kiküszöbölni a legcsekélyebb lehetőséget is arra nézvést, hogy bárki, bármikor megkérdőjelezhesse az öröklés jogosságát, ami, főleg egy ekkora vagyonnál...

És így tovább, a szokott jogászi zsargonban, de Rowan azért megértette. Ebben a menetben Lasher győzött. Lasher ismeri a hagyaték előírásait, ugye? Mindössze a megfelelő nászajándékot nyújtotta át Rowannak.

Azt a világtól elszigetelő, sötét, jeges haragot érezte, ami nála a legrosszabb volt. Elfordította a tekintetét, kibámult az iroda ablakán, de nem látta sem a puha felhőkkel borított eget, sem a folyó kanyargó sebét a mélyben.

– Majd megcsináltatom a láncot – mondta Ryan. – Úgy veszem észre, elszakadt.

Egykor érkezett az Első utcába, barna zacskóban hozta a harapnivalót: két szendvicset és két doboz holland sört. Michael lázban volt. Igazi kincsre bukkantak a telek hátuljában: régi New Orleans-i piros téglákra!

Gyönyörű téglák, ma már nem tudnak ilyet gyártani. A tökéletes nyersanyagból építhetik föl az új kapubálványt! És egy köteg régi alaprajzot is találtak a padláson.

– Úgy néz ki, ezek voltak az eredeti tervek – mondta Michael. – Talán maga Darcy rajzolta őket! Gyere! Nem hoztam le őket, mert nagyon törékenyek.

Rowan fölkísérte a lépcsőn. Milyen tiszta lett minden a friss festéstől! Most még Deirdre szobája is kedves volt, olyan, amilyennek mindig kellett volna lennie.

– Ugye, semmi baj? – kérdezte a férfi.

Tényleg nem tudja? Nem kellene megéreznie? Ha arra gondol, hogy az esküvőjén kell viselnie a rohadékot! Ha nem teszi, búcsút inthet a dicső álomnak a Mayfair Gyógyintézetről, egyáltalán mindennek. Michael őrjöngeni fog, ha megmondja neki. Nem bírná ki, ha megint olyan riadtnak kellene látnia a szemét! Nem bírja zaklatottnak és gyöngének látni a férfit, ez az igazság.

– Semmi az égvilágon – bizonygatta –, épp csak délelőtt is odaát voltam a belvárosban a jogászoknál, és hiányoltalak. – Átkarolta a férfi nyakát, Michael álla alá fúrta a fejét. – Iszonyú borzasztóan hiányoltalak.

HARMINCNYOLC

SENKI SEM hökkent meg a hírtől. Aaron poharat ürített rájuk reggeli mellett, aztán visszament a könyvtárba, ahol Rowan kérésére a ritka könyveket katalogizálta.

Kedden délután átjött a mézes nyelvű, hidegkék szemű Ryan, hogy kezet rázzon Michaellel. Néhány kellemdús szóval kifejezésre juttatta, mennyire mély hatást gyakorolnak rá Michael teljesítményei, ami természetesen csak azt jelentette, hogy ellenőrizte az anyagi helyzetét, mintha leendő rokona állásért folyamodna, majd azzal fejezte be:

– Vitathatatlanul zseniális dolog lenyomozni a Mayfair-örökösnő vőlegényét, de nézd, az én helyzetemben nincs sok választásom...

– Engem nem zavar – mondta Michael és kurtán fölnevetett. – Ha érdekel valami, és nem tudod kideríteni, csak kérdezz rá!

– Hát legelőször is, hogy tudtad ilyen szépen megszedni magadat bűncselekmény nélkül?

Michael csak nevetett a hízelgésen.

– Majd nézd meg két hónap múlva ezt a házat, és akkor megérted!

Nem volt olyan szamár, hogy azt képzelje, az ő vagyonkája imponálhat ennek az embernek. Ugyan micsoda kétmillió kötvényben a Mayfair-hagyaték mellett? Nem, ez egy kis földrajzlecke volt New Orleansról, ahol ő a Raktár utca másik oldaláról jön, és még mindig kiesik a száján az Ír Csatorna. Csak éppen túl sok ideig élt Nyugaton, hogy ez izgassa.

Végigmentek a frissen nyírott pázsiton. A kertbe már beültették az új, alacsony, formára metszett puszpángot. Előbukkantak a virágágyak, úgy, ahogy száz éve kijelölték őket, és az udvar négy sarkában a görög szobrocskák.

Egyre feltűnőbben rajzolódott ki a kert klasszikus terve. A pázsit nyújtott nyolcszöge épp olyan volt, mint a vízmedence nyújtott nyolcszöge.

A mészkő baluszter derékszögű farkasfogaival tagolt terasz egy tökéletesen szabályos kockakövekkel burkolt rombusz közepén állt; a rombusz oldalai jelölték ki az egymást derékszögben metsző ösvényeket, amelyek keretbe foglalták a házat és a kertet. Megigazították a hajdani hintófelhajtót szegélyező ódon szaletlit. A fekete festék nyomán egyre több inda és rózsa kelt életre az ismétlődő mintájú, kovácsoltvas korlátokon.

Igen, minták! Michael mintát látott, ahová nézett, minták viaskodtak a burjánzó selyemmirtusszal, a fényes levelű kaméliával, a szaledit ostromoló futórózsával, és a kedves kis csodatölcsérrel, amely tüstént elfoglalt minden foltot, ahová besütött a nap.

Kettőkor befutott Beatrice, aki roppant hatásos volt hatalmas rózsaszín kalapjával, ezüst keretű, nagy, négyszögletes szemüvegével, hogy megbeszéljék az esküvőt, amit Rowan szombathoz egy hétre tűzött ki.

– De hiszen az még két hét sincs! – riadozott Beatrice. Nem, itt mindent flottul meg kell csinálni! Felfogja Rowan, mit jelent ez a házasság a családnak? Atlantából és New Yorkból is itt akarnak lenni a rokonok! Semmiképpen sem lehet október vége előtt! Nyilván Rowan is azt akarja, hogy a ház kész legyen. Mindenki annyira szeretné látni a házat!

Na jó, mondta Rowan, annyit tudnak várni, főleg, ha arról van szó, hogy a házban lehessen az esküvői fogadás és utána a nászéjszaka.

Feltétlenül tudnak várni, csatlakozott Michael; így lesz még csaknem nyolc stabil hete, hogy gatyába rázhassa a házat. Addigra biztosan be lehet fejezni a földszintet, és az emeleten a nagy hálószobát.

– Kettős ünnep lenne, igaz? – örvendezett Bea. – A ti esküvőtök, és a ház másodszori megnyitása! Drágáim, ti olyan boldoggá tesztek mindenkit!

Igen, minden Mayfairt meg kell hívni, aki él és mozog! Beatrice elővarázsolta szállítóinak listáját. Több ezren is elférnek a házban, ha sátrakat állítanak a medencénél és a pázsiton. Csak semmi izgalom. És a gyerekek úszkálhatnak, ugye?

Igen, olyan lesz, akár a régi szép időkben, mint Mary Beth napjaiban! Nem kér Rowan néhány régi fényképet, amelyeket Stella halála előtt készítettek az utolsó mulatságokon?

– A fogadásra összeszedjük az összes képet – mondta Rowan. – Olyan lesz, mint egy kibékülés. Kitesszük a képeket, hogy mindenki gyönyörködhessen bennük.

– Csodálatos lesz!

Beatrice váratlanul megragadta Michael kezét.

– Kérdezhetek valamit, drágám? Most, hogy te is a családhoz tartozol? Mi a csudáért viseled ezt a borzalmas kesztyűt?

– Mindenfélét látok, ha megérintem az embereket – csúszott ki a férfi száján, mielőtt észbe kapott volna.

Beatrice nagy, szürke szeme fölragyogott.

– De hiszen ez nagyon érdekes! Tudod, hogy Juliennek is volt ilyen ereje? Nekem mindig így mondták. És Mary Bethnek is. Ó, drágám, mutasd meg, kérlek! – Húzni kezdte a bőrt, hosszúkás, rózsaszín mandulakörmeivel kissé megkarcolva Michael bőrét. – Kérlek, ugye megengeded? Nem haragszol? – Diadalmasságában is ártatlan mosollyal mutatta föl a lerántott kesztyűt.

Michael nem szólt, meg se mozdította begörbülő ujjait, nyitott tenyerét. Bea rátette a kezét az övére, aztán erélyesen megszorította. Egymás hegyén-hátán hemzsegő képek hasítottak a férfi agyába, a zűrzavar olyan villámgyorsan kihunyt, hogy semmit sem lehetett kiemelni belőle, csupán az általános benyomás volt érezhető, az a napsütést, friss levegőt idéző egészség. És azt lehetett hallani, nagyon tisztán: Ártatlan. Nem tartozik közéjük.

– Mit láttál? – érdeklődött Bea.

Michael előbb érzékelte a szájmozgást, mielőtt megértette volna a kérdést.

– Semmit – húzta el a kezét. – Ezt pedig a jóság és a szerencse egyértelmű bizonyítékának tekintik. Semmit. Se boldogtalanságot, se bánatot, se betegséget, az égvilágon semmit. – Ami bizonyos értelemben tökéletesen igaz is volt.

– Ó, de drága vagy! – rajongott Beatrice őszinte ámulattal, majd lehajolt puszit adni. – Hol találtál egy ilyen embert? – kérdezte Rowantól, de nem várta meg a választ. – Úgy tetszetek nekem! És ez több mint a szeretet, mert az magától értetődő. De hogy még tetszetek is, az már kellemes meglepetés! Ti vagytok a legbűbájosabb pár, Michael, te a kék szemeddel, Rowan meg azzal a fincsi vajkaramella-hangjával! Szeretnék csókot adni a szemedre, valahányszor mosolyogsz – ne csináld, hogy merészeled? – Rowannak pedig a nyakára, valahányszor mond egy szót! Egyetlenegy szót!

– Adhatok egy csókot az arcodra, Beatrice? – kérdezte gyengéden a férfi. – Neked Beatrice kuzin, te isteni darab! – Színpadiasan kapott pihegő melléhez.

– Tedd! – Szorosan behunyta a szemét, majd ugyanolyan színpadiasan kinyitotta, és körberagyogtatta.

Rowan szórakozott mosollyal figyelte őket. Lassan ideje volt indulniuk Ryan belvárosi irodájába, végeérhetetlen jogi ügyek miatt. Jaj, de borzasztó. Már mentek is.

Michael észrevette, hogy a fekete bőrkesztyű a fűre hullott. Lehajolt érte, fölhúzta.

Nem tartozik közéjük...

Ki beszélt? Ki fogalmazta meg, ki továbbította azt az információt? Lehet, hogy csak ő érti jobban, hogy kell kérdezni. Tanult Aarontól. Az az igazság, hogy nem nagyon figyelt a leckéknek erre a részére.

Leginkább ki akarta kapcsolni az egész erőt. Akármi történt is, először kapott tisztán érthető üzenetet a preparátumos összeomlás

óta. Sőt, összehasonlíthatatlanul precízebb és parancsolóbb volt a szörnyű jelek többségénél, amelyeket azon a napon kapott, a maga módján ugyanolyan egyértelmű, mint Lasher jóslata.

Lassan fölnézett. Biztosan állni fog valaki az oldaltornácon, és őt figyeli a sötét árnyékból. De nem látott senkit, csak a mázolókat, akik a kovácsoltvason dolgoztak. A tornác nagyszerűen festett, amióta leszerelték az ócska szúnyoghálót, és eltávolították a fából barkácsolt korlátokat: hídként kötötte össze a hosszú, kettős szalont és a gyönyörű pázsitot.

Itt kötünk majd házasságot, gondolta álmatagon, és a nagy selyemmirtusz, mintha erre válaszolna, kecses táncra perdült a szellőtől, halványrózsaszín virágokkal cirógatta a kék eget.

Amikor délután visszatért a szállodába, üzenet várta Aarontól. Még oda sem ért a lakosztályhoz, de már föltépte a borítékot, és mihelyt kizárta az ajtóval a világot, előhúzta a vastag, tükörfényes fotót.

Szép, fekete nő nézett rá az isteni rembrandti homályból, azzal a mosollyal, amelyet eddig csak Rowan ajkán látott. A Mayfair-smaragd villogott a mesteri borongásban. Olyan fájóan élőnek látszott, hogy Michaelnek úgy rémlett, a kartonpapír mindjárt elenyészik, és az arc áttetszően fog lebegni a levegőben.

Ez lenne az ő Deborah-ja, a látomások asszonya? Nem tudta! Akármeddig tanulmányozta, nem futott át rajta a felismerés áramütése.

Azzal sem nyert semmit, amikor puszta kézzel fogta meg, csak – úgy, ahogyan számította – őrjítően értelmetlen képeket közvetítőkről és mellékszereplőkről. Miközben ült a pamlagon, kezében a fényképpel, már tudta, hogy ugyanez lenne az eredmény, ha a régi festményt érintené meg.

– Mit akarsz tőlem? – súgta.

A sötét hajú leány ártatlanul és időtlenül mosolygott rá. Idegen. Rövid és keserű leányságában megörökítve. Zsenge boszorkány, semmi több.

De neki akkor is mondtak valamit ma délután, amikor Beatrice keze megérintette az övét! Valaki használta az erőt valamilyen célra! Vagy csak az ő belső hangja volt?

Félretette a kesztyűt, ahogy mostanában szokta, ha egyedül volt, tollat-noteszt fogott, és írni kezdett.

„Igen, azt hiszem, ezúttal hasznos kis dolgot szolgált az erő, mert az üzenet volt fölényben a képekkel szemben. Nem tudom, történt-e korábban ilyen, akár azon a napon is, amikor megérintettem az üvegeket. Üzenetek vegyültek képekkel, Lasher direkt hozzám beszélt, de minden össze volt keveredve. A mai más volt."

És ha este Ryan kezét fogná meg, miközben gyertyafénynél vacsoráznak a Karibi-terem asztalánál? Akkor mit mondana a belső hang? Ez volt az első alkalom, hogy szívesen használta volna a hatalmat. Talán mert olyan jól végződött ez a kis kísérlet Beatrice-szel.

Tetszett neki Beatrice. Bár talán csak azt látta, amit látni akart: egy hétköznapi embert, egy fodrot a realitás hullámtornyában, ami oly fontos neki és Rowannak.

„November elsején esküszünk. Jézusom, még Viv nénit is fel kell hívnom! Úgy elszomorodna, ha nem telefonálnék."

Rowan éjjeliszekrényére tette a fényképet, hogy ő is lássa. Ott már volt egy szép virág, fehér virág, ami liliomnak látszott, illetve mégsem egészen annak. Michael fölemelte, nézegette, próbálta kitalálni, mi ilyen különös benne, és egyszer csak rájött, hogy sokkal hosszabb a szokásos liliomoknál, és a szirmai rendellenesen törékenynek tűnnek.

Szép. Nyilván Rowan téphette, mikor visszafelé jött a házból. Michael a fürdőszobába ment, vizet engedett egy pohárba, beleállította a liliomot, és visszatette az éjjeliszekrényre.

Jóval utána voltak a vacsorának, Michael rég visszatért az emeletre, a könyveihez, amikor eszébe jutott, hogy mégse érintette meg Ryan kezét, és már örült, hogy nem tette. Remekül mulattak a vacsoránál, az ifjú Pierce régi New Orleans-i legendákkal traktálta

őket, amelyeket Michael kívülről ismert, ám Rowan még sose hallott, és kellemesen, vonzó lazasággal fonta össze őket a különböző rokonokról szóló adomákkal. Ám Gifford, Pierce remekül karban tartott, barna hajú anyja, különben ugyancsak született Mayfair, egyfolytában riadtan kémlelte a leendő házasokat, és jóformán ki se nyitotta a száját.

Különben ez a vacsora is a titkos örömök közé tartozott; összehasonlíthatta azzal az eseménnyel, amikor Viv néni látogatóba jött San Franciscóba Michael anyjához, és a kisfiú életében először ehetett igazi étteremben, ugyanebben a Karibi-teremben.

És ha elgondolja, hogy Viv néni is itt lesz, már a jövő héten! Kicsit értetlenkedik, de azért jönni fog. Mekkora kő esett le a szívéről!

Majd bekvártélyozza valami kedves, kényelmes garzonházba a Szent Károly úton, egy ilyen új téglaházba, amelyeknek manzárdtetejük és franciaablakaik vannak. Olyanba, hogy a néni az erkélyéről nézhesse a húshagyókeddi felvonulást. Mostantól majd figyelni fogja a hirdetéseket.

A néni taxival mehet, ahová akar. És majd szép finoman beadagolja, hogy szeretné, ha a néni is maradna, mert ő nem akar visszatérni Kaliforniába, neki már nem otthona a Liberty utcai ház.

Éjféltájt letette építészeti könyveit, és átment a hálószobába. Rowan akkor kapcsolta le a villanyt.

– Rowan – mondta a férfi –, ugye, szólni fogsz, ha látod azt a valamit?

– Miről beszélsz, Michael?

– Ha látod Lashert, szólsz nekem. Azonnal.

– Természetesen szólok! – felelte Rowan. – Egyáltalán hogy kérdezhetsz ilyet? Tedd inkább el a képeskönyveket, és gyere az ágyba.

Michael látta, hogy Deborah képe a lámpának támaszkodik, és a kép előtt ott áll pohárban a szép fehér liliom.

– Ugye, milyen bájos volt? – kérdezte Rowan. – Viszont gondolom, a Talamascát semmivel sem lehetne rábírni, hogy váljanak meg az eredeti festménytől.

– Nem tudom – mondta a férfi. – Valószínűleg nincs rá esély. Hanem ez a liliom tényleg különös. Esküdni mernék, hogy délután, mikor vízbe tettem, még egy virága volt, most meg nézd, három van, méghozzá mekkorák! Nyilván nem vettem észre a bimbókat.

Rowan meghökkent. Óvatosan kivette a virágot a vízből, és megvizsgálta. – Miféle liliom ez? – kérdezte.

– Arra hasonlít, amit húsvéti liliomnak hívtunk annak idején, de az nem ilyenkor szokott virágozni. Nem tudom, mi ez. Hol szedted?

– Én? Most látom először.

– Azt hittem, te szedted valahol.

– Nem én.

Tekintetük összekapcsolódott. Rowan sütötte le elsőnek a szemét. Lassan fölvonta a szemöldökét, kissé félrehajtotta a fejét.

– Talán csekély ajándék valakitől.

– Tulajdonképpen ki kellene dobnom.

– Ne idegeskedj, Michael. Ez csak egy virág. Rengeteg ilyen kis trükköt tartogat, elfelejtetted?

– Én nem idegeskedem Rowan, csak az van, hogy máris hervad. Nézd, barnul, és valahogy olyan ijesztő. Nem tetszik ez nekem.

– Na jó – mondta Rowan higgadtan. – Dobd ki. – Elmosolyodott. – Csak ne izgulj semmin!

– Dehogy izgulok. Mi van itt izgulnivaló? Csak egy háromszáz éves démon, önálló értelemmel, amely virágokat tud röptetni a levegőben. Hogy is ne ujjonganék, amikor idekerül a semmiből egy furcsa liliom? A fenébe, az is lehet, hogy Deborah-nak hozta. Milyen kedves tőle.

Megfordult, rámeredt a fényképre, és az ő sötét hajú Deborah-ja mintha visszanézett volna rá, ahogy Rembrandt modelljei szoktak. Összerezzent, amikor Rowan fölnevetett.

– Tudod, milyen aranyos vagy, mikor haragszol? Holott biztosan létezik tökéletesen logikus magyarázat a virág ittlétére.

– Ja, a moziban is mindig ezt mondják – felelte a férfi. – A nézőközönség pedig tudja, hogy bolondok.

Kivitte a liliomot a fürdőszobába, és a szemétbe dobta. Tényleg hervadt. Nem nagy veszteség, akárhonnan a pokolból került ide.

Rowan keresztbe font karokkal, nagyon békésen és hívogatón várta, Michael pedig rögtön elfelejtette a könyveket a nappaliban.

Másnap este egyedül ment át az Első utcába. Rowan a város divatos bevásárlóközpontjait járta Cecilia és Clancy Mayfairrel.

Csend és üresség fogadta. Még Eugenia is átment a fiaihoz és az unokáihoz. Michaelé volt a ház.

Noha remekül haladt a munka, gyakorlatilag még mindenütt létrákba és védőponyvákba lehetett botlani. Az ablakok függönytelenek voltak, és egyelőre korai lett volna lemosni őket. A csiszoláshoz és festéshez leemelt zsalugáterek egymás mellett feküdtek a füvön, mint a hosszú deszkák.

Bement a szalonba, sokáig bámulta homályos képmását az első kandalló fölötti tükörben. Cigarettája pici piros fénye jánosbogárként parázslott a sötétben.

Egy ilyen ház sose csendes, gondolta Michael. Most is hallani a gerendák és az ódon parkett pattogásának, roppanásainak fojtott énekét. Akár meg is esküdne rá az ember – már persze, ha nem használná az eszét –, hogy jár valaki az emeleten. Vagy hátul a konyhában most csuktak be egy ajtót. És az a fura hang, mintha csecsemő sírna valahol messze-messze.

Nincs itt senki. Nem ez az első este, amikor beoson, hogy próbára tegye magát és a házat. Nem is az utolsó.

Ráérősen hátrament az ebédlőbe, keresztülvágott az árnyékos konyhán, kilépett a franciaablakon. Puha fényt ontottak a frissen helyreállított fürdőház lámpái, és az úszómedence víz alatti égői. Fénylettek a szépen nyírott sövények, a fák és a kovácsoltvas

bútorok, amelyeket lecsiszoltak, átfestettek, majd kis csoportokba rendeztek a tisztára söpört kockaköveken.

Az úszómedencét tökéletesen helyreállították, és csordultig feltöltötték. Lenyűgöző látványt nyújtott az a hosszúkás, négyszögletű víztükör, ahogy mélykéken csillogott és borzongott a szürkületben.

Letérdelt, megmártotta a kezét a vízben. Szeptember elejéhez képest kissé túl nagy a forróság – semmivel sincs hűvösebb, mint augusztusban –, viszont épp megfelel éjszakai úszásokhoz.

Támadt egy ötlete. Miért ne próbálná ki a medencét? Valahogy nem tűnt helyesnek Rowan nélkül – az első csobbanás olyan dolog, amit meg kell osztani. Ej, vigye el az ördög, Rowan biztosan jól mulat Ceciliával és Clancyvel. A víz pedig olyan csábító. Évek óta nem úszott medencében.

Hátranézett a néhány villanyfényes ablakra a sötétlila falon. Senki sincs itt, aki láthatná. Gyorsan ledobálta kabátját, ingét, nadrágját, cipőjét, zokniját, lehámozta az alsónadrágját, a medence mélyebbik végéhez került, és gondolkodás nélkül fejest ugrott.

Hú, ez ám az élet! Addig merült, amíg a keze bele nem ütközött a medence sötétkékre festett aljába. Ott megfordult, hogy lássa a fent villódzó fényeket.

Aztán rábízta magát a természetes felhajtóerőre, kibukkant, és a fejét rázva, a vizet taposva bámulta a csillagos eget. Nagy zsinatolás volt a kertben, kacagtak, hangos jókedvvel diskuráltak az emberek, miközben a háttérben dixieland óbégatott ütemesen.

Hüledezve megfordult, és látta, hogy a pázsiton nagy sokaság tolong a lampionfüzérek alatt, fiatal párok járták a kockaköveken, de még a gyepen is. Az összes ablak fényesen ki volt világítva. Egy fekete szmokingos fiatalember váratlanul fejest ugrott a medencébe, pont Michael orra elé, és úgy lefröcskölte, hogy semmit sem látott.

Hirtelen a szája is tele lett vízzel. A zajongás fülsiketítővé erősödött.

A medence túlsó végéről frakkos öregember integetett.

– Michael! – kiáltotta. – Azonnal jöjjön onnan, öregem, mielőtt késő lesz!

Angolos kiejtés: Arthur Langtry. Krallozni kezdett a medence vége felé, de alig három csapás után elfogyott a tüdejéből a levegő, szúró fájdalom hasított a bordái közé, ezért inkább oldalra kanyarodott.

Megragadta a medence szélét. Mire felhúzódzkodott a vízből, megint üres és csendes volt az este.

Egy másodpercig nem csinált semmit, csak zihált, próbálta csitítani lázas szívdobogását, és várta, hogy elmúljon a tüdejéből a fájdalom, de a szeme szakadatlanul pásztázta az üres teraszt, a csupasz ablakokat, a kihalt gyepet.

Kimászott a medencéből. Képtelenül nehéz volt a teste, és még a melegben is fázott. Percnyi didergés után bement a fürdőházba, fogta az egyik törülközőt, amelyet nap közben használt kézmosás után. Szárazra dörgölte magát, visszatért a medencéhez, ismét szemügyre vette a kertet és az elsötétült házat. A frissen festett fal pontosan olyan lilás volt, mint a szürkületi ég.

Az ő zihálása volt az egyetlen hang, amely megtörte a csendet, de a melléből elmúlt a fájdalom. Megparancsolta magának, hogy többször is mély lélegzetet vegyen.

Rettegett? Dühös volt? Komolyan nem tudta. Inkább olyan sokkos állapotba került, bár ebben sem volt biztos. Mintha megint négy perc alatt futott volna egy mérföldet. Megfájdult a feje. Fogta a ruháit, felöltözött. Nem volt hajlandó sietni, nem tűrte, hogy elkergessék.

Sokáig ült a hullámos vonalú, öntöttvas padon, cigarettázott, a dolgokat figyelte, és igyekezett fölidézni, mit látott. Stella utolsó mulatságát.

Arthur Langtryt.

Lasher újabb trükkjét?

Messze, a pázsiton túl, az első kerítésnél mintha mozdult volna valami a kaméliák között. Lépések visszhangzottak. De csak egy esti sétáló, aki talán leselkedett.

Addig fülelt, míg el nem halt a távoli lépések dobogása, és akkor döbbent rá, hogy a folyóparton kattogó szerelvényt hallotta, mint fiúkora Angyali Üdvözlet utcájában. És a mozdony füttyét vélte már megint sivalkodásnak.

Felállt, elnyomta a cigarettát, visszament a házba.

– Nem ijesztesz meg – közölte foghegyről. – És nem hiszem, hogy Arthur Langtry volt.

Sóhajtott valaki a sötétben? Megfordult. Csak az üres ebédlő. Csak az előtérbe nyíló, magas kulcslyuk-ajtó. Kiment, nem fáradt azzal, hogy halkan lépkedjen, jól odacsapta a talpát a padlóhoz.

Elhaló kattanás. Ajtó csukódott? És az a hang, amit az ablak ad, mikor feltolják: rezeg a fa és az üveg.

Megfordult, fölment a lépcsőn, és a homlokzati hálószobával kezdve végigjárta az összes üres helyiséget. Nem bajlódott a villannyal, ismerte a járást a műanyag lepedőkkel letakart, sejtelmesen derengő, régi bútorok között, és bőven elég volt az utcai lámpa halvány fénye.

Bejárt minden talpalatnyi helyet, aztán leereszkedett a lépcsőn és elment.

A szálloda előcsarnokából fölhívta Aaron szobáját, és megkérte az angolt, hogy jöjjön le egy italra. Barátságos, meghitt kis helyiség volt a bár a szálloda elején, néhány kényelmes asztal, szűrt fény, általában kevés vendég.

Egy sarokasztalhoz ültek. Michael rekordidő alatt leküldött egy fél sört, aztán elmesélte, mi történt. Leírta az ősz öregembert.

– Még Rowannak se akarom elmondani.

– Miért nem? – kérdezte Aaron,

– Mert nem akarja tudni. Nem akar zaklatottnak látni. Plafonra mászik tőle. Próbál megérteni, de rá másképp hatnak a dolgok. Én megőrülök, ő dühöng.

– Szerintem el kell mondania neki.

– Azt fogja mondani, hogy ne vegyek tudomást róla, és folytassam azt, amiben kedvemet lelem. Néha már arra gondolok,

nem kellene-e elhúznunk innen a francba, és nem lenne-e jobb, ha valaki... – Elnémult.

– Tessék, Michael?

– Áh, bolondság! Meg is ölném, aki megpróbálna kárt tenni abban a házban!

– Mondja el Rowannak. Mondja el, egyszerűen, higgadtan, mi történt. Ne szóljon az utóhatásról, az fölzaklatná Rowant, kivéve, ha rákérdez, de ne titkolózzon előtte, Michael, főleg ilyet ne titkoljon!

Michael sokáig hallgatott. Aaron már majdnem fenékig itta a poharát.

– Van Rowannak ez a hatalma. Próbára lehet ezt tenni, lehet dolgozni vele, vagy ki lehet tanulni, mire képes?

– Igen – bólintott az angol –, de Rowan azt fogja érezni, hogy egész életében ezt használta a gyógyításra. Igaza is van. A negatív lehetőségeket viszont nemhogy nem óhajtja kibontakoztatni, de mindenestül meg akarja zabolázni.

– Igen, de az ember mégis feltételezné, hogy párszor eljátszadozna vele, laboratóriumi körülmények között.

– Talán idővel. Jelenleg Rowannak minden gondolatát kitölti az orvosi központ és a család. Egyébként meg kell mondanom, nagyszerű elképzelés ez a Mayfair Gyógyintézet. Azt hiszem, a Mayfair és Mayfair is le van nyűgözve, még ha vonakodnak is hangot adni neki. – Fölhajtotta a borát. – És magával mi van? – mutatott Michael kezére.

– Ó, javulgat. Egyre gyakrabban húzom le a kesztyűt. Nem is tudom...

– És mikor úszott?

– Hát, akkor is lehúztam, ha jól emlékszem. Úristen, nem is gondoltam rá, én... de csak nem gondolja, hogy ahhoz volt köze?

– Nem, nem gondolom. Viszont azt gondolom, nagyon helyesen föltételezi, hogy nem lehetett Langtry. Lehet, hogy ez csak egy sejtés, de úgy vélem, Langtry nem így próbálna átjönni. Mondja el

Rowannak. Azt kívánja tőle, hogy feltétlenül őszinte legyen magához, ugye? Akkor mondjon el neki mindent.

Tudta, hogy Aaronnak igaza van. Vacsorához öltözötten várakozott a lakosztály nappalijában, amikor megérkezett Rowan. Michael kevert neki egy szódás whiskyt, és tájékoztatta a történtekről, olyan szárazon és kurtán, amennyire csak tudta.

Rögtön látta Rowan arcán a szorongó keserűséget. Valami rút, sötét és rettenetes már megint megmételyezte az ő konok hitét abban, hogy nincs semmi baj! Egy hang sem jött ki a torkán, csak ült a pamlagon, a vásárolt holmi csomaghegye mellett, és hozzá se nyúlt az italhoz.

– Úgy gondolom, az egyik trükkje volt – mondta Michael. – Így éreztem. A liliom, az is trükk volt. Mi azért, szerintem, élni fogunk tovább.

Ezt akarja hallani, nem?

– Igen, pontosan ezt kell tennünk – felelte kissé ingerülten a nő. Nagyon... kiborított? Én bele is bolondultam volna, ha ilyet látok.

– Nem – felelte Michael. – Megrendítő volt, de ugyanakkor igéző is. Azt hiszem, leginkább megharagított, és... na szóval, megint volt egy olyan rohamom, egy...

– Jézusom, Michael!

– Nem, nem! Üljön csak vissza, Mayfair doktornő. Kutyabajom. Csak az van, hogy mikor ezek a dolgok adódnak, annyira kimerülök, mintha egyszerre reagálna az egész szervezet, mit tudom én. Talán csak majrézok, de nem tudok róla. Valószínűleg ez van. Sráckoromban hullámvasutaztam egyszer a Pontchartrain strandon. Mikor felértünk a tetejére, azt gondoltam, na, most az egyszer nem fogom megfeszíteni magamat, teljesen lazán megyek le a csúcsról. Hát akkor a legfurább dolog történt. Éreztem a görcsöt a gyomromban és a mellemben. Fájt! Olyan volt, mintha a testem megfeszülne helyettem, akkor is, ha nem engedem. Hát ilyesmire emlékeztetett, sőt, pontosan ilyen volt.

Rowan most már végképp kétségbeesett. Ült keresztbe font karokkal, a száját összeszorítva, és kétségbe volt esve. Végül csak annyit mondott fojtottan:

– Az emberek szoktak szívrohamot kapni a hullámvasúton. Mint ahogy belehalnak a stressz más formáiba is.

– Én nem fogok meghalni.

– Mitől vagy ebben ilyen biztos?

– Mert megesett velem már korábban is – felelte Michael. – És tudom, hogy még nincs itt az idő.

Rowan kurtán, keserűen fölnevetett.

– Nagyon vicces! – mondta.

– Halál komolyan beszélek.

-Ne menj át oda egymagad többé. Ne adj alkalmat neki, hogy ezt tehesse veled.

– Marhaság, Rowan! Nem félek attól a rohadéktól! Mellesleg szeretek átjárni, és...

– És mi?

– Előbb-utóbb megmutatja magát.

– Mitől vagy ilyen biztos benne, hogy Lasher volt? – kérdezte Rowan csendesen. Arca hirtelen kisimult. – Mi van akkor, ha Langtry volt, és Langtry azt akarja, hogy hagyj el engem?

– Az nem számít.

– Természetesen számít.

-Nézd, hagyjuk ezt. Én csak őszinte akarok lenni hozzád, hogy tudjál mindenről, nem akarok elhallgatni ilyen dolgot. És azt se akarom, hogy te elhallgasd.

– Ne menj át oda többé – kérte Rowan, és elfelhősödött az arca. – Ne egyedül, ne este, ne keresd a bajt!

Michael megvetően horkantott.

Rowan fölpattant és kisietett. A férfi még sohasem látta így viselkedni. Rögtön vissza is tért, kezében fekete bőr orvosi táskájával.

– Légy szíves, gombold ki az ingedet! – szólt rá Michaelre, és már vette is elő a sztetoszkópját.

– Hogy? Mi ez? Viccelsz?

Rowan odaállt elé, kezében a sztetoszkóppal, és a mennyezetet bámulta. Majd lenézett a férfira, és elmosolyodott.

– Doktornénit játszunk, oké? Na, gombold ki az ingedet.

– Csak akkor, ha te is a tiedet.

– Majd utána. Te is meghallgathatod a szívemet, ha akarod.

– Na jó, ezzel a feltétellel. Juj, Rowan, hiszen ez a vacak hideg!

– Csak gyerekeknek szoktam megmelegíteni a tenyeremben, Michael.

– Nafene, azt hiszed, hogy az ilyen szép nagy marha emberek már nem is tudják megkülönböztetni a hideget és a meleget?

– Ne próbálj megnevettetni! Vegyél mély lélegzetet!

Michael szót fogadott.

– Na, mit hallasz?

Rowan fölállt, eltette a sztetoszkópot a táskába, visszaült a férfi mellé, és megfogta a csuklóját.

– Na?

– Úgy tűnik, rendben. Nem hallok zörejt. Nem észlelek veleszületett rendellenességeket, diszfunkciókat vagy gyöngeségeket.

– Hát ez a jó öreg Michael Curry! – jegyezte meg a férfi. – Mit mond a hatodik érzéked?

Rowan kinyújtotta a kezét, rátette a férfi nyakára. Ujjai belopóztak az ing nyitott gallérja alá. Annyira nem emlékeztetett a szokott érintésére ez a gyöngéd cirógatás, hogy Michaelnek a hideg futkosott a gerincén, és meghökkentően gyorsan gyújtott benne kis örömtüzet a szenvedély.

Egy lépés választotta el attól, hogy lemenjen dúvadba. Alighanem Rowan is érezte, ennek ellenére olyan volt az arca, mint egy üveges szemű álca, és olyan fagyott mozdulatlansággal meredt a férfira, hogy Michael majdnem megriadt.

– Rowan! – súgta.

A nő lassan visszahúzta az ujjait. Ismét önmaga lett. Játékosan a férfi farmeres ölébe ejtette a kezét, és őrjítően motoszkálni kezdett.

– Na szóval, mit mond a hatodik érzéked? – ismételte Michael, miközben alig bírta megállni, hogy ott helyben le ne szaggassa róla a ruhát.

– Hogy te vagy a legszemrevalóbb, legcsábítóbb férfi, akivel valaha egy ágyban voltam – felelte Rowan lankatagon. – Hogy észbontóan intelligens ötlet volt beléd szeretni. Hogy első gyermekünk hihetetlenül mutatós, gyönyörű és erős lesz.

– Viccelsz? Csak nem ezt láttad?

– Nem, de ez fog történni – felelte Rowan, a férfi vállára hajtva a fejét. – Csodálatos dolgok fognak történni – fonódott rá Michaelre. – Mert mi csodákat művelünk. Gyerünk innen, tegyünk valami csodát a lepedőn.

A hét végén a Mayfair és Mayfairnél lezajlott az első komoly tanácskozás, amely kizárólag a gyógyintézet létesítésével foglalkozott. Rowannal egyetértésben úgy határoztak, hogy több, összehangolt tanulmányt rendelnek a központ kivitelezhetőségéről, optimális nagyságáról és a lehető legjobb helyszínéről.

Ryan adatgyűjtő utakat tervezett be Anne Marie-nak és Pierce-nek számos nagy houstoni, New York-i és cambridge-i kórházhoz. Találkozókat szerveztek annak megbeszélésére, milyen kapcsolatokat lehetne létesíteni a város hasonló intézményeivel és egyetemeivel. Rowan szorgalmasan olvasta az amerikai kórház műszaki leírását.

Többórás távolsági beszélgetéseket folytatott régi főnökével, Larkin doktorral és más orvosokkal országszerte, javaslatokat kérve, elképzelések után érdeklődve.

Kezdte belátni, hogy legvakmerőbb álma a vagyona töredékéből is valóra váltható. Lauren és Ryan Mayfair legalábbis így gondolta, Rowan pedig rájuk hagyta, nem vitatkozott.

– De képzeld csak el, ha egy napon majd minden centjét a gyógyításra lehet költeni! – mondta négyszemközt Michaelnek. – Szérumok, antibiotikumok előállítására, műtőkre és kórházi ágyakra!

A felújítás olyan simán zajlott, hogy Michaelnek volt ideje megnézni más ingatlanokat. Szeptember közepén megvásárolt egy poros hodályt az új Nagy Várakozásoknak a Raktár utcán, alig néhány saroknyira az Első utcától és attól a helytől, ahol született. Príma ház volt, az emeleten lakás, a földszinten kovácsoltvas tornác. Ismét egy tökéletes pillanat.

Igen, gyönyörűen ment minden, és annyi örömük volt benne! A csaknem teljesen elkészült szalonba már vissza is vitték Julien kínai szőnyegeit, elegáns francia karosszékeit. Az állóóra ismét működött.

Természetesen a család megrohanta őket, hogy hagyják ott az odújukat a Pontchartrainben, és költözzenek vagy ebbe, vagy abba a házba az esküvőig, ám ők túl jól érezték magukat a Szent Károly útra néző, tágas lakosztályban. Kedvelték a Karibi-termet, az elegáns kis hotel személyzetét; szerették még a faburkolatú liftet is, mennyezetén a festett virágokkal, és az apró kávézót, amelyben néha reggeliztek.

Továbbá az emeleti lakosztályban is ott lakott még Aaron, akit mindketten nagyon megszerettek. Nap nem múlhatott el úgy, hogy össze ne jöjjenek egy kávéra, egy pohár italra vagy legalább egy kis traccsra. Az angol nem említette, hogy történtek volna vele újabb balesetek.

Szeptember utolsó heteiben lehűlt az idő. Sok estén a munkások távozása után is ott maradtak az Első utcában, bort ittak az öntöttvas asztal mellett, és nézték a fák mögé süllyedő napot.

Az utolsó fénysugár színaranyá változtatta a padlásszoba délre néző, magas ablakait.

Milyen finom, milyen fenséges! A bougainvillea kábító bőségben ontotta lila hajtásait. Minden felújított szoba, minden darab átfestett kovácsoltvas felvillanyozta őket, és a jövő ábrándjait vetítette elébük.

Időközben Beatrice és Lily Mayfair meggyőzték Rowant, hogy fehérben esküdjön, a Mária Mennybemenetele templomban. A

hagyaték vélhetőleg katolikus szertartást írt elő, és a kellékeket okvetlenül szükségesnek tekintették a klán boldogságához és elégedettségéhez. Rowan látható kedvvel adta be a derekát.

Michael titokban ujjongott. Olyan lázba jött, hogy be se merte vallani. Sose remélte, hogy az ő életében is sor kerülhet ilyen szép vagy hagyományos dologra. Persze, a döntést Rowanra bízta, akit dehogy is akart ráerőltetni bármire! De még csak el is képzelni, hogy egy hagyományos, fehér menyasszonyi ruha a régi templomban, ahol egykor ministrált...

Ahogy tovább hűvösödtek a napok, és átléptek a gyönyörű, balzsamos októberbe, Michael hirtelen rájött, milyen közel vannak első közös karácsonyukhoz, amit az új házban fognak ünnepelni! Mekkora fát állíthatnak abban az óriási szalonban! Csodálatos lesz! Viv néni is beköltözött végre az új garzonházba. Egyelőre még zsörtölt a holmija miatt, Michael meg is ígérte, hogy valamelyik nap átrepül San Franciscóba, és elhozza őket, de tudta, hogy a néninek tetszik itt, és kedveli a Mayfaireket.

Igen, olyan karácsony, amelyet mindig elképzelt magának! Nagyszerű házban, királyi fával, márványkandallóban pattogó tűz mellett!

Karácsony!

Persze eszébe jutott Lasher a templomban, Lasher félreérthetetlen alakja a fenyőillatban és a gyertyaszagban, a jászolban mosolygó gipsz Jézuska látomása.

Miért nézett rá Lasher olyan szeretettel azon a réges-régi napon, amikor megjelent a szentélyben, a betlehem mellett? Miért neki? Ez a végső kérdés.

Talán sose tudja meg. Talán, de csak talán betöltötte küldetését, amiért visszakapta az életét. Talán nem is volt más, mint visszatérni, szeretni Rowant, és élvezni a közös boldogságot a házban.

Ám tudta, hogy nem lehet ilyen egyszerű. Nem tűnt logikusnak. Csoda lenne, ha örökké tartana. Csoda, mint ahogy a Mayfair Gyógyintézet is az; hogy Rowan gyereket akar, és hamarosan övék

lesz a ház, az is csoda... mint ahogy csoda, ha az ember szellemet lát, édesen mosolygó szellemet a templom oltáránál, vagy a lombja vesztett selyemmirtusz fa alatt, egy hideg éjszakán.

HARMINCKILENC

HÁT ÚJRA ITT vagyunk, gondolta Rowan. Hányadik is ez? Az ötödik összejövetel a jegyespár tiszteletére? Volt Lily teája, Beatrice villásreggelije, Cecilia könnyű vacsorája az Antoine-ban. És Lauren kis partija abban a bájos, öreg házban az Eszplanád úton.

Ezúttal Metairie-ben voltak, Cortland házában, mert még mindig így hívták, holott évek óta Ryan, Gifford és legfiatalabb fiuk, Pierce lakott benne. A derűs októberi nap eszményien megfelelt egy úgy kétszáz fős kerti mulatságra.

Oda se neki, hogy csak tíz nap az esküvő, november elsején, mindenszentek ünnepén. Mayfaireknél lesz még addig két tea és egy villásreggeli, az időt és a helyet majd később beszéljük meg.

– Partira minden ürügy jó! – szögezte le Claire Mayfair. – Drágám, te nem tudhatod, milyen régen várunk valami hasonlóra!

A rokonság a pázsiton, a sikkesen nyírott magnóliafácskák alatt és az ápolt gyarmati téglaház tágas, alacsony mennyezetű szobáiban hemzsegett. A sötét hajú Anne Marie, ez az aggályosan tisztességes egyéniség, akit egészen megbabonáztak a kórházépítési tervek, tucatjával mutatott be Rowannak olyan embereket, akikkel a temetésen találkozott, és olyanokat, akiket most látott először.

Aaron szabatosan írta le Metairie-t: jellegzetes amerikai villanegyed. Ugyanígy lehettek volna Beverly Hillsen vagy a houstoni Sherman Oaksban. Azt leszámítva, hogy Rowan csak az Antillákon találkozott ehhez fogható glazúros éggel. És a járdát ugyanolyan tiszteletreméltó, vén fák szegélyezték, mint amilyenek a Kertvárosban nőnek.

Ám a ház tipikus elővárosi jelenség volt: tizennyolcadik századi, gyarmati műtárgyak, faliszőnyeg, az összes családi portré gondosan bekeretezve, megvilágítva, és Kenny G szaxofonozott hízelgő lágysággal a fehér gipszkarton falakba rejtett hangszórókból.

Egy hihetetlenül kerek fejű, éneklő haiti beszédű, koromfekete pincér töltögette a metszett poharakba a bourbont és a fehérbort. Két sötét bőrű, ropogós egyenruhát viselő szakácsnő forgatta a borssal meghintett, kövér, rózsaszín rákokat a füstölgő rostélyon. A lágy pasztell árnyalatokba öltözött Mayfair-asszonyok virágszerűeknek tetszettek a fehér öltönyös férfiak között. Totyisok dülöngéltek a fűben, dugdosták a pici rózsaszín kezüket az apró szökőkút alá, a pázsit közepén.

Rowan kilőtt magának egy komfortos ülőhelyet egy fehér kerti székben, a legnagyobb magnóliafa alatt. Bourbont szopogatott, miközben sorra kezelt a rokonaival. Kezdte megszeretni ennek a méregnek az ízét. Még be is csiccsentett egy kicsit.

Ma, miközben utoljára próbálta a fehér menyasszonyi ruhát és a fátylat, teljesen váratlan izgalomba hozta a felhajtás, és már örült, amiért többé-kevésbé rászorították a ceremóniára.

Ő lesz egy napra a királynő a folyamatos karneválban. Még a smaragdot is el tudja majd viselni, főleg mivel az óta a rettenetes éjszaka óta szépen megmaradt a dobozában. Eddig nem sikerült sort kerítenie arra, hogy beszámoljon Michaelnek az ékszer talányos és riasztó feltűnéséről. Tudta, hogy beszélnie kellene róla, többször állt ott, hogy mindjárt megteszi, aztán mégse tudta rászánni magát.

Michaelen mindenki láthatta, hogy a mennyekben jár a templomi esküvőtől. Ezen a plébánián esküdtek a szülei, őelőttük a nagyszülei. Igen, boldoggá tette az ötlet, talán még Rowannál is boldogabbá! Ha úgyse történik semmi ezzel a borzalmas nyaklánccal, miért rontaná el az örömét? Miért rontaná el mindkettőjük örömét? Utólag még mindig megmagyarázhatja, amikor a vacak már biztonságosan el lesz zárva egy széfbe. Ez nem becsapás, csak egy kis halogatás.

Azóta nem is történt semmi. Nem volt több torz virág az éjjeliszekrényen. Az idő repült, gőzerővel folyt a felújítás, a floridai házat berendezték és előkészítették a hivatalos nászútra.

Abban is rájuk mosolygott a szerencse, hogy Aaront feltétel nélkül befogadta a család, és automatikusan meghívták minden

összejövetelre. Beatrice, saját közlése szerint, fülig beleszeretett; folyamatosan ugratta brit agglegény-tempói miatt, és a partiképes Mayfair-özvegyek választékával.

Még attól sem riadt vissza, hogy hangversenyre vigye Aaront, egy korosabb és gyönyörű kuzin, a tavaly megözvegyült Agnes Mayfair társaságában.

Szeretném látni, ebből miként vágja ki magát, mélázott Rowan, noha tudta, hogy Aaron a Mennyek Urával vagy a pokolbeli ördöggel is képes megkedveltetni magát. Még Lauren, a jéghegy jogász is a kegyeibe fogadta. Múltkor a löncs mellett hosszasan értekezett vele New Orleans történetéről. Ryan kedvelte, Isaac és Wheatfield kedvelte, Pierce szüntelenül faggatta európai és távol-keleti utazásairól.

Aaron ugyancsak rendíthetetlenül hű gavallérja lett Viv néninek. Mindenkinek kellene egy ilyen Vivian néni, gondolta Rowan, egy ilyen törékeny baba, kedvességtől, szeretettől túláradó apróság, aki imádattal csügg Michael minden szaván. Rowannak a krónika Millie drágájára és Belle nénijére kellett gondolnia róla.

Pedig Vivian néninek nem volt könnyű a változtatás. Noha Mayfairék azt se tudták, hogy etessék-itassák-szeressék, a néni nem győzte energiával a robajló tempót és a viharos kerepelést. Kikönyörögte, hogy ma délután otthon maradhasson, rendet rakni abban a néhány apróságban, amit magával hozott. Azért is könyörgött Michaelnek, hogy menjen át és csomagoljon össze a Liberty utcán, Michael pedig egyre halogatta az utat, noha ő is, Rowan is tudta, hogy úgysem úszhatják meg az utazást.

Rowan még szerelmesebb lett Michaelbe, amióta látta, hogyan bánik Viv nénivel; senki sem lehetett jóságosabb, figyelmesebb nála.

– Ő az én családom, Rowan – mondta egyszer a menyasszonyának. Mindenki más elment. Tudod, ha nem így alakulnak a dolgok veled, ma már a Talamascánál lennék. Ők lennének a családom.

Mennyire megértette ezt Rowan! A szavak fájó ütéssel repítették vissza néhány hónappal ezelőtti, keserű magányába.

Istenem, de szeretné, ha minden jól alakulna! Az Első utca szelleme sem zaklatta őket, mintha ő is azt kívánná, hogy kialakíthassák az életüket. Vagy Rowan haragjától bújik? Még napokkal a nyaklánc feltűnése után is átkozta.

A család tudomásul vette a Talamasca létezését, noha Aaron következetesen csűrt-csavart, ha ennek a létezésnek az oka került szóba. Talán annyit értettek csak a dologból, hogy Aaron tudós világjáró, aki azért tanúsít lankadatlan érdeklődést a Mayfairek iránt, mert olyan régi és előkelő déli család.

Márpedig az a tudós, aki fel tud hajtani egy ilyen lélegzetelállítóan gyönyörű, és a Mayfair-smaragddal hitelesített ősanyát, mint ez a Deborah, akit maga a nagy Rembrandt tett halhatatlanná, az Mayfairék szája íze szerint való történész. Csak ámultak Deborah legendájának kövein, amelyeket Aaron adagolt nekik. Te jó ég, és ők még azt hitték, Julien koholta ezt az egész badarságot a skóciai ősökről!

Bea megrendelt a fényképről egy reprodukciót olajban, hogy Deborah már az Első utcai ház faláról nézhesse az esküvőt, és mérges volt Ryanre, amiért nem vetette föl, hogy vásárolják meg az eredetit. Bár a Talamasca úgyse adná. Hála istennek, amióta Ryan mondott egy hozzávetőleges árat, azóta nem foglalkoznak a témával.

Igen, szerették Aaront, szerették Michaelt, szerették Rowant. És szerették Deborah-t.

Ha tudtak is valamit arról, mi történt sok éve Aaron, Cortland és Carlotta között, egy szóval se mondták. Nem tudták, hogy Stuart Townsend a Talamasca tagja volt, sőt, mérhetetlenül megdöbbentette őket a titokzatos tetem fölfedezése, és nem is nagyon titkolták, hogy Stellát teszik felelőssé érte.

– Nyilván ott fönt halt meg ópiumtól vagy italtól valamelyik orgián, mire Stella egyszerűen becsavarta abba a szőnyegbe, aztán ottfelejtette.

– De az is lehet, hogy megfojtotta. Emlékszel még, micsoda mulatságok voltak?

Rowan derűsen hallgatta a csevegést, a könnyen kitörő kacajokat. Egyszer sem bizsergette meg a rosszindulat. Jó szándékot érzett, ünnepelő vidámságot.

Pedig nekik is megvoltak a titkaik, főleg az öregeknek. Minden összejövetellel erősebben érezte. Ahogy közeledett az esküvő, egyre bizonyosabb lett benne, hogy valami készülődik.

Az öregek nem csak azért néztek be az Első utcába, hogy gratuláljanak, vagy ámuljanak a felújításon. Kíváncsiak voltak. Féltek. Titkaik voltak, amelyeket szerettek volna megosztani, vagy talán figyelmeztetni szerettek volna. Vagy kérdezni akartak. Esetleg az ő hatalmát tették próbára, mert nekik is volt hatalmuk. Rowan még sose találkozott ilyen szerető szívű emberekkel, akik ennyire értettek volna sötét érzelmeik palástolásához. Furcsa.

Talán ez lesz az a nap, amikor valami szokatlan dolog történik.

Milyen sok öreg volt itt! Folyt a szesz, és az október ismét kellemes meleggel simogatott, egy huzamosabb hűvös szakasz után. Nagy, fodros felhők vitorláztak a búzavirágkék égen, mint kecses gályák a passzátszélben.

Rowan meghúzta a bourbont, amely kellemesen sütötte a mellét, és körülnézett hol van Michael.

Ugyanott volt, ahol egy órája, az elsöprő egyéniségű Beatrice és a döbbenetesen dekoratív Gifford csapdájában, aki Lestan Mayfairt nevezhette anyai és Clay Mayfairt apai ősének, míg ő maga természetesen Cortland unokájához, Ryanhez ment feleségül. Úgy rémlik, más Mayfairek is elegyedtek benne, akiket Rowan pillanatnyilag nem tudott számon tartani, mert a vére felforrt a látványtól, ahogy Gifford fehér ujjai – különösebb ok nélkül – ráfonódnak Michael karjára.

Mit találnak ilyen ellenállhatatlannak az ő szíve szottyában, hogy nem akarják kiengedni a karmaikból? És egyáltalán, mitől ilyen ideges ez a Gifford? Szegény Michael! Fogalma sincs, mi történik

vele! Csak ült ott, zsebre gyűrve kesztyűs kezét, mosolygott és bólogatott a hölgyek csipkelődéseire. Nem érzékelte a mozdulatok ingerkedő kacérságát, a szemekben vibráló fényt, a nevetés éles, csalogató csengését.

Megszokta a strici, hogy a disztingvált nők ellenállhatatlannak találják, és rászállnak, mert ő a gorilla, aki Dickenst olvas.

Tegnap úgy mászta meg a házhoz támasztott hosszú, keskeny létrát, mint egy kalóz a hajó kötélhágcsóját. És csak integetett onnan, lábbal a mellvédfalon, kötésig meztelenül, szélben lobogó hajjal, mintha fogalma sem lenne róla, hogy ezektől a keresetlen mozdulataitól fog Rowan szép lassan bezsongani. Cecilia fölnézett, és azt mondta:

– Hű, hogy ez micsoda jóképű ember, ugye, tudod?

– Tudom – motyogta Rowan.

Ilyenkor annyira kívánta, hogy majd' beleőrült. Most pedig még ínycsiklandóbb volt háromrészes fehér lenvászon öltönyében („Azt akarod, hogy úgy öltözzek, mint egy fagylaltos?”), amit Beatrice vásároltatott vele Perlisnél: „Te most már déli úriember vagy, drágám!”

Tiszta egy pornó. Két lábon járó pornó. Ahogy felgyűri az inge ujját, a jobb oldali visszahajtásba tűzi a Camel cigarettáját, ceruzát biggyeszt a füle mellé, úgy vitatkozik valamelyik áccsal vagy mázolóval, aztán előrelép, és úgy kapja föl a kezét, mintha most mindjárt orrba nyomná a hapsit.

Vagy mikor pucéron ugrál fejest a medencébe, miután mindenki eltakarodott a házból (szellem nem mutatkozott az első alkalom óta). És az a hétvége, mikor ellógtak Floridába, hogy fölszenteljék az új házat, és az egy szál arany karórájába, vékony nyakláncába öltözötten aludt a stégen? Anyaszült meztelenül nem lehetett volna ingerlőbb.

És ahogy úszott a boldogságban! Talán ő volt az egyetlen ember a világon, aki még a Mayfaireknél is jobban szerette a házat. Mániája volt a ház. Minden alkalmat megragadott, hogy ő is adjon egyet a

melónak az emberei mellett. És egyre gyakrabban gyűrte zsebre a kesztyűjét. Úgy tűn, ha nagyon akarta, le tudta csapolni egy tárgyból a képeket, aztán már csak arra kellett vigyázni, hogy mások ne nyúljanak ahhoz a tárgyhoz. Most már egész ládára valója volt ilyen szerszámokból, amelyeket rendszeresen használt kesztyű nélkül.

Hála istennek, békében hagyják őket a rémek és a szellemek! Neki sem szabad idegeskednie azon, hogy Michael ott ül a háremével.

Okosabb, ha a körülötte összeverődött csoportra figyel, a méltóságteljes öreg Felice-re, aki most hozott magának egy széket, a fűre telepedő, csinos, locsifecsi Margaret Annre és a zordon Magdalene-re, aki fiatalnak látszik, de nem az. Ő is itt van már egy ideje, és rá nem jellemző szótlansággal figyeli a többieket.

Néha megfordul egy fej, ránéz egy szempár, és Rowan érzékeli a titkos tudás és talán egy kérdés elhaló csillámlását. De mindig valamelyik öregtől jön: a hetvenöt éves Felice-től, aki Barclay legfiatalabb lánya, vagy Lilytől, aki állítólag hetvennyolc, és Vincent unokája, vagy a tar fejű, agg Peter Mayfairtől, akinek vizenyősen fénylik a szeme, és vastag a nyaka, noha a törzse erős, a tartása egyenes – Garland legkisebb fiától, ettől a bizonyosan sokat tudó, gyanakvó véntől.

És ott van Randall, aki talán még Peter nagybátyjánál is öregebb, a lefittyedő szemhéjú bölcs, aki a túlsó sarokban roskadozik egy öntöttvas széken, le nem venné a szemét Rowanról, akárhányan tolonganak is közöttük, mintha mondani akarna valami nagyon fontosat, de nem tudja, hol kezdje.

Tudni akarom! Mindent tudni akarok!

Pierce leplezetlen áhítattal nézi, megbabonázta a Mayfair Gyógyintézet álma, amelyet majdnem olyan mohón szeretne valóra váltani, mint Rowan.

Kár, hogy elveszített valamit korábbi fesztelen kedvességéből, majdhogy bocsánatot nem kér, miközben sorra hozza bemutatni a fiatalembereket, röviden ismertetve foglalkozásukat és a rokonság fokát („Jogászfamilia vagyunk”, vagy: „Mit csinál egy úriember, ha

semmit sem kell csinálnia?”). Volt Pierce-ben valami nagyon szeretni való vonás, Rowan meg akarta szabadítani a feszengésétől. Szemernyi önimádat sem bujkált a szívélyessége mögött.

Örömmel nyugtázta, hogy Pierce magától értetődően atyafiságos modorban tereli tovább az összes bemutatott ifjat Michaelhez. Mind olyan kedvesek voltak Michaelhez. Gifford egyre töltögette a poharába a bourbont. Most Anne Marie is mellé ült, és miközben nagy komolyan beszélt valamiről, a válla súrolta Michael vállát.

Állítsd le magad, Rowan! Nem zárhatod el a gyönyörű dúvadat a padlásra.

Fürtben rajzották körül, majd a fürt szétgurult, hogy egy újabb képződhessen. És egyfolytában az Első utcai házat emlegették, mindig csak a házat! Mert leplezetlenül örültek a felújításnak.

Az Első utca volt az ő fároszuk; hogy utálták nézni a romlását, hogy gyűlölték érte Carlottát! Rowan rajtakapta a gyűlöletet a gratuláló szavak mögött. Kóstolhatta, ha a szemükbe nézett. A ház megszabadult végre a förtelmes igától! Elképesztő, mennyit tudtak a legújabb változásokról és leletekről! Még azt is tudták, milyen színeket választott Rowan a szobákhoz, holott nem is látták őket.

De nagyszerű, hogy Rowan megtartja a régi hálószobai garnitúrákat! Tudja-e, hogy egykor Stella aludt Carlotta ágyában? A Millie szobájában levő ágy pedig Katherine grandmere-é volt, és Julien dédnagybácsi az első szoba ágyában született, ugyanabban, amelyik Rowan és Michael ágya lesz.

Mit gondolnak vajon a kórház álmáról? A néhány beszélgetésben, amelyeket a cégen kívül állókkal folytatott, meglepő fogékonysággal találkozott. El voltak ragadtatva, hogy Mayfair Gyógyintézet lesz a neve.

Rowan, mint a múlt héten kifejtette Beának és Ceciliának, létfontosságúnak tartotta, hogy a központ úttörő jellegű legyen, és eddig mellőzött igényeket elégítsen ki. Igen, feltétlenül szükséges, hogy kutatásokhoz teremtsen ideális feltételeket, ám nem lesz elefántcsonttorony, hanem igazi kórház, ágyainak jelentős hányadát

olyan betegeknek tartják fent, akik nem tudnak fizetni a gyógykezelésért. Ha ide vonzza az ország első ideggyógyászait és idegsebészeit, ha élenjáró, hatékony központ lesz belőle, ahol páratlan kényelemben és csúcstechnikával kezelik a neurológiai problémákat, akkor ő sem élt hiába.

– Szerintem szenzációs! – mondta Cecilia.

– Azt hiszem, épp ideje! – mondta Carmen Mayfair löncs közben. Tudod, a Mayfair és Mayfair mindig is osztogatta a milliókat, de ez az első ilyen kezdeményezés!

És ez még csak a kezdet! Egyelőre fölösleges említeni, hogy forradalmasítani akarja az intenzív osztályok szerkezetét és elrendezését, a betegek családjainak elszállásolását, különleges oktatási programokat akar a házastársaknak és a gyermekeknek, akinek részt kell venniük a gyógyíthatatlan betegségekkel vagy rokkantsággal megvert emberek rehabilitációjában.

Minden nap szélesebb szárnyakat adott a látomásnak. Emberközpontú tantervről álmodott, a modern orvostudományban közhellyé lett borzalmak és visszaélések megszüntetésére; olyan ápolónőképzőt tervezett, ahonnan egészen új feladatokra alkalmas szuperápolónők kerülnek ki.

A „Mayfair Gyógyintézet” szavak egyet jelenthetnek majd a szakma legprímább, legemberségesebb, legérzékenyebb képviselőivel!

Igen, mind büszkék lesznek rá! Hogy is ne lennének?

– Még egy italt?

– Igen, köszönöm. Bourbon jó lesz. Túlságosan is jó.

Kacaj.

Ivott egy kortyot, és biccentett a köszönni jött, fiatal Timmy Mayfairnek, és üdv még egyszer Bernadette Mayfairnek, akivel futólag találkozott a temetésen, a vörös hajú, masnis, szép kislánynak, CeeCee lányának, akinek a neve Mona Mayfair, igen, és a fiús Jennifer Mayfairnek, Mona kebelbarátnőjének és negyed-

unokatestvérének, igen, mi már ismerjük egymást. Jenn-nek olyan hangja volt, mint neki, mély és fátyolos.

A bourbon jobb, ha nagyon hideg. De alattomos is. Tudta, hogy egy icipicit túlzásba viszi az ivást. Ivott még egy kortyot, válaszul a felköszöntőre. Sorra mondták a tósztokat a házra és a házasságra. Hát itt másról se beszélnek az emberek?

– Rowan, vannak egészen régi fényképeim...

– ...és anyám kivágta az összes újságcikket...

– ... a New Orleansról szóló könyvekben, benne bizony, van néhány egészen régi könyvem, beadhatom a szállodába...

– ... nem fogjuk éjjel-nappal rátok törni az ajtót, de csak hogy tudjuk!...

– Rowan, az ősapáink születtek abban a házban... mindenki, akit itt látsz...

– Ó, szegény Millie drága, hogy nem érhette meg ezt a napot...

– .. .egy köteg dagerrotípia... Katherine, Darcy és Julien. Tudod, hogy Julient mindig az első ajtó előtt fényképezték? Hét olyan képem van róla, amely az első ajtó előtt ábrázolja!

Az első ajtó?

Egyre többen lettek a Mayfairek, és végül meghozták a vénséges Fieldinget is, Clay vörös szemhéjú fiát, akinek tar koponyáján áttetszően feszült a vékony bőr.

Alighogy leereszkedett a székre Rowan mellé, rögtön elébe járultak köszönni a fiatalok, úgy, ahogy Rowant üdvözölték.

Hercules, a haiti szolga, egy pohár bourbont nyomott az aggastyán kezébe.

– Ezt parancsol, Mr. Fielding?

– Igen, Hercules, csak semmi ételt! Rá se bírok nézni az ételre! Eleget ettem egy életre!

Ugyanolyan mély, kortalan hangja volt, akár a vénasszonynak.

– Hát nincs többé Carlotta – jegyezte meg gyászosan Beatrice-nek, aki odajött, hogy puszit adjon neki. – Én vagyok az egyetlen salabakter, aki még maradt.

– Te beszélsz, aki örökké fog élni? – pirongatta Bea, beterítve őket virágillatú, édes parfümjével, amely ugyanolyan drága volt, mint lángszínű selyemruhája.

– Nem hinném, hogy annyival idősebb vagy nálam – közölte a Fielding mellett ülő Lily Mayfair, és horpadt arcával, szöszös, fénylő, fehér hajával valóban olyan ősöregnek látszott egy pillanatra, akár az aggastyán, akinek a karját megfogta csontos kezével.

– Szóval felújítod az Első utcát – fordult Fielding Rowanhoz –, hogy ott lakhassatok az embereddel. – Eddig minden rendben?

– Miért ne lenne? – kérdezte Rowan, gyengéden mosolyogva, és egészen meghatódott, amikor az öregember váratlanul megfogta a kezét.

– Remek hír, Rowan! – Fahangja kitisztult, most, miután lélegzethez jutott a bejáratnál kezdődő, hosszú vándorlás után. – Remek hír! – Fielding szaruhártyája megsárgult, ám a műfogsora hófehér volt. – Évtizedeken át senkinek sem engedte, hogy hozzányúljon! – mondta haragosan. – A vén boszorkány!

A baloldalt gyülekező asszonyok levegő után kaptak. Ez kellett Rowannak! Peregjen csak le a glazúr!

– Nagyapu, az ég szerelmére... – Gifford volt, Fielding könyöke mellett. Fölemelte a fűre hullott kampósbotot, és a szék támlájára akasztotta. Fielding rá se hederített.

– Hát pedig ez az igazság! – közölte. – Hagyta rommá lenni! Kész csoda, hogy egyáltalán fel lehet újítani!

– Nagyapu! – kérte Gifford, már-már kétségbeesetten.

– Ó, hadd beszéljen, drágám! – mondta a kissé rezgő fejű Lily, és Rowanra villantotta a szemét, miközben vékony keze görcsösen kapaszkodott a poharába.

– Csak nem képzeled, hogy bárki is befoghatja a számat? – kérdezte az öregember. – Carlotta azt mondta, ő nem engedi. Mindent rákent. Hitt benne, és fel is használta, ha megfelelt a célnak.

Körülöttük elcsendesedtek az emberek. Mintha még a fény is elborult volna egy kicsit, ahogy közelebb húzódtak. Rowan látómezejének szélén sötétszürkén átvonult Randall alakja.

– Nagyapu, kérlek, inkább ne... – mondta Gifford.

Én meg kérlek, hogy inkább igen!

– Ő volt az – mondta Fielding. – Azt akarta, hogy dőljön csak össze az egész. Néha eszembe jut, hogy tulajdonképpen fel kellett volna gyújtania, mint a gonosz Mrs. Danversnek a Manderley-házat. Drukkoltam is, hogy egyszer megteszi. Elégeti az összes régi képet. Láttad a képeket? Láttad Julient és a fiait a kapu előtt?

– A kapu? A kulcslyuk-ajtóra gondolsz a ház homlokzatán?

Hallotta ezt Michael? Igen, már jön is, miközben a sutyorgó Ceciliát próbálja elhallgattatni, aki nem látszik észrevenni az ő megrettent arcát.

Aaron diszkréten meghúzódik egy közeli magnóliafa alatt, onnan figyeli merőn a csoportot. Bár elvarázsolhatná őket, hogy ne lássák Aaront!

Ám ők senkit se láttak egymáson kívül. Fielding bólogatott, és most megszólalt Felice. Ezüst karpereceivel csilingelve szögezte rá az ujját Fieldingre:

– Beszélj csak neki róla! Szerintem azt kell tenned! Akarod hallani a véleményemet? Carlottának kellett az a ház. Ő akart dirigálni abban a házban. Űrnő is volt benne holta napjáig, nem igaz?

– Nem akart az semmit! – morogta Fielding, és lanyhán legyintett bal kezével. – Éppen az volt az átka. Csak pusztítani akart.

– Mi van az ajtóval? – kérdezte Rowan.

– Nagyapu, beviszlek...

– Nem viszel sehova, Gifford! – torkolta le Fielding, és a hangja szinte fiatalos volt az elszántságtól. – Rowan visszaköltözik abba a házba. Rowannak el kell mondanom dolgokat.

– Egymás közt! – jelentette ki Gifford.

– De drágám, hagyd már beszélni, mit árthat az? – kérdezte Lily. – Különben is egymás között vagyunk. Mind Mayfairek vagyunk.

– Az egy gyönyörű ház, Rowan nagyon fogja szeretni! – csattant föl Magdalene. – Miben sántikáltok, el akarjátok ijeszteni?

Randall megállt Magdalene mögött. Öreg arca hosszú, mély árkoktól szabdaltan csüngött a csontjairól, a szemöldökét felhúzta, száját kissé összecsücsörítette, úgy tekintett alá Fieldingre.

– De hát mit akartatok mondani? – kérdezte Rowan.

– Ez csak egy csomó régi mese – mondta Ryan, és lassabban beszélt, mert uralkodni próbált ingerültségén. – Mindenféle buta, ócska mese egy ajtóról, aminek semmi értelme sincs.

Michael beállt Fielding mögé, Aaron közelebb jött. A Mayfairek még mindig nem vettek tudomást róluk.

– Én tudni szeretném – szólalt meg Pierce. Randall mellett állt, Felice balján. Felice szúrósan bámulta Fieldinget, és a feje billegett egy kicsit, mert felöntött a garatra. – Dédapámat az ajtó előtt festették le. Ott van bent a portréja. Mindig az előtt az ajtó előtt állnak.

– És miért ne állhatnának a képeken az első tornácon, a bejárat előtt? – kérdezte Ryan. – Ott laktak! Ne feledjük, hogy Carlotta előtt ükapánk háza volt!

– Ez az – motyogta Michael. – Ott láttam én az ajtót. A képeken. Úristen, alaposabban meg kellett volna néznem a képeket...

Ryan rásandított, Rowan kinyújtotta a kezét, intett, hogy jöjjön oda, Ryan a tekintetével kísérte Michaelt, miközben az megkerülte hátulról Rowan székét, majd a fűbe telepedett, hogy Rowan a vállára tehesse a kezét. Aaron már egészen közel állt hozzájuk.

– De még a régi fényképeken is az ajtó előtt állnak! – vitatkozott Pierce. – Mindig egy kulcslyuk-ajtó előtt. Vagy a bejáratnál, vagy egy másiknál...

– Igen, az ajtó! – vágott közbe Lily. – És az ajtó a kriptán! Ugyanaz a mély kulcslyuk-ajtó a fülkék fölött! Még csak azt se tudjuk, ki faragta oda!

– Hát természetesen Julien! – dübörögte Randall mély hangon. Rögtön feléje fordult mindenki. – És Julien tudta, mit csinál, mert neki és az akkoriaknak még jelentett valamit az ajtó!

– Ha ennyi szamárságot összehordtok – szólalt meg Anne Marie –, Rowan nem fog...

– Ó, de én nagyon szeretném tudni! – tiltakozott Rowan. – Mellesleg semmi sem tarthat vissza bennünket attól, hogy beköltözzünk a házba.

– Abban ne légy ilyen biztos – intette Randall sötéten.

Lauren hideg helytelenítéssel nézett rá.

– Ez most nem a rémmesék ideje! – sziszegte.

– Muszáj fölkavarnunk ezt az összes mocskot?– kiáltotta Gifford feldúltan. Pierce aggódva pillantott rá, de épp úgy állt, hogy az apja volt a kis csoport egyik végén, az anyja a másikon. Ryan, aki közelebb volt, megfogta a felesége karját, és valamit súgott a fülébe. Gifford ki akar tálalni, gondolta Rowan.

– Mit jelent az ajtó? – kérdezte. – Miért álltak mindig az ajtó elé?

– Nem szeretek beszélni róla! – kiáltotta Gifford. – Miért kell nekünk mindig a múltban vájkálnunk, ha összejövünk? Inkább a jövővel törődnénk!

– A jövőről beszélünk – mutatott rá Randall. – Vannak dolgok, amelyekről a menyecskének tudnia kell.

– Szeretném tudni, mit jelent az ajtó – mondta Rowan.

– Hát akkor halljuk, vén kriptaszökevények! – rikkantotta Felice. – Mi a mondanivalótok az után, hogy évekig adtátok a cicust, aki fejest ugrott a tejfeles köcsögbe?

– Az ajtónak a paktumhoz és az ígérethez van köze – mondta Fielding. – És ez egy titok, amelyet kezdetektől fogva adtak át egymásnak a nemzedékek.

Rowan Michaelre pillantott, aki fölhúzott térdére támasztotta a karját, úgy bámulta az aggastyánt. Az a kárhozott, fejvesztett zűrzavar ült az arcán, ami akkor szokott, ha a látomásairól beszélt.

Annyira nem volt jellemző rá ez az arckifejezés, mintha nem is lenne azonos önmagával.

– Én sose hallottam semmiféle ígérettől – jelezte Cecilia. – Sőt, ha már itt tartunk, paktumról vagy ajtóról se.

Odajött Peter Mayfair, aki ugyanolyan kopasz és szúrós szemű volt, mint Fielding. Tulajdonképpen már az egész rokonság körülöttük állt, háromszoros-négyszeres gyűrűben. Pierce mögött Isaac és Wheatfield szorongott.

– Azért, mert ők nem beszéltek róla! – közölte Peter kissé színpadias reszketegséggel. – Ez az ő titkuk volt, és nem akarták, hogy mások tudjanak róla!

– Kiket értesz „ők” alatt? – kérdezte Ryan, némileg kásásra ivott hangon. – A nagyapámról beszélsz? – Gyorsan húzott egyet az italából. Cortlandról, ugye?

– Nem akarom...! – suttogta Gifford, ám Ryan intett, hogy maradjon csendben. Fielding is integetett, hogy hallgasson, sőt, még egy rosszindulatú pillantást is vetett Giffordra.

– Persze Cordand is közéjük tartozott! – sandított Fielding a golyófejű Peterre. – És ezt mindenki tudta is róla!

– Hogy mondhatsz ilyen borzasztóságot? – kérdezte haragosan Magdalene. – Én úgy szerettem Cortlandet!

– Nagyon sokan szerettük Cortlandet! – dühödött föl Peter. – Bármit megtettem volna Cortlandért, de akkor is közéjük tartozott, oda bizony! Akárcsak az apád, Ryan! Pierce szénior is közéjük tartozott, amíg Stella élt, és Randall apja is. Nincs igazam?

Randall fáradtan bólintott, és fáradtan meghúzta a whiskyjét. A sötét arcú Hercules diszkréten körbejárt, és arany bourbont töltögetett a poharakba.

– Hogy érted azt, hogy közéjük tartozott? – kérdezte Pierce. – Ezt hallom, amióta az eszemet tudom. Közéjük tartozik! Nem tartozik közéjük! Mit jelent ez?

– Semmit – felelte Ryan. – Ez afféle klub volt, családi klub.

– Fenét volt – közölte Randall.

– Azok is kihaltak Stellával – mondta Magdalene. – Anyám közel állt Stellához, eljárt azokra az összejövetelekre, nem volt ott semmiféle tizenhárom boszorkány! Svindli volt az egész.

– Tizenhárom boszorkány? – kérdezte Rowan. Érezte Michaelben a feszültséget. A gyűrű keskeny hézagában látta Aaront, amint háttal a fának úgy nézi az eget, mintha nem is hallaná őket, de Rowan tudta róla, hogy mindent hall.

– Az is része a legendának – felelte Fielding, hideg határozottsággal hangsúlyozva fölényét a többiekkel szemben. – Az is része az ajtó és a paktum meséjének.

– Hogy szólt a mese? – kérdezte Rowan.

– Hogy mindenkit megvált az ajtó és a tizenhárom boszorkány – mondta Fielding, újabb pillantással Peterre.

– Ez egy rejtvény volt – csóválta a fejét Randall. – Stella sose tudta megfejteni, mit jelent.

– Megvált? – kérdezte a fiatal Wheatfield. – Úgy érted, ahogy a keresztények üdvözülnek?

– Halleluja, meg leszünk váltva! – örült Margaret Ann, és bedobta az itókáját, néhány cseppet fröccsentve a ruhájára. – Mayfairék fölmennek a mennyekbe! Tudtam én, hogy ennyi pénzzel előbb-utóbb kifundál valaki valamit!

– Be vagy rúgva, Margaret Ann! – sziszegte Cecilia. – Mint ahogy én is!

Koccintottak.

– Stella a tizenhárom boszorkányt próbálta összehozni ezeken a bulikon? – kérdezte Rowan.

– Igen – felelte Fielding. – Pontosan ezzel próbálkozott. Boszorkánynak nevezte magát, akárcsak Mary Beth, az anyja, sose rejtette véka alá, azt mondta, megvan benne a hatalom, és látja az embert.

– Én ezt nem fogom tűrni...! – Gifford hangja hisztérikusan emelkedett.

– Miért? Mi ezen olyan ijesztő? – kérdezte Rowan szelíden. – Hát nem csak egy ódon legendáról van szó? És ki az az ember?

Csönd. Mind őt lesték, mind azt várta, hogy a másik szóljon elsőnek.

Lauren szinte haragosan meredt rá, Lily enyhe gyanakvással. Tisztában voltak vele, hogy Rowan ugratja őket.

– Tudod te, hogy nem ódon legenda – morogta Fielding az orra alatt.

– Mert ők hittek benne! – mondta Gifford reszkető szájjal, fölemelve az állát. – És mert rossz dolgokat követtek el, ilyen régi, balga álhitek miatt!

– Miféle rossz dolgokat? – ütötte a vasat Rowan. – Arra célzol, amiket Carlotta művelt anyámmal?

– Azokra a dolgokra célzok, amelyeket Cortland művelt – mondta Gifford. Most már egész testében reszketett, látni lehetett, hogy a hisztéria kerülgeti. Kihívóan meredt a férjére, majd a fiára, végül visszafordult Rowanhoz. – És természetesen Carlottára is. Mind elárulták anyádat! Ó, de sok minden van, amit még nem tudsz!

– Csss, Gifford, túl sokat ittál! – súgta Lily.

– Gifford, menj be! – szólt rá Randall.

Ryan karon fogta a feleségét, hozzáhajolt, valamit sugdosott a fülébe. Pierce sietett segíteni az apjának. Közösen terelték távolabb Giffordot a csoporttól.

Felice aggodalmasan pusmogott Magdalene-nel. A kör szélén valaki megpróbálta összegyűjteni és elvinni a gyerekeket. – De én tudni akarom! – közölte egy köténynyuhás kislány.

– Tudni akarom – visszhangozta Rowan. – Miket műveltek?

– Igen, meséljetek csak Stelláról! – mondta Beatrice, kényszeredetten sandítva Giffordra, aki a férje vállán zokogott, miközben Ryan igyekezett arrébb vezetni.

– Hittek a fekete mágiában, hittek bizony! – szólt Fielding. – És hittek a tizenhárom boszorkányban meg az ajtóban, de sose jöttek rá, hogy kell összehozni.

– Miért, mit gondoltak, mit jelent? – érdeklődött Beatrice. – Szerintem ez elbűvölő! Mondjad!

– Te pedig add tovább az egész country-klubnak! – vágta rá Randall. – Ahogy szoktad!

– No és miért ne adnám? – vitatkozott Beatrice. – Netán máglyán égetnek meg érte?

Ryan betuszkolta a házba Giffordot. Pierce becsukta mögöttük a franciaajtót.

– Nem, én tudni akarom! – Beatrice keresztbe fonta a karjait, és közelebb lépett. – Szóval Stella nem ismerte a jelentését. Akkor ki ismerte?

– Julien – felelte Peter. – Az öregapám. Ő tudta. Tudta, és elmondta Mary Bethnek. Írásban testálta rá, de Mary Beth elégette a feljegyzéseket, aztán szóban közölte Stellával, de Stella sose értette igazán.

– Stella sose figyelt semmire – szögezte le Fielding.

– Soha, semmire – szomorkodott Lily. – Szegény Stella. Azt hitte, az élet a partikból, a csempészett szeszből és az ő bolond barátaiból áll.

– Tulajdonképpen nem hitt benne – mondta Fielding –, és ebből lett a baj. Játszadozni akart vele. És mikor valami elromlott, megrémült, és a csempészett pezsgőbe fojtotta a félelmeit. Olyan dolgokat látott, amelyek akárkit meggyőztek volna, de továbbra se hitt, se az ajtóban, se az ígéretben, se a tizenhárom boszorkányban, csak mikor már késő volt, mert Julien és Mary Beth is elment.

– Tehát Stella megszakította az információ láncát? – kérdezte Rowan. – Ezt akarod mondani? Hogy titkokat is örökölt a nyaklánccal és a többivel együtt?

– Egymagában a nyaklánc sose volt olyan fontos – felelte Lily. – Carlotta szörnyű felhajtást csapott belőle, pedig csak az van, hogy a nyaklánc nem vehető el... na szóval, nem szabad elvenni az örökösnőtől, mert az az övé. Carlotta a fejébe vette, hogy ha elzárja

az ékszert, vége lesz a furcsaságoknak, úgyhogy belevágott egy újabb ilyen értelmetlen kis hadjáratába.

– Carlotta tudta – közölte Peter, és kissé lenézően sandított Fieldingre. – Tudta, mit jelent az ajtó és a tizenhárom boszorkány.

– Ezt honnan veszed? – kérdezte Lauren. – Carlotta bizonyosan nem említett ilyet.

– Hát persze, hogy nem, miért is tette volna? – méltatlankodott Peter. – Azért tudom, mert Stella mondta anyámnak. Carlotta tudta, és Carlotta nem volt hajlandó segíteni Stellának, amikor az megpróbálta beteljesíteni a régi jóslatot. Aminek, mellesleg, semmi köze az üdvözüléshez vagy a hallelujához. Nem ez a lényeg.

– Azt meg ki mondja? – kérdezte Fielding.

– Én mondom, személyesen.

– No, és te mit tudsz róla? – kérdezte Randall szelíden, csipetnyi gúnnyal. – Nekem maga Cortland mondta, hogy ha összehozzák a tizenhárom boszorkányt, megnyílik az ajtó a világok között.

– A világok között! – fújt Peter. – Mármost mi köze annak a megváltáshoz, azt szeretném én tudni? Cortland nem tudott semmit! Ugyanúgy nem, mint Stella! Cortland mindig a tények után loholt. Ha tudta volna, segít Stellának. Cortland ott volt. Akárcsak én.

– Hol? – kérdezte Fielding megvetően.

– De csak nem Stella összejövetelein! – mondta Lily.

– Stella a jelentést akarta megfejteni ezeken az összejöveteleken – közölte Peter. – És én ott voltam.

– Ezt sose tudtam – mondta Magdalene. – Sose tudtam, hogy ott jártál.

– Hogy lehettél ott? – kérdezte Margaret Ann. – Hiszen az száz éve volt!

– Dehogy volt. 1928-ban volt, és én ott voltam – mondta Peter. – Tizenkét éves voltam, és apám rettentően megharagudott anyámra, amiért elengedett, de akkor is ott voltam. Akárcsak Lauren. Lauren, aki négyéves volt.

Lauren fegyelmezetten biccentett. A pillantása elrévedt, mintha emlékezne, de kívül maradt a drámán.

– Stella összehozott tizenhármunkat – folytatta Peter. – Az egész a képességeinkre volt alapozva, tudjátok, azokra az okkult adottságokra, hogy olvastunk a gondolatokban, szellemeket láttunk, mozgattuk a tárgyakat.

– Gondolom, te mindegyikhez értesz – gúnyolódott Fielding. – Azért is verlek meg mindig pókerben.

Peter megrázta a fejét.

– Senki se tudta úgy csinálni, mint Stella. Kivéve talán Cortlandet, de még ő is gyengébb volt Stellánál. Aztán Pierce szénior, benne megvolt az ándung, méghozzá komolyan, de ő fiatal volt, és mindenben Stella dirigált neki. Mi többiek úgy kerültünk oda, hogy nálunk jobbat nem tudott felhajtani. Ezért kellett ott lennie Laurennek. Laurenben erősen megvolt az ándung, Stella pedig még ennyi lehetőséget se akart kihagyni.

Szóval összejöttünk abban a házban, és az volt a cél, hogy megnyissuk az ajtót. Hogy kört formálunk, elképzeljük a célt, és akkor megjelenik ő, át fog jönni, és velünk lesz. És nem lesz szellem többé, hanem belép ebbe a való világba.

Rövid csend támadt. Beatrice úgy meredt Peterre, mintha az öregember is kísértet lenne. Fielding is őt tanulmányozta, leplezetlen hitetlenséggel, és talán némileg csúfondárosan. Randall szenvtelenül húzódott meg arcának vastag redői mögött.

– Rowan nem is tudja, miről beszélsz – mondta Lily.

– Nem, és szerintem abba kellene hagynunk ezt az egészet – csatlakozott Anne Marie.

– Tudja – mondta Randall, farkasszemet nézve Rowannal.

– Mit értesz az alatt, hogy belép ebbe a való világba? – kérdezte Rowan Petertől.

– Úgy értem, hogy nem szellem lesz többé. Nemcsak megjelenik, de itt is marad, mert... anyaggá lesz.

Randall úgy tanulmányozta Rowant, mintha olyasmit látna, amit nem egészen tud meghatározni. Fielding fölnevetett, kurtán, marón, fölényesen.

– Ezt a részét Stella találhatta ki! Apám nem ezt mondta. Megváltást mondott. Mindenki megváltatik, aki része a paktumnak. Máig hallom, ahogy mondja anyámnak.

– Mit mondott még az apád? – kérdezte Rowan.

– De csak nem hiszel ilyenekben? – rémüldözött Beatrice. – Jaj istenem, Rowan!

– Ne vedd komolyan, Rowan! – mondta Anne Marie.

– Stella orvosi eset volt, drágám – mondta Lily.

Fielding a fejét csóválta.

– Megváltás, ezt mondta az apám. Mindenki meg lesz váltva, ha megnyílik az ajtó. Ez egy rejtvény volt, aminek a jelentését Mary Beth se ismerte jobban a többieknél. Carlotta esküdözött, hogy kitalálta, de ez nem volt igaz. Csak Stellát akarta kínozni. Szerintem még Julien se tudta.

– Szó szerint ismered a rejtvényt? – kérdezte Michael.

Fielding jobbra fordította a fejét, és letekintett Michaelre. Mindenki őt nézte, mintha most döbbentek volna rá, hogy ő is ott van. Rowan gyengéden átfogta a tarkóját, és közelebb tolta hozzá a lábát, mintegy jelezve, hogy ez az ember az ő része.

– Igen, hogy szólt a rejtvény? – kérdezte ő is.

Randall Peterre pillantott, aztán mindketten Fieldinget nézték. Az csak a fejét rázta.

– Sose ismertem. Nem is hallottam róla, hogy létezne speciális szöveg. Annyiról volt szó, hogy ha lesz tizenhárom boszorkány, meg fog nyílni az ajtó. És az apám azt mondta Julien halálának éjszakáján: „Most, hogy nincs Julien, már sose lesz meg a tizenhárom”.

– És ki adta föl nekik a találós kérdést? – vette át a szót Rowan. – Az ember?

Megint őt bámulta mindenki. Még Anne Marie is megszeppent, Beatrice pedig olyan tanácstalannak látszott, mintha valaki otromba illetlenséget követett volna el. Lauren nagyon furcsán nézett Rowanra.

– Azt se tudja, miről van szó! – közölte Beatrice.

– Szerintem el kellene felejtenünk az egészet – mondta Felice.

– Miért? Miért kellene elfelejtenünk? – kérdezte Fielding. – Netán azt képzeled, hozzá nem fog eljönni az ember, ugyanúgy, mint a többiekhez? Mi változott?

– Meg fogod ijeszteni! – mondta Cecilia. – Engem már meg is ijesztettél!

– Az ember adta föl nekik a találós kérdést? – ismételte Rowan.

Senki sem felelt.

Mivel bírhatná rá őket, hogy ismét kezdjenek el beszélni, tárják föl, amit tudnak?

– Carlotta beszélt nekem az emberről. Nem félek tőle.

Milyen csendesnek tűnt a kert. Minden Mayfair odasereglett a körbe, kivéve Ryant, aki Giffordot vitte el. Még Pierce is visszatért, és beállt Peter mögé. Már majdnem szürkült. A személyzet elpárolgott, mint akik tudják, hogy így a legokosabb.

Anne Marie elvett egy üveget a közeli asztalról, és hangos kotyogással megtöltötte a poharát. Egy másik kéz is a palackért nyúlt. Aztán a harmadik. Ám a szemük egy pillanatra sem engedte el Rowant.

– Mind azt akarjátok, hogy féljek? – kérdezte ő.

– Nem, dehogy! – tiltakozott Lauren.

– Ugyan már! – csatlakozott Cecilia. – Szerintem az ilyen szövegek képesek tönkretenni mindent.

– ...egy olyan nagy, félhomályos, öreg házban...

– ...szamárság, ha a véleményemre vagy kíváncsi...

Randall megrázta a fejét, Peter azt motyogta, nem, de Fielding csak nézte.

Ismét csönd lett, hópaplanként borult a családra. Surrogó sötétség gyülekezett a fácskák alatt. Az apró táblákra osztott franciaablakokból fény hullott a pázsitra.

– Közületek látta valaki valamikor az embert? – kérdezte Rowan.

Peter kifürkészhetetlen komolysággal nézett maga elé. Mintha észre se vette volna, amikor Lauren bourbont töltött a poharába.

– Istenem, bár én láthatnám! – szólalt meg Pierce. – Csak egyszer.

– Egyetértek! – mondta Beatrice. – Én ugyan nem próbálnám lerázni! Szólnék hozzá...

– Fogd már be a szádat, Bea! – förmedt rá Peter váratlanul. – Te nem tudod, miről beszélsz! Sose tudtad!

– Mert te tudod! – vette védelmébe Lily metsző hangon Beát. – Gyere az asszonyokhoz, Bea! Ha háború lesz, állj a jó oldalon!

Beatrice a fűbe telepedett, Lily széke mellé.

– Utállak, vén mesüge! – közölte Peterrel. – Majd szeretném látni, hogy te mit csinálnál, ha egyszer szembekerülnél az emberrel!

Peter csak a szemöldökét rántotta föl, és meghúzta a whiskyjét. Fielding megvetően vigyorgott, és az orra alatt motyogott valamit.

– Sokszor átmentem az Első utcába – mondta Pierce –, és órákig lógtam a vaskerítés mellett, hátha meglátom, legalább egy pillanatra!

– Az ég szerelmére! – háborodott föl Anne Marie. – Nincs jobb dolgod?

– Nehogy meghallja anyád – dünnyögte Isaac.

– Ti mind hisztek benne – állapította meg Rowan. – Csak kell lennie a valakinek, aki látta.

– Ezt meg miből gondolod? – nevetett Felice.

– Apám szerint kitaláció, csak egy régi mese – mondta Pierce.

– Bölcsen tennéd, Pierce, ha a jövőben nem fogadnád apád minden szavát úgy, mint a szent evangéliumot, mert nem az – tanácsolta Lily.

– Te láttad, Lily néni? – kérdezte Pierce.

– Láttam, Pierce – felelte Lily fojtottan. – Láttam.

A többiek elhűltek, kivéve a három öregembert, akik csak összenéztek. Fielding bal keze megrebbent, mintha gesztikulálni, szólni akarna, aztán mégse tette.

– Igazi – mondta Peter komoran. – Olyan igazi, mint a villám; olyan igazi, mint a szél. – Megfordult, bősz pillantást vetett az ifjú Pierce-re, majd Rowanra, mintha feltétlen figyelmet és hitet követelne, aztán Michaelen állapodott meg a pillantása. – Láttam. Láttam azon az éjszakán, amikor Stella összehozott minket. Azóta is láttam. Lily is látta. Lauren szintén. Te is, Felice, tudom, hogy láttad! Kérdezzétek csak Carment. Miért nem szólsz, Felice? Hát te, Fielding? Láttad azon az éjszakán az Első utcában, mikor meghalt Mary Beth. Tudod, hogy láttad! Ki nem látta? Csak a fiatalabbak. – Rowanra tekintett. – Kérdezz csak, majd ők elmondják.

Hangos mormolás futott végig a gyűrű külső peremén, mert sok fiatal – Polly, Clancy, Tim és mások, akiket Rowan nem ismert – nem látta a szellemet, és nem tudták, higgyék-e, amit hallanak. A kis Mona, hajában a masnival, sarkában a magasabb Jenniferrel, a gyűrű elejére nyomakodott.

– Mondd el, mit láttál – kérte Rowan, belefúrva a pillantását Peterbe. – Csak nem azt akarod mondani, hogy átjött az ajtón, azon az éjszakán, amikor Stella összegyűjtött benneteket?

Peter nem siette el a választ. Körülnézett, huzamosabb ideig nyugtatta a tekintetét Margaret Annen, Michaelen, végül Rowanon. Megemelte a poharát, kiitta, aztán megszólalt:

– Ott volt, kápráztató fényességben, és abban a pár percben megesküdtem volna, hogy olyan tömör, mint bármely hús-vér ember. Láttam testet ölteni. Éreztem a hőséget, amikor megtette. És hallottam a lépéseit. Igen, hallottam a lába dobbanását az előtér padlóján, ahogy felénk tartott. Megállt, olyan valóságosan, mint te vagy én, és végighordozta rajtunk a pillantását. – Ismét megemelte a poharát, kortyolt, leengedte a poharat, szeme ide-oda járt a kis gyülekezeten. – Aztán eltűnt, mint mindig. Megint forróság volt, füstszag, a szél átrohant a házon és leszaggatta az ablakfüggönyöket.

De ő elment. Nem bírt kitartani, mi pedig nem voltunk elég erősek, hogy segítsük a kitartásban. Tizenhárman voltunk, igen, a tizenhárom boszorkány, ahogy Stella hívott minket. A négyéves Laurent! A kis Laurent! Csakhogy minket nem Julien vagy Mary Beth vagy a riverbendi Marguerite grandmére fájából faragtak, és nem bírtuk megtenni. Carlotta pedig, Carlotta, aki erősebb volt Stellánál – és jól figyeljetek rám, mert ez így igaz! –, nem akart segíteni. Csak feküdt az emeleten az ágyában, bámulta a mennyezetet, pergette az olvasóját, és minden Üdvözlégy után azt mondta: „Küldjétek vissza a pokolba, küldjétek vissza a pokolba!" – aztán elkezdte a következő Üdvözlégyet. Csücsörítő szájjal, fancsali képpel meredt az üres pohárba, forgatta a jégkockákat. Aztán ismét összefogott a pillantásával mindenkit, még a vörös kis Monát is.

– Csak a történelmi hitelesség kedvéért: Peter Mayfair látta – közölte az öregember. Kihúzta magát, fölvonta a szemöldökét. – Lauren és Lily csak beszéljenek a maguk nevében. Randall is. De az igazsághoz tartozik, hogy én láttam, és ezt elmondhatjátok az unokáitoknak.

Ismét csend lett. A sötétség sűrűsödött, a távolban kabócák fűrészeltek. Szellő se járt az udvaron. A ház összes takaros kis ablakából áradt a sárga fény.

– Hát igen – sóhajtott Lily. – Akár meg is tudhatod, drágám. – Merőn nézte Rowant, és mosolygott. – Itt van. És azóta is többször láttuk, bár talán nem úgy, mint azon az éjszakán, nem oly hosszan vagy tisztán.

– Te is ott voltál? – kérdezte Rowan.

– Ott – felelte Lily. – De nem csupán akkor, Rowan. Láttuk azon az ócska szúnyoghálós tornácon Deirdre-rel. – Fölnézett Laurenre. – Láttuk, ha elmentünk a ház előtt. Néhányszor akkor is láttuk, ha nem akartuk.

– Nehogy megijedj tőle, Rowan – mondta Lauren fensőbbségesen.

– Most mondod? – háborgott Beatrice. – Ti babonás szörnyetegek!

– Ne engedd, hogy kiűzzön a házból! – mondta sietve Magdalene.

– Nem, azt ne engedd, hogy mi űzzünk ki – helyesbített Felice. – Ha adhatok egy tanácsot, felejtsd el a legendákat. Felejtsd el ezt az ócska szamárságot a tizenhárom boszorkányról és az ajtóról. És felejtsd el őt! Csak szellem, semmi több. Lehet, hogy most ezt furcsának tartod, pedig nem az.

– Ugyse tehet veled semmit – szólt megvetően Lauren.

– Nem bizony – erősítette meg Felice. – Olyan, mint a szellő.

– Szellem – mondta Lily. – Az, és az is marad.

– Ki tudja? – tűnődött Cecilia. – Talán már nincs is ott.

Mind Rowant bámulták.

– Végül is senki se látta Deirdre halála óta.

Ajtó csapódott. Üveg csörömpölt, mozgolódás támadt a kör szélén. Az emberek toporogtak, félrehúzódtak az előrenyomakodó Gifford útjából, akinek az arca nedves és foltos volt, a keze reszketett.

– Nem tehet semmit! Nem bánthat senkit! Ezt mondtátok neki? Nem tehet semmit! Megölte Cortlandet, azt tette! Miután Cortland megerőszakolta az anyádat! Tudtad ezt, Rowan?

– Hallgass, Gifford! – mennydörögte Fielding.

– Cordand volt az apád! – visította Gifford. – Fenét nem tud tenni semmit! Űzd el őt, Rowan! Fordítsd erődet ellene, és űzd el! Tisztítsd meg a házat! Gyújtsd föl, ha kell... égesd porig!

Tiltakozás morajlott föl minden irányból, gúnyos vagy felháborodott megjegyzésekkel fűszerezve. Jött Ryan, ismételten megpróbálta fékezni a feleségét, mire Gifford sarkon fordult és pofon csapta. A család hápogott. Pierce holtra vált a tehetetlen szégyenkezéstől.

Lily fölállt, és otthagyta a rokonságot. Követte a példáját Felice is, aki majd hasra esett a nagy sietségtől. Anne Marie föltápászkodott, hogy segítsen a menekülő Felice-nek. Ám a többiek nem hátráltak, Ryant is beleértve, aki csak megtörülte az arcát a zsebkendőjével, mintha ez visszaadná az önuralmát. Gifford ökölbe szorította a kezét,

a szája reszketett. Beatrice kétségbeesetten szeretett volna segíteni, de nem tudta, mit tegyen.

Rowan fölkelt, és odament Giffordhoz.

– Figyelj rám, Gifford! Ne félj! A jövővel kell törődnünk, nem a múlttal! – Megfogta a két karját, és az asszony, lassan, vonakodva fölnézett rá. – Azt fogom tenni, ami jó és ami helyes. Ami a családnak is jó és helyes. Érted, mit mondok?

Gifford zokogásban tört ki, feje ismét előrecsuklott, mintha nem bírná el a nyaka. A haja a szemébe lógott.

– Csak a gonoszok lehetnek boldogok abban a házban! – mondta. – És ők gonoszok voltak! Cortland gonosz volt! – Akkor már Ryan és Pierce is átkarolták. Ryan kezdett dühbe gurulni. De Rowan nem engedte el az asszonyt.

– Túl sok volt az ital – közölte Cecilia. Valaki felkapcsolta az udvari világítást.

Giffordot az ájulás kerülgette, de Rowan megtartotta.

– Nem, Gifford, kérlek, figyelj rám! – mondta, bár igazából a többiekhez beszélt. Látta a közelben Lilyt és mellette Felice-t. Látta Beatrice merő pillantását. Michael is fölállt, és őt figyelte Fielding széke mögül.

– Meghallgattalak titeket, és tanultam tőletek. De mondanom kell valamit. Ezt a különös kísértetet és mesterkedéseit akkor lehet túlélni, ha magasabb távlatból nézzük. A család és az élet ehhez a magasabb perspektívához tartozik. Nem szabad meghátrálni a szellemtől, nem szabad megengedni neki, hogy elriassza az élet lehetőségeit. Ha létezik, ahogy ti mondtátok, akkor az árnyékok között a helye.

Randall és Peter feszülten figyelték. Lauren szintén. Aaron most nagyon közel állt Michaelhez, és ő is figyelt. Fielding kerülte csak a tekintetét, Fielding, akinek az arcára fagyott a gúny. Gifford révülten meredt rá.

– Úgy gondolom, hogy Julien és Mary Beth tudta ezt – folytatta Rowan. – Az ő példájukat szándékozom követni. Ha valami

megjelenik előttem az Első utca árnyékaiból, legyen akármilyen titokzatos, nem fogja elsötétíteni a magasabb rendű értelmet, a magasabb rendű fényt. Bizonyára értitek, mit akarok mondani.

Griffordot mintha megbabonázták volna. És akkor Rowan nagyon lassan ráébredt, milyen furcsa ez a pillanat, milyen sajátosan csenghetnek a szavai, és ő is milyen sajátosnak tűnhet, ahogy ezt a különös beszédet tartja, és közben lefogja ezt a gyenge, hisztérikus asszonyt. Mindenki úgy bámulta, mintha őket is megbabonázták volna.

Gyengéden elengedte Giffordot, aki belehátrált Ryan karjaiba, de üres tekintetű, tágra meredt szemét továbbra sem vette le Rowanról.

– Ijesztő vagyok, ugye? – kérdezte Rowan.

– Nem, most már nincsen semmi baj – bizonygatta Ryan.

– Semmi baj – visszhangozta Pierce.

Ám Gifford hallgatott. A család zavarban volt. Rowan ugyanazt a hűdött maszkot látta Michael arcán, alatta pedig a régi, örvénylő kétségbeesést.

Beatrice motyogva kért elnézést a történtekért, aztán Giffordhoz lépett, és elvezette. Ryan velük ment. Pierce-nek földbe gyökerezett a lába, és mukkanni se bírt.

Lily nyilvánvaló zavarodottsággal bámészkodott egy percig, aztán Herculesért kiáltott, hogy legyen szíves, keresse meg a kabátját.

Randall, Fielding és Peter némán ült. Valakik mocorogtak a sötétben, A masnis kislány távolabbról leste őket, kedves, kerek arca lángnyelvként világított a sötétben. A magasabb csitri, a Jenn, mintha sírt volna, Peter megragadta Rowan kezét.

– Bölcs dolgot mondtál. Az életedet pocsékolnád el, ha beleragadnál a hálójába.

– Pontosan – csatlakozott Randall. – Az történt Stellával. Valamint Carlottával. Elfecsérelte az életét! Ugyanaz. – Ám látszott rajta, hogy fél, és nagyon mehetnékje van. Megfordult és elosont, búcsúra sem szakítva időt. – Gyere, fiatalember, segíts föl! – szólította Fielding Michaelt. – A mulatságnak vége. Mellesleg

gratulálok a házassághoz. Talán megérem még az esküvőt. Kérlek, ne invitáljátok a szellemet!

Michael révetegen bámult Rowanra, majd az aggastyánra. Nagyon kíméletesen fölsegítette Fieldinget. Megint Rowanra sandított. Arcára rákövült az értetlen kétségbeesés.

Többen odajöttek a fiatalok közül, és kérlelték Rowant, hogy meg ne ijedjen már ettől a Mayfair-agybajtól. Anne Marie esdekelt, hogy mindenképpen folytassa, amit eltervezett. Végre kerekedett egy kis hűsítő szellő.

– Mindenkinek meg fog szakadni a szíve, ha nem költöztök be a házba! – mondta Margaret Ann.

– Ugye, nem adjátok fel? – kérdezte Clancy.

– Dehogy adjuk – mosolygott Rowan. – Még gondolatnak is képtelenség.

Aaron szenvtelenül nézte Rowant. Visszajött Beatrice, nagy szóáradattal mentegetőzött Gifford nevében, és könyörgött Rowannak, nehogy felizgassa magát.

Szállingóztak vissza a többiek is; ki-ki megtalálta az esőkabátját, retiküljét, akármijét. Most már fekete sötétség volt, és a levegő harapni valóvá hűlt. A parti véget ért.

A rokonság harminc percig búcsúzkodott, és mindenki felmondta ugyanazokat az intéseket: maradj, nehogy elmenj, hozd helyre a házat, felejtsd el a régi szófia beszédet!

Ryan elnézést kért Gifford nevében, az összes borzasztó dologért, amiket a felesége mondott. Rowannak nem szabad komolyan venni őket. Rowan legyintett.

– Köszönöm, nagyon szépen köszönök mindent! – hálálkodott. – És ne idegeskedj: én akartam megismerni a régi meséket. Én akartam tudni, miket rebesget a család. Most már tudom.

– Nincs kísértet – mondta a szemébe Ryan.

Rowan nem fárasztotta magát felelettel.

– Boldog leszel az Első utcában – bizonygatta Ryan. – Megváltoztatjátok a képet. – Kezet rázott Michaellel, aki akkor bukkant föl Rowan mellett.

Mikor Rowan megfordult, hogy távozzon, Aaront pillantotta meg a kapunál, aki épp Gifforddal beszélgetett! Beatrice is ott volt. Gifford láthatólag tökéletesen megvigasztalódott.

Ryan a ház bejáratánál várakozott, mint egy türelmes árnyék.

– Nem szabad emésztenie magát! – mondta éppen Aaron Giffordnak, azzal az elragadó brit kiejtésével.

Gifford váratlanul a nyakába borult. Aaron kedvesen visszaölelte, és kezet csókolt az asszonynak, mielőtt kibontakozott volna Gifford karjaiból. Beatrice csak egy kevéssel maradt el a túláradásban. Aztán a két asszony félreállt – Gifford fehér, nyúzott arccal –, mert a járda mellé cammogott Aaron fekete limuzinja.

– Te csak semmin se izgulj, Rowan! – mondta vidoran Beatrice. – Holnap löncs, el ne felejtsd! És ez lesz a világ leggyönyörűbb esküvője!

– Te se izgulj, Bea – mosolygott Rowan.

Ő s Michael a hosszú hátsó ülésre telepedtek. Aaron a kedvenc helyét foglalta el, háttal a vezetőnek. Az autó lomhán elindult.

Rowan hálásan fogadta a jeges hideget a szürkületi kert erőszakos nyirkossága, tapadós levegője után. Behunyta a szemét, és mélyet lélegzett.

Mire kinyitotta a szemét, a Metairie úton robogtak, az újabb temetők mellett, amelyek sivárnak, prózainak látszottak a sötétre színezett ablak üveg mögött. A világ mindig olyan gyászos a limuzin foncsoros ablakán át, mélázott Rowan. A sötétség elképzelhető legrosszabb árnyalata. Hirtelen felágaskodtak tőle az idegei.

Michaelhez fordult, akinek továbbra is olyan rémes volt az arca, és ettől türelmetlen lett. Őt felvillanyozta, amit hallott, és cseppet sem ingatta meg az elhatározásaiban. Tulajdonképpen magával ragadó élmény volt!

– Semmi sem változott – mondta. – Előbb-utóbb úgyis eljön, megküzd velem azért, amit akar, és veszíteni fog. Annyi történt, hogy több adatot szereztünk az ajtóról és a tizenháromról, márpedig éppen ezt akartuk. – Michael hallgatott. – Nem változott semmi! – makacskodott Rowan. Az égvilágon semmi!

A férfi még mindig nem válaszolt.

– Ne edd már magad! – szólt rá nyersen. – Abban biztos lehetsz, hogy én sose kürtölök össze semmiféle tizenhárom fős boszorkánybokrot. Sokkal fontosabb dolgaim vannak. Mellesleg senkit se akartam megijeszteni, de attól tartok, rosszat mondtam. Nem a megfelelő szavakat használtam.

– Félreértik – motyogta Michael. Mereven bámulta a rendíthetetlenül higgadt Aaront. Rowan hallotta a hangján, hogy rettenetesen föl van dúlva.

– Mire célzol?

– Senkinek sem kell tizenhárom boszorkányt toboroznia – felelte a férfi. Kék szemén megcsillant az elsuhanó utcai lámpák fénye. – Nem erről szólt a találós kérdés. Azért értették félre, mert nem ismerik a tulajdon történetüket.

– Miről beszélsz?

Rowan még sose látta ilyen rémültnek azóta, hogy a férfi szétverte az üvegeket. Tudta, hogy ha most megfogná Michael csuklóját, a vér vágtatna az ujjai alatt. Förtelmes gondolat volt. Látta az arcán az erek lüktetését.

– Michael, az isten szerelmére!

– Számold össze az őseidet, Rowan! Suzanne óta vár a dolog a tizenharmadik boszorkányra, és te vagy a tizenharmadik! Számolj csak! Suzanne, Deborah és Charlotte; Jeanne Louise, Angélique és Marie Claudette; majd Louisianában Marguerite, Katherine és Mary Beth. Aztán jön Stella, Antha, Deirdre. És végül te, Rowan! Egyszerűen arról van szó, hogy a tizenharmadik a legerősebb, ő lehet az ajtó, amelyiken ez a dolog átjön! Te vagy az ajtó, Rowan. Ezért

van a kriptában tizenkét sírüreg, és nem tizenhárom. A tizenharmadik az ajtó.

– Jó, jó! – mondta Rowan, miközben erőlködött, hogy ne jöjjön ki a béketűrésből, és kérlelő szelídséggel fölemelte a két kezét. – Ezt eddig is tudtuk, nem? Az ördög is megjósolta. Az ördög messzire lát, maga mondta neked, látja a tizenhármat. De az ördög sem lát mindent. Nem látja, ki vagyok.

– Nem ezt mondta! – tiltakozott Michael. – Azt mondta, a befejezést látja! És azt, hogy nem állíthatlak meg, és nem állíthatom meg őt! Azt mondta, hogy a türelme olyan, mint a Mindenhatóé.

– Michael! – szakította félbe Aaron. – Ez a lény nem köteles igazat mondani magának. Bele ne essen a csapdájába! Csak játszik a szavakkal. Hazug.

– Tudom, Aaron. Az ördög hazudik. Tudom! Vakarcs korom óta ezt hallom róla. De uramisten, hát mire vár? Miért kapjuk egyik napot a másik után, miközben ő lapít? Ebbe bele kell őrülni!

Rowan a csuklója után nyúlt, de Michael, ahogy ezt észrevette, nyomban elrántotta a kezét.

– Majd szólok, ha orvosra lesz szükségem, oké?

Rowan sértetten visszahúzódott, és elfordult. Dühös volt magára, hogy ilyen türelmetlen. Utálta, ha Michael ennyire zaklatott, és magát is utálta, amiért szorong és retteg.

Átsuhant az agyán, hogy ha Michael így viselkedik, mindannyiszor azoknak a láthatatlan erőknek játszik a kezére, amelyek le akarják igázni őket, és Michaelt talán épp azért szemelték ki a játékaikhoz, mert ő olyan könnyen leigázható. Viszont borzasztó lenne ilyet mondani neki! Megsértené, fájdalmat okozna neki, márpedig ő látni se bírja a férfi szenvedését. Nem tudja elviselni, hogy Michael gyönge is lehet!

Csüggedten nézte a kezét, amely ernyedten pihent az ölében. „Testben leszek, amikor te halott leszel” – jósolta a szellem. Hallotta Michael szívének dobogását, és bár a férfi elfordította a fejét, ő tudta, hogy szédül, talán még rosszul is érzi magát. *Amikor te halott leszel.*

Rowan hatodik érzéke azt mondta, hogy Michael olyan erős és egészséges, mint egy huszonnégy éves, de így is érzékelnie kellett a rettenetes, roncsoló feszültség félreérthetetlen tüneteit.

Úristen, de rettenetesen rossz útra tévedt ez az egész kísérlet! Hogy megmérgeznek mindent a múlt titkai! Nem az sült ki belőle, amit ő akart, hanem pontosan az ellenkezője. Talán jobb lett volna, ha semmi sem hangzik el, ha Gifford kedve szerint zajlik minden, napfényes, gondtalan ábrándozásban a házról és az esküvőről.

– Michael – szólalt meg Aaron, a rá jellemző higgadtsággal – az a valami gúnyolódik és hazudik. Miféle joga van a prófétálásra? És mi más lehet a célja, mint hogy hazugságokkal próbálja megvalósítani próféciáit?

– Hol a pokolban van? – kérdezte Michael. – Aaron, lehet, hogy szalmaszálak után kapkodok, de azon az estén, mikor a házhoz mentem, szóba állt volna velem, ha maga nincs ott? Miért mutatta meg magát, ha utána elenyészett, mint a füst?

– Michael, több magyarázatot is adhatnék minden megjelenésre, de nem tudom, igazam lenne-e vajon. A lényeg, hogy az ember ragaszkodjon a józan eszéhez, és ne felejtse el, hogy ez a dolog egy kókler.

– Az – mondta Rowan.

– Úristen, miféle játék ez? – súgta Michael. – Megadnak mindent, amit akartam: a szerelmet, a visszanyert otthont, a házat, amelyet gyerekkoromban álmodtam magamnak. Gyereket akarunk Rowannal! Miféle játék ez? Ő beszél, és a többiek, akik eljöttek hozzám, hallgatnak. Úristen, csak attól az érzéstől szabadulhatnék, hogy ki van tervelve, ahogy Townsend mondta a maga álmában, minden ki van tervelve! De ki a tervező?

– Michael, össze kell szedned magadat! – szólt rá Rowan. – Minden gyönyörűen halad, és mi tettük sínre. Megy, mint a karikacsapás, azóta, hogy az öregasszony meghalt. Időnként arra gondolok, hogy azt teszem, amit anyám szeretett volna. Olyan

bolondul hangzik? Azt teszem, amit Deirdre megálmodott az évek során.

Semmi válasz.

– Michael, nem hallottad, mit mondtam a többieknek? – kérdezte. Nem hiszel bennem?

– Rowan, egyetlen dolgot ígérj meg! – könyörgött a férfi. Megragadta Rowan kezét, és átkulcsolta ujjait az ujjaival. – Ígérd meg, hogy nem titkolod el, ha látod ezt a dolgot! Szólni fogsz nekem! Nem hallgatod el!

– Úristen, Michael, úgy viselkedsz, mint egy féltékeny férj!

– Tudod, mit mondott az az öregember, amikor besegítettem az autóba? – kérdezte Michael.

– Fieldingről beszélsz?

– Ja. Azt mondta: „Vigyázzon, fiatalember!” Mi az ördögre értette?

– Az ördög vigye el, amiért ezt mondta! – sziszegte Rowan váratlan, iszonyú dühvel, és kitépte a kezét Michaeléből. – Ki a fenének képzeli magát a vén gazember? Hogy merészel ilyet mondani neked! De nem is fog eljönni az esküvőnkre! Nem teszi be a lábát a kapun... – Torkán akadtak a szavak a keserű haragtól. Olyan feltétlenül bízott a családban, nagykanállal ette a szeretetüket, erre Fielding hátba szúrja, már megint sír, a rohadt életbe, és nincs nála zsebkendő! Úgy érezte, mindjárt... mindjárt pofon csapja Michaelt. Pedig tulajdonképpen a vénembert szerette volna elgyepálni. Hogy merészel?

Michael ismét meg akarta fogni a kezét, de Rowan ellökte. Gondolkozni se tudott a dühtől, és bőszítette, hogy sír.

– Tessék, Rowan – mondta Aaron, és a nő kezébe nyomta a zsebkendőjét.

Rowan annyit is alig bírt motyogni, hogy köszönöm. Eltakarta a zsebkendővel a szemét.

– Ne haragudj, Rowan – súgta Michael.

– Téged is vigyen el az ördög, Michael! Sokkal okosabb lenne, ha megbicsakolnád magadat, és nem másznál a plafonra minden alkalommal, mikor a helyére kerül egy újabb darab a kirakósban! Nem a Boldogságos Szüzet láttad a víziókban, csak őket és a kóklerkedéseiket!

– Nem, ez nem igaz!

Olyan szomorú, megtört és őszintén megbántott volt a hangja. Rowannak a szíve szakadt a hallatán, de nem engedett. Félt kimondani, amit igazából gondolt: nézd, én szeretlek, de megfordult már a fejedben, hogy neked szereped szerint, mindössze annyiról kellett gondoskodnod, hogy visszatérjek, itt is maradjak és gyerekem legyen, aki örökli a hagyatékot? Lehet, hogy az a szellem rendezte az egész vízbe fúlást, menekülést, látomásokat, mindent! Ezért jött vissza Arthur Langtry, ezért figyelmeztetett, hogy tűnj el, mielőtt késő lenne!

De csak ült, nyelte magába a szavakat, nyelte a mérgüket, reménykedett, hogy ez nem igaz, és félt.

– Kérem, Rowan, ne menjen tovább ebben a dologban! – mondta Aaron szelíden. – Az öregúr egy kicsit bolond volt. – Hangjának vigasztaló muzsikája feloldotta, kimosta a nőből a feszültséget. – Fielding fontosnak akarta érezni magát. Ez egy nagyzolási verseny volt hármójuk – Randall, Peter és Fielding – között. Ne ítélje meg túl ridegen. Fielding mindössze... nagyon öreg. Higgye el, tudom, hiszen majdnem ott tartok én is.

Rowan kifújta az orrát, és fölnézett Aaronra. Az angol mosolygott. Ő is elmosolyodott.

– Jó emberek ezek, Aaron? Mit gondol? – Szántszándékkal nem vett tudomást Michaelről.

– Rendes emberek, Rowan. Sokkal tisztességesebbek az átlagnál, és szeretik magát. Komolyan szeretik. Az öregember is szereti. Tíz éve maga a legizgalmasabb dolog az életében. A többiek nem nagyon hívogatják vendégségbe, ezért lubickolt a közfigyelemben. És persze az összes titkaik ellenére sem tudnak annyit, amennyit maga tud.

– Igaza van – súgta a nő. Lecsapoltnak, nyomorultnak érezte magát.

Sose tisztult meg az érzelmi kitörésektől, csak elbizonytalanodott és még jobban nekikeseredett. – Na jó! Megkérném Fieldinget, hogy egye fene, adjon át ő a vőlegénynek, csak hát erre a posztra van már egy nagyon kedves jelöltem. – Ismét megtörülgette a szemét és az ajkát az összehajtogatott zsebkendővel. – Magáról beszélek, Aaron. Tudom, hogy későn szólok, de hajlandó lenne végigmenni velem az oltárig?

– Tartom szerencsémnek, drágám – mondta Aaron. – Mi sem tehetne boldogabbá. – Megszorította Rowan kezét. – Most pedig kérem, nagyon kérem, ne gondoljon többet arra a vén bolondra.

– Köszönöm, Aaron – mondta a nő. Hátradőlt, mélyet lélegzett, majd Michaelhez fordult, és hirtelen borzasztóan megbánta, hogy eddig tudatosan levegőnek nézte. Olyan szelíd, olyan szomorú. – No, lecsillapodtál már, vagy szívrohamot kaptál, attól hallgattál el ennyire?

Michael azonnal megenyhült, és halkan elnevette magát. A szeme kéken ragyogott, Kézen fogta Rowant.

– Tudod, hogy kölyökkoromban arról ábrándoztam, milyen fantasztikus lehet egy családi kísértet? Hányszor kívántam, hogy bár láthatnék egy szellemet! Mindig azt gondoltam, hű, de klassz olyan házban lakni, ahol szellemek járnak!

Ismét a régi Michael volt, a kedves és erős, még ha ki is csorbult itt-ott az éle. Rowan hozzá hajolt, és rászorította a száját a borostáira.

– Sajnálom, hogy dühöngtem.

– Én is sajnálom, kedves, őszintén sajnálom. Nem akart bántani az az öregember. Csak bolond. Mindegyikben van egy kis bolondság. Nyilván az ír vér teszi. Nem sokat forgolódtam ír urak között, de szerintem ugyanolyan dilinyósok, mint a köznép.

Aaron csendes mosollyal figyelte őket. Nagyon megrendültek, fáradtak voltak, és ez a beszélgetés az utolsó csepp erejüket is elszívta.

Rowannak úgy rémlett, hogy ismét leereszkedik a homály. Csak ez az üveg ne lenne ilyen sötét!

Hátradőlt, a bőrkárpitnak támasztotta a fejét, figyelte a rosszkedvűen elsuhanó, kopott peremkerületet, a sorházak lombfűrészelt díszeit, hosszú zsalugátereit, az alacsony, megereszkedett, stukkós házakat, amelyeket mintha véletlen baleset száműzött volna a tépett tölgyek, a felmagzott dudva közé. Gyönyörű, csodálatos! Fölrepedt a kaliforniai tökély fénymáza, és ő végre átzuhant az igazi életbe!

Miként értesse meg velük, hogy minden rendben lesz, ő fog győzni a végén, és nincs az a kísértés, amely elcsábíthassa szerelmétől, álmaitól és terveitől?

El fog jönni a dolog, igézni is fog, mint az ördög meg a falusi vénasszonyok, amitől neki el kellene alélnia, de nem fog, és ez a boszorkányok tizenkét nemzedékén át finomodott erő elég lesz arra, hogy elpusztítsa a dolgot. A tizenhárom szerencsétlen szám, ördög! Az ajtó pedig a pokol ajtaja. Igen, pontosan erről van szó: az ajtó a pokol ajtaja. De Michael csak akkor fogja elhinni, ha már túl lesznek rajta.

Nem szólalt meg többé. Eszébe jutottak a vázába tett rózsák az előtér asztalán. Förtelmesek voltak, akárcsak az az írisz, a fekete, reszkető szájával. Ocsmány. De a smaragd volt a legrosszabb, amely fagyosan nyomta az ő meztelen bőrét a sötétben.

Nem, dehogy is szól róla Michaelnek! Dehogy is hozza szóba többé!

Michael jó és bátor ember, de mostantól neki kell védelmeznie, mert az egyértelmű, hogy a férfi nem tudja megvédeni magát. Először hasított belé, hogy ha igazán beindul a dolog, valószínűleg egyedül kell végigcsinálnia. De hát nem egyedül volt mindig?

HARMADIK RÉSZ
A SÁTÁN MENYASSZONYA

NEGYVEN

FOG-E ÚGY EMLÉKEZNI rá, mint az élete egyik legboldogabb napjára? Az esküvők vélhetőleg varázslatosan hatnak az emberekre, de ő nyilván még a szokottnál is fogékonyabb, mert a hidegség és a magány világából érkezett, ezért fokozottabban ki van éhezve arra, ami ennyire egzotikus, óvilági, ómódi és ósdi!

Tegnap este átjött a templomba, hogy egyedül imádkozzon. Michael meglepődött. Rowan komolyan imádkozni akar valakihez?

– Nem tudom – válaszolta. Be akart ülni a sötét templomba – amelyben már kigöngyölték a padok között a piros szőnyeget, feldíszítették fehér csokrokkal és pántlikákkal az esküvőre –, és beszélni akart Ellie-vel.

El akarta magyarázni, miért szegte meg az ígéretét, miért teszi ezt, és hogy miért nem lesz semmi baj.

Megmagyarázta a fehér menyasszonyi ruhát, hogy mennyire szerette volna a család, ő pedig boldogan beadta a derekát a sokrőfnyi fehér selyemcsipkének és a dúsan derengő fátyolnak. Beszámolt a koszorúslányokról, akik mind Mayfairek, természetesen. Beatrice lesz a nyoszolyóasszony, és Aaron vezeti az oltárhoz.

Magyarázott és magyarázott. Megmagyarázta még a smaragdot is.

– Légy mellettem, Ellie – kérte –, és bocsáss meg nekem, de annyira akarom ezt.

Aztán az anyjával beszélt, egyszerűen, szavak nélkül, meghitten, és megpróbálta kiradírozni az agyából a vénasszony minden emlékét.

Gondolt kaliforniai régi barátnőire is, akiket felhívott az utóbbi hetekben, és remekül kibeszélgették magukat. Nagyon örültek Rowan boldogságának, bár nem egészen fogták föl, milyen gazdag és

élettől pezsgő ez a régimódi világ, ahová cseppent. Barbara jönni akart, de a Princetonon már elkezdődött a szemeszter, Janie Európába készült, Mattie mindenórás. Természetesen tüneményes ajándékokat küldtek, noha Rowan megtiltotta. De azért úgy érezte, találkoznak ők még, mielőtt komolyan nekifeküdne, hogy valóra váltsa a Mayfair Gyógyintézet álmát.

Különös módon fejezte be imáját: két gyertyát gyújtott a két anyjának. És egy gyertyát Anthéért. Sőt, még Stelláért is egyet. Olyan megnyugtató szertartás volt, nézni, hogyan fog tüzet a kicsi kanóc, látni a Szűzanya szobra előtt remegő lángokat. Miket kitaláltak ezek a bölcs, öreg katolikusok! Az ember szinte el is hiszi a bájos tüzecskéről, hogy élő imádság.

Aztán kiment megkeresni Michaelt, aki jóízűen diskurált a sekrestyében az egyházközség régi szép napjairól a kedves, öreg plébánossal.

És ma, egy órakor, végre elkezdődött az esküvő.

Révült mozdulatlansággal állt merev, fehér pompájában, amelyben a mellét fedő csipkéken villódzó smaragd zöld izzása jelentette az egyetlen színfoltot. Még hamvasszöke haja, szürke szeme is halványnak tűnt a tükörben. Fura módon az ékszerről a kitárt szívű Jézus és Mária katolikus szobraira kellett gondolnia, mint amilyet földhöz csapott dühében az anyja szobájában.

De most messze elmaradtak a rút gondolatok. Zsúfolásig megtelt Mária Mennybemenetele templomának hatalmas hajója. Eljöttek a Mayfairek New Yorkból, Los Angelesből, Atlantából és Dallasból. Kétezernél is többen voltak. Felzúgott az orgona, és elindultak a padok között a koszorúslányok, Clancy, Cecilia, Marianne, Polly és Regina Mayfair. Beatrice még a fiatalokat is túlragyogta. A vőfélyek, persze, az is mind Mayfair, de micsoda jóképű társaság, már várták őket, hogy egyenként karjukat nyújtsák a koszorúslányoknak, ám most eljött a pillanat...

Attól félt, el fogja felejteni, hogy kell az egyik lábát a másik elé tennie, de nem felejtette el. Sietve megigazította hosszú fátylát,

rámosolygott a szokott masniját viselő, bájos kis Monára, aki majd a virágokat hinti a lába elé. Belekarolt Aaronba, és elindultak Mona után a fenséges akkordok ütemére, az összemosódó arcok százainak ösvényén az oltárhoz, ahol lámpák és gyertyák kápráztatták a szemet a fehér homályban.

Fog emlékezni holta napjáig a fehér virágcsokorra, Aaron sugárzó, kedves mosolyára, és arra, hogy gyönyörűnek érzi magát, mert a menyasszonyok csakis gyönyörűek lehetnek?

Aztán végre meglátta Michaelt, és könnyek szöktek a szemébe, olyan imádnivaló volt szürke zsakettjében, széles selyem nyakkendőjével. Milyen tüneményes az ő szeretője, angyala, ahogy boldogan mosolyog rá az oltár mellől, összekulcsolva maga előtt a rémes kesztyűtől szabadult kezét, kissé előrehajtva a fejét, mintha a lelkét oltalmazná az erős ragyogástól, bár az ő kék szeme ragyog a legfényesebben!

Michael a menyasszonya mellé lépett. Édes nyugalom ereszkedett le Rowanra, miközben Aaron felé fordult, aki fölemelte a fátyolt, és óvatos, finom mozdulattal hátravetette. Rowan összeborzongott. Az ő életében nem voltak ilyen időtől megszentelt gesztusok. Most nem a szüzesség vagy az ártatlanság, hanem a magány fátyolát vették le róla. Aaron megfogta a kezét, és beletette Michael kezébe.

– Legyen nagyon jó hozzá, Michael! – súgta. Rowan behunyta a szemét. Bár sose lenne vége ennek a tiszta pillanatnak! Aztán lassan fölnézett a tündöklő oltárra, a fából faragott szentek gyönyörű soraira.

Amikor a pap mondani kezdte a hagyományos szavakat, Michael szemét is elborította a könnyek zománca. Remegő kézzel szorította a menyasszonya ujjait.

Rowan félt, hogy cserbenhagyja a hangja. Ma reggel kissé émelygett, nyilván az idegességtől, és megint szédült kissé.

Ám ebben a kívülálló, csendes pillanatban csak azt érezte, hogy irdatlan hatalom lappang ebben a rítusban, amely rájuk teríti láthatatlan, oltalmazó palástját. Hogy húzták a száját az ilyesmiken a

régi barátai; valaha ő is elképzelhetetlennek tartotta. Most pedig, mikor ő volt a középpont, nem győzte élvezni, és megnyitotta a szívét, hogy elférjen benne minden kegyelem, ami csak kapható.

Végül elkövetezett az eskü, abban a formában, amivé az ódon Mayfair-hagyaték módosította:

– ... most és mindörökké, nyilvánosan és magányosan, családod és mások előtt, kivétel nélkül és minden minőségedben ne légy ismeretes más néven, csakis mint Rowan Mayfair, aki leánya Deirdre Mayfairnek, aki leánya Antha Mayfairnek, noha törvényes férjed saját nevén szólíttatik...

– Ígérem.

– Mindazonáltal elfogadod-e tiszta szívedből ezt a férfit, Michael James Timothy Curryt...

– Elfogadom...

Megtörtént. Az utolsó szó is elhangzott a magas boltív alatt. Michael megfordult, és magához ölelte Rowant, úgy, ahogy ezerszer tette a szállodai hálószoba titkos sötétségében; de milyen gyönyörűséges volt most ez a nyilvános és szertartásos csók! Rowan lesütött szemmel, feltétlen odaadással fogadta. A templom elsüllyedt a csöndben, és csak Michael suttogását lehetett hallani:

– Szeretlek, Rowan Mayfair.

– Szeretlek, Michael Curry, én arkangyalom! – felelte ő. Esküvői pompába páncélozott férjéhez simult, és újból megcsókolta.

Fölzendült a nászinduló, harsányan, diadalmasan, és nagy zúgás csapott át a templomon. Rowan szembefordult a hatalmas gyülekezettel, belekarolt Michaelbe, és rálépett az üvegablakokból áradó színes fényben elnyúló, hosszú útra.

Mosolyok, bólogatások, izgalomtól kedvessé tüzesedett arcok között haladt, mintha az egész templomot átitatta volna az ő egyszerű, parancsoló boldogsága.

Akkor jutott csak eszébe a temetés, a fénylő fekete autóknak az a másik felvonulása, mikor már ültek volna be a limuzinba, miközben rizzsel árasztották el őket a mámorosan éljenző Mayfairek.

Ugyanazokon az utcákon megyünk, gondolta a fehér selyemfelhő közepén, miközben Michael összecsókolta a szemét, az arcát, és azokat a csodálatos butaságokat dünnyögte, amit férjeknek illik dünnyögniük az új asszonynak, hogy gyönyörű, imádja, sose volt még ilyen boldog, és ha nem ez az élete legtökéletesebb napja, akkor igazán nem tudja elképzelni, melyik lehetett az. De nem is az volt a legjobb, amit mondott, hanem hogy komolyan boldognak érezte magát.

Mosolyogva, behunyt szemmel borult a férje vállára, és nyugodtan, ráérősen végigvette élete mérföldköveit, a diplomaosztást a Berkeleyn, amikor először lépett szigorlóként kórterembe, amikor először tette be a lábát a műtőbe, amikor először hallotta, műtét után: „Szép munka, doktor Mayfair, bezárhatja!”

– Igen, a legboldogabb nap – súgta. – És még csak most kezdődik!

Százával hemzsegtek a füvön, a kertben, a medence mellett, a gargonniére előtti hátsó gyepen fehérlő, nagy sátrak alatt. A fehér abrosszal leterített büféasztalokat roskadásig megrakták ínycsiklandó déli étkekkel, párolt langusztával, kreol garnélával, rákos-kagylós paellával, sült osztrigával, füstölt hallal, sőt, a szerény és közkedvelt rizses babbal. Libériás pincérek töltögették a pezsgőt a kelyhekbe, mixerek keverték a koktélt a bárpultok gazdag választékából a szalonban, az ebédlőben, az úszómedence mellett. Különböző korú, kiöltöztetett gyerekek fogócskáztak a felnőttek között, csapatosan rohangáltak föl-alá a lépcsőn, és azt visítozták, a rokonság elszörnyedésére, hogy épp most látták „a kísértetet!”

Dixieland zenekar játszott vígan és harciasan az első kerítés melletti fehér kupola alatt, időről-időre túlharsogva a zajos beszélgetést.

Michael és Rowan a hosszú tükörnek háttal álltak, a szalonnak abban a végében, amely az Első utcával párhuzamos, és órák hosszat fogadták a Mayfairek gratulációit, kezeket szorítottak meg, hálás köszönetet mondtak, türelmesen hallgatták a genealógiai

levezetéseket, a többszörös kapcsolódások és keresztezések szövevényének ismertetését.

Hála a serény Rita Mae Lonigannek, sokan eljöttek Michael egykori gimnáziumi haverjai közül; lármás és nyájas konklávéjuk az újházasok közelében elevenített föl régi futballmeccseket. Rita kinyomozott még két régen elfelejtett rokont is, egy Amanda Curry nevű kedves öregasszonyt, akire Michael nagy szeretettel emlékezett, és Franklin Curryt, aki Michael apjával járt iskolába.

Rowannál már csak Michael élvezte jobban a lakodalmat, és ő jóval kevésbé tartózkodóan viselkedett, mint a felesége. Beatrice félóránként minimum kétszer borult a nyakába, amivel mindig sikerült kicsalnia az új férjből néhány restelkedő könnyet. Nem is titkolt megindulással nézte, milyen szeretettel karolja föl Lily és Gifford az ő Vivian nénijét.

De a fölcsigázott érzelmek ideje volt ez az egész család számára. Különböző városokból érkezett Mayfairek csókolóztak össze évek óta nem látott unokatestvérekkel, és esküdöztek, hogy ezentúl gyakrabban jönnek New Orleansba. Voltak, akik meg is szervezték, hogy egy-két hetet töltenek ennél és ennél az ágánál a családnak. Folyamatosan villogtak a vakuk; ormótlan, nagy, fekete videokamerák szántottak maguknak utat a tündöklő tolongásban.

Végre, miután fogadták az utolsó gratulálót, Rowan szabadon kószálhatott a csoportok között, élvezhette az összejövetel sikerét, és megdicsérhette, úgy, ahogy kötelességének érezte, a szállítók és a zenekar teljesítményét.

A gyengéd szellő elviselhetővé hűtötte a meleget. Néhány vendég korán távozott; a medencében félig pucér apróságok visítoztak és fröcskölték egymást, vagy bugyira vetkőzve úszkáltak, sőt, néhány részeg felnőtt is megmártózott, csak úgy, talpig gálában.

Ismét púposra töltötték a gőztálakat, ládaszám bontották a pezsgőt.

A kemény mag, az ötszáz-egynéhány Mayfair, akiket Rowannak már sikerült személyesen megismernie, egészen otthon érezte magát:

a lépcsőre telepedtek beszélgetni, a szobákban csellengve álmélkodtak a változásokon, vagy a közszemlére tett ajándékok hivalkodó tömegét bámulták.

Mindenki megcsodálta a felújítást: a szalon bársonyos barackszín falait, bézs selyemfüggönyeit, a könyvtár sötétzöldjét, a vakító fehér faburkolatokat. Legeltették a szemüket az előtérben és a földszinti szobákban fölakasztott, megtisztított, újrakeretezett, régi festményeken. Tátott szájú csoportokban járultak Deborah képe elé, amelyet a könyvtár kandallója fölé függesztettek. Fieldinget Lily és Beatrice kísérte, ők vitték föl az ódon liften, hogy láthasson minden szobát.

Peter és Randall beült a könyvtárba, pipaszó mellett vitatkoztak a különböző arcképekről, hogy melyik mikor készülhetett, ki festette őket, és mibe kerülne, ha Ryan mégis megpróbálná megszerezni azt az „állítólagos" Rembrandtot?

Amikor megeredt az első zápor, a banda behurcolkodott a szalonba, a fiatalok felcsavarták a kínai szőnyegeket, néhányan lerúgták a cipőjüket, és táncra perdültek.

Charlestont jártak. Még a tükrök is beleremegtek a trombiták viharos recsegésébe, és a lábak faradhatatlan dübörgésébe.

Rowant mindegyre körülvették a lelkes arcok, és végül elszakították Michaeltől. Végül bemenekült a könyvtárból nyíló kis mosdóba, futtában intve az egyedül maradt, félálomba merült Peternek.

Magára zárta az ajtót, és némán, dübörgő szívvel bámulta magát a tükörben.

Megfakultnak, törődöttnek látszott, mint a csokor, amelyet később majd le kell dobnia a lépcsőről. A rúzs lekopott a szájáról, az arca elvértelenedett, ám a szeme úgy ragyogott, akár a smaragd. Tétován megérintette a követ, eligazgatta a csipkén. Behunyta a szemét, Deborah képére gondolt. Igen, jól tette, hogy viseli. Jól tette, hogy úgy csinált mindent, ahogy a rokonok akarták. Ismét magát bámulta, kapaszkodott a pillanatba, igyekezett megörökíteni, mint becses

pillanatfelvételt, amelyet a naplónkban rejtegetünk. Ez a nap, velük, mindenkivel!

Az sem ronthatta el az örömét, amikor a könyvtárba nyitva Rita Mae Lonigant pillantotta meg, aki halkan sírdogált Peter oldalán. Boldog volt, hogy megszoríthatja Rita kezét, és elmondhatja:

– Igen, én is gyakran gondoltam ma Deirdre-re. – Mert ez volt az igazság. Szívesen gondolt Deirdre-re és Ellie-re, még Anthára is, hogy kibogozhassa a tragédiák hálójából, és a szívéhez szoríthassa őket.

Elméjének valamely hidegen érvelő zugában talán megértette, miért menekülnek emberek a család és a hagyomány elől a kaliforniai jegesen sikkes világba, amelyben felnőtt, ám most sajnálta őket, sajnált mindenkit, aki nem ismerheti ezt a különös meghittséget, amit a hasonnevű sokaság adhat. Ellie biztosan megértené.

Visszasodródott a szalonba, a táncosok és a banda lármájába, kereste Michaelt, és hirtelen meglátta, amint magányosan áll a második kandallónál, onnan bámulja a hosszú, zsúfolt szobát. Felismerte ezt az arcát, a pírt, a zaklatottságot, ahogy a tekintete egy látszólag érdektelen, távoli pontra szegeződik.

Alig vette észre őt. Nem hallotta, amikor a nevét suttogta. Rowan követte a pillantást, de csak a táncospárokat látta, meg a zápor fényes permetét a homlokzat ablakain.

– Mi az, Michael?

Meg se mozdult. Rowan megrángatta a karját, aztán megfogta jobbjával Michael állát, nagyon gyengéden maga felé fordította a férfi arcát, rászögezte a szemét, és többször elismételte a nevét. Michael gorombán elfordult, ismét a szoba elejét bámulta. Ezúttal semmi. Elment, akármi volt is. Hála istennek!

Látta a verejtékgyöngyöket a férje felső ajkán és a homlokán. A haja olyan nyirkos volt, mintha kiment volna ez esőre, holott persze nem tett ilyet. Rowan közelebb simult hozzá, és a mellére hajtotta a fejét.

– Mi az? – kérdezte.

– Semmi – mormolta Michael, akadozó lélegzettel. – Mintha láttam volna... nem érdekes. Elment.

– De mi?

– Semmi. – Megfogta a felesége vállát, és erélyesen szájon csókolta. Ezt a napunkat semmi sem fogja elrontani, Rowan. – Megbicsaklott a hangja. – Ma nem lesz semmi furcsa vagy eszelős.

– Maradj mellettem – kérte Rowan –, ne hagyj itt többé! – Kivezette a férjét a szalonból a könyvtárba, és onnan a mosdóba, ahol senki sem zavarta őket, itt eltompult a zene és a zaj. Rowan magához ölelte a férfit, hallgatta nyargaló szívdobogását.

– Semmi baj, édes – szólalt meg egy idő után Michael –, becsszó, hogy semmi. Nincs jelentősége a dolgoknak, amiket látok. Ne izgulj, Rowan. Kérlek! Olyan, mint a képek. Réges-rég esett dolgok benyomásai csapnak meg. Nézz rám, kedves, és csókolj meg. Szeretlek, és ez a mi napunk.

A parti lendületes duhajsággal nyúlt át az estébe. Az új pár a villogó vakuk és a részeg hahotázás viharában vágta föl az esküvői tortát. Tálcaszám szolgálták föl az édességet. Kannákban főtt a kávé. Szívre ható, hosszas társalgásokba merült Mayfairek üldögéltek a sarkokban és a pamlagokon, szállták meg az asztalokat. Szakadt az eső, időnként erőszakosan dörgött az ég.

A bárok nyitva maradtak, mert a vendégek zöme lelkesen folytatta az ivást.

Végül, tekintve, hogy Rowan és Michael csak másnap indulnak a floridai nászútra, úgy döntöttek, hogy Rowannak „most” kell ledobnia a csokrát a lépcsőről. Rowan félig megmászta a lépcsőt, lenézett az arcok tengerére, behunyta a szemét, és elhajította a csokrot. Volt nagy visítás, tolongás, csoszogás, majd helyeslő ordítozás tört ki, amikor a gyönyörű, fiatal Clancy Mayfair a magasba emelte a csokrot. Pierce átnyalábolta, így adva tudtára az egész világnak a maga önző örömét Clancy szerencséjében.

Szóval Pierce és Clancy, gondolta Rowan, miközben lefelé ballagott a lépcsőn. És ő észre se vette, nem is sejtette. Bár nemigen kételkedhetett, ahogy az elsurranó pár után nézett. Távolabb, a második kandallónál Peter állt és mosolygott, miközben Randall indulatosan vitatkozott Fieldinggel, akit nemrég ültettek le az egyik kárpitozott székbe.

Megérkezett a második, esti zenekar, és rázendített egy keringőre. Általános éljenzés fogadta az édes, ómódi muzsikát. Valaki szűrtre állította a csillárokat, hogy puha, rózsás fényt árasszanak. Az idősebb párok felálltak és táncolni kezdtek. Michael rögtön a szalon közepére vezette Rowant. Ez is egy makulátlan pillanat volt, olyan mézes és bársonyos, mint a zene, amely sodorta őket. Hamarosan az egész szoba megtelt táncolókkal. Randall Beatrice-szel táncolt, Viv néni Aaronnal. Minden öreg táncra perdült, aztán a legfiatalabbak is beálltak keringőzni: a kis Mona az agg Peterrel járta, Clancy Pierce-szel.

Michael nem adta jelét, hogy látott volna más, baljós jelenéseket. Csak Rowant nézte, kitartóan és imádattal.

Mire elütötte a kilencet, egyes Mayfairek sírtak, olyan fontos pontjára értek az életgyónásnak, vagy egyszerűen úgy hozta a beszélgetés egy rég nem látott rokonnal, vagy csak mert mindenki túl sokat ivott és táncolt, ezért egyesek úgy érezték, hogy sírni muszáj. Rowan nem tudta, mire tippeljen.

Teljesen természetesnek tűnt, hogy Beatrice Aaron vállára borulva bőgjön a pamlagon, és hogy Gifford órákig magyarázzon valamit a tágra nyílt szemű, türelmes Viv néninek. Lily hangosan pörölt Peterrel és Randall-lal, csúfolta őket, mert mást se tudnak, mint hogy „emlékszem, amikor Stella!”

Rita Mae Lonigan még akkor is sírt, amikor távozott férjével, Jerryvel. Amanda Curry és Franklin Curry ugyancsak könnyes búcsút vett.

Tízre talán úgy kétszáz főre apadt a vendégsereg. Rowan lerúgta fehér szatén körömcipőjét, és felgyűrte ruhája hosszú ujját. Lábát

maga alá húzva ült egy füles karosszékben az első kandalló mellett, cigarettázott, és Pierce-t hallgatta, aki utolsó európai útjáról mesélt. Nem emlékezett, mikor és hol vette le a fátylát. Talán Bea vitte el, mikor fölmentek Lilyvel, hogy „előkészítsék a nászi szobát”, vagy mit. Cudarabbul fájt a lába, mint egy nyolcórás műtét után. Éhes volt, és már csak desszert maradt. A cigarettától pedig émelygett. Eloltotta.

Michael és a szürke hajú, idős plébános a szoba másik végében diskuráltak. A zenekar áttért Straussról a modernebb romantikus zeneszerzőkre. Itt is, ott is beleénekelt valaki a „Kék hold”-ba, vagy a „Tennessee-valcer”-be. Az esküvői tortát, a szentimentális megfontolásokból félretett, egyetlen cikkely kivételével az utolsó morzsáig elpusztították.

Nagy rikoltozással és mentegetőzve zúdult be az első ajtón egy csoport, Grady, Cortland rokonai, akik különböző késleltető tényezők miatt csak most érkeztek meg New Yorkból. Rohantak köszönteni őket. Rowan mentegetőzött, hogy mezítláb van és borzas, miközben Gradyék összecsókolták, Egy népes társaság, amely régi fényképeket nézni gyűlt össze az ebédlőben, rázendített az „Ír vadrózsám”-ra.

Tizenegykor Aaron búcsúpuszit adott Rowannak, és távozott Viv nénivel, akit ő fuvarozott haza. Szükség esetén a szállodában lesz; egyébként jó utat kíván holnap Destinbe.

Michael kikísérte Aaront és a nagynénjét. Távoztak az öreg haverok is, hogy az Ír Csatornánál, a Napernyő bárban folytassák a nyakalást, de előbb még megígértették Michaellel, hogy pár hét múlva összejönnek vacsorázni.

De a lépcsőt még mindig eltorlaszolták a hadarva tereferélő párok. A szállítók „összecsaptak” valamit a konyhában a New York-i Gradyknek.

Végül fölállt Ryan, csendet kért, és közölte, hogy a bulinak vége! Ki-ki keresse meg a cipőjét, kabátját, retiküljét, amije van, húzzon el,

és hagyja békén az ifjú párt. Leemelt az arra vitt tálcáról egy pohár pezsgőt, és Rowanhoz fordult.

– Az ifjú párra! – harsogta túl a zsinatolást. – Az első éjszakájukra ebben a házban!

Újra kitört az éljenzés. Ki-ki kerített magának egy utolsó pohárral, üveg csilingelt, százszorosan ismétlődött a felköszöntő.

– Isten áldása legyen ezen a házon! – mondta a plébános, aki éppen kifelé tartott. Tucatnyian visszhangozták a fohászt.

– Éljen Darcy Monahan és Katherine! – rikoltott valaki.

– Éljen Julien és Mary Beth... éljen Stella...

A búcsúzás, a családnál megszokott módon több mint félóráig tartott. Volt nagy csókolózás és ígérgetés újabb találkozókról, továbbá sürgősen mondani kellett még valamit, félúton a mosdó és a tornác, félúton a tornác és a kapu között.

A szállítók végigrohanták a szobákat, csendben összekapkodták a poharakat és a szalvétákat, megigazgatták a párnákat, elfújták a gyertyákat, szétrakosgatták az asztalokat díszítő virágkompozíciókat, és az utolsó cseppig feltörölték a kiömlött italt.

Aztán minden véget ért. Ryan távozott utolsónak, miután kifizette a szállítókat, és utánanézett, rendben van-e minden. Csaknem kiürült a ház!

– Jó éjszakát, kedveseim! – búcsúzott. Lassan csukódott mögötte a magas ajtó.

Rowan és Michael egy hosszú percig csak nézték egymást, aztán kitört belőlük a nevetés. Michael fölkapta a feleségét, megpörgette, majd óvatosan letette. Rowan ráborult, és úgy ölelte át, hogy a férfi mellkasába fúrta a fejét, kedvelt szokása szerint. Elgyöngült a kacagástól.

– Megcsináltuk, Rowan! – mondta a férfi. – Megcsináltuk, úgy, ahogy akarták! Vége, megvan!

Rowan még mindig hangtalanul nevetett. Élvezetesen elfáradt, ám ugyanakkor kellemesen föl is volt villanyozva. Ütött az óra.

– Figyelj csak! – súgta. – Michael, éjfél van!

A férfi kézen fogta, lekapcsolta a villanyt. Fölszaladtak a sötétbe borult lépcsőn.

Az emeleten egyetlen szobából hullott fény a folyosóra: az ő hálószobájukból. Csendesen álltak a küszöbön.

– Odanézz, Rowan, mit csináltak! – ámult Michael.

Bea és Lily csodálatosan előkészítették a szobát. A kandalló párkányán hatalmas hajnalszín rózsacsokor illatozott a két ezüst gyertyatartó között. A tükörasztalon ezüst tálcára helyezett hűtővödörben várakozott a pezsgő, és mellette a két pohár.

A csipkés ágytakarót visszahajtották, a párnákat fölverték, a puha, fehér függönyöket visszahúzták, és az ágymennyezet tömör oszlopaihoz kötötték.

Az ágy egyik oldalán csinos fehér selyempongyola és hálóing, a másikon fehér pamutpizsama várakozott. A párnán egyetlen rózsaszál hevert, szárán rövid pántlikával, az ágytól jobbra magányos gyertya állt az apró éjjeliszekrényen.

– De drágák, hogy gondoltak erre! – ámult Rowan.

– Hát itt a nászéjszakánk, Rowan – mondta Michael. – Az óra most verte a tizenkettediket. Itt a boszorkányok órája, drágám, és ez csak a mienk!

Megint összenéztek, megint kitört belőlük a halk nevetés, alig bírták abbahagyni. Ennyire fáradtan örülnek, ha bele tudnak zuhanni az ágyba.

– Legalább a pezsgőt igyuk meg – javasolta Rowan –, mielőtt összeesnénk.

Michael bólintott. Ledobta a zsakettet, aztán a selyem nyakkendőjét kezdte cibálni.

– Én mondom neked, Rowan, nagyon kell szeretni valakit ahhoz, hogy ilyen cuccba öltözzünk.

– Ugyan már, Michael, errefelé mindenki ezt csinálja. Húzd le a cipzáramat, kérlek – fordította oda a hátát. Végre engedett a ruhaderék kemény kagylóhéja, a toalett ernyedten hullott a lábához. Oda se nézve lekapcsolta a smaragdot, és a kandallópárkányra tette.

Nagy sokára mindent összeszedtek, felakasztottak, aztán bebújtak az ágyba és pezsgőt ittak, ami nagyon hideg, száraz és finom volt, és habosan buggyant ki a pohárból, ahogy pezsgőhöz illik. Michael meztelen volt, de mivel szeretett selymen át simogatni, Rowan magán tartotta a hálóinget.

Végül a fáradtságon is erőt vett az új ágy gyönyörűsége meg a selymes gyertyaláng, és a szokott forróság forrpontig hevült.

Gyors és erőszakos volt, ahogy Rowan szerette. Az óriás mahagóni ágy olyan keményen állta, mintha kőből faragták volna.

Ráborult Michael mellére, és elégedett félszendergésben hallgatta a férje egyenletes szívverését. Majd felült, megigazította a gyűrött hálóinget, és ivott egy jót a hideg pezsgőből.

Michael ugyancsak felült. Egyik térdét felhúzta, rágyújtott, és a magas ágytámlának döntötte a fejét.

– Ó, Rowan, semmi sem ütött ki balul, az égvilágon semmi! Maga volt a tökély! Istenem, hogy ilyen tökéletes is tud lenni egy nap!

Azt leszámítva, hogy láttál valamit, ami megrémített. De nem mondta ki, mert még a furcsa kis közjátékkal is maga volt a tökély a tegnap. A tökély! Semmi sem rontotta el!

Ivott egy apró kortyot, forgatta a szájában a pezsgőt és a fáradtsága ízét. Még mindig túlságosan feszültek az idegei, hogy be tudja hunyni a szemét. Hirtelen megszédült, és megint elkapta egy kicsit a reggeli émelygés.

Elhajtotta maga elől a cigarettafüstöt.

– Mi baj?

– Semmi, szerintem csak az idegeim. Olyasmi volt odamenni az oltárhoz, mint először fogni szikét vagy ilyesmit.

– Értem. Hadd oltsam el.

– Nem, nem ez a baj, nem a cigaretta zavar. Magam is bagózok. – Pedig a füsttől volt. És nem először fordult elő. Fölállt, és mezítláb kiment a fürdőszobába selyem hálóingében, amely olyan könnyű volt, mintha semmit sem viselne.

Nincs Alka-Seltzer, holott az mindig használ ilyenkor. Pedig emlékszik, hogy hozott. A konyhaszekrénybe tette, az aszpirinnel, a gyorstapasszal és a többi háztartási aprósággal együtt. Visszajött, papucsot húzott, magára kanyarította a pongyolát.

– Hová mész? – kérdezte Michael.

– Le, Alka-Seltzerért. Nem tudom, mi van velem. Mindjárt jövök.

– Várj, Rowan, megyek én is!

– Maradj csak, fel sem vagy öltözve. Két pillanat alatt itt vagyok. Talán még a liftbe is beszállok, azt a hét meg a nyolcát.

A házban nem is volt igazán sötét. A kertből sápadt fény szivárgott be a sok-sok ablakon, megvilágította az előtér csillogó padlóját, az ebédlőt, még a tálalót is. Könnyen eligazodott, villanyt se kellett gyújtania.

Megkereste a konyhaszekrényben az Alka-Seltzert, elővett egy új metszett poharat, amelyet Lilyvel és Beával szereztek be egy komissiózáson. Megtöltötte a poharat a konyha közepén levő pult apró mosogatójának csapjából, felhajtotta az Alka-Seltzert, és behunyta a szemét.

Máris jobb. Valószínűleg csak az idegek teszik, de akkor is jobb.

– Nagyon helyes. Örülök, hogy jobban érzed magad.

– Köszönöm – mondta, és azt gondolta, milyen lágy, kedves hang, azzal a csipetnyi skót fűszerrel. Gyönyörű, dallamos hang.

Kinyitotta a szemét, és a hűtőszekrény ajtajának tántorodott. A pult másik oldalán állt. Méternyire. Fájó epekedéssel suttogott, de az arca hűvösebb volt, és teljesen emberi. Talán egy kicsit bánatos, de nem olyan könyörgő, mint a tiburóni éjszakán. Nem, egyáltalán nem olyan!

Elő embernek kell lennie. Ez valami vicc. Ez egy igazi ember! Egy ember áll a konyhában, és őt bámulja, egy magas, barna hajú férfi, akinek nagy, barna szeme és gyönyörű, érzéki szája van.

A fényben, ami bejött a franciaajtókon, jól lehetett látni az ingét és a nyersbőr zekéjét. Régi, nagyon régi ruhák voltak, még kézzel, egyenetlen öltésekkel varrták a bornyúszájú inget.

– Nos? Hát hol a te hatalmad, szépség, hogy elpusztíts engem? – súgta ugyanazon a fojtott, dallamos, bánatos hangon. – Hol a te hatalmad, hogy visszakergess a pokolba?

Rowan fékezhetetlenül reszketett. A kezéből kihulló pohár tompán koppant a padlón, és elgurult. Mély, hörgő sóhajtás szakadt föl a torkán, de a szemét továbbra sem vette le a jelenésről. Az a része, amely még tudott gondolkozni, megállapította, hogy a férfi magas, öles termetű, rendkívül izmos karja és erős keze van; hogy az arca tökéletesen arányos, és a haja kissé kócos, mintha szél borzolta volna össze. Egyáltalán nem az a törékeny, hímnős szeladon, akit a teraszon látott, szó sincs róla!

– Hogy jobban szeresselek, Rowan! – suttogta. – Mit akarsz, milyen alakot öltsek? Ő nem tökéletes, Rowan, ember, de nem tökéletes, nem!

Olyan rémület rohanta meg a nőt, hogy görcsösen összehúzódott az egész belsője, mintha most mindjárt meghalna. Dühös daccal előrelépett, bár reszketett a lába, átnyúlt a pult fölött, és megérintette a férfi arcát.

Borostás, mint Michaelé! Az ajka pedig selymes! Uramisten! Bénultan tántorodott hátra, sem szólni, sem beszélni nem tudott. Kezén-lábán hullámokban rohant végig a reszketés.

– Félsz tőlem, Rowan? – kérdezte a jelenés, alig mozgó ajakkal. – Miért? Hagyjuk Aaron barátodat, nekem te parancsoltál, én csak a parancsnak engedelmeskedtem.

– Mit akarsz?

– Ó, hát azt nagyon sokáig tartana elmondani! – felelte a jelenés, valamivel zsírosabb skót kiejtéssel. – Ő pedig, a te szeretőd és férjed, már vár téged a nászéjszakán. Nyugtalankodni fog, ha elmaradsz.

Az arc ellágyult, összekuszálódott a szenvedéstől. Hogy lehet egy káprázat ennyire élethű?

– Ó, Rowan, térj vissza hozzá! – szólt bánatosan. – És ha elmondod neki, hogy itt vagyok, még ennél is nyomorultabbá teszed,

én pedig ismét elrejtőzöm előled, és akkor jövök csak, ha jönni akarok, őt pedig emészteni fogja a félelem és a gyanakvás!

– Jól van, nem szólok! – suttogta Rowan. – De ne bántsd őt! Semmiféle szorongást vagy félelmet ne okozz neki! És hagyj föl a többi szemfényvesztéssel is! Ne gyötörd a trükkjeiddel, különben, esküszöm, soha többé nem állok szóba veled, és elkergetlek!

A gyönyörű arc tragikus síkokba rendeződött, a barna szem elködösödött, és mérhetetlenül bánatosan nézett.

– És Aaront, nehogy ártsál Aaronnak! Soha! Sose ártsál senkinek, hallod?

– Ahogy parancsolod, Rowan – mondta a jelenés, és a szavai úgy fuvoláztak, telve csendes erővel, mint a szomorú muzsika. – Mi másért is lennék a világon, mint azért, hogy tetsszem Rowannak? Gyere hozzám, amikor ő alszik. Ma éjszaka, holnap, gyere, amikor akarsz. Számomra nincs idő. Akkor vagyok itt, ha kimondod a nevem. De ne légy hitszegő, Rowan. Egyedül és titokban jöjj hozzám, különben nem felelek. Szeretlek, gyönyörű Rowanom, de nekem is van akaratom. Van bizony.

Csillogni kezdett, mintha forrás nélküli fény hullott volna rá, ezer parányi részlete rajzolódott ki a ragyogásban, aztán áttetszővé fakult. Meleg szél csapta meg a rémült Rowant. A következő pillanatban egyedül állt a sötétségben.

A szájához kapta a kezét. Ismét émelygett. Vacogva várta, hogy elmúljon, attól tartva, hogy mindjárt sikítani fog, amikor meghallotta Michael halk, de félreismerhetetlen lépéseit, ahogy közelednek a tálalóban. Erőszakkal kinyitotta a szemét.

Férje farmert vett, különben mezítláb volt, és derékig meztelen.

– Mi a baj, kedves? – kérdezte súgva. Meglátta a sötétben a hűtőszekrény tövébe gurult pohár csillogását. Lehajolt, fölvette, a mosogatóba tette. – Mi a baj, Rowan?

– Semmi – felelte kásásan, igyekezve, hogy ne reszkessen a hangja. Könnyek csípték a szemét. – Csak rosszul vagyok, egy kicsit émelygek. Már reggel is felfordult a gyomrom, meg délután és

tegnap is. Nem tudom, mi ez. Most meg a cigaretta miatt. De nincs semmi bajom, Michael, komolyan.

– Nem tudod? – kérdezte a férfi.

– Nem, csak... azt hiszem... még sose lettem rosszul cigarettától...

– Mayfair doktornő, egészen biztos, hogy nem tudja?

Rowan érezte, amint megfogja a vállát. Érezte, hogy arcát végigsúrolja a férfi haja, miközben az lehajol, hogy megcsókolja a melle felső ívét.

Sírva fakadt, görcsösen szorította magához Michael fejét, ujjait a selymes tincsek közé fúrta.

– Mayfair doktornő – mondta Michael –, még én is tudom, mi az.

– Miről beszélsz? – súgta a nő. – Csak alvásra van szükségem, fölmegyek.

– Állapotos vagy, édes. Nézd csak meg magad a tükörben. – Nagyon gyöngéden ismét megérintette Rowan mellét, és most már a nő is érezte a duzzadást, az enyhe sajgást; tudta, cáfolhatatlanul tudta a többi, alig észrevehető jelből, hogy Michael igazat beszél. A színtiszta igazat.

Omleni kezdtek a könnyei. Nem tiltakozott, amikor Michael fölnyalábolta, és lassan keresztülvitte a házon. Teste égett a konyhai rettenetes pillanatok feszültségétől, szárazon, sebzetten zokogott. Nem hitte, hogy Michael képes lesz fölcipelni azon a hosszú lépcsőn, de képes volt, és Rowan hagyta vinni magát. Kapaszkodott a férje nyakába, Michael mellére rejtette az arcát, és csak sírt és sírt.

Michael letette az ágyra, és megcsókolta. Rowan kábán figyelte, amint elfújja a gyertyákat, majd visszajön mellé.

– Annyira szeretlek, Rowan! – mondta. Ő is könnyezett. – Annyira szeretlek! Még sose voltam ilyen boldog... csak úgy jönnek a hullámok, minden alkalommal azt gondolom, ezt már nem lehet felülmúlni, és akkor megint jön. És hogy pont ezen az éjszakán tudjam meg... Istenem, Rowan, micsoda nászajándék! Mit tettem, mivel szolgáltam rá ennyi boldogságra?

– Én is szeretlek, drágám. Igen... nagyon nagy boldogság. – Amikor Michael is betakarózott, Rowan elfordult, hogy jobban elrejtőzhessen a teste menedékében, lábát összefonta a férfiéval, és a párnába fojtotta sírását. Megfogta a férje kezét, és a mellére vonta.

– Minden olyan tökéletes – súgta Michael.

– Semmi sem ronthatja el – súgta vissza Rowan. – Az égvilágon semmi.

NEGYVENEGY

Előbb ébredt Michaelnél. Miután átesett a hányinger első menetén, gyorsan becsomagolta a bőröndökbe a kikészített ruhákat, aztán lement a konyhába.

Minden tiszta, csendes, napsugaras. Semmi jele annak, ami az éjszaka történt. Az úszómedence ragyogott a szúnyoghálós tornácon túl. A fehér, fonott bútorok puhán csillogtak a szúnyoghálótól megszűrt fényben.

Megvizsgálta a pultot. Megvizsgálta a padlót. Semmit sem talált. Undorodó dühvel összecsapta a kávét, hogy minél előbb kikerülhessen a konyhából, és fölvitte Michaelnek.

Férje akkor nyitotta ki a szemét.

– Máris induljunk – javasolta Rowan.

– Azt hittem, hogy csak délután megyünk – mondta a férfi álmosan. De persze, ha te akarod, most is indulhatunk. – Az ő készséges hérosza! Csókot lehelt Rowan arcára, borostái kellemesen szúrtak. – Hogy érzed magad? – súgta.

– Most már semmi bajom – felelte Rowan. Megérintette a sötét mellszőrzetbe gabalyodott, apró aranykeresztet. – Körülbelül félóráig volt rossz. Valószínűleg meg fog ismétlődni, de majd kialszom. Azért szeretnék korán érni Destinbe, hogy még napsütésben sétálhassak a parton.

– Nem akarnád, hogy orvos lásson indulás előtt?

– Magam is orvos vagyok – mosolygott a nő. – Azonkívül elfelejtetted a hatodik érzékemet? Remekül elvan ő itt.

– Azt nem tudja a hatodik érzéked, hogy fiú-e a srác, vagy lány? – kérdezte Michael.

– Hogy fiú-e a srác, vagy lány? – Nevetett. – Bár tudnám! Bár talán jobb szeretném a meglepetést. És te?

– Hát nem lenne csodálatos, ha ikrek lennének?

– De bizony klassz lenne – helyeselt a nő.

– Rowan, te ugye... te nem vagy szomorú a baba miatt, ugye?

– Jaj, dehogy, az istenért! Örülök a babának, csak egy kicsit még émelygek. De az sem állandó. Egyelőre nem akarok szólni a rokonságnak. Addig nem, amíg haza nem jövünk Floridából. Elrontaná a nászutat.

– Egyetértek. – Michael tétován rátette meleg kezét a felesége hasára. – Ugye, majd csak később fogod érezni?

– Hat és fél milliméter – mosolygott Rowan –, és még nem egészen három gramm, de azért már érzem. Lubickol a boldogságban, és az összes pici sejtje osztódik.

– Most hogy néz ki?

– Leginkább, mint egy tengeri lényecske. Végig tudna nyújtózni a hüvelykujjad körmén. Van szeme, sőt, pufók kis keze is, de ujjai vagy karja még nincs. Máris van agya, vagy legalábbis agykezdeménye, de már az is két részre van osztva. És valamilyen senki által sem ismert okból minden apró sejt tudja, mit kell tennie: pontosan tudják, hol kell tovább formálniuk a már meglévő szerveket, és hol kell tökéletesedniük. Több mint egy hónapja dobog bennem a kicsi szíve.

Michael nagyot, elégedettet sóhajtott.

– Hogy fogjuk hívni?

Rowan vállat vont.

– Mit szólnál Kis Chrishez? Vagy az túlságosan... nehezedre esne?

– Á, dehogy, klassz lenne. Kis Chris! Christopher lesz, ha fiú, Christine, ha lány. Mennyi idős is lesz karácsonykor? – Számolni kezdett.

– Hát, most valószínűleg hat-hét hetes. Talán nyolc. Illetve nagyon is lehet nyolc. Ami azt jelenti, hogy... négy hónap. Meglesz mindene, csak a szeme lesz csukva. Miért? Azon gondolkozol, mit szeretne inkább, piros tűzoltóautót vagy baseball ütőt?

– Nem – kuncogott Michael –, csak hogy ő a legnagyobb karácsonyi ajándék, amelyről egyáltalán álmodhattam. Nekem mindig különleges ünnepem volt a karácsony, már-már pogány értelemben, és ez lesz életem legcsodásabb karácsonya, kivéve a jövő évit, amikor Christine már döcögni fog, és a baseball ütőjével püföli a kis tűzoltóautóját.

Annyira sebezhetőnek, ártatlannak látszott, olyan feltétlenül bízott Rowanban! Ha őt nézte, szinte el is tudta felejteni, ami az éjszaka történt.

Majdnem el tudott felejteni mindent. Puszit adott neki, a fürdőszobába surrant, behunyta a szemét, és a csukott ajtónak támaszkodott.

Te ördög, suttogta, jól időzítettél, mi? Hogy ízlik a gyűlöletem? Erről álmodtál?

Aztán eszébe jutott az arc az elsötétedett konyhában, a lágy, elcsukló hang simogató érintése. Mi másért is lennék a világon, mint azért, hogy tetsszem Rowannak!

Tíz körül indultak. Michael vezetett. Rowan addigra jobban érezte magát, és sikerült aludnia néhány órát. Mire kinyitotta a szemét, Floridában jártak, a sztrádáról lekanyarodva, a sötét fenyőerdőn keresztül robogtak a parti út irányába. Felfrissült, kitisztult a feje, és az öböl első villanásától olyan biztonságban érezte magát, mintha nem is létezne New Orleansban a sötét konyha és a jelenés.

Hűvös volt, de csak annyira, mint Észak-Kaliforniában, pezsdítő nyári napokon. Vastag pulóverbe bújtak, és kisétáltak a néptelen partra. Este a kandalló mellett vacsoráztak, kitárva az ablakokat az öböl szellőinek.

Nyolc óra körül Rowan elővette a Mayfair Gyógyintézet terveit, folytatta a nagy profitelvű kórházi láncok tanulmányozását, összehasonlítva őket a nonprofit modellekkel, amelyek jobban érdekelték.

De a figyelme elkalandozott. Nem tudott igazán összpontosítani a különböző rendszerek nyereségeit, veszteségeit, visszaéléseit taglaló, száraz cikkekre.

Följegyzett néhány dolgot, aztán lefeküdt, de még órákig hevert álmatlanul az elsötétített hálószobában, miközben a szomszédban Michael a felújítási tervein dolgozott. Hallgatta a nyitott ajtóból a Mexikói-öböl mennydörgését, mosatta magát a szellővel.

Most mit tegyen? Szóljon Michaelnek és Aaronnak, ahogy megígérte? Ettől Lasher vissza fog vonulni, talán tovább űzi kisded játékait, és minden nappal elviselhetetlenebb lesz a feszültség.

Megint a kicsinyére gondolt, és a hasára tette a kezét. Valószínűleg rögtön azután fogant, mikor megkérte Michaelt, hogy vegye feleségül.

Mindig összevissza menstruált, de napra meg tudta volna mondani, hogy ez mikor történt. Csecsemőről álmodott azon az éjszakán, bár most már nem nagyon emlékszik.

Álmodik vajon ott bent? Elképzelte a fejlődő agy cseppnyi áramköreit. Már nem embrió, hanem magzat. Behunyta a szemét, fülelt, kémlelt.

Jól van! Egyszer csak megijedt a tulajdon telepatikus erejétől. Árthat az ereje a magzatnak? Elviselhetetlen gondolat volt. Ismét Lasherre gondolt, és úgy rémlett, az is fenyegeti a törékeny, szorgos lényecskét, mert Lasher az ő ellensége, és ennek a kisbabának Rowan az egész világa.

Hogyan védhetné meg a saját sötét hatalmától és a sötét múlttól, amelybe akarja hálózni? Kis Chris! Te nem átkokkal, kísértetetekkel, éjszakai rémekkel fogsz felnőni! Megtisztította agyát a sötét, zűrzavaros gondolatoktól; elképzelte a tengert, amint megtörik a homokon, nem hullámonként, hanem az egész óriási erőt, tele édes, elzsongító hangok végtelen változataival.

Pusztítsd el Lashert! Csábítsd el, igen, úgy, ahogy ő próbál elcsábítani! Fejtsd meg, micsoda, és pusztítsd el! Te vagy az

egyetlen, aki megteheti. Ha szólsz Michaelnek vagy Aaronnak, Lasher visszavonul. Most van okod csalni, tehát csalj!

Hajnali négy. Ezek szerint mégis elaludt, és valami szörnyűt álmodott, ami tele volt nagy, fekete kalapos hollandusokkal, és az utcán üvöltő csőcselék követelte Jan van Abel fejét.

– Leírom, amit látok! – mondta Jan van Abel. – Nem vagyok eretnek! Hogyan tanuljunk, ha nem vetjük el Arisztotelész és Galenus dogmáit?

Ez az! De már el is enyészett, vitte magával az asztalon fekvő tetemet, a virágszerű, parányi szerveivel. Hogy gyűlölte ezt az álmot!

Fölkelt, keresztülvágott a vastag szőnyegen, kiment a teraszra. Hol van még egy ilyen hatalmas, tiszta ég, ennyi hunyorgó csillag? Tiszta fehér a tajték a fekete hullámokon. Olyan fehér, mint a holdfényben izzó, fehér homok.

Ám messze lent magányos alak állt a parton, vékony, magas ember, és őt nézte. Menj a pokolba! Az alak lassan elhalványodott, majd eltűnt.

Rowan reszkető kézzel markolta a fakorlátot, és lehorgasztotta a fejét.

Akkor gyere, amikor hívlak!

Szeretlek, Rowan.

Iszonyodva döbbent rá, hogy nem valamilyen meghatározott irányból jött a hang. Körülvette, benne suttogott, és csak ő hallhatta.

Csak reád várok, Rowan.

Akkor menj innen! Ha még egy szót szólsz vagy megmutatkozol, sohasem foglak hívni!

Keserű haraggal megfordult, végigment a sötét hálószoba süppedős, meleg szőnyegén, és bebújt az alacsony ágyba Michael mellé. Hozzátapadt, belekapaszkodott a karjába. Borzasztóan szerette volna fölébreszteni, hogy elmondhassa, mi történt.

Ám ezt egyedül kell megcsinálnia. Tudja. Mindig tudta. A végzet szörnyű markát érezte.

Csak még ezt a néhány napot a csata előtt! Ellie, Deirdre, segítsetek!

Egy héten át émelygett minden reggel. Aztán elmúlt a rosszullét, és olyan dicső napok következtek, mintha most fedezné fel újra a délelőttöket. Mint isteni ajándékot, köszöntötte a józanságot.

Lasher nem szólt többé, és nem mutatkozott. Ha Rowan a szellemre gondolt, sorvasztó hőségnek képzelte haragját, amely zörgő tokká szikkasztja a rejtélyes, osztályozhatatlan sejteket. Ám többnyire felt, ha rá gondolt. Ám az élet ment tovább, mert magába zárta a titkát.

Felhívott egy New Orleans-i nőgyógyászt, aki megszervezte, hogy Destinben elvégezzék a korai vérvizsgálatot, majd hazaküldjék az eredményt. Minden olyan rendben ment, ahogy várta.

De ki is érthetné meg, hogy ő, ezzel a diagnosztikai érzékkel úgyis tudná, ha bajban lenne a kis lapuló?

Megritkultak a meleg napok, viszont úgyszólván csak az övék volt az álombeli part. Varázslatosan hatott rájuk a dűnék között megbújó ház tiszta csendje. Jó időben Rowan órákig üldögélt a parton, egy bűbájos, nagy, fehér napernyő alatt, olvasta az orvosi folyóiratokat, és a különböző anyagokat, amelyeket Ryan küldött futárral.

Elolvasta a babakönyveket is, amelyeket a helyi boltokban talált. Érzelmesek és pontatlanok voltak, de azért mulatságosak. Főleg a babák képei, a kifejező arcocskák, a hurkás nyakak, az ennivaló kezek-lábak. Majd meghalt, úgy szerette volna már elmondani a családnak. Szinte mindennap beszélt Beatrice-szal telefonon. De okosabb volt őrizni a titkot. Hogy fájt volna neki és Michaelnek, ha ne adj isten, történt volna valami. Ha többen tudnak róla, az csak növelte volna a fájdalmat.

Ha túl hideg volt a fürdéshez, órákig sétáltak a parton. Apróságokat vásároltak a házba. Szerették csupasz fehér falait, takarékos berendezését.

Olyan hely, ahol játszani lehet az Első utca ünnepélyessége után, mondta Michael. Szívesen főzőcskézett együtt Rowannal, szeletelt,

aprított, sütött, grillezte a marhahúst. Könnyű és kellemes volt az élet.

Végigették az összes jó éttermet, kirándultak a fenyőerdőbe, felderítették a nagy szállodákat, ahol volt tenisz– és golfpálya. De többnyire a háznak örültek, ahol olyan közel volt a tenger.

Michaelnek már viszketett a keze a munka után. Egy brigádja dolgozott az Angyali Üdvözlet utcai ikerházon, a Raktár utcában megnyílt az új Nagy Várakozások, és a sürgős eseteket telefonon kellett intéznie. A házban is tartott még a festés, most került sor Julien régi szobájára, hátul javították a tetőt. A ház mögött sem fejezték még be a téglával burkolt parkolót, felújításra várt a régi gargonniére, amiből kitűnő gondnoklakás lenne, Michael be volt sózva, annyira szeretett volna már otthon lenni.

Látni lehetett rajta, hogy éppen most nagyon nincs szüksége egy elnyúló nászútra, főleg ilyenre, amit Rowan napról-napra hosszabbít.

Ám sohasem tiltakozott. Nem csak hogy mindenben a felesége kedvére tett, de még ahhoz is kiapadhatatlan képessége volt, hogy a legtöbbet hozza ki minden pillanatból, akár kézen fogva sétáltak a parton, akár bekaptak valamit egy kis halászcsárdában, akár a jachtkikötőben gusztálták az eladásra kínált választékot, akár a tágas házban olvastak, ki-ki a kedvenc sarkában.

Michael természettől elégedett ember volt, amit Rowan már az első találkozásnál tudott róla. Megértette, miért viseli meg annyira a férjét a szorongás. Ellágyultan figyelte, mennyire belefeledkezik a terveibe: terveket rajzolt az Angyali Üdvözlet utcai házikó felújítására, képeket nyirbált ki a lapokból, olyan apróságokról, amelyeket el akart végezni.

Viv néni remekül elvolt New Orleansban. Lily és Bea nem hagyták élni, és Michael úgy érezte, hogy a néninek pont erre van szüksége.

– Sokkal fiatalabb a hangja! – tájékoztatta Rowant. – Belépett egy kertészeti klubba, és egy bizottságba, amely a tölgyfák védelmére alakult.

Nagy életet él! Milyen jó, milyen megértő! Még abba is belenyugodott, hogy Rowan nem akar hazamenni a Hálaadásra. Viv néni természetesen Beához ment vacsorára. Mindenki megbocsátotta a nászutas párnak, hogy Floridában maradnak, végül is ezek a mézesheteik, addig nyújthatják, ameddig tetszik nekik.

Csendes hálaadásnapi vacsorát ettek a homokpart fölötti teraszon. Éjszaka vihar tört ki Destinben, dörgött-villámlott, hideg szél rázta az üvegajtókat és az ablakokat. Az egész parton kialudt a villany. Isteni, elementáris sötétség borult a földre.

Órákig beszélgettek a kandalló mellett Kis Chrisről, és hogy melyik legyen a gyerekszoba. Rowan nem szándékozott megengedni, hogy a Mayfair Gyógyintézet beleszóljon az első néhány évbe; mindennap tizenkettőre jár majd dolgozni, és természetesen igénybe vesznek minden segítséget, hogy zökkenő nélkül menjenek a dolgok.

Hála istennek, Michael nem kérdezett rá, hogy látta-e „azt az átkozottat". Nem tudta, mit csinálna, ha tudatos hazugságra kényszerülne.

A titkot elzárta agyának apró rekeszébe, ráfordította a kulcsot, mint Kékszakáll a titkos teremre, aztán a kútba dobta.

Hűlt az idő. Hamarosan nem lesz indok a maradásra. Tudta, hogy haza kell menniük.

Mit fog tenni, ha nem szól Michaelnek, nem szól Aaronnak? Elfut, mint most? Bujkálni fog?

Ám minél tovább maradt, annál jobban kezdte megérteni saját konfliktusait és indokait.

Beszélni akart a lénnyel. Ha csak rágondolt, egész lényét megragadta erőszakossága, ami annál különösebb a mellett a gyöngéd hang mellett.

Igen, ismerni akarja! Pontosan az történt, amit Michael jósolt a vénasszony halálának rettenetes éjszakáján. Micsoda Lasher? Honnan jött?

Milyen titkot rejt a makulátlan, tragikus arc? Mit mondana Lasher az ajtóról és a tizenhárom boszorkányról?

Annyit kell tennie, hogy hívja, mint Prospero Arielt. Megtartja a titkot, kimondja a nevet.

De hiszen te boszorkány vagy, mondta magának egyre bűntudatosabban. A rokonok is tudják. Tudták azon a délutánon, amikor Gifforddal beszéltél, tudták a belőled elővillámló, kemény, ezüst energiából, amelyet mindenki számításnak és hidegségnek tart, holott nem egyéb fárasztó erőnél. Igazat mondott az öreg Fielding, mikor figyelmeztette. Aaron is tudja, igaz! Hát persze hogy tudja.

Egyedül Michael nem tudja, őt pedig oly könnyű becsapni! És ha úgy dönt, hogy senkit sem fog becsapni, és nem hajlandó engedelmeskedni? Talán ehhez a döntéshez gyűjti az erőt. Vagy talán csak ellenáll. Talán csak váratja a démont, ahogy az váratta őt.

Akárhogyan is, már nem undorodott és irtózott tőle úgy, mint a repülőgépen lezajlott incidens után. Még mindig égett benne a harag, de már erősebb volt a kíváncsiság és a fokozódó vonzalom...

Az első igazán hideg napon Michael kijött a partra, a felesége mellé ült, és megmondta, hogy vissza kell mennie. Rowan élvezte a ropogós időt, vastag pulóverbe, hosszú nadrágba öltözötten napfürdőzött, mint Kaliforniában tette volna a széljárta teraszon.

– Nézd, ez a helyzet – kezdte. – Viv néni szeretné már megkapni a dolgait San Franciscóból, és te is tudod, milyenek bírnak lenni az öregek.

Azonkívül, Rowan, a Liberty utcában csak én zárhatom le a lakást. Az ottani üzletemről is határoznom kell. Ismételten hívott a könyvelőm, hogy valaki bérbe akarja venni. Át kell mennem, és meg kell csinálnom a leltárt.

És így tovább, hogy el kell adni két kaliforniai ingatlant, el kell szállíttatni bizonyos dolgokat, bérbe kell adni a házát, satöbbi. Meg az az igazság, hogy ott is kell lennie New Orleansban. Szükség van rá a Raktár utcai új üzletben. Ha ez bejön...

– Inkább előbb indulnék, mint utóbb. Már majdnem december van, Rowan, jön a karácsony. Felfogtad ezt?

– Hát persze, megértem. Este hazamegyünk.

– De neked nem kell, bébi! Maradhatsz Floridában, amíg visszajövök, vagy amíg kedved tartja.

– Nem, én veled megyek – közölte Rowan. – Mindjárt fölmegyek, és becsomagolok. Különben is ideje távozni. Most meleg van, de reggel már komolyan cidriztem, mikor kijöttem.

Michael bólintott.

– Nagyon pocsék volt?

– Még mindig nem volt olyan hideg, mint egy kaliforniai nyári nap – nevetett Rowan.

– Akkor el kell árulnom neked valamit. Még hidegebb is lesz. Meglepően hideg. Meg fogsz lepődni, milyen Délen a tél. Sőt, azt is mondják, hogy az idén igen komisz lehet a tél a déli államokban. Különben én pont így szeretem. Először az agylágyító hőség, aztán a jégvirág az ablakon.

– Megértelek. – És szeretlek. Soha, senkit se szerettem még ennyire.

A férfi elment, Rowan hátradőlt a strandszéken. Feje bágyadtan rácsuklott. Az öböl tompa ezüstben izzott, ami gyakori jelenség, ha a delelőre hág. Bal keze a puha, porcukor homokra hanyatlott, mart belőle, átfolyatta ujjai között.

– Igazi – mormolta. – Milyen igazi!

Hát nem frankó, hogy Michaelnek épp most kell távoznia, és ő egyedül lesz az Első utcában? Nem olyan, mintha valaki így szervezte volna. És Rowan még egész idő alatt azt képzelte, hogy ő a góré.

– El ne vesd a sulykot, barátom! – súgta bele az öböl hűvös szelőjébe. – Ne bántsd a szerelmemet, mert azt sose bocsátom meg! Úgy vigyázz, hogy épen és egészségesen térjen vissza hozzám!

Csak másnap reggel távoztak. Miközben elhúztak a háztól, Rowannak egy icipici izgalom nyilall a szívébe. Felvillant előtte a sötét konyhában látott arc; hallotta a lágy hullámzó szavak zengését. Simogatás. De most nem bír erre a részére gondolni, csak majd ha

Michael épségben megérkezik Kaliforniába, ő pedig egyedül lesz a házban...

NEGYVENKETTŐ

ÉJFÉL. Miért épp ez tűnt a megfelelő időpontnak? Talán azért, mert Pierce és Clancy olyan sokáig maradt, és neki szüksége volt erre a csendes órára. Kaliforniában még csak tízre jár, de Michael már valószínűleg alszik, miután telefonált, mert kifárasztotta a hosszú repülőút.

Férjét egészen fölkavarta a tény, hogy minden olyan unalmasnak tűnik, és alig várta, hogy hazajöhessen. Őrjítő, hogy máris ennyire hiányozzék Michael, hogy egyedül kelljen feküdnie a széles, üres ágyban. De a másik várja.

Amikor elhalt az utolsó, puha zengés, fölkelt, felvette hálóingére a selyempongyolát, belebújt szatén papucsába, és lement a hosszú lépcsőn.

Hol találkozunk, démon-szeretőm?

A szalonban, az óriási tükrök között, ahol függönyök zárják ki az utcai lámpák fényét? Még ez tűnt a legjobbnak.

Halkan lépkedett a fényezett, fenyőfa padlón, lába belesüllyedt a kínai szőnyegbe, miközben ment az első kandallóhoz. Michael cigarettái az asztalon. Pohár, félig sörrel. Hamu a tűzből, amelyet ő rakott, ezen az első déli estén, amikor igazán foga van az időnek.

Igen, december elseje, a babának már van szemhéja, és a füle is formálódni kezdett.

Semmi gond, mondta a doktor. Erős, egészséges szülők, az anya kondíciója kitűnő. Táplálkozzék ésszerűen, mellesleg, mivel foglalkozik?

Hazudozok.

Ma kihallgatta, ahogy Michael azt mondja Aaronnak a telefonban:

– Jó. Mondhatnám, meglepően jó. Teljesen békés. Kivéve persze azt a pocsék látomást Stelláról, az esküvő napján. Bár képzelhettem

is. Berúgtam attól a rengeteg pezsgőtől. [Szünet.] Nem. Egyáltalán nem.

Aaron átlátna a hazugságon, igaz? Aaron tudja. Az a baj ezekkel a sötét, embertelen erőkkel, hogy az ember sose tudja, mikor lépnek működésbe. Akkor hagynak cserben, amikor leginkább számítanánk rájuk.

A szeszélyes felvillanások és a kimondottan ellenszenves gondolatolvasók után a világ váratlanul megtelik fapofákkal, fahangokkal, és mi ott állunk egyedül.

Talán Aaron is egyedül van. Nem talált semmi használhatót Julien régi noteszeiben, sem a főkönyvekben, kivéve az ültetvény gazdasági számvetéseit. Az évek során összegyűjtött varázskönyvekben és démonológiákban se volt semmi, ami ne lenne hozzáférhető nyomtatásban.

A ház gyönyörűen elkészült, nem maradtak sötét és gyanús sarkok.

Még a padlás is ragyogott, akár a patyolat. Mielőtt Michael a repülőtérre indult volna, fölmentek a manzárdba, hogy ellenőrizzék az utolsó munkát. Minden rendben. Julien szobájából kellemes dolgozószoba lett Michaelnek, rajzasztallal, tervrajzokat tároló iratgyűjtőkkel, a polcokon rengeteg könyvvel.

Megállt a kínai szőnyeg közepén, a kandallóval szemközt. Lehajtotta a fejét, háztető-formán összeillesztette az ujjait az ajka alatt. Mire vár?

Miért nem mondja ki: Lasher. Lassan fölemelte a fejét, belenézett a tükörbe a kandalló fölött.

A bejáratot közrefogó ablakokon beszűrődő utcai világítás is elegendő volt, hogy lássa, amint áll a kulcslyuk-ajtóban, és őt figyeli.

Majd kiugrott a szíve, de nem fordult meg. A tükörből kémlelte, számítón, latolgatva, azt próbálva felmérni minden emberi és embertelen erejével, miből van ez a teremtmény, mi ez a test.

– Fordulj felém, Rowan! – Olyan a hangja, akár a csók a sötétségben.

Nem parancsol, nem könyörög, csak kér, mint egy szerető, akinek a szíve szakadna meg, ha nem teljesítenék a kérését.

Megfordult. Lasher a karjait keresztbe fonva támaszkodott az ajtófélfának. Régimódi sötét öltönyt viselt, fehér keménygallérral, selyem nyakkendővel, amiben nagyon hasonlított Julien századvégi portréira. És milyen vonzó ellentétben állt festőiségével a Michaelére emlékeztető erős kéz, meg a markáns, erőteljes vonások. Hajában szőke pászmák világítottak, bőre kissé megsötétedett. Chase rendőrre, a régi szeretőjére kellett gondolnia, ha ránézett.

Változtass, amin akarsz – biztatta lágyan a szellem.

Mielőtt Rowan válaszolhatott volna, a kép maga módosította magát, az árnyék hangtalan gyűrűket vetett, a haj még világosabb lett, kiszőkült, a bőr bronzossá sötétedett, mint Chase-é. A szem fölragyogott, szakasztott Chase lett egy pillanatra, aztán más jellegzetességek lövelltek bele, és addig változtatták, míg ugyanazzá az emberré változott, aki a konyhában jelent meg – aki talán a többieknek is megjelent az évszázadok során –, csak ez magasabb volt, és még mindig Chase színpompájában tündökölt.

Közelebb lépett. Mire észbe kapott, alig méternyire volt. Nem annyira félt, mint lázas izgalmat érzett. A szíve még mindig dübörgött, de nem reszketett. Kinyújtotta a kezét, mint akkor a konyhában, és megérintette a jelenés arcát.

Borosta, bőr. Illetve nem bőr. Kiforrott diagnosztikai érzékével megállapította, hogy ez nem bőr, ebben a testben nincsenek csontok, zsigerek.

Ez csak egy energiamező tokja.

– De lesznek csontok, Rowan, idővel lesznek csontok, idővel minden csoda valóra válik!

Alig észrevehető szájmozgással formálta a szavakat, és máris mállott. Kimerítette magát. Rowan szúrósan meredt rá, teljes erőből próbálta egyben tartani. A vonalak kiélesedtek.

– Segíts mosolyogni, szépséges! – mondta a hang. A száj ezúttal zárva maradt. – Mosolyognék rád és hatalmadon, ha tudnék!

Most Rowan reszketett. Minden porcikájával arra összpontosított, hogy élettel töltse el az arcot. Szinte érezte az energiát, amint kiárad belőle, összegyűjti a különös anyagot, gyúrni kezdi; ritkább, tisztább volt, mint amilyennek az elektromosságot képzelte. Nagy melegség ölelte át, és látta, hogy a száj mosolyog.

Derűsen, titokzatosan, mint Julien a fényképein. A nagy zöld szempár megtelt fénnyel. A két kéz felemelkedett, közeledett, kéjes meleget gerjesztve, és már-már megérintette Rowan arcát.

A kép csillámlani kezdett, hirtelen széthullt. Olyan erős hőhullám csapta meg Rowant, hogy hátrálnia kellett. A karjával takarta a szemét, miközben elfordult.

Látszólag üres volt a szoba. A függönyök hangtalanul táncoltak, és csak lassan hűlt le a levegő.

Rowan hirtelen fázni kezdett. Nagyon kimerült, és mikor a kezére nézett, látta, hogy még mindig reszket, A kandallóhoz ment, térdre rogyott.

Forgott vele a világ. Egy percig annyira szédült, hogy fel se fogta, mi történt. Apránként tisztult csak ki a feje.

Gyújtóst tett a sekély kandallóba, néhány ágat tett rá, meg egy kisebb tuskót, majd egy hosszú gyufaszállal meggyújtotta a tüzet. Egy másodperc múlva már pattogott, ropogott is a gyújtós. Rowan a lángokat nézte.

– Itt vagy, ugye? – súgta. Egyre erősebben, fényesebben lobogott a tűz, lángnyelvek nyaldosták a tuskón a száraz kérget.

– Igen, itt vagyok.

– Hol?

– Melletted, körülötted.

– Honnan jön a hangod? Most bárki hallhatná. Ténylegesen beszélsz.

– Te ezt jobban meg fogod érteni, mint én.

– Ezt akarod tőlem?

Nagyot sóhajtott. Rowan fülelt, de nem hallott lélegzést, csak a jelenlétet érzékelte. Mint mikor tudjuk, hogy van a közelben valaki,

de nem azért, mert hallottuk a szívdobogását, a lépését vagy a szuszogását. Valami halkabbat, sejtelmesebbet hallunk. Ez az a hang.– Szeretlek – mondta.

– Miért?

– Mert gyönyörű vagy nekem. Mert látsz engem. Mert megvan benned minden emberi tulajdonság, amit kívánok magamnak. Mert ember vagy, meleg és puha. Mert ismerlek, és ismertem előtted a többieket.

Rowan hallgatott. A szellem folytatta;

– Mert te Deborah gyermeke vagy, Suzanne gyermeke vagy, Charlotte-é, mindazoké, akiknek a nevét ismered. Szeretlek akkor is, ha nem teszed föl a smaragdot, amelyet az én Deborah-mnak adtam. Smaragd nélkül is szeretlek. Szerettelek már abban a pillanatban, amikor megtudtam, hogy érkezel. Messzire látok. Láttalak, amint messziről érkezel. Szerettelek lehetőségnek.

A tűz most már harsogott, narancsszín lángok nyelték el a vastag tuskót, a finom illat megnyugtatta Rowant, aki egyfajta önkívületbe került.

Még a saját lélegzését is vontatottnak és furcsának érzékelte. Most nem tudta, hogy mások, ha itt lennének, hallhatnák-e a hangot. Ám ő tisztán hallotta csábító zengését.

Leült a meleg padlóra a kandalló mellett, a márványnak támaszkodott, amely ugyancsak melegítette, és az árnyékokat kémlelte a szalon közepén, az árkád alatt.

– Zsongító a hangod, olyan szép – sóhajtotta.

– Azt akarom, hogy szép legyen neked. Gyönyört akarok adni neked.

Elszomorított, amikor gyűlöltél.

– Mikor?

– Amikor megérintettelek.

– Magyarázz el mindent!

– De hát több lehetséges magyarázat létezik! Te formálod a magyarázatot a kérdéseddel. Szólhatok veled szabad akaratomból, de

válaszom formáját az határozza meg, amit a többiek kérdéseiből tanultam századokon át. Ez egy szerkezet. Ha új szerkezetet akarsz, kérdezz.

– Mikor kezdődtél?

– Nem tudom.

– Ki szólított először Lashernek?

– Suzanne.

– Szeretted?

– Szeretem Suzanne-t.

– Még mindig létezik?

– Suzanne elment.

– Kezdem érteni – mondta Rowan. – A te világodban nincs fizikai korlát, következésképpen nincs idő. Elme vagy, test nélkül.

– Pontosan. Okos. Eszes.

– Egy szó is elég.

– Igen – felelte Lasher készségesen –, de melyik?

– Te játszol velem.

– Nem, nem játszok.

– A mélyére akarok hatolni ennek, meg akarlak érteni téged, indokaidat, hogy mit akarsz.

– Tudom. Tudtam, mielőtt megszólaltál – felelte ugyanabban a kedves, igéző modorban. – De amilyen okos vagy, azt is tudhatod, hogy az én világomban nem létezik a mélység. – Elhallgatott, aztán ugyanolyan lassan folytatta: – Ha arra ösztökélsz, hogy teljes és csavaros mondatokban szóljak hozzád, hogy figyelembe vegyem téveszméidet, hibáidat, kezdetleges meghatározásaidat, én arra is képes vagyok. De bármit mondjak, az távolabb eshet az igazságtól, mint szeretnéd.

– Hogyan teszed?

– Természetesen annak révén, amit más emberektől tanultam az emberi gondolkozásról. Azt mondom, válassz; ha a tiszta igazat akarod, kezdd a kezdeteimnél. Rejtélyes, talányos válaszokat fogsz kapni, amelyek talán használhatatlanok lesznek, de igazak. Vagy

kezdd a közepén, és rafinált, csiszolt válaszokat kapsz. Mindkét úton azt tudod meg rólam, amit tőled tanulok magamról.

– Szellem vagy?

– Az vagyok, amit szellemnek hívtok.

– Te minek hívnád magadat?

– Nem hívom.

– Aha. A te birodalmadban nincs szükség névre.

– Még csak nem is értik a nevet. Nincs név.

– Viszont vannak vágyaid. Ember akarsz lenni.

– Az. – Ezt mintha sóhajtásféle követte volna, amely szomorúságról árulkodott.

– Miért?

– Rowan, az én helyemben te nem akarnál ember lenni?

– Nem tudom, Lasher. Lehet, hogy szabad akarnék lenni.

– Én fájón éhezem az emberséget – mondta a hang, lassan, bánatosan. – Hogy érezzem a hideget és a meleget; hogy ismerjem a kéjt. Hogy nevethessek – ó, milyen is lenne nevetni! Hogy táncolhassak, dalolhassak és tisztán lássak, emberi szemmel. Hogy tapintsak dolgokat. Hogy a szükség, az idő, az érzelem határozza meg létezésemet. Hogy enyém legyen a nagyravágyás öröme, hogy legyenek álmaim és eszményeim.

– Ó, igen, ezt értem.

– Ne légy olyan biztos.

– Nem látsz tisztán,

– Nem ugyanazt.

– Tisztán láttál, amikor a halott ember szemével néztél?

– Jobban, de nem tísztán, és halál volt bennem, halál tapadt rám, körém, gyors halál. Végül megvakultam bent.

– Képzelem. Charlotte apósába akkor bújtál bele, amikor még élt.

– Igen. Tudta, hogy ott vagyok. Gyönge volt, de örült, hogy járhat, és fölemelhet tárgyakat.

– Érdekes. Ezt nevezzük megszállottságnak.

– Pontosan. Meghatározott dolgokat láttam a szemével. Láttam ragyogó színeket, szagoltam virágokat, láttam madarakat. Hallottam madarakat. Kézzel érintettem meg Charlotte-ot. Ismertem Charlotte-ot.

– Most nem hallasz dolgokat? Nem látod ennek a tűznek a lángját?

– Mindent tudok róla, de nem úgy hallom, érzem vagy látom, mint te, Rowan. Bár ha közel vagyok hozzád, láthatom, amit látsz, ismerhetlek téged és gondolataidat.

Rowanba belehasított a félelem.

– Kezdem kapiskálni.

– Azt hiszed. Csakhogy ez nagyobb és hosszabb.

– Tudom. Komolyan.

– Tudunk. Vagyunk. De tőletek tanultuk a folyamatos gondolkozást, és tőletek tanultuk az időt. Valamint a nagyravágyást. Mert a nagyravágyáshoz ismerni kell a múlt, a jelen és a jövő fogalmát. Tervezni kell. Most csak azokról beszélek közülünk, akik akarnak. Akik közülünk nem akarnak, nem is tanulnak, mert miért tennék? Ám ez a „mi” csak megközelítés. Számomra nem létezik a „mi”, mert egyedül vagyok, elfordultam a fajtámtól csak téged és a fajtádat látlak.

– Értem. Amikor a halottakban voltál... a padláson talált fejekben...

– Igen?

– Megváltoztattad azoknak a fejeknek a szöveteit?

– Meg. Barnára változtattam a szemeket. Pászmákban megváltoztattam a hajat. Ez nagy hot és összpontosítást követelt tőlem. Az összpontosítás a kulcsa mindennek, amit teszek. Sűrűsödöm.

– És természetes állapotodban?

– Hatalmas, végtelen vagyok.

– Hogyan változtattad meg a pigmentet?

– Belebújtam a hűs részecskéibe, megváltoztattam a részecskéket. De ezt jobban érted nálam. Te a mutáció szót használnád. Én nem ismerek jobb szavakat, te ismersz tudományos szavakat. Koncepciókat.

– Mi akadályozta meg, hogy elfoglald az egész szervezetet?

– Halott volt. Fokozatosan véget ért, nehézkes lett, én pedig vak és ostoba voltam. Nem tudtam visszahozni bele az élet szikráját.

– Aha. Charlotte apósának testét megváltoztattad?

– Azt nem tehettem. Nem tudtam, hogy megpróbálhatom. És akkor se tehetném, ha most visszakerülnék. Érted?

– Igen, értem. Állandó vagy, mi viszont időben létezünk. Értem. Tehát azt mondod, hogy nem változtathatod meg az élő szövetet?

– Azét az emberét nem. Aaronét sem, amikor benne vagyok.

– Mikor vagy Aaronban?

– Amikor alszik. Ez az egyeden idő, amikor bemehetek.

– Miért teszed?

– Hogy ember legyek. Hogy élő legyek. De Aaron túl erős nekem; Aaron szöveteit Aaron szervezi és vezényeli. Michaelnél ugyanez a helyzet. Szinte mindennél ugyanez. Még a virágoknál is.

– Ó, igen, a virágok! Megváltoztattad a rózsákat.

– Igen. Érted, Rowan. Hogy megmutassam szerelmemet és hatalmamat.

– És hogy megmutasd nagyravágyásodat?

– Igen...

– Nem akarom, hogy még egyszer belemenj Aaronba. Nem akarom, hogy még egyszer bántsd őt, vagy Michaelt.

– Engedelmeskedni fogok neked, de szeretném megölni Aaront.

– Miért?

– Mert Aaron befejezett, és Aaron sokat tud, és Aaron hazudik neked.

– Hogyhogy befejezett?

– Elvégezte, amiről láttam, hogy el akarja végezni, és amit el akartam végeztetni vele. Ezért mondom, hogy befejezett. Most azt

végezheti el, amit ugyancsak látok, de nem akarom, hogy elvégezze, mert ez ellentétben áll nagyravágyásommal. Megölném, ha ez nem keserítene téged, és nem töltene el gyűlölettel irántam.

– Érzed a gyűlöletemet, ugye?

– Nagyon fáj nekem, Rowan.

– Tombolnék haragomban és fájdalmamban, ha bántanád Aaront. De beszéljünk csak róla. Fejtsd csak ki ezt. Mit akartál elvégeztetni vele?

– Azt, hogy adja át neked a tudását, az egyenes idővonalban leírt szavakat.

– A Mayfair-krónikáról beszélsz?

– Igen. A históriáról. Azt mondtad, fejtsem ki, ezért nem használtam a „krónika” szót.

– Ennyire nem kell kifejtened – nevetett halkan a nő. – Folytasd.

– Azt akartam, hogy az ő kezéből kapd meg ezt a históriát. Petyr látta égni Deborah-t, az én szerelmetes Deborah-mat. Aaron látta sírni a kertben Deirdre-et, az én gyönyörű Deirdre-met. Válaszaidhoz és döntéseidhez felbecsülhetetlen segítséget nyújt egy ilyen história. De Aaron munkája befejeződött.

– Igen, értem.

– Óvakodj.

– Azt gondolni, hogy értem?

– Pontosan. Te csak kérdezz. A „válasz” és „felbecsülhetetlen” szavak elmosódottak. Semmit sem tartanék vissza tőled, Rowan.

A nő ismét hallotta a sóhajtását, de most hosszan, puhán, és lassan meg is változott a hangja: olyan lett, mint a szél sóhajtása. Rowan tovább támaszkodott a kandallónak, élvezte a melegét, tágra nyílt szemmel fürkészte az árnyékokat. Úgy érezte, egy örökkévalóság óta beszélget ezzel a testetlen, mégis lágyan zengő hanggal. A sóhaj majdnem megérintette, mint a szél.

Halkan, kéjesen fölnevetett. Ha iparkodott, még láthatta is a fodrozódást a levegőben. Mintha duzzadna valami, és kitöltené a szobát.

– Igen... – mondta Lasher. – Szeretem a nevetésedet. Én nem tudok nevetni.

– Segíthetek, hogy megtanuld.

– Tudom.

– Én vagyok az ajtó?

– Te vagy.

– Én vagyok a tizenharmadik boszorkány?

– Te vagy.

– Akkor Michael helyesen értelmezte.

– Michael ritkán téved. Michael tisztán lát.

– Meg akarod ölni Michaelt?

– Nem, én szeretem Michaelt. Az oldalán akarok járni, és beszélni akarok vele.

– Miért éppen vele?

– Nem tudom.

– Ugyan, tudnod kell!

– A szeretet, az szeretet. Miért szeretem Michaelt? A válasz az igazság? A szeretet az szerecet. Michael ragyogó és gyönyörű. Michael kacag. Michaelben sok van a láthatatlan szellemből, az itatja át a tagjait, a szemét, a hangját. Látod?

– Azt hiszem, látom. Azt hívjuk életerőnek.

– Ez az – felelte Lasher.

Mondták valaha ennyire célzatosan ezeket a szavakat?

A szellem folytatta.

– Kezdettől láttam Michaelt. Meglepetés volt. Michael lát engem. Michael odajött a kerítéshez. Michael nagyravágyó és erős. Michael szeretett engem, most viszont fél tőlem. Közém és Michael közé álltál, és ő attól fél, hogy közéd és közé állok.

– De nem fogod bántani.

Semmi válasz.

– Nem fogod bántani!

– Mondd, hogy ne bántsam, és nem fogom bántani.

– Te mondtad, hogy nem akarod! Miért körözöl így?

– Ez nem kör. Megmondtam, hogy nem akarom megölni Michaelt. De Michaelnek baja eshet. Akkor mit tegyek? Hazudjak? Én nem hazudok. Aaron hazudik. Én nem hazudok. Nem tudom, hogy kell.

– Ezt nem hiszem. De te talán elhiszed.

– Bántasz engem.

– Mondd meg, mi lesz ennek a vége.

– Mi?

– Hogy ér véget az életem veled?

Csönd.

– Nem akarod megmondani.

– Te vagy az ajtó.

Rowan nagyon mozdulatlanul ült. Agya sebesen járt. A tűz tompán pattogott, a lángok táncoltak a téglák előtt, de a mozgás túlságosan lelassult, hogy valóságos lehessen. Ismét mocorgott a levegő, és mintha megmozdultak volna a csillár hosszú, csiszolt üvegcseppjei: forogtak, fényszemcséket gyűjtöttek magukba.

– Mit jelent ajtónak lenni?

– Tudod, mit jelent.

– Nem, nem tudom.

– Ön meg tudja változtatni az anyagot, Mayfair doktornő.

– Ebben nem vagyok biztos. Sebész vagyok, precíz műszerekkel dolgozom.

– Ó, de az elméd sokkal precízebb!

Rowan összevonta a szemöldökét. Visszajött az a különös álom, a leideni álom...

– Elállítottad a vérzést – mondta ráérős, lágy hangján a szellem. – Sebeket zártál össze. Kényszeríttetted az anyagot, hogy engedelmeskedjen.

A csillár halkan csilingelve muzsikált a csendben. Visszaverte a táncoló lángok fényét.

– Lelassítottad betegeid nyargaló szívverését; megnyitottad agyuk eldugaszolt ereit.

– Nem mindig voltam tudatában...

– Te tetted. Félsz a hatalmadtól, de akkor is hatalmas vagy. Menj ki az éjszakai kertbe. Meg tudnád parancsolni a virágoknak, hogy szirmot bontsanak. Megnöveszthetnéd őket, mint én tettem.

– De csak halott virágokkal tetted!

– Nem, élővel is. Az írisszel, amelyet láttál, bár az kimerített, és fájt nekem.

– Aztán az írisz meghalt, és letört a száráról.

– Igen. Nem akartam megölni.

– A végletekig hajszoltad, ugye tudod? Azért halt meg.

– Igen. Nem ismertem a határait.

Rowan oldalt fordult. Mintha transzba esett volna. Mégis milyen tökéletesen tiszta ez a hang, milyen szabatos a kiejtés!

– Nemcsak ebbe vagy abba az irányba kényszerítetted a molekulákat mondta.

– Nem, a sejtek kémiai struktúrájába hatoltam be, amire te is képes vagy. Te vagy az ajtó. Belelátsz az élet magjába.

– Te túlbecsülöd a tudásomat. Erre senki sem képes.

Ismét megcsapta az álom levegője. Mindenki az ablakoknál tolong a leideni egyetemen. Mi ez a söpredék az utcán? Azt hiszik, hogy Jan van Abel eretnek.

– Nem tudom, miről beszélsz – mondta.

– Én tudom. Messzire látok. Te adtad a metaforákat és a kifejezéseket. A könyveidből én is magamba szívtam a fogalmakat. Látom a befejezést. Tudom. Rowan meg tudja változtatni az anyagot. Rowan fogja a parányi sejtek ezreit, és átszervezi őket.

– És mi a befejezés? Azt fogom tenni, amit akarsz?

Lasher ismét sóhajtott.

Valami surrogott a sarkokban. A függönyök lobogtak. Megint halk dalra fakadt a csillár, csilingelt az üveg. Pára az ott, ami a mennyezetig dagad, a halvány barackszín falakig nyújtózik? Vagy csak a lángok táncolnak a látósíkja peremén?

– A jövő az egymást keresztező valószínűségek szőttese – mondta a szellem. – Vannak köztük, amelyek fokozatosan lehetőséggé lesznek, van néhány, amelyekből végzetszerűségek válnak, ámde a nyüstbe és a vetülékbe sodortak meglepetéseket is, amelyek széttéphetik a szövedéket.

– Hála istennek – felelte Rowan. – Így hát mégse láthatod a befejezést.

– Látom, és nem látom. Sok ember teljesen kiszámítható. Te nem vagy kiszámítható. Túl erős vagy. Lehetsz az ajtó, ha úgy akarod.

– Hogyan?

Csönd.

– Te fojtottad Michaelt a tengerbe?

– Nem.

– Belefojtotta valaki?

– Michael azért esett le egy szikláról a tengerbe, mert nem vigyázott.

A lelke fájt, az élete semmi volt. Mindez fel volt írva az arcára és a mozdulataira. Nem kellett szellemnek lenni, hogy lássák.

– De te láttad.

– Láttam, jóval előbb, mintsem megtörtént volna, de nem én idéztem elő. Én mosolyogtam. Mert láttam, ahogy te és Michael közeledtek. Akkor láttam, amikor Michael kicsi volt, és rám nézett a kerítés mögül. Láttam Michael halálát, és láttam, hogy menti meg Rowan.

– És mit látott Michael, amikor vízbe fúlt?

– Nem tudom. Michael nem élt.

– Hogyhogy?

– Halott volt, Mayfair doktornő. Tudod, mi a halál. A sejtek abbahagyják az osztódást. A test kiszabadul valamilyen szervezőerőnk vagy a parancsok bonyolult sorának az irányítása alól. Meghalt. Ha belementem volna a testébe, mozgathattam volna a tagjait, és hallhattam volna a fülével, mert friss test volt. De meghalt. Michael elhagyta a testet.

– Te ezt tudod?

– Most látom. Láttam, mielőtt megtörtént volna. Láttam, mikor bekövetkezett.

– Hol voltál, amikor bekövetkezett?

– Deirdre mellett, hogy boldoggá tegyem Deirdre-et, álmokat adjak neki.

– Ó, tehát messzire látsz!

– Rowan, ez semmi. Úgy értem, hogy időben látok messze. A tér számomra se egyenes vonal.

A nő puhán elnevette magát.

– Már a hangod is olyan gyönyörű, hogy felér egy öleléssel.

– Én gyönyörű vagyok, Rowan. Az én hangom az én lelkem. Mert bizonyosan van lelkem. Túl kegyetlen volna a világ, ha nem lenne.

Ettől Rowan úgy nekibúsult, hogy majdnem elsírta magát. Megint a csillárt bámulta, a kristályban tükröződő pici lángok százait. A szoba úszott a melegben.

– Szeress engem, Rowan – mondta egyszerűen a szellem. – Én vagyok a leghatalmasabb lény a te világodban, és csak a tiéd vagyok, szívem szép szerelme!

Olyan volt, mint egy ének, dallam nélkül; mint egy dalból és csendből szőtt hang, ha egyáltalán elképzelhető az ilyen.

– Ha majd testté leszek, több mint ember leszek; új leszek a nap alatt. Sokkal hatalmasabb leszek neked, mint Michael. Végtelen talány vagyok. Michael neked adott mindent, amit adhatott. Michaelnek nincsenek többé számodra nagy titkai.

– Nem, ez nem lehet igaz! – súgta a nő. Akkor vette észre, hogy behunyta a szemét, de hát olyan álmos volt. Megparancsolta magának, hogy a csillárt nézze. – Ott a szerelem végtelen talánya!

– A szerelmet táplálni kell, Rowan.

– Azt mondod, hogy választanom kell közted és Michael között?

Csend.

– A többieket is arra késztetted, hogy válasszanak? – Elsősorban Mary Bethre gondolt, és Mary Beth szeretőire.

– Messzire látok, mint már mondottam. Amikor Michael, a ti időtök szerint való évtizedekkel ezelőtt megállt a kapunál, már akkor láttam, hogy választanod kell.

– Ne beszélj nekem többet arról, hogy mit látsz!

– Jól van – felelte Lasher. – A jövőről való beszéd mindig boldogtalanná teszi a halandókat. Lendületük azon a tényen alapul, hogy nem láthatnak messze. Beszéljünk a múltról. A halandók szeretik érteni a múltat, – Van más hangszíned is, mint ez a gyönyörű, selymes? Tudnád gúnyosan mondani ezeket az utolsó szavakat? Úgy akartad mondani?

– Én úgy hangzok, ahogy nekem tetszik, Rowan. Te azt hallod, amit én érzek. Gondolataimban érzem, ha szeretek vagy szenvedek.

– Kicsit elsieted a beszédet.

– Szenvedek.

– Miért?

– Szeretnék véget vetni félreértéseidnek.

– Azt akarod, hogy emberré tegyelek?

– Húst akarok.

– És én adhatok húst neked?

– Megvan a hatalmad. És ha egyszer megtörténik ilyen dolog, más ilyen dolgok is megtörténhetnek. Te vagy a tizenharmadik, te vagy az ajtó.

– Mit értesz az alatt, hogy más ilyen dolgok?

– Rowan, most fúzióról beszélünk, ami kémiai változás, a sejtszerkezet újra feltalálása, az anyag és az energia új kapcsolata.

– Tudom, miről beszélsz.

– Akkor azt is tudod, hogy ha egyszer végrehajtják, másodszor is végrehajtható, úgy, mint a maghasadásnál.

– Előttem miért nem tette meg senki? Julien hatalmas volt.

– Tudás, Rowan. Julien túl korán született. Engedd meg, hogy ismételten a fúzió szót használjam, kissé árnyalt értelemben. Eddig a sejteken belüli fúzióról beszéltünk. Most hadd beszéljek veled

született hatalmad és az életről szerzett tudásod fúziójáról. Ez a kulcs; ez tesz képessé arra, hogy az ajtó legyél.

Korod olyan dolgokat tud, amiket még Julien sem tudna elképzelni, holott ő látott a maga idejében boszorkányságnak tekintett találmányokat. Képzelte volna Julien, hogy műtőasztalon hasítsák föl a szívet, kémcsőben foganjon a gyermek? Nem. Utánad pedig olyanok jönnek, akik eleget tudnak majd ahhoz, hogy meghatározzák, mi vagyok.

– Meg tudod határozni magadat nekem?

– Nem, de bizonyosan meghatározható vagyok, és ha majd meghatároznak a halandók, akkor én is képes leszek meghatározni magamat. Tőletek tanulom mindazt, ami szükséges ehhez a tudáshoz.

– Ó, de hát csak tudsz magadról valamit, amit most is elmondhatsz érthető nyelven!

– Óriási vagyok; össze kell húzódnom, hogy érezzem erőmet; képes vagyok erőt kifejteni; gondolkodó részem érzi a fájdalmat.

– Ó, igen? És mi ez a gondolkodó rész? És honnan származik az erő, amelyet kifejtesz?

– Nem tudom. Amikor Suzanne szólított, összeszedtem magamat.

Olyan kicsivé húzódtam, mintha alagúton kellene áthaladnom. Kitapogattam alakomat, ötszöggé terültem, mint a pentagramma, amelyet Suzanne rajzolt, és meghosszabbítottam a szögeket öt irányba. Fák vacogtak, levelek hullottak tőlem, Suzanne pedig az ő korbácsos Lasherének nevezett.

– Neked pedig tetszett, amit csináltál.

– Igen, tetszett, hogy Suzanne látja. És hogy Suzanne-nak tetszik. Különben nem ismételtem volna meg, még csak nem is emlékeztem volna rá.

– Mi van benned még, ami anyagi, az energián kívül?

– Nem tudom! – Lágyan mondta, de kétségbeesetten. – Mondd el nekem, Rowan! Ismerj meg engem és magányosságomat!

A tűz haldokolt a kandallóban, de a melegség betöltötte a szobát, paplanként csavarodott Rowanra, aki egyszerre volt álmos és kínzóan éber.

– Térjünk vissza Julienhez. Neki ugyanannyi hatalma volt, mint nekem.

– Csak majdnem, szívem szép szerelme, de nem egészen. Azonkívül Julienben játékos és istenkáromló lélek lakozott, amely ide-oda szökdécselt a világban, és ugyanúgy szeretett pusztítani, mint építeni. Te logikusabb vagy, Rowan.

– Ez erény?

– Vasakaratod van, Rowan.

– Aha. Nem lehet kikezdeni humorral, mint Julienét.

– Úgy van, Rowan!

A nő halkan kuncogott, majd továbbfigyelte a rezgő levegőt.

– Van Isten, Lasher?

– Nem tudom, Rowan. Valamikor véleményt formáltam róla, és az úgy hangzik, hogy igen, de ez ádáz keserűséggel tölt el engem.

– Miért?

– Mert szenvedek, és ha van Isten, ő alkotta ezt a szenvedést.

– Igen, ezt tökéletesen megértem. De Isten alkotta a szeretetet is, amennyiben létezik.

– Igen. A szeretetet. A szeretet a forrása kínomnak – mondta Lasher. – Úgy is fogalmazhatnál, hogy a szeretet mérgezte meg eredeti mivoltomat, hogy Suzanne hívása ébresztett föl a szeretetre és az akarás poklára. De én láttam, szerettem és jöttem.

– Elszomorítasz – mondta hirtelen a nő.

– A szeretet átalakított, Rowan. Megteremtette első kielégületlenségemet.

– Igen.

– Most pedig hússá akarok változni, és az lesz az én szeretetem beteljesülése. Olyan sokáig vártam rád. Annyi szenvedést láttam előtted, és ha lettek volna könnyeim, amelyeket ontsak, akkor ontottam volna őket, Isten a tanúm, hiszen Langtrynek is olyan

káprázattá teremtettem magamat, amelyben sírtam. Nem csak Stelláért sírtam, de mindannyiukért az én boszorkányaimért! Amikor Julien meghalt, a kínok kínját szenvedtem! Oly nagy volt a fájdalmam akkor, hogy vissza is költöztem volna, a hold, a csillagok, a csend országába, de már elkéstem. Nem bírtam elviselni magányosságomat. Amikor Mary Beth hívott, visszatértem hozzá. Felpezsdültem. Belenéztem a jövőbe, és újra láttam a tizenharmadikat. Láttam boszorkányaim egyre növekvő erejét.

Rowan megint behunyta a szemét. A tűz kialudt. A szoba megtelt Lasher szellemével. Érezte a bőrén, bár Lasher nem mozgott. Szövete olyan könnyű volt, akár a levegő.

– Ha igazán testté leszek – mondta –, magától megjön a könny és a nevetés, úgy, mint nálad, vagy Michaelnél. Tökéletes organizmus leszek.

– De nem ember.

– Különb, mint az ember.

– De nem ember.

– Erősebb, szívósabb, mert én leszek a szervező értelem, és mert nagy hatalmam van, nagyobb, mint bármely létező emberé. Új dolog leszek, mint mondtam. Én leszek a faj, amely most nem létezik.

– Te ölted meg Arthur Langtryt?

– Nem volt szükséges. Halódott. Amit látott, siettette a halálát.

– De miért mutatkoztál meg neki?

– Mert erős volt, képes volt látni engem, én pedig magunkhoz akartam vonzani, hogy megmenthesse Stellát, mert tudtam, hogy Stella veszélyben forog. Carlotta volt Stella ellensége. Carlotta olyan erős volt, mint te, Rowan.

– Miért nem segített Arthur Stellának?

– Ismered a krónikát. Késő volt. Az idő ilyen perceiben olyan vagyok, akár egy gyermek. Legyőzött az egyidejűség, mert időben cselekedtem.

– Nem értem.

– Miközben megmutatkoztam Langtrynek, kilőtték a lövedékeket, amelyek az agyba fúródva azonnal megölték Stellát. Messze látok, de nem láthatok minden meglepetést.

– Nem tudtad.

– Azonkívül Carlotta lóvá tett, Carlotta félrevezetett. Nem vagyok csalhatatlan. Sőt, megdöbbentően könnyen lehet zavarba hozni.

– Hogyan?

– Miért mondanám el neked? Hogy annál jobban parancsolgathass?

Tudod te, hogyan. Ugyanolyan hatalmas boszorkány vagy, mint Carlotta.

Az érzéseken át. Carlotta a szeretet tanúbizonyságának tekintette az ölést. Ő tanította be Lionelnek, mit gondoljon, amikor pisztolyt fog, és rálő Stellára. Engem nem riadóztatott a gyűlölet vagy a gonoszság. Nem figyeltem Lionel szerelmes gondolataira. És ott feküdt Stella, nyitott szemmel, halálra sebzetten, és némán kiáltott hozzám. Lionel pedig kilőtte a második golyót, örökre kiűzve Stella lelkét a testből.

– De Lionelt te ölted meg. Te kergetted a halálba.

– Igen.

– És Cortlandet? Te ölted meg Cortlandet?

-Nem. Küzdöttem Cortlanddel, tusakodtam vele. Ő az erejét akarta használni ellenem, de kudarcot vallott, és elbukott. Nem öltem meg az apádat.

– Miért tusakodtatok?

– Én figyelmeztettem. Azt hitte, parancsolhat nekem. Nem volt a boszorkányom, Deirdre volt a boszorkányom. Te vagy a boszorkányom.

Nem Cortland.

– De az anyám nem akart lemondani rólam! Cortland pedig őt támogatta.

– A saját céljai érdekében.

– Mik voltak azok?

– Régen volt, nem érdekes. Te elmentél a szabadságba, hogy erős lehess, mire visszatérsz, Megszabadítottak Carlottától.

– De te intézted el, holott sem Deirdre, sem Cortland nem ezt akarta.

– A te érdekedben, Rowan. Szeretlek.

– De hiszen itt egy minta rejtőzik, te pedig nem akarod, hogy megértsem! Mihelyt megszületett a gyermek, rögtön elpártolsz az anyjától. Ez történt Deborah-val és Charlotte-tal is, ugye?

– Tévesen ítélsz meg engem. Amikor időben cselekszem, néha helytelen dolgokat követek el.

– Szembeszegültél Deirdre akaratával. Kimódoltad, hogy elvegyenek tőle. Kidolgoztad a tizenhárom boszorkány tervét, és ezt a saját érdekedben tetted. Neked mindig magad felé hajlik a kezed, mi?

– Te vagy a tizenharmadik, és a legerősebb. Te vagy az én célom, és én szolgálni foglak. A te céljaid és az én céljaim azonosak.

– Szerintem nem.

Most érezte a szellem szenvedését, mint egy örvényt a levegőben; mintha a tudat küszöbe alatt hallatszana egy mély hangú hárfa pengése.

A szenvedés dala. A függönyöket ismét meglengette a meleg huzat, és mivel a kialvó tűz elvitte magával a színeket, fehér fénycserepeket vetett az árnyékok közé a kettős szalon ringatózó két csillárja.

– Voltál valaha élő ember?

– Nem tudom.

– Emlékszel az első alkalomra, mikor embert láttál?

– Igen.

– Mit gondoltál?

– Hogy a szellem nem származhat anyagból, ez egy tréfa. Ahogy ti mondanátok: képtelenség vagy butaság.

– Anyagból jött.

– Valóban. Az anyagból jött, a szervezettség megfelelő pontján, mi pedig ámultunk ezen a mutáción.

– Te és a többiek, akik már itt voltak.

– Az időtlenségben.

– Felkeltette a figyelmeteket?

– Igen, mert mutáció volt, és teljesen újszerű. És mert felszólítottak a figyelésre.

– Hogy?

– A frissen kialakult emberi szellem az anyagba zártan is érzékelt bennünket, ennélfogva nekünk is érzékelnünk kellett magunkat. Ez megint egy csavaros mondat, ezért pontatlan. Sok ezer évig fejlődtek és erősödtek az emberi intelligenciák; telepatikus képességeket fejlesztettek ki, megérezték létezésünket; neveket adtak nekünk, beszéltek velünk, csábítottak minket; ha tudomást vettünk róluk, megváltoztunk, és önállóan gondolkoztunk.

– Tehát tőlünk tanultátok az öntudatot.

– Mindent tőletek tanultunk: az öntudatot, a vágyat, a nagyratőrést.

Veszedelmes tanítók vagytok, és mi elégedetlenkedünk.

– Akkor vannak köztetek más nagyravágyók is.

– Julien mondta: „Az anyag teremtette az embert, és az ember teremtette az isteneket.” Ez részben igaz.

– Szóltál emberrel Suzanne előtt?

– Nem.

– Miért?

– Nem tudom. Láttam és hallottam Suzanne-t. Szerettem Suzanne-t.

– Vissza akarok térni Aaronhoz. Miért mondod, hogy Aaron hazudik?

– Aaron nem tárja föl maradéktalanul a Talamasca céljait.

– Biztos vagy ebben?

– Természetesen. Miként hazudhatna nekem Aaron? Akkor tudtam Aaron eljöveteléről, amikor még nem is volt Aaron. Arthur

Langtry Aaronnak címezte a figyelmeztetéseit, holott azt sem tudta, hogy létezik.

– De hogyan hazudik Aaron? Mikor és miről hazudott?

– Aaronnak küldetése van, akárcsak minden testvérének a Talamascában. Megőrzik titkaikat. Nagyon sok tudást rejtenek véka alá. Okkult rend az övék, hogy olyan kifejezést használjak, amelyet megértesz.

– Mi ez a titkos tudás? Ez a küldetés?

– Hogy megvédjék tőlünk az embert. Hogy ne legyenek ajtók többé.

– Úgy érted, korábban is voltak ajtók?

– Voltak. Voltak mutációk. De te vagy a legnagyobb az ajtók között. Nem lesz párja annak, amit megvalósíthatsz velem.

– Várj csak! Azt akarod mondani, hogy más testetlen entitások is átjöttek az anyag világába?

– Igen.

– De kik? Mikké lettek?

– Kacaj. Nagyon jól álcázzák magukat.

– Kacaj. Ezt miért mondtad?

– Mert kacagok kérdéseden, de nem tudom, hogy kell kacagó hangot adni. Ezért mondom. Kacagok rajtad, amiért azt gondolod, hogy korábban nem történt ilyen. Te, a halandó! Hát azok a mesék a kísértetekről, éjszakai rémekről, egyéb szörnyűségekről? Azt hitted, szemernyi igazsága sincs a régi regéknek? Fúziónk tökéletesebb lesz bárminél.

– Aaron tudja, hogy mások is átjöttek. Ezt akarod mondani?

– Igen.

– És miért akarja megakadályozni, hogy ajtó legyek?

– Mit gondolsz?

– Mert gonosznak hisz téged.

– Természetellenesnek, ezt mondaná, ami bolondság, hiszen én ugyanolyan természetes vagyok, mint az elektromosság, mint a csillagok, mint a tűz.

– Természetellenes. Fél a hatalmadtól.

– Igen, de bolond.

– Miért?

– Rowan, mint már mondtam, ha ez a fúzió végrehajtható egyszer, végrehajtható újra. Értesz engem?

– Igen, értelek. Tizenkét sírüreg van a temetőben, és egy ajtó.

– Úgy bizony, Rowan. Most már gondolkozol. Amikor először olvastad neurológiai könyveidet, amikor először léptél be a laboratóriumba, mit éreztél? Hogy az ember még csak most kezdi felfogni a tudomány lehetőségeit, hogy új lényeket lehetne teremteni szervátültetésekkel, átültetett szövetekkel, sejtek és gének in vitro kísérleteivel. Megláttad a lehetőségek végtelenségét. Elméd fiatal volt, képzeleted hatalmas; az voltál, akitől az emberek félnek: az orvos, aki látnok, mint egy költő. Te pedig elfordultál a látomásaidtól, Rowan. Lemle laboratóriumában új lényeket teremthettél volna meglevő lények részeiből. Brutális eszközökért nyúltál, mert féltél, mire lennél képes. Elbújtál a sebészi mikroszkóp mögé, hatalmadat otromba vasakra cserélted, amelyekkel metélted a szöveteket, mintsem teremtsed őket! Még most is félelemből cselekszel. Kórházakat építesz, ahol embereket fognak gyógyítani, holott új lényeket teremthetnél, Rowan!

A nő némán, mozdulatlanul ült. Ennél szabatosabban még senki sem fogalmazta meg a legtitkosabb gondolatait. Érezte égig érő becsvágyának perzselését. Érezte magában az erkölcs nélküli gyereket, aki agyátültetésekről, szintetikus lényekről álmodott, mielőtt a felnőtt kioltotta a fényt.

– Nincs szíved, Lasher, hogy megértsd az okát?

– Én messzire látok, Rowan. Nagy szenvedést látok a világban. Látom a botlások és balfogások útját, látom, hová vezetett. Engem nem vakítanak illúziók. Mindenfelől hallom a kín jajveszékelését, és ismerem önnön magányomat. Ismerem vágyamat.

– De miről mondasz le, amikor hússá és vérré leszel? Milyen árat kell fizetned érte?

– Én nem hőkölök vissza az ártól. A hús gyötrelme nem lehet rosszabb annál, amit e három században elszenvedtem. Lennél-e az, ami vagyok, Rowan? Lebegnél, időtlenül és egyedül, kívülről hallgatva a világ érzéki hangjait, miközben szeretetre és megértésre szomjazol?

Rowan nem tudott felelni.

– Egy örökkévalóság óta várom, hogy megtestesüljek! Nem is emlékezem, mióta várok már! Kivártam, hogy a törékeny emberi értelem megszerezze a tudást, amellyel ledönthető a korlát. Testté leszek, és az a test tökéletes lesz!

Csönd.

– Értem már, miért fél tőled Aaron – szólalt meg Rowan.

– Aaron gyenge. A Talamasca gyenge. Senkik és semmik! – A hang elvékonyodott a haragtól. A szoba meleg levegője úgy mozgott, mint a fazékban a víz, forrás előtt. A csillárok mozogtak, de nem adtak hangot, mintha a légáramlat elsodorná a hangokat.

– A Talamascának van tudása – mondta Lasher –, van hatalma az ajtók megnyitására, de nem hajlandók megtenni értünk. Ellenségeink. Hagynák a világ sorsát a nyavalygók és a vakok kezén! Azonkívül hazudnak! Mind hazudnak! Azért őrizték meg a Mayfair-boszorkányok történetét, mert az Lasher története, és ők harcolnak Lasher ellen. Nem is titkolják. Téged pedig lépre csalnak a boszorkányok iránti figyelmükkel. Lasher nevét kellene fölírniuk ékes betűkkel becses aktáik bőrkötésére! Az az akta egy kód, és Lasher gyarapodó erejéről szól. Nem tudod megfejteni a titkosírást?

– Ne bántsd Aaront!

– Balgán szeretsz, Rowan.

– Nem szereted a jóságomat, mi? A gonoszt szereted.

– Mi a gonosz, Rowan? Gonosz a kíváncsiságod? Gonoszság, ha úgy akarsz tanulmányozni engem, mint ahogy emberi agyakat tanulmányoztál? Ha meg akarsz tanulni a sejtjeimről mindent, amivel hozzájárulhatsz a gyógyítás nemes ügyéhez? Én nem vagyok ellensége a világnak, Rowan, én csak át akarok jönni!

– Most dühös vagy.
– Szenvedek. Szeretlek téged, Rowan.
– A kívánás nem szerelem, Lasher. A kihasználás nem szerelem.
– Ne, ne mondj ilyen szavakat! Bántasz engem! Sebet ütsz rajtam!
– Ha megölöd Aaront, sohasem leszek az ajtód.
– Ily semmiség miatt?
– Lasher, úgy öld meg, hogy nem leszek ajtó!
– Parancsolj velem, Rowan. Már megölhettem volna, mégse tettem.
– Ugyanez érvényes Michaelre.
– Rendben, Rowan.
– Miért mondtad Michaelnek, hogy nem állíthat meg engem?
– Mert ebben reménykedtem, és meg akartam ijeszteni. Michaelt megbabonázta Aaron.
– Lasher, miként kell segítenem, hogy átjöhess?
– Tudni fogom, amikor majd tudod, Rowan. Mert tudod, Aaron is tudja.
– Lasher, azt se tudjuk, mi az élet. Összes tudományunkkal és meghatározásainkkal együtt se tudjuk, micsoda, vagy hogyan kezdődött. Rejtély, miként pattant ki az élettelen anyagból.
– Én már élek, Rowan.
– És hogyan tehetlek testté? Már behatoltál élőkbe és holtakba, de nem tudsz lehorgonyozni bennük.
– Meg lehet csinálni, Rowan. – Suttogássá tompult a hangja. – Az én hatalmammal és a te hatalmaddal, és az én hitemmel, mert hódolnom kell, hogy a kötés megvalósuljon, és csak a te kezed által lehetséges a teljes összeolvadás.
Rowan hunyorogva próbált alakzatokat, mintákat látni a légies sötétségben.
– Szeretlek, Rowan – mondta a szellem. – Most fáradt vagy. Hadd hízelegjek neked. Hadd érintselek meg. – A hang mélyebben zengett.
– Én boldogan... én boldogan akarok élni Michaellel és a gyermekünkkel.

Örvény a levegőben, valami sűrűsödik, tömörül. Melegebb lett.

– Végtelen türelmem van. Messzire látok. Én várhatok. De most majd ízetlennek fogod találni a többieket, miután láttál és beszéltél velem.

– Ne légy ebben olyan biztos, Lasher. Én erősebb vagyok, mint a többiek. Sokkal többet tudok.

– Igen, Rowan. – Az örvény sötétebb lett, mintha egy hatalmas füstkarika forogna a csillár körül. Csakhogy ez nem füst volt, és csápokat nyújtogatott, mintha pókhálók lebegnének a huzatban.

– Képes vagyok elpusztítani téged?

– Nem.

– Miért?

– Rowan, te kínozol engem!

– Miért nem pusztíthatlak el?

– Rowan, neked ahhoz van képességed, hogy átváltoztasd az anyagot.

Bennem nincs anyag, amit megváltoztathatnál. Esetleg elpusztíthatod az anyagot, amelyet megszervezek a képmásomhoz, de azt magam is megteszem, amikor széthullok. Láttad. Megsemmisítheted átmeneti képemet a materializálódás pillanatában, mint ahogy már megtetted. Amikor először jelentem meg neked. Amikor eljöttem hozzád a víz mellett. De nem pusztíthatsz el. Én mindig itt voltam. Örökkévaló vagyok, Rowan.

– És ha most azt mondanám, Lasher, hogy mindennek vége, soha többé nem állok szóba veled? Hogy nem akarok az ajtód lenni, mert a Mayfaireknek, születendő gyermekemnek, becsvágyó álmaimnak akarok ajtót nyitni jövő századokba?

– Csekélységek, Rowan. Semmiségek a talányokhoz és lehetőségekhez képest, amelyeket én kínálok neked. Csak képzeld el, Rowan, majd végbemegy a mutáció, és lesz testem, amelyet időtlen lelkem fűt, mindent tanulhatnál te abból!

– És ha megtörténik, Lasher, ha feltárul az ajtó, és végbemegy a mutáció és hús-vér valódban állsz előttem, akkor hogyan bánsz velem?

– Úgy foglak szeretni, Rowan, ami emberi értelemmel föl sem fogható, mert te leszel az én anyám, teremtőm, tanítóm. Hogy ne szerethetlek téged? És milyen fájdalmas szükségem lesz rád! Csüggeni fogok rajta, hogy megtanuljam, miként mozgassam új tagjaimat, hogyan kell nézni, beszélni, nevetni! Gyámoltalan újszülött leszek a kezeid között. Hát nem látod? Imádni foglak, szerelmes Rowanom! Eszközöd leszek mindenre, amit kívánsz, húszszor olyan erősen, mint most vagyok! Miért sírsz? Mi keresnek ezek a könnyek a szemedben?

– Ez csak egy csalás, a te igézeted, a hang és a fény trükkje!

– Nem, Rowan, én az vagyok, aki vagyok! Téged az értelmed gyöngít el. Messzire látsz. Mindig messzire láttál. Tizenkét kripta és egy ajtó, Rowan.

– Nem értem. Te csak játszol velem. Összezavarsz. Már semmit sem értek.

Csend, majd megint az a hang, mintha az egész levegő sóhajtozna. Búbánat felhője burkolta be Rowant, füstös árnyékfátylak hullámzottak a szalonban, rácsavarodtak a csillárokra, megtöltötték a tükröket sötétséggel.

– Körülöttem vagy, ugye?

– Szeretlek – súgta a közelből a szellem. Mintha ajkak súrolták volna a megmerevedő Rowan arcát. Úgy elálmosodott!

– Távozz tőlem! – mondta. – Hagyj most békén! Nem vagyok köteles szeretni téged.

– Rowan, mit adhatok neked, milyen ajándékot hozhatok?

Ismét súrolta valami az arcát, és a nő tetőtől-talpig összeborzongott az érintéstől. Mellbimbója megkeményedett a selyem hálóing alatt, még a torkában is érezte a vágy fojtott lüktetését.

Megpróbált tisztábban látni. Sötét volt, a tűz kialudt. De hiszen alig néhány perce még lobogó lánggal égett!

– Te csak becsapsz engem! – A levegő most mintha az egész testét tapogatta volna. – Michaelt is becsaptad!

– Nem. – Puha csók a fülébe.

– Amikor vízbe fúlt. A látomásokkal. Te gerjesztetted őket!

– Nem, Rowan. Michael nem volt ott. Nem követhettem oda, ahova ment. Én csak az élőké vagyok.

– Te alkottad azokat a kísérteteket, amelyeket látott, mikor egyedül volt itt azon az estén, amikor egyedül úszott a medencében?

– Nem.

Rowan összeborzongott. Úgy érezte, pókháló tapad rá. Megpróbálta söpörni.

– Láttad a szellemeket, amelyeket Michael látott?

– Igen, láttam őket, Michael szemével.

– Mik voltak?

– Nem tudom.

– Miért nem tudod?

– A holtak képei voltak, Rowan. Én ehhez a földhöz tartozom. Nem ismertem a holtakat. Ne beszélj nekem a holtakról! Amit én ismerek, Istent vagy mást, az mind ehhez a földhöz van kötve.

– Istent? De hát mi a föld? – Valami hozzáért a tarkójához, gyengéden fújkálta a fürtjeit.

– Ez, Rowan, a tartomány, amelyben létezel, és a tartomány, amelyben létezem, párhuzamosan, elvegyülve és mégis külön, az anyagi világban. Anyagi vagyok, Rowan, ugyanolyan természetes, mint minden, ami a földből vétetett. Érted égek, Rowan, oly tiszta tűzzel, amelynek nincs vége a mi világunkban.

– Azok a szellemek – szólalt meg a nő –, amelyeket Michael látott az esküvőnk napján ebben a szalonban. Te mutattad őket?

– Nem.

– Láttad őket? – Mintha toll cirógatná az arcát.

– Michael szemével. Nincs válaszom mindenre, amit kérdezel.

Valami hozzáért a melléhez, valami simogatta a mellét és a combját.

Rowan maga alá rántotta a lábát. A kandalló kihűlt.

– Távozz tőlem! – suttogta. – Gonosz vagy!

– Nem.

– A pokolból jössz?

– Te játszol velem. Most égek a pokolban, mert örömet kívánok adni neked.

– Hagyd abba! Föl akarok menni. Almos vagyok. Nem akarok itt maradni.

Megfordult, a fekete kandallót nézte. Már a parázs is kihűlt. A pillája majd' leragadt, a tagjai elnehezedtek. Föltápászkodott, a párkányba kapaszkodott, de tudta, hogy aligha érné el a lépcsőt. Megfordult, térdre rogyott, majd elnyúlt a puha, kínai szőnyegen. Akár a selyem, és olyan jól esett a padló keménysége, a hűvös levegő. Mintegy álomban bámulta a csillárt. A fehér medallion mozgott, a gipsz akantuszlevelek hajladoztak és vonaglottak.

Hirtelen összemosódtak az agyában a hallott szavak. Valami megérintette az arcát. A mellbimbója lüktetett, az öle lüktetett. Michaelre gondolt, aki több ezer mérföldre van tőle, és elfogta a szorongás. Nagyon rosszul tette, hogy alábecsülte ezt a lényt!

– Szeretlek, Rowan.

– Fölöttem vagy, ugye? – A homályt bámulta, és hálás volt a hűvösségért, mert úgy égett, mintha magába szívta volna a tűz hevét. Nyálkás dugattyú járt a lába között, és a teste nyílni kezdett, akár a virág. A combja belső oldalát simogatták, ahol a bőr a legérzékenyebb, és szőrtelen. A térdei szétváltak, mint a feslő szirmok.

– Mondom, hogy hagyd abba! Utálom!

– Szeretlek, drágám. – Csókok a fülén, a száján, a mellén. A szívás durva, ütemes lett, fogak horzsolták a mellbimbóit.

– Nem bírom! – súgta, de épp az ellenkezőjét értette. Sikoltozott volna a kíntól, ha ez abbamarad. Karjai oldalra vetődtek, a hálóinge

fölemelkedett, hallotta a selyem szakadását, aztán lehullott az anyag, ő ott maradt édes, kéjes meztelenségben, és a kezek az ágyékát simogatták, csak épp nem kezek voltak, hanem Lasher, Lasher szívta és simogatta, szájak a fülén, a szemhéján, rátekerte óriási mivoltát, még alulra is befolyt, a dereka tövét simogatta, széthúzta a farát, és az alsó szájat dörgölte.

Igen, megnyílni, mint a mélybíbor írisz a kertben! Mint a sötétre szikkadt szárakon, a vékonyan erezett, sokhegyű levelek között pattanó rózsák. Hánykolódott és vonaglott a szőnyegen.

És mikor úgy vonaglott, akár egy tüzelő macska... Menj innen, vénasszony, te nem is vagy itt! Ez most az én időm!

– Igen, a te időd, a mi időnk!

Nyelvek nyalták a mellbimbóit, szájak zárultak rájuk, húzogatták őket, fogak karcolták a mellbimbóit.

– Keményebben, durvábban! Erőszakolj meg, csináld! Használd a hatalmadat!

Megemelték, a feje hátracsuklott, a haja hátrahullott, a szeme becsukódott, kezek húzták szét a szeméremajkait, kezek húzták szét a combját.

– Gyere belém, keményen, tedd magad férfivá, erős férfivá!

A szájak kíméletlenebbül húzogatták a mellbimbóit, a nyelvek a mellét, a hasát nyaldosták, az ujjak szétfeszítették a farát és a combjait karmolták. A vesszőt! – suttogta, és rögtön érezte a döfését, óriási volt és kemény. Igen, csináld, szaggassál, csináld! Taposs le, csináld! – Tiszta, rugalmas hús, tiszta haj szagát érezte, miközben a lecsapó súly beléje vágta a vesszőt, igen, keményebben, erőszak legyen! Villanásnyi arc, sötétzöld szem, száj, aztán az egész összemosódott, miközben a száj széttolta az ő ajkait.

A vessző égetően járt ki-be szőnyeghez szögezett testében, dörgölte a csiklóját, mélyebbre merült a hüvelyében. Nem bírom, nem bírom! Hasíts szét, igen! Tarolj le! Az orgazmus elborította, az agya kiürült, csak a harsogó, színes tajtékot érzékelte, miközben az ágaskodó hullámok fölcsaptak a hasán és a mellén át az arcáig,

végiggyűrűztek a combján, megmerevítették a lábikráját és lábfeje izmait. Hallotta, hogy kiált, de valahonnan messziről, nem volt jelentősége, isteni felszabadulásban áradtak a szájából a hangok, miközben akaratból és észből kivetkőztetve, magatehetetlenül rángott.

Újra és újra szétvetette és leforrázta. Újra és újra, míg el nem égett az idő, a bűntudat, a gondolat.

Reggel. Gyerek sír itt? Nem, csak a telefon. Nem érdekes. Meztelenül feküdt az ágyban, a takaró alatt. Napfény nyilazott be a homlokzati ablakokon. Kínzóan lüktetni kezdett az emléktől. A telefon, vagy csecsemősírás? Egy csecsemő van itt valahol messze, a házban. Félálomban látta hadonászó kis tagjait, behajlított térdét, apró, pufók lábfejét.

– Drágám! – suttogta.

– Lasher – felelte ő.

A sírás elhalt. Rowan lecsukódó pillái eltakarták a fényes üveg és az égbolton a kusza tölgyfaágak látomását.

Mikor ismét kinyitotta a szemét, az ő sötétzöld szemébe, gyönyörű vonású arcába nézett. Megérintette ajkának selymét. Kőként nehezedett rá, vesszejét a lábai közé fúrta.

– Istenem, ó, istenem, olyan erős vagy!

– Veled, szépségem. – Fogak csillantak fehéren a szavakat formáló ajkak között. – Veled, istennőm.

Aztán jött a hőhullám, forró szél fújta hátra Rowan haját, tűzvihar perzselte.

És a reggel tiszta csendjében, az ablakból ömlő napsugárban ismét megtörtént.

Délben kiült a medence mellé. Gőzölgött a víz a hűvös napfényben.

Ideje elzárni a fűtést. Megérkezett a tél. Ám őt melegen tartotta a gyapjúszövet ruha. A haját kefélte.

Érezte a közelében. Hunyorított, és megint látta a levegő vibrálását, nagyon tisztán látta, hogyan veszi körül Lasher, mintha fátylat terítenének a vállára és a karjára.

– Tűnjél innen! – súgta. A láthatatlan anyag rátapadt. Kihúzta magát, és most már sziszegett: – Azt mondtam, takarodj!

Mint mikor nappal gyújtott tűztől reszket a levegő. A normális sűrűségét visszanyert levegő lehűlt, és megint érezni lehetett a kert finom illatát.

– Azt majd én mondom meg, mikor jöhetsz! Velem nem packázhatsz kényed-kedved szerint!

– Ahogy óhajtod, Rowan. – A belső hang volt, amelyet egyszer már hallott Destinben, az a hang, amely mintha a fejéből szólna.

– Látsz és hallasz mindent, ugye? – kérdezte.

– Még a gondolataidat is.

Rowan elmosolyodott. Merev és ádáz mosollyal. Kihúzogatta a keféből a hosszú hajszálakat.

– És mire gondolok most?

– Hogy érintselek meg ismét, vegyelek körül káprázatokkal. Hogy szeretnéd tudni, milyen lehet férfinak lenni, és hogy úgy hágjalak meg, ahogy egy férfit hágnék.

Rowannak az arcába szökött a vér. Galacsinná gyúrta a keféből kihúzogatott szőke szálakat, és beejtette a páfrányok közé. Nyomtalanul eltűnt a sötét, rojtos levelek alatt.

– Meg tudod tenni? – kérdezte.

– Együtt meg tudjuk tenni, Rowan. Sok dolgot láthatsz és érezhetsz.

– Először beszélj – mondta a nő.

– Ahogy óhajtod. De te éhezel rám, Rowan.

– Látod Michaelt? Tudod, hol van?

– Igen, Rowan, látom. A házában van, a holmiját válogatja. Úszik az emlékekben és a várakozásban. Emészti a vágy, hogy visszatérjen hozzád. Egyedül rád gondol. Te pedig arra gondolsz, hogy elárulsz

engem, Rowan. Arra gondolsz, elmondod Aaron barátodnak, hogy láttál. Árulásról álmodsz.

– És mi fog megakadályozni, ha beszélni akarok Aaronnal? Mit tehetsz te?

– Szeretlek, Rowan.

– Tudod, hogy most már nem maradhatsz távol tőlem! Jönni fogsz, mikor hívlak.

– A rabszolgád akarok lenni, Rowan, nem az ellenséged.

Felállt, rámeredt a szelíd olajfalombokra, a sápadt égbolt szilánkjaira.

Az úszómedence csillogó négyszöge kéken párolgott. Mögötte szél mozgatta a tölgyfát. Rowan azonnal érezte, hogy változik a levegő.

– Ne közelíts! – mondta.

Jött a kötelező sóhaj, amely oly ékesszólóan hirdette a fájdalmat. Valahol nagyon messze egy csecsemő sírt. Rowan hallotta. Valamelyik nagy, csendes házból kellett jönnie, amelyek kihaltnak látszanak délidőben.

Bement, hangosan kopogó cipősarkokkal. Kivette az előszobai faliszekrényből az esőkabátját – ennél több védelem nem is kellett a hideg ellen –, és elindult.

Egy óráig járkált a csendes, néptelen utcákon. Nagy néha bólintással köszöntette egy járókelő. Vagy egy kutya jött a kerítéshez, hogy simogassák meg. Vagy eldübörgött egy autó.

Megpróbált csak látni: a falakon a mohát, a kerítésre csavarodó jázmin színét. Megpróbált nem gondolni a pánikra. Megpróbált nem visszatérni a házba. De végül visszavitte a lába. Megállt a saját kapuja előtt.

Reszketett a keze, amikor a zárba illesztette a kulcsot. Ott állt az előtér végén, az ebédlő ajtajában, és figyelt.

– Nem! Majd mikor hívlak! – mondta, és gyűlöletének ereje úgy csapott ki belőle, akár egy fénycsóva. A kép eltűnt, hirtelen maró

szag facsarta Rowan orrát. A szájához kapott. A levegő gyengén hullámzott, aztán megállapodott.

Megint az a hang, a gyermeksírás.

– Te csinálod! – súgta, de addigra megszűnt a hang. Fölment a szobájába. Az ágyat bevetették, az éjszakai holmit elrakták, a függönyöket összehúzták.

Bezárta az ajtót, lerúgta a cipőjét, elterült a fehér mennyezet alatt az ágytakarón, és behunyta a szemét. Nem bírt tovább küzdeni ellene. A kéjes éjszaka emléke tűzként égetette a belsejét. A párnába fúrta az arcát, hol emlékezni akart, hol felejteni, izmai hol elernyedtek, hol megfeszültek.

– Gyere hát! – súgta. Nyomban bebugyolálta a borzongató puhaság. Elemezni, érteni próbálta, mit érez: valamilyen laza felépítésű, vagy ahogy Lasher mondta, szervezetű, óriási pókhálót, ami sűrűsödik, összevonja magát, ahogy a pára sűrűsödik, mielőtt vízzé, és a víz tömörül, mielőtt jéggé válna.

– Öltsek alakot neked? Alkossak káprázatokat?

– Ne, még ne! – suttogta Rowan. – Legyél, ami vagy, és ami voltál, hatalmad teljében! – Máris érezte a simogatást a rüsztjén és a térdhajlatában. Finom ujjak siklottak abban az érzékeny tartományban, a lábujjak tövében, pattant, elszakadt a nejlonharisnyája, tövig meztelen lába bizsergett és pihegett.

Érezte, hogy megbontják a ruháját, érezte, hogyan csúsznak ki a gombok a gomblyukakból.

– Igen, legyen erőszak megint! – mondta. – Durván, keményen és lassan csináld!

A hátára dobták, a fejét oldalra fordították, a párnába nyomták; a ruha szakadt, a láthatatlan kezek lefelé vándoroltak a hasán. Valami foghoz hasonló karcolta meztelen ölét, körmök karmolták a lábikráját.

– Igen! – szűrte összeszorított fogai között. – Kegyetlen legyen!

NEGYVENHÁROM

HÁNY NAP ÉS éjszaka telt el? Nem tudta. Gyűlt a felbontatlan posta a hall asztalán. Időnként csörgött a telefon, de nem vette föl.

– Igen, de ki vagy? Legbelül. Ki van ott?

– Már mondtam, hogy nekem semmit sem jelentenek az ilyen kérdések. Az lehetek, akinek akarsz.

– De nem elég jó.

– Mi voltam? Egy fantom. Örök elégedett. Nem tudom, mikor jött a képesség, hogy szeressem Suzanne-t. Akkor tanított meg a halálra, amikor megégették. Zokogott, mikor a máglyára hurcolták; nem bírta elhinni, hogy ezt tehetik vele. Gyermek volt az én Suzanne-om, nem értette az emberi gonoszságot. És az én Deborah-mat kényszerítették, hogy nézze. Ha nem támasztok vihart, mindkettőjüket megégették volna.

Suzanne még a kínszenvedés közepette sem folyamodott a segítségemért Deborah érdekében. Őrjöngött, verte a fejét a cölöphöz. Még a falusiak is megrettentek. Buta, otromba halandók jöttek borozni és hahotázni, miközben ő égett. Még ők se viselték el Suzanne sikítását. És láttam, miként pusztul el a máglyán a természettől kapott, szépséges hús-vér alak, mint a kukoricacsuhé egy égő tengeriföldön. Láttam, miként omlik vére a ropogó hasábokra. Az én Suzanne-om. Elégették ifjúsága és ereje teljében, akár egy viaszgyertyát, egy forró délutánon összeverődött buta, falusi nyáj kedvéért!

Ki vagyok? Én vagyok, aki sírt Suzanne-ért, amikor senki más nem sírt. Én vagyok, aki a kínok kínját szenvedte, miközben még Deborah is bambán bámulta lángokban vonagló anyját.

Én vagyok, aki látta kiemelkedni Suzanne szellemét a halálra gyötört testből. Láttam, amint a magasba röppen, szabadon,

bilincstelenül. Van-e lelkem, amely örvendezhetett azon, hogy Suzanne nem szenved többé?

Szelleme után kaptam, amely még mindig viselte a test alakját, mert nem tudta, hogy erre nincs szükség többé, megpróbáltam beléje hatolni, és magamba fogadni azt, ami most már hozzám volt hasonló.

Ám Suzanne szelleme elsuhant mellettem, ugyanúgy nem törődve velem, mint a tűzben pusztuló héjjal. Fölszárnyalt, otthagyott engem, és nem volt többé Suzanne.

Ki vagyok? Lasher vagyok, aki beterítette magával a világot, mikor Suzanne elvesztését gyászolta. Lasher vagyok, aki, mihelyt elvitték szerelmetes Deborah-mat, összeszedte magát, csápokat növesztett hatalmából, és ostorozni kezdte a falut, ahol a rémült parasztok hiába kerestek menedéket. Porig rontottam Donnelaith faluját. Kövekkel dobáltam a boszorkánybírót, úgy kergettem végig a mezőn. Mire végeztem, senki se maradt, aki elmesélhette volna, mi történt. És az én Deborah-m elment Petyr van Abellel oda, ahol selyem, szatén, smaragd várta, és emberek, akik meg fogják festeni az arcképét.

Lasher vagyok, aki meggyászolta az együgyű Suzanne-t, és négy szélbe szórta hamvait.

Ez volt az én ébredésem a létezésre, az öntudatra, az életre és a halálra, a figyelésre.

Többet tanultam abban a húsz napban, mint az összes kegyes eónban, amikor falra tűzött lepke értetlenségével figyeltem a föld hátán a rovarként tenyésző halandókat, anyagból sarjadó és anyagtól béklyózott lelkükkel.

Ki vagyok? Lasher vagyok, aki Deborah lábánál ülve tanulta, hogyan kell kitűzni és megvalósítani a célt, miként kell teljesíteni Deborah minden kívánságát, hogy Deborah-nak sose kelljen szenvednie. Lasher iparkodott és elbukott.

Fordulj el tőlem. Tedd meg. Az idő semmi; kivárom a következőt, aki olyan erős, mint te. Az emberek változnak. Almaikat átitatják a változások sejtelmei. Hallgassd Michael szavait. Michael tudja.

Minél hosszabb lesz az életük, a halandók annál többet álmodnak a halhatatlanságról.

Olyan szárnyalásról álmodnak, amelynek soha sincs vége. Majd jön egy másik, aki ledönti a korlátot a megtestesült és a testetlen között. Átjövök. Túlságosan akarom, hogy kudarcot vallhassak. Nagyon türelmes vagyok, nagyon fortélyos a tanulásban és nagyon erős.

Most itt a tudás. Kéznyújtásnyira a magyarázat az élet eredetéről. Lehetséges a replikáció. Nézz vissza velem, ha akarsz, arra az éjszakára Marguerite hálószobájában, amikor meghágtam hulla képében, és megparancsoltam a hajnak, hogy olyan színű legyen, amilyet én akartam volna magamnak. Tekints vissza arra a kísérletre. Időben közelebb áll a barlanglakó, festett pofájú vadakhoz, akik dárdával vadásztak, mint a te kórházadhoz és laboratóriumodhoz.

Tudásod az, ami élesre köszörüli hatalmadat. Érted a sejtmagot és a protoplazmát. Tudod, mi a kromoszóma, mik a gének, mi a DNS.

Julien erős volt. Charlotte erős volt. Petyr van Abel gigász volt az emberek között. Benned másfajta erő van: a vakmerőség, a mohóság, a magány ereje. Ismerem azt a magányt és azt a mohóságot; ajkakkal csókollak, amelyek nincsenek; karokkal ölellek, amelyek nincsenek; szívemhez szorítalak, ami nincsen, hogy melegen doboghasson.

Kerüljél engem. Féljél engem. Majd várok. Nem fogom bántani drágalátos Michaeledet. Ám ő akkor sem szerethet úgy, mint én, mert nem ismerhet annyira, amennyire én.

Ismerem tested és agyad belsejét. Testté leszek, egybeolvadok a hússal, emberfölötti leszek a húsban. És ha ez egyszer megtörtént, te ugyan mivé változol? Gondolkozz el ezen.

Látom ezt, Rowan, mint ahogy mindig láttam. A tizenharmadiknak lesz hozzá ereje, hogy kinyissa az ajtót. Azt nem látom, miként létezhetnék a szereteted nélkül.

Mert én mindig szerettelek, szerettem azt a részedet, amely már előtted is létezett a többiekben. Szerettelek Petyr van Abelben, aki

mind között a legjobban hasonlított rád. Szerettelek még az én édes Deirdre-emben is, aki tehetetlenné nyomorítva álmodott rólad.

Csönd.

Egy teljes óráig nem hallatszott hang, nem vibrált a levegő. Csak a ház volt megint, a szélcsendes, ropogós, tiszta téli hidegben.

Eugenia elment. A telefon ismét belecsörgött az ürességbe.

Rowan az ebédlőasztal fényezett lapjára könyökölve figyelte a göthös selyemmirtuszt, amely kopasz ágakkal karmolászta a kék eget.

Végül fölállt. Belebújt vörös gyapjúszövet kabátjába, bezárta az ajtót és kiment a kapun.

Jó, megtisztító hideg volt. A tölgyfákon még mindig zöldelltek a levelek, noha kezdtek sötétedni, ráncosodni a téltől.

Rowan befordult a Szent Károly útra és lement a Pontchartrain szállodához.

Aaron már várta a kis bárban, nyitott notesz és egy pohár bor mellett. Toll volt a kezében.

Rowan megállt az asztalnál, Aaron föltekintett. A nő látta az arcán a megdöbbenést. Csak nem kócos a haja? Vagy fáradtnak látszik?

– Ismeri minden gondolatomat, érzésemet, tudja, mit akarok mondani.

– Képtelenség! – tiltakozott Aaron. – Foglaljon helyet. Mondja el.

– Nem tudom megzabolázni, Nem tudom elűzni. Azt gondolom... azt hiszem, szeretem – súgta a nő. – Megfenyegetett, hogy elmegy, ha szólok magának vagy Michaelnek. De nem megy el. Szüksége van rám. Kell neki, hogy lássam, és a közelében legyek; okos, de nem annyira. Azért van szüksége rám, hogy célt adjak neki, és közelebb hozzam az élethez.

Mereven bámulta a hosszú bárpult végében a tar fejű, gömbölyded, borotvaszájú emberkét, és a vérszegény csapost, aki fényesített valamit, mert a csaposok mindig fényesítenek. Üvegek hosszú sora, tele méreggel.

Csend van itt. Szűrt fény.

Leült, megfordult, ránézett Aaronra.

– Miért hazudott nekem? – kérdezte. – Miért nem mondta el, hogy az ő megállítására küldték ide?

– Nem azért küldtek, hogy megállítsam. Sohasem hazudtam.

– Tudják, hogy képes átjönni. Tudják, hogy ez a célja, és annak szentelték magukat, hogy ezt megakadályozzák. Kezdettől fogva.

– Azt tudom, amit a krónikában olvastam, és amit maga is tud. Mindent odaadtam.

– De hát tudja, hogy megtörtént máskor is! Tudja, hogy vannak hozzá hasonló dolgok, amelyek ajtót találtak a világba!

Semmi válasz.

– Ne segítsen neki – mondta Aaron.

– Miért nem szólt?

– Elhitte volna? Nem azért jöttem, hogy meséljek. Nem azért, hogy beszervezzem a Talamascába. A reális dolgokat adtam át: az információkat, amelyeket az életéről, a családjáról tudtam.

Rowan nem felelt. Az angol azt mondja, amit igaznak tart, de titkol is dolgokat. Mindenki titkolódzik. Még az asztalon álló virágok is. Azt titkolták, hogy az élet egy könyörtelen folyamat. Lasher egy folyamat.

– Ez a dolog a mikroszkópikus sejtek óriási telepe. A kolónia a levegőből táplálkozik, úgy, mint a szivacs a tengerből, olyan parányi részecskékkel, hogy a környezet, sőt maga az organizmus sem érzékeli a folyamatos táplálkozást. De jelen van benne az élet minden alapeleme, a sejtes szerkezet bizonyosan, az aminosavak, a DNS, és a hatalmas organizmust összetartó szervezőerő, ma már tökéletes összhangban a lény tudatával, amely tetszése szerint módosítja az entitás formáját.

Megállt, az angol arcából próbálta kitalálni, érti-e Aaron, amit mond. Egyébként mit számít? Ő érti, és ez a fő.

– Nem láthatatlan, csak nem lehet látni. Nem természetfölötti, mindössze képes áthatolni a sűrűbb anyagon, mert a sejtjei jóval kisebbek, de ugyanolyan eukarióta sejtek, amelyekből a maga vagy

az én testem épül fel. Hogyan tett szert értelemre? Hogyan gondolkozik? Ezt ugyanúgy nem mondhatom el, mint ahogy azt se magyarázhatom meg, honnan tudják megformálni az embrió sejtjei a szemet, az ujjakat, a májat, az agyat.

Nincs tudós, aki meg tudná magyarázni, miért lesz a megtermékenyített tojásból csibe, vagy miként képes helyreállítani magát, alig néhány nap alatt a porrá tört szivacs, de úgy, hogy minden sejtje azt csinálja, amit azelőtt!

Ha majd ezt megfejtjük, azt is tudni fogjuk, miért van Lashernek tudata, mert benne is hasonló szervezőerő munkál, elkülöníthető agy nélkül. Most legyen elég annyit mondanom, hogy prekambriumi, önellátó, és ha nem is halhatatlan, évmilliárdokra rúghat az élettartama. Elképzelhető, hogy az emberiségből szívta magába a tudatot, feltéve, ha a tudatnak van mérhető energiája; ezzel az energiával táplálkozott, és bekövetkezett az agyában a mutáció. Továbbra is a Mayfair-boszorkányok és szövetségeseik tudatával táplálkozik, ebből származik tudása, egyénisége és akarata.

Az is elképzelhető, hogy elkezdett valamiféle primitív szimbiózisra lépni az anyag magasabb rendű formáival; amikor materializálódik, bonyolultabb molekuláris struktúrákat vonz magához, amelyeket felbont, mielőtt sejtjei elválaszthatatlanul egyesülnének a nehezebb részecskékkel. Erre a felbontásra mindig a pánikkal határos állapotban kerül sor, mert fél a tökéletlen egyesüléstől, amelyből nem szabadulhat.

Ám annyira szerelmes a húsba, hogy most már akármit kockáztatna, csak meleg vérű lehessen, és antropomorf.

Rövid hallgatás után folytatta:

– Lehet, hogy minden élőnek van lelke – mondta, miközben tekintete ide-oda járt az apró helyiség üres asztalai között. – Lehet, hogy a virágok figyelnek minket. Lehet, hogy a fák gondolkoznak, és gyűlölnek minket, amiért tudunk járni. Vagy talán – de csak talán – nem fontos nekik. Lasherben az az iszonyú, hogy neki fontos lett!

– Állítsa meg! – mondta Aaron. – Tudja róla, hogy mi most. Állítsa meg. Ne engedje, hogy emberi formát öltsön!

Rowan nem szólt. Kabátja piros gyapjúszövetét nézte, hirtelen meghökkentette a szín. Még csak arra sem emlékezett, hogy ezt vette ki a szekrényből. Nála volt a kulcs, de nem hozott kézitáskát. Csupán ez a beszélgetés volt valóságos. Most döbbent rá, mennyire kimerült; kezét-arcát ellepte a verejték vékony hártyája.

– Amit mondott, az briliáns – folytatta Aaron. – Megérintette és megértette Lashert. Most ugyanezzel a tudással tartsa távol magától!

– Meg fogja ölni magát – mondta Rowan, nem nézve az angolra. – Tudom, hogy megöli. Ezt akarja. Én megakadályozhatom, de mit ajánlhatok ellenértéknek? Tudja, hogy itt vagyok. – Kurtán fölnevetett, pillantása fölvándorolt a mennyezetre. – Velünk van. Ismeri az összes trükkömet. Mindenütt jelen van. Mint Isten. Csak ő nem Isten!

– Nem. Nem tud mindent. Ne engedje, hogy beugrassa! Gondoljon a krónikára. Lasher túl sokat hibázik. Magának pedig ott van ellenértéknek a szeretete. Az akaratereje. Mellesleg miért akarna megölni engem? Mit tehetek én ellene? Rábeszélem magát, hogy ne segítsen neki? A maga erkölcsi érzéke még az enyémnél is erősebb és kényesebb.

– Ezt meg honnan az ördögből gondolja? – kérdezte a nő. – Hogyhogy erkölcsi érzék? – Tudta, hogy az összeomlás határán áll, ki kell szabadulnia innen, és haza kell mennie, ahol alhat. De otthon Lasher várja. Akárhova megy, ott lesz Lasher. Ide pedig azzal a szándékkal jött, hogy figyelmeztesse Aaront. Adjon neki egy utolsó esélyt.

Pedig milyen jó lenne hazamenni és aludni egy nagyot, csak ne kellene hallania azt a gyereksírást! Lasher körültekerte számtalan karjával, bebugyolálta légies melegségbe.

– Rowan, figyeljen rám!

Úgy rezzent össze, mintha álomból ébredne.

– Az egész világon élnek rendkívüli adottságú emberek – mondta éppen Aaron –, de maga a legritkábbak közé tartozik, mert módot talált rá, hogy jóra használja a hatalmát. Maga nem dollárokért jósol a kristálygömbből. Maga gyógyít. Rá tudja bírni őt is a gyógyításra, vagy Lasher örökre elrabolja az orvoslástól, és arra használja a maga hatalmát, hogy valamiféle mutáns szörnyet gyártson, amelyet utálattal kivet a világ! Pusztítsa el, Rowan! A saját érdekében! Pusztítsa el azért, amiről tudja, hogy helyes!

– Hát ezért fogja megölni magát, Aaron. Nem fékezhetem meg, ha maga provokálja. De miért ilyen rossz? Miért ilyen ellenségesek vele? Miért hazudott nekem?

– Sohasem hazudtam, és maga is tudja, hogy ennek nem szabad megtörténnie. Olyan lény lenne, amelynek nincs lelke.

– Ez vallás, Aaron.

– Rowan, természetellenes lenne! Nincs szükségünk több szörnyetegre! Elég szörnyetegek vagyunk magunk is!

– Ugyanolyan természetes, mint mi – közölte a nő. – Egész idő alatt ezt próbáltam kifejteni.

– Olyan idegen tőlünk, Rowan, akár egy óriási rovar. Képes lenne ilyesmit létrehozni? Ez nincs betervezve.

– Betervezve. A mutáció be van tervezve? Minden nap minden percének minden másodpercében mutálnak a sejtek.

– Korlátok között. Kiszámítható út mentén. A macska nem repülhet. Az ember nem növeszthet szarvakat. Rendszere van a dolgoknak, akár egy életen át tanulmányozhatjuk, és ámuldozhatunk, hogy micsoda fenséges rendszer. Ő nem tartozik a rendszerbe.

– Mondja maga, de mi van akkor, ha nincs rendszer? Mi van, ha csak folyamat létezik, csak a sejtek osztódnak, és az ő átváltozása ugyanolyan természetes, mint mikor egy folyó megváltoztatja a folyását, és házakat, szántóföldet, jószágot, embert pusztít közben? Mint mikor üstökös csapódik a földbe?

– Nem próbálná megmenteni az embereket a vízbefúlástól? Nem próbálná megmenteni őket az üstökös tüzétől? No jó, mondjuk, hogy

természetes. Tételezzük föl, hogy mi a természetesnél is különbek vagyunk. A mi célunk magasabb rendű a puszta folyamatnál. Erkölcsünk, együttérzésünk, képességünk a szeretetre és a társadalomalkotásra jobbá tesz a természetnél. Lasher nem tiszteli ezt, Rowan. Nézze meg, mit művelt a Mayfair-családdal.

– Ő teremtette a családot, Aaron!

– Nem, ezt nem fogadhatom el. Képtelen vagyok.

– Most megint a vallás beszél magából, Aaron. A megveszekedett vallás. Nincsen szilárd logikai alapunk Lasher elítéléséhez.

– De van. Kell lennie. A pestis természetes, de nem fogja kiengedni a kémcsőből a bacilust, hogy milliókat pusztítson el. Rowan, az isten szerelmére, a tudatunkat az anyag iskolázta, amelyből kifejlődött! Mik lennénk, ha nem érezhetnénk testi fájdalmat? Ez a Lasher nevű teremtmény egy tűszúrásból sem vérzett soha! Sohasem kínozta éhség, nem acélozta meg a túlélés parancsa. Ez egy immorális intelligencia, Rowan, és ezt maga is tudja! Tudja! Ezért nevezem természetellenesnek, mert nincs rá jobb szavam.

– Szép erkölcsi tanköltemény – állapította meg a nő. – Csalódtam magában. Arra számítottam, hogy érvekkel fog megajándékozni, cserébe a figyelmeztetésért. Azt reméltem, hogy megerősíti a lelkemet.

– Magának nincs szüksége az én érveimre. Tekintsen a saját lelkébe. Nagyon jól tudja, mit próbálok mondani. Az a szellem egy nagyravágyó lézersugár. Egy bomba, amely gondolkodni tud. Engedje át, és a világ fog lakolni érte, maga pedig egy katasztrófa anyja lesz!

– Katasztrófa – mormolta Rowan. – Milyen elbájoló szó.

Milyen sebezhetőnek tűnt az angol. Rowan először látta meg a korát az arc mély redőiben, a felpuhult zacskókban a halvány, könyörgő szem alatt. Hirtelen olyan gyengének rémlett, a szokott kellem és ékesszólás nélkül. Ez csak egy minden vonzerőt nélkülöző, fehér hajú öregember, aki gyermeki áhítattal kémleli őt.

– Igazából persze tudja, mit jelenthet? – kérdezte fáradtan. – Mármint ha kivetkőzik a félelmeiből.

– Hazudik magának. Fokozatosan megkaparintja a tudatát.

– Ne mondjon nekem ilyet! – sziszegte Rowan. – Ez nem bátorság, ez ostobaság! – Hátradőlt, igyekezett lecsillapodni. Valamikor szerette ezt az embert. Még most sem akarja, hogy baja essék. – Hát nem látja a szükségszerű végkifejletet? – próbált érvelni. – Ha a fúzió sikerül, Lasher szaporodhat! Ha a sejtjei átültethetők, és képesek másoló szintézisre, az emberiség egész jövője lesz megváltoztatható! Itt arról van szó, hogy nem lesz többé halál!

– Az örök csalétek – jegyezte meg Aaron keserűen. – Az örök hazugság.

Rowan mosolyogva nézte ezt a megroggyanó önuralmat.

– Fáraszt a szemforgatása – közölte. – Itt a tudomány a lényeg. A boszorkányok is csak tudósok voltak. A fekete mágia is arra törekedett, hogy tudomány legyen. Mary Shelley látta a jövőt. A költők mindig látják a jövőt. Ezt a srácok is tudják, miközben a mozi harmadik sorából nézik, hogy varrja össze Frankenstein doktor a szörnyet és kelti életre a villámmal.

– Az egy rémtörténet, Rowan. Lasher eltorzította a maga tudatát.

– Még egyszer meg ne sértsen így! – hajolt előre a nő. – Maga öregember, nem sok éve van már hátra. Szeretem azért, amit adott, nem akarom bántani, de ne kísértsen, és ne kísértse Lashert! Az igazat mondom!

Aaron nem felelt, sőt, valami elképesztő higgadtság kerekedett felül benne. Apró, mogyorószínű szeme váratlanul kifürkészhetetlenné sötétedett. Rowan annyira elámult ettől az erőtől, hogy mosolyognia kellett.

– Nem hiszi, amit mondok? Nem akarja beírni az aktába? Lemle laboratóriumában láttam, ahol ott volt az a csövecskékre kapcsolt magzat. Sose tudta, miért öltem meg Lemle-et, nem igaz? Tudta, hogy én tettem, de nem értette az okát. Lemle egy programot vezetett az intézetben. Elő magzatokból sarjasztott sejteket ültetett át. Máshol

is foglalkoznak ilyennel. Maga is látja a lehetőségeket, de most képzelje el, ha Lasher sejtjeivel folynak a kísérletek, olyan sejtekkel, amelyek évmilliárdokon át őrizték a tudatosságot!

– Okvetlenül hívja föl Michaelt, és kérje meg, hogy jöjjön haza!

– Michael nem állíthatja meg. Csak én állíthatom meg. Hagyja Michaelt ott, ahol nem fenyegeti veszély. Azt akarja, hogy Michael is meghaljon?

– Figyeljen rám! El tudja zárni az elméjét ez elől a lény elől! Puszta akarattal elfátyolozhatja a gondolatait! Léteznek technikák, olyan ősiek, mint a legősibb vallások, amelyekkel védekezhetünk a démonok ellen. Lasher csak azt olvassa el az agyából, amit maga kivetít. Ez ugyanaz, mint a telepátia. Próbálja is, és meglátja.

– És miért tennék ilyet?

– Hogy időt nyerjen. Hogy legyen egy biztos helye az erkölcsi döntéshez.

– Maga nem tudja, milyen hatalmas! Sose tudta! És azt se tudja, mennyire ismer engem! Ez a kulcsa mindennek, amit tud rólam. – Megrázta a fejét. – Nem akarom azt tenni, amit akar! Tényleg nem! De ha egyszer ellenállhatatlan!

– Hát Michael? Hát az álmok a Mayfair Gyógyintézetről?

– Igaza volt Ellie-nek – mondta Rowan. A falnak támaszkodott, és a levegőbe bámult. Kissé összemosódtak a bár fényei. – Ellie tudta. Cortland vére folyt az ereiben, és látta a jövőt. Talán csak homályos tömbökben és sejtelmekben, de látta! Sohasem lett volna szabad visszajönnöm! Michaellel csalt vissza! Tudtam, hogy Michael New Orleansban van, és rohantam utána, akár egy tüzelő szuka!

– Nem igaz, amit mond. Jöjjön fel, és maradjon nálam.

– Micsoda bolond maga! Itt és most megölhetném, úgy, hogy senki se jönne rá! Senki, csak a rendje, és a barátja, Michael Curry. És ugyan mit tehetnének ők? Vége, Aaron. Harcolhatok, visszatáncolhatok néhány lépést, alkalmanként előnybe kerülhetek, de akkor is vége. Michael arra volt rendelve, hogy visszahozzon és itt tartson. Megtette.

Föl akart állni, de az angol megragadta a kezét. Rowan lenézett az ujjaira. Milyen öreg! Egy ember korát mindig meg lehet állapítani a kezéről. Bámulják őket? Na és? Semmi sem számít ebben a kis szobában Kezdte volna kifejteni a kezét.

– És a gyereke, Rowan?

– Michael mondta?

– Nem kellett mondania. Michaelt arra küldték, hogy a szerelmével segítsen magának örökre elűzni ezt a dolgot. Hogy ne legyen egyedül s harcban.

– Ezt is magától tudja?

– Magamtól. Ahogy maga is.

Rowan kitépte a kezét.

– Menjen innen, Aaron! Menjen nagyon messze! Bújjon el az amszterdami vagy a londoni anyaházban. Bújjon el! Meg fog halni, ha nem teszi. Ha pedig felhívja Michaelt, ha visszahívja ide, akkor esküszöm, én ölöm meg magát!

NEGYVENNÉGY

ABSZOLÚT GAJRA ment minden. Arra érkezett, hogy a Liberty utcában beázott a tető, és valaki egy nyomorult marék apróért betört a Castro utcai irodába. A Diamond utcai lakást ugyancsak feltörték és összemocskolták; négy napig kellett takarítani, mielőtt meghirdethette eladásra.

Ráadásul egy teljes hétig csomagolta Viv néni műtárgyait, plusz a nippeket, úgy, hogy semmi se törjön össze. Az ilyesmit félt a szállítókra bízni. Aztán három napra össze kellett ülnie a könyvelőivel, hogy rendet tegyenek a bevallásaiban. Már december tizennegyedike volt, és még mindig annyi minden maradt elvégezetlen!

Az egészben az volt az egyetlen jó, hogy Viv néni, mint nagy boldogan megtelefonálta, végre épségben megkapta az első két ládára való, becses drágaságát. Tudja-e Michael, hogy Lily és ő beléptek egy kézimunka-körbe, ahol gobelint varrnak és Bachot hallgatnak? Micsoda elegáns dolog! Most, hogy útban vannak a bútorai, végre meghívhatja magához a kedves Mayfair-hölgyeket. Michael egy bűbáj! Egyszerűen bűbáj!

– És tudod-e Michael, hogy láttam vasárnap Rowant? Sétált ebben a cudar hidegben, és tudod-e, hogy végre fölszedett egy kicsit? Eddig nem akartam mondani, de borzasztó sovány és sápadt volt. Öröm volt rózsás arccal látni végre!

Ezen Michael kénytelen volt elnevetni magát, noha borzasztóan hiányzott a felesége. Nem úgy tervezte, hogy ilyen sokáig marad. Csak még rosszabb lett a telefonbeszélgetésektől, mert mindannyiszor meg kellett őrülnie a híres-nevezetes vajkaramella-hangtól.

Rowan megértette az összes előre nem látott malőrt, de a kérdései mögött szorongás lappangott. Michael nem bírt aludni a

beszélgetéseik után, láncban szívta a cigarettát, és túl sok sört ivott, miközben hallgatta a végeérhetetlen téli esőt.

San Franciscóban beköszöntött az esős évszak. Esett egyfolytában, amióta Michael megérkezett. Még a Liberty utca dombjáról se lehetett kék eget látni. Szél szaggatta Michael ruháját, ha az utcára lépett, és állandóan viselte a kesztyűt, hogy ne fázzon a keze.

De most már csaknem kiürült a régi ház. Már csak két doboz volt a padláson. Furcsa módon épp ezekért az apró kincsekért jött, hogy magával vigye őket New Orleansba. Alig várta, hogy túl legyen a munkán.

Milyen idegenszerűnek tűn! Tágasabb szobákra emlékezett, és olyan mocskos volt a járda. A kis borsfa, amelyet a saját kezével ültetett, az utolsókat látszott rúgni. Képtelenség, hogy évekig áltathatta magát itt a boldogsággal!

Valamint az is képtelenség, hogy még egy keserves hetet töltsön az irodában, dobozok leragasztgatásával és címkézésével, adóbevallások átnézésével, űrlapok kitöltésével. Persze rábízhatná a szállítókra, de vannak dolgok, amelyekkel nem érdemes ennyit bajlódni. És az apróságok átválogatása, az volt csak a rémálom!

– Jobb átesni rajta – mondta Rowan ma délután, amikor felhívta. Bár én már nagyon nem bírom. Áruld el, nem bántad meg a nagy változást? Nincsenek pillanatok, amikor szeretnél úgy folytatni mindent, ahogy abbahagytad, mintha New Orleans nem létezett volna?

– Megőrültél? Egyetlen gondolatom van, hogy visszajöjjek hozzád! Nem érdekel, hol fogok tartani, de még karácsony előtt elszabadulok innen.

– Szeretlek, Michael. – Ezredik alkalommal is olyan őszintén tudta mondani. Kínszenvedés, hogy nem ölelheti magához! De nincs a hangjának valami sötétebb zengése, amit nem hallott ezelőtt?

– Michael, gyújtsd fel, ami kimarad. Rakjál máglyát a hátsó udvaron, az ég áldjon meg, és siess!

Michael megígérte, hogy akkor is végez a házzal ma estére, ha belehal.

– Nem történt semmi? Ugye, Rowan, semmitől se kell félned otthon?

– Nem, nem félek. A ház ugyanolyan gyönyörű, mint mikor elhagytad. Ryan küldetett egy karácsonyfát. Hát azt látnod kellene, a plafonig ér. Itt vár a szalonban rád és rám, hogy feldíszítsük. Az egész ház fenyőillatú.

– Ó, de csodálatos! Van egy meglepetésem számodra... a fához.

– Nekem csak te kellesz, Michael. Gyere haza.

Négy óra. Üresen kongott a ház. Michael a régi hálószobája ablakából nézte a Castro negyedet – amely sötéten fénylő háztetők alatt ereszkedett lefelé a dombról –, és azon túl a belváros összebújó, acélszürke felhőkarcolóit.

Nagyszerű város, hogy is ne lenne hálás a csodálatos dolgokért, amelyeket tőle kapott? Talán nincs is hozzá fogható. De már nem az ő városa. Bizonyos értelemben sohasem volt az.

Gyerünk haza.

Már megint elfelejtette! A dobozok a padláson, a meglepetés! Holott elsősorban ezért jött ide!

Fogta a műanyag csomagolófóliát, egy üres kartondobozt, fölkapaszkodott a létrán a rézsútos tető alá, ahol meg kellett görnyednie, és felkapcsolta a villanyt. Minden tiszta és száraz, amióta a beázást megjavították.

Az ég palaszínű az ablakon túl. Itt a négy megmaradt doboz, amelyekre a „Karácsony” szót írta piros tintával.

A karácsonyfaégőket itt hagyja a népeknek, akik majd kibérelik a lakást. Biztosan hasznát veszik.

Ám a díszeket most szépen átcsomagolja. Gondolni se bír rá, hogy akár egy is elkallódjon! És már megvan a fa!

A csupasz villanyégő alá húzta a dobozt, felnyitotta, kidobta a tetejéről a régi selyempapírt. Százával gyűjtötte össze az évek során ezeket a pici porcelán szépségeket a város régiségboltjaiból. Hébe-

hóba maga is árult belőlük a Nagy Várakozásokban: angyalokat, háromkirályokat, parányi házakat, ringlispíleket, más törékeny csecsebecséket, gyönyörűen kifestett, mázatlan porcelánból. Az igazi viktoriánus karácsonyfadíszek sem lehettek volna finomabbak és légiesebbek. Voltak csepp madarak, valódi tollakkal díszítve, fagolyók, amelyeken buja rózsák virultak, csíkos sétapálcák, cukor helyett porcelánból, sztaniollal bevont ezüstcsillagok.

Karácsonyokra gondolt Judith-tal és Elizabeth-tel, olyan régi karácsonyokra, amikor még az anyja is élt.

Ám legtisztábban az utóbbi néhány magányos karácsonyra emlékezett. Úgy kellett kényszeríteni magát, hogy végigcsinálja az ódon rítusokat. Miután Viv néni lefeküdt, elüldögélt egy pohár borral a fa mellett, és azon tűnődött, hová viszi az élet, és miért.

Nohát ez a karácsony teljesen és tökéletesen más lesz! Most már van értelmük a szépséges díszeknek. Először lesz akkora fájuk, amelyre fölfér az egész gyűjtemény, és olyan pompás, nagystílű környezetük, amilyen jár nekik!

Munkához látott, sorra göngyölte ki a díszeket a selyempapírból, műanyag fóliába bugyolálta, majd elhelyezte őket apró nejlonzacskókban.

Milyen lesz az Első utcai ház a szentestén, amikor a szalonban már állni fog a fa! Milyen lesz jövőre, mikor már a baba is látja!

Egyszerre hihetetlennek rémlett, hogy ilyen nagy és csodálatos változás történhessen vele, holott bele kellett volna vesznie az óceánba.

Nem a tengert látta maga előtt: a templom villant föl, azon a gyermekkori karácsonyon. Látta az oltár mellett a betlehemet, és Lashert, amint ő nézi, Lashert, aki akkor még csak az ember volt az Első utcából, sötét hajú, magas és előkelően sápadt.

Kirázza a hideg. Mit keresek én itt? Rowan egyedül van otthon! Képtelenség, hogy Lasher ne mutatkozott volna meg előtte!

Olyan cáfolhatatlan erejűnek tűn ez a sötét balsejtelem, hogy minden örömét elrontotta. Kapkodva befejezte a csomagolást,

összesöpört, ledobta a hulladékot a lépcsőn és végleg bezárta a padlást.

Az eső mérséklődött, mire elérte a 18. utcai postát. Már el is felejtette, milyen érzés araszolni a sűrű járműfolyamban, örökösen tömegeket kerülgetni komor, szűk, fátlan utcákon. Mindig szerette a Castrót, de most még ez is gyászosnak rémlett az esti csúcsforgalomban.

Kiböjtölte a vánszorgó sort, hogy beadhassa a dobozt egy bőszítően flegma postásnak – elszokott ettől a nyerseségtől, amióta hazatért a Délre –, aztán kisietett a jeges szélbe, és elindult a Castrón az üzlete felé.

Rowan nem hazudna neki! Nem hazudna! A kreatúra már megint a régi játékát űzi! De miért látta azt a régi karácsonyt? Miért látta azt az arcot, amely sugarasan mosolyog rá a betlehem mellől? Ó, a fenébe, talán semmit se jelent. Hiszen látta azon a felejthetetlen estén is, amikor először hallotta Isaac Stern muzsikáját. Százszor látta, ha elsétált az Első utcán.

Így sem szabadult a pániktól. Amint magára csukhatta az üzlet ajtaját, fölkapta a kagylót, és tárcsázta Rowant.

Nem vette föl. New Orleansban délutánra jár az idő, és ott is hideg van. Talán ledőlt szundítani egyet. Megvárt tizenöt kicsengést, aztán letette.

Körülnézett. Még mindig rengeteg munka van hátra. Elintézésre vár a réz fürdőszobai szerelvények egész gyűjteménye, és mi lesz a hátsó falhoz támaszkodó színes üvegablakokkal? Hogy mi a fenének nem ezeket a cuccokat lopta el a betörő!

Eldöntötte, hogy ömlesztve csomagolja be a papírokat, nem selejtez. Most nincs idő. Kigombolta, felgyűrte az ingujját, és dobálni kezdte a nátronpapír iratgyűjtőket a kartondobozokba, de akárhogy sietett, tudta, hogy legjobb esetben is csak egy hét múlva szabadulhat San Franciscóból.

Nyolc óra volt, mire abbahagyta, és kilépett a nedvesen csillogó utcára. A járdákon gyalogosok tolongtak, a péntek estén megszokott sokaság.

Barátságosan ragyogtak a boltok kirakatai, és Michael örült a homokos bárokból dübörgő zenének. Hát igen, el kell ismernie, hogy időnként hiányzik a nagyvárosi tülekedés. Hiányzik a Castro utcai homokos közösség, és a türelem, amelyre a létezésük a bizonyíték.

Ám most túl fáradt volt, hogy ezen elmélkedjen. Belehajolt a szélbe, és törtetett fölfelé a dombra, ahol az autóját hagyta. Egy percig nem hitt a szemének: mindkét első gumi eltűnt az öreg szedánról, a csomagtartót felnyitották, és az ő tulajdon emelőjét ékelték be az első lökhárító alá!

– Szemétládák! – morogta, kilépve a járdán hömpölygő sokaságból. Ez akkor se jöhetett volna rosszabbkor, ha kitervelte volna valaki! Kitervelte.

Valaki megérintette a vállát.

– Eh bien, Monsieur, újabb kis malőr!

– Nekem mondja? – motyogta Michael, föl se nézve a franciás hangra.

– Fölöttébb nagy balszerencse, Monsieur. Önnek igaza van. Talán valóban kitervelte valaki.

– Ja, magam is pont erre gondoltam – hökkent meg egy kicsit Michael.

– Menjen haza, Monsieur. Ott van szükség önre.

– Hé!

Megfordult, de az alak addigra elment. Még elővillant az ősz haja a tömegből, de tulajdonképpen már csak a gyorsan távolodó tarkóját és talán egy sötét felöltőt lehetett látni.

Michael utána vetette magát.

– Hé! – ordította. De mire a 18. és a Castro sarkához ért, a pofának nyoma veszett. A kereszteződésben nyüzsgött a sokaság, és megint eleredt az eső. A fekete füstöt böffentő busz éppen kihúzott a megállóból.

Michael csüggedten közönyös pillantást vetett a buszra, és már fordult volna meg, amikor egy véletlen villanásra meglátta a hátsó ablakban az őt bámuló, ismerős arcot. Fehér haj, fekete szem.

... a rendelkezésedre álló legegyszerűbb, legősibb szerszámokkal, mert ezekkel győzhetsz, még akkor is, ha reménytelenül egyenlőtlennek tűnik a küzdelem...

– Julien!

...nem hiszel öt érzékednek, de bízzál abban, amit igazinak és helyesnek tudsz, mert megvan a hatalmad, az egyszerű, emberi erő... Igen, értem, azt teszem...

Átkapták a derekát, és egy hatalmas kar hátrafelé rántotta. Mielőtt felocsúdhatott vagy tiltakozhatott volna, tűzvörös autó ugrott fel a járdára, a sárhányó fülsiketítő csikorgással csapódott a lámpaoszlopnak. Valaki sikoltott. A szélvédő szétrobbant, ezüstös üvegcserepek röpködtek.

– Francba! – Annyira elveszítette az egyensúlyát, hogy egyenesen rázuhant a hapsira, aki elrántotta az autó útjából. Emberek rohantak a kocsi felé. Bent mocorgott valaki. Az ablakokból még mindig hullott az üveg a kőre.

– Minden oké?

– Ja, ja, oké vagyok. Valaki bent rekedt abban a verdában!

Hirtelen elvakította a járőrkocsi villogója. Valaki ordított a rendőrnek, hogy hívjon mentőt.

– Apám, hát majdnem elkapott! – csóválta mákos fejét a bőrkabátos, hatalmas fekete ember, aki félrerántotta Michaelt. – Nem láttad, hogy egyenesen neked jön?

– Nem én. Az életemet mentetted meg.

– Á, csak félrehúztalak. Szót se érdemel. – Intett és elment, még egy pillantást vetve a vörös autóra, amelyből két férfi próbálta kiszabadítani a sikoltó nőt. Egyre sűrűbb lett a tömeg, egy rendőrnő kiabált, hogy táguljanak.

Most egy autóbusz torlaszolta el a kereszteződést, és befutott a második járőrkocsi. A felfordult újságos láda papírral terítette be a járdát, az üvegcserép gyémántként villogott az esőben.

– Hé, még meg se köszöntem – kiáltott Michael.

Ám a fekete ember már fölfelé sietett hosszú, könnyű léptekkel a Castro utcán. Épp csak egy pillanatra nézett hátra, és hanyagul búcsút intett.

Michael vacogva támaszkodott a kocsma falának. Emberek nyomakodtak az ácsorgó szájtátók között. Szorítást érzett a mellében, nem igazi fájdalmat, csak szorítást. A pulzusa nyargalt, és a bal kezén zsibbadni kezdtek az ujjak.

Jézusom, mi történt tulajdonképpen? Itt nem lehet rosszul, vissza kell jutnia a szállodába!

Nehézkesen lelépett a járdára. A rendőrnő váratlanul megkérdezte, látta-e, mikor az autó nekiment a villanyoszlopnak. Nem, őszintén megmondja, hogy ő ugyan nem. Ott egy taxi. Kapd el.

A sofőr ki tudta vinni innen, úgy, hogy letolatott a 18. utcára, és onnan egy éles kanyarral befordult a Castróra.

– El kell jutnom a St. Francishoz, az Union térre – mondta Michael.

– Minden oké?

– Ja. Hajszál híján.

Az kétségtelen, hogy Julien szólította meg! Julient látta a busz ablakában! De mi van azzal a rohadt autóval?

Ryan nem is lehetett volna készségesebb.

– Természetesen, Michael, már jóval hamarabb is tudtunk volna segíteni! Azért vagyunk! Megbízok valakit, hogy holnap reggel fektesse föl a leltárt, és ládázza be a készletet. Keresek egy tisztességes ingatlanügynököt, a nyilvántartásba vétel díját majd megbeszéljük, miután hazajöttél.

– Nagyon nem szívesen terhellek, de nem tudom elérni Rowant, és van egy olyan érzésem, hogy vissza kell mennem.

– Badarság, azért vagyunk itt, hogy elintézzük az ügyeidet, kicsit és nagyot. Foglaltál már helyet a gépre? Miért nem bízod rám? Maradj, ahol vagy, visszahívlak.

Ezután Michael eldőlt az ágyon, szívta az utolsó Cameljét, és a plafont bámulta. Bal kezéből elmúlt a zsibbadás, most már egész jól érezte magát. Nem émelygett, nem szédült, szóval semmi komoly. Nem törődött vele.

Az nem is volt valós. Julien arca a busz ablakában, az volt a valós. Meg utána az a villanás, a szokott megrázó erővel, a látomásokból.

Ez is ki volt tervelve, hogy odajutassák arra a veszélyes sarokra? Hogy elbódítsák, és odaplántálják mozdulatlanul a kisodródó autó útjába? Mint Rowan hajójának útjába?

Ó, milyen letaglózó volt az az emléktöredék! Behunyta a szemét, megint látta az arcukat, Deborah-ét, Julienét, hallotta a hangjukat:

... megvan a hatalmad, az egyszerű, emberi erő...

Igen, megvan! Hiszek bennetek! Háború ez köztetek és közte; most is utánam nyúltatok, és megérintettetek, épp mikor megtörtént volna a baj, amit ő főzött ki nekem.

Ezt kell hinnem. Mert ha nem hiszem, akkor meg fogok bolondulni.

Menjen haza, Monsieur. Ott van szükség önre.

Telefoncsörgés riasztotta föl a szunyókálásból.

– Michael? – Ryan volt.

– Ja.

– Ide figyelj, megszerveztem, hogy magángéppel jöhess vissza. Így sokkal egyszerűbb. A Markham Harris Hotelé, akik boldogok, hogy szívességet tehetnek nekünk. Küldetek valakit érted. Ha segítségre lenne szükséged a csomagokhoz...

– Nem, csak az időpontot mondd, addigra készen leszek. – Mi ez a szag? Elnyomta a cigarettáját?

– Jó lenne egy óra múlva? Majd felszólnak az előtérből. És kérlek, Michael, mostantól ne habozz hozzánk fordulni, ha bármilyen kérésed lenne.

– Persze, köszönöm, Ryan, nagyon köszönöm. – Az ágytakarón füstölgő lyukat bámulta. Oda ejtette a cigarettát, mikor elaludt. Úristen, még sose csinált ilyet! A szoba máris megtelt füsttel. – Kösz, Ryan, köszönök mindent!

Letette, a fürdőszobában teletöltötte az üres jegesvödröt, sietve ráloccsantotta az ágyra, aztán lehúzta a kiégett takarót, a lepedőt, és még egyszer lelocsolta a matracon bűzlő, sötét lyukat. Ismét bukdácsolt a szíve.

Az ablakhoz ment, egy darabig erőltette, aztán megértette, hogy úgyse fog nyílni. Beleroskadt egy székbe, és figyelte a fokozatosan szertefoszló füstöt.

Miután becsomagolt, ismét megpróbálkozott Rowannal. Még mindig nem veszi föl. Tizenöt kicsengés, nem veszi föl. Már épp le akarta tenni, amikor beleszólt a felesége, álomittas hangon.

– Michael? Ó, éppen aludtam, ne haragudj, Michael.

– Figyelj, kedves. Ír ember vagyok, méghozzá nagyon babonás hapsi, mint tudjuk.

– Miről beszélsz?

– Zsinórban jön a pech, méghozzá nagyon csúnya zsinórban. Rowan, csinálj már a kedvemért egy kis Mayfair-boszorkányságot, jó? Vess rám fehér fényt. Hallottál már erről?

– Nem, Michael, mi történt?

– Megyek haza, Rowan. Csak képzeld körém, kedves, a fehér fényt, ami megvéd minden bajtól, amíg megérkezem. Érted, amit mondok. Ryan beszervezett nekem egy gépet. Egy órán belül indulok.

– Michael, mi történt?

Csak nem sír?

– Láss neki, Rowan, a fehér fénynek. Ebben adhatsz a szavamra. Láss neki, védj meg.

– Fehér fényt – súgta az asszony. – Köréd.

– Ja, fehér fényt. Szeretlek, édes. Jövök haza.

NEGYVENÖT

– Juj, micsoda hideg tél! – panaszkodott Beatrice. – Tudod-e, hogy azt mondják, akár havat is kaphatunk? – Fölállt, a zsúrkocsira helyezte a borospoharát. – Nos, drágám, igazán nagyon türelmes voltál, de annyira aggódtam! Miután látom, hogy semmi bajod, és ebben az óriási házban ilyen finom, barátságos meleg van, én el is mennék.

– Igazán semmiség, Bea! – ismételte Rowan azt, amit már elmagyarázott. – Csak levert voltam, mert Michael olyan hosszú időre elutazott.

– Mikorra várod?

– Ryan azt mondta, hajnalra itt lesz. Egy órája kellett volna indulnia, de köd van a friscói repülőtéren.

– De utálom a telet! – közölte Beatrice.

Rowan nem fáradt annak a magyarázásával, hogy San Franciscóban gyakran nyáron is köd van a repülőtéren, csak figyelte Beatrice-t, amint magára kanyarítja kasmírgyapjú keppjét, és eligazgatja a sikkes kapucnit mesésen ápolt, szürke haján, aztán kikísérte.

– Ezután ne bújj el így a csigaházban, mert akkor aggódni fogunk miattad. Ha letört vagy, csak szólj oda hozzám, majd én felvidítalak.

– Csodálatos vagy – mondta Rowan.

– Csak nem akarjuk, hogy itt ijedezzél. Már rég át kellett volna jönnöm!

– Nem félek a háztól, sőt, szeretem. Ne izgulj! Holnap felhívlak valamikor. Nem lesz itt semmi baj, csak Michael jöjjön meg. Közösen díszítjük a fát. Azt okvetlenül meg kell nézned!

Az előtér ajtaján bezúduló hideg huzatban várt, amíg Beatrice lemegy a márványlépcsőn, majd csukódik mögötte a kapu. Akkor behúzta az ajtót.

Fejét lehorgasztva, mozdulatlanul állt egy darabig, és melegedett. Aztán bement a szalonba, és rámeredt az óriási, zöld fára. Pontosan a boltív mögött állt, csúcsa a mennyezetet verte. Még sose látott ehhez foghatóan tökéletes, háromszögletű fenyőt. Eltakarta az oldaltornácra nyíló ablakot, és alig néhány tűt hullatott a fényes padlóra. Vadnak, barbárnak látszott, mintha egy darab erdő jött volna be a szobába.

A kandallóhoz ment, letérdelt, újabb hasábot vetett a tűzre.

– Miért akartad bántani Michaelt? – suttogta a lángokat bámulva.

– Nem akartam bántani.

– Hazudsz. Aaront is bántani akartad?

– Azt teszem, amit parancsolsz, Rowan. – A hang lágy és mély volt, mint rendesen. – Létem célja, hogy tetsszek neked.

A nő hátraült a sarkára, keresztbe fonta karjait. Elpárásodó szeme vibráló, fényes pacává mosta a lángokat.

– Semmit sem szabad gyanítania, hallod? – súgta.

– Én mindig hallak, Rowan.

– Azt kell hinnie, hogy minden úgy van, mint régen.

– Ez az én kívánságom is, Rowan. Összhangban vagyunk. Rettegek Michael haragjától, mert boldogtalanná tenne téged. Csak azt teszem, amit kívánsz.

Ez akkor se mehet így örökre. Olyan rettegés rontott rá, hogy sem szólni, sem mozdulni nem bírt. Nem is tudta leplezni a félelmét. Nem tudott visszavonulni a lélek legbelső menedékébe, úgy, ahogyan Aaron tanácsolta. Gunnyasztott, és vacogva bámulta a lángokat.

– Lasher, mi lesz ennek a vége? Nem tudom, mit akarsz tőlem.

– Tudod te azt, Rowan.

– Évekig tartó tanulmányokra lesz szükség. Ha nem ismerlek alaposabban, reményem sem lehet, hogy belevághassak.

– Ó, tudsz te rólam mindent, Rowan! És most félre akarsz vezetni. Szeretsz, de nem szeretsz. Belecsábítanál a testbe, ha tudnád, miként pusztíthatsz el!

– Azt tenném?

– Azt. Kínszenvedés érezni félelmedet és gyűlöletedet, mikor én tudom, mily boldogság vár reánk! Mert én messzire látok.

– Mit akarsz? Elő ember testét? Akit öntudatlanná pofozott valamilyen trauma, tehát a tudata nem akadályozhatja az összeolvadást? Az gyilkosság, Lasher.

Csönd.

– Azt akarod? Hogy öljek? Mert mindketten tudjuk, hogy így is megcsinálható.

Csönd.

– Én pedig nem követem el a kedvedért ezt a bűnt. Egyetlen élőlényt sem ölök meg azért, hogy élhess.

Behunyta a szemét. Hallotta, hogy Lasher összevonja magát, hallotta a feszültség növekedését, hallotta, amint a függönyök suhognak a szellem vonaglásától. Lasher megtöltötte a szobát, súrolta az ő arcát, borzolta a haját.

– Ne, hagyj békén! – sóhajtotta. – Michaelt akarom vámi!

– Ő már nem lesz elég neked, Rowan. Fájlalom könnyeidet, de akkor is igazat mondok.

– Istenem, de gyűlöllek! – suttogta a nő. Megdörgölte a szemét, fölnézett. Az óriási, zöld fa elmosódott a könnyeitől.

– Dehogy gyűlölsz, Rowan. – Ujjak cirógatták a haját, hátrasimították a homlokából, parányi ujjak matattak a nyakán.

– Hagyj most békén, Lasher! – kérte esdekelve. – Ha szeretsz, hagyj békén!

Leiden. Tudta, hogy ismét álmodik, és fel akart ébredni. A baba is hívta. Hallotta a sírását. Ki akarok lépni az álomból! De nem bírták otthagyni az ablakokat, ahonnan iszonyodva figyelték, mint tépi szét a csőcselék Jan van Abelt.

– Nem tartották titokban – mondta Lemle. – A tudatlanok képtelenek felfogni a kísérletezés fontosságát! Ha eltitkolja, amit művel, csupán a felelősséget veszi magára.

– Más szavakkal, őket védi – mondta Larkin.

Az asztalon heverő testre mutatott. Milyen türelmesen feküdt ott a nyitott szemű ember, rügyező, didergő szervecskéivel. Micsoda parányi kéz és láb!

– Nem tudok gondolkozni, ha a baba sír.

– Az átfogóbb képet, a nagyobb előnyt kell néznie!

– Hol van Petyr? Eszét veszthette attól, ami Jan van Abellel történt.

– Majd a Talamasca gondot visel rá. Magára várunk, hogy kezdje már.

Lehetetlen! Bámulta az emberkét, csökött kezét-lábát, parányi szerveit. Csak a feje volt normális. Ez egy normális méretű fej.

– Egészen pontosan egynegyede a testnek.

Igen, az ismerős arányok, gondolta Rowan, és váratlan iszonyat rohanta meg, miközben az embert nézte. De akkor már törtek az ablakok, és a csőcselék elárasztotta a leideni egyetem folyosóit. Petyr rohant feléje.

– Ne, Rowan, ne tedd!

Kizökkent az álomból. Jönnek a lépcsőn.

Kimászott az ágyból.

– Michael?

– Itt vagyok, kedves!

Csak egy nagy árnyék a sötétségben. A tél illatát hozza. Aztán a reszkető, meleg kéz. Darabos és gyengéd. Arca az arcához simul.

– Ó, istenem, Michael, azt hittem, sose lesz vége! Miért hagytál el engem?

– Rowan, édesem...

– Miért? – zokogta. – Ne engedj el, Michael, kérlek! Ne engedj el!

A férfi a karjaiban ringatta.

– Nem kellett volna elmenned, Michael! Nem kellett volna! – Sírt, és tudta, hogy a férje úgyse érti, mit mond, nem is kellene mondania, úgyhogy végül csak összecsókolta, élvezte érdes arcának sós zamatát, kezének félszeg kedvességét.

– Mondd el, mi baj, mi az igazi baj?

– Csak hogy szeretlek! Csak hogy mikor nem vagy itt, az... az olyan, mintha nem léteznél.

Félig aludt, amikor a férje kibújt mellőle. Nem akarta, hogy az az álom visszajöjjön. Szorosan hozzábújt az ágyban, kapaszkodott a karjába, most pedig szinte orvul lesi, hogyan bújik bele Michael a farmerjébe, és húzza magára a hosszú ujjú pólóját.

– Maradj itt! – súgta.

– Csengettek – válaszolta a férfi. – Az én kis ajándékom. Ne, ne kelj föl. Csak egy kis semmiség, amit San Franciscóból hoztam. Nyugodtan aludj tovább.

Lehajolt, hogy megcsókolja. Rowan belemarkolt a hajába, és magához húzta, olyan közel, hogy érezze homlokán a meleg bőr szagát, és meg is csókolhassa azt a simaságot, amely alatt olyan volt a csont, akár a kő. Nem is tudta, miért ilyen jó érzés ez a meleg, nyirkos, igazi bőr. Mohón szájon csókolta a férfit.

Még szét se vált a szájuk, de már visszatért az álom.

Nem akarom látni az asztalon azt a tanbábut!

– Mi ez? Ez nem lehet élő.

Lemle, aki műtéthez öltözött, köpenybe, maszkba, kesztyűbe, fölsandított bozontos szemöldöke alól.

– Maga még csak nem is steril! Menjen, mosakodjon be! – A fény olyan volt, mintha egy irgalmatlan szempár szögeződne az asztalra.

Az a dolog, a kicsi szerveivel, a nagy szemével.

Lemle csipesszel fogott valamit. Az asztal mellett gőzölgő inkubátorban pedig az a felhasított apró test egy magzat. Tátongó mellkassal szendereg. Az pedig ott a csipeszben egy szív, ugye? Te szörnyeteg, ezt úgyse mered megtenni!

– Gyorsan kell dolgoznunk, amíg a szövet optimális minőségű...

– Nagyon nehéz átjönnünk – mondta az asszony.

– De hát ki maga? – kérdezte Rowan.

Az ablak mellől álmosan fölnézett a megfáradt, szöszös hajú, krumpliorrú öreg Rembrandt, amikor Rowan megkérdezte, hogy hát

neki mi a véleménye. Megfogta Rowan kezét, és a nő mellére helyezte.

– Ismerem ezt a képet – mondta Rowan. – Az ifjú ara.

Felébredt. Az óra kettőt ütött. Álmában várta, hogy lesz-e még ütés, talán tíz, ami azt jelentené, hogy sokáig aludt, de tíz? Az nagyon késő.

Zenét hallott a messzeségből. Hárfa pengett, és egy mély hang énekelt lassú, gyászos karácsonyi éneket, kelta karácsonyi éneket egy kisgyermekről a jászolban. Fenyőtű és égő fa részegítően édes illata a melegben.

Az oldalán heverve nézte az ablakot, az üvegen képződött zúzmarát. Nagyon lassan formát öltött egy alak, egy férfi, keresztbe font karokkal, háttal az ablaknak.

Rowan összehúzott szemmel figyelte, hogyan lesz élesebb vonalú a napsütötte arc, hogyan rajzolják ki a sejtek miriádjai a sötétzölden ragyogó szempárt, a farmer és az ing tökéletes másolatát. Olyan részletes volt, mint Richard Avedon valamelyik fotója, amelyen minden hajszál külön csillog. A férfi leengedte a karjait, és feléje indult. Rowan hallotta és látta a ruhák mozgását. Amikor fölébe hajolt, látta a pórusait.

Szóval féltékenyek vagyunk? Megérintette az arcát, megérintette a homlokát, mint Michaelét. Lüktetett, mintha igazi test lenne alatta.

– Hazudj neki – mondta fojtottan, alig mozgatva a száját. – Ha szereted, hazudsz neki.

Rowan szinte érezte a lélegzetét az arcán. Aztán ráeszmélt, hogy átlát az arcon, látja mögötte az ablakot.

– Ne, ne menj el! – kérte. – Tarts ki!

Ám a képmás megvonaglott, majd lobogni kezdett, mint papírkivágás a huzatban. Rowant forró, görcsös hullámokban csapta meg a szellem rémülete.

A csuklója után kapott, de a semmit markolta. A forró légvonat átcsapott rajta, az ágyfüggöny felfúvódott egy pillanatra, a zúzmara kifehéredett az ablakon.

– Csókolj meg! – súgta, behunyva a szemét. Hajszálak söprögették az arcát és az ajkát. – Nem, ez nem elég! Csókolj meg. – Csupán lassan fokozódott a sűrűség, lett tapinthatóbbá az érintés. Lashert kifárasztotta a megtestesülés, kifárasztotta, és meg is rémítette. Sejtjei kis híján molekuláris fúzióba léptek a másfajta sejtekkel. Kellett maradnia valahol üledéknek, ha csak az anyagi szemcsék nem olyan apróra hullottak szét, hogy behatoltak a falakba és a mennyezetbe, úgy, ahogy Lasher hatolt beléjük. – Csókolj meg! – követelte Rowan. Érezte a szellem vergődését. Csak mostanra sikerült egy meglehetős láthatatlan szájat fejlesztenie, és egy láthatatlan nyelvet dugnia a nő szájába.

Hazudj neki!

Igen, persze. Hiszen mindkettőtöket szeretlek, nem igaz?

Michael nem hallotta, mikor lejött a lépcsőn. Minden függöny össze volt húzva, az előtér sötét, meleg csendbe merült. A szalon első kandalban égett a tűz. Ezenkívül egyedül a fa világított, amelyen megszámlálhatatlan parányi égő hunyorgott.

Rowan megállt az ajtóban és nézte. Michael a létra tetején kuporog, igazgatott valamit, és közben halkan fütyörészte a lemezjátszóval együtt az ódon ír karácsonyi éneket.

Milyen bánatos! Behavazott ősvadonra kell gondolni tőle. És Michael milyen hanyagul, könnyedén, szinte öntudatlanul fütyörészik. Rowan hallotta már ezt a karácsonyi éneket. Volt egy ködös emléke, ahogy együtt hallgatják Ellie-vel. Megríkatta Ellie-t.

Az ajtófélfának támaszkodott, nézte a csillagszikrákkal telehintett fát, mélyen belélegezte sűrű erdőillatát.

– Hát itt az én Csipkerózsikám! – mondta Michael, és azzal a szerelmes, oltalmazó mosolyával nézett a feleségére, amitől Rowan alig bírta megállni, hogy hozzá rohanjon és a nyakába boruljon, de nem mozdult. Megvárta, hogy Michael másszon le a létráról, és jöjjön oda hozzá. – Jobban vagy már, hercegnő? – kérdezte a férfi.

– De gyönyörű! – ámult Rowan. – Csak ez a dal olyan szomorú!

Átkarolta a férje derekát, Michael vállára hajtotta a fejét, úgy csodálta a fát.

– Tökéletes munkát végeztél.

– Pedig csak most jön a java! – Megpuszilta Rowan arcát, majd odavezette az ablak előtti asztalkához. Nyitott kartondoboz állt rajta. Michael intett, hogy nézzen bele.

– Ó, de tündéri! – vett ki Rowan egy halványrózsaszín arcú, aranyozott szárnyú, mázatlan fehér porcelánangyalkát. És ott volt a világ legelragadóbb Mikulása, egy igazi piros bársonyba bújtatott, kicsi porcelánbaba. – Bűbájosak! Honnan valók ezek? – Fölemelte az aranyalmát, és egy szépséges, ötágú csillagot.

– Ó, évek óta megvannak már. Főiskolás koromban kezdtem gyűjteni őket, sose tudtam, hogy erre a fára és ebbe a szobába. Te válaszd ki az elsőt! Rád vártam, úgy gondoltam, ezt együtt kell csinálnunk.

– Az angyal! – mondta Rowan. Fölemelte az akasztójánál fogva, és a fához tartotta, hogy jobban lássa a puha fényben. Az angyal cseppnyi, aranyozott hárfát tartott a kezében, és még szép piros szájat, kék szemet festettek neki. Rowan olyan magasra nyújtotta, amennyire bírta, és ráakasztotta egy remegő ágra a kampót, amely csaknem eltűnt a fenyőtűk sötétségében. Az angyal hintázott, aztán megállt, mint kolibri a levegőben.

– Mit gondolsz, csinálnak ilyet az angyalok, mint a kolibrik? Megállnak a levegőben? – súgta a nő.

– Ja, valószínűleg – felelte Michael. – Ismered az angyalokat. Nyilván nagyon szeretik mutogatni magukat, és megtehetnek mindent, amit akarnak.

– Hová is lennék nélküled? – kérdezte Rowan, és belekapaszkodott a derekára fonódó karokba. Szerette a szíjas izmokat és a nagy, erős ujjakat, amelyek olyan szorosan tartották.

Egy percig semmit sem látott, csak a dús fát, a hunyorgó fény kedves játékát az ágak sötétzöld árnyékában, és nem hallott semmit,

a karácsonyi ének bánatos muzsikáján kívül. A pillanat megállt, mint a törékeny angyal. Nem volt múlt, nem volt jövő.

– Úgy örülök, hogy visszajöttél! – súgta, és behunyta a szemét. – Elviselhetetlen volt itt nélküled! Ha nem vagy itt, semminek sincs értelme.

Soha többé nem akarok elválni tőled! – Senki sem láthatta rajta a fájdalom hullámgyűrűit, miközben megfordult, hogy Michael szívére hajtsa a fejét.

NEGYVENHAT

DECEMBER 23. Éjszaka erősen fagyott. Épp a legjobbkor, pont mikor a Mayfaireket várják, hogy karácsonyi énekeket daloljanak, koktél mellett. Szép is lesz, ha az autók csúszkálnak a jeges utcákon. De azért remek, hogy ilyen tiszta hideg lett karácsonyra. És azt mondják, havazni is fog.

– Fehér karácsony, mit szólsz ehhez? – kérdezte Michael a feleségét. Bámult ki a hálószoba ablakán, úgy bújt bele a pulóverbe és a bőrzubbonyba.

– Csodálatosan megfelel a partihoz – mondta Rowan –, és csodálatosan megfelel karácsonyra.

Vállán egy kockás takaróval kuporgott a gázkandalló melletti karosszékben. Az arca kipirult, egész lénye puhábbnak, gömbölyűbbnek látszott, pont olyannak, mint egy várandós asszonynak kell, és valósággal sugárzott, mintha magába szívta volna a lángok fényét. Még sohasem volt ilyen felszabadult és jókedvű.

– Egy újabb ajándék, Michael!

– Az bizony, ajándék – tekintett ki az ablakon a férfi. – Biztosra ígérik a havat. És mondok még valamit. Akkor is fehér karácsony volt, mikor elmentem.

Kivette a fiókos szekrényből a gyapjúsálat, és eligazgatta a gallérja alatt, majd a gyapjúval bélelt, vastag kesztyűért nyúlt.

– Sose fogom elfelejteni. Akkor láttam először havat. Pont itt sétáltam, az Első utcában, és mikor hazaértem, megtudtam, hogy a papám meghalt.

– Hogy történt? – Milyen együtt érzőnek látszott attól, ahogy a bőr egy kissé meggyűrődött a szeme alatt. Olyan sima volt az arca, hogy a legkisebb bánat is árnyékot borított rá.

– Tűz ütött ki a Tehoupitoulas utcán, egy raktárban – magyarázta Michael. – Sose tudtam meg a részleteket. Úgy rémlik, a parancsnok

elrendelte, hogy jöjjenek le a tetőről, mert mindjárt beszakad. Az egyik hapsi elesett, vagy mi, és a papám visszaspurizott érte, na és akkor rogyott meg a tető. Azt mondják, úgy kipúposodott, mint a tenger hulláma, és utána leomlott. Egyszerűen szétment a raktár. Három tűzoltót veszítettek el, miközben kifele slattyogtam a kertvárosból, és élveztem a havat. Azért költöztünk át Kaliforniába. Kihalt az összes Curry, az összes nagynéni és nagybácsi. Ott nyugszanak a Szent József temetőben. Mindet a Lonigan és Fiai temette. Az utolsó szálig.

– Borzasztó lehetett ez neked.

Michael megcsóválta a fejét.

– A tudat volt a borzasztó, hogy Kaliforniába, aminek én annyira örültem, sose juthattunk volna el a papa halála nélkül.

– Gyere, ülj le és idd meg a csokoládédat, mert kihűl. Bármelyik percben itt lehet Bea és Cecilia.

– Indulnom kell. Túl sok az elintéznivalóm. Be kell mennem az üzletbe, hogy megjöttek-e már a ládák. Jaj, utána kell néznem a szállítóknak...

El is felejtettem fölhívni őket.

– Nem szükséges. Ryan majd elintézi. Azt a véleménye, hogy túl sokat vállalsz. Azt mondja, majd küld egy vízvezeték-szerelőt, aki beburkolja a csöveket.

– Szeretem csinálni az ilyesmit – felelte Michael. – A csövek amúgy is be fognak fagyni. A fenébe! Állítólag száz éve nem volt ilyen kemény tél.

– Ryan azt mondja, hogy nem tekinted eléggé ügyvezető igazgatónak. Hatra rendelte a szállítókat, így ha bárki is korábban érkezik...

– Jó ötlet, addigra bőven itthon leszek. Oké, majd felhívlak az üzletből. Ha szükséged lenne valamire...

– Hé, ebből a szobából nem mehetsz ki anélkül, hogy meg ne csókolj!

– Hát persze hogy nem. – Lehajolt, belefullasztotta a kuncogó nőt a sietős, nyers csókokba, majd megcsókolta a hasát. – Isten veled, Kis Chris – mondta súgva. – Mindjárt karácsony, Kis Chris.

Az ajtónál megállt, hogy felhúzza vastag kesztyűjét, és még egy csókot lehelt Rowan felé.

Mint egy kép, olyan volt a füles karosszékben, maga alá húzott lábával. Még a szája is tüzesen piroslott, és amikor elmosolyodott, megjelentek az arcán a gödröcskék.

Felhőként gomolygott a lélegzete, amikor kilépett a házból. Évek óta nem volt ilyen ropogós hideg. És milyen ragyogó kék az ég! Ki fognak fagyni a banánfák, ami nagyon szomorú, de a gyönyörű azaleák és kaméliák vitézül tartották magukat. A kertészek fagyálló füvet ültettek, a pázsit olyan volt, akár a bársony.

Egy darabig bámulta a kopasz selyemmirtuszt. Csak nem a húshagyókeddi dobok dübörögnek a fülébe?

Néhány percig melegítette a kisbuszt, aztán egyenesen a híd felé indult. Ha semmi sem jön közbe a parti úton, negyvenöt perc alatt lesz Tölgyes Rejtekben.

NEGYVENHÉT

– MI VOLT a paktum és az ígéret? – kérdezte.

A manzárd hálószobájában állt, amely csirátlanul tiszta volt fehér falaival, a háztetőkre néző ablakaival. Juliennek semmi nyoma. Eltűntek a régi könyvek.

– Ezek most nem fontosak – felelte Lasher. – A prófécia a beteljesülés küszöbén áll, és te vagy az ajtó.

– Tudni akarom. Mi volt a paktum?

– Ezek szavak, amelyeket emberek adtak tovább egymásnak nemzedékről nemzedékre.

– Igen, de mit jelentenek?

– Ez frigy volt köztem és a boszorkányom között: hogy teljesítem minden parancsát, ha szül egy leánygyermeket, aki örökli hatalmát, melynek révén lát engem, és parancsol nekem. Elhalmozom kincsekkel, segítem és oltalmazom. A jövőbe nézek, hogy ismerhesse a jövőt. Megbosszulom a sérelmeket és bántalmakat. Cserébe a boszorkány mindent megtesz, hogy leánygyermeket szüljön, akit szerethetek és szolgálhatok, mint a boszorkányt, és az a gyermek szeret és lát engem.

– És annak a gyermeknek erősebbnek kell lennie az anyjánál, és ez így megy tovább tizenháromíziglen.

– Igen, az időben egyszer csak megláttam a tizenhármat.

– Nem az elejétől láttad?

– Nem. Az időben láttam meg. Láttam, miként gyarapodik és finomodik a hatalom, láttam, miként tölti be a család erős férfiúit. Láttam Julient, akinek akkora hatalma volt, hogy elhomályosította a húgát, Katherine-t. Láttam Cortlandet. Láttam az ajtóhoz vezető utat. És most itt vagy te.

– Mikor szóltál boszorkányaidnak a tizenháromról?

– Angélique idejében. De tudnod kell, milyen egyszerűen láttam én akkor a világot. Alig tudtam kifejezni. Egészen újak voltak számomra a szavak. Új volt a gondolkozás. Így tehát nem tudatos elhatározás, hanem véletlen folytán burkolta homály a próféciát. Most mégis a beteljesülés szélén áll.

– Te csak szolgálatodat ígérted a századok során?

– Az nem elég? Nem látod, mi mindent hozott létre a szolgálatom? A házban állsz, amelyet én teremtettem szolgálatommal. A megálmodott kórházakat abból a vagyonból építed fel, amelyet én adtam neked. Magad mondtad Aaronnak, hogy én voltam a Mayfair-boszorkányok teremtője. Igazat mondtál Aaronnak. Tekintsd e család sok-sok ágát! Mindet én tettem gazdaggá. Bőkezűségem táplált és ruházott megszámlálhatatlan férfit és nőt, kik semmit sem tudnak rólam. Elég, ha te ismersz.

– Semmi mást nem ígértél?

– Mit adhatnék még? Ha majd testté leszek, ugyanúgy szolgállak, mint most. Szeretőd, bizalmasod, tanítványod leszek. Senki sem állhat meg ellenedben, amíg melletted leszek.

– Megváltás. Mi köze ennek a megváltáshoz? Hogyhogy megváltja a boszorkányokat a megnyíló ajtó?

– Már megint fáradt szavakat, ócska törmelékeket hozol hozzám.

– Ó, emlékszel te mindenre! Vezesd csak végig, honnan ered ez az elképzelés, a boszorkányok megváltása.

Csönd.

– A tizenhárom boszorkány fölmagasztaltatik végső győzelmem pillanatában. Lasher, a hív szolga megfizet Suzanne és Deborah szenvedéseiért. Ha Lasher belép az ajtón, Suzanne nem halt meg hiába. Deborah nem halt meg hiába.

– Csak ennyit jelent a „megváltás?”

– Megkaptad a teljes magyarázatot.

– És hogy kell végrehajtani? Azt mondod, hogy ha majd tudni fogom, te is tudni fogod, én viszont azt mondom, hogy nem tudom.

– Emlékezz arra, amit Aaronnal közöltél, hogy én élek, sejtjeim elvegyülhetnek a hús sejtjeivel, ez pedig mutáció és megadás útján történik.

– Hát épp ez a kulcs! Te félsz a megadástól! Félsz, hogy olyan alakba záródsz, amelyből nem menekülhetsz! Tudod ugye, mit jelent hússá és vérré lenni? Hogy elveszítheted a halhatatlanságodat? Hogy már az átváltozás folyamán megsemmisülhetsz?

– Nem, én nem veszítek semmit. És ha megszületek új alakomban, neked is megnyitom az utat egy új alakhoz. Mindig is tudtad. Már akkor tudtad, mikor először hallottad rokonaidtól a régi legendát. Tudtad, miért van tizenkét kripta és egy ajtó.

– Azt mondod, hogy halhatatlan lehetek.

– Igen.

– Ezt látod?

– Mindig ezt láttam. Te vagy az én tökéletes társam. Te vagy a boszorkányok boszorkánya. Megvan benned Julien és Mary Beth ereje, Suzanne és Deborah szépsége. Lelkedben őrzöd a holtak lelkeit, amelyek a sejtek titkos útján érkeztek hozzád, hogy formáljanak és tökéletesítsenek. Fényesen ragyogsz, mint Charlotte. Gyönyörűbb vagy Marie Claudette-nél vagy Angélique-nál. Forróbb tűz lobog benned, mint Marguerite-ben, vagy az én szegény, halálra ítélt Stellámban; vakmerőbben álmodsz még az én bájos Anthámnál vagy Deirdre-emnél is.

– Itt vannak a holtak lelkei a házban?

– A holtak lelkei távoztak a földről.

– Akkor mit látott Michael ebben a szobában?

– A lenyomatokat, amelyeket a holtak hagynak maguk után. Ezek a lenyomatok keltek életre a tárgyakból, amelyeket megérintett. Olyanok azok, mint egy hanglemez barázdái. Illeszd a tűt a barázdába, és a hang dalolni fog, de az énekes nincs ott.

– De miért rohantak rá, amikor megérintette a babákat?

– Mint már mondtam, azok benyomások voltak. Michael képzelete fölkapta és bábként mozgatta őket. Neki köszönhették életüket.

– Akkor minek tartották a babákat a boszorkányok?

– Hogy ugyanezt a játékot játsszák velük. Mint anyád fényképe, amelyen, ha fénybe tartod, a szemekben az élet tüze lobban. Vagy mint az a hit, hogy kezünket kinyújthatjuk a holtak lelkei után, mert a földön túl létezik az örökkévalóság birodalma. Én nem látok ilyen örökkévalóságot.

Én csak a csillagokat látom.

– Úgy gondolom, a holtak lelkeit hívták a babákkal.

– Mint már mondtam, ez olyan, akár az ima. Melegedni is tudsz mellette. Ennél több nem lehetséges. A holtak lelkei nincsenek itt. Suzanne-om lelke elsuhant mellettem, és fölszállt. Deborah-m lelkét akárha szárnyak röpítették volna, mikor gyenge teste aláhullott a templom tetejéről. A babák emléktárgyak, nem többek. De nem érted, hogy most már ez sem számít? Babák, smaragdok, minden csak jelkép. Kifelé haladunk a jelképek, emléktárgyak és jóslatok birodalmából. Új létbe megyünk. Képzeld el az ajtót, ha akarod. Általmegyünk rajta, ki ebből a házból a világba.

– És az átváltoztatás megismételhető. Ezt akarod elhitetni velem?

– Ezt tudod, Rowan. Vállad fölött olvastam az élet könyvét. Minden élő sejt másolja önmagát. Emberi alakban másolódom, és a sejtjeim beültethető a sejtjeidbe, Rowan. Vannak lehetőségek, amelyekről még csak nem is álmodunk.

– Én pedig halhatatlan leszek.

– Igen. Az én társam. És a szeretőm. Halhatatlan, mint én.

– Mikor kell történnie?

– Amikor tudni fogod, én is tudni fogom. És nagyon hamar megtudod.

– Ennyire biztos vagy bennem? Nem tudom, hogyan kell tenni. Megmondtam.– Mit mondanak az álmaid?

– Azok lidércnyomások. Tele vannak érthetetlen képekkel. Nem tudom, honnan kerül a test az asztalra. Nem tudom, miért van ott Lemle. Nem értem, mit akarnak tőlem, és nem akarom újra látni Jan van Abel meggyilkolását. Értelmetlen számomra az a hely.

– Nyugodj meg, Rowan. Hadd nyugtassalak meg. Az álmok megmondják. Pontosabban szólva végül te fogod megmondani magadnak. Elméd üstjéből fog kiemelkedni az igazság.

– Ne, távozz tőlem! Csak beszélj! Most ezt akarom!

Csönd.

– Te vagy az ajtó, szívem szép szerelme. Húsra éhezem. Elfáradtam magányosságomban. Nem tudod, hogy mindjárt itt az idő? Anyám, gyönyörűségem... Ez az az idő, amikor újjászületek.

Rowan behunyta a szemét. Érezte tarkóján a szellem száját, érezte ujjait, amint végigszánkáznak a gerincén. Meleg kéz markolt az ölébe, ujjak siklottak bele, száj tapadt a szájára. Ujjai csavargatták a mellbimbóit, fájón és kéjesen.

– Hadd fogjalak át karjaimmal – suttogta Lasher. – Mások jönnek, és te órákig az övék leszel, nekem pedig a távolból kell lesnem téged éhesen, úgy kapva az ajkaidról hulló szavak után, akárha vízcseppek lennének szomjam oltására. Hadd borítsalak el most. Add nekem ezeket az órákat, szépséges Rowanom...

Érezte, hogy fölemelik, lába már nem érinti a földet. A sötétség kavargott körülötte, erős kezek forgatták, és simogatták mindenét. Nem volt többé tömegvonzás, érezte Lasher erejének növekedését, a növekedés forróságát.

Hideg szél zörgette az ablakot. A nagy, üres ház megtelt suttogással. Rowan lebegett. Megfordult, vaktában tapogatózva a megtartó árnyékcsápok bozótjában, érezte, hogy szétfeszítik a térdét, szája kinyílt. Igen, csináld!

– Mennyire közeli az idő? – suttogta.

– Nagyon, drágám.

– Nem tudom megtenni.

– Dehogynem tudod, szépségem. Tudod te. Majd meglátod.

NEGYVENNYOLC

SÖTÉTEDETT, és metsző szél fogadta, amikor kiugrott a kisbuszból, de az ültetvényes udvarház barátságosan hívogatta sárga fényben úszó ablakaival.

Aaron az ajtónál várta. Többszörösen gyapjúba bugyolálta magát, szürke kardigánt viselt, nyakára kasmírsálat csavart.

– Ez a magáé – mondta Michael. – Boldog karácsonyt, barátom. Zöld karácsonyi csomagolópapírba burkolt, apró palackot nyomott az angol kezébe. – Fájdalom, nem valami nagy meglepetés, de a legjobb konyak, amit találtam.

– Nagyon kedves – mosolygott Aaron. – Külön fogom élvezni minden cseppjét. Jöjjön már be a hidegről. Én is tartogatok valami apróságot, majd később megmutatom. Előbb jöjjön be!

Pazar meleg volt, és a nappaliban a dús, magas fenyőfán sziporkáztak az arany-ezüst díszek, ami eléggé meglepte Michaelt, mert nem tudta, miként üli meg a Talamasca az ilyen ünnepeket, már ha megülik egyáltalán.

De még a párkányokat is fagyallal ékesítették, és derekas tűz ropogott a nappali szoba jókora kandallójában.

– Réges-régi ünnep ez, Michael – vágott elébe a kérdésnek Aaron egy kis félmosollyal, és az asztalra helyezte az ajándékot. – Jóval ősibb Krisztusnál. A téli napforduló, amikor a föld erői a leghatalmasabbak. Isten Fia valószínűleg ezért választotta ezt a pillanatot, hogy megszülessen.

– Hát egen, most nagyon jól jönne egy kis hit az Istennek Fiában mondta Michael. – És a föld erőiben.

Jó volt itt lenni. Kellemesen, komótosan vidékiesnek tetszett az Első utca után, alacsonyabb mennyezetével, egyszerűbb koszorúpárkányaival és a nagy, mély kandallóval, amelyet nem szénhez, hanem fejedelmien ropogó máglyához építettek.

Levette bőrkabátját, kesztyűjét, hálásan odaadta Aaronnak, és a tűzhöz tartotta átfázott kezét. Amennyire megállapíthatta, a közös helyiségekben senki sem tartózkodott, bár hátulról, a konyhából motoszkálás hallatszott. A szél ismét nekirontott a franciaablakoknak. Az üvegtáblák zúzmarás keretbe foglalták a halványzöld tájat.

A kávéstálca már várta őket. Aaron intett Michaelnek, hogy foglaljon helyet a kandallótól balra álló széken.

Ahogy leült, rögtön oldódni kezdett benne a görcs, és attól félt, mindjárt elbőgi magát. Mélyet lélegzett. Pillantása ide-oda csúszkált a tárgyakon, látott mindent, és nem látott semmit. Ajtóstul rontott a házba.

– Elkezdődött – mondta reszkető hangon. Nem bírta elhinni, hogy idáig jutott, hogy Rowanról beszél így, de nem hagyta abba: – Hazudik. Az ott van vele, ő pedig hazudik. Hazudik éjjel-nappal, azóta, hogy hazajöttem.

– Mondja el, mi történt – kérte Aaron, komoly, együttérző arccal.

– Még csak azt se kérdezte, miért jöttem vissza olyan hirtelen San Franciscóból! Szóba se hozta. Mintha eleve tudta volna. Én pedig majd megőrültem, mikor hívtam az ottani szállodából! A fene essen belé, hiszen megtelefonáltam magának, mi történt! Arra gondoltam, hogy az a dolog próbált megölni! Rowan meg se kérdezte, mi volt!

– Írja le még egyszer, mindent.

– A szentségit, Aaron, most már tudom, hogy Julien és Deborah jelent meg a látomásomban! Nincs kételyem többé. Nem tudom, mit jelent a paktum, vagy az ígéret, de azt tudom, hogy Julien és Deborah az én pártomon áll! Láttam Julient. Láttam, ahogy néz rám a busz ablakából, és akkor a legkülönösebb dolog történt, Aaron, olyan volt, mintha beszélni, mozdulni akarna, de nem bírna! Olyan volt, mintha nehezére esne átjönni.

Aaron nem szólt. Ült a szék karfájára könyökölve, állához támasztva behajlított mutatóujját. Ébernek, elővigyázatosnak tűn, és gondolkodott.

– Folytassa – szólalt meg végül.

– De a lényeg az, hogy ez az egy villanás visszahozott mindent. Nem mintha most emlékeznék minden szóra, de ismét elcsíptem az érzést! Azt akarják, hogy avatkozzam közbe. A rendelkezésemre álló „legősibb emberi eszközökről" mondtak valamit. Még most is hallom. Deborah-t hallottam, ahogy szól hozzám. Deborah volt, csakhogy nem úgy nézett ki, mint a festményen! Aaron, tudja, mi a legnyomósabb bizonyíték?

– Igen?

– Amit Llewellyn mondott magának. Emlékszik? Azt mondta, álmában látta Julient, és nem olyan volt, mint életében. Emlékszik? No látja, ez a kulcs. A látomásban Deborah más volt. És azon a rohadt friscói sarkon éreztem mindkettőjüket, és olyanok voltak, ahogy emlékeztem rájuk: bölcsek és jók, akik nagyon sokat tudnak. Tudják, hogy Rowan szörnyű veszélyben forog, és közbe kell lépnem. Úristen, ha elgondolom, milyen volt Julien arca az üveg mögött! Olyan... sürgető volt, mégis nyugodt. Nincsenek szavaim rá. Aggódó volt, ugyanakkor higgadt.

– Azt hiszem, értem, mit akar mondani.

– Menj haza, mondták, menj haza! Ott van szükség rád! Aaron, miért nem nézett rám Julien az utcán?

– Annak rengeteg oka lehet, de mindnek ahhoz van köze, amit mondott. Ha léteznek valahol, akkor nehéz átjönniük. Lashernek nem nehéz. Ez elsőrendűen fontos tényező, ha meg akarjuk érteni, mi történik, de erre még visszatérek. Folytassa.

– Ki tudja találni, nem? Jövök haza, privát repülőgép, limuzin, Ryan kuzin úgy megszervezte az egész szakramentumot, mint egy istenverte rocksztárnak, erre a feleségem azt se kérdi, mi van. Mert nem Rowan. Egy valamin fennakadt Rowan, aki mosolyog, színészkedik, és bámul rám azzal az óriási, szomorú, szürke szemével. De az a legrosszabb, Aaron...

– Mondja, Michael.

– Szeret engem, Aaron, és olyan, mintha némán kérlelne, hogy ne tűzzek össze vele. Tudja, hogy átlátok a hazugságon. Úristen, érzem, amikor megérintem! Ő tudja, hogy érzem! És némán kérlel, hogy ne szorítsam sarokba, ne kényszerítsem hazugságra. Mintha könyörögne, Aaron. Kétségbe van esve. Esküdni mernék, hogy még fél is!

– Igen. Benne van a sűrűjében. Beszélt róla. Miután maga elutazott, nyilvánvalóan kezdetét vette valamilyen érintkezés. De valószínűbb, hogy még az ottléte alatt történt.

– Maga tudta ezt? És mi a fenének nem szólt?

– Michael, itt egy olyan dologról van szó, amely ebben a pillanatban is tudja, mit mondunk egymásnak.

– Jóságos Isten!

– Nincs hely, ahová elrejtőzhetnénk előle – folytatta Aaron. – Legföljebb elménk titkos szentélyébe. Rowan sok mindent mondott, ám a veleje az, hogy a csata most már Rowanon múlik.

– Aaron, kell lennie valaminek, amit tehetünk! Tudtuk, hogy bekövetkezik; tudtuk, hogy meg kell történnie! Engem még nem is látott, mikor már tudta, hogy ennek így kell lennie!

– Hiszen épp ez a lényeg, Michael! Rowan az, aki bármit megtehet. Akkor használja a rendelkezésére álló, legősibb eszközöket, ha szereti őt, és mellette marad.

– Az nem lehet elég! – Alig győzte erővel. Fölugrott, járkált egy percig. A kandallónál kötött ki, markolta a párkányt, és a lángokat nézte. – Föl kellett volna hívnia, Aaron! Szólnia kellett volna!

– Nézze, töltse ki rajtam a haragját, ha attól jobban érzi magát, de az a helyzet, hogy Rowan kifejezetten megtiltotta, és meg is fenyegetett. Nagyon sokat fenyegetőzött. Volt, amit figyelmeztetésbe csomagolt – hogy láthatatlan társa meg akar ölni, és hamarosan meg is teszi –, de attól az még fenyegetés maradt.

– Jézusom, mikor volt ez?

– Nem érdekes. Azt mondta, menjek vissza Angliába, amíg tehetem.

– Ezt mondta? És mit még?

– Úgy döntöttem, hogy nem megyek, bár őszintén szólva nem tudom, mit tehetnék még itt. Rowan azt akarta, hogy maga San Franciscóban maradjon, mert úgy érezte, ott biztonságban van, bár ez a helyzet már annyira agyonbonyolódott, hogy képtelenség szó szerint vagy irodalmian értelmezni azt, amit mondott.

– Fogalmam sincs, mire céloz! Mi az az irodalmi értelmezés? Miféle értelmezés lehetséges még? Nem értem!

– Michael, Rowan rébuszokban beszélt. Nem annyira adatközlés volt, mint erődemonstráció. Ismételten emlékeztetnem kell, hogy ez a lény, ha akar, itt lehet velünk a szobában. Egyszerűen nincs hely, ahol fennhangon terveket szőhetnénk ellene. Ha tud, képzeljen el egy ökölvívó meccset, amelyben az ellenfelek belelátnak egymás fejébe. Képzeljen el egy háborút, ahol a telepátia folytán eleve ismeretes az összes létező stratégia!

– Növeli a tétet, növeli az izgalmat, de nem lehetetlen.

– Egyetértek, de nem lenne értelme szóról-szóra felmondani magának, amit Rowantól hallottam. Legyen elég annyi, hogy Rowan a legkeményebb ellenfél, akivel ez a fajzat valaha is szembekerült.

– Aaron, maga réges-rég figyelmeztette, hogy ez a lény el akarja ragadni tőlünk! Figyelmeztette, hogy Lasher megpróbálja majd elszakítani azoktól, akiket szeret.

– Azt tettem, és biztosra veszem, hogy Rowan emlékszik arra, amit mondtam, mert ő szinte semmit sem felejt el, és higgye el, azóta is vitatkoztam vele. Megmondtam kereken, miért nem szabad engednie, hogy a lény mutáljon. Ám a döntés az ő kezében van.

– Vagyis tulajdonképpen azt mondja, hogy rá kell hagynunk Rowanra, harcolja meg egyedül ezt a harcot?

– Vagyis tulajdonképpen azt mondom, hogy azt tegye, amire szánták. Szeresse Rowant. Legyen mellette. A jelenlétével emlékeztesse arra, ami természetes és jó. Michael, itt a természetellenes csatázik a természetessel. Nem érdekes, miből van ez a lény, nem érdekes, honnan jött, ez a normális élet háborúja az

aberrációval, a természetes fejlődésé a katasztrofális beavatkozással. Mindkettőnek megvannak a titkai, a csodái, és ezt senki se tudhatja jobban Rowannál. – Felállt, Michael vállára tette a kezét. – Üljön le, és figyeljen arra, amit mondok!

– Eddig is figyeltem! – közölte Michael rosszkedvűen, de azért engedelmeskedett. A szék szélén feszengett, a bal tenyerében forgatva ökölbe szorított jobbját, de észre sem vette.

– Rowannak egész életében ebbe a szakadékba kellett belenéznie, ami a természetest elválasztja a természetellenestől – mondta az angol. – Ő alapvetően konzervatív ember, és az ilyen Lasher-féle fajzatok nem tudják megváltoztatni az alaptermészetét. Abból kell dolgozniuk, ami van. Senki sem szerette volna annyira a szép, nagy, fehér fátylas esküvőt, mint Rowan. Senki se kívánja mohóbban a családot és a gyermeket, mint Rowan.

– Még csak nem is beszél a babáról, Aaron! Amióta hazajöttem, még csak szóba se hozta! Ma este akartam bejelenteni a családnak, de ő nem akarja. Azt mondja, még nem áll készen, és azt is tudom, hogy kínszenvedés lesz neki a családi összejövetel, csak azért csinálja végig, mert Beatrice beleugratta.

– Igen, tudom.

– Én folyton a babát emlegetem. Csókolgatom Rowant, mondogatom a babának, hogy Kis Chris, mert így neveztem el, ő pedig mosolyog, és olyan, mintha nem lenne Rowan. Aaron, el fogom veszíteni őt és a babát, ha alulmarad ebben a harcban! Nem tudok másra gondolni! Én semmit se tudok a mutációkról, szörnyekről és... és a szellemekről, amelyek élni akarnak.

– Menjen haza Rowanhoz! Maradjon mellette. Julienék is erre intették.

– És ne szálljak szembe vele? Ezt mondja?

– Ha megtenné, csak hazugságra kényszerítené. Vagy még rosszabbra.

– És ha ketten mennénk vissza, és megpróbálnánk szót érteni vele, hogy elforduljon attól a valamitől?

Aaron megcsóválta a fejét.

– Rowan és én már lejátszottuk a magunk kis mérkőzését, Michael. Ezért is mentettem ki magamat Beánál a mai estére. Ha odamennék, azzal provokálnám őt és gonosz társát. Természetesen jönnék, ha azt hihetném, hogy lenne haszna. Megkockáztatnék bármit, ha hihetném, hogy segíthetek, de nem tudok.

– De mitől ilyen biztos ebben, Aaron?

– Én már nem vagyok játékban, Michael. Nem én láttam a víziókat, hanem maga. Magához szólt Julien és Deborah, magát szereti Rowan.

– Hát nem tudom, fogom-e bírni ezt.

– Véleményem szerint igen. Tegye meg, amit tennie kell, hogy bírja. És maradjon Rowan mellett! Tudatosítsa benne – szavak nélkül, vagy más módon –, hogy érte van ott.

– Na jó – bólintott Michael. – Bár tudja, ez olyan, mintha hűtlen lenne hozzám.

– Nem szabad így néznie. Nem szabad haragudnia.

– Én is ezt mondogatom magamnak.

– Még valamit el kell mondanom magának. Végső soron valószínűleg nem számít, de akkor is közölni szeretném. Azt akarom, hogy tudja, arra az esetre, ha velem történne valami.

– De csak nem azt gondolja, hogy történik bármi is!

– Fogalmam sincs róla, maga viszont figyeljen rám. Évszázadokig törtük a fejünket ezeknek a testetlennek látszó lényeknek a természetén. Nincs olyan kultúra a földön, amely ne ismerné el a létezésüket, de senki sem tudja, micsodák valójában. A katolikus egyház démonoknak tekinti őket, amelyeknek meglétét szövevényes teológiai magyarázatokkal indokolja. Felfogása szerint ezek a lények kivétel nélkül gonoszok, amelyeket el kell pusztítani. Mármost ezt könnyű lenne elintézni egy legyintéssel, csakhogy a katolikus egyház nagyon bölcsen látja ezeknek a lényeknek a természetét és gyöngeségeit, de itt már eltértem a tárgytól. Na szóval, mi a Talamascánál mindig azon a véleményen voltunk, hogy ezek a

lények nagyon hasonlítanak a földhöz kötött halottak szellemeihez. Hittük vagy magától értetődőnek tartottuk, hogy intelligenciával bíró, testetlen entitások, a földi életteret körülvevő tartomány lakói.

– Ezek szerint Lasher lehet kísértet?

– Igen, de itt sokkal fontosabb, hogy Rowannak valószínűleg sikerült áttörést végrehajtani ezeknek a lényeknek a megismerésében. Azt állítja, hogy Lasher sejtekből épül fel, és rendelkezik a szerves élet valamennyi alkotóelemével.

– Akkor csak egy fura élőlény?

– Nem tudom, de az jutott eszembe, hogy talán ugyanezekből az elemekből épülnek föl a holtak úgynevezett szellemei is. Értelmes részünk, amikor elhagyja a testet, talán visz magával bizonyos élő részt is. Ami velünk történik, az talán nem is annyira a test halála, mint átváltozás, és az ősrégi kifejezések – éteri test, asztráltest, szellem –, mind ezt a finom sejtstruktúrát jelölik, amely akkor is megmarad, ha a hús feloszlott.

– Ez nekem magas, Aaron.

– Igen, kezdek elméleti lenni, igaz? Nos tehát, arra próbálok kilyukadni, hogy... hogy akármire képes ez a lény, arra talán a holtak is képesek. Vagy ami még fontosabb: ha Lashernek ilyen a felépítése, attól még lehet a rosszindulatú kísértete valakinek, aki egykor élt.

– Ez a londoni könyvtárba való, Aaron. Egyszer talán még leülhetünk Londonban a kandalló mellé, és eldiskurálhatunk róla, most azonban hazamegyek, és nem mozdulok Rowan mellől. Azt csinálom, amit maga mondott, és amit ők mondtak, mert ez a legokosabb, amit tehetek Rowanért. És magáért. Hitem szerint Rowan nem fogja engedni annak a dolognak, hogy bántsa magát, engem, akárkit. De mint maga mondta, az lesz a legjobb, ha kézközelben tartózkodom.

– Igaza van – felelte Aaron. – Ennek ellenére nem megy ki a fejemből, amit azok az öregemberek mondtak a megváltásról. Milyen különös legenda.

– Ebben nem volt igazuk. Rowan az ajtó. Valamilyen módon már akkor tudtam, mikor megláttam azt a családi sírboltot.

Aaron csak sóhajtott és a fejét csóválta. Nyilvánvalóan elkedvetlenedett, hiszen még szeretett volna megbeszélni dolgokat. De mit számítanak már azok? A felesége egyedül van otthon azzal a dologgal, amely ellopja Michaeltől, és különben is, Rowan már tudja a válaszokat. A dolog mindenről megmagyarázta, mit jelent. Haza kell mennie Rowanhoz.

Idegesen sandított az angolra. Az angol fölállt, és némileg merev léptekkel a faliszekrényhez ment, Michael kabátjáért és kesztyűjéért.

Az ajtóban Michael megállt, és rámeredt a karácsonyfára, amelyen fényesen égtek a gyertyák, noha még nem ment le a nap.

– Miért kellett ilyen korán kezdődnie? – súgta. – Miért pont most?

Pedig tudta. Minden összefügg. Mindennek, amit ajándékba kaptak, valamilyen végkifejlethez van köze. Még az ő tehetetlensége sem véletlen.

– Legyen nagyon óvatos – kérte Aaron.

– Ja, majd gondolok magára holnap este. Tudja, nekem mindig olyan volt a szenteste, mint a szilveszter. Nem tudom, miért. Nyilván az Ír vér teszi.

– A katolikus vér – helyesbített Aaron. – De azért megértem.

– Hogyha felbontja holnap este a konyakot, értem is igyon egy pohárral.

– Azt teszem. Számíthat rá. Michael... ha valamilyen istenes okból ide akarnának jönni Rowannal, tudja, hogy az ajtóm nyitva áll. Éjjel-nappal. Tekintsék ezt a házat menedéknek.

– Köszönöm, Aaron.

– Még egy. Ha szüksége van rám, ha valóban azt akarja, hogy jöjjek, és hiszi is, hogy ezt kell tennem, akkor jönni fogok.

Michael már tiltakozni akart, hogy Aaron itt van a legjobb helyen, ám az angol nem nézett rá; tekintete az ajtó legyező alakú felülvilágító ablakára vándorolt, és hirtelen felragyogott az arca.

– Esik a hó! Nézze, Michael, esik a hó! Nem hiszek a szememnek! Londonban nem esik, itt meg igen!

Kiléptek a széles verandára. A szélcsendben valószínűtlenül kecses lassúsággal hullottak a nagy pelyhek, megültek a tölgyek fekete ágain, betakarták őket vasrag, fényes, fehér prémmel, mély, fehér ösvényt építettek a fák között.

A mezők már elbújtak a fehér paplan alá, a színtelen ég feloldódott a hóesésben.

– És szenteste előtt egy nappal, Aaron! – mondta Michael. Megpróbálta egészben látni a híres, tiszteletreméltó sétányt, az öreg fákat, ölelésre tárt, bütykös ágaikkal, ahogy fogadják a szelíden örvénylő pelyheket. Ezt a kis csodát, hogy épp most jöjjön! Ó, Isten, de gyönyörű lenne minden, ha...

– Ha minden csodánk ilyen kicsi lehetne, Michael.

– Igen, a kis csodák a legjobbak, nem? Nézze, nem olvad el a földön! Megmarad! Most már biztos, hogy fehér lesz a karácsony.

– Várjon csak, hiszen én majdnem elfelejtettem! – kapott észbe Aaron. – Pedig itt is van nálam a karácsonyi ajándéka. – Parányi, lapos csomagot vett elő a kardigánja zsebéből. Akkora volt, mint egy féldolláros. – Bontsa fel. Tudom, hogy mindkettőnket megvesz az isten hidege, de szeretném, ha most bontaná fel.

Michael föltépte az aranypapírt. Régi ezüst medál volt, láncon.

– Szent Mihály úr, az arkangyal! – mosolyodott el. – Aaron, hát ez tökéletes! Babonás ír lelkemből szólott!

– Éppen pokolra veti az ördögöt – mondta az angol. – Egy butikban találtam a Raktár utcán, miközben maga távol volt. Rögtön arra gondoltam, hogy magának tetszene.

– Kösz, öreg haver! – Szemügyre vette az elnagyolt képet. Kopott volt, mint a régi pénz, ám így is föl lehetett ismerni a szárnyas arkangyalt, ahogy beledöfi háromágú szigonyát a lángokban hanyatt heverő, szarvas ördögbe. Michael fölemelte a láncot, amely olyan hosszú volt, hogy nem is kellett kikapcsolnia, a nyakába akasztotta, és eltüntette az érmét a pulóvere alatt.

Egy pillanatig nézte Aaront, aztán szorosan átölelte az öregembert.

– Legyen óvatos, Michael. Telefonáljon hamar.

NEGYVENKILENC

A TEMETŐT becsukták éjszakára, de nem számít. A sötétség és a hideg sem számít. Az oldalkapun törött lesz a zár; csak meglöki, aztán behajtja, és végigmegy a havas ösvényen.

Fázik, de az sem számít. Olyan gyönyörű a hó. Látni akarta, milyen a sírbolt behavazottan.

– Megtalálod nekem, ugye? – súgta. Már csaknem besötétedett, nemsokára jönnek, nincsen sok ideje.

Tudod te, Rowan, hogy hol van, mondta a fejében azon a finom, titokzatos hangon.

Ez igaz, tudta. Állt a sír előtt a dermesztő szélben, amely átfújt vékony ingén. Tizenkét takaros kis kő, egy-egy minden sírüregnek, és fölül a vésett kulcslyuk-ajtó.

– Nem lesz többé halál.

Így szól az ígéret, Rowan, ez a paktum közted és közöttem. Már majdnem elérkeztünk a kezdethez...

– Nem lesz többé halál, de mit ígértél a többieknek? Ígértél nekik valamit. Hazudsz.

Ó, nem, szívem szép szerelme, most senki sem számít, csak te. Ők meghaltak. Itt fekszenek a fagyott feketeségben a csontjaik. És Deirdre teste, tökéletesre vegyszerezve, hidegen az atasszal bélelt ládában. Hidegen és holtan.

– Anya!

Ugyse hallja, gyönyörűm, elment. Te és én, mi vagyunk itt.

– Hogy lehetek én az ajtó? Kezdettől úgy rendeltetett, hogy én legyek az ajtó?

Kezdettől, drágám, és már csaknem eljött az idő. Még egy éjszakát töltesz hús-vér angyaloddal, aztán az enyém leszel mindörökre. Változnak a csillagok az égen, most állnak be a tökéletes mintába.

– Én nem látom! Csak azt látom, hogy esik a hó.

Ó, pedig ott vannak! Ez a legsötétebb ideje a télnek, amikor hópaplan alatt alszik minden, aminek újjá kell születnie.

A márvány olyan volt, akár a jég. Rowan rátette a kezét a DEIRDRE MAYFAIR betűkre. A kulcslyuk-ajtó vésetét nem érte el.

Jöjj most, drágám, jöjj vissza a házba, a melegre! Mindjárt itt az idő. Jönnek a gyermekeim, a Mayfairek nagy klánja, minden sarjam, kik szárnyam meleg árnyékában lettek gazdagok. Vissza a tűzhelyhez, szívem szép szerelme, ám holnap, holnap, te és én egyedül leszünk a házban, és neked el kell űznöd arkangyalodat.

– Te pedig megmutatod, hogy kell ajtónak lenni?

Tudod te azt, édesem. Álmaidban, szíved mélyén mindig tudtad.

Gyorsan átgázolt a havon, vizes lett a lába. Nem érdekes. A kihalt utcák fénylettek a szürkületben. A hó ragyogott, mint a délibáb.

Vajon a kisbaba fázik most benne?

„Ezerszámra – milliószámra dobják őket a kanálisba, mint a szemetet! Ennyi pici szerv, agyvelő, és mind pocsékba megy!” – mondta Lemle.

Sötét van, és jönnek. Elengedhetetlenül fontos azt tettetni, hogy minden rendben van. Úgy sietett, ahogy csak bírt. A torka égett, mégis jól esett a hideg levegő. Jégpáncélt vont köréje, hűtötte benne a lázat.

Ott a ház, sötét és vár. Időben ért vissza. Kezében volt a kulcs.

– És ha nem tudom rábírni holnap, hogy elmenjen? – súgta. Állt a kapunál, és nézte az üres ablakokat. Mint azon az első estén, amikor Carlotta azt mondta: Gyere el hozzám. Válassz!

Muszáj! Mire besötétedik, édesem. Különben megölöm.

– Nem, azt ne merd megtenni! Még csak ki se mondd! Hallasz? Sohasem eshet baja! Hallasz?

A tornácon állt, és hangosan beszélt a semmihez. Körülötte hullott a hó, zuhogott a megfagyott banánlevelekre, torlasszá nőtt a vastag, hosszú bambusz mellett. Mi lenne a paradicsom a hó szépsége nélkül?

– Megértetted? Nem bánthatod őt! Tilos bántanod őt! Ígérd meg!

Kössél paktumot velem, hogy Michaelnek nem esik baja!

Ahogy óhajtod, édesem. Én igazán szeretem őt, ám nem állhat közénk az éjszakák éjszakáján. A csillagok most állnak be a tökéletes alakzatba.

Ők az én örök tanúim, vének, mint magam; ragyogjanak le reám a tökéletes pillanatban. A pillanatban, amelyet magam választok. Ha meg akarod menteni haragomtól halandó szeretődet, úgy vigyázz, hogy ne legyen a szemem előtt.

ÖTVEN

HAJNALI KETTŐ volt, mire mindenki elment. Michael még sose látott egy rakáson ennyi örvendező embert, akiknek ennyire ne lett volna fogalmuk arról, hogy mi az ábra.

De hát mi is volt az ábra? Adva van egy sok-sok tűzzel jó melegre fűtött, szép, nagy ház, tele dallal, kacagással, hozzá a havazás, amely világító fehérre fest fákat, bokrokat, ösvényeket. Mitől ne érezték volna magukat csodálatosan?

Hogy kacagtak, miközben csúszkáltak a havas kockaköveken, és ropogott a talpuk alatt a lefolyók jege? Annyi hó esett, hogy még hógolyóra is jutott belőle a gyerekeknek, akik sapkásan, egyujjas kesztyűben rohangáltak a glazúrosra fagyott pázsiton.

Még Viv néni is örült a hónak. Kissé túl sok sherryt ivott, amitől ijesztően emlékeztetett Michael anyjára, de ez nem látszott érdekelni Beát és Lilyt, akikkel életre-halálra összebarátkozott.

Rowan maga volt a tökély; velük énekeke a karácsonyi dalokat, amelyeket zongorán kísért, készségesen fényképeztette magát a fenyőfa előtt.

Hát nem erről álmodott Michael? Sugárzó arcokról, csengő hangokról, emberekről, akik tudják méltányolni a csilingelő koccintások, arcokra lehelt puszik, ódon, méla dalok pillanatát?

– Olyan kedves tőletek, hogy rögtön az esküvő után...

– ...mindnyájan együtt, mint régen...

– Ilyennek kell lennie a karácsonynak!

És hogy csodálták az ő drága díszeit, miközben a tilalom ellenére is fölhalmozták apró ajándékaikat a fa alatt!

Voltak pillanatok, amikor Michael egyszerűen nem bírta. Fölment a második emeletre, kimászott az északi hálószoba ablakából a tetőre, megállt a mellvédfalnál, onnan nézte az alsóváros fényeit.

Havas háztetők, hóval kihúzott ablakpárkányok, oromzatok, kémények, gyönyörű, lengő pehelyfátyol, ameddig a szem ellát.

Megkapott mindent, amit akart, ugyanolyan túláradó gazdagságban, mint az esküvőn, és még sohasem volt ilyen boldogtalan. Az a valami a torkát markolta. Ököllel szerette volna verni a falat. Keserű volt, keserű, mint a gyász.

És miközben az emeletre menekülve ténfergett a csönd-zsákokon át, úgy rémlett, érzi azt a valamit. Ha megfogta csupasz kezével az ajtófélfákat és a kilincseket, a valami égig szökkenő lángokat vetett az árnyékban.

– Itt vagy, Lasher, úgyis tudom, hogy itt vagy!

Valami hátrált az árnyékban, játszott vele, surrant előle a sötét falak tövében, majd széthullott, és Michael egyedül állt az emeleti folyosó homályos fényében.

Ha most meglátta volna valaki, csakis arra gondolhatott volna, hogy Michael megőrült. Elnevette magát. Ilyennek látszott zavart öregségében a részeges Daniel McIntyre? No és a többi eunuch férj, aki megsejtette a titkot? Szeretőkhöz menekültek – ami úgy tűnik, egyenlő volt a biztos halállal –, vagy elsüllyedtek a jelentéktelenségbe. Vele mi a jó büdös franc fog történni?

De még nincs vége. Ez még csak a kezdet, és Rowan nyilván időnyerésre játszik. Azt kell hinnie, hogy a felesége néma esdeklése mögött a szerelem várakozik, hogy ismét mutatkozhasson igaz valójában.

Végre elmentek.

Tapintatosan elhárították az utolsó meghívást is a karácsonyi ebédre, ígéretet tettek újabb összejövetelekre a közeljövőben. Viv nénit Beához várják vacsorára a szentestén, úgyhogy miatta ne aggódjanak! Legyen csak kettejüké a karácsony!

Gazdát cseréltek a polaroid képek, a pamlagokról összeszedték az alvó gyerekeket. Megvoltak az utolsó összeborulások, aztán a rokonok kimentek a tiszta, villogó hidegbe.

A feszültségtől elnyűtt és a szorongástól szédelgő Michael nem sietett a zárással. Már nem kellett mosolyogni. Nem kellett színlelni. Ó, istenem, hát még Rowannak milyen lehet a feszültség!

Borzadt fölmenni az emeletre. Végigjárta a házat, ellenőrizte az ablakokat, ellenőrizte a tűszúrásnyi zöld fényeket a riasztó panelen, és elzárta a csapokat, nehogy szétfagyjanak a csövek.

Utoljára hagyta a szalont, ahol az ő gyönyörű fája fénylett.

Volt valaha keserűbb, magányosabb karácsonya? Tombolhatna, de minek?

Ledőlt a pamlagra, megvárta, hogy leégjen a tűz, némán beszélt Julienhez és Deborah-hoz, ma éjszaka ezredszer kérdezve tőlük, hogy mit kell tennie?

Végre csak felkapaszkodott a lépcsőn. Mély csend volt a sötét hálószobában. Rowan elbújt a takaró alá, az arcát elfordította, csak a haja látszott.

Ma este hányszor is próbálta elcsípni a felesége pillantását, ami egyszer sem sikerült? Észrevette egyáltalán valaki, hogy egy szót se szólnak egymáshoz? Mindenki olyan biztosra vette a boldogságukat. Akárcsak Michael.

Némán az ablakhoz ment, és félrehúzta a nehéz damasztfüggönyt, hogy még egyszer megnézze a hóesést. Bőven elmúlt éjfél – már huszonnegyedike van. Ma este lesz az a bűvös pillanat, amikor leltárt készít életéről és teljesítményeiről, és megálmodja, mi lesz jövőre.

Rowan, nem ez lesz a vége! Ez csak egy csatározás! Kezdettől tudtuk, sokkal jobban, mint a többiek...

Megfordult, és meglátta a felesége kezét. Kissé behajló ujjakkal, keskenyen, gyönyörűen pihent a párnán.

Halkan közelebb osont. Meg akarta érinteni a kezét, hogy érezze a melegét, meg akarta ragadni, mielőtt elsodródna tőle, ki, egy sötét, veszedelmes óceánra, de nem merte.

A szívverése botladozott, és megint az a fájdalom sütötte a mellét. Hátrapillantott a hóra, majd ismét visszatért a tekintete Rowan arcához.

Nyitva volt a szeme, őt bámulta a sötétségben. Lassú, rosszindulatú mosolyra húzta a száját.

Michael megkövült. Az asszony arca fehér és kőkemény volt az utcáról beszűrődő tompa fényben, a mosolya, akár a jég, a szeme üvegcserépként villogott. Michael szívverése meglódult, a forró fájdalom szétfröccsent a mellkasában. Nem bírta elszakítani a tekintetét a feleségétől. A keze előrevágódott, mielőtt parancsolhatott volna neki, és megragadta Rowan csuklóját.

Az asszony teste összerándult, arcáról lehámlott a gonosz álca, és hirtelen felült.

– Mi az, Michael? – kérdezte riadt értetlenséggel, és rámeredt a csuklójára. A férfi lassan elengedte. – Jó, hogy felébresztettél – súgta. A szeme tágra nyílt, a szája reszketett. – Iszonyú rosszat álmodtam.

– Mit álmodtál, Rowan?

Maga elé bámulva, mozdulatlanul ült, aztán úgy markolta meg az egyik kezével a másikat, mintha tördelni akarná. A férfinak úgy rémlett, hogy már máskor is látta ezt a kétségbeesett mozdulatot.

– Nem tudom – motyogta. – Nem tudom, mit. Ez a ház volt... de sok száz évvel ezelőtt, és mindenféle orvos gyűlt össze benne. És a test az asztalon olyan kicsi volt! – Elgyötört, fojtott hangon beszélt, és miközben a férjét nézte, váratlanul kicsordultak a szeméből a könnyek.

– Rowan!

Az ágy mellé térdelt. A nő felemelte a kezét, és rászorította a férfi szájára.

– Ki ne mondd, Michael, kérlek! Ki ne mondd! Egy szót se szólj! – Eszeveszetten rázta a fejét.

Így a megkönnyebbüléstől és a fájdalomtól szédelgő Michael csak a nyakát ölelte át, és megpróbálta tartani magát, mikor Rowan feje lehorgadt, hogy legalább ő ne omoljon össze.

– Ugye tudod, hogy szeretlek, tudsz mindent, amit mondani akarok?

Amikor Rowan lecsillapodott, a férfi megfogta, megszorította a két kezét és behunyta a szemét.

– Bízzál bennem, Michael.

– Oké, kedves – súgta. – Oké. – Esetlen mozdulatokkal ledobálta magáról a ruhát, bebújt a takaró alá, a felesége mellé, beszívta Rowan testének tiszta, meleg illatát. Órákig bámulta a sötétséget, érezte az asszony vacogását, azt hitte, sose fog elaludni, aztán mikor Rowan teste elernyedt és a szeme becsukódott, ő is nyugtalan álomba merült.

Délután volt, mire fölébredt a fullasztóan meleg szobában. Egyedül volt, Zuhanyozott, felöltözött, lement. Rowant nem találta. A fán felkapcsolták az égőket, de a ház üres volt.

Michael végigjárta a szobákat.

Kiment a hidegbe, keresztül-kasul bejárta a kertet, ahol a hó kemény, villogó jégréteggé fagyott az ösvényeken és a pázsiton. A tölgyfáig is elment, de Rowan nem volt sehol.

Végül fölvette a nagykabátját, és elindult sétálni.

Mélykék volt az ég, csodálatos a fehér palástos környezet, pont, mint azon a réges-régi karácsonyon, az utolsón ebben a városban.

Hirtelen megrémült.

Szenteste lesz, és ők nem is készültek föl! Igaz, az ő kis ajándéka, a San Franciscó-i üzletben talált, ezüst keretű kézitükör gondosan becsomagolva rejtőzik a tálalóban, bár mi ez a felesége töméntelen ékköve, aranya, elképzelhetetlen gazdagsága mellett... Egyedült volt. Gondolatai körbe-körbe jártak.

Huszonnegyedike van, fogynak az órák.

Elment a Washington úti áruházba, amelyet majd szétvetettek az utolsó percben észbe kapott vásárlók, kábán megvásárolta a pulykát és a hozzávalókat, úgy kotorta össze a zsebéből a bankjegyeket, mint az iszákos a centeket az utolsó flaskára, amit nem engedhet meg magának. Körülötte jókedvűen fecsegtek a hóról. Fehér karácsony New Orleansban!

Michael úgy bámulta őket, mintha különös állatok lennének. Kicsinek, magányosnak érezte magát a vidám lármában. Magához szorította a súlyos zacskót, és hazafelé indult.

Alig néhány lépés után megpillantotta a tűzoltóságot, ahol az apja dolgozott valamikor. Teljesen átépítették, csak arról ismert rá, hogy ugyanazon a helyen állt, és máig megvolt a hatalmas boltív, amely alatt fiúkorában elhúztak a dübörgő járművek. Ő és a papa itt ültek egyenes hátú székeken, a járdán.

Most biztos olyannak látszik, mint egy részeg, ahogy sóbálványként bámulja a tűzoltóságot. A tűzoltóknak volt annyi eszük, hogy behúzódjanak a melegre. Sok-sok éve karácsonykor égett halálra az apja.

Fölnézett az égre. Palaszín volt, mindjárt meghal a napvilág. Szenteste van, és abszolút gajra ment minden.

Senki sem felelt a kiáltására, mikor benyitott. Csak a fenyő árasztott puha fényt a szalonban. Lesikálta a talpát a lábtörlőn, és végigment a hosszú előtéren. Arca és keze sajgott a hidegtől. Kicsomagolta a pulykát, amelyet szépen el fog készíteni, megcsinál mindent, úgy, ahogy szokta: éjfélre kész a lakoma, pontosan abban az órában, amikor hajdanán a templomot töltötték meg zsúfolásig éjféli misére.

Nem lesz áldozás, de lesz közös vacsora, mert karácsony van, és a ház nem sötét, nem dőlt romba, nem járják kísértetek.

Csináld, ami elő van írva. Mint a pap, aki eladta a lelkét az ördögnek, és most misézni indul Isten oltárához.

Elrakta a csomagokat a konyhaszekrénybe. Bőven ideje kezdeni. Kikészítette a gyertyákat. Majd meg kell keresni a gyertyatartókat. Rowan biztos itt van valahol. Talán sétálni ment ő is, de már hazaért.

Sötét volt a konyhában. Ismét hullani kezdett a hó. Michael föl akarta kapcsolni a villanyt, igazság szerint az összeset föl akarta kapcsolni, hogy fényárban ússzon a ház, aztán mégse mozdult. Mereven állt, figyelte a hátsó kertet a franciaajtókon túl, nézte, hogyan olvadnak el a medencébe hulló pelyhek. Jégkarmantyú

képződött a fényes kék víz peremén. Milyen hideg lehet az a víz, milyen borzasztóan, vérfagyasztóan hideg.

Hideg, mint azon a nyári vasárnapon a Csendes-óceán, amikor kiürülten és némileg riadtan állt a partján. Mérhetetlenül hosszúnak tűn az út, amely onnantól vezetett idáig, elfogyott minden akaratereje, energiája, rabul esett ebben a sötét szobában, egy ujját se tudja mozdítani, hogy kényelmet, biztonságot vagy meleget teremtsen magának.

Eltelt egy jó darab idő. Leült egy asztalhoz, rágyújtott, és nézte, ahogy sötétedik. A havazás elállt, de máris friss fehér lepel borította a földet.

Csinálni kellene már valamit, el kellene kezdeni a vacsorát! Mégse bírt mozdulni. Elszívott még egy cigarettát, vigasztalódott a kis piros parázs tüzénél, és miután elnyomta, megint csak nem csinált semmit, csak ült, mint annak idején a Liberty utcában, ahol órákig sodródott a néma vakrémületben, amelyben nincs gondolat és nincs mozgás.

Nem tudta, meddig ült így. Egyszer csak ragyogó életre kelt a medence világítása, nagy kék üveglappá változtatta a vizet a fekete estében.

A víz körül feléledtek a fehérrel beporzott, sötét lombok, a föld lidércfényesen izzott.

Már nem volt egyedül. Tudta, és mikor megerősödött benne a tudás, arra is rádöbbent, hogy csak a fejét kellene megfordítania, és látná a feleségét, amint keresztbe font karokkal áll a tálaló túlsó ajtajában, feje és válla sötét sziluett a világos faliszekrények között, és olyan halkan lélegzik, hogy szinte hangja sincsen.

Ez maga volt a vegytiszta iszonyat. Felállt, zsebre vágta a cigarettásdobozt, de mire odanézett, Rowan elment.

Követte, keresztülsietett a sötét ebédlőn, vissza az előtérbe, ahol ismét fölfedezte a fenyőfa árasztotta fényben, a magas fehér bejáratnál.

Tökéletesen, félreérthetetlenül rajzolódott köréje a kulcslyuk, és milyen aprónak látszott benne, ahogy állt, ijesztő mozdulatlansággal! Michael előre félt, mit fog látni, ha majd olyan közel ér hozzá, ahol az arc kiemelkedik a félhomályból.

De nem az az éjszakai szörnyű márványkép volt. Rowan csak nézte, és a szemében tompán csillogtak a fenyőfa szelíd, színes fényei.

– Éppen hozzá akartam látni a vacsorához. Mindent megvásároltam. Ott van hátul. – Milyen bizonytalan volt a hangja, milyen nyomorúságos.

Megpróbálta összeszedni magát, mélyet lélegzett, a farmerje zsebébe akasztotta a hüvelykujjait. – Figyelj, máris elkezdem. Nem nagy pulyka, pár óra alatt kész, mindent megvettem hozzá, ott van hátul. Majd az ünnepi porcelánt tesszük az asztalra, még egyszer se használtuk a szervizeket. Még sose ettünk az ebédlőasztalnál, de ma... de ma szenteste van.

– El kell menned – mondta Rowan.

– Nem... nem értelek!

– Most azonnal el kell húznod innen.

– Rowan!

– Távoznod kell, Michael. Most egyedül kell lennem.

– Kedves, nem értelek.

– Tűnés, Michael. – Mélyebb, érdesebb lett a hangja. – Menj!

– Szenteste van, Rowan. Nem akarok elmenni.

– Ez az én házam, Michael, és azt mondom, hogy távozz! Azt mondom, hogy kotródj!

Michael csak bámulta az elváltozott arcot, a vonagló szájat, az elkeskenyedő szempárt, azt, ahogyan kissé lehajtja a fejét, és a szemöldöke alól sandít föl rá.

– Ez teljesen... teljesen értelmetlen, Rowan. Tudod egyáltalán, mit beszélsz?

A nő feléje lódult. Michael megfeszítette magát, nem volt hajlandó megijedni, és a félelem villámgyorsan átcsapott haragba.

– Húzzál innen, Michael! – sziszegte. – Húzzál ebből a házból, és bízd rám, hogy azt tegyem, amit tennem kell!

Keze meglendült, arcul csapta a férfit, mielőtt az észbe kapott volna.

Nagyon fájt. Michaelben fölágaskodott a düh, de még sose volt ilyen keserű és kétségbeesett a haragja. Megrendülten bámulta.

– Ez nem te vagy, Rowan! – mondta és utánakapott. Rowan újból ütésre emelte a tenyerét, és amikor a férfi hárítani akart, akkorát lökött rajta, hogy Michael a falnak tántorodott. Bőszülten és értetlenül meredt a feleségére. A nő közelebb jött, szeme lángolt a szalonból kiszűrődő fénytől.

– Ki innen! – súgta. – Hallod, mit mondok?

Michael hűdötten nézte, ahogy megmarkolja a karját, és balra taszítja, a bejárat irányába. Ijesztően erős volt, de nem az izmok adták az erejét, hanem a gonoszság. Arcát ismét eltakarta a gyűlölet régi maszkja.

– Takarodj ebből a házból, parancsolom! – Elengedte Michael karját, megragadta és elfordította a kilincset, feltépte az ajtót, beengedve a hideg szelet.

– Hogy teheted ezt velem? – kérdezte a férfi. – Válaszolj, Rowan! Hogy teheted?

Kétségbeesetten kapott utána, ezúttal semmi sem tarthatta vissza. Megrázta az asszonyt, olyan erővel, hogy Rowannak félrecsuklott a feje, ám a következő pillanatban már megint olyan kihívóan nézett rá, hogy meri-e folytatni, és némán parancsolta, hogy engedje el.

– Michael, mi hasznom belőled, ha meghalsz? – súgta. – Ha szeretsz, akkor elmész. Majd visszajössz, ha hívlak. Ezt egyedül kell csinálnom..

– Nem tehetem, és nem is teszem meg!

Rowan sarkon fordult, elindult a hallban, A férfi követte.

– Nem megyek, hallod? Nem érdekel, mi történik, nem hagylak magadra! Nem kérhetsz ilyet tőlem!

– Tudtam, hogy nem fogsz – felelte Rowan halkan, miközben belépett a sötét könyvtárba. A nehéz bársonyfüggönyöket összehúzták, Michael alig látta az asztalhoz közeledő alakot.

– Rowan, ez így nem mehet tovább, hogy agyonhallgatjuk! Elpusztít minket! Rowan, hallgass rám!

– Michael, gyönyörű angyalom, arkangyalom – mondta fojtottan, a hátát mutatva a férfinak –, inkább meghalnál, ugye, mint hogy bízz bennem?

– Rowan, harcolni fogok vele, ezzel a két kezemmel, ha muszáj! – Közelebb ment hozzá. Hol vannak ebben a szobában a lámpák? Lehajolt, a szék melletti rézlámpát keresve. Akkor Rowan megpördült a sarkán, és rárontott.

Michael látta a kezében a fecskendőt.

– Ne, Rowan!

Abban a pillanatban a tű belefúródott a karjába.

– Jézusom, mit tettél velem! – De már esett is össze, mintha nem lenne lába, aztán a lámpa zuhant a feje mellé, pont láthatta a törött égő sápadt, éles tüskéjét.

Ki akarta mondani a felesége nevét, de nem mozgott a szája.

– Aludj, mindenem! – szólt Rowan. – Szeretlek, annyira szeretlek!

Valahol a messzeségben telefon nyomógombjai percegtek. Milyen gyenge Rowan hangja, és ezek a szavak... mit is mond? Aaronnal beszél.

Igen, Aaronnal...

Amikor fölemelték, Aaront hívta.

– Aaronhoz mész, Michael! – súgta Rowan. – Ő majd vigyáz rád.

De csak veled, Rowan, próbálta mondani, de már megint süllyedt, aztán elhúzott a kocsi, és valaki így szólt:

– Minden oké, Mr. Curry. Kivisszük a barátjához. Maga csak feküdjön itt szépen. Mayfair doktornő azt mondta, hogy nem lesz semmi baj.

Baj, baj, baj...

Ti bérencek, ti ezt nem érthetitek. Boszorkány, és megmaszlagolt a mérgével, mint Charlotte Petyrt, nektek pedig beadott egy emeletes hazugságot.

ÖTVENEGY

MELEG SÖTÉTSÉGBEN szundikált a ház, csak a fenyőfa körül izzott puha fénykoszorú. A hideg kopogtatott az ablakon, de nem tudott bejönni.

Rowan a pamlag közepén ült, keresztbe vetett lábakkal, keresztbe font karokkal, és a hosszú tükröt bámulta. A csillár csak egy halvány derengés volt a szalonban.

Az állóóra mutatói lassan közeledtek az éjfélhez.

Hát ez az éjszaka jelentett neked olyan sokat, Michael! Azt akartad, hogy ezen az éjszakán legyünk együtt. A föld túlsó oldalán se lehetnél most távolabb. Távol vagyok mindentől, ami egyszerű és kedves, olyan ez, mint az a szenteste, amelyen Lemle sorra tárta föl az ajtókat a sötétbe borult, titkos laboratóriumban. Mi közöd neked az ilyen borzalmakhoz, drágám?

Halála pillanatáig, akármennyi legyen még hátra, sok, kevés, vagy szinte semmi, látni fogja, milyen volt Michael arca, amikor megütötte; emlékezni fog kérlelő hangjára, emlékezni fog, milyen döbbenten nézte, amikor ő a karjába döfte a tűt.

Akkor miért nem érez semmit? Miért csak ez az úr és ez a szikkasztó csönd van benne? Laza redőkben csüngött róla a puha, flanel hálóing, meztelen talpát melegítette a selymes kínai szőnyeg, mégis pőrének, elszigeteltnek érezte magát, mint akihez nem férhet hozzá melegség, kényelem.

Valami mozgott a szoba közepén. A fa ágai összeborzongtak, a pici ezüstharangok alig hallható dalt énekeltek a csöndben, az aranyszárnyú angyalkák táncra perdültek hosszú arany szálaikon.

Gyűlt és sűrűsödött a sötétség.

– Közel az óra, szívem szép szerelme. Az idő, amelyet választottam.

– Benned egy költő veszett el – mondta Rowan, figyelve, hogyan veri vissza a hangját a nagy szoba.

– Költészetemet az emberektől tanultam, szívem szép szerelme. Azoktól, akik ezredévek óta szeretik ezt az éjszakát.– Most pedig engem akarsz megtanítani a tudományra, mert nem tudom, miként hozzalak át.

– Nem-e? Hát nem értetted mindig is?

A nő nem felelt. Vastagabb lett körülötte álmainak hártyája, képek tapadtak rá, majd leváltak, a magány és a hidegség szinte elviselhetetlenné keményedett.

A sötétség töményebb lett, formába gyúrta magát, amelynek örvénylésében mintha csontok derengtek volna. A csontok táncra perdültek, összeálltak, hús gyűlt rájuk, mintha a karácsonyfa izzása burkolta volna be a csontvázat, és hirtelen fölragyogott az arcban a zöld szempár.

– Mindjárt itt az idő, Rowan – mondta.

Ő hűdötten bámulta a mozgó ajkat. Látta a fogak csillanását. Akkor kapott észbe, hogy fölállt, alig méternyire van ettől a jelenéstől, aki elbódítja arcának szépségével. Lasher lenézett rá, szeme kissé elsötétedett, szőke pillája aranyosan csillogott a fényben.

– Majdnem tökéletes – suttogta Rowan.

Megérintette az arcát, lassan végighúzta ujját a bőrön, megállapodott a kemény állcsonton. Balját óvatosan ráillesztette a mellkasra. Behunyt szemmel hallgatta a szívverést. Látta bent a szervet, vagy csak szervmásolatot? Még szorosabban lehunyta a szemét, elképzelte az artériákat, a billentyűket, ahogy szivattyúzzák a vért a végtagokba.

– Már csak a megadás van hátra! – Kinyitotta a szemét, és látta, hogy a száj széles mosolyra húzódik. – Gyerünk. Nem érted? Megcsináltad!

– Meg? – kérdezte Lasher. Tökéletes volt az arcmozgás, ahogy megfeszültek, majd elernyedtek az izmok, a szem összehúzódott, mint a halandóké, ha összpontosítanak. – Szerinted ez egy test? Ez

másolat! Szobor, faragvány. Semmi. Te is tudod. Azt hiszed, becsalogathatsz ebbe az élettelen parányokból álló tokba, hogy aztán parancsolgathass, mint egy robotnak? Hogy elpusztíthass?

– Miket beszélsz? – Rowan hátrált. – Nem segíthetek rajtad. Nem tudom, mit akarsz tőlem.

– Hová mész, drágám? – kérdezte a jelenés, könnyedén felhúzva a szemöldökét. – Úgy véled, elfuthatsz tőlem? Nézd csak a számlapot, szépséges Rowanom! Tudod te, mit akarok. Karácsony éjszakája van, drágám! Mindjárt üt a boszorkányok órája, Rowan, amikor Krisztus e világra született, amikor az ige testté lőn végre, és amikor én is meg akarok születni, gyönyörű boszorkányom, mert torkig vagyok a várással.

Rávetette magát, a jobbjával a nő vállát markolta meg, a baljával a hasát. Tűzforró bizsergés futott végig Rowanon, felfordult tőle a gyomra.

– Menj innen! – suttogta. – Nem bírom megtenni! – Összeszedte minden dühét és akaratát. Beledöfte pillantását az előtte álló valamibe. Nem kényszeríthetsz arra, amit nem akarok! Nélkülem pedig nem vagy képes rá!

– Tudod, mit akarok, és mit akartam mindig! Nem kell több héj, Rowan, nem kell otromba illúzió! Az élő hús kell, ami benned van! Mi más hús felelne meg nekem? Képlékeny, alkalmazkodó, és milliószám hemzsegnek benne a fölösleges sejtecskék, mert azok nélkül is tökéletes lesz! Mely más szervezet tudja megezerszerezni magát létezése első heteiben, hogy máris kész legyen megnyílni, nyújtózva és duzzadva, elvegyülő sejtjeimnek?

– Takarodj innen! Takarodj a gyermekemtől! Te eszelős hülye! Ne nyúlj a gyermekemhez! Ne nyúlj hozzám! – Reszketett, mintha nem férne beléje a harag; érezte fortyogását ereiben. Izzadtságtól síkos lábbal hátrált, összegyűjtötte haragját, és minden erejével megpróbálta a szellemre irányítani.

– Azt hitted, becsaphatsz, Rowan? – kérdezte azon a lusta, türelmes, gyönyörű hangján, továbbra is megmaradva nyalka

alakjában. – Azzal a kis alakítással Aaron és Michael előtt? Azt hitted, nem látok bele a lelkedbe. Én csináltam a lelkedet. Én válogattam a génjeidet. Én választottam a szüleidet, én választottam az őseidet, én tenyésztettelek ki, Rowan. Tudom, hol találkozik benned a test és a lélek. Úgy ismerem erődet, mint senki más. Te pedig mindig tudtad, mit akarok tőled. Tudtad, mikor elolvastad a krónikát. Láttad Lemle-nél a szendergő magzatot a csövek és vegyszerek bölcsőjében. Tudtad! Tudtad, mikor elmenekültél a laboratóriumból, mire lenne képes, még nélkülem is, lángeszed és bátorságod, nem sejtve, hogy várlak, szeretlek, és a legnagyobb ajándékot tartogatom neked: magamat, Rowan. Segíteni fogsz, különben az a készülő parányi gyermek meghal, amikor beléhatolok, azt pedig úgysem engeded!

– Istenem! Istenem, segíts! – súgta a nő. Tekintetét a valamire szögezve hátrált, keze ide-oda mozgott a hasa előtt, mintha ütést akarna hárítani. Halj meg, te mocsok, halj meg!

Percentek a mutatók, a kismutató tökéletesen egy vonalba került a naggyal. Az óra elütötte az elsőt.

– Krisztus megszületett, Rowan! – kiáltotta félelmetes hangon. Az emberi alak felolvadt a sötétség fortyogó felhőjében, amely a mennyezetig csapott, eltakarta az órát, és tölcsérként visszatekeredett önmagába.

Rowan sikítva hátrált a falhoz. Az ácsolat és a vakolat megrándult, és olyan morajlás támadt, mint földrengésnél, – Nem! Úristen, nem! – sikoltotta halálos rémülettel. Megfordult, kirohant a szalonból, a bejárat kilincséhez kapott. – Istenem, segíts! Michael, Aaron!

Valakinek okvetlenül meg kell hallania a sikoltozását, hiszen ő is majd belesiketül! Szétreped a dobhártyája!

A moraj felhangosodott. Láthatatlan kezek ragadták meg a vállát, durván az ajtónak lökték, Rowan térdre esett, keze lecsúszott a kilincsről, fájdalom döfött a combjába. Körülötte felcsapott a sötétség és a forróság.

– Nem akarok élni – mondta. Biztosan ég a ház. Gyere, vénasszony, a lámpáddal! Gyújtsd föl a függönyöket!

– Sose állítottam, hogy nem lehetséges – szólalt meg Lemle. – Az a helyzet, hogy ha egyszer kitalálnak egy előrevivő ötletet, azt okvetlenül meg fogják valósítani. Sejtek milliói! Az embrió a halhatatlanság kulcsa!

– Még mindig megölheted – mondta Petyr. Mellette állt, föntről nézett le rá.

– Csak a képzeleted, a tudatod találja ki őket!

– Haldoklom?

– Nem. – Puha, selymes nevetés. – Hallasz engem? Nevetek, Rowan! Már tudok nevetni!

– Vigyél a pokolba. Hagyj meghalni.

– Nem, drágám, gyönyörű drágaságom. Állítsd el a vért.

A napfény ébresztette föl. A szalonban feküdt, a selymes kínai szőnyegen, és az volt az első gondolata, hogy nem égett le a ház. Nem falta föl a rettenetes hőség, valahogy megmenekült.

Egy pillanatig nem fogta föl, mit lát.

Egy férfi ült mellette, és őt nézte. Férfias arccsontjain egy újszülött makulátlan, bársonyos bőre feszült, de ez az arc Rowanéra hasonlított.

Még sose találkozott emberrel, aki ennyire hasonlított volna rá. Bár voltak feltűnő különbségek is. Nagy szeme fekete, seprős pillák között kéklett, és a haja fekete volt, mint Michael haja. Michael haja volt. Michael haja, Michael szeme. Alkatra azonban vékony, mint Rowan. Sima, szőrtelen mellkasán, amely keskeny, akár az övé kislány korában, két rózsaszín bimbó fénylik, a karja is vékony, bár finoman izmos, és törékeny ujjai, amelyekkel tűnődve simogatja ajkát, szintolyan vékonyak és formásak, mint az övéi.

Ámde nagyobb volt nála, akkora, mint egy férfi. A nyálka és az alvadt vér sötétvörös kéregben száradt rajta.

Egy nyögés indult el, valahonnan mélyről, és mire az egész testet megrázva elérkezett a szájhoz, sikoltás lett belőle. Feldobta magát a

padlóról, és sikoltott, egyre erősebben, eszeveszettebben; vadabbul vijjogott, mint a félelmetes éjszakán. Egész mivolta ebbe a sikolyba menekült, iszonyattal futva mindentől, amit látott és amire emlékezett.

A férfi keze lecsapott a szájára, hanyatt lökte a szőnyegen. Rowan moccanni se bírt. A sikoly bent rekedt, mint a kihányhatatlan, fojtogató okádék. Megvonaglott a fájdalomtól, majd némán, ernyedten elnyúlt.

A férfi föléje hajolt.

– Ne tedd ezt – súgta. A régi hang. Hát persze, az ő hangja, az eltéveszthetetlen dallam.

Sima arca maga volt az ártatlanság, a gyermeteg álmélkodás, hibátlan, sugárzó arcával, keskeny orrával, pillogó, nagy kék szemével. Kinyílt, becsukódott, mint az álmokban a tanbábué az asztalon. Mosolygott.

– Szükségem van rád – mondta. – Szeretlek. És a gyereked vagyok.

Egy idő után elvette a kezét.

Rowan felült. Hálóinge merev, kérges volt a vértől. Mindennek vérszaga volt. Mint a baleseti műtőben.

Hátrább menekült a szőnyegen, maga alá húzta a lábát, előredőlt, és nézte.

Igen, a mellbimbó tökéletes, igen, a vessző tökéletes, bár ez majd merev állapotban dől el végleg. A haj tökéletes, de mi van belül? Mi van a szabatosan kapcsolódó részecskékkel?

Közelebb húzódott, rámeredt a vállakra, figyelte, hogyan emelkedik-süllyed a mellkas a lélegzéstől, aztán a szemébe nézett, nem látta, viszonozza-e Lasher a pillantását, nem is érdekelte, csak a hús és az ajak textóráját tanulmányozta.

Lasher mellkasára tette a kezét, hallgatózott. Erős, egyenletes ritmus.

Lasher egy mozdulattal sem tiltakozott, amikor Rowan ráillesztette a tenyerét a halántékára. Puha, mint az újszülött

koponyája, olyan ütésekből is felgyógyul, amelyek megölnének egy huszonöt éves férfit. Istenem, vajon meddig marad ilyen?

Megérintette az alsó ajkat, kinyitotta a szájat, megnézte a nyelvet, aztán hátradőlt, a combjára ejtette ernyedt kezét.

– Szenvedsz? – kérdezte Lasher nagyon gyengéden. Összehúzta a szemét, az arc egy pillanatra érettnek látszott, aztán visszatért a gyermeteg álmélkodás. – Olyan sok vért veszítettél.

Rowan egy hosszú percig szótlanul meredt rá.

Lasher várt és figyelt.

– Nem, nem szenvedek – mormolta a nő. Megint belefeledkezett a nézésbe. – Dolgokra van szükségem – szólalt meg végül. – Kell egy mikroszkóp. Vérmintát kell vennem. Látnom kell, milyenek most a szövetek! Úristen, mennyi minden kellene! Komplett laboratórium! Innen pedig el kell mennünk.

– Igen – bólogatott Lasher. – Következőnek ezt kell tennünk. El kell mennünk innen.

– Fel tudsz állni?

– Nem tudom.

– Akkor próbáld meg. – Föltérdelt, aztán a márvány kandallópárkányba kapaszkodva talpra vergődött.

Megfogta Lasher kezét. Jó erős szorítása volt.

– Állj föl, ne gondolj rá, csak csináld, parancsold meg a testednek, hogy tudja, az izmaid megvannak hozzá, ebben különbözöl az újszülött gyerektől, hogy felnőtt csontvázad és izomzatod van. – Jó, megpróbálom – mondta Lasher. Ijedtnek, ugyanakkor furcsán elragadtatottnak látszott. Előbb csak föltérdelt, reszkető erőlködéssel, mint Rowan, aztán föl is állt, de rögtön hátra is tántorodott. Sebesen hátrált, hogy el ne essen.

– Óóóóóó! – dalolta. – Járok, járok, járok...

Rowan odafutott, átölelte, hagyta, hogy rátapadjon. Lasher elcsendesedve nézett le rá. Felemelte a kezét, megsimogatta a nő arcát, rosszul koordinált, darabos mozdulattal, mint egy részeg, de az ujjai selymesek és bizsergetők voltak.

– Gyönyörű Rowanom! – mondta. – Nézd, könnyek szöknek a szemembe! Igazi könnyek! Ó, Rowan!

Megpróbált önállóan állni, úgy hajolt le, hogy megcsókolja. A nő abban a pillanatban kapta el és tartotta vissza az eleséstől, amikor Lasher szája az övére simult. Ugyanaz az érzéki áramütés rázta meg Rowant, amely mindig végigfutott rajta a szellem érintésétől.

– Rowan! – nyögte Lasher, és magához rántotta, majd hátradőlt, hogy megint a nőnek kellett elkapnia.

– Gyere, nincs sok időnk – mondta. – Keresnünk kell egy biztonságos helyet, amelyről senki sem tud...

– Igen, drágám, igen... csak tudod, minden olyan új és gyönyörű. Hadd öleljelek át, hadd csókoljalak...

– Most nincs idő! – tiltakozott Rowan, de a selymes babaszáj ismét rátapadt a szájára, a vessző az ölét bökdöste, be akart furakodni a fájásba.

A nő elrántotta magát, maga után húzta Lashert.

– Ez az! – mondta, a lábát figyelve. – Ne gondolj rá! Csak engem nézz, és járj.

Az ajtónál eszébe jutottak a viták a kulcslyuk jelentéséről, és egy villanásra visszajött életének minden szépsége és nyomorúsága, a harcok és a régi esküvések.

Hát ez egy új ajtó. Az az ajtó, amely egymillió esztendeje, lánykorában sejlett föl, mikor először lapozott bele a tudomány varázskönyvébe, és most feltárult, messze túl a Lemle-laboratórium szörnyűségein, és a hollandusokon, akik egy mitikus Leidenben gyülekeznek a boncasztal körül.

Lassan vezette Lashert, ki az ajtón, föl a lépcsőn, türelmesen, egyszerre mindig csak egy fokot.

ÖTVENKETTŐ

FEL AKART ÉBREDNI, de ahányszor megközelítette a felszínt, nehézkesen süllyedt vissza az ágy pelyhes, puha mélységébe. Ilyenkor megmarkolta a kétségbeesés, aztán az is elmúlt.

Végül az émelygésnek sikerült fölébresztenie. Örökkévalóságnak tűnő ideig kuporgott a fürdőszoba padlóján, és olyan görcsösen hányt, hogy minden öklendezésnél a fájdalom abroncsa szorította a bordáit. Már nem volt mit kihánynia, de az émely nem enyhült.

A szoba megdőlt. Az ajtót betörték. Szeretett volna elnézést kérni, amiért magára zárta, ez csak olyan reflex, és igazán el akarta érni a kilincset, hogy kinyithassa, de nem bírta megformálni a szavakat.

Éjfél. Látta a fiókos szekrényen az óra számlapját. Karácsony éjszakája. El akarta mondani, hogy ez jelent valamit, de csak annyit tudott tenni, hogy a dologra gondolt, ahogy áll a betlehem mellett a templomban.

Megint zuhant, feje elsüllyedt a párnában.

Legközelebb arra nyitotta ki a szemét, hogy megint az orvos beszél, bár nem emlékezett, mikor látta előzőleg ezt az embert.

– Mr. Curry, nem sejti véletlenül, mi volt az injekcióban?

Nem, arra gondoltam, hogy meg akar ölni. Arra gondoltam, hogy meg fogok halni. Már attól felfordult a gyomra, hogy mozdítani próbálta a száját. Csak megrázta a fejét, és máris émelygett. Még mindig fekete éjszaka volt a zúzmarás ablakok mögött.

– ...legalább még nyolc óra – mondta az orvos.

– Aludjon, Michael. Most ne nyugtalankodjon. Aludjon.

– Minden más normális. Tiszta vizet, ha inni kér. A legcsekélyebb változás esetén...

Aljas boszorkány! Minden elpusztult! Az ember mosolyog a bölcső felett. Hát persze, hogy ez az az idő, mi más? Örökre elveszítette Rowant.

Vége az éjféli misének. Az anyja sír, mert az apja meghalt. Semmi sem lesz ugyanaz többé.

– Aludja ki. Itt vagyunk maga mellett.

Elbuktam. Nem állítottam meg az embert. Örökre elveszítettem Rowant.

– Mióta vagyok itt?

– Tegnap este óta.

Karácsony reggele. Bámult ki az ablakon, mozdulni nem mert, attól félt, megint elkapja az émelygés.

– Már nem esik a hó, ugye? – kérdezte, és alig hallotta a választ, hogy valamikor hajnal előtt állt el.

Ráparancsolt magára, hogy üljön fel. Egyáltalán nem is volt olyan rossz, mint korábban. Fájt a feje, igen, és egy kicsit homályosan is látott, de legfeljebb annyira volt kellemetlen, mint egy macskajaj.

– Kérem, Mr. Curry, várjon! Hadd szóljak Aaronnak! Az orvos is látni akarja.

– Ez mind nagyon oké, de most öltözöm.

Minden ruháját megtalálta a szekrényben. A fürdőszobai polcon műanyagba csomagolt, helyes kis neszesszer. Zuhanyozott, megküzdött az újabb szédüléssel, kapkodva megborotválkozott az egyszer használatos, apró borotvával. Legjobban szeretett volna visszazuhanni az ágyba, de helyette azt mondta:

– Vissza kell mennem, ki kell derítenem, mi történt.

– Kérve kérem, várjon – felelte Aaron –, hadd lássuk, hogy érzi magát, és ennie is kell valamit...

– Most nem számít, hogy én hogy érzem magam. Tudnak adni egy autót? Mert ha nem, stoppolok.

Kinézett az ablakon. Még mindig havas a föld, veszélyesek lesznek az utak. Most kell indulnia.

– Nézze, sose köszönhetem meg eléggé, hogy így a gondjaiba vett.

– Mit akar tenni? Fogalma sincs, mi várja! Tegnap este Rowan azt mondta, hogy ha csak egy kicsit is rokonszenves nekem, akkor gondoskodok róla, hogy ne mehessen vissza.

– Fene essen abba, amit Rowan mondott. Megyek.

– Akkor én is megyek.

– Nem, maga marad. Ez Rowan dolga és az enyém. Adjon egy kocsit, indulok.

Lomha, nagy, szürke Lincoln kombit kapott, nem az a fajta autó, amit ő választana, bár az ülést puha bőr borította, és a sztrádán igazán rendesen szaladt a szekér. Aaron idáig követte a limuzinnal, de most már nem látta, miközben sorra előzte a kocsikat.

Piszkos hó szegélyezte az utat, ám a jég eltűnt. Fent azzal a gúnyos kékséggel ragyogott az ég, amitől minden tisztának és szabadnak látszik. Negyedóránként beléhasított a fejfájás, mindannyiszor szédülés, émelygés kísérte, de ő csak megrázta magát, és nem engedte följebb a gázpedált.

Kilencvennel vágódott be New Orleansba. Elmaradtak a metairie-i temetők, a háztetők, a Szuperdóm sportcsarnok nevetségesen szürreális kupolája, amely úgy nézett ki, mintha egy repülő csészealj szállt volna le a felhőkarcolók és templomtornyok közé.

Túl hirtelen fékezett, majdnem megcsúszott, mikor rákanyarodott a Szent Károly útra. A forgalom vánszorgott a mocskos hó megfagyott csíkjai között.

Öt perc múlva balra fordult az Első utcába, és itt ismét veszedelmesen farolt a kocsi. Fékezett, és ettől kezdve csigatempóban kúszott a síkos aszfalton, míg fel nem tűnt a ház, amely erődként komorlott a hólepte, árnyas utcasarkon.

A kapu nyitva állt. A zárba lökte a kulcsát, bement.

Megállt, mint a sóbálvány. A padló egy merő vér, csíkok, szétkent tócsák, az ajtófélfán véres tenyérnyom. A falakat mintha korommal kenték volna be, ami csak a mennyezeten ritkult piszkosfakóvá.

Orrfacsaróan büdös volt, olyan büdös, mint a betegszobában, ahol Deirdre meghalt.

Szétmaszatolt vérfoltok a szalon ajtaján. Meztelen talpak nyoma. Csupa vér a kínai szőnyeg, valami nyúlós nyálka szennye a padlón. A szoba végében a kivilágított karácsonyfa, a feledékeny, vak és buta őrszem, amely úgyse tanúskodhat semmiről.

Fejében robbant a fájdalom, de mi volt ez a mellét hasogató kínhoz, és a meglóduló, kopácsoló szívveréshez képest? Ereiben égett az adrenalin, és a bal keze ökölbe szorult.

Megfordult, kiment a szalonból az előtérbe, és az ebédlőhöz indult.

Egy alak lépett ki nesztelenül a magas kulcslyuk-ajtón, és őt leste, miközben fölfelé csúsztatta keskeny kezét az ajtófélfán.

Furcsa mozdulat. Az alak bizonytalanul mozgott, mintha megverték volna, és most szédülne. Így jött előre a napozótornác fényfoltjába. Michael megtorpant, mereven nézte, és erőlködve próbálta megérteni, mit lát.

Ember volt, rendetlen, buggyos ingbe-nadrágba öltözött ember, de Michael még sose látott hozzá foghatót. Nagyon magas volt, legalább százkilencven centiméter, és aránytalanul vékony. Lötyögő nadrágját övvel foghatták össze a derekán, az ing Michaelé volt, az egyik ócska pólója, amely tunika módjára lógott a vékony alakon. Dús, fürtös fekete haja volt, és nagyon nagy, kék szeme, egyébként Rowanra hasonlított. Úgy nézett ki, mintha a fiú-ikertestvére lenne! A bőre sima és üde, akárcsak Rowané, de még az övénél is fiatalosabban feszült Rowan járomcsontjain, és a szája is majdnem olyan, de még az övénél is teltebb és bujább. A szeméből, hiába nagy és kék, ugyancsak Rowan nézett, mint ahogy Rowan mosolygott fagyos, metsző mosolyában.

Újabb lépést tett Michael felé, aki látta, hogy imbolyog. Sugaras fény áradt belőle. Michael rádöbbent, hogy mi az; a lény, minden logika és törvény csúfjára, de valami ocsmányul magától értetődő módon újszülöttnek rémlett, a csecsemő bársonyos frissessége ragyogta be. Hosszú, vékony keze sima volt, mint a babapopsi, a nyaka is, az arca bélyegtelen és jellegtelen.

Ám a szeme nem volt kisbabás. A szeme ámuldozva, látszólagos szeretettel és maró gúnnyal nézett.

Michael rávetette magát, elkapta vékony, erős karját, elképesztően és iszonytatóan felnőttes, turbékoló kacagást fakasztva a lényből.

Lasher, aki élt azelőtt, és él most, visszatért a testbe, legyőzött téged! A te gyermeked, a te génjeid, a te húsod és az ő húsa, szeretlek, legyőztelek, használtalak, köszönöm, választott apám!

Michaelt megvakította a harag, csak állt, és markolta a lény karjait, aki vergődve próbált szabadulni, aztán egyszer csak nagy ívben meghajlította a gerincét, és úgy tépte ki magát, akár egy bőrből és acélból készült madár.

– Megölted a gyerekemet! – ordította Michael. – Rowan, odaadtad neki a gyerekünket! – Torokhangon szakadtak föl belőle a szavak, úgy hallatszottak, mint az összefolyó lárma. – Rowan!

A lény lendületet vett, idétlenül nekiment a falnak, hadonászott és kacagott. Aztán előrelökte a karjait, nagy sima keze lecsapott Michael mellére, és játszi könnyedséggel átröpítette az ebédlőasztalon.

– Vissza, apám, én a gyermeked vagyok! Nézz rám!

Michael föltápászkodott.

– Nézzek rád? Inkább megöllek!

Rárohant a kreatúrára, ám az visszatáncolt a tálalóba, homorított, és incselkedve rázogatta a kezét. Pörögve-forogva kihátrált a konyhaajtón.

A bokája összeakadt, ám olyan simán fölegyenesedett, mint egy szalmabáb, és újra elnevette magát, mély, zengő hangon, eszelős vidámsággal.

Ugyanolyan eszelős volt a nevetése, mint a tekintete, amelyből sötött a nemtörődöm, háborodott élvezet.

– Ugyan már, Michael, hát nem akarod megismerni a tulajdon gyermekedet? Te nem ölhetsz meg engem! Nem ölheted meg a tulajdon húsodat és véredet! A te génjeid vannak bennem, Michael! Te vagyok, Rowan vagyok, a fiad vagyok!

Michael megint rárontott, és belevágta a franciaajtóba. Bekapcsolt az ablakvédő riasztó, fent a homlokzaton vonítani kezdett a sziréna, észbontó üvöltéssel járulva hozzá a tébolydai hangulathoz.

A teremtmény a levegőbe lökte hosszú, esetlen karjait, és csodálkozva bámult le a torkát markoló Michaelre, aztán ökölbe szorította a két kezét, és lesújtott a férfi állcsontjára.

Michael összeesett, ám nyomban átfordult és feltérdelt. A franciaajtó nyitva állt, a sziréna vijjogott, a táncoló, pörgő, pipiskedő teremtmény ocsmány kecsességgel illegett a medence irányába.

Már indult volna az üldözésére, amikor a szeme sarkából észrevette a feleségét. Akkor rohant le a konyha lépcsőjén, sikoltozva:

– Michael, ne menj a közelébe!

– Ez a te műved, Rowan, odaadtad neki a gyerekünket! Benne van a gyerekünkben! – Fölemelt karral fordult meg, de nem bírta megütni. Kővé meredten nézte. Az asszony maga volt az iszonyat, vértelen arcával, nedvesen vonagló szájával. Michael tehetetlenül, reszketve fordult el tőle. Melle fujtatóként feszült a fájdalomtól.

A fajzat ide-oda szökdécselt a fodrozódó kék víz mellett, a behavazott kockaköveken. A térdét csapkodta, előrenyújtotta a nyakát, Michaelre mutatott, és túlkiáltotta erős, tiszta hangján a riasztó süvöltését:

– Túlteszed magadat rajta, ahogy a halandók mondják, meg fogod látni a fényt, ahogy a halandók mondják! Jó kis gyereket csináltál, Michael! A mestermunkád vagyok, Michael! Szeretlek, mindig szerettelek! Nálam szeretet a becsvágy neve, a kettő egy és ugyanaz, ajánlom szerelemmel magamat!

Michael, nyomában Rowannal, kirohant az ajtón, neki a fajzatnak. Megcsúszott a jeges havon, lerázta magáról Rowant, aki vissza akarta tartani. Az asszony összeesett, mintha papírból lenne. Éles fájdalom hasított Michael nyakába. Rowan az arkangyalos láncot ragadta meg, amely most szakadtan lógott a kezéből, a medál a hóra hullott. Zokogott, és könyörgött a férjének, hogy álljon meg.

Most nincs idő az asszonyra. Sarkon fordult, és behúzott egy hatalmas balhorgot a kreatúrának. Az gyöngyözően kacagott, holott a halántékából pirosan fröcskölt a vér. Elesett, megpördült a tengelye körül, elcsúszott a jégen, nekiszánkázott az öntöttvas székeknek, és felborította őket.

– Ó, most nézd meg, mit csináltál, ó, nem tudod elképzelni, milyen érzés! Ó, ezért a pillanatért ékem, ezért a hihetetlen pillanatért!

Váratlanul megpördült, rávetődött Michael jobb karjára, megragadta és fájdalmasan hátracsavarta. Felhúzta a szemöldökét és mosolygott, a foga gyöngyként ragyogott a nyelv rózsaszínje mellett. Mindene friss volt, vadonatúj, makulátlan, akár egy csecsemőn.

Michael behúzott még egy balegyenest a mellébe. Érezte a csontok ropogását.

– Bírod, mi, te ördög, te kapzsi rohadék? Dögölj meg! – Leköpte a csuklóján csimpaszkodó fajzatot, megint rávágott az öklével. Vér buggyant ki a kreatúra szájából. – Benne vagy a húsban? Akkor dögölj meg benne!

– Kezd fogyni a türelmem! – vonította a fajzat, és felháborodva nézte összevérezett pólóját. – Óóóó, most nézd, mit csináltál, te haragos apa, te erényes szülő! – Megrántotta Michaelt, hogy az elveszítse az egyensúlyát.

Olyan volt a marka, mint a vas.

– Ízlik? – ordította Michael. – Ízlik, mikor vérzik a húsod? A gyerekem húsa, az én húsom? – Mikor hiába próbálta kicsavarni a csuklóját a kreatúra kezéből, elkapta a bal kezével a fajzat sima nyakát, beledöfte a hüvelykujját a légcsövébe, miközben a térdével herén rúgta. – Látom, jól megcsinált az asszony, még a leeresztő csap is megvan!

Egy villanásra megint látta Rowant, ahogy a fajzat megüti, amihez végre el kellett engednie Michaelt. Rowan a korlátnak repült.

A dolog visított a fájdalomtól, kék szeme fennakadt. Mielőtt Rowan feltápászkodhatott volna, a kreatúra villámgyorsan hátrált, válla szárnyként húzódott fel, fejét leszegte, és azt kiáltotta:

– Tanítasz engem, apám! Igazán jól tanítasz! – Szavai morgásba fulladtak. Célba vette Michaelt, elrugaszkodott, futtában belefejelt a férfi mellébe, olyan erővel, hogy Michael belezuhant az úszómedencébe.

Rowan akkorát sikított, hogy túlvijjogta a szirénát.

Michael csobbanva tűn el a jeges mélyvízben. Valahol a magasban kéken csillámlott a víztükör. A hidegtől elakadt a lélegzete, és a karját se bírta mozdítani, amíg a háta oda nem horzsolódott a medence aljához.

Akkor egy kétségbeesett rándulással célba vette a felszínt. Ruhái, mint kampós ujjak húzták volna vissza a mélybe. Amikor kibukkant a vakító fényre, újabb ütés zúdult: a fejére. Alámerült, felbukkant, megint visszanyomták, a keze hiába marcangolta a fajzatot, amely nem engedte levegőhöz jutni. Egyik kortyot a másik után nyelte a jeges vízből.

Hát ismét megtörténik, ismét vízbe fúl, jéghideg vízbe. Nem, ezt ne, még egyszer nem! Igyekezett becsukni a száját, de ismét belehasított a mellébe a fájdalom, és víz ömlött a tüdejébe. A keze már csak a levegőt markolta, nem érzékelt fényt, színt, nem érzett semmit. Lobbanásnyi időre látta a végtelen, szürke Csendes-óceánt, és a Cliff-House fakuló fényeit, amint eltűnnek a tornyosuló hullámok mögött.

Váratlanul elernyedt, már nem viaskodott a levegőért, nem karmolt.

Tulajdonképpen már nem is volt a testében. Ismerte ezt az érzést, ezt a súlytalanságot, ezt a mennyei szabadságot.

Csak most nem fölfelé utazott béklyótlan könnyedséggel, mint azon a réges-régi napon, nem az ólomszín égbe és a fellegekbe, ahonnan láthatta az egész földet, milliónyi lényecskéjével.

Most alagútban volt, sötét, szűk járat szippantotta magába, és az útnak nem akart vége szakadni. Zuhant a surrogó csendben, akarat nélkül, réveteg álmélkodással.

Végül nagy, vörös fény loccsant a szemébe. Ismerős helyre hullott.

Igen, a dobolás, a dobokat hallja, verik a húshagyókeddi marsot, a Comus közeledik sebesen a téli sötétségen át, mindjárt leszáll Húshagyókedd sivár, fáradt éjszakája, azokat a lángokat a fáklyák lobogtatják a tölgyek bütykös ágai alatt, és őt eltölti a hajdani mindentudó kisfiú félelme, mert itt van minden, amitől félt, megtörténik végre, nem csak villanásnyi ízelítőt kap, mint az álom peremén, vagy Deirdre hálóingétől, hanem itt történik, körülötte.

Talpa belecsapódott a párolgó földbe. Tápászkodás közben látta, hogy a tölgyfa ágai áttörték a tükrök fölött a szalon stukkós mennyezetét, lombokba gabalyítva a csillárt. Ez csakugyan a ház! Testek vonaglottak a sötétben. Testeken járt! Szürke, pőre testek párzottak és rángtak a lángokban és az árnyékban, gomolygó füst homályosította el a feléje forduló arcokat. Ám ő tudta, kik ezek. Taftszoknyák súrolták. Megbotlott, és hiába próbálta visszanyerni az egyensúlyát, mert a keze átszaladt az izzó sziklán, és a lába belesüppedt a gőzölgő iszapba.

Jöttek az apácák, a magas, fekete köntösű alakok, ropogós fehér főkötőben, apácák, akiknek nevét és arcát gyerekkorából ismerte, csörömpölt az olvasójuk, cipőjük döngött a fenyőfa deszkán, és bezárták a körbe. Átbújt a körön a csillagszemű, csillogóra pomádézott hajú Stella, hirtelen kinyújtotta a karját és rángatni kezdte.

– Hagyd békén, magától is ki tud mászni! – mondta Julien, és már meg is jelent, fürtös fehér hajával, apró, villogó fekete szemével, kifogástalan eleganciájában, mosolyogva. Fölemelte a kezét, hívogatóan intett:

– Ejnye, Michael, kelj már föl! – biztatta pattogó franciás kiejtésével. – Most már te is közénk tartozol, mindjárt vége, azonnal tessék abbahagyni a viaskodást!

– Igen, kelj föl, Michael! – csatlakozott Mary Beth, a szürkülő hajú, magas, fenséges asszony. Sötét taftszoknyája végigsöpört Michael lábán.

– Most már velünk vagy, Michael! – Charlotte, világító szőke hajával, tafota ruhaderekából kidagadó keblével. Talpra állította a férfit, és amikor Michael szabadulni próbált, a keze átszaladt Charlotte mellén.

– Hagyjátok abba, hagyjatok békén! – kiáltotta. – Tűnjetek innen!

Stella egy szál kombinét viselt a pucérságán, ellőtt fél fejéből csöpögött a vér.

– Ugyan, Michael, drágám, most már itt vagy, és itt is maradsz, hát nem érted, szivi, hogy vége? Jó munkát végeztél!

Közeledett a dobpergés, döngve tagolta a duhaj dixieland-zenét, nyitott koporsó állt a szalon végében, gyertyák között. Mindjárt tüzet fog a függöny, leég a ház!

– Szemfényvesztés, hazugság! – kiáltott Michael. – Trükk az egész! Igyekezett egyenesen állni, nézte, merre menekülhetne, de nem látott mást, mint kilenc táblára osztott ablakokat, kulcslyuk-ajtókat, falakon, mennyezeteken átfúródó faágakat, és ekkor az egész ház újjáépítette magát, szörnyeteg csapdaként zárult rá a vonagló fákra, a magas, keskeny tükrökben visszaverődő lángokra, a borostyánnal és bimbózó kaméliával elborított székekre és pamlagokra. A bougainvillea végigrohant a mennyezeten, aláomlott a márvány kandallópárkányokra, parányi, bíbor szirmok repestek a füstös lángokban.

Az apáca keze akkorát csattant az arcán, mint egy vágódeszka.

– Mit szólsz ehhez, fiacskám? Hát persze hogy itt vagy, és itt is maradsz! Fölállni! – Az a durva, trombitáló hang. – Felelni, fiacskám!

– Menj innen! – Páni félelemmel lökte volna el magától, de átszaladt rajta a keze.

Ott állt Julien, kezét összekulcsolva a háta mögött, és csóválta a fejét.

Julien mögött a jóképű Cortland állt, akinek ugyanolyan volt az arca, és ugyanolyan gúnyosan mosolygott, mint az apja.

– Felfogod egyáltalán, Michael, milyen kiváló teljesítményt nyújtottál? – kérdezte Cortland. – Lefektetted, visszahoztad, felcsináltad, pont, ahogy akartuk!

– Nem akarunk háborúzni! – nyúlt feléje Marguerite, akinek arcát eltakarta fésületlen szipirtyó-haja. – Ugyanazon az oldalon állunk, moncher, úgyhogy állj föl, kérlek, és gyere közénk!

– Menj már, Michael, csak magad csinálod magadnak ezt az egész kalamajkát! – Suzanne csattogó pillákkal forgatta buta bociszemét, miközben talpra rángatta a férfit. Mocskos rongyaiból kilátszott a melle.

– Igen, fiam, te tetted ezt! – mondta Julien. – Ei bien, csodásak voltatok mindketten, te is, Rowan is, pontosan azt tettétek, amire születtetek.

– Most már te is visszajöhetsz velünk! – szólt Deborah, és intett a többieknek, hogy álljanak félre. Mögötte felcsaptak a lángok, füst göndörödött a feje fölött. A smaragd hunyorgott és kacsingatott a sötétkék bársonyruhán. A Rembrandt-festmény szépséges leánya, rózsás arcával, kék szemével szakasztott olyan gyönyörű, mint a smaragd. – Nem érted? Így szólt a paktum! Most, hogy ő átment, mi is visszamegyünk! Rowan tudja, hogy hozzon át, úgy, ahogy őt is áthozta. Nem, Michael, ne is küzdjél! Velünk akarsz te lenni, idekötve, a földhöz, itt akarod kivárni, amíg rád kerül a sor, különben halott leszel mindörökre!

– Most már mind meg vagyunk váltva, Michael – szólt a légies Antha, aki úgy állt ott egyszerű, virágos ruhájában, mint egy kislány. Összezúzott koponyájának sebe vérbe borította az arcát. – El sem

tudod képzelni, mióta várunk erre! Itt elveszíti az időérzékét az ember...

– Igen, meg vagyunk váltva! – visszhangozta Marie Claudette. Nagy, mennyezetes ágyon ült, Marguerite mellett, lángok kígyóztak a tartóoszlopokon, ették a mennyezetet. Lestan és Maurice némileg unott ábrázattal ácsorgott az ágy mellett, rézgombjaik villogtak, lángok nyaldosták a kabátjuk alját.

– Elzavartak bennünket Saint-Domingue-ról – szólt Charlotte, finnyás mozdulattal fölcsippentve szép szoknyáját. – És a folyó elvitte régi ültetvényünket.

– Ám ez a ház örökre állni fog – mondta Maurice ünnepélyesen, a plafonon, a medallionokon, a csillárokon jártatva a szemét –, hála hatékony tehetségednek a tatarozásra, így tehát van egy biztonságos és csodálatos helyünk, ahol kivárhatjuk, míg testté lehetünk ismét.

– Úgy örülünk, hogy itt vagy velünk, drágám! – affektálta Stella ugyanazon az unott hangon, és hirtelen áthelyezte a testsúlyát, amitől lecsúszott a válláról a selyeming. – Csak nem akarsz kihagyni egy ilyen alkalmat!

– Nem hiszek nektek! Hazugságok vagytok, koholmányok! – Megpördült a sarkán, feje reccsenve ütötte át a barackszínre vakolt falat.

A padlón felfordult a cserepes páfrány. Üzekedő párok vicsorogtak, amikor a talpa átütötte őket, átment a férfiak hátán és az asszonyok hasán.

Stella vihogva végigrohant a parketten, beledobta magát a szaténnel bélelt koporsóba, majd kinyúlt a pezsgőspoharáért. A dobok egyre hangosabban döngtek.

– Miért nem lobban lángra, miért nem hamvad el?

– Mert ez a pokol, fiacskám – felelte az apáca, és újabb pofonra emelte a kezét. – Úgyhogy ez csak ég örökké.

– Hagyjátok abba, engedjetek el!

Juliennek rontott, hasra esett. A lángok a magasba nyúltak, izzó szél csapott az arcába.

Ám az apáca elkapta a gallérját. Az arkangyalos medál volt a kezében.

– Elejtetted, mi? Pedig megmondtam, hogy vigyázz rá! Erre hol találom? A földön találom! – Püff, megint egy pofon, kíméletlen és fájdalmas.

Michael tajtékzott dühében és igyekezett ellökni az apácát, aki megrázta, mikor megint térdre roskadt.

– Annyit tehetsz, hogy velünk maradsz, és aztán visszamész – összegezte Deborah. – Nem érted? Az ajtó nyitva áll: kizárólag idő kérdése. Lasher és Rowan majd áthoz, elsőnek Suzanne-t, aztán engem, aztán...

– Nono, várjunk csak, én sose egyeztem bele, hogy ez legyen a sorrend! – tiltakozott Charlotte.

– Én se! – mondta Julien.

– Ki beszélt itt rendről! – rivallt rájuk Marie Claudette. Lerúgta a takarót, és előredőlt az ágyon.

– De miért viselkedsz ilyen szamár módra? – bosszankodott a praktikus Mary Beth. – Édes Istenem, hiszen minden beteljesedett! Most már akárhányszor megtörténhet az átváltozás. Te csak el tudod képzelni a mutáns hús és a mutáns gének magasabbrendűségét! Hát ez valóban döbbenetesen briliáns előrelépés a tudományban!

– Ez így természetes, Michael, és aki ezt felfogja, az megérti a világ lényegét is, mármint hogy a dolgok... hmmmmm, többé-kevésbé előre el vannak rendelve – magyarázta Cortland. – Nem tudod, hogy kezdettől a kezünkben voltál?

– Mert ez a legfontosabb, amit meg kell értened – mondta Mary Beth józanul.

– A tűz, ami megölte apádat – vette vissza a szót Cortland –, az nem baleset volt ám...

– Ne mondjatok nekem ilyeneket! – ordította Michael. – Ugyse ti csináltátok! Ugyse hiszem el! Nem fogadom el!

– ...hogy helyzetbe hozzon, hogy megfelelő arányban elegyedjék benned a rafináltság és a vonzerő, hogy felhívd magadra a figyelmét és elaltasd a gyanakvását...

– Ugyan, mit fárasztják magukat a beszéddel! – rivallt rájuk a magas apáca. Csilingeltek a vastag bőrövéről csüngő olvasók. – Javíthatatlan! Bízzák csak rám! Majd én kipofozom belőle a truccolást!

– Ez nem igaz! – mondta Michael, miközben takargatni próbálta a szemét a vakító lángok elől. A dobok dübörgése a halántékát hasogatta. – Nem ez a magyarázat! – kiáltotta. – Nem ez a végcél! – ordította túl a dobokat.

– Michael, én figyelmeztettelek! – csendült Bridget Marie nővér szánakozó hangocskája. A komisz apáca mögül leselkedett. – Megmondtam, hogy boszorkányok laknak azokon a sötét utcákon!

– Azonnal gyere ide, és igyál egy kis pezsgőt! – parancsolta Stella. És ne gerjeszd tovább ezeket a pokoli képeket! Aki földhöz van kötve, magának teremti meg a környezetét!

– Igen, te csinálod, hogy olyan csúnya itt! – panaszkodott Antha.

– Nincs itt semmiféle láng – mondta Stella. – Az csak a te fejedben van. Gyere, táncoljunk a dobszóra, ó, hogy megszerettem ezt a muzsikát! Úgy szeretem a dobjaidat, ezeket az őrült húshagyókeddi dobokat!

Michael csapkodott, a tüdeje égett, a melle majd szétrobbant.

– Nem hiszem el Ti csak az ő hecce vagytok, ő trükközik és kóklerkedik...

– Nem, mon cher! – tiltakozott Julien. – Mi vagyunk a válasz és a végcél.

– Mindig is mi voltunk! – Mary Beth a fejét csóválta és búsan nézett rá.

– Fenéket vagytok!

Végre sikerült feltápászkodnia. Kitépte magát az apáca markából, lebukva kicselezte a következő pofont, átsiklott az apácán, átrontott

Julien sűrűsödő alakján, pillanatnyi vakság után kiszabadult, nem törődve a dobolással, a hahotával.

Az apácák szorosabbra zárták a kört, de ő áttört. Semmi sem állíthatta meg. Látta a kiutat, meglátta a kulcslyuk-ajtón beömlő fényt!

– Nem hiszem el, úgysem hiszem el...

– De drágám, gondolj az első vízbefúlásodra! – termett mellette Deborah, és meg akarta ragadni a kezét. – Ezt magyaráztuk korábban is, mikor halott voltál, hogy szükségünk van rád, bele is egyeztél, de mi persze tudtuk, hogy csak élni akarsz, és hazudsz nekünk, valamint azt is tudtuk, hogyha nem feledtetjük el veled, sose teljesíted be...

– Hazugság! Lasher hazugságai! – Kitépte magát.

Már csak pár méter az ajtóig! Sikerülni fog! Megbotlott, mert itt megint testek borították a padlót, hátakon, vállakon, fejeken kellett gázolnia, marta a szemét a füst, de közeledett az ajtóhoz.

Az ajtóban pedig egy alak állt, és ő ismerte azt a sisakot, azt a hosszú köpenyt, az egész szerelést. Igen, ráismert, nagyon ismerős volt neki.

– Jövök! – kiáltotta. De alig mozgott a szája.

A hátán feküdt. Testét késekkel szabdalta a fájdalom. A csend ráfagyott. A magasban kábítóan kéklett az ég.

Fölötte azt mondta az ember:

– Jól van, fiam, lélegezz!

Igen, ismerte azt a sisakot és a köpenyt, mert ez a tűzoltók szerelése, és a medence partján hevert, a jéghideg kockaköveken, égett a melle, keze-lába fájt, és egy tűzoltó hajolt föléje, az szorította a szájára a műanyag maszkot, az fújtatta mellette az oxigént, egy tűzoltó, akinek pont olyan volt az arca, mint az apjának, és ez az ember megint azt mondta:

– Ez az, fiam, lélegezz!

Ott állt fölötte a többi tűzoltó, nagy árnyalakok a mozgó felhők előtt, azonnal meg lehetett ismerni őket a sisakjukról és a köpenyükről, közösen biztatták, az apjához nagyon hasonló hangon.

Égetett, horzsolt minden lélegzet, de ő csak azért is teleszívta a tüdejét, és mikor fölemelték, behunyta a szemét.

– Itt vagyok, Michael – mondta Aaron. – Maga mellett.

Iszonyúan fájt a melle, a kín nyomta a tüdejét, elzsibbasztotta a karját. Ám a sötétség tiszta, csendes volt, és a hordágy szinte röpült a kerekein.

Vitatkozás, beszéd, recsegnek azok az adóvevők. Nem fontos. Kinyitotta a szemét, látta fönt a villogó eget. Jég csöpögött a ráncosra fagyott bougainvilleáról, meghalt minden virága. Ki a kapun, szökdécselnek a kerekek a rázós macskaköveken.

Valaki erélyesen rányomta az arcára a maszkot, miközben beemelték a mentőautóba.

– Kardiológia intenzív, most jövünk, készítsék... – Pokrócok borulnak rá.

Ismét Aaron hangja, aztán valaki másé:

– Francba, már megint fibrillál! Indíts!

Csapódott a mentő ajtaja, Michael kissé félredőlt, amikor az autó elindult.

Az ököl lecsapott a mellére, egyszer, kétszer, háromszor. Oxigén hideg nyelve nyaldosott ütemesen a maszkból.

Még mindig süvít a riasztó, vagy talán a mentő szirénája vijjog így a távolból, mint a mérges madarak hajnalban, a varjak, amelyek úgy szoktak károgni a nagy tölgyeken, mintha a rózsás égboltról kaparnák a csend sűrű, sötét moháját.

EPILÓGUS

ÖTVENHÁROM

VALAMIKOR ESTEFELÉ tudta meg, hogy az életveszélyes esetek osztályán van, mert a szíve megállt a medencében, aztán befelé jövet, és harmadszor az intenzív osztályon. Most már beállították a szívverését egy lidokain nevű, erős szerrel, attól ilyen ködös az agya és töredezettek a gondolatai.

Aaront minden órában beengedték öt percre. Viv néni is járt nála. Jött Ryan.

Különféle arcok tűntek föl az ágya mellett, különféle hangok szóltak hozzá. Megint világos volt, amikor az orvos közölte vele, hogy ilyen esetben számítani kell a gyengeségre. A jó hír az, hogy viszonylag csekély kár esett a szívizomban; máris felépülőben van. Majd tovább kapja a szívritmus-szabályozókat, a vérhígítókat, a koleszterin-oldókat. Pihenés, gyógyulás – ezek voltak az utolsó szavak, amelyeket hallott, mielőtt újra elmerült.

Valamikor szilveszter előtt kapta meg a magyarázatot. Addigra csökkentették a gyógyszereket, így meg is értette, amit hallott. Az érkező tűzoltóautó egy lelket sem talált, csak a riasztó visított. És nemcsak az üvegvédők miatt, de valaki megnyomta a pótgombokat is, amelyek a tűzoltóságot, a rendőrséget és a mentőket riadóztatták. A tűzoltók berontottak a kapun, meg sem álltak a hátsó kertig, ahol rögtön kiszúrták a tárva-nyitva álló franciaajtók előtt az üvegcserepet, a verandán a felborított bútorokat és a kockaköveken a vért. Utána fedezték föl, hogy az úszómedencében, közvetlenül a víz felszíne alatt egy sötét alak lebeg.

Aaron nagyjából akkor futott be a rendőrséggel együtt, amikor Michaelt kihúzták. Átkutatták a házat, de nem találtak senkit, csak érthetetlen vérfoltokat. Látszott, hogy valami tűz is lehetett. Az

emeleten kirángatták a fiókokat, kinyitogatták a szekrényeket, félig becsomagolt bőrönd hevert az ágyon. Egyébként nem volt jel, ami dulakodásra utalt volna.

Ryan állapította meg a délután folyamán, hogy eltűnt Rowan Mercedes sportkocsija, kézitáskája, személyi okmányai. Sehol sem lelték az orvosi táskáját, noha a rokonság bizonyosra vette, hogy volt neki ilyen.

Összefüggő magyarázat híján a család pánikba esett. Ahhoz még korán lett volna, hogy bejelentsék Rowan eltűnését, ennek ellenére a rendőrség elkezdte a nem hivatalos vizsgálatot. Éjfél előtt rábukkantak az autóra a repülőtér parkolójában, hamarosan kiderült, hogy délurán Rowan két jegyet vásárolt New Yorkba, ahová a gépe menetrend szerint megérkezett. Egy tisztviselő emlékezett Rowanra, és arra is, hogy egy magas férfival utazott. A légikísérők emlékeztek mindkettejükre; végigitták és -beszélgették az utazást. Semmi sem mutatott erőszakra vagy bűncselekményre. Így a család csak várhatott, hogy vagy Rowan ad hírt magáról, vagy Michael magyarázza meg, mi történt.

Három nappal később, december 29-én Rowan táviratozott Svájcból, és közölte, hogy egyelőre Európában fog időzni, majd később rendelkezik személyes ügyeiről. A távirat olyan kódszavak sorozatát tartalmazta, amelyet csak az örökösnő, illetve a Mayfair és Mayfair ismert, az érintett felek megelégedésére igazolva, hogy valóban Rowan küldte a táviratot.

Ugyanezen a napon arról is rendelkezett, hogy jelentős összeget utaljanak át egy zürichi bankhoz. Ismét a megfelelő kódszavakat használta, a Mayfair és Mayfair pedig nem vitathatta Rowan rendelkezéseit.

Január hatodikán, amikor Michaelt átvitték az életveszélyes esetek osztályáról egy különszobába, bejött meglátogatni Ryan, aki roppant zavartan és feszengve, de a lehető legtapintatosabban átadott néhány üzenetet.

Rowan „bizonytalan időre” távol lesz. Pontos tartózkodási helyét nem ismerik, de egy párizsi ügyvédi irodán át rendszeres kapcsolatot tart fent a Mayfair és Mayfairrel.

Az Első utcai ház kizárólagos tulajdonosa mostantól Michael. Egyetlen családtag sem vonhatja kétségbe teljes és kizárólagos jogát az ingatlanra. Az övé, és az övé is marad élethossziglan, utána pedig törvény szerint visszatér a hagyatékba.

Ami a kiadásait illeti, korlátlanul rendelkezhet Rowan forrásaival. Más szavakkal annyit költhet, amennyit akar.

Michael egy szóval sem válaszolt.

Ryan biztosította, miszerint ő azért van, hogy teljesítse Michael minden kívánságát, hogy Rowan egyértelműen és hosszasan rendelkezett, amelyeket a Mayfair és Mayfair a legapróbb részletig végre fog hajtani. Mire Michael hazatér, gondoskodnak róla, hogy meglegyen minden kényelme.

Michael alig hallotta, mit mond. Fölösleges lett volna elmagyaráznia, akár Ryannak, akár másnak, a helyzet mérhetetlen iróniáját, vagy hogy miként spulnizza napról-napra életének eseményeit, fordulatait a kábultra gyógyszerezett agy, visszafejtve a fonalat az első emlékekig.

Ha behunyta a szemét, őket látta megint, lángban-füstben, a Mayfair-boszorkányokat. Hallotta a dobok dübörgését, beszívta az égésszagot, hallotta Stella fülsértő nevetését.

Aztán elillant az egész.

Visszajött a csend, ő újra kisgyerekként gyalogolt az anyja mellett az Első utcában azon a rég elmúlt húshagyókeddi estén, és azt gondolta: De szép ház!

Valamivel később, amikor Ryan abbahagyta a beszédet, és csak nézte türelmesen Michaelt, miközben bizonyára kérdések özöne gomolygott az agyában, amelyeknek félt hangot adni, Michael megkérdezte, nagyon haragszik-e a család, hogy ő a házban lakik, nem akarják-e, hogy lemondjon róla?

Ryan kifejtette, hogy nem haragszanak. Remélik, hogy Michael a házban fog lakni. Remélik, hogy Rowan hazatér, és esetleg kibékülnek. Aztán nagy zavarba jött, és azzal folytatta, leverten, félszegen, rekedt hangon, hogy a család „egyszerűen nem érti, mi történt."

Lehetséges válaszok sokasága nyargalt át Michael agyán. Hűvös messzeségből hallotta magát, amint rejtélyes megjegyzéseket hullat, zsíros tápot nyújtva a családi legendáriumnak; homályos célzásokat tesz a tizenharmadikra, az ajtóra és az emberre, amelyeken évekig el lehet csemcsegni pázsitokon, vacsorákon, ravatalozókban. Ami persze elképzelhetetlen. Egy szót sem szabad szólnia.

Annyit mondott, szilárd meggyőződéssel:

– Rowan vissza fog jönni. – És ettől kezdve nem nyitotta ki a száját.

Másnap délelőtt, amikor Ryan újból bejött, mégis kért egyetlen dolgot: hogy Vivian néni, ha akar, átköltözhessen a házba. Ezek után nincs értelme, hogy a néni külön lakjon a Szent Károly úton. És annak is örülne, ha Aaront vendégül láthatná a házban.

Ryan hosszas jogászi érveléssel bizonygatta, hogy a ház Michaelé, Michaelnek pedig senkitől sem kell engedélyt vagy jóváhagyást kérni az Első utcával kapcsolatos kívánságait – úgy a kicsiket, mint a nagyokat – illetően. Ezt még kiegészítette azzal a szíve legmélyéből fakadó óhajjal, hogy Michael „az égvilágon mindenben" forduljon csak hozzá.

Ezután csend lett, és akkor Ryan összeomlott. Azt mondta, fel nem foghatja, hogy ő vagy a család mikor játszották el Rowan bizalmát. Rowan elkezdett irtóztató összegeket kivonni a kezelésükből. A Mayfair Gyógyintézet terveit leállították. Egyszerűen nem érti, mi történt!

– Nem te vagy a hibás – mondta Michael. – Semmi részed benne. Hosszú percek után, mialatt Ryan csüggedt értetlenséggel ült, és láthatólag szégyellte a kitörését, hozzátette: – Vissza fog jönni. Majd meglátod. Még nincs vége.

Február tizedikén Michaelt elbocsátották a kórházból. Még mindig nagyon gyenge volt, de a szívizom állapota jelentősen javult. Egyébként egészségesnek nyilvánították. Fekete limuzin vitte őt és Aaront a felsővárosba.

Az autót egy Henri nevű, erősen kivilágosodott fekete férfi vezette, aki a régi gargonniére-ben fog lakni, Deirdre tölgyfája mögött, mint mindenes.

Derűs, meleg nap volt. Rögtön karácsony után megint jött egy kemény fagy, és volt több felhőszakadás, ám ma már tavasziasra fordult az idő, a kertben szirmot bontottak a rózsaszín és vörös azaleák. Az olajfa gyönyörű zöld leveleket hajtott a fagy után, és a tölgyfa is üde, új színbe öltözött.

Mindenki nagyon örül, fejtette ki Henri, mert „hamarocskán" itt a húshagyókedd. Nemsokára kezdődnek a felvonulások!

Michael körbejárta a kertet. A halott trópusi növényeket eltakarították, de a fagytól fekete csonkokból már ütköztek a banán friss hajtásai, sőt még a gardénia is magához tért: elhullatta barnára aszott levelét, és újat növesztett, sötéten csillogót. A keszeg selyemmirtusz fák még kopaszak voltak, de hát erre számítani lehetett. A kerítés mellett sötétpiros virágba borultak a kaméliák, és a tulipánmagnóliák épp most hullatták el tálszerű, jókora kelyheiket: rózsaszín sziromszőnyeg borította a kockaköveket.

Ragyogó tisztaság és tökéletes rend volt a házban.

Vivian néni beköltözött Carlotta egykori hálószobájába; Eugenia továbbra is az emelet hátsó részében lakott, a konyhai lépcső mellett.

Aaron elfoglalta a második hálószobát a homlokzaton, azt, amely Millie drágáé volt valamikor.

Michael nem akart visszamenni az első hálószobába, ezért az északra néző nagy hálószobát készítették elő neki. Egész barátságos lett, még Deirdre hajdani, magas támlájú ágya is, mert telerakták fehér párnákkal és takarókkal. Michael főleg az északra néző kis tornácot szerette, mert ki lehetett ülni az öntöttvas asztalhoz, ahonnan beláthatta a sarkot.

A látogatók napokig egymásnak adták a kilincset. Jött Bea Lilyvel, azután Cecilia és Clancy Pierce-szel, majd Randall Ryannel, aki aláírni való papírokat hozott, és jöttek mások is, akiknek a nevére Michael nem nagyon emlékezett. Időnként beszélt hozzájuk, időnként hallgatott. Aaron nagyon ügyesen helyettesítette az ilyen dolgokban, és Vivian néni is remekül értett a vendégfogadáshoz.

A rokonság észrevehető zaklatottságról tett tanúságot. Valahogy megszeppentnek, kényszeredettnek és riadtnak tűntek. Mintha feszélyezte, sőt néha mintha még idegesítette is volna őket a ház.

Michaelt nem. A ház üres és – legalábbis neki – tiszta volt. Ismert benne minden javítást, minden kikevert árnyalatát a festéknek, minden darab helyreállított stukkót és falburkolatot. Ez volt élete legnagyobb teljesítménye, a réz esőcsatornáktól a fenyőfa padlóig, amelyet maga maratott le és festett újra. Ő klasszul érezte magát itt.

– Örömmel látom, hogy nem viseled már azt a borzalmas kesztyűt! – mondta Bea egy vasárnapon, második látogatásán. A hálószobában beszélgettek.

– Nem, nincs szükségem rájuk – mondta Michael. – Ez nagyon furcsa, de az úszómedencei baleset óta a kezem visszatért a normális állapotba.

– Már nem látsz dolgokat?

– Nem – felelte a férfi. – Lehet, hogy nem használtam helyesen az erőt. Lehet, hogy nem a megfelelő időben használtam, így hát elvétetett tőlem.

– Hát ez direkt úgy hangzik, mint egy áldás – jegyezte meg Bea, miközben nagyon igyekezett leplezni a zavarát.

– Most már nem érdekes – mondta Michael.

Aaron kikísérte Beatrice-t. Igazán merő véletlenségből tévedt oda Michael a lépcső tetejére épp akkor, amikor Bea azt sírta Aaronnak:

– Tíz évet öregedett! – Könyörgött Aaronnak, mondja el, hogyan történt ez a tragédia. – Tényleg azt kell hinnem, hogy átok ül ezen a házon! Süt belőle a gonoszság! Sohasem lett volna szabad a fejükbe

venniük, hogy itt akarnak lakni! Meg kellett volna akadályoznunk! Rá kellene beszélnie, hogy menjen innen!

Michael visszatért a hálószobába, és becsukta az ajtót.

Belenézett Deirdre régi öltözőasztalának tükrébe, és megállapította, hogy Bea igazat mondott. Öregebbnek látszik. Eddig észre se vette, hogy megszürkült a halántéka, és itt is, ott is keveredik a hajába egy kis szürke. Meg talán néhány új barázda is van az arcán. Vagy sok. Főleg a szeme körül.

Elmosolyodott. Csak most vette észre, mit vett föl ma délután: bársony hajtókájú, sötét szatén házikabátot, amelyet Bea küldött neki a kórházba. Ezt készítette ki Viv néni. Nohát, hogy ilyet viseljen Michael Curry, a srác az Ír Csatornától! Inkább Maxim de Winterhez, Manderley urához illene. Búsan mosolygott a tükörképére. Milyennek is látszik a dérrel a halántékán? Disztingváltnak.

– Eh bien, Monsieur... – mondta, és iparkodott olyan hangot megütni, amilyet Julientől hallott a San Franciscó-i utcán. Még az arckifejezése is megváltozott. Úgy érezte, van benne egy csipet Julien rezignációjából.

Ez természetesen az ő Julienje volt, akit a buszon látott, és aki megjelent Richard Llewellyn álmában. Nem az arcképek dévajul mosolygó Julienje, vagy a füstös-tüzes gyehenna fenyegetően kacarászó Julienje. Olyan hely különben sem létezik.

Lement a lépcsőn, lassan, ahogy az orvos utasította, és belépett a könyvtárba. Az asztal üresen állt, amióta letakarították Carlotta halála után, így Michael kinevezte a sajátjának. Itt tartotta a noteszét, a naplóját.

Ez ugyanaz a napló volt, amelyet akkor kezdett írni, amikor először járt Tölgyes Rejtekben. Azóta is vezette, majdnem mindennap írt bele, mert ez volt az egyetlen hely, ahol őszintén kifejthette érzéseit a történtekkel kapcsolatban.

Aaronnak természetesen elmondott mindent, mert Aaron az egyetlen, akinek mindent el fog mondani.

Ám ezzel együtt szüksége volt a csendes, szemlélődő kapcsolatra az üres papírral, amelyen kiönthette a szívét. Olyan jó itt ülni, csak hébe-hóba vetve egy-egy pillantást a csipkefüggönyön át a járókelőkre, akik a Szent Károly útra tartottak, hogy megnézzék a Vénusz-parádét. Már csak két nap húshagyókeddig.

Azt az egyet nem szerette, hogy időnként idáig hallatszott a csendben a dobolás. Tegnap is ez történt. De utálta!

Ha elfáradt az írásban, levette a polcról a *Nagy Várakozások*-at, letelepedett a bőrpamlagra a kandalló mellé, és olvasni kezdett. Mindjárt belép Eugenia vagy Henri, és hoz valami harapnivalót, amit ő vagy megeszik, vagy nem.

ÖTVENNÉGY

„KEDD, FEBRUÁR huszonhetedike, húshagyókedd éjszakája. Sose fogom elhinni, hogy igazi látomás volt, amit másodjára láttam.

Most és a jövőben is ragaszkodom hozzá, hogy Lasher fabrikálta. Azok nem a Mayfair-boszorkányok voltak, mert ők nincsenek itt, nem a földhöz kötve várják, hogy átjöhessenek az ajtón, bár amíg éltek, Lasher hazudhatott nekik ilyesmit a paktum keretében, amellyel kicsikarta együttműködésüket.

Hiszem, hogy haláluk után vagy megszűntek létezni, vagy a bölcsesség magasabb szintjére kerültek, ahonnan nem szándékoznak beleszólni földi tervezgetésekbe, hacsak nem azért, hogy meghiúsítsák.

Ilyen kísérlet volt, amikor Julien és Deborah először jött el hozzám.

Szóltak a Rowan megrontására szőtt tervről, és arra kértek, avatkozzam közbe, hogy Lasher ne csábíthassa el hazugságaival. Azért kellett hazatérnem San Franciscóból, hogy megpróbáljak közbeavatkozni.

Azért hiszem ezt, mert nem létezik más értelmes magyarázat. Sose álltam volna rá olyan gonoszságra, hogy nemzzek egy gyermeket, akiben az a kapzsi szörnyeteg megtestesülhet. És ha valaha is része lettem volna ilyen förtelemnek, akkor nem lelkes céltudatossággal, hanem halálos rémülettel ébredek, undorodva azoktól, akik ilyesmire használtak.

Nem, ezt az utolsó, lidérces látomást Lasher gerjesztette a földhöz kötött, visszataszító, tudatlan, ördögi kísértetekről. Azzal, hogy a látomásban szerepeltette az apácákat, elárulta magát, nem tudom, Aaron miért nem érti. Mert az apácáknak végképp nem volt keresnivalójuk benne, csakúgy, mint a Comus-parádé dobjainak. Ezek az én gyermekkori félelmeimből táplálkoztak.

Az egész gyehennai jelenetet a gyermekkori félelmeimből és szorongásaimból szivattyúzta ki, aztán összekeverte a Mayfair-boszorkányokkal, csinálva nekem egy poklot, hogy adjam– föl minden reményemet, és fulladjak meg végleg.

Ha bejött volna a terve, és csakugyan meghalok, szertefoszlott volna a pokol látomása, és talán, de csak talán, egy későbbi létezésben megkapom az igazi magyarázatot.

Ám ezt az utóbbit nehéz elképzelni, mert nem haltam meg. Így azzal, hogy élek és itt vagyok, megkaptam a második esélyt Lasher megállítására Végül is Rowan tudja, hogy itt vagyok, és nem hihetem, hogy végképp kihalt belőle az irántam való szerelem. Minden érzékem az ellenkezőjét kiáltja.

Nemcsak tudja, hogy várok, de akarja is, hogy várjam, különben miért adta volna nekem a házat? A maga módján így kérte, hogy maradjak, és továbbra is higgyek benne.

Ám nagyon félek, hogy most, miután az a kapzsi lény testté lett, bántani fogja Rowant. El fog érkezni egy pontra, amikor nem lesz szüksége Rowanra, és akkor szabadulni akar majd tőle. Csak abban reménykedhetem és azért imádkozhatom, hogy Rowan elpusztítsa, mielőtt ez megtörténik, mert minél tovább töprengek rajta, annál inkább belátom, milyen nehéz lesz ez neki.

Rowan mindig is megpróbálta a tudtomra adni, hogy benne megvan a hajlam a gonoszra, ami belőlem hiányzik. Persze nem vagyok az az ártatlan, akinek hisz, és ő sem igazán gonosz, csak az, aki: szigorúan tudományos lángelme. Kizárólag tudományos szempontból szeretett bele a dolognak a sejtjeibe, tudom, hogy így van, és most tanulmányozza őket.

Tanulmányozza az egész szervezetet, miként működik, hogyan mozog a világban, valóban tökéletesített változata-e az embernek, és ha igen, mit jelent a tökéletesítés, és miként lehet jóra használni?

Azt se értem, miért nem tudja ezt elfogadni Aaron. Mélységesen együttérző, de diplomatikus. Ez a Talamasca tényleg egy szerzetesi bagázs.

Aaron azóta is győzköd, hogy menjek vele Angliába, de ez képtelenség.

Sose tudnék náluk élni. Túlságosan passzívak és túlságosan elméletiek.

Egyébként is életbevágóan fontos, hogy itt várjam Rowant. Végül is még csak két hónap telt el, és talán éveket is igénybe vesz, hogy Rowan rátaláljon a megoldásra. Összevissza harminc éves, ami a mai világban igazán fiatalnak számít.

Mivel pedig ismerem, és én vagyok az egyetlen, aki igazán ismeri, meg vagyok győződve róla, hogy Rowan előbb-utóbb elindul az igazi bölcsesség felé.

Én így fogom föl, ami történt: a Mayfair-boszorkányok földhöz kötött bokra nem létezik, sohasem létezett, a paktum pedig hazugság volt. Akik az első látomásban megjelentek előttem, jók voltak, és abban a reményben küldtek ide, hogy véget vethetek a gonosz uralmának.

Haragszanak most rám? Elfordultak tőlem, mert kudarcot vallottam?

Vagy elismerik az iparkodásomat, tudomásul veszik, hogy nem használhattam más eszközt, csak amim van, és talán ők is látják, mint én, hogy Rowan vissza fog térni, és a történet még nem ért véget?

Nem tudom, annyit tudok, hogy a házban nem lappang a gonosz, a szobákban nem lesnek kísértetek. Ellenkezőleg, csodálatosan tiszta és fényes, olyan, amilyennek szánták.

Lassan átnézem a padlást, ahol érdekes dolgokra bukkanok. Megtaláltam Antha novelláit, lenyűgözők. Elüldögélek a második emeleti szobában, olvasom őket a napfényes ablak mellett, és érzem a közelemben Anthát, nem a kísértetet, hanem az élőt, aki ezekben a remek mondatokban próbált hangot adni szenvedésének, küzdelmeinek és a boldogságnak, hogy, ha csak rövid időre is, szabad lehetett New Yorkban.

Ki tudja, mit találok még? Talán Julien önéletrajza is ott bújik meg egy gerenda mögött.

Csak lenne több energiám, csak ne kellene olyan lassan csinálnom mindent, csak ne jelentene ilyen robotot még az is, hogy körbejárom a kertet!

Pedig nincs még egy ilyen gyönyörű hely a sétára. Mindig tudtam róla.

Ezekben a meleg napokban látványosan megújult a régi rózsakert, és épp tegnap mondta Viv néni, hogy öregségére mindig is gondozni való rózsákat álmodott magának, tehát mostantól ő ápolja a rózsatöveket, csak egy kis segítségre lesz szüksége a kertésztől, aki úgy látszik, még emlékszik „az öreg Belle kisasszonyra”, a virágok egykori istápjára, és telebeszélte a néni fejét a mindenféle rózsafajták neveivel.

Nagyszerű, hogy Viv néni ilyen boldog itt!

Magam inkább a vadabb, szilajabb virágokat kedvelem. Múlt héten, miután fölszerelték Deirdre régi tornácára az új szúnyoghálót, és beszereztem hozzá egy új hintaszéket, észrevettem, hogy ismét erőteljesen terjeszkedik a lonc; a korlátról fut föl a kovácsoltvasra, úgy, mint mikor először jártam itt.

Az ágyásokban, a kifinomult kaméliák tövében ismét előbujt a csodatölcsér és a pici lantana, amelyet szalonnás tojásnak hívtunk barna-narancsszín virágairól. Szóltam a kertészeknek, hogy ne nyúljanak hozzájuk.

Hadd legyen olyan vad a kert, mint régen. Jelenleg túlságosan uralkodnak benne a minták.

Séta közben úgy érzem, rombuszokról háromszögekre, háromszögekről négyzetekre hágok. Azt akarom, hogy lágyabban ússzon a zöld homályban, úgy, ahogy emlékezetem őrzi a Kertvárost.

Továbbá nem elég zárt. Ma, mikor falkákban trappoltak az emberek a Szent Károly felé, hogy lássák a király vonulását, vagy csak mutogassák a karneváli jelmezüket, túlságosan sokan bámultak be a kerítésen. A kertnek titkolódzóbbnak kell lennie.

Erről jut eszembe, roppant furcsa dolog történt ma este.

Ám előbb hadd írjam le röviden a napot, tekintve, hogy ma ünnepeltük húshagyókeddet.

A Mayfair-légió korán befutott, mivel a Király menete tizenegy körül volt várható a Szent Károly úton. Ryan szervezett mindent, kilencre a reggeliző svédasztalt, délre könnyű ebédet, és egy bárt, ahol egész nap főtt a kávé és a tea.

Maga volt a tökély, főleg, hogy nekem egy szalmaszálat sem kellett keresztbe tennem; hébe-hóba lejöttem a lifttel, jattoltam, puszit adtam néhány arcra, majd fáradságra hivatkozva, ami nem is volt hazugság, visszamenekültem az emeletre pihenni.

Így kell vezetni ezt a házat! Főleg, ha itt van Aaron, aki segít, és Viv néni, aki élvez minden percet.

Az emeleti verandáról figyeltem a gyerekeket, ahogy futkosnak ide-oda a ház és a Szent Károly-út között, játszadoznak a pázsiton, sőt, még úszkálnak is, hiszen olyan szép az idő! Én a közelébe nem mennék a medencének, nincs az a pénz, ám őket jólesett elnézni pancsolás közben, tényleg jólesett.

Csodálatos érzés, hogy mindezt a ház teszi lehetővé, akár itt van Rowan, akár nincs. Akár itt vagyok, akár nem.

Ám öt óra tájban, amikor kezdett kifulladni a mulatság, néhány gyerek elszundított, és mindenki a Comust várta, az én kellemes békémnek és nyugalmamnak is vége szakadt.

Arra néztem föl a *Háború és béké*-ből, hogy ott áll Aaron és Viv néni.

Ki se nyitották a szájukat, már tudtam, mit fogok hallani.

Fel kellene öltöznöm, ennem kellene valamit, legalább kóstoljam meg a sómentes fogásokat, amelyeket Henri annyi gonddal főzőcskéz. Le kellene jönnöm.

És legalább a Szent Károly útig sétáljak el, mondta Viv néni, hogy lássam a Comust, ami az utolsó nagy parádé húshagyókedd estéjén.

Mintha nem tudnám!

Aaron csak hallgatott, de most megkockáztatta, hogy talán jót tenne, ha megnézném ennyi év után a felvonulást; eloszlathatná a

Comus köré szövődött misztikumot, és természetesen ő ott lesz mellettem egész idő alatt.

Nem tudom, mi ütött belém, de igent mondtam.

Sötét öltönyt vettem, nyakkendővel és az összes cugehőrrel, megfésültem izgalmasan őszülő hajamat, és lementem, kínosan feszengve a pizsamák és házikabátok hetei után. A Mayfairek tucatjai nagy ölelésekkel, csókokkal, meleg üdvözlésekkel fogadtak, elmondták, hogy milyen jól nézek ki, mennyivel jobban nézek ki, és az összes ilyen fárasztó, bár jó szándékú megjegyzéseket.

Michael, a szívbeteg kripli! Attól kifulladtam, hogy lejöttem a lépcsőn!

Na szóval, fél hétkor Aaron oldalán baktattam a Szent Károly út felé, mert Viv néni előrement Bea, Ryan és egy regiment Mayfair társaságában, és persze doboltak, verték azt az ördögi kádenciát, mintha máglyára ítélt boszorkány kordéját kísérnék a vesztőhelyre.

Utáltam tiszta szívemből, utáltam a fényeket, de Aaronnak igaza volt.

Meg kellett néznem. Mellesleg nem is féltem igazán. Az utálat nem azonos a félelemmel. Tökéletesen higgadt maradtam utálkozás közben.

Nem volt nagy tömeg, lévén, hogy végére járt a nap és a szezon, így bőven kínálkozott kényelmes hely a semleges terepen, az egész napos hajcihőben letaposott, teleszemetelt füvön. Egy trolibusz vezetékoszlopánál kötöttem ki, annak támaszkodva néztem, hátam mögött összekulcsolt kezekkel, amint előgördülnek a kocsik.

Ijesztőek voltak, ugyanolyan ijesztőek, mint gyerekkoromban, a papírmasé behemótok, amint lassan rezegve úsztak lefelé az úton, az ujjongó tömeg feje fölött!

Emlékszem, hétéves koromban hogy lebaltázott a papa: «Michael, te nem félsz semmitől, ami igazi, ugye? Akkor ezt a butaságot is le kell győznöd, hogy így félsz a parádéktól!» Természetesen igaza volt. Addigra olyan iszonyatosan féltem, hogy szabályos bőgőmasina lett belőlem, teljesen tönkretettem a húshagyókeddjüket. De

nemsokára túltettem magamat rajta. Vagy legalábbis, ahogy idősebb lettem, megtanultam titkolni a félelmemet.

No és mit láttam most, mikor a fáklyavivők pávásan masíroztak felénk azokkal az isteni, büdös fáklyákkal, hangosabban dübörgött a dob és feltűnt az első büszke gimnáziumi rezesbanda?

Mindössze egy duhaj látványosságot, nem igaz? Először is sokkal világosabb volt, hála az utcai lámpáknak, a fáklyákat csak a nosztalgia miatt vették bele, nem világítás céljára, és a doboló fiúk-lányok se voltak mások, mint szemrevaló, kedves fiatalok.

Aztán nagy sivalkodás-éljenzés közepette feltűnt a király kocsija, egy magas, fényes, pompásan kidekorált trónus, és rajta a király, aki ugyancsak egész jól festett ékköves koronájával, maszkban, hosszú, göndör parókában. Micsoda pazarlás ennyi bársony! És persze lengette a jogarát, méghozzá olyan tökéletes hidegvérrel, mintha nem is a világ egyik legfurább látványosságán szerepelne.

Ártalmatlan volt, olyan ártalmatlan. Semmi sötét rettenet, senkit se vittek a vesztőhelyre. A kis Mona Mayfair hirtelen megrángatta a kezemet, hogy nem venném-e föl a vállamra, mert apu azt mondja, elfáradt.

Hát persze, válaszoltam én. Kemény vállalkozás volt a nyakamba emelni, aztán fölállni vele, nem is tett jót az öreg ketyegőnek – majdnem belehaltam! – de megcsináltam, Mona pedig istenien mulatott, miközben visongva kapkodott az üveggyöngyök és műanyagkelyhek után, amelyeket az elvonuló kerekes dobogókról zúdítottak ránk.

De micsoda szép, régimódi dobogók voltak! Épp mint gyerekkorunkban, jegyezte meg Bea, semmi gépi vagy elektronikai modem ketyere, csak a kedves, barokkos összeállítások törékeny, remegő fákból, virágokból, madarakból, minden gyönyörűen kiadjusztálva szikrázó sztaniollal.

Az atlaszruhás álarcosok serényen dobálták a bigyókat és bizsukat a nyújtózó kezek tengerébe.

Aztán egyszer ennek is vége lett. Véget ért a húshagyókedd. Ryan lesegítette a vállamról Monát, és megpirongatta az alkalmatlakodásért, mire én tiltakoztam, hogy én is jól szórakoztam.

Lassan ballagtunk Aaronnal a többiek mögött a ház felé, ahol pezsgő és muzsika mellett folytatódott a buli, amikor ez a furcsa dolog történt:

Szokásom szerint körbejártam a sötét kertet, élveztem a gyönyörű, fehér azaleákat, a kedves petúniákat és a többi évelő virágot, amelyeket a kertészek ültettek a gruppokba. Ma észleltem az élet első jeleit a pázsit végében levő, nagy selyemmirtuszon. Parányi zöld levelekbe burkolózott, bár a holdfénynél még mindig kopasz csontváznak látszik.

Néhány percig álltam a fa alatt, az Első utcát néztem, ahol a vaskerítésen túl az utolsó csellengők jöttek visszafelé a Szent Károly útról. Éppen azon morfondíroztam, megengedhetek-e magamnak egy cigarettát itt, ahol senki sem kap rajta és nem akadályozhatja meg, aztán persze eszembe jutott, hogy nincs is cigarettám, mert Aaron és Viv néni az összeset kidobta a doktor parancsára.

No szóval, gondolataimba elmerülve élveztem a tavaszi meleget, amikor arra rezzentem fel, hogy az utcán egy mama siet a gyerekével, és a gyerek, ahogy meglátott, rám szögezte a mutatóujját, és mondott valamit az anyjának «arról az emberről.»

Arról az emberről.

Ellenállhatatlan nevethetnékem támadt tőle. Én voltam «az az ember». Helyet cseréltem Lasherrel! Én lettem az ember a kertben. Átvettem régi posztját és szerepét. Kérdés nem fér hozzá, hogy én vagyok a fekete ember az Első utcai házban! Ez olyan ironikus volt, hogy nem bírtam abbahagyni a nevetést.

Nem csoda, ha azt mondta a szemét, hogy szeret! Szerethet is. Ellopta a gyerekemet, a feleségemet, és ide plántált maga helyett. Elvette az életemet, nekem adta cserébe a kísértetjáró terepet. Hogyne szeretne!

Nem tudom, meddig álltam a sötétben, mosolyogva, csendesen nevetgélve, de lassacskán elfáradtam. Már a huzamosabb állás is fáraszt.

Akkor mérhetetlen szomorúság hullott rám, mert jelentést látszottak nyerni a minták, és arra gondoltam, talán mégis tévedtem, mégis vannak boszorkányok, és valamennyien elkárhozunk.

De ezt nem hiszem.

Folytattam éjszakai bóklászásomat, később búcsút vettem a kedves Mayfairektől, megígértem, hogy meglátogatom őket, ha majd jobban érzem magamat, és biztosítottam mindenkit, hogy pár hét múlva újabb nagy bulit tartunk Szent Patrik tiszteletére.

Végre lecsendesedett és kiürült az éjszaka, ahogy a Kertvárosban szokott, amitől még valószínűtlenebbnek rémlett a csiricsáré Comus, olyasminek, aminek ennyi komolyan vett felhajtással nem is lenne helye egy felnőtt világban.

Igen, azzal, hogy elmentem, legyőztem a régi fenevadat, Elhallgattattam a dobokat, nagyon remélem, hogy örökre.

És nem hiszem, hogy ki volt jelölve, meg volt tervezve, el volt rendezve az egész. Nem hiszem.

Nem hihetem, mert az eszem azt mondja, hogy képtelenség egy olyan rendszer, amelyben egy létező – legyen az isten, ördög, a tudatalattink vagy zsarnoki génjeink – dönt minden lélegzetvételről.

Az életnek a választások és a véletlenek kimeríthetetlen sokaságán kell alapulnia. Ha nem bizonyíthatjuk, akkor is hinnünk kell benne. Hinnünk kell, hogy változhatunk, hogy beleszólhatunk sorsunk alakulásába.

Másképp is alakulhattak volna a dolgok. Rowan megtagadhatta volna, hogy segítsen annak a valaminek. Megölhette volna. Még mindig megölheti. Bár fönnáll az a tragikus lehetőség is, hogy most, miután a lény testet öltött, Rowan nem tudja rávenni magát, hogy megölje.

Nem vagyok hajlandó ítélni Rowan fölött. A düh, amelyet iránta éreztem, mára elszállt.

Szabad akaratomból döntök úgy, hogy maradok. Itt várok Rowanra, és hiszek benne.

Krédómnak a Rowanba vetett hit az első cikkelye. Tűnjék akármilyen irdatlannak és bonyolultnak az események hálója, hasonlítson bármennyire is a macskakövek, baluszterek és kovácsoltvas rácsok ismétlődő mintájára, amely a földnek ezt a darabkáját uralja, én megtartom a hitet.

Hiszek a szabad akaratban, a mindenható erőben, amelynek birtokában úgy kormányozzuk magunkat, mintha valóban egy igazságos és bölcs Isten gyermekei lennénk, akkor is, ha nincs ilyen Legfelsőbb Lény. Szabad akaratunkból cselekszünk jót ezen a földön, függetlenül attól, hogy meg kell halni, és nem tudjuk, hová megyünk a halál után, lesz-e igazságszolgáltatás vagy magyarázat.

Hiszem, hogy ésszel is felmérhetjük, mi a jó, hiszek az emberek közösségében, ahol a sérelmek megbocsátása mindig fontosabb lesz a bosszúnál, hiszem, hogy a bennünket övező, gyönyörű világban mi képviseljük a legmagasabb és legkülönb fokozatot, mert egyedül mi láthatjuk és méltányolhatjuk a természet szépségét, mi tanulhatunk tőle, mi tudunk sírni érte, mi törekedhetünk a megóvására és a védelmére.

Végül hiszem, hogy mi jelentjük az egyetlen igazi erkölcsi erőt az anyagi világban, akik etikát és eszméket alkotunk, ezért olyan jóknak kell lennünk, mint az isteneknek, akiket hajdan teremtettünk, hogy vezéreljenek.

Hiszem, hogy erőfeszítéseink révén egyszer majd sikerül a földön megteremtenünk a mennyországot, mert erre törekszünk minden alkalommal, amikor szeretünk, amikor megöleljük egymást, amikor inkább alkotunk, mint pusztítunk, minden alkalommal, amikor fontosabbnak tartjuk a halálnál az életet, a természetellenesnél a természetest, még ha nehezünkre is esik a meghatározás.

És gondolom, végső soron abban is hiszek, hogy a legnagyobb szörnyűségek és a legiszonyatosabb veszteségek ellenére is megszerezhető a lélek békéje, ha hiszünk a változásban, az

akaratban, és a véletlenben, hiszünk magunkban, hogy a balsorsban is gyakrabban fogunk helyesen cselekedni, mint helytelenül.

Mert miénk a hatalom és a dicsőség, mert képesek vagyunk látomásokra és eszmékre, amelyek végül erősebbek és tartósabbak lesznek nálunk.

Ez az én krédóm. Ezért hiszek a saját felfogásomban a Mayfair-boszorkányokról.

Persze, a Talamasca filozófusai előtt aligha állná meg a helyét. Talán még az aktába se kerülne bele. Ám én hiszek benne, már amennyire ez fontos, és erőt merítek belőle. Ha most kellene meghalnom, akkor se félnék, mert nem hiszem, hogy iszonyat vagy káosz vár reánk.

Ha egyáltalán létezik kinyilatkoztatás, annak csakis olyan jónak szabad lennie, amilyenek az eszményeink vagy a legkülönb gondolataink.

A természetben egyaránt van helye a láthatónak és a láthatatlannak. Abban a dologban, amely kibontja a szirmokat és havat hullat a földre, ugyanolyan szövevényes és gyönyörű, bölcs titoknak kell rejtőznie, mint a virágzó kaméliában vagy a felhőkben, amelyek tiszta fehéren gyülekeznek a fekete égen.

Mert ha nem, akkor akár a pokol összes ördögei is járhatják a táncot a szalonban. Akkor létezhet ördög, és nagyon kóser dolog másokat elégetni. Minden lehet.

Ám a világ túl gyönyörű ehhez.

Nekem legalábbis így tűnik, miközben ülök a szúnyoghálós tornácon a hintaszékben, és a szalonból kiszűrődő, távoli fénynél írok, most, hogy rég elült a húshagyókeddi lárma.

Csak a jóságra való képességünk lehet olyan klassz, mint a puha déli szellő, mint az eső illata, mely az imént eredt el, és halkan surrog a fényes leveleken, annyira gyöngéden, mintha látomása lenne csak az esőnek, amely ezüst szálakkal szövi át az ölelő sötétséget.

Gyere haza, Rowan. Várlak.”